

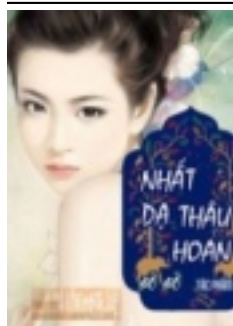
Nhất Dạ Thâu Hoan

Contents

Nhất Dạ Thâu Hoan	2
1. Q.1 - Chương 1: Hoa Lệ Lệ (1) Xuyên Không	3
2. Q.1 - Chương 2: Đè Lên Người Soái Ca	6
3. Q.1 - Chương 3: Tỷ Tỷ? Mẫu Thân?	10
4. Q.1 - Chương 4: Hôm Nay Đi Chơi Kỳ	17
5. Q.1 - Chương 5: Bè Đàng Tranh Giành Hắc Ám	25
6. Q.1 - Chương 6: Nữ Sát Thủ Kém Bản Lĩnh	34
7. Q.1 - Chương 7: Dạ Phượng Kiều Ngạo	39
8. Q.1 - Chương 8: Ta Phải Dọn Nhà	45
9. Q.1 - Chương 9: Soái Soái – Đại Ca	48
10. Q.1 - Chương 10: Hào Phóng Thu Mua	52
11. Q.1 - Chương 11: Ta Muốn Hát	56
12. Q.1 - Chương 12: Một Khúc Xương Sườn Dẫn Đến Huyết Án	60
13. Q.1 - Chương 13: Gia Hỏa Họ Lăng	68
14. Q.1 - Chương 14: Tốt Số Vô Phương.	72
15. Q.1 - Chương 15: Suy Tới Cực Điểm	79
16. Q.1 - Chương 16: Khách Quý Đến Thăm	87
17. Q.1 - Chương 17: Tuyệt Sắc Mỹ Nữ	91
18. Q.1 - Chương 18: Ta Là Mối Đe Dọa Lớn	94
19. Q.1 - Chương 19: Chúng Ta Ở Bên Nhau Đi	98
20. Q.1 - Chương 20: Phượng Nhi Cô Nương.	103
21. Q.1 - Chương 21: Ta Là Phi Tặc	109
22. Q.1 - Chương 22: Lấy Thân Báo Đáp	112
23. Q.1 - Chương 23: Người Rất Hải Hước	116
24. Q.1 - Chương 24: Bái Phỏng Lăng Gia	119
25. Q.1 - Chương 25: Chó Dữ Cướp Xương	122
26. Q.1 - Chương 26: Hắc Là Đầu Sỏ	126
27. Q.1 - Chương 27: Cáo Quan? Sợ Người À?	129
28. Q.1 - Chương 28: Ta Là Nữ	135
29. Q.1 - Chương 29: Lừa Chết Người Không Đền Mạng	140
30. Q.1 - Chương 30: Bí Mật Của Tử Lung	144
31. Q.1 - Chương 31: Kỳ Thực Rất Yếu Đuối	149
32. Q.1 - Chương 32: Có Người Kêu Cứu Mạng	154
33. Q.1 - Chương 33: Cuộc Chơi Bắt Đầu Lớn	159
34. Q.1 - Chương 34: Tam Vương Phân Tranh	173
35. Q.1 - Chương 35: Qua Một Sinh Nhật Không Dễ Dàng	180
36. Q.1 - Chương 36: Muốn Chơi Thì Chơi Tới Cùng	188
37. Q.1 - Chương 37: Lời Thì Thầm Trong Đêm Thanh Tĩnh	195
38. Q.1 - Chương 38: Ta Là Hạ Tổng	202
39. Q.1 - Chương 39: Hắc Rất Yêu Ta	208
40. Q.1 - Chương 40: Pk Mai Tiểu Thư	215
41. Q.1 - Chương 41: Đại Ca, Chúng Ta Loạn Luân	222

42. Q.1 - Chương 42: Buổi Tiệc Xem Mắt Cầu Huyết Nhất Lịch Sử	225
43. Q.1 - Chương 43: Bán Thân – Khúc Đạo Đầu Tên Gọi Tứ Hôn	232
44. Q.1 - Chương 44: Là Ai Cường Ai? (dưới 18 Tuổi Cấm Vào)	237
45. Q.1 - Chương 45: Kết Tóc Phu Thê (vị Thành Niên Cấm Vào)	246
46. Q.1 - Chương 46: Chút Chuyện Năm Đó	251
47. Q.1 - Chương 47: Tập Đoàn Lục Thị Trong Truyền Thuyết	255
48. Q.1 - Chương 48: Yêu Huynh Là Được	259
49. Q.1 - Chương 49: Cắt Cổ Tay Không Tự Sát	264
50. Q.1 - Chương 50: Bí Mật Của Phong Vân	270
51. Q.1 - Chương 51: Đừng Nói Người Đồng Tính Luyến Ái	277
52. Q.1 - Chương 52: Tứ Hôn Hay Là Cường Ép?	284
53. Q.1 - Chương 53: Hiệp Nghị Hôn Nhân	289
54. Q.1 - Chương 54: Một Phen Đánh Cuộc	297
55. Q.1 - Chương 55: Cứu Mạng, Có Người Cường Gian!	303
56. Q.1 - Chương 56: Xuất Giá	311
57. Q.2 - Chương 1:	318
58. Q.2 - Chương 2: Chơi Đùa Lẫn Nhau	322
59. Q.2 - Chương 3: Lễ Vật Này Đủ Hậu	326
60. Q.2 - Chương 4: Cường Gian Là Phạm Pháp	330
61. Q.2 - Chương 5: Nàng Là Ai?	336
62. Q.2 - Chương 6: Tình Nhân Của Lão Công	340
63. Q.2 - Chương 7: Câu Đố Bảo Tàng	345
64. Q.2 - Chương 8: Say Rượu	352
65. Q.2 - Chương 9: Không Để Người Yên	358
66. Q.2 - Chương 10: Ngã Bài Rồi	363
67. Q.2 - Chương 11: Hấn Là Sắc Lang	371
68. Q.2 - Chương 12: Xin Lỗi, Ta Lừa Người	377
69. Q.2 - Chương 13: Phẫn Nộ Vì Hồng Nhan	385
70. Q.2 - Chương 14: Một Lũ Ngốc	394
71. Q.2 - Chương 15: Kết Cục	399
72. Q.2 - Chương 16: Lão Công Không Dễ Đoạt	405
73. Q.2 - Chương 17: Ta Muốn Giết Người	411
74. Q.2 - Chương 18: Tình Hình Lộn Xộn	414
75. Q.2 - Chương 19: Có Một Số Việc Không Phải Là Quan Trọng	421
76. Q.2 - Chương 20: Tỷ Tỷ Xấu Tính	426
77. Q.2 - Chương 21: Loạn Luân Rất Thịnh Hành	434
78. Q.2 - Chương 22: Nhân Yêu Chết Tiệt Lấy Oán Trả Ôn	439
79. Q.2 - Chương 23: Chi Bằng Ung Dung Đi Một Chuyến	443

Nhất Dạ Thâu Hoan



Giới thiệu

Hạ Tử Lung vẫn cảm thấy bản thân mình là người tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng giết vài tên để kiếm t

1. Q.1 - Chương 1: Hoa Lệ Lệ (1) Xuyên Không

Huỳnh đệ trong bang đều gọi ta là Hắc tiểu thư.

Kỳ thực, ta không phải họ Hắc. Dạ Phượng, đó mới là danh hiệu của ta.

Còn chuyện ta vốn dĩ tên gọi là gì, nói ta quên thì cũng không khác gì lắm.

Nếu ta nhớ không nhầm, chắc là gọi Hạ Tử Lung. Hạ Tử Lung, mặc dù nghe qua cũng không thuận tai lắm, nhưng ta đích thực là họ Hạ, tên Tử Lung.

Ta vẫn cảm thấy bản thân mình là người tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng giết vài tên để kiếm thêm chút thu nhập, tham gia vào những trận đấu nhau bằng hỏa lực để vợ vét chút súng ống đạn dược, vượt nóc bằng tường để trộm chút tiền mặt, ta chưa từng làm bất cứ chuyện gì xấu hết. Ta lấy danh nghĩa của Châu Châu ra thế, ta hoàn toàn vô tội. Nếu như ta có làm bất cứ chuyện xấu nào, để Châu Châu chết không có đất chôn chôn. Quên nói ọi người biết, Châu Châu là con chó lông xù ta nuôi. Ba năm trước đã bỏ trốn với người yêu mất rồi, lúc đi, trên lỗ tai còn dính ba hạt cơm của nhà ta. Ba hạt cơm lặn đó, lòng ta bây giờ vẫn còn thấy xót đây này.

Ta nghèo mà, ba hạt cơm đối với ta mà nói là rất quý giá. Bởi vậy, đừng có khinh bỉ ta.

Ta thật sự rất nghèo, ngoài trừ có hơn mười sổ tiết kiệm ở ngân hàng, một ngôi biệt thự siêu cấp xa hoa cùng mấy bay tư nhân và hàng hà vô số châu báu lỗi thời khác, ta không còn bất cứ vật giá trị nào hết. Mấy điểm tài sản còn con đó, là bản thân ta phải mạo hiểm tính mạng khắp nơi kiếm về.

Đừng hỏi ta đang làm nghề gì, ta thực sự không muốn nhắc tới. Đừng ép ta, đừng ép ta mà. Cho dù đánh chết ta, ta cũng không nói ta là hộ pháp của Phi Ưng bang, là sát thủ nổi danh nhất hắc đạo. Chỉ cần có tiền thù lao, giết người cướp của, gian dân cướp giết ta đều nhận hết. Tôn chỉ của ta chính là cần tiền không cần mạng. Chỉ cần ra đúng giá, ta có thể giết cả nhà mình. Đương nhiên, làm gì có ai biết cả nhà ta đều đã chết sạch cả rồi. Đó là năm ta được tám tuổi. lão cha cùng bang phái khác tranh giành địa bàn, cả nhà ta đều anh dũng hi sinh. Nếu không phải ta đủ thông minh, chui ra từ lỗ chó ở góc tường thì chắc cũng đi theo bọn họ, bị đốt đến máu thịt tiêu tan. Ban đầu là muốn đi theo bọn họ lắm chứ, thế nhưng bọn họ hình như là không cần tới ta. Ba ba, mẹ mẹ, gia gia, bác, bốn người, gia đình ta vừa đủ quân số ngồi trên sòng mạt chược, ta có tới cũng chỉ có thể đứng ngoài xem thôi. Ta không thích chơi mạt chược, cũng không muốn đứng ngoài xem, thế nên, ta quyết định miễn cưỡng giữ lại mạng sống ình.

Ta không phải họ Hắc, thế nhưng phải nói là “hắc” triệt để. Ông tổ ta là lưu manh đầu lĩnh, gia gia ta tất nhiên là côn đồ đại ca, ba ba ta lại là hắc bang lão đại. Từ ngày sinh ra, ta đã không thoát được quan hệ với hắc đạo rồi. Chính bởi vì ta biết mình rất “hắc”, nên lúc lão đại đặt tên ta là Dạ Phượng, ta lặng lẽ tiếp thu. Giữa đường có người gọi ta là Hắc Quả Phụ, ta chỉ cười cười.

Trong cuộc đời ta đã làm rất nhiều chuyện tốt, đến nỗi ta không nhớ rốt cuộc mình đã làm bao nhiêu. Thứ duy nhất ta nhớ rõ chính là, ngày Phi Ưng bang nội loạn, ta cướp đi toàn bộ tài sản súng ống đạn dược hiện có của lão đại, thuận tiện đem đầu lão đánh cho thành hoa đậu hũ luôn. Lão đại không phải người tốt. Lão sở dĩ thu nhận ta cũng vì nhìn trúng cái hào quang lạnh lùng cất giấu sau đôi mắt ngây thơ vô tội của ta. Ta thật sự không phụ lòng kỳ vọng của lão, mười sáu tuổi trở thành công cụ kiếm tiền lợi hại nhất của lão, cũng trở thành kiệt tác đặc ý nhất của lão. Theo ta phỏng đoán, lão chắc là mù chữ, nên chưa đọc qua bài văn > vô cùng kinh điển. Bằng không, lão thế nào lại không rõ, nô lệ chắc chắn sẽ có ngày phản kháng. Ở Phi Ưng bang làm nô lệ cho lão mười một năm, ta còn không phản kháng thì đi xin lỗi tổ tông là vừa. Ta thực sự không muốn phản kháng đâu, có điều, ai kêu tổ tông nhà ta toàn là lão đại. Ta chỉ làm lão tam thì thật sự mất mặt quá. Không vì cái gì hết, chỉ nói vì liệt tổ liệt tông Hạ gia, ta đã muốn giết giặc các huỳnh đệ phản loạn.

Một nửa tài sản cướp được của Phi Ứng bang bọn ta đã cúng cho Thế giới phụ nữ nhi đồng hội.

Ta là một đứa bé bất hạnh, không hi vọng có thêm đứa bé nào bất hạnh như ta. Câu trên chính là câu ta phát ngôn trong lúc trả lời phóng vấn của ký giả, tuyệt đối không phải tiếng lòng của ta. Ta sở dĩ quen tiền, cũng bởi vì nhiều tiền quá mà.

Mang theo một mớ tài sản kèch xù, ta từ Phi Ứng đảo trở về Trung Quốc đại lục. Vốn cũng nghĩ tới đến Nhật Bản định cư, nhưng ban đêm nằm mộng thấy tổ tông mười tám đời Hạ gia chỉ vào mũi ta thóa mạ. Ta có thể là một người trong sạch, cũng không thể không có chút khí tiết dân tộc nào. Khi vừa tỉnh lại, tinh thần yêu nước nồng nàn trong ta trỗi dậy, ta lập tức thu dọn đồ đạc trở về Trung Quốc.

Sau khi về nước, ta chọn Vân Nam bốn mùa như xuân để định cư. Tuy rằng có chút hẻo lánh, nhưng phong cảnh không khí chính là nhất đẳng.

Ta trời sinh đã là một quả trứng không may mắn, vất vả lắm mới có được sáu năm an an ổn ổn, còn giả làm một sinh viên, cháu trai của lão đại, cũng là kẻ từng làm thiếu chủ của Phi Ứng bang tìm tới cửa. Lúc hần mang theo một tên cao lớn đi tới, ta đang ở công viên đánh thái cực. Tiếng người ầm ĩ, lẫn át tiếng đạn bay ra. Khi ta cảm nhận được đạn đang bay về phía mình thì đã không còn né tránh được nữa. Giết người vô số như ta, cứ như thế mà mở to mắt nhìn viên đạn lấp lánh xuyên qua giữa trán.

Đứng bên cạnh thi thể mình, ta biết là ta đã chết. Kỹ thuật bắn súng của thiếu chủ không tệ, thậm chí là phi thường chuẩn xác. Ngạch tâm (vị trí giữa hai chân mày) nở hoa, một màu đỏ au, cực kỳ giống như vết chu sa trên ngạch tâm của những cô gái hồng nhan họa thủy. Ta vươn đầu lưỡi liếm liếm máu của mình, nhàn nhạt, không có vị gì hết.

Đương lúc cảnh sát đem thi thể ta vận chuyển lên xe, ta cũng đi theo ngồi vào buồng lái. Ta dám đánh cược, nếu như hần biết ta ngồi ở bên cạnh hần, nhất định sẽ tè ra quần, phỏng chừng số lượng thi thể trên xe cũng tăng lên ngàn ngüt.

Ta không sợ chết, vẫn cứ hừ tới hừ lui đi theo bọn họ tới Đình thi phòng (nhà xác). Đình thi phòng rất náo nhiệt, còn có mấy đồng chí đang đấu địa chủ ở đó. Ở đó đấu với bọn họ được hai ván, ta thua vô cùng thâm. Thua cũng không có gì quan trọng, quan trọng là... ta căn bản không có tiền chung. Thấy ta không có tiền, có kẻ còn chủ trương lấy hết y phục trên người ta gán nợ. Ta phi thân giơ chân về phía sau, đôi chân xinh đẹp thẳng hướng vào mặt bọn chúng bay tới, Đình thi phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Đi ra khỏi Đình thi phòng, ta gặp phải hai tên cảnh sát tự xưng Hắc Bạch Vô Thường. Bọn họ rất khách khí, Hắc Vô Thường còn cho ta một điếu xì gà. Ta không biết hút thuốc, hút một ngụm là đã sặc đến nước mắt rùng rùng. Bọn họ nói với ta là lão đại bọn họ muốn gặp ta. Ta đến cả nháy mắt cũng không có, đi theo bọn họ.

Hai chữ “lão đại” khi lọt vào lỗ tai ta chẳng khác chi chó lông xù. Hết cách rồi, lão đại chết trong tay ta nhiều lắm. Định nghĩa lão đại ở trong lòng ta chính là, thủ hạ bại tướng cùng với tiền mặt xanh xanh đỏ đỏ.

“Đó chính là truyền kỳ của Hắc Quả Phụ, quá khứ của Dạ Phượng và cả đời người của Hạ Tử Lung ta.” Ta vênh ngón tay hoa, ưu nhã nâng ly cà phê trước mặt uống một ngụm, nhàn nhạt ngược nhìn mỹ nữ trước mắt.

“Rất đặc sắc.” Mỹ nữ mỉm cười, cũng nâng ly cà phê lên.

“Có gì cứ nói thẳng ra đi, truyền kỳ của ta cô cũng nghe rồi, cô muốn thế nào?” Ta bị Hắc Bạch Vô Thường đưa xuống địa phủ, sau đó trực tiếp ném vào một biệt thự xa hoa, cũng chính là nơi ta ở lúc này đây. Còn chưa đứng vững, vị mỹ nữ trước mắt đã bưng hai ly cà phê tới, chỉ ba trăm vạn bảo ta kể lại chuyện lúc còn sống của mình. Chuyện cũng kể xong, mỹ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

“Cô đã chết.” Mỹ nữ dùng muỗng bạc khuấy cà phê đang nóng hừng hực trong ly.

Ta ngược lại trợn mắt. “Ta đương nhiên biết, vì một viên đạn xuyên qua đầu. Tiền đâu? Cô nói cho ta ba trăm vạn đâu rồi?” Nếu như chưa chết, ta còn có thể tới đây sao? Quả thực đúng là vô nghĩa, là vô nghĩa trong các thứ vô nghĩa.

“Ta không phải người của thời không này.” Mỹ nữ đem hoa quả tươi gọt sẵn đổ ra trước mắt ta, “”Đừng khách khí, cứ việc dùng.”

Khục, mở miệng cũng không đề cập tới tiền. Ta dùng cây tắm lấy một miếng tuyết lê, trừng mắt nhìn nàng, “Cô là do xuyên không tới?” Sau khi đến Vân Nam định cư, ta bắt đầu viết tiểu thuyết giết thời gian. Những chuyện xuyên qua thời không ta nghe đã nhiều.

“Đúng vậy, ta là xuyên không tới.” Mỹ nữ ưu nhã ngáp một cái.

Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, đến ngáp cũng ưu nhã như vậy.

“Muốn ta đổi linh hồn với cô? Còn giúp cô làm chuyện gì đó?” Dựa theo mấy bộ tiểu thuyết võ thuật, những việc thế này rất hay phát sinh.

“Ta là Mộ Dung Tử Lung, người của mấy nghìn năm. Bốn năm trước, nửa đêm linh hồn ta xuất ra, chẳng biết làm sao lại đến được nơi này. Đường lúc du lang khắp nơi, trùng hợp biết Diêm đại ca đang tuyển lão bà, ta âm kém dương sai trúng tuyển. Ở chung lâu ngày, chúng ta yêu nhau. Thế nhưng, chàng đột nhiên phát hiện, ta là linh hồn sống. Tuổi thọ của ta là đến tám mươi tuổi, còn khi gặp gỡ chàng thì mới mười sáu. Tuổi thọ là ý trời, chàng không có cách nào thay đổi. Cho nên, thời gian chúng ta ở chung không nhiều lắm. Mỗi ngày, sau giờ tỵ, linh hồn ta đều sẽ đến đây, thế nhưng sau canh năm ta lại phải trở về. Đêm qua, Diêm đại ca nói cho ta biết, hôm nay sẽ có một vị tiểu thư rất có duyên với ta uống mạng, có thể thay thế ta, ta sẽ có thể vĩnh viễn ở lại nơi này.”

Oa, ra là duyên tình người quý đang dở ngang trái đó, thiên cổ kỳ văn đó nha. Nếu như ta chưa chết, nhất định phải đem chuyện của bọn họ viết thành tiểu thuyết mới được.

“Ta chính là vị tiểu thư đó?” Ta từng ngậm từng ngậm ăn tuyết lê.

“Đồng ý giúp ta không? Hạ tiểu thư.” Nàng nháy nháy mắt, cười đến ngọt ngào. Cái vẻ tươi cười chết người không cần đèn mạng đó khiến ta suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh. Có thể mê hoặc Diêm vương, mị lực của nàng quả nhiên không phải bình thường, không được, ta không nhìn nữa. Ta mà còn tiếp tục nhìn nữa, coi chừng hóa thân thành nữ sói, nhào tới đè nàng xuống đất. Ta là hủ nữ, không phải đồng chí.

Đạo khả đạo phi thường đạo, danh khả danh phi thường danh. Đạo khả đạo phi thường đạo, danh khả danh phi thường danh. (2)

Trong lòng ta lẩm bẩm Đạo Đức kinh, đem tất cả những ý niệm bất lương ném đi hết. Vốn dĩ định niệm nhiều hơn nữa, nhưng bất đắc dĩ ta chỉ niệm vài câu.

“Hạ tiểu thư?” Nàng đẩy đẩy vai ta, vót ta lên từ tận đáy sâu tội lỗi.

Dòng suy nghĩ miên man bị cắt đứt, ta cười gượng vài tiếng, “Hắc hắc, đồng ý.” Sau đó tiếp tục ăn tuyết lê.

Ta cũng không phải ngu ngốc, biết sống lại là chuyện chắc chắn không thể nào. Muốn sống sót, chỉ có thể chiếm dụng thân thể người ta.

“Đa tạ.” Mộ Dung Tử Lung cười hắc hắc, “Ta biết cô sẽ đồng ý mà.” Khục, có thể đoán được là ta nguyện ý.

Mộ Dung Tử Lung bắt chéo hai chân, vẻ mặt chăm chú nhìn ta, “Hạ tiểu thư, thân thể của ta rất phức tạp. Mà trên vai cũng gánh một trọng trách vô cùng quan trọng. Ta tin tưởng năng lực của cô, cô nhất định có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, đúng không?” Nàng nháy nháy mắt, cười thần bí.

Nhìn vẻ tươi cười tốt đẹp của nàng, cảm giác lạnh cả người chạy từ lòng bàn chân thẳng chó tới óc. Ta bị một trận lạnh run, cảm giác bản thân đang tiến vào hố to vạn năm

Từ tận đáy lòng ta lặng lẽ hỏi một câu, tiểu bạch hổ rơi vào bẫy của đại dã lang còn có thể thoát ra không? Kết quả là một âm thanh nói cho ta biết: biến, bản thân người không phải đại dã lang không hơn không kém còn gì.

(1) hoa lệ lệ: cũng giống như hoa lệ (rực rỡ, huy hoàng) nhưng do một số nhà văn muốn viết thành hoa lệ lệ như ý “đổi mới từ ngữ”

(2) Đạo khả đạo phi thường đạo, danh khả danh phi thường danh: Là hai câu trong chương 1 của > do Lão Tử viết. Có người dịch: Đạo có thể coi là đạo thì không phải là đạo thường. Tên có thể coi là tên thì không phải tên thường.

2. Q.1 - Chương 2: Đè Lên Người Soái Ca

Vừa mở mắt ra, ta liền biết mình đã xuyên qua rồi.

Kỳ thực xuyên qua thời không rất đơn giản, Diêm vương soái ca đưa ta lên nóc nhà nhà hắc, đá vào móng ta một cái, thế là ta vô duyên vô cớ xuyên qua. Cho tới bây giờ, ta cũng không rõ nguyên lý xuyên qua là như thế nào. Kỳ thực ta muốn biết rõ lắm, để lúc về hiện đại còn mở công ty xuyên qua thời không, nhất định kiếm được khối tiền. Ấc, quên đi, ta bây giờ đang ở cổ đại, đừng mơ mộng viễn vông làm gì.

Từ trên giường ngồi dậy, ta bắt đầu đánh giá gian nhà của ta. Không sai, là của ta, từ nay về sau, tất cả của Mộ Dung Tử Lung đều là của ta.

Đêm đã khuya, phủ tướng quân lẳng lặng như tờ, nghe không được một chút tiếng động. Ánh trăng trong vắt chiếu vào, tạo nên một đường sáng mờ ảo. Nướng theo ánh trăng, ta có thể thấy được một cái giường gỗ lớn hoa văn trạm trổ, bình phong phi thủy, bàn trang điểm. Trên bàn trang điểm có đặt một cái gương đồng, so với ánh trăng sáng càng thêm sáng.

Ta tiện tay đem y phục đang khoát trên bình phong mặc vào người, đi qua đi lại trong phòng.

Lúc đi qua bàn trang điểm, ta nhìn lại dung nhan của bản thân mình. Khuôn mặt này ta đã gặp qua, lúc đến địa phủ, ta chính là gặp qua khuôn mặt này. Một dung nhan thuần khiết tự nhiên, thanh nhã tú lệ. Ai, làm người bình thường suốt hai mươi mấy năm, tư sắc bậc này trong mắt ta đã được xem như mỹ nữ rồi. Nhìn từ trên xuống dưới, nơi hấp dẫn nhất chính là một đôi mắt to ngập nước. Trong vắng tĩnh khiết, sáng như sao trời. Tận sâu trong con người, lóe ra một thứ hào quang trong suốt.

Ta là ai? Hắc Quả Phụ.

Nhìn đôi mắt vô tội trong suốt kia, ta nhìn không được lắc đầu cười khổ. Có ai ngờ, Hắc Quả Phụ lại có một đôi mắt như vậy?

Không sai, ta là Hắc Quả Phụ. Là đệ nhất sát thủ, tính cảnh giác đương nhiên cao hơn người thường.

Có người vừa đi ngang qua cửa phòng ta, ta tuyệt đối có thể nghe được. Đương nhiên, cũng có thể do đêm đen yên tĩnh quá, không nghe được cũng phải nghe. Từ tận đáy lòng, ta mong muốn là do khả năng thứ nhất, nữ nhân mà, đều tham hư vinh. Đừng nghi ngờ, ta tuyệt đối là nữ nhân. Hắc Quả Phụ, quả phụ à, nghe biệt hiệu đủ biết ta là nữ nhân rồi.

Ta mở cửa, bên ngoài chỉ thấy một màn đêm đen kịt. Màn đêm không thể lẫn át ánh trăng trên đầu, còn phải nhờ trong tướng quân phủ cây cối rậm rạp, mới che khuất được ánh trăng.

Quả nhiên là cổ đại mà, cây cối so với hiện đại rậm rạp hơn rất nhiều. Chắc chắn, không biết đem vận chuyển mấy cái cây này về hiện đại có thể bán được bao nhiêu tiền nhỉ? Đừng khinh bỉ ta, ta thật sự nghèo lắm đó.

Đi một đoạn đường, trước mắt bắt đầu sáng hắc ra. Ánh trăng từng điểm li ti li ti chiếu xuống mặt đất, giống như một viên kim cương đã vỡ.

Nữ nhân ham tiền chính là ham tiền, lại bắt đầu nhớ tới tiền nữa rồi. Ở trong lòng ta khách sáo một chút, tiếp tục ảo tưởng những chấm sáng trên mặt đất là một viên kim cương.

Sống trên đời hai mươi lăm năm, còn không biết qua luyện ái là gì. Không biết nếu như có một vị soái ca tay nâng kim cương quý trước mặt ta sẽ là cảm giác như thế nào? Ta nghĩ rằng mình sẽ nhận kim cương, sau đó đánh cho hắc một trận.

Không chỉ ham giàu mà còn thích YY (1), ta hết thuốc chữa, hết thuốc chữa rồi. Cho dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước (2) hồi sinh cũng không cứu được tâm hồn dơ bẩn tội cùng của ta. Ấc... không biết thượng đế có làm được không nhỉ?

Ta co rút cái cổ, bộ dạng giống như một con gà bệnh đi tới đi lui trong tiểu viện. Gà bệnh? Thật là xui xẻo. Đương nhiên, cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm chính là... ta đi lại nửa ngày nhưng cái gì cũng chẳng thấy. Chẳng lẽ là lỗi tại ta có vấn đề? Hay là đầu óc ta có vấn đề? Đáng thương nha, cứ nhiên xuyên vào người một kẻ tàn tật.

Vốn định dùng tay áo lau lau nước mắt, nhưng phát hiện nước mắt một giọt cũng không có. Không có nước mắt, đành phải lau nước mũi vậy.

Còn chưa kịp kéo tay áo, một thanh kiếm lạnh như băng đã đặt sau gáy ta.

Võ công cổ đại quả nhiên không thể đánh đồng với võ công hiện đại, ta dù sao cũng là quốc tế đệ nhất sát thủ. Cho đến nay, vừa cẩn thận lại vừa chuyên nghiệp, giết người chưa bao giờ thất thủ lần nào. Ta cho rằng võ công của mình đã đến giới hạn tuyệt đỉnh, thiên hạ vô song. Cho dù là Tây Môn Xuy Tuyết sống lại hay Quách Tĩnh hồi sinh, ta cũng có thể đánh đến bất phân thắng bại. Bây giờ mới biết, ta chỉ là một con sâu bọ, là sâu bọ mới sinh ra đời, là tiểu sâu bọ ngay cả lông cũng chưa mọc đủ.

(1) YY: Viết tắt của “ý dân” chỉ những người thông qua ảo tưởng để thỏa mãn phát tiết trong lòng. YY còn là viết tắt của y phục.

(2) Biển Thước: Biển Thước tên thật là Tàn Hoãn tự Việt Nhân, vốn người châu Mạc, Bột Hải (nay là huyện Nhiệm Khâu, tỉnh Hà Bắc – thời Chiến quốc thuộc nước Triệu). Ông sinh khoảng năm 401 trước Công Nguyên, mất năm 310 trước Công nguyên, thọ hơn 90 tuổi. Là danh y thời chiến quốc.

Tính cảnh giác của ta cao như vậy, thế mà vị huynh đệ này có thể vô thanh vô thức đứng phía sau ta, lại còn cầm binh khí uy hiếp ta. Ta đối với hắn sùng bái đến mức như Hoàng Hà tràn lan, không thể vãn hồi. Giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên bất tận. Không biết hắn có chịu thu nhân đồ đệ không? Ta muốn bái hắn làm sư phụ.

Mà chuyện bái sư sau này để hăng tính, hiện tại vấn đề ta phải đối mặt là làm sao giữ lại cái mạng nhỏ của mình.

Được rồi, vấn đề cấp bách bây giờ là phải làm sao để hắn bỏ kiếm ra. Kiếm hắn thật sự rất nặng đó, ép đến ta chịu không nổi nữa rồi. Thế nhưng, ta làm sao mở miệng? Ấc. Dùng câu thăm hỏi thông dụng nhất đi, tục ngữ nói đa lễ người không trách mả.

Ta cười hắc hắc, “Anh hùng à, ăn cơm chưa?” Câu này là câu thông dụng nhất, thế nhưng... hình như, có vẻ như, giống như, dùng trong trường hợp này không đúng bài bản lắm.

Ta quả nhiên là quái dị, xuyên qua ngày đầu tiên đã bị cao thủ uy hiếp. Khí trời rất nóng, nếu như thanh kiếm kia không phải đang ở trên tay một tên gia hỏa lai lịch bất minh thì đặt ở trên cổ xem như hạ nhiệt cũng là một ý tưởng không tồi.

“Khục.” Hắn rõ ràng là bị lời ta làm choáng, ho khan để che giấu cái gì. Ta thừa nhận lời mình rất choáng, có thể bị ta làm choáng là vinh hạnh cho hắn lắm rồi.

“Người rót cuộc là ai?” Ta chậm rãi siết chặt tay. Hắc Quả Phụ ta tiếng ác vang xa, tuyệt đối không phải kẻ dễ bị khi dễ.

“Chỗ nào có thể ẩn thân.” Hắn lại ho khan một tiếng, cánh tay cầm kiếm bắt đầu run nhẹ.

Hành nghề sát thủ nhiều năm như vậy, ta có thể cảm giác hắn đang mất dần khí lực, “Người bị thương.”

“Không cần người quản.” Cánh tay hắn lại run lên một chút, bên gáy ta mát lạnh, có cảm giác hơi hơi đau đớn.

Thật là, ngữ khí ác liệt như vậy, lẽ nào không hiểu ta đang quan tâm hấn sao? Đúng là chó cắn Lã Động Tân (1) mà, không hiểu lòng người tốt, bị thương là đáng đời.

Hấn bị thương không nhẹ, nếu như đòn đả độc đầu, chưa hấn ta sẽ thua trong tay hấn, “Soái ca, người cắt vào da thịt mềm mại của bản cô nương rồi, bồi thường đi.” Biết hấn thụ thương, lá gan của ta cũng trở nên lớn.

“Người...” Ta biết, hấn tức giận không vừa. Nữ nhân có bệnh tâm thần giống ta thế này rất khó kiếm, hấn là trên trời dưới đất xưa nay chưa từng thấy qua.

Ta vừa định mở miệng nói, chợt nghe thấy một trận bước chân dồn dập. Căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm của ta, có một kẻ võ công không tệ đang hướng tới bên này.

Ta quay đầu đi, xoay tròn 180 độ chắn sau lưng hấn. “Hừ?” Trước khi hấn động thủ, ta nhìn hấn nháy mắt mấy cái, khóe mắt hướng ra ngoài liếc liếc một chút. Hấn lập tức hiểu được ý ta, thanh kiếm trong tay cũng thả rơi xuống.

Ta quyết định thật nhanh, ý bảo hấn đi theo ta, “Đi.” Bị người ngoài nhìn thấy là coi như hết. Danh dự là nhỏ, tính mạng là lớn. Nếu hấn đột nhiên mất hứng bắt ta làm con tin, rồi lại thẹn quá hóa giận chém ta một kiếm, ta phải tìm ai mà khóc lóc kể lể đây? Đương nhiên, ta cũng có thể phản kháng. Chỉ là, ta không nắm chắc phần thắng. Lão đại dạy ta, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Không biết hấn lợi hại thế nào, ta đương nhiên chọn phương pháp an toàn nhất.

Hấn thở dài một hơi thật sâu, cuối cùng chọn cách tin tưởng ta.

(1) Chó cắn Lã Động Tân: ã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quả, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

Đưa hấn vào trong phòng, ta không dám thắp đèn lên. Nương theo ánh trăng, ta nhìn thấy thân ảnh của hấn. Hấn một thân y phục dạ hành, mang theo ngân sắc mặt nạ, nhìn không rõ được khuôn mặt. Hấn đỡ lấy một tay, tay kia buông hạ bên người, máu theo đó chảy xuống, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất. Hô hấp có chút dồn dập, tựa hồ bị thương không nhẹ. Bị thương còn có thể không một tiếng động đứng sau lưng ta, võ công của hấn rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

“Lên giường đi.” Nếu như là người của Mộ Dung gia, tuyệt đối không có ai dám lục soát giường của ta. Ở Mộ Dung gia, còn có chỗ nào an toàn hơn trên giường của tiểu thư chứ?

“Ta không đến mức phải trốn trên giường nữ nhân.” Thân người hấn có chút lay động, nhìn qua tùy thời có thể ngất xỉu.

Ta ngược lại trừng mắt, là tính mạng quan trọng hay sĩ diện quan trọng a. “Chờ ta qua đó.” Ta vươn tay nắm lấy vạt áo của hấn, lôi-kéo-túm hấn lên giường. Hấn là cao thủ, ta cũng không phải hạng tầm thường.

Hiện nay hấn bị thương, như cá nằm trên thớt, mặc ta muốn làm gì thì làm. Sớm biết hấn đã là cá nằm trên thớt, ta còn cứu hấn làm gì? Tự tìm phiền toái? Hay là ta điên rồi?

Kéo chân trùn hấn lại, ta không chút thương hương tiếc ngọc dè lên người hấn. Chắc là dè trúng vết thương, ta nghe được tiếng hấn rên rỉ. Đừng hiểu nhầm, ta không phải là sắc nữ, chỉ là muốn dùng cơ thể che khuất hấn thôi. Nói gì thì nói ta cũng là tiểu thư Mộ Dung gia, không ai dám lục soát giường của ta.

“Mẹ nó, người thật là phiền phức quá. Chân còn đang để ngoài chăn kia, rút vào mau cho ta.” Ta ngồi dậy trên người hấn, một cước đá vào chân.

“Chưa cởi giày.” Hấn lạnh lùng nói.

“Ai biết chân người có thơm hay không chứ, không được cởi, ngủ đi, dù sao cũng không phải giường của ta.” Ta lại đá thêm một cước, bực bội dè lên chân.

Hấn trái lại nằm yên, mặc cho ta chà đạp. Không biết là trên người hấn quá mềm mại, hay là do ta quá sơ ý, cứ nhiên lại ngủ quên mất.

Mơ thấy đùi gà, bò bít-tết, thơm nức mũi. Cắn một miếng rồi lại cắn thêm miếng nữa. Cắn... cắn... cắn...

“Nữ nhân, đứng lên.” Một âm thanh không thể nhận được nữa vang lên bên tai ta, theo cùng chính là một cái tát.

Ta bị đánh một tát, từ trong giấc ngủ, mơ mơ màng màng tỉnh dậy, “Tại sao người lại đánh ta.” Hai mắt ta phun trào lửa giận, tùy thời có thể bốc cháy.

Hấn không nói gì, chậm rãi giơ cánh tay lên.

Y phục trên cánh tay hấn tại sao lại thấm ướt một mảng, phát sinh chuyện gì rồi?

“Người chảy nước miếng.” Hấn không nhanh không chậm mở miệng, âm thanh chính là êm tai như vậy. Nghe thấy giọng nói đầy từ tính của hấn, lửa giận trong lòng ta không những không giảm còn tăng. Nghe giọng nói đã biết hấn là soái ca rồi, là soái ca thì càng không thể đánh ta, đả kích lòng tự trọng của ta quá mà.

“Chảy nước miếng cũng không được đánh ta.” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hấn, tốt, can đảm lắm, đánh ta, hấn là người đầu tiên dám.

Hấn vẫn như cũ không nói gì, chỉ chậm rãi vén tay áo.

**

Trên người hấn bị thương ba chỗ, một chỗ ở cánh tay, hai chỗ ở lưng. Phỏng chừng là do kiếm gây ra, vết thương rất sâu, nhưng diện tích cũng không lớn.

Đến khi nước lạnh trong bồn đồng bị tẩy thành một màu hồng sắc, ta mới đem vết thương của hấn đi thanh lý sạch sẽ. Váy ta bị xé rách đến loạn thất bát nhao mới băng hết được vết thương trên người hấn.

Thất một cái nơ con bướm, ta thỏa mãn gật đầu, “Được rồi.” Không phải là ta khoác lác, nhưng kỹ thuật băng bó vết thương của ta chính là nhất đẳng.

Lăn lộn trong giới hắc đạo nhiều năm như vậy, không biết băng bó vết thương mới là chuyện lạ. Vết đao, vết kiếm, vết xước, ta đều có thể thành thạo xử lý.

“Ta bị nội thương.” Hấn đột nhiên lạnh lùng nói một câu.

“Ắc... ta không biết trị nội thương.” Ta ngẩn người.

“Người tên Hắc Quả Phụ?” Ta không muốn khinh bỉ hấn, thế nhưng ta thực sự phải khinh bỉ hấn. Thiếu kiến thức ta gặp nhiều rồi, nhưng chưa gặp ai thiếu kiến thức như hấn, quả thực đúng là mù chữ. Có ai lại tên Hắc Quả Phụ đâu? Không biết thì đừng tỏ ra là biết, càng đáng khinh miệt.

Ta ném ra n cái trừng mắt, “Không phải, danh hiệu của ta gọi là Dạ Phượng. Lúc còn ở trong bang, ta lúc nào cũng mặc áo đen, mang kính râm. Hơn nữa ra tay tàn nhẫn nên mới được xưng là Hắc Quả Phụ. Ngay cả người trong bang đều ở sau lưng gọi ta như vậy. Có đôi khi ở trước mặt ta, gọi Hắc tiểu thư, ta cũng không phản bác. Dần dần, mọi người ai nấy đều gọi ta là Hắc tiểu thư, ai không biết đều tưởng ta tên Hắc

Quả Phụ.” Hắc Quả Phụ? Làm gì có cái tên nào như vậy, hắc có biết cái gì được gọi là thường thức hay không?

“Được rồi, người tên gì?” Biết tên hắc, sau này còn biết đường đòi thù lao.

Hắc trầm mặc một hồi, chậm rãi phun ra ba chữ, “Phượng Ngự Thiên.”

Phượng Ngự Thiên? Ừ, tên rất hay.

“Cho phép ta nhìn khuôn mặt người, được chứ?” Hiếu kỳ muốn chết, không biết nam nhân có giọng nói hay như vậy lại có khuôn mặt như thế nào.

“Không được.” Hắc lạnh lùng cự tuyệt, đến mức một chút gì sót lại để thương lượng cũng không có.

“Được rồi, không nói nữa, Dạ Phượng ta không phải hạng người thích ép buộc người khác.” Ta ngược lại trừng mắt, không quan tâm nhún nhún vai.

“Mộ Dung gia không thích hợp ở lâu, đi mau.”

“Ắc...” Vậy ra hắc xem ta như khách không mời mà tới à? Ta là tiểu thư Mộ Dung gia đó, muốn ở lại bao lâu thì ở bấy lâu.

Ta cười gượng, “Người đi trước, ta còn có việc phải làm. Đều là người trong giang hồ, nghìn vạn lần đừng cảm tạ ta đã cứu người.” Ta học bộ dáng cổ nhân, tiêu sái làm ra “thủ thế” – thĩnh.

Khả năng diễn kịch của ta quả là tài năng thiên phú, không biết đã đạt được tới tiêu chuẩn nào. Mà dù không có tiêu chuẩn cũng không sao, ta phỏng chừng hắc không có thời gian đâu mà bình luận động tác của ta như thế nào.

Hắc nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, cầm kiếm ra ngoài. Thân ảnh màu đen rất nhanh bị bóng đêm bao phủ, không còn thấy chút dấu vết.

3. Q.1 - Chương 3: Tỷ Tỷ? Mẫu Thân?

Ánh nắng ban mai lơ mờ chiếu rọi nơi sương phòng yên tĩnh, gió nhẹ mơn man, cành liễu mảnh phất phơ trong gió.

Ta là một hủ nữ không có truy cầu gì cả, không cầu kiếm được nhiều tiền tới mức rút cả gân tay (Sở Sở: Cút, tiền của người đã đủ cho người đếm đến rút gân tay rồi), chỉ cầu được ngủ thẳng giấc và tỉnh dậy tự nhiên là đủ.

Ôm chăn bông, ta ngủ đến rồi tỉnh rồi mù, nước miếng chảy ròng ròng. Thanh âm dễ nghe của lũ chim chóc kêu gào khê lọt vào phòng ta, đánh thức kẻ đang nằm ngủ trên giường, chính là ta.

Trở mình một cái, ta không thể nhịn được nữa, bịt hai lỗ tai lại. Con bà nó, cái lũ chim chóc kia không thể yên tĩnh chút nào hay sao? Ta muốn báo thù, báo thù cái lũ chim chóc đang quấy rối giấc ngủ của ta. Sau khi rời giường, chuyện đầu tiên ta làm chính là đem chúng nó ra luyện bắn súng, sau đó làm thành món thịt chim kho tàu bỏ vào trong bụng.

“Tiểu thư, đến lúc dậy rồi.” Một giọng nói mềm mại truyền đến tai ta, tiếp theo là tiếng mở cửa.

“Ừ.” Ta mơ mơ màng màng ngáy ngủ, sau đó lại tiếp tục trở lại đánh cờ với Chu Công.

“Tiểu thư, lão gia phu nhân đang chờ ngài dùng thiện.” Thanh âm mềm mại kia lại mang theo mấy phần thở dài bất đắc dĩ.

Than vãn cái gì chứ, không phải chỉ muốn ngủ một chút thôi sao? Ta không tới thì không ăn à?

Lão gia? Phu nhân? Dừng thiện? Xưng hô của triều đại nào thế này? Ta hơi giật mình một chút, bao nhiêu buồn ngủ, tự dưng liền biến đi đâu mất.

Mở mắt ra, thứ ta nhìn thấy không phải trần nhà mà là một bức màn màu tím.

Ta xuyên qua rồi? Thực sự xuyên qua rồi?

Nhớ rồi, nửa đêm hôm qua ta đã xuyên qua, còn vô duyên vô cớ gặp gỡ một nam nhân mang mặt nạ, âm kém dương sai còn cứu hần.

Ta dụi dụi mắt, từ trong giường nhìn ra, một nữ tử chừng mười bảy mười tám tuổi đang đứng bên giường, cười tủm tỉm nhìn ta. “Tiểu thư, phải dậy rồi.” Giọng nói ngọt ngào, đến mức đầu khớp xương của ta cũng muốn gãy ra. Khụ, bản sắc hủ nữ lại tiếp tục phát tác rồi. Không chỉ thích soái ca, còn thích luôn mỹ nữ, ta thực sự là hết thuốc chữa rồi.

“Hắc hắc.” Ta nhếch môi, nhìn nàng cười hắc hắc. Không biết nên nói cái gì, cười gượng chính là lựa chọn tốt nhất của ta, “Vô Lệ.” Mộ Dung Tử Lung đã ngăn gọn giới thiệu qua thành viên gia đình nàng, trong đó có vị thiếp thân nha hoàn tên Vô Lệ này.

“Vâng?” Vô Lệ không chút nghi ngờ.

Ta dùng động tác chó cào nhảy xuống giường, Vô Lệ lập tức giúp ta mặc quần áo. Nhân lúc nàng mặc quần áo cho ta, ta âm thầm nhớ kỹ nên mặc cái thứ y phục cổ trang phức tạp này thế nào. Làm một sát thủ, năng lực quan sát của ta tuyệt đối không thể nghi ngờ. Nhìn nàng mặc qua một lần, ta đã biết các mặc y phục.

Nếu đã xuyên đến cổ đại rồi, chuyện đầu tiên phải làm chính là quen với cuộc sống của người cổ đại. Trái đất xoay tròn không phải vì bất cứ ai, cho nên, đem một người đến hoàn cảnh vô cùng lạ lẫm, thứ phải học chính là thích ứng hoàn cảnh chứ không phải để hoàn cảnh thích ứng mình. Lúc cha mẹ còn sống trên đời, ta thích ứng làm một tiểu thư. Khi được lão đại thu nhận, ta thích ứng làm một sát thủ. Sau khi rời khỏi Phi Ưng bang, ta thích ứng làm một nữ tử bình thường mơ mơ hồ hồ. Hai mươi lăm năm, ta đều có thể thích ứng.

Mặc y phục xong, ta tự động tới ngồi trước bàn trang điểm. Mặc y phục xong đương nhiên cần phải chải đầu, đây là lệ cũ.

Nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương đồng, tâm tình ta cũng không dao động nhiều lắm. Với ta mà nói, không có gì là không có khả năng. Thay đổi một thời không, thay đổi một khuôn mặt, thay đổi một thân thể, ta vẫn có thể sống tốt như thường.

Mộ Dung gia vô cùng đơn giản, phụ thân “ta” là Mộ Dung Quyết, một vị tướng tung hoành ngang dọc trên sa trường nhiều năm, tay nắm trọng binh, quyền lực khuynh quốc. Cương trực, không thích a dua nịnh hót, trung thành vì nước, một tấm lòng trung có thể sánh ngang với Nhạc Phi (1) Ngụy chính, vượt xa Hải Thụy (2). Là một người vô cùng tốt, một vị quan vô cùng thanh liêm.

Đại phu nhân Lục thị xuất thân danh môn, tỷ tỷ hiện nay đang làm hoàng hậu, đại ca là Hình Bộ Thượng Thư, lão cha đã về hưu chính là tể tướng tiền nhiệm. Mẹ của con ới, sao cả nhà người đều là cán bộ cao cấp trung ương hết vậy, rất giỏi đó nha.

Nhị phu nhân đã qua đời, không rõ bối cảnh.

Tam phu nhân Hạ thị, mẹ ruột của Mộ Dung Tử Lung cũng lai lịch không được rõ ràng, chỉ biết đó là nữ nhân do Mộ Dung tướng quân mang về từ trên sa trường.

Trưởng tử Mộ Dung Phong Vân là do nhị phu nhân sinh ra, cả ngày chơi bởi lêu lổng, ăn chơi đàng điếm. Cường đoạt dân nữ, cũng có khi lũng loạn phổ phưởng. Ngoài trừ chuyện tốt ra, còn lại chuyện gì hần cũng làm. Mộ Dung Phong Vân? Sao không gọi Mộ Dung Hùng Bá luôn cho rồi? Kêu Ác Bá cũng không phải rất tốt hay sao?

Trưởng nữ Mộ Dung Tử Lung, dung mạo bình thường, tài học bình thường, võ công bình thường, đầu óc cũng bình thường tất. Cơ bản đây là loại nữ nhân bình bình thường thường nhất thế gian, nếu như bỏ rơi trong dòng người thì tuyệt đối là tìm mãi không được. Bình thường tốt, bình thường là phúc.

Thứ nữ Mộ Dung Tử Ly là do đại phu nhân sinh ra, thông minh tuyệt đỉnh, khuynh quốc khuynh thành, tài hoa hơn người, có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Năm ngoái, thái tử tuyển phi, nàng bình tước trúng tuyển, trở thành nữ chủ nhân đông cung. Hoàng hậu nương nương tương lai cư nhiên là muội muội ta, trước tiên phải tự hào một cái.

Hai vị tiểu thiếp đều đã mất, Mộ Dung Tử Ly lại gả vào Đông cung. Tính đi tính lại, Mộ Dung gia chỉ còn mỗi bốn người.

Theo lời Vô Lệ nói, Mộ Dung tướng quân và đại phu nhân ngồi đợi đã lâu.

Mộ Dung tướng quân quả nhiên giống như ta dự đoán, không giận mà uy, khí thế bức người. Nhìn khuôn mặt kia, tuyệt đối là một vị soái ca nhất đẳng, chỉ là có điểm già một chút mà thôi. Đại phu nhân mỏng manh yếu đuối, tuy rằng tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn là một mỹ nhân. Khi còn trẻ tuổi, nhất định tư sắc hơn người.

Chậm rãi tới trước mặt bọn họ, ta học theo phim truyền hình quỳ gối hành lễ, “Tử Lung thỉnh an cha cùng đại nương.” Mắt khép lại, môi mỉm cười, dáng dấp đúng chuẩn của một tiểu thư khuê các có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Đại phu nhân vờ như tức giận, trừng mắt nhìn ta, “Lại có ý tưởng quái quỷ gì đây?” Trong đáy mắt hiện lên ý cười, để lộ tâm tình của mình.

Hả? Có ý gì? Lẽ nào Mộ Dung Tử Lung trước đây không phải một tiểu thư khuê các nhu thuận?

Ngay khi ta còn đang sững sờ, Mộ Dung tướng quân khó chịu hừ một cái, “Chỉ cần con không gây sự là ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Những thứ nghi thức xã giao này, miễn hết đi.”

Một vạch đen, hai vạch đen, ba vạch đen... vạch đen trên đầu ta hiện ra càng lúc càng nhiều.

Tình cảnh của Mộ Dung Tử Lung trước đây không phải một tiểu thư tiêu chuẩn, hai con mắt sắc bén của ta cư nhiên lại bị vẻ đoan trang của nàng lừa gạt sao? Trời ơi, ta không muốn sống nữa.

“Hắc hắc, đã biết.” Ta cười hắc hắc, không hề khách khí ngồi lại lên ghế. Nếu Mộ Dung Tử Lung đã không phải là thực nữ, ta căn bản không cần giả bộ nữa làm gì.

Mộ Dung phu nhân nháy mắt mấy cái nhìn ta, “Hôm nay thời tiết rất tốt, có muốn ra ngoài chơi xuân không?”

“Ác...” Dựa theo tiểu thuyết võ thuật ngôn tình, đại phu nhân đều vào vai phản diện, ngược nữ chính đến muốn chết đi sống lại. Tại sao vị đại phu nhân đang ngồi trước mắt ta thoát nhìn không có chút mưu mô nào hết vậy? Chẳng lẽ là ta hoa mắt sao?

Đại phu nhân hạ giọng, ghé sát tai ta nhỏ giọng nói, “Hái chút rau dại trở về, tối nay có thể ăn món lẩu đồng quê rồi.”

Ta cao giọng, bộ dạng biểu tình giống hệt như gặp quỷ tới nơi, “Lẩu?” Cổ đại cũng có lẩu sao? Tay run run, người cũng run run. Niên đại này rốt cuộc là niên đại gì? Đừng dọa ta nữa được không?

Đại phu nhân suy nghĩ một chút, nói giọng như thật, “Cũng đúng, trời đang nóng, không thích hợp ăn lẩu? Vậy ăn đồ thiêu nướng đi, bắt về vài con thỏ. Đám chim chóc trong viện kêu la rất phiền, thuận tiện bắt vài con làm thịt chim nướng. Ta lấy cung, lát nữa đi bắt.” Ông trời của ta ơi? Mộ Dung phu nhân còn nói muốn đi bắt chim? Là ta nghe nhầm hay là thần kinh bị loạn.

Lại nhìn đến Mộ Dung tướng quân, vẻ mặt ông dĩ nhiên lãnh đạm như thường, tự mình dùng bữa, căn bản không hề liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân lấy một cái.

“Thiêu nướng? Cung? Bắt chim?” Tiếng nói trong lòng ta càng thêm bén nhọn, biểu tình trên mặt đã trở nên méo mó. Tay run rất lợi hại nhai, nước canh trong chén không ngừng chảy ra, rơi xuống ướt đầm một mảng trên váy.

(1)Nhạc Phi (tiếng Trung giản thể: 岳飞, phồn thể: 岳飛), bính âm: Yùe Fēi; tên chữ là Bằng Cử ; (1103 – 1142) là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống. Trước sau tổng cộng quân của ông đã đánh nhau với quân Kim 126 trận và toàn thắng. Ông là một trong những vị tướng nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc, chức tước của ông trước khi bị giết là Đại nguyên soái. Người Trung Hoa luôn lấy Nhạc Phi làm gương, đời đời kính nhớ người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần.

(2)Hải Thụy (Wade-Giles: Hai Jui tiếng Trung: 海瑞) (sinh ngày 23 tháng 1 năm 1514 tại Quỳnh Sơn, mất ngày 13 tháng 11 năm 1587) là một vị quan nổi tiếng Trung Quốc trong thời nhà Minh. Tên ông đã đi vào lịch sử như là một mẫu người trung thực và liêm chính và hình ảnh của ông đã nổi lên như là một nhân vật lịch sử quan trọng trong thời kỳ Cách mạng văn hóa.

“Đúng vậy, đi bắt chim.” Mộ Dung phu nhân bóc lấy bánh bao trên bàn, cắn từng miếng một, cắn đến hơn phân nửa.

Ta suýt chút ngắt xỉu, làm bộ cái gì cũng không thấy. Đường đường một tướng quân phu nhân, cứ nhiên lấy tay bóc bánh bao. Nữ nhi của tể tướng, muội muội của hoàng hậu, dù gì cũng phải có chút kiêu chề chứ. Thế nhưng nữ nhân trước mắt ta, nhìn thế nào cũng giống dân du côn du đãng.

“Phong Vân đâu?” Mộ Dung tướng quân lúc nào cũng trầm mặc đột nhiên lên tiếng. Rốt cuộc cũng nghe thấy một câu nói bình thường, tim ta rốt cuộc cũng phục hồi như cũ.

Mộ Dung phu nhân tiếp tục cắn bánh bao, “Không biết, chắc đang qua đêm ở chỗ tình nhân rồi.”

Tình nhân? “Phụt...” Ta bỗng dưng trừng to mắt, canh trong miệng ‘phụt’ một cái phun hết ra, thẳng hướng bay thẳng vào mặt Mộ Dung tướng đang ngồi đối diện.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Mộ Dung tướng quân lúc này toàn là canh với canh, từng giọt từng giọt từ trên mặt rơi xuống. Ông ta chậm rãi buông chén đĩa xuống, dùng tay áo lau đi nước canh trên mặt, từ đầu tới đuôi không thêm liếc mắt nhìn ta.

Ta cúi đầu, trong lòng trống rỗng, lén lén liếc mắt nhìn ông ta. Hoàn hảo, ông ấy tựa hồ không có ý muốn mắng ta.

Mộ Dung phu nhân nhú mi đầy khó chịu, vờ vờ vai ta. “Không phải chỉ là nhỏ nước bọt lung tung thôi sao, không sao cả, mẹ bảo kê cho.” Lời này là người cổ đại nói sao? Không giống, tuyệt đối không giống.

Ta có thể xuyên qua, những người khác cũng có thể. Nếu ta đoán không nhầm, Mộ Dung phu nhân chính là từ hiện đại xuyên không tới. Đồng hương nha, đồng hương gặp đồng hương rồi nha, hai mắt ta ứa lệ. Đôi mắt trong suốt của ta, suýt chút tuôn ra hai giọt nước mắt trong suốt, là nước mắt kích động.

Ho khan một tiếng, ta buông chén đĩa, “Người cho rằng mình là Hồng Hưng Thập Tam Muội sao (1)? Bảo kê cho ta? Đi theo Hứa Văn Cường (2) học cho tương đối bài bản đi rồi tính.”

“Xí, sao không nói con muốn theo Vi Tiểu Bảo học tập luôn đi?” Mộ Dung phu nhân tiếp tục cắn bánh bao, tựa hồ không nghe được ngụ ý trong lời nói của ta.

“Thằng thần đi theo Chu Nhuận Phát (4) học hỏi không phải tốt hơn sao? Hắn diễn vai Hứa Văn Cường có thể nói là rất soái đó, thần tượng đó, ta sùng bái đó.” Ta khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn Mộ Dung phu nhân.

“Trực tiếp đi theo Đỗ Nguyệt Sanh (5) đi.” Mộ Dung phu nhân kẹp thêm rau cải vào trong bánh bao rồi tiếp tục ăn, “Theo tên đó cũng được.”

Ta tròn mắt, “Xí, Đỗ Nguyệt Sanh diện mạo quá xấu, làm hủ nữ, ta kiên quyết không đi theo hắn.”

Mộ Dung phu nhân cũng không chút khách khí cột một cái băng phiến cho ta, “Hủ nữ? Có ta hủ nữ? Nhớ Lục Thanh Nhã ta, hủ đến hết thuốc chữa rồi. Còn có Hạt Tử Lung kia nữa, hủ đến thối rửa.” Khục, còn nói ta hủ.

“Hả.... người là Lục Thanh Nhã.” Ta hét lên một tiếng, bật dậy từ trên ghế, tay run rẩy giống như đang xảy ra chấn động không khí, “Người...Người là... Lục... Lục Thanh Nhã...” Là Lục Thanh Nhã mà ta quen biết?

Mộ Dung phu nhân cắn bánh báo, thản nhiên nói, “Đúng vậy.” Thật là ngu ngốc mà, nữ nhân này tới bây giờ còn ngang nhiên không chút phản ứng.

Ta một cái giật lấy bánh bao trên tay Lục Thanh Nhã, “Nữ nhân, đừng ăn nữa, ta là Hạng Tử Lung.”

“Hạng Tử Lung?” Mộ Dung phu nhân toàn thân chấn động, đứng bật dậy kéo lấy y phục ta, “Người... Người là Hạng Tử Lung?” Khục, đừng kéo nữa, ta đã sớm không thể thở được nữa rồi nè, bố người ta cứu mạng...

Gọi tỷ tỷ là mẹ không có gì nghiêm trọng, vấn đề này trước tiên có thể quăng sang một bên, nghiêm trọng chính là...

Ta gõ gõ trán Lục Thanh Nhã mấy cái, “Mẹ à, tình nhân của Lục Tiểu Phụng à, ta cảnh cáo lần cuối, không được gọi ta Hạng Tử Lung.” Ta họ Hạng, không phải Hạng.

“Hai người hôm nay phát điên gì vậy?” Mộ Dung tướng quân đang ngồi một bên rút cuộc cũng nhin không được, nhăn mặt nhíu mày, “Không được đối thất kính với mẹ con như vậy.”

Ta không để ý đến Mộ Dung tướng quân đang la hét một bên, ngược lại đặt tay lên vai Lục Thanh Nhã, lơ mờ liếc xéo hắn, “Người đó là nam nhân của tỷ sao? Vừa nhìn đã thấy già, trâu già gặm cỏ non.” Khuôn mặt không tệ, lúc còn trẻ tuyệt đối là cực phẩm soái ca. Lục Thanh Nhã thật có mắt chọn người, tới cổ đại rồi còn chọn được một tên cực phẩm như vậy.

(1) Hồng Hưng Thập Tam Muội: Nữ chính trong 1 bộ phim cùng tên của Hong Kong, sản xuất năm 1998, Bộ phim tập trung vào nhân vật nữ chính – Thập Tam Muội của băng Hùng Hưng. Trong thế giới ngầm thống trị bởi đàn ông, bộ phim kể về công chuyện làm thế nào Thập Tam Muội vượt qua những thử thách và những cơ cực để vươn lên trở thành bang chủ khu phố Portland.

(2) Hứa Văn Cường: Nhân vật chính trong bộ phim Bến Thượng Hải được TVB phát sóng đầu năm 1980. Nhân vật chính của phim. Anh là một thanh niên có học thức và tinh thần cách mạng, từng tham gia Ngũ tứ vận động trong thời cuộc biến loạn bị bắt bỏ tù. Sau khi ra tù, Cường đã tham gia vào giới xã hội đen Thượng Hải và trở thành một trong những tay xã hội đen hàng đầu tại đây giai đoạn trước Thế chiến thứ hai, tuy nhiên Hứa Văn Cường vẫn có lòng yêu nước và chống quân phiệt Nhật Bản, vì vậy anh bị sự truy sát của Phùng Kính Nghiêu (Lưu Đan), một đại tư bản ở Thượng Hải. Hai người thân thiết nhất của Hứa Văn Cường ở Thượng Hải là người anh em kết nghĩa Đinh Lực và người yêu của anh Phùng Trình Trình.

(3) Chu Nhuận Phát: Người đã diễn vai Hứa Văn Cường trong Bến Thượng Hải sản xuất năm 1980. [TN: Nhìn cái hình dưới đây, chính giữa=)]

(4) Đỗ Nguyệt Sanh: Một nhân vật trong phim Đại Nghiệp Kiến Quốc, khét tiếng trong giới xã hội đen

Lục Thanh Nhã vỗ vỗ vào sau ót của ta, cột cho ta một dải bạch phiến, “Nữ nhân, muội tỉnh lại đi, ta gặp hắn là chuyện của hai mươi năm trước, muội tưởng rằng hắn ăn thịt Đường tăng, trường sinh bất lão à?”

“Phải há.” Ta gãi gãi đầu, “Ta nên gọi hắn là cha hay là tỷ phụ?” Ta cùng Lục Thanh Nhã tốt xấu gì cũng là kết bối chi giao, ăn chung ở chung cũng nhiều năm liền, gọi lão công tỷ ấy một tiếng tỷ phụ cũng là rất phải đạo. Thế nhưng, thế nhưng... lão công tỷ ấy là cha của cái thân thể này. Vấn đề nghiêm trọng nha, vấn đề này... không phải nghiêm trọng bình thường nha.

“Đúng ha, muội gọi ta là mẹ hay tỷ?” Lục Thanh Nhã cũng bắt đầu hồ đồ rồi. Xem vẻ mặt tỷ chăm chú như vậy, không phải trong lòng đang cười trộm chứ.

“Sao tỷ lại đến đây, sáng sớm hôm qua ta xuất môn đi đánh thái cực, sớm hơn tỷ đi làm một chút, tại sao đột nhiên lại tới.” Gọi mẹ hay tỷ? Trước tiên khoan hãy truy cứu chuyện này.

Lục Thanh Nhã vỗ đùi, bắt đầu chửi bới, “Đừng nói nữa, muội vừa bước ra khỏi cửa, lập tức nhảy tới một đám bệnh thần kinh. Ta cùng bọn chúng đánh nhau, gieo mình từ trên sân thượng xuống, biến thành tan xương nát thịt. Lúc vừa tỉnh lại thì đã đến cổ đại này rồi.”

Can đảm, dám gieo mình nhảy sân tự sát.

“Thôi bỏ đi, ta đang ở công viên đánh thái cực, thiếu chủ Phi Ưng bang bắn tới một viên đạn làm đầu ta nở hoa, giống hệt năm xưa ta giết chết lão đại.” Rõ ràng chỉ chết trước sau có một giờ, tại sao xuyên đến cổ đại sai lệch thời gian lại khác như vậy chứ? Sao tỷ ấy lại sớm hơn ta tới hai mươi mấy năm, biến thành mẹ ta chứ.

“Ồ? Là thiếu chủ tìm tới trả thù sao?” Lục Thanh Nhã há hốc mồm, độ rộng có thể nhét vừa một quả táo.

“Không phải quá vô nghĩa sao? Năm đó chúng ta cướp sạch tài sản của Phi Ưng bang, trốn ở Xuân Thành tiêu dao khoái hoạt, hẳn không tìm tới báo thù mới là lạ đó.”

“Hừ, Phi Ưng song hùng, đỉnh đỉnh đại danh Hắc tri chu (con nhện) Dạ Oanh cùng Hắc quả phụ Dạ Phượng, sao lại cùng nhau gặp nạn chứ? Mất mặt.” Lục Thanh Nhã lấy tay che mặt, “Mất mặt quá, sau này làm sao dám nói mình là lão đại của Phi Ưng song hùng nữa đây.” Lương đại hộ pháp Phi Ưng bang, Dạ Phượng, Dạ Oanh hợp xưng Phi Ưng song hùng.

Ta và Lục Thanh Nhã bằng tuổi nhau, tỷ ấy chỉ lớn hơn ta ba tháng. Khi Hạ gia chết sạch, ta “ngắt xỉu” trước cửa cô nhi viện, trở thành một kẻ trong một quần thể các cô nhi. Ở cô nhi viện, ta và Lục Thanh Nhã không đánh không quen nhau, kết nghĩa làm kim lan tỷ muội. Sau này, hai người chúng ta đồng loạt được lão đại thu dưỡng, ta so với tỷ ấy mạnh hơn một chút. Ta xuất thân hắc bang, từ nhỏ đã được đào tạo làm người kế thừa, những thứ học được đương nhiên phải nhiều hơn tỷ ấy.

“Chúng ta đã sớm không còn là sát thủ nữa, nói gì tới Phi Ưng song hùng? Đã già tới như vậy, còn không đổi được cá tính chết tiệt kia.” Ta thật muốn một cái tát đánh chết tỷ, tỷ cho rằng làm sát thủ thoải mái lắm sao? Đến bây giờ còn nhớ mãi không quên cái hư danh đó. Cái gì song hùng chứ? Nói trắng ra chỉ là hai thanh công cụ kiếm tiền cho người khác.

“Hạ tiểu thư, ta thấy ngươi cần cho ta một cái công đạo.” Cũng không biết vị ba ba kiêm tỷ phu kia tựa hồ nghe được sơ hở trong lời nói của bọn ta lúc nào, thẳng thắn xen vào đòi công đạo.

Được rồi, công đạo thì công đạo. Có Lục Thanh Nhã ở đây, ta không tin hẳn dám làm gì ta. Ta cho dù không phải con gái của hẳn thì cũng là em vợ hẳn mà.

Con gái? Em vợ? Cái gì với cái gì đây? Một chữ thôi, loạn...

Một giờ trôi qua, ta đem tất cả sự tình “tiền căn hậu quả” nói cho thanh thanh sở sở, minh minh bạch bạch. (Đương nhiên, ta cũng tự động tỉnh lược một đoạn nào đó. Ta xin thề, ta tuyệt đối không phải là không muốn nói, chỉ là ta đã đồng ý với Mộ Dung Tử Lung, ngoại trừ ba người, tuyệt đối không được để ai biết thân phận của ta. Nhân phẩm của Hạ Tử Lung ta trong nghề được công nhận là đệ nhất, cho dù có hứa hẹn với quý cũng không thể thất hứa được.) Trong phòng thiện, nước bọt bay đầy trời, rất có phong thái của thủy mạn Kim Sơn. (1)

Mộ Dung tướng quân tựa hồ đã quen với cục diện nước bay đầy trời này, mà Lục Thanh Nhã cũng đã quen với trình độ biểu hiện không chút bài bản nào của ta, thế nên hai người chỉ lẳng lặng mà nghe, đối với biểu hiện cố gắng của ta không ai thèm ngó tới.

Hai tên cầm thú này, cư nhiên không ngó ngang gì tới ta.

“Đã biết, sau này trong nhà cứ gọi ta tỷ phu, trước mặt người ngoài thì gọi là cha.” Mộ Dung tướng quân không đầu không đuôi nói một câu, sau đó đứng dậy bỏ đi. Tướng đi phải nói là tiêu sái ~, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại một chút.

Ta ho khan một tiếng, lặng lẽ đến trước mặt Lục Thanh Nhã, “Khục, tỷ phu huynh ấy có phải đầu óc có bệnh gì hay không.” Tại sao không nói lời nào? Là thần kinh có vấn đề? Hay là giọng nói có vấn đề. Nếu thần kinh có vấn đề thì hẳn nên tìm bệnh viện tâm thần cho huynh ấy, còn nếu giọng nói có vấn đề thì tìm thứ gì thông cổ mát họng như tây qua sương (dưa hấu) được rồi, nếu không thì tìm cây lười uơi đi.

(1) Thủy mạn Kim Sơn (theo baidu): Hình dung lũ lụt ngập tràn. Xuất xứ liên quan đến chuyện Bạch Xà năm xưa gặp được Hứa Tiên, nhất kiến chung tình. Pháp Hải hòa thượng khi thấy Hứa Tiên mặt đầy yêu khí, liền đem đến Kim Sơn tự giấu đi, Bạch Xà dẫn theo Thanh Xà tới tìm trưởng phu bị Pháp Hải ngăn

cản. Bạch Xà bắt đắc dĩ phải đầu pháp, vì vậy “thủy mạn Kim Sơn”. Pháp Hải đưa thiên binh thiên tướng tới đối phó, giam Bạch Xà ở tháp Lô Phong.

Lục Thanh Nhã trừng mắt nhìn ta, đánh vào mặt ta một cái, “Đi chết đi.”

Ta lau lau mũi, cố gắng tìm vài giọt máu. Dùng tay áo quẹt một cái, tiếp tục nhiều chuyện, “Vậy tại sao huynh ấy không nói lời nào? Người ta đang nói nữ nhi huynh ấy biến thành lão bà của Diêm Vương, sao huynh ấy một chút phản ứng cũng không có vậy?” Bình thường ta bị tỷ ấy đánh đến mặt mũi bầm dập cũng đã quen rồi. Chỉ tiếc cho Mộ Dung tướng quân, đường đường là nhất đại danh tướng, bị đánh đến mặt mũi bầm dập thế này thì mất mặt dữ lắm.

Lục Thanh Nhã hung hăng nhìn ta, “Lấy Dạ Oanh Hắc tri chu tiếng tăm lừng lẫy như ta, hấn còn dám nạp thiếp?” Là vậy, Phi Ưng song hùng, cũng không phải hư danh.

Còn có nội tình ~? “Ác.” Nhưng mà... nhưng mà... tại sao lại có tới hai tiểu thiếp, rồi thêm hai đứa con không phải do tỷ ấy sinh ra?

Mộ Dung Tử Lung chỉ đề cập với ta về tổ tông của Hạ Tổ Tâm hơn một trăm tám mươi đời đều có một sứ mệnh không rõ nguyên do, không nói với ta thân thế của nàng.

“Ta đã hứa với Tổ Tâm là không nói.” Lục Thanh Nhã trừng mắt nhìn ta. Cũng không nói thêm lời nào, bắt quá chỉ ra ám hiệu. Với tài trí thông minh tuyệt đỉnh như ta, khoảng chừng cũng đoán được vài phần.

“Không nói được thì đừng nói.” Làm sát thủ, năng lực làm việc chỉ đứng thứ nhì, chữ tín đương nhiên nhất định phải giữ. Uy tín của Phi Ưng song hùng đã đứng hàng đệ nhất, so về đệ tiện vô sỉ, tỷ ấy đương nhiên không bằng ta được rồi, so về uy tín, ta kém hơn một chút xiu xiu. Vì không muốn phá hỏng uy tín của tỷ ấy, ta thức thời nhắm mắt tạt vào miệng mình một cái.

Lục Thanh Nhã ho khan một tiếng, đặt tay lên vai ta, “Lão muội, vì hoan nghênh muội xuyên qua đến cổ đại, lão tỷ quyết định hôm nay mang muội đi tham quan kỹ viện.” Hừ, cũng hơn 50 tuổi rồi, còn không biết xấu hổ gọi một cô nương mới 20 tuổi là muội muội, tỷ ấy không mất mặt thì ta cũng mất mặt. Cho dù có tính kiêu bốn bề lên năm, ta cũng mới hơn 30 à. Không đúng, thân thể này chỉ có 20 tuổi, cho nên... Ta vô duyên vô cớ nhỏ lại 10 tuổi, trong lòng ta khinh bỉ một chút, sau đó lại lén lút cười gian.

“...” Hết nói, lại có kiểu hoan nghênh như vậy.

“Ta nhắc nhở muội, Tử Lung sống trong sự giáo dục của ta, cũng diên diên khuê khuê giống như muội vậy.” Rồi lại chậm rãi bổ thêm một câu, “Bất quá, trước mặt người ngoài. Tử Lung và ta đều như nhau, là tạo hình tiểu thư khuê các đúng chuẩn. Cho nên, khi có mặt người ngoài, hình dạng này cố làm tốt cho ta.”

“...” Không phải chứ? Tiểu thư khuê các rất khó làm đó.

Thanh Nhã cười hắc hắc, “Muốn tìm kỹ nữ? Có thể, hóa trang trước, thế nào? Muốn đánh nhau? Cũng có thể, mang khăn che mặt đi. Muốn trộm đồ? Được luôn, nguyệt hắc phong cao hăng làm, thuận tiện che cái mặt lại là được.” Bệnh thần kinh quá, nữ nhân thì tìm kỹ nữ để làm gì? Đang yên đang lành tự nhiên muốn ta đi đánh nhau với người khác? Có ăn có mặc lại muốn ta đi ăn trộm làm gì? Ác... Được rồi, ta lần này đến cổ đại đích thực là để trộm đồ. Thế nhưng, đánh chết ta cũng không thừa nhận mình đến cổ đại là để làm ăn trộm.

Ta liếc nhìn nàng một cái, vẻ mặt nịnh hót, “Thanh Thanh, ta không muốn trộm thứ gì hết, ta muốn tàng bảo đồ (bản đồ kho báu).” Ta trở lại hình dạng hám tiền, “Xem phim truyền hình thấy trong tàng bảo đồ có rất nhiều châu báu, ta muốn.”

Lục Thanh Nhã ngáp một cái bước ra ngoài, lăm bắm, “Tàng bảo đồ? Trùng hợp, gần đây nghe được mấy tin đồn, bảo kho tiền triều cát giữ gần đây lại tái xuất giang hồ, trong đó có một phần rơi vào tay Viêm vương Hoàng Phủ Viêm, ba phần còn lại chẳng rõ tung tích. Muốn hả, đi cướp đi?” Cướp, đúng là có quyết định này.

Đi theo phía sau, ta nghe tỷ ấy nói rất rõ ràng, nhưng biểu hiện lại không có bất kì động tĩnh gì cả.

Ta vô thức sờ sờ vòng ngọc trên cổ tay, trong lòng có cảm giác lạnh lạnh. Bảo tàng à, lại thêm một hồi gió tanh mưa máu. Căn cứ theo kinh nghiệm của ta, chỉ cần có quan hệ với hai chữ “bảo tàng”, tuyệt đối không có gì là tốt.

Có một số việc không phải ta cố ý gạt Thanh Nhã, mà là không muốn liên lụy Mộ Dung gia. Thanh Nhã đã kết hôn, còn sinh nhi nữ, hẳn rất nhanh sẽ trở thành bà ngoại. Thanh Nhã còn có gia đình, không phải là Lục Thanh Nhã cùng ta sống nương tựa vào nhau nữa.

Dựa vào núi núi sẽ sụp, dựa vào tỷ ấy tỷ ấy sẽ chạy. Được rồi, nếu tỷ ấy không chạy mà dựa vào ta thì tính sao bây giờ? Ai, tự dựa vào bản thân mình là thực thể nhất.

“Khục, Thanh Nhã, đêm qua có phải làm tới sáng luôn không?” Trên mắt còn có một viền đen, lớn tuổi vậy rồi còn không biết kiểm chế, rõ ràng là dạy hư tiểu hài tử trong sáng thuần khiết như ta mà.

Ai đó không trả lời lấy một câu, còn trực tiếp tát ta một cái. Đường đường Hắc quả phụ lại bị người này ngược đãi, đến mức phải bùm mũi chạy đi khắp nơi tìm nước.

Nếu có ai hỏi ta tại sao phải bùm mũi, ta sẽ nói Lục Thanh Nhã bài trừ khí thải làm ô nhiễm không khí, chứ có đánh chết ta, ta cũng không nói là bị tỷ ấy đánh đến chảy máu mũi

4. Q.1 - Chương 4: Hôm Nay Đi Chơi Kỹ

Nếu nói triều Thanh có một cái bát đại hồ đồng (1), thì triều đại này cũng có một cái gọi là hoa phường.

Hoa phường có ba – sáu, -chín loại, thanh lâu cùng cô nương đương nhiên cũng chia thành ba – sáu – chín loại.

Thiên Hương lâu chính là thanh lâu lớn nhất hoa phường, cũng là thanh lâu lớn nhất kinh thành. Khách ra vào Thiên Hương lâu mua vui căn bản đều là tổng tài, tổng giám đốc hay cán bộ cấp cao gì đó. Theo lời Thanh Nhã, khách đến Thiên Hương lâu mua vui hơn nửa đều công nhân viên chính phủ, thậm chí còn có hoàng thân quốc thích.

Ta rất thẳng thắn hỏi tỷ ấy xem Mộ Dung Quyết có đến đây không, tỷ ấy liền bảo trên mặt ta có một con muỗi. Trên mặt có muỗi thì liên can gì, chính là, trên mặt có muỗi thì cần phải đánh.

Cũng không biết con muỗi kia có đặc biệt lớn lắm hay không nhưng Lục Thanh Nhã đã dùng hết sức mà đánh, ta nhất thời bị biến thành mắt gấu mèo. Tại sao trên mặt có muỗi mà lại đánh vào mắt ta chứ? Không hiểu, thực sự không hiểu, chẳng lẽ chỉ số thông minh của ta tương đối thấp vậy sao?

Lục Thanh Nhã là một hủ nữ, hơn nữa là hủ đến hết thuốc chữa.

Chúng ta mới vừa bước vào Thiên Hương lâu, tú bà lập tức bổ nhào ra nháy nháy mắt, “Đây không phải Lục lão gia sao? Mấy ngày không gặp, người ta nhớ ngài muốn chết đi à.” Nhìn đi, quen thân với tú bà như vậy, có thể thấy được khách quen tới mức nào.

“Ta không phải đã tới rồi sao?” Lục Thanh Nhã một thân nam trang giả vờ tiêu sái xòe chiết phiến (cây quạt), ngả ngón nâng cằm tú bà lên, “Thiên Hương, nàng muốn tiền của ta hay là người của ta?”

“Ngài thật xấu quá đi à.” Thiên Hương mượn cơ đó chui vào lòng Thanh Nhã, cười khanh khách.

Nhìn thấy Thiên Hương trên mặt trát một tầng vôi phấn cùng với cả miệng đỏ chót như máu, bao tử ta bốc lên một trận , suýt chút nữa ngay cả ở hiện đại đã ăn cái gì cũng muốn nôn ra hết.

“Khục...” Ta ho khan một tiếng, vỗ vỗ vai Thanh Nhã, “Đại ca, các người không phải quá thân mật rồi chứ?”

“Thì ra là Lục tiểu công tử, Thiên Hương thất lễ.” Thiên Hương cười đến cả người run lên, đến mức vôi phấn trên mặt cũng rơi ra một mảng.

“Bản công tử tới đây mua vui, đối với mỹ nhân hết thời, không có hứng thú.” Đừng trách ta nói chuyện không lưu lại khẩu đức, đức hạnh của nàng thực sự quá khủng bố người ta rồi.

Nhìn đi, bản công tử một thân trường sam tuyết trắng, tóc buộc bạch đới (dây màu trắng). Luận về thần thái, khí độ, đều là mỹ thiếu niên vạn trung vô nhất (trong 1000 người cũng tìm không được một người như vậy). Thiên Hương so với ta thực sự kém quá xa, hơn nữa bản thân ta cũng không có sở thích ăn lão ngọc mẽ (bắp già).

Thiên Hương vẫn như cũ cười đến run cả người, “Công tử đúng là hài hước.”

“Bớt nói nhảm đi, gọi hoa khôi ra đây.” Soạt một cái xòe quạt ra, ta phát quạt loạn xạ như gà mái vỗ cánh.

Lục Thanh Nhã liếc mắt nhìn ta, quay đầu nhìn Thiên Hương cười nói, “Gọi Mộng Lộ ra đây.”

“Cái gì?” Ta khoáy khoáy lỗ tai, xác định mình không có nghe nhầm. Mộng Lộ? Nghe cái tên cũng đủ thấy có tiền đồ rồi.

Thiên Hương hết sức quyến rũ nhìn ta chớp chớp mắt tình, “Mộng Lộ là hoa khôi của Thiên Hương lâu, là thanh nữ bán nghệ không bán thân.”

“Vậy thì Mộng Lộ.” Ta ngẩng đầu, mãnh liệt phát quạt.

“Cho muội Mã Lệ Liên Mộng Lộ (2) không phải còn cao hứng hơn sao.” Lục Thanh Nhã ghé vào tai ta nói nhỏ, nhỏ giọng lắm lắm một câu.

Ta dùng quạt che đi khuôn mặt, nhỏ giọng hướng về Thanh Nhã nói một câu, “Thần kinh.”

Đợi chúng ta thì thầm xong, Thiên Hương tỏ vẻ hơi khó xử, “Mộng Lộ có hẹn, hay là để Xuyên Đảo Phương Tử (3) hầu hạ hai vị công tử, thế nào?”

“Xuyên Đảo...” Ta che mặt, có một cảm giác xúc động muốn ngất đi.

“Công tử không thích Phương Tử? Mã Lệ thì sao?” Thiên Hương đứng lúc đỡ lấy cơ thể ta đang sắp đứng không vững nữa, tránh cho ta khỏi số phận bị té thành thịt vụn mà chết.

“...” Ta cầm miệng, triệt để cầm miệng.

“Bất luận là tốn bao nhiêu tiền cũng được.” Thanh Nhã hai tay chấp ra sau người, đi thẳng lên lầu. Làm gì? Tỷ cho rằng tỷ còn giàu có như ở hiện đại à? Lão công chỉ là nhân viên công vụ, làm gì có nhiều tiền để tỷ tiêu xài hoang phí?

“Vấn đề không phải là tiền.” Thiên Hương theo sau Lục Thanh Nhã, có vẻ rất khó xử.

“Sao?” Lục Thanh Nhã đang đứng trên cầu thang dừng lại cước bộ, nghiêng ngẫm cười cười, “Là người thế nào mới được Mộng Lộ ưu ái? Trở thành khách nhập phòng?”

Thiên Hương tiến lên phía trước, thì thầm mấy câu gì đó bên tai Thanh Nhã. Lục Thanh Nhã bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thanh toán tiền cọc.”

Xí, cái đẳng cấp gì, nhắc tới tiền cọc lập tức bị mua chuộc.

“Đã là vậy, cứ căn theo quy củ mà làm. Ai có thể thông qua khảo nghiệm của Mộng Lộ, sẽ trở thành khách nhập phòng của nàng.” Dựa theo ngữ khí của Lục Thanh Nhã, chẳng phải thật sự giống như đem Thiên Hương lâu biến thành của mình?

Thiên Hương khẽ gật đầu, “Lục lão gia thỉnh lên lầu nghỉ ngơi, Thiên Hương theo đó mà làm.”

Ắc.... Theo đó mà làm? Thiên Hương lâu không phải do tỷ tỷ mở chứ?

“Mệt sao, tìm một cô nương nhìn cho vui mắt.” Lục Thanh Nhã liếc mắt nhìn ta, “Quy củ của Mộng Lộ, muốn gặp nàng phải thông qua khảo nghiệm, khảo nghiệm của nàng cũng không ngoài cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú.” Thanh Nhã ám muội nháy mắt với ta mấy cái, “Mấy thứ này đều là sở trường của muội, ta tin tưởng muội.”

“Đi chết đi.” Ta trừng mắt nhìn Thanh Nhã.

Phải, mấy thứ này đều là sở trường của ta. Thế nào? Hừ.

“Thiên Hương, gọi Mộng Lộ ra đây.” Ta thẳng thắn tìm một chỗ ngồi xuống, bắt chéo hai chân.

“Mộng Lộ cũng không gặp khách chưa qua khảo nghiệm, lại càng không xuất môn gặp khách.” Thiên Hương vẻ mặt khó xử.

“Ta mặc kệ, ta phải gặp Mộng Lộ, bằng không...” Ta nhú mày, hàm xúc trong đó có mười phần đe dọa.

Hạ Tử Lung ta là ai? Lấy nhãn lực của ta, còn không nhìn ra chuyện mờ ám này của Lục Thanh Nhã? Thiên Hương lâu này, tuyệt đối là do tỷ ấy mở. Mộng Lộ, Xuyên Đảo Phương Tử, Mã Lệ, mấy cái tên này, ngoài trừ Lục Thanh Nhã, ai có thể đặt được chứ.

“Bằng không thì sao?” Thiên Hương còn chưa kịp nói gì, một giọng nam thuần phát đã vang lên phía sau ta.

(1) Bát đại hồ đồng: tám phố phường nổi tiếng ở kinh đô nhà Thanh. Đời nhà Thanh, Bát đại hồ đồng không chỉ là nơi mua bán sắc dục mà còn là điểm gặp gỡ giữa nhiều loại người thuộc các tầng lớp xã hội khác nhau.

(2) Mã Lệ Liên Mộng Lộ (tên tiếng Anh: Marilyn Monroe, 1/6/1926 -5/8/1962) là nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất nước Mỹ. Là biểu tượng của sự gợi cảm, hình tượng pop nổi tiếng của thế kỷ 20.

(3) Xuyên Đảo Phương Tử (Kawashima Yoshiko): Là một gián điệp của Nhật Bản trong Thế chiến thứ II, nổi tiếng với sắc đẹp được gọi là “Hòn ngọc phương Đông” (Đông Trân)

Diện mạo trông rất soái nha.

Dung nhan gầy gò tuấn lãng, cái mũi thẳng tắp. Mày kiếm chạm tóc, cực kỳ cá tính. Đôi mắt thâm thúy đó, lạnh lùng nghiêm nghị đến khó có thể nắm bắt được. Đôi môi mỏng vẽ thành một đường, mang theo vài phần cương nghị. Sự tuấn dật của hắn, vừa vặn, không chút nào tổn hao đến khí khái nam tử trên người.

Lẽ nào phong thủy cổ đại đặc biệt tốt vậy sao, tỷ phu đã soái đến rồi tung rồi mù rồi, cái tên gia hỏa trước mắt này cũng soái đến rồi tung rồi mù như vậy.

Nhớ năm xưa ta lên Ngưu Lang điểm để tìm Ngưu Lang, cũng thấy không soái được như tên này. Không kiềm chế được, lại muốn chảy nước miếng. Không được không được, nghìn vạn lần không thể chảy nước miếng được.

Ta sờ sờ cằm, xác định mình không có chảy nước miếng.

“Bằng không thì...” Vung lên một nụ cười tiêu sái, ta dùng chiết phiên gõ gõ lòng bàn tay, thờ ơ liếc hắn một cái, “Người nói xem?” Không thể nhìn hắn, bằng không ngày mai trang nhất của báo chí nhất định đưa tin có một tên soái ca nào đó bị cưỡng gian. (TN: Ít biến thái lắm =)))

“Mộng Lộ là của ta.” Soái ca vừa lên tiếng đã nói ra một câu có nghĩa.

Còn tưởng là cái gì cực phẩm, không ngờ cũng chỉ là một con lợn giống, một tên gia hỏa tinh trùng lên tới não.

Ta dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, “Hừ, không nhất định vậy.” Không phải là cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú sao, bản cô nương không sợ nhất chính là những thứ này.

“Thiên Hương ma ma, Mộng Lộ là của ai?” Siêu cấp soái ca nhếch đôi môi mỏng, cười như không cười. Nụ cười tươi trên khóe môi đó, lạnh đến thấu xương.

Trực giác nói cho ta biết, tên này không phải kẻ tốt lành gì. Là sát thủ? Người trong giang hồ. Không phải, khí thế lãnh ngạo nhưng không nhuốm mùi máu tanh.

Về lạnh lùng kia, khó có thể nắm bắt được, về cao ngạo kia, trời sinh đã có. Trực giác nói cho ta biết, người này không phú cũng quý, rất có thể xuất thân hoàng tộc.

Ta như cũ lười nhác cười cười liếc nhìn hắn, thăm sâu trong con người khó tránh về lạnh lùng.

Không hổ danh là thanh lâu tú bà, thủ đoạn khéo léo tuyệt không phải ngoa. Mặt nàng không đổi sắc, cười một tràn nói, “Nếu hai vị công tử đều coi trọng Mộng Lộ, chi bằng cùng nhau thi triển sở trường để Mộng Lộ tự mình tuyển chọn.” Đem củ khoai nóng đến phỏng tay này ném sang cho Mộng Lộ.

“Không được...” Tiếp theo là một âm thanh non nớt mềm mại vang lên, một nữ hài tử vóc người nhỏ nhắn xinh xắn đang đứng trước mặt ta, “Mộng Lộ là của ta.” Nàng kiêu ngạo giương cằm, không phục trừng mắt nhìn ta.

Nàng khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt vẫn chưa thoát được vẻ trẻ con. Đương nhiên, cũng không phải trưởng thành. Theo lý thuyết, không có nữ cải nam trang trưởng thành nào lại có thể cải trang an toàn đến vậy. Thế nhưng, nàng tuy rằng một thân nam trang cũng ngay lập tức bị ta nhìn ra thân phận nữ hài tử. Ta là ai? Đệ nhất sát thủ Hắc quả phụ Dạ Phượng.

“Tiểu bất điểm, tránh ra.” Ta nắm lấy y phục của nàng, không chút thương hương tiếc ngọc bắt nàng cút qua một bên.

“Các hạ đừng khinh người quá đáng.” Vị soái ca lúc trước đem tiểu bất điểm bảo hộ sau người, khiêu khích nhìn ta.

Ta cũng ngẩng đầu, khiêu khích nhìn hắn, “Muốn đánh nhau?” Ngu ngốc, đánh nhau chính là sở trường của ta.

Khục, ta sao lại nhỏ vậy chứ?

Xem chiều cao 1 mét 6 của ta, trong các nữ tử cổ đại đã tính là cao rồi. Đứng trước mặt hắn, ta nhất thời tưởng rằng mình chỉ có 1 mét lẻ 6. Hắn rốt cuộc cao bao nhiêu? Trên 1 mét 8 chứ.

Một tiểu cô nương vóc dáng mảnh khảnh cao 1 mét 6, đứng trước mặt một đại nam nhân cao hơn 1 mét 8, khoảng cách thật sự không phải lớn bình thường. Oa oa, còn chưa kịp đánh nhau thì khí thế đã thua người ta mất rồi.

Giữa lúc ta đang chuẩn bị chuồn đi, soái ca đột nhiên lạnh lùng phun ra ba chữ, “Người không xứng.”

Ta biến sắc, rống to lên, “Cái gì?” Ta rống lên, nắm tay xinh đẹp hướng thẳng vào mặt hắn.

Ta không phải võ lâm cao thủ nhưng tốt xấu gì cũng trải qua huấn luyện tàn khốc. Giết người, động tác phải nhanh. Trước khi đối phương còn chưa phát hiện thì phải xuất thủ, tỷ lệ thành công nhất định rất cao.

Tốc độ, chính là ưu điểm lớn nhất của ta. Cho nên, trước khi tên trư ca tự cao tự đại kia còn chưa kịp phản ứng, đã bị biến thành mất gấu mèo rồi.

Hai con gấu mèo, một đôi bảo vật.

Ta vốn tưởng hắn sẽ theo ta đấu võ, vậy mà hắn lại giống như người chết, không chút phản ứng nào, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, “Nhanh lắm, các hạ tôn tính đại danh.” Vô nghĩa, đương nhiên phải nhanh rồi.

Ta có phải đang hoa mắt không? Tại sao lại thấy nơi đáy mắt hắn có một tia tán thưởng? Một quyền thôi mà, uy lực lại lớn vậy sao? Có thể đánh cho hắn thành bệnh tâm thần? Não chấn động? Nếu không phải là bệnh tâm thần hay não bị chấn động, tán thưởng ta làm gì?

Ta đây cũng từng gặp qua rất nhiều kẻ như vậy, xòe cây quạt gài mái, “Tiểu đệ chính là được người được xưng ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tương tự Phan An, soái đến rã rời, dũng mãnh phi thường uy vũ, thiên hạ vô địch, phong lưu công tử Phượng Dạ.” Ta hất hất tóc, tự kỷ không gì sánh được nói, “Có thể gọi ta là Phượng công tử, cũng có thể gọi là phong lưu công tử.” Phong lưu không sao, chỉ cần không phải hạ lưu là được.

Soái ca liếc mắt nhìn ta, “Phượng huynh, tỉnh lên lâu.” Ác... Thái độ biến đổi cũng nhanh quá đi, một khắc trước còn coi ta như kẻ thù, bây giờ đã xưng huynh gọi đệ.

Thiên Hương đưa ba người chúng ta đến phòng Mộng Lộ, ân cần mở cửa, “Ba vị công tử thỉnh vào trong, Mộng Lộ chờ đã lâu rồi.”

“Huynh đài tỉnh.” Nếu soái ca người ta đã xưng huynh gọi đệ, ta cũng phải có khí độ một chút, đúng không?

“Phượng huynh tỉnh.” Soái ca vẻ mặt lãnh đạm, trong đôi mắt không có bất kì biểu tình nào.

“Ta trước.” Tiêu bắt điểm nhân lúc chúng ta nhường nhau, đã chạy nhanh vào.

Ta liếc mắt nhìn soái ca, cũng đi theo vào.

Không hổ danh là gian phòng của hoa khôi, bố trí tao nhã, không nhiễm bất cứ tục khí nào. Cả gian phòng đều lấy màu trắng làm màu chủ đạo, càng thêm mấy phần thoát tục.

Gian phòng của Mộng Lộ rất lớn, bốn gian phòng xếp thông nhau. Trên vách tường còn có tranh chữ, ta âm thầm lấy làm hiếu kỳ. Những bức tranh chữ này bất luận là bút pháp hay nét vẽ, đều có thể xứng với tác phẩm xuất sắc trăm năm khó tìm. Những tác phẩm xuất sắc như vậy lại xuất hiện trong phòng nữ tử thanh lâu, có phải có chút kỳ quái hay không?

“Phượng công tử biết nhìn tranh?” Soái ca không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Biết một chút.” Cũng không phải kinh thiên động địa, chỉ biết một chút thôi. Bất quá vì để tiêu vàng, ta mua một đồng loạt thất bát nhao danh họa đẳng cấp quốc bảo. Triệu Mạnh Phủ, Đường Bá Hổ, Dương Châu Bát Quái (Trong đó của lão Trịnh là chiếm đa số), Tề Bạch Thạch, Diêm Lập Bản, Ngô Đạo Tử, Trương Trách Đoan (1)... Ta cũng không biết rốt cuộc đã mua của những họa sĩ nào, dù sao cũng là miễn đất thì mua.

Móc treo buông vệ sinh nhà ta đều là danh họa, nhìn nhiều, những thứ đó cũng tự nhiên xuất ra.

Soái ca không trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Gian phòng thứ tư lộ ra một tấm lụa trắng noãn, loáng thoáng, có thể thấy được phía sau rèm là thân ảnh của một vị nữ tử.

Ngồi trên ghế, chính là hoa khôi, đứng hai bên, đương nhiên là nha hoàn.

“Hoan nghênh quang lâm.” Trước khi chúng ta mở miệng, nha hoàn đã lên tiếng trước.

Ta âm thầm đổ mồ hôi. Lục Thanh Nhã này thật là biết làm ăn á. Mở một thanh lâu, còn chơi cái gì Mã Lệ Liên Mộng Lộ, Xuyên Đảo Phương Tử, bây giờ cả hoan nghênh quang lâm cũng nói ra.

“Hoan nghênh ba vị công tử quang lâm Thiên Hương lâu.” Giọng nữ ôn nhu, không nóng không lạnh, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Không hổ là hoa khôi, giọng nói có thể êm tai như vậy.

“Oa, nàng chính là hoa khôi đó.” Ta cùng suất ca còn chưa kịp nói gì, tiểu bắt điểm đã ngạc nhiên kêu lên.

Ta ngay cả Ngưu Lang đầu bảng cũng đã gặp qua, hoa khôi thì tính là gì.

“Nghe nói Mộng Lộ cô nương tài trí hơn người, đặc biệt đến đây thỉnh giáo.” Ta cười cười vô hại, tay chấp thành quyền, học theo bộ dáng cổ nhân.

“Công tử quá khen.” Mộng Lộ đứng lên, hơi hạ thấp người.

“Cô nương thỉnh, hi vọng tại hạ chết sẽ không quá khó coi.” Ta nhếch môi, tận lực giả trang thành phong lưu tiêu sái.

Bộ dáng háo sắc quý chẳng đáng cho ta giả dạng, muốn giả thì phải giả thành tài tử phong lưu.

“Ta có một câu đối, thỉnh công tử đối lại về dưới.”

Câu đối... ắc...không biết a.

“Thỉnh.” Bị đánh sưng mặt cũng phải vờ như mặt lớn, đã đi tới bước này rồi, không thể lùi được nữa.

“Thủy lãnh sái, nhất điểm thủy, nhị điểm thủy, tam điểm thủy.” (Nước lạnh vậy, một chấm nước, hai chấm nước, ba chấm nước)

Không thể nào? Đơn giản vậy. Được rồi, ta thừa nhận không hề đơn giản.

“Đinh hương hoa, bách tự đầu, thiên tự đầu, vạn tự đầu.” (Đinh hương hoa, đầu chữ bách, đầu chữ thiên, đầu chữ vạn) (2) Từ lúc biết thân phận của Lục Thanh Nhã, ta đã đoán được thi từ ca phú của vị hoa khôi này e rằng đều do Lục Thanh Nhã dạy. Ta so với Lục Thanh Nhã có văn hóa hơn, những gì tỷ ấy biết, không có lý do gì ta không biết. Ta tốt xấu gì cũng từng viết tiểu thuyết, xem qua vài hệ hán ngữ ngôn học nổi tiếng, đương nhiên đẳng cấp cao hơn Lục Thanh Nhã rồi.

Mộng Lộ có chút bối rối, lập tức xuất khẩu, “Kiền bát quái, khôn bát quái, bát bát lục thập tứ quái, quái quái kiền khôn dĩ định.” (quẻ Kiền, quẻ khôn, tám tám sáu mươi bốn quẻ, quẻ quẻ Càn Khôn đã định) Hừ, lại là một vế đối hiện đại.

“Loan cửu thanh, Phượng cửu thanh, cửu cửu tám mươi một thanh, thanh thanh Loan phượng hòa minh.” (Loan chín tiếng, phượng chín tiếng, chín chín tám mươi một tiếng, tiếng tiếng Loan Phượng hòa minh) Không cần suy nghĩ, ta trực tiếp đáp lời.

“Ký túc khách gia lao thủ hàn song không tịch tịch.” (Khách ở nhờ nhà lao song cửa lạnh trống vắng tịch tịch) Mỹ nữ lần thứ hai xuất kích.

“Viễn tị mê đồ thối hồi liên kính phản tiêu diêu.” (Tránh xa mê đồ (con đường sai lầm) trở lại đường sáng lại tiêu diêu) Ngại quá, bởi vì yêu cầu của việc viết tiểu thuyết, ta cố ý nghiên cứu qua câu đối. Lục Thanh Nhã cảm thú kia sợ dĩ biến thành người làm công tác văn hóa cũng vì xem tiểu thuyết của ta, thuận tiện thuộc được vài thứ. Đương nhiên, ta nửa đêm canh ba cầm thi từ ra học thuộc xem ra cũng không phải hoài công, lâu ngày, ta cũng nhớ được nhiều thứ.

“Nhị ca, vị hạ lưu công tử này văn tài không tệ.” Giọng nói của tiểu bắt điểm truyền vào tai ta.

“Là phong lưu công tử.” Ta trừng mắt nhìn nàng.

Phong lưu với hạ lưu khác nhau rất nhiều, ngàn vạn lần đừng nhầm lẫn.

“Hắc hắc...” Tiểu bắt điểm cười gượng, soái ca vẫn như cũ dùng bộ mặt như người chết nhìn ta. Trong đôi mắt lóe ra hào quang quỷ dị.

“Công tử văn tài xuất chúng, tiểu nữ bái phục.” Mộng Lộ lần thứ hai đứng lên, hướng ta thi lễ. “Thỉnh công tử làm một bài thơ, nếu như có thể khiến tiểu nữ tử thỏa mãn, ngài chính là khách nhập phòng của ta.”

“Cô nương quá khen.” Xã giao mà, khiêm tốn chút đi.

Làm thơ... thật sự làm khó ta rồi.

Đương nhiên, ta cũng thuộc được rất nhiều bài thơ cổ. Thế nhưng... Trước khi ta xuyên qua, Lục Thanh Nhã có thể đã khoe rất nhiều bài thơ cổ. Nếu bài ta đọc là bài tỷ ấy đã đọc qua, chẳng phải mất mặt lắm à?

Đánh cuộc một phen, ta bình thường đọc thơ cho tỷ ấy đều là thơ tình tình ái ái, dùng một bài hào khí, hi vọng có khả năng qua cửa. Thơ hào khí... ta biết không nhiều lắm, không biết khúc chủ đề có được không? Theo ta biết, gia hỏa kia chưa bao giờ xem qua tam quốc, mù chữ điển hình, ngay cả khúc chủ đề cũng không biết.

“Cổn cổn Trường Giang đông thế thủy, lãng hoa đào tấn anh hùng, thị phi thành bại chuyển đầu không. Thanh sơn y cựu tại, kỳ độ tịch dương hồng. Bạch phát ngư tiều giang chủ thượng, quán khán thu nguyệt xuân phong, nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng, cổ kim đa thiếu sự, đô phó tiêu đàm trung.” (3) Ta chậm rãi phe phẩy chiết phiến, ngàn vạn hào hùng.

Ta vừa đọc xong, vang lên tiếng vỗ tay. Tiếng vỗ tay kia không phải phát ra từ Mộng Lộ, mà phát ra từ vị soái ca kia.

Ta mặt không biến sắc, tiêu sái cười với hắn một cái, xem như đáp lễ.

“Mộng Lộ tâm phục khẩu phục.” Vừa rồi mới là khẩu phục.

“Quá khen.” Đạo văn mà, thực sự ngại quá đi mất.

“Hai vị công tử, vị công tử này đã thắng Mộng Lộ, đương nhiên là quý khách của ta, hai vị, thỉnh.” Mộng Lộ bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

Tiểu bất điểm tựa hồ không cam tâm, “Chúng ta...”

“Phượng huynh, có thể tìm một chỗ nói chuyện được không.” Soái ca trừng mắt nhìn tiểu bất điểm, cắt đứt lời nài.

Giương mắt lên, đối diện với đôi mắt thâm thúy mê người của hắn.

Ta tự nhiên hướng mắt sang chỗ khác, thản nhiên nói, “Nếu đã tới, chi bằng nghe Mộng Lộ cô nương tấu một khúc rồi đi.” Vất vả lắm mới gặp được mỹ nữ, mới vậy đã đi rồi? Ta mặc kệ.

“Không biết công tử muốn nghe cái gì?” Giọng nói Mộng Lộ mang theo vài phần tiểu ý.

Ta mặt không đỏ, thở không loạn, “Thập bát mạc.” (18 lần sờ mó. TN: nếu ta nhớ không nhầm thì bài này từng được nhắc tới trong Lộc Đỉnh Ký =))) Danh khúc kinh điển, đi kỹ viện sao có thể không nghe cái này. Đã sớm muốn nghe, nghe cũng không tệ.

“Ắc...” Mộng Lộ ngây ngẩn cả người.

“Thập bát mạc là cái gì?” Tiêu bất điểm hiếu kỳ hướng tới.

Soái ca vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong mắt mơ hồ có vài phần tiểu ý. Nghe tên cũng đủ biết được nội dung rồi.

“Xin công tử thứ tội, Mộng Lộ chưa nghe qua bao giờ.”

“Ắc... quên đi.” Đây là thời không khác mà, sao lại quên mất chứ.

(1)[TN: sao giống giờ học mỹ thuật hồi cấp II quá =)] *chúng ta xem nữ chính sành tranh tới mức nào =)]*]:

+ Triệu Mạnh Phủ: Danh họa đời Nguyên, rạng danh trong làng nghệ thuật hội họa bởi phong cách mạnh mẽ, sinh động. Chủ trương trong hội họa của Triệu Mạnh Phủ bao gồm phong cách mộc mạc và phong cách “thư họa đồng pháp”, tức là tranh vẽ như viết. Ông không đồng tình với phong cách hội họa “màu sắc đậm, nét bút mảnh và tỉ mỉ” thời Tống. Ông ưa chuộng những nét vẽ mạnh mẽ, đơn giản, trang nhã, cao thượng. Theo ông, như thể mới thật sự là những tác phẩm đẹp. Đa số các tác phẩm của ông đều là mang phong cách “thư họa đồng pháp”. Ông mượn những thủ bút trong thư pháp để thể hiện sự phong phú trong nghệ thuật vẽ tranh. (Tác phẩm tiêu biểu: Phú Xuân sơn cư đồ (đang bán ở viện bảo tàng Chiết Giang, được gọi là “trần quán chi bảo”)

+ Đường Bá Hổ: Tranh thời trung niên của ông ảnh hưởng họa phong của Chu Thần khá rõ nét, mà Chu Thần lại ảnh hưởng họa pháp của Lý Đường và Lưu Tùng Niên thời Nam Tống, cho nên tranh của Đường Bá Hổ cũng thuộc họa phái hàn lâm với phong cách hùng kiện, chặt chẽ, tinh tế, đồng thời ông cũng tham cứu bố cục và kỹ xảo bút mực của các đại gia Mã Viễn, Hạ Khuê; dung hợp và quán thông tinh hoa của các danh họa Lý Thành, Phạm Khoan, Quách Hi (thời Bắc Tống) và Hoàng Công Vọng, Vương Mông thời Nguyên, dần dần tạo ra phong cách riêng. Tranh của Đường Bá Hổ có kết cấu chặt chẽ, tạo hình chân thực sinh động, thể núi hùng vĩ, thạch chất cứng cỏi, bút pháp cương kiện, sắc rõ mực đậm. tranh sơn thủy của Đường Bá Hổ đạt đến thành tựu thượng đẳng, bút mực tinh diệu cao thâm. (Một số tác phẩm: Thu phong hoàn phiến, Mặc mai, Phong trúc....)

+ Dương Châu bát quái: “Dương châu bát quái” là một nhóm thư họa có tinh thần sáng tạo hoạt động của Dương châu khoảng niên hiệu Càn Long đời Thanh, là đại biểu chính của họa phái Dương châu. Về phong cách sáng tác và thủ pháp biểu hiện đều có tính cách nhất định, tác phẩm táo bạo dữ dội, đột phá ra ngoài sự trói buộc của hình thức, không bắt chước cổ “mô phỏng cổ”, quan tâm hết sức với đời sống xã hội. Cái đó so với họa phái cung đình học theo phép cổ, chiếm địa vị thống trị trong giới họa đầu đời Thanh, có cái thể phản, sức phản nghịch rất lớn. Nhân đó mà đương thời coi họ là “quái họa”. Trên thực tế, chính họ đã dám phá vỡ hàng rào hình thức gò bó, lại có thể kế thừa, phát triển truyền thống dung hợp thi, thư, ấn, họa vào một nghệ thuật “hội họa”, xác lập được địa vị của họ trong lịch sử hội họa, được người đời sau coi

là một họa phái phi thường. Danh hiệu “bát quái” sớm nhất thấy trong “Âu bát la thư họa quá mục khảo” thành sách năm Quang Tự thứ 23 đời Thanh (1897), tác giả Lý Ngọc Phần kể “Bát quái” là Ưng Sĩ Thận, Hoàng Thận, Kim Nông, Cao Tường, Lý Thiện, Trịnh Biễn, Lý Phương Ung, La Sinh.

+Tề Bạch Thạch: Ông nổi tiếng là một danh họa Trung Quốc với các tác phẩm màu nước linh động đầy sức sống. Ông còn có biệt hiệu là Tề Hoàng () và Tề Vị Thanh (). Đối tượng trong tranh vẽ của ông rất phong phú, từ thú vật, cảnh vật, đồ vật, đồ chơi, rau quả, vân vân. Quan điểm hội họa của Tề Bạch Thạch là “hội họa nằm giữa thực và ảo”. Những năm cuối đời, đa số các tác phẩm của ông là về chuột, tôm, và chim.

+Diêm Lập Bản: Họa gia đời Đường (Tang) Trung Quốc, chuyên vẽ tranh nhân vật, là tể tướng triều Đường Thái Tông (Tang Taizong) và Đường Cao Tông (Tang Gaozong). Nay còn lại bức “Lịch đại đế vương đồ”, là tranh công bút có màu, vẽ trên lụa, chân dung 13 vị hoàng đế trị vì từ thế kỉ 3 trước Công nguyên. đến thế kỉ 7 sau Công nguyên., chú trọng thể hiện tính cách của từng nhân vật. Như tranh Tuỳ Văn Đế (Sui Wendi; khoảng 560 – 600), ông vua hâm mộ Đạo giáo, có những nét của người suy tưởng, trầm mặc hơn những ông vua khác có đầu óc thực dụng. Nét bút tinh tế, màu sắc quyện với nhau. Diêm Lập Bản chịu ảnh hưởng của nghệ thuật Trung Á, nhất là phương pháp vận nhiễm màu sắc thêm phong phú và sử dụng bóng tối để nhấn rõ thêm nếp nhăn áo quần.

+Ngô Đạo Tử: là họa sĩ lớn của Trung Quốc thời nhà Đường, Tranh sơn thủy của ông có tính chân thực, thể hiện phong cách hùng tráng. Ngô Đạo Tử chính là người khai sáng ra sự thay đổi phong cách tranh sơn thủy, gọi là “sơn thủy chi biến”. Bức tranh “Tổng tử Thiên vương đồ” là tác phẩm hội họa duy nhất của Ngô Đạo Tử còn tồn tại tới ngày nay[11]. Bức tranh miêu tả cảnh Phật Thích ca mâu ni ra đời, được phụ thân Tịnh Phan vương ôm đến thái miếu để chư thần làm lễ. Bức tranh rộng lớn, bút mực thanh thoát, khắc họa nhân vật rất tinh tế. Ngô Đạo Tử đã thay đổi phương pháp cân bằng đường nét, sử dụng phương pháp tương phản: nặng – nhẹ, đậm – nhạt thể hiện, gọi là “thuần thái điều”.

+Trương Trách Đoan: là một họa sỹ nổi tiếng Trung Quốc vào thế kỷ 12 trong thời chuyển tiếp Bắc Tống sang Nam Tống. Bức tranh “Thanh minh thượng hà đồ” của ông là 1 trong số các tác phẩm hội họa khổ rộng của TQ. Thanh minh thượng hà đồ là một trong những tác phẩm hội họa nổi tiếng nhất của nghệ thuật phong kiến Trung Quốc, đôi khi nó được gọi là “Mona Lisa của Trung Quốc”. Đây là báu vật của nhiều triều đại phong kiến nước này, nó chỉ rời khỏi lãnh thổ Trung Quốc một thời gian ngắn khi hoàng đế Phổ Nghi đem theo bức tranh về Mãn Châu quốc trước khi được mua lại và lưu giữ trong Bảo tàng Cố Cung tại Cố Cung, Bắc Kinh.

(2) Câu của Mộng Lô vốn là: “Bằng lãnh tửu, nhất điểm thủy, nhị điểm thủy, tam điểm thủy. “ Trong đó chữ bằng () là do thêm vào nhất điểm (1 nét) từ chữ thủy () (thời xưa viết chữ bằng là), chữ lãnh () thêm vào 2 nét, còn chữ tửu () thêm vào 3 nét. Còn về Tử Lung đối “Đỉnh hương hoa, bách tự đầu, thiên tự đầu, vạn tự đầu”, trong đó chữ “đỉnh” () là chữ (trên) đầu của chữ bách (), chữ “hòa” () trên đầu chữ “hương” () trước ba nét sẽ thành chữ “thiên: (). Ở thời cổ, trên đầu chữ “vạn” () và chữ hoa () đều có chữ thảo (). Nên mới nói “bách tự đầu, thiên tự đầu, vạn tự đầu”. Câu đối này liên quan đến chuyện 1 vị tú tài thích 1 cô gái trong tửu điểm, cô gái đó vì muốn khảo nghiệm đã đặt vế ra, tú tài vì đối không được câu đối này, đau buồn mà chết. Vế trên của cô gái tương đối khó, vì 3 chữ phía trước hoàn toàn tương ứng với những chữ phía sau. (TN: không hề “đơn giản” như bạn Tử Lung nói =)))

(3) Tam quốc diễn nghĩa chủ đề khúc:

+Nguyên tác:

+Dịch thơ: (Vương Thận Minh)

Sông dài cuộn cuộc ra khơi

Anh hùng sóng dập cát vùi thiên thu

Dở hay thành bại nào đâu

Bể dâu chớp mắt ngoảnh đầu thành mớ

Non xanh còn đó trơ trơ

Tà dương lần lửa sưởi hơ ánh hồng

Lão tiều gặp lại ngư ông

Bên sông gió mát trăng trong kho trời

Rượu vò lại rót khuyên mời

Cùng nhau lại kể chuyện thời xa xưa

Kể ra biết mấy cho vừa

Nói cười hỉ hả say sưa quên đời

5. Q.1 - Chương 5: Bè Đẳng Tranh Giành Hắc Ám

Mộng Lộ là một hoa khôi vô cùng biết cách làm tròn phận sự, vừa nghe nói chúng ta có chuyện cần bàn, lập tức sai nha hoàn chuẩn bị một gian sương phòng thanh tĩnh, lại chuẩn bị thêm chút rượu và thức ăn. Tiểu bất điểm vốn định theo chúng ta hỗn ăn hỗn uống, nhưng lại bị suất ca nhìn một cái, sợ đến mức chạy về bên cạnh Mộng Lộ. Một người là thanh lâu kỹ nữ, một người là tiểu bất điểm ngây thơ vô tội, không biết hai người này ở chung với nhau sẽ xảy ra chuyện gì? Dựa vào nhãn lực của Mộng Lộ, e rằng đã sớm nhìn thấu tiểu bất điểm kia là một nữ tử rồi. Đáng thương thay tiểu bất điểm, phải chịu khổ rồi.

Ta cũng được xem là một nữ nhân trải qua thế sự, bất quá chỉ là hiệu kỳ đi khắp nơi đánh giá bầy trí trong phòng. Đồ dùng ở cổ đại và hiện đại dù sao cũng có điểm khác biệt, ta hiệu kỳ cũng là chuyện rất bình thường.

Sau khi nha hoàn đem rượu và thức ăn đến, soái ca khoát tay ý bảo bọn họ lui ra ngoài. Nghe được âm thanh đóng cửa, hân hơ quay đầu, liếc mắt nhìn ta.

Nhìn vẻ mặt của hân, ta không khỏi hoài nghi hân tìm ta đàm luận là có mục đích. Chúng ta không quen, nhưng lại có một chút thất lễ (ai đó biến thành mất gấu mèo là mình chứng tốt nhất), hân rốt cuộc muốn nói chuyện gì với ta?

Ta tự động rót ỉnh một chén rượu, đặt lên mũi, thật sâu hít một ngụm, say sưa nhắm mắt, “Ừm, rượu ngon.” Hào phóng đem rượu ngon đổ vào trong miệng, ta xoe quạt, nhẹ nhàng lay động, “Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi. Túy ngọa sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chính chiến kỹ nhân hồi (1)?” Bản thân ta tài thô học thiếu, trong đầu chỉ có một bài này là liên quan tới rượu. Mặc kệ là có hợp với tình cảnh này hay không, đầu tiên cứ chộp cho đủ số trước đã. Muốn bài khác cũng được, bây giờ làm. Đương nhiên, ta chỉ sợ làm ai đó chết vì buồn nôn.

Hắn soái như vậy, nôn mửa thực sự sỉ nhục hình tượng lắm.

Soái ca nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, cũng tự rót ỉnh một chén rượu. Uống một ngụm, ánh mắt hắn lần thứ hai rơi lên người ta.

Ánh mắt nhàn nhạt của hắn, nhìn không ra bất cứ tâm tình gì.

Nhìn ánh mắt lãnh đạm đó, ta một trận nổi da gà, “Huynh đài có chuyện gì, mời nói.” Muốn nói gì thì nói đi, nhìn ta làm gì? Ai không biết còn tưởng hắn là hủ nam, đối với ta có ý đồ bất chính.

Phong lưu công tử ta lớn lên hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chạy, then chết Lữ Bố, tức chết Phan An, hắn đối với ta có ý tưởng cũng chỉ là chuyện bình thường. Thế nhưng, ta không có hứng thú với BL (BL=boy’s love). Ta là hủ nữ, là hủ nữ si mê soái ca. Ta chỉ muốn bắt một đồng cực phẩm soái ca về chơi NP (TN: xin lỗi, ta không biết NP này là viết tắt của chữ gì :”>), không phải chơi nam nam. Ấc... hình như.... Khoảng chừng... đại khái... ta là nữ đó, cho dù có cùng hắn phát sinh cái gì quan hệ bất chính vượt vòng lễ giáo thì cũng là hiện tượng hết sức bình thường. Ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế này? Bất thường, ta phát hiện mình đang cực độ bất thường. Ta âm thầm nhéo đùi mình một cái, đem ý tưởng xấu xa trong đầu thanh lý hết ra ngoài.

Soái ca quay đầu, nhìn trắng sáng bên ngoài cửa sổ, “Phượng huynh võ nghệ cao cường, tài trí hơn người, có từng nghĩ tới đoạt công danh, vì nước phụng sự?” Ê, sao lại nói đến chuyện này. Lẽ nào hắn mời ta tới là muốn chiêu nạp ta? Má ơi, cứ nhiên có người muốn chiêu nạp ta, ta có phải quá may mắn hay không? Lúc còn ở hiện đại, ta nhận đến phát hoảng muốn đi tìm việc làm, đưa ra hơn 10000 bộ sơ lược hồ sơ cũng không có công ty nào tuyển dụng. Xuyên qua đến cổ đại cứ nhiên trở thành “hàng bị tranh đoạt”? Lẽ nào những người xuyên qua đều trở thành “hàng bị tranh đoạt”?

Chẳng lẽ...

Đáy mắt ta xẹt qua một tia sắc bén, nheo mắt lại, “Thứ ta nói thẳng, huynh đài có phải họ kếp Hoàng Phủ hay không?” Thái tử, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thế cuộc triều đình ngày càng trầm trọng. Ba người thừa kế tranh nhau lôi kéo quần thần, chiêu nạp kỳ nhân dị sĩ.

Đáy mắt hắn hiện lên ý cười như có như không, “Bản vương thật sự không nhìn nhầm người.”

Quả nhiên, ta cũng không đoán nhầm.

Ta chậm rãi đứng lên, tiêu sái phe phẩy chiếc quạt, “Được Viêm vương ưu ái rồi, tiểu đệ trời sinh tính tình phóng đảng không thích trói buộc, chỉ cầu được sống mơ mơ màng màng, tay ôm mỹ nhân; công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý, với ta mà nói chẳng qua đều chỉ là nhất thời mà thôi.” Lần đầu tiên ta thấy dùng quạt quả nhiên rất tốt, lúc giả ngẫu có thể biến thành đạo cụ quan trọng. Nhìn đi, tóc ta bị quạt đến bay tán loạn, càng ngẫu hơn...a.

“Bản vương quả nhiên không nhìn nhầm người.” Ê ê ê, Hoàng Phủ Viêm đồng đạo, phiền người một câu đừng lập lại nhiều lần như vậy, ta sẽ kiên nại đó. Ta luôn luôn là một nữ nhân rất tầm thường, đừng ép ta cứ phải làm ra vẻ.

“Ha ha, Viêm vương quá khen, tại hạ bất quá chỉ là ăn nói bậy bạ, Vương gia ngài không cần phải để trong lòng.” Có ai đó tự cho bản thân mình thông minh tuyệt đỉnh, độc nhất vô nhị. Mưu kế đệ tiện chất chồng, cả đầu tràn ngập âm mưu nham hiểm, âm thầm giật giây ta đi giúp con rể của lão công mình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Nhìn tuổi tác của hắn, dù sao cũng không quá bảy tám mươi. Đường kim hoàng thượng có nhiều hoàng tử như vậy, không phải ai cũng được phong vương, dùng ngón chân cái đầu cũng đủ đoán ra hắn là ai rồi.

Lục Thanh Nhã mất cả ngày trời giăng thế cuộc triều đình cho ta nghe. Nói đến nước bọt văng đầy mặt ta, nếu như ngay cả hắn là ai ta cũng không đoán được, nước bọt của Lục Thanh Nhã không phải xem như cho cá ăn rồi à. Nữ nhân kia cố tình nói cho kinh tâm động phách, kinh thiên động địa, mục đích cuối cùng cũng chỉ có một, chính là giật dây ta đi làm quân sư quạt mo cho con rể mình cũng là cháu rể kiêm muội phu của ta – Hoàng Phủ Hạo. Lấy trình độ của ta, đương nhiên cao hơn hai chữ “đầu chó” rồi.

“Phượng huynh khiêm tốn rồi.” Ta luôn luôn không biết khiêm tốn.

Ta quạt quạt mấy cái, cười ha hả, “Ha ha, thứ tiểu đệ thích chính là rượu ngon mỹ nữ, không phải thế cuộc danh lợi lừa gạt lẫn nhau. Ta tình nguyện chết dưới hoa mẫu đơn cũng không nguyện lưu danh sử sách.” Chết dưới hoa mẫu đơn còn có thể làm phân bón.

“Khá khen ột vị phong lưu tài tử.” Ánh mắt hắn rơi trên người ta, con ngươi đen láy trong phút chốc nhìn ta không chớp mắt.

Nói đến tài tử phong lưu, bản thân lập tức rất có lương tâm nhớ tới thần tượng ta là Đường Bá Hổ. Nhớ tới thần tượng Đường Bá Hổ mà không biết đến tác phẩm > kinh điển thì thật sự có lỗi với hắn. Đường nhiên, đánh chết ta ta cũng không thừa nhận có tên nào đó dễ tiện vô sỉ muốn phô trương, đáng tiếc trong bụng lại không có một chữ văn chương nào, đành đem da mặt cắt vào trong túi, trắng trợn sao chép. Nếu ai có hỏi thì cứ việc nói là muốn tuyên truyền phát triển văn hóa Trung Hoa, sùng bái thần tượng Đường Dân (chính là Đường Bá Hổ).

Đào hoa ỏ lý đào hoa am, đào hoa am hạ đào hoa tiên.

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ, hựu trích đào hoa hoán tửu tiên.

Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa, tửu túy hoàn lai hoa hạ miên.

Bán túy bán tỉnh nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên.

Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian, bất nguyện cúc cung xa mã tiền.

Xa trần mã túc hiển giả sự, tửu trần hoa chi ẩn sĩ duyên.

Nhược tương hiển giả bỉ ẩn sĩ, nhất tại bình địa nhất tại thiên.

Nhược tương hoa tửu bỉ xa mã, bỉ hà lục lục ngã hà nhân.

Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền, ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên.

Bất kiến ngũ lãng hào kiệt mộ, vô hoa vô tửu sử tác điền. (2)

“Khí tiết không màng danh lợi của Phượng huynh khiến bản vương bội phục.” Ta từ trong mắt hắn nhìn ra một tia tán thưởng.

Đừng tán thưởng ta nữa có được hay không? Ta sẽ xấu hổ đó. Một người khiêm tốn như ta đương nhiên tự do tự tại (Đôi mắt của đọc giả đều thuộc dạng trong sáng, cho nên... cút, người mà khiêm tốn, chưa từng thấy ai tự kỷ đến như vậy, phỏng chừng là cùng đẳng cấp với bệnh thần kinh. Hạ Tử Lung ai oán nhìn chúng đọc giả liếc mắt: các người đều là bạc hổng, chỉ có mỗi tượng gỗ mới trong sáng), trình độ tán thưởng của lão huynh hắn đúng là không phải lợi hại tầm thường.

Không màng danh lợi, đùa sao? Bản cô nương yêu tiền như mạng, muốn tiền đến chết đi sống lại. Nhớ năm xưa ta lưu lạc biến thành ăn mày, đã cùng một con chó tranh giành thức ăn, vì một phân tiền là khom lưng cúi người. Trên thế gian này, tiền mới là lão đại. Kiến tiền, chính là mục tiêu của cả cuộc đời ta. Ta là tài nữ, yêu tiền như mạng, bốn chữ “không màng danh lợi” cách xa ta bao nhiêu chỉ có nước dùng “năm ánh sáng” mới tính chính xác được.

“Vương gia quá khen.” Cầm lấy chiếc đĩa, ta không chút khách khí cắn miếng bánh lớn. Bản thân ta trời sinh phóng khoáng, trời đất bao la, ăn mới là quan trọng nhất.

“Lấy sự thông minh tài trí của Phượng huynh, đương nhiên có thể đoán được ý đồ của bản vương, hi vọng Phượng huynh suy nghĩ thêm chút nữa.” Hắn chậm rãi uống rượu, thuận tiện nhìn ta ăn ngấu ngiến.

Thật sự đúng là bội phục hắn, nhìn thấy hình tượng ăn ngấu ngiến này của ta cứ nhiên không chút phản ứng.

“Vương gia, ngài chẳng qua chỉ gặp ta có một lần, sao lại khẳng định ta có thể phụng sự cho tam hoàng tử?” Con chó dữ nào đó còn chưa ăn no buống đùa xuống, thật sâu nhìn vào đáy mắt hắn.

Ta có phải đang hoa mắt không? Tại sao lại thấy nơi đáy mắt hắn có một tia tán thưởng? Một quyền thôi mà, uy lực lại lớn vậy sao? Có thể đánh cho hắn thành bệnh tâm thần? Não chấn động? Nếu không phải là bệnh tâm thần hay não bị chấn động, tán thưởng ta làm gì?

Ta đây cũng từng gặp qua rất nhiều kẻ như vậy, xòe cây quạt gà mái, “Tiểu đệ chính là được người xưng ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tương tự Phan An, suất đến rã rời, dũng mãnh phi thường uy vũ, thiên hạ vô địch, phong lưu công tử Phượng Dạ.” Ta vậy vậy tóc, tự kỷ không gì sánh được nói, “Có thể gọi ta là Phượng công tử, cũng có thể gọi là phong lưu công tử.” Phong lưu không sao, chỉ cần không phải hạ lưu là tốt rồi.

Suất ca liếc mắt nhìn ta, “Phượng huynh, thỉnh lên lầu.” Ấc... Thái độ biến đổi cũng nhanh quá đi, một khắc trước còn coi ta như kẻ thù, bây giờ đã xưng huynh gọi đệ.

(TN: Mọi người đừng thắc mắc, là bản gốc nó thế =)), ta cũng không hiểu tại sao, hay là Hoàng Phủ Viêm này nhớ lại nhỉ ?)

(1) Đây là bài Lương Châu Từ của Vương Hàn.

Nguyên tác:

,
.
,
?

Dịch nghĩa:

Chiếc ly dạ quang tinh xảo được đổ đầy rượu nho ngon tuyệt

Vừa muốn say sưa một phen thì đột nhiên tiếng tì bà từng bừng vang từ trên lưng ngựa xuống như thối thúc tướng sĩ cùng can ly.

Dù có sau nằm lẫn trên sa trường, mong các vị đừng chê cười,

Trước giờ người đi chinh chiến mấy ai còn sống trở về.

Bản dịch thơ của Trần Trọng San

Rượu bồ – đào, chén dạ quang

Muốn sau, đàn đã rền vang giục rồi

Sa trường say ngủ ai cười

Từ xưa chinh chiến mấy người về đâu.

(2) Bài thơ > của Đường Dần:

Nguyên tác:

Dịch nghĩa:

Trong thành hoa đào có am hoa đào
Trong am hoa đào có tiên hoa đào
Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào
Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu
Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa
Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa
Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày
Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác
Thà chết già trong rượu và hoa
Chứ không chịu quy lụy trước xe ngựa
Thú vui phú quý của người là bụi xe vó ngựa
Duyên nghèo của ta là chén rượu canh hoa
Nếu đem phú quý so với nghèo hèn
Một ở đất bằng, một lên tới trời cao
Nếu đem bản tiện so với ngựa xe
Người phải tất tả, ta được nhàn nhã
Người ra đi cười ta gió lớn cuồng quay
Ta cười, người nhìn nhưng có hiểu đâu
Chẳng thấy mộ của hào kiệt Ngũ Lăng đó sao
Không hoa, không rượu, bị san bằng làm ruộng cấy.

Dịch thơ:

Ở thôn đào có am hoa
Trong am một vị tiên hoa thuở nào
Tiên hoa trồng cội hoa đào

Lại đem hoa hái đổi bầu rượu thơm
Tĩnh cơn ngồi cạnh gốc hương
Say thời nằm dưới cội đơm ngủ vui
Tĩnh say ngày lại qua ngày
Hoa tàn hoa nở năm tày nổi năm
Nguyện cùng hoa rượu chết nằm
Chẳng mong khom gối trước dầm ngựa xe
Người vui xa mã xênh xê
Kẻ nghèo ta đẩy duyên tề rượu hoa
Bần hàn, phú quý so ra
Trời cao, đất lạnh sánh mà được sao
Ngựa xe tranh với thanh cao
Người thời tắt bật, ta cầu thông dong
Người cười ta kẻ điên khùng
Ta cười người đấy, người chùng hiểu chẳng?
Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng
Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày.

Nữ nhân hút thuốc là lúc nữ nhân đang u buồn, nuốt khói nhả sương mang theo ưu thương nhàn nhạt. Nữ nhân uống rượu là lúc nữ nhân đang cô độc, nâng chén hả hê, những thứ nuốt vào chính là chua xót, quanh văng của bản thân mình.

Ta không hút thuốc lá, nhưng rượu thì uống rất hưng. Lúc còn ở hiện đại, quán ăn đêm là chỗ ta thường xuyên lui tới. Không phải là do cuộc sống thối rửa, mà là thấy quá cô độc. Trang phục hở hang, trang điểm sắc sảo, ngồi trong quán bar hay hộp đêm, nhìn nam nữ nhục dục giằng giụa, nhìn hiện thực xã hội này. Trong khoảnh khắc, ta chỉ muốn dùng rượu gây mê chính mình. Đủ loại kiểu dáng chất lỏng đổ vào trong miệng chỉ làm ta cảm thấy chua xót. Nếu như vị chua xót nhàn nhạt này có thể hòa tan vào nội tâm cô độc sâu thẳm của ta, ta nghĩ mình sẽ rất thích làm như vậy.

Một khu nhà cao cấp khổng lồ, ngoại trừ vài giờ có công nhân, bà thím cùng nhân viên công tác nội trợ thỉnh thoảng quét tước, còn lại rất ít khi có ai ra vào. Cả một tòa biệt thự vắng vẻ, không có một chút hơi người. Có đôi khi ta và Lục Thanh Nhã cùng nhau ngồi ở phòng khách trống trải xem TV, mỗi lần ngồi đều là cả một đêm. Khi tắt đèn, chúng ta hai người cứ ngồi đó ngơ ngác cho đến khi màn đêm hắc ám bị ánh bình minh nuốt chửng. Mỗi lúc này, Lục Thanh Nhã đều lấy ra vài bình rượu đỏ, đem chất lỏng màu hồng đổ vào một cái ly thủy tinh chân dài, yên lặng đưa cho ta một ly. Mỗi đêm của chúng ta đều vượt qua như vậy, hộp đêm, phòng khách.

Uống rượu, đó là cách chúng ta thường dùng để xua đi sự cô độc của mình. Nhưng, có rất nhiều lúc chúng ta đều cảm thấy cô độc. Lâu ngày, tửu lượng cũng luyện thành rất khá. Rượu dưới 50 độ, uống vào trong miệng chẳng khác gì uống nước.

Ta làm sát thủ không được bao lâu, chỉ trên dưới ba năm. Thế nhưng, ba năm này chẳng khác nào ba mươi năm. Những đoạn ngày này, ta giống như một u linh. Không cười, không khóc, khuôn mặt tái nhợt, chỉ có lạnh lùng. Giết người rất bình tĩnh, bị thương rất bình tĩnh. Đến khi vết thương đau đến không chịu nổi, lão đại sẽ phân phó bác sĩ tiêm morphine (1) cho ta. Lục Thanh Nhã luôn luôn len lén đem morphine đổi thành thuốc an thần, để ta kịch liệt uống rượu giảm bớt đau nhức. Uống rượu kịch liệt đối với thân thể cũng rất có hại, nhưng so với thành phần trong morphine thì tốt hơn nhiều.

Sống cô đơn trong bóng đêm, bị thương vô số lần, khiến ta có một tử lượng rất tốt. Nói đến uống rượu, ta nhận thứ nhì, không ai dám nhận mình đứng thứ nhất.

Một chén rượu đổ vào trong miệng, ta cũng không biết là nhiều hay ít. Có lẽ là do Mộng Lộ biết chúng ta có chuyện cần bàn nên rượu đưa tới cũng tương đối nhạt, ta có cảm giác tựa như đang uống nước. Ngoài trừ có chút... cái đó, không có cảm giác là đang uống rượu. Khực, mất mặt quá.

Ánh trăng xuyên qua khung cửa lan vào, ngôi sao sáng li ti, mông lung một mảnh.

Ta chậm rãi đứng lên, đi tới bên cửa sổ, tay đặt trên bệ cửa, nhìn trăng sáng. Cũng không biết có phải đang ở một thời không xa lạ hay không, nhưng trong lòng ta càng thêm trống rỗng cô đơn.

“Phượng huynh có tâm sự.” Hoàng Phủ Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn những bình rượu dưới đất.

“Xem là vậy đi.” Ta cũng nhìn một đống những bầu rượu dưới đất, mới phát hiện mình bắt tri bất giác đã uống hơn mười bình, thảo nào muốn đi nhà xí.

“Nam tử tiêu sái bậc này giống như Phượng huynh cũng có tâm sự sao?” Ngữ khí hần cực kỳ lãnh đạm, không nghe ra đang có tâm tình gì.

Ta nhin không được trừng mắt, “Ta cũng là người.” Vô nghĩa, chỉ cần là người, ai mà không có tâm sự. Huống chi ta là nữ nhân, là tiểu nữ nhân đa sầu đa cảm. Khực, được rồi, là lão bà mới phải. Hai mươi lăm tuổi, có thể tính là lão bà rồi.

“Chẳng hay Phượng huynh đang có tâm sự gì.” Nghe thì giống như quan tâm ta, bất quá trong giọng nói của bản thân người nào đó nghe không ra một chút ý quan tâm. Nhìn bộ mặt lạnh lùng cùng ngữ khí lãnh đạm, rất nhiều người sẽ hiểu lầm là mình đã chết, còn hần đang ở đó mà đốt giấy tiền vàng mã.

Ê ê, Hoàng Phủ Viêm đồng đạo, chúng ta không quen, dựa vào cái gì mà ta phải nói tâm sự của mình với người? Không khéo người hãm hại ta thì thế nào.

“Không hần.” Ta cười gượng vài tiếng, không quan tâm phát phát tay. Ta hiện tại đang là danh sĩ, yêu cuộc sống điên cuồng, là phong lưu công tử, sao lại có thể thoát ra u buồn được? Hủy đi danh dự của phong lưu công tử, sau này ta làm sao ra về a.

“Phượng huynh không cần xem bản vương là người ngoài, nếu như có chỗ cần đến bản vương, cứ việc lên tiếng.”

Hừ, ta nhờ người hỗ trợ, không phải vô duyên vô cớ biến thành đồng đảng tam gia à? Ngẫu nhiên thuộc thái tử đảng, kịch liệt bài xích tam gia đảng cùng ngũ gia đảng. Không khéo, các hạ chính là một trong những người ta cần phải bài xích. (đôi mắt độc giả thực sự rất sáng, cùng nhau ném ra n cái trừng mắt, vừa rồi ai nói không tham gia bè đảng phân tranh? Không phải người chứ?)

Được rồi, ta có chỗ cần người. Ta muốn đoạt về tàng bảo đồ để biến thành phú lão bà, sau đó xây một tòa hậu cung để nuôi mỹ nam, các hạ đồng ý giải quyết chứ?

“Vương gia, khách khí, tiểu đệ năm nay hai mươi lăm, vương gia hần là hơn tiểu đệ vài tuổi.” Hừ, ai là huynh đệ của người? Một lão già trung niên biến thái, không biết xấu hổ còn cùng bản nhân (TN: TL đang ám chỉ bản thân, thêm chữ “bản” vào tự đề ỉn) non nớt xưng huynh gọi đệ, không sợ giảm thọ à.

“Hơn người một tuổi.” Hai mươi sáu? Thế nhưng ta nhìn bản mặt như người chết của hần, ít nhất cũng sáu mươi hai, tại sao lại là hai mươi sáu?

Quả nhiên là lớn hơn ta, ta trong lòng cười gian một chút, thanh giọng nói, “Vương gia sau này gọi Tiểu Phượng là được rồi.” Tiểu Phượng... Ác... Ta ỉn là Lục Tiểu Phượng a. Má ơi, nếu như đem họ của Lục Thanh Nhã ra, ta chính là...

“Tiểu dân xuất thân dê hèn, thực sự không dám cùng vương gia xưng huynh gọi đệ, cứ xưng hô bằng tiện danh là được rồi.” Tiểu Phượng? Quá mức thân thiết rồi. Ai không biết còn tưởng ta và Hoàng Phủ Viêm này là BL, hần là tiểu công, ai đó không may làm tiểu thụ. Nhìn hình tượng này của ta đi, anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tương tự Phan An, soái đến rã rời, nếu như giới tính không được bình thường,

không biết sẽ làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Mà tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ cũng mặc, nhưng bại hoại thanh danh của bản nhân thì ta làm sao đứng được ở kinh thành này a?

“Phượng công tử không cần quá khiêm tốn, bản vương tán thưởng công tử tài hoa, thật lòng kết giao.” Hắc uống một ngụm rượu, trên mặt vẫn không chút biểu tình.

Thuận tiện kéo ta gia nhập tam gia đẳng.

Cả nhà chúng ta đều là thái tử đẳng, ta gia nhập tam gia đẳng làm gì? Ta không phải là ăn quá no, cũng không phải sút mẻ đầu óc.

“Phượng mỗ xuất thân hèn mọn, tính tình phóng dãng không biết kềm chế, làm quan trong triều chỉ sợ đắc tội rất nhiều người.” Ta có thâm ý khác liếc hắc một cái.

Hoàng Phủ đồng đạo, ta nói một câu đã quá rõ rồi. Bản nhân trịnh trọng cảnh cáo ngươi, không được tiếp tục có chủ ý với ta. Ta là công dân lương thiện, đang chuẩn bị ra sức làm tốt thị dân đại biểu, không được mượn hơi ta. Con người của ta ý chí bạc nhược, chịu không nổi mê hoặc đầu.

“Chỉ nói gió trăng, không nói triều chính.” Hắc diện vô biểu tình, ngắt lời ta.

Được, họ Hoàng Phủ kia, xem như ngươi lợi hại.

Ta giương mắt lên, tay cầm chén rượu lơ đãng trên không trung, chần chừ nên làm sao nuốt vào miệng. Hắc đột nhiên nhàn nhạt liếc mắt ra ngoài cửa sổ, tay cầm chén rượu đột nhiên căng thẳng, trong đáy mắt xẹt qua một chút tiêu điều.

Khóe mắt ta hướng ra bên ngoài cửa sổ, tiêu sái xòe cây quạt, “Khí trời nóng quá a.” Khí trời nóng quá, mê được thơm quá.

Đám người ngoài cửa kia thực sự là một lũ ngu ngốc không hơn không kém, hạ mê được với Hắc quả phụ ta, chính là muốn thất cổ tập thể.

Kết quả dự kiến, đám người kia nếu không phải bị ta đánh chết thì cũng bị đánh đến bán sống bán chết. Ta thở dài một hơi, bắt đầu thương cảm cho bọn chúng. Ta là người tốt, hết sức giàu lòng thương cảm.

“Đúng vậy, thời tiết nóng quá.” Hoàng Phủ Viêm cong đôi môi mỏng gợi cảm, cười như không cười.

Chết tiệt, đừng có cười mê người như vậy, ta muốn bị mê hoặc rồi.

“Đầu khớp xương ta cũng muốn rỉ sắt rồi, thỉnh Hoàng Phủ huynh chia cho ta một chén canh.” Ta vẫn như cũ tiêu sái phe phẩy cây quạt.

Ai không biết còn tưởng hai chúng ta là kẻ trộm đang chia của...

Từ khi thoái ẩn, ta rất ít khi động thủ. Thỉnh thoảng thì cùng Lục Thanh Nhã luận bàn, thế nhưng đánh nhau thì đã nghiện hơn. Có một đám ngu ngốc tự dâng lên tới cửa, ta làm sao cự tuyệt chứ?

Hắc lạnh lùng nói một câu, “Ta cùng ngũ đệ lúc trước có ân oán, nếu Phượng công tử không muốn phò tá tam đệ, cần gì phải can thiệp vào.”

“Làm sao ngươi biết nhất định là ngũ hoàng tử?” ‘Ba’ một tiếng khép cây quạt lại, ta cũng nhếch môi.

Nghe Lục Thanh Nhã nói, Hoàng Phủ Hạo hùng tài đại lược, mưu trí hơn người. Một thái tử mưu trí hơn người, tuyệt đối không làm ra loại chuyện ám sát vô nghĩa này. Là nam tử chân chính kiêu ngạo nhìn thiên hạ, hắc chỉ biết đi chinh phục. Ngoài cửa có thích khách, Hoàng Phủ Hạo là người đầu tiên ta loại trừ.

“Đại ca sẽ không làm ra loại chuyện này.” Hắc không mặn không nhạt nói một câu.

Quả nhiên, anh hùng sở kiến lược đồng. (Anh hùng, dù không bàn cũng có chung ý kiến.)

“Một người cũng không được sống, nếu không, ta không muốn can thiệp vào cũng không được. Ta nghĩ, Vương gia không hi vọng cả bằng hữu chúng ta cũng làm không được chứ.” Chỉ cần có một người trốn thoát, ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Huyền kém trí kia sẽ biết Hoàng Phủ Viêm đêm khuya đã cùng một tên nam tử nâng cốc nói cười. Mà kẻ cùng Hoàng Phủ Viêm nâng cốc nói cười, đương nhiên trực thuộc tam gia đẳng, hơn nữa còn là nhân viên chủ chốt. Sau đó tên kém trí kia sẽ bằng mọi giá tra ra thân phận của ta, tiếp

theo sẽ là hãm hại ta. Ngạ tích thần a (2), từ nay về sau ta sẽ phải sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng. Chỉ âm thầm gia nhập thái tử đảng, kiên quyết không làm tam gia đảng.

“Biết.” Chúng ta nói chuyện giọng nói không lớn, chỉ mỗi chúng ta nghe được.

Biết là tốt rồi, chỉ sợ người cố ý hãm hại ta, để lại một hai tên chết tiệt không may sống sót. Dám cố ý hại ta, bằng hữu cũng đừng mong làm.

“Đa tạ vương gia.” Ta cười bốn cột, trong đáy mắt toát ra hào quang quỷ dị.

Hắn thật sâu nhìn ta, “Phượng công tử, có thể khiến bản vương tán thưởng như vậy, người là người đầu tiên.”

Ta không quan tâm nhún nhún vai, cười hắc hắc, “Tại hạ ăn nói lung tung, vương gia không nên để trong lòng.” Kỳ thực ta cũng nhìn không thấu tâm tư hắn, đề phòng chu đáo mà thôi. Hừ, ai biết hắn có phải tiểu nhân dễ thiện hay không.

Trong lòng ta hung hăng khinh bỉ hắn, đâm hình nộm để nguyên rửa hắn.

“Có ai cứu mạng a...” Một tiếng thét chói tai vang lên, cắt đứt tâm tình của ta. Ta ‘ba’ một cái khép quạt, nghiêng người hai cái phóng qua khỏi bàn lên đến cửa.

Còn chưa kịp mở cửa ra, cửa đã tự mở, tiếp theo xuất hiện binh khí sáng loáng.

Ta giơ tay lên, dùng quạt đỡ lấy thanh đao của người đang đến, sau đó nhanh chóng phóng khỏi cửa, liếc mắt. Tiểu bát điểm đang bị một trong các thích khách đuổi kịp, trái né phải tránh. Ai, võ công tệ quá, an toàn bản thân không được đảm bảo.

Phần thưởng cho vị nhân huynh dám chém ta là một bàn tay trắng như phấn, hắn lập tức chảy máu mũi nằm trên mặt đất. Thân thể mềm mại của ta lướt qua ba bốn tên thích khách, một tay kéo tiểu bát điểm tới bên người, một tay không ngừng biến hóa chiêu thức, dùng quạt đỡ lấy đao của thích khách. Dùng quạt lựa chống đỡ thanh đao, thật cừ a.

Tiểu bát điểm không biết trời cao đất rộng, không ngừng trầm trồ khen ngợi. Bộ dạng nàng hưng phấn giống y như đang xem xiếc thú, hoàn toàn không biết phần đầu vì cái mạng nhỏ của mình. Ai, sớm biết vậy để nàng bị chém chết đi cho rồi. Ta trừng mắt nhìn nàng một cái, vị nhân huynh trước mắt nhân lúc ta phân tâm, chém một đường đao trên cánh tay nòn nà của ta, máu tươi chảy ra không dứt, nhanh chóng nhiễm đỏ cả bạch y. Ta thảng thần đem tiểu bát điểm đẩy tới nơi an toàn, thân thể vừa lộn, xuất ra uyển ương liên hoàn cước. Tên này vận khí thật sự không tốt, bị ta đá đến mặt mũi bầm dập, mắt nổi đom đóm, cuối cùng là vô cùng đáng thương té trên mặt đất.

Không chút hứng thú nhìn sáu tên nửa sống nửa chết, ta bĩu môi, “Hoàng Phủ huynh, chuyện còn lại giao cho huynh.” Thật sự chỉ vì đã nghiện, thoáng cái đã đánh xong rồi.

Hoàng Phủ Viêm gật đầu một chút, “Đa tạ người đã cứu nàng.”

Ta cười ha ha, “Có thù lao không? Nếu như không có, đừng nói câu đa tạ.” Xin lỗi, bản nhân không nhận nổi câu đa tạ của người.

“Người muốn gì?” Hắn nghiêm chỉnh hỏi.

“Ba vạn lượng bạc.” Ta thuận miệng nói vậy thôi. Đối với tiền căn bản không có khái niệm. Với ta mà nói, ba vạn lượng, chỉ là số liệu hình thức.

Hoàng Phủ Viêm không chút do dự, lập tức đáp ứng, “Được.”

Hả? Thằng thần vậy sao? Ta chỉ đùa thôi mà.

“Nhị ca, huynh điên rồi.” Ta còn chưa kịp nói gì, tiểu bát điểm đã thay ta mở miệng. Đúng vậy, ta muốn hỏi hắn có phải điên rồi hay không. Ba vạn lượng đó, nói cho cho liền.

Hoàng Phủ Viêm lạnh lùng nghiêm mặt, “Câm miệng, chỉ tại muội nhiều lời khiến Phượng công tử bị thương, ta còn chưa tính sổ với muội.” Ánh mắt không tệ, còn nhìn ra cánh tay ta bị thương là do tiểu bát điểm hại. Ủ, chỉ ít danh dự của phong lưu công tử ta không bị tổn hại.

“Muội...” Tiểu bắt điểm len lén nhìn cánh tay đang bị thương của ta, “Người ta chỉ là không ngờ hạ lưu công tử võ công lại tốt như vậy.”

Ta trợn mắt nhìn nàng, “Là phong lưu công tử.”

“Được thôi, hạ lưu thì hạ lưu.” Tiểu bắt điểm bắt mồm bĩu môi.

Ai đó triệt để tuyệt vọng, không biết lỗi tại nàng có vấn đề hay thần kinh có bệnh. Hạ lưu với phong lưu khác nhau một trời một vực biết không, ta van người đó tiểu thư, đừng nhầm lẫn.

“Vương gia, công chúa, Phượng mỗ cáo từ.” Mau chóng trở về xử lý vết thương, tiếp tục chảy máu bản nhân sẽ chết khô mất.

Hoàng Phủ Viêm không phản đối, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Nửa tháng sau, bản vương ở đây đợi Phượng công tử.” Tại sao lại là nửa tháng sau mà không phải nửa ngày sau?

Được rồi, nửa tháng thì nửa tháng. Có thể hẳn muốn nhân nửa tháng này vào nhà ai cướp của, gian dân cướp bóc, ta luôn luôn rất biết điều, sao có thể không biết xấu hổ ngăn cản hẳn làm chính sự chứ?

Nửa tháng sau, ta tại sao phải đến nơi này? Cho tiền ta sao? Được rồi, có thể suy xét.

(1) Morphine: Morphine là một thuốc giảm đau gây nghiện (opiat), là một alkaloid có hàm lượng cao nhất (10%) trong nhựa khô quả cây thuốc phiện, về mặt cấu tạo có chứa nhân piperidin-phenanthren. Có tác dụng: giảm đau, gây ngủ, gây khoái cảm và 1 số tác dụng khác.

(2) Ngạ tích thần a: Là câu cửa miệng của lão bản nương Đông Tương Ngọc trong hài kịch cổ trang tiêu biểu > thường nói lúc kinh ngạc, về sau, câu này được nói như biểu bị sự kinh ngạc, còn có ý tứ khôi hài.

6. Q.1 - Chương 6: Nữ Sát Thủ Kém Bản Lĩnh

Chọn nhầm bạn xấu, quả nhiên đúng là chọn nhầm bạn xấu mà. Giờ này khắc này, ta vô cùng hi vọng Hạ Tử Lung ta không hề quen biết Lục Thanh Nhã con cầm thú kia.

“Hắc hắc, muội nhi, muội mặc cái này đi.” Lục Thanh Nhã vẽ mặt nịnh hót, trong tay cầm theo sản phẩm cao cấp của cửa hiệu trang phục đệ nhất kinh thành – “Mị lực nữ nhân”

Ta vẽ mặt lạnh lùng, trừng mắt thật lớn nhìn Lục Thanh Nhã, “Cút, ta không quen tỳ.” Thật sự quá phiền.

“Muội nhi, trang phục này là tỳ tỳ ta đặc biệt thỉnh công nhân của “Mị lực nữ nhân” không ăn không ngủ, nỗ lực trong vòng một ngày một đêm hoàn thành uội, mặc đi.” Lục Thanh Nhã cầm thú kia, ở cổ đại có quá nhiều tiền bất chính. Kinh thành đệ nhất kỹ viện “Thiên Hương lâu”, đệ nhất cửa hiệu trang phục, “Mị lực nữ nhân”, đệ nhất cửa hiệu châu bảo “Lục đại phúc”, đều là tài sản trên danh nghĩa của tỳ ấy. Đã mở Thiên Hương lâu, Mị lực nữ nhân thì thôi đi, tỳ ấy còn cư nhiên còn mở ra cái gì “Lục đại phúc”, thực sự khiến ta bội phục.

“Cút ngay.” Ta cầm lấy một trái tuyết lê, hung hăng gặm cắn, xem nó như Lục Thanh Nhã.

“Muội nhi, ta van muội. Tỳ tỳ đã lớn tuổi vậy rồi, muội thực sự nhẫn tâm bắt tỳ vượt nóc bằng tường sao?” Lục Thanh Nhã ai oán liếc mắt nhìn ta, cố ý muốn nhỏ ra vài giọt nước mắt đáng thương, nhưng tiếc thay kỹ xảo chịu đựng thực sự quá kém, ngay cả vành mắt cũng hồng hồng không nổi.

“Sáu năm trước chúng ta cố ý đem mấy trăm vạn ra mua hai cái chậu vàng rửa tay, hiện tại tỳ cư nhiên muốn ta tái xuất giang hồ, tỳ có phải muốn chết hay không?” Sau khi rời khỏi Phi Ưng bang, ta đã quyết định không xuống tay giết người nữa. Oan hồn dưới tay Hạ Tử Lung nhiều vô số kể, tay ta đã nhuộm đầy máu tanh, không muốn tạo thêm tội nghiệt.

Lục Thanh Nhã vẫn nguyên một vẻ mặt lạnh lùng, heo chết không sợ nước sôi, “Hoàng Phủ Huyền kém trí kia, phái người đi ám sát muội phụ muội... không phải... là cháu rể muội thì cũng thôi đi, cứ nhiên còn ngộ thương cháu gái muội, chính là nữ nhi ta, loại chuyện này ta tuyệt đối không bỏ qua được.” Nói xong câu cuối cùng, Lục Thanh Nhã ưỡn ngực, tận lực phát ra tình mẫu tử quang minh chói lọi.

“Chuyện này...” Hoàng Phủ Huyền phái người ám sát cháu rể ta, kết quả còn ngộ thương cháu gái ta, việc này ta đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua được. Đó là cháu gái ta, là người do bề dang Lục Thanh Nhã của ta sinh ra.

Lục Thanh Nhã thấy ta mặt hơi đỏ sắc, lập tức phát huy ba tấc lưỡi trơn tru thuyết giáo, “Cho nên, phiền muội đem cái tên Bộ Binh Thượng Thư kia giết chết đi, làm suy yếu thế lực của hắn. Không thể làm hoàng đế, tức chết vương bát đản hắn.” Lợi hại, phương thức trả thù chó máu như vậy chỉ mình tỷ ấy có thể nghĩ ra.

“Trực tiếp giết chết hắn cho đỡ việc, tại sao lại muốn ta đi giết một tên Bộ Binh Thượng Thư?” Làm thịt Hoàng Phủ Huyền kém trí kia, ta tuyệt đối không có ý kiến, ta còn chưa quên mỗi thù một đao tối hôm trước đâu.

Lục Thanh Nhã lắc đầu, “Không được, hắn dù sao cũng là hoàng tử, bên người cao thủ vô số, không dễ dàng chết như vậy. Mà dù hắn chết thì đã sao? Liên lụy nhất định rất nhiều.” Lục Thanh Nhã than nhẹ một tiếng, “Nha đầu ngốc, không dám nắm chắc ta không dám uội đi chịu chết.”

Ta tuyệt đối không hoài nghi lời Lục Thanh Nhã, sống nương tựa nhau nhiều năm như vậy, không tin tỷ ấy thì còn tin ai?

“Giết chết Bộ Binh Thượng thư sẽ khiến thế lực hắn suy yếu, bất quá Bộ Binh Thượng Thư kia có phải quá vô tội không?” Sáu năm nay, kỹ thuật của Dạ Phượng đã muốn lụi hết rồi. Đó là một mạng người, một mạng người đó.

“Muội ra ngoài đường la lên ta là tiểu thiếp của Bộ Binh Thượng Thư Hứa Hoành, xem xem có người cầm vô số rau cải chọi chết muội không.” Hừ, đang yên đang lành tự nhiên muốn ta giả mạo tiểu thiếp người ta làm gì?

“Hắn rất xấu xa sao?” Lòng ta hầu như nắm chắc.

Lục Thanh Nhã vỗ vỗ vai ta, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Ta đã hơn ba mươi năm không có giết người, muội nghĩ rằng ta rất thích động thủ sao? Bộ Binh Thượng Thư Hứa Hoành thâm hiểm độc ác, tham lam thành tính, là một tên biến thái không hơn không kém, đã là lão đầu hơn năm mươi tuổi rồi, còn thêm muốn tiểu cô nương mới hơn mười tuổi. Nhi tử thì không nên thân, ý vào tỷ tỷ là phi tử của Hoàng Phủ Huyền mà hoành hành ngang ngược, cường thường dân nữ, coi mạng người như cỏ rác, chỉ cần là chuyện xấu, không có gì hắn không làm. Trước đó mấy ngày, tên cầm thú kia cứ nhiên chiếm đoạt nha hoàn của Thiên Hương lâu, nha hoàn kia quần trí nhảy giăng tự sát. Nhiều năm như vậy, số lượng cô nương bị cha con bọn họ chà đạp đã có thể thành lập một thanh lâu được rồi, táng tận lương tâm đó.” Lục Thanh Nhã đau thương nhắm mắt, “Nói cho dễ nghe thì nói ta là tướng quân phu nhân, kỳ thực, ta cái gì cũng không phải. Ta vô dụng, không cứu được nàng.”

Ta trầm mặc, không biết nên mở lời thế nào.

Ta cùng Lục Thanh Nhã làm sát thủ nhiều năm như vậy, cũng hiểu được mạng người trân quý, nhất định không lạm sát người vô tội. Ta sai rồi, sao lại cho rằng tỷ ấy có tư tâm. E rằng tỷ ấy đã sớm muốn giết cái tên thượng thư chết tiệt kia, chỉ là không đành lòng hạ thủ. Đến lúc Tử Ly bị thương, mới khiến tỷ ấy hạ quyết tâm.

“Một lũ chết tiệt.” Ta tiếp nhận y phục dạ hành trên tay Lục Thanh Nhã, tự động thoát y phục trên người mình.

“Đương kim hoàng thượng nhu nhược vô năng, kể từ khi giám quốc công chúa qua đời, hầu như đều do các vị hoàng tử chủ chính. Ba vị hoàng tử nội loạn, quốc không phải quốc. Ba hoàng tử thế lực ngang nhau, giết chết tên biến thái kia, thực lực Hoàng Phủ Huyền tự nhiên suy giảm.” Lục Thanh Nhã hít sâu một hơi, “Trong ba hoàng tử, Hoàng Phủ Hạo tâm cơ sâu xa, Hoàng Phủ Thanh âm ngoan, Hoàng Phủ Huyền độc

ác. Muội nghĩ ta giúp đỡ Hoàng Phủ Hạo là vì có tư tâm sao?” Lục Thanh Nhã lắc đầu, chuyên chú nhìn ta, “Không phải, giám quốc công chúa cũng là tỷ tỷ ta – Hoàng Phủ Tiếp trước khi đi có nói, trong số các hoàng tử, chỉ có hần thích hợp làm hoàng đế nhất. Hần mặc dù tâm cơ sâu xa, nhưng lương thiện, chỉ có hần mới là một vị nhân quân chân chính. Ta giúp hần, là có tư tâm, nhưng trong đó càng là vì thiên hạ. Ta thừa nhận mình không yêu nước. Thế nhưng, trượng phu ta yêu nước. Giết Hứa Hoành, vì nước vì dân đều là một việc tốt.”

“Ta không yêu nước, nhưng tỷ tỷ ta yêu nước. Huống chi, vị nhân quân tương lai kia, là người tỷ tỷ và tỷ phu ta muốn phò tá, càng là lão công cháu gái của ta.” Cho nên, ta quyết tâm gia nhập thái tử đảng. Dạ Phượng giết người vô số, coi như vì bá tánh làm một chuyện tốt tích chút công đức đi.

Quần da bó sát thân, áo lụa bó sát thân, giày bó màu đen, cộng thêm một chiếc áo choàng hắc sắc tàn khốc đến không thể nào tàn khốc hơn được nữa. Trên mặt mang theo một cái mặt nạ rồng ruột (đội cái mặt nạ rồng ruột này, ta thành người mù chính hiệu, bất quá là chưa điếc thôi), tóc đen được dây lụa đen buộc chặt cố định sau đầu, vô cùng tàn khốc. Cầm theo súng máy, ta có thể trở thành khách mời cho vai người máy nữ chiến sĩ được rồi.

Thế kỷ hai mươi mốt là thời đại của khoa học công nghệ, thế nhưng, ta vẫn thích dùng vũ khí lạnh. Ta am hiểu dùng thương, càng thông thạo dùng kiếm, dùng phi đao. Vũ khí lạnh có hai ưu điểm lớn, một, bộ dáng khi thăm dò rất khó bị phát hiện, hai, lúc giết người không phát ra âm thanh. Hai ưu điểm đó, đủ để ta chọn dùng vũ khí lạnh.

Lục Thanh Nhã suy xét rất chu đáo, từ lâu đã chuẩn bị tốt phi đao và đoản kiếm mà ta quen dùng.

Trên lưng có một chuỗi phi đao, dưới ánh trăng quạnh quẽ phát ra hàn quang sắc bén. Đoản kiếm được giấu ở trong giày, dính sát vào da thịt của ta.

Một thân tạo hình vô cùng phong cách, khiến toàn bộ thân thể hoàn mỹ của ta hiện rõ lên, chỗ nên trời tuyệt đối sẽ trời, chỗ không nên có thịt một chút mỡ cũng không có. Ừ, lấy dáng vóc của Mộ Dung Tử Lung ta, hoàn toàn có thể được xem là người mẫu. Ác... được rồi, ta thừa nhận bộ ngực có hơi nhỏ một chút, chỉ một chút thôi, không đáng kể.

Sau khi thoát ần giang hồ, ta chỉ dùng kiếm gỗ. Chưa từng giết người, lại không đụng tới binh khí. Ánh kiếm với ta mà nói, có chút xa lạ.

Ánh kiếm đối với ta xa lạ, nhưng hai chữ sát thủ thì không xa lạ, mặc vào bộ quần áo này, ta chính là Dạ Phượng, là Hắc quả phụ. Hạ Tử Lung ta là ai? Ta không biết. Ta chỉ biết, ta chính là Dạ Phượng, là sát thủ tiếng tăm lừng lẫy.

Hứa phủ tuy rằng canh phòng nghiêm ngặt, nhưng với ta mà nói vẫn như chỗ không người. Vào cái canh giờ này, các vị bảo tiêu đại ca đa số đều ngủ gà ngủ gật, không thì nói chuyện phiếm uống rượu.

Lão biến thái Hứa Hoành kia, tiểu lão bà chất thành một toa xe lửa, ta căn bản không biết hần đang qua đêm tại phòng nào, chỉ có thể tìm trong từng viện tử.

Ta trời sinh chính là mù đường, năm xưa khi bị ném vào rừng tập huấn, suýt chút nữa bị sói hoang ăn. Nếu không nhờ Lục Thanh Nhã tìm được ta, ta căn bản không xuất hiện rồi.

Loanh quanh nửa giờ, ta rốt cuộc cũng bị lạc đường.

Đình viện cổ đại nhìn đâu cũng thấy giống giống nhau, ta căn bản không biết mình đang ở nơi nào, càng không biết ban nãy đã tới đây hay chưa. Thật sự không xong rồi, lại phải tìm thêm lần nữa.

Cái tên biến thái chết tiệt kia, không có việc gì làm hay sao đi lấy nhiều tiểu lão bà như vậy, sớm muộn cũng bị thận suy, cạn kiệt tinh trùng mà chết.

“Haiz...” Đứng trên núi giả, ta phát sinh một tiếng thở dài thất bại.

Ta là một sát thủ rất xuất sắc, không có phương diện nào là không hoàn hảo, duy chỉ có nhận định phương hướng là tệ vô cùng. Một khi đã lạc đường, võ công cao cách mấy cũng chỉ đành thở dài mấy tiếng ai oán.

“Dạ Phượng cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Một thanh âm có hơi tiểu ý truyền đến tai ta.

Ta mãnh liệt quay đầu, nhìn thấy có một cái bóng phía đứng sau núi giả. Ta cười, “Đúng vậy, thật là có duyên nha.” Ta không thấy rõ thân ảnh của hắn, nhưng nghe giọng nói cũng có thể biết hắn là ai.

Hết cách, đây là thiên phú a.

Kỳ quái, ta thay đổi trang phục, sao hắn lại nhận ra ta? Chẳng lẽ, lỗi tại hắn còn linh mẫn hơn ta chắc?

“Nửa đêm canh ba, Dạ cô nương chẳng lẽ đến Hứa phủ ngắm hoa uống trà.” Một câu nói rất hài hước, nhưng trong ngữ khí lạnh như băng của hắn lại nghe không được chút hài hước nào.

Bàn tay đang cầm phi đao buông xuống, “Nửa đêm canh ba, Phượng công tử cũng đến Hứa phủ uống trà sao?” Ta không chút khách khí hỏi ngược hắn một câu.

“Không biết cô nương cùng Mộ Dung gia có quan hệ gì?” Đùng đánh trống lảng, bây giờ mới hỏi, không thấy muộn quá à? Ban đầu gặp ta, tự hắn ình thông minh nghĩ ta là khách không mời mà tới, hiện tại mới hỏi thân phận của ta, đúng là đồ thần kinh.

“Không có quan hệ.” Thân phận của ta bây giờ là sát thủ, tuyệt đối không thể liên lụy Mộ Dung gia.

“Tốt.”

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, “Giỏi ột đại đầu quỷ người, người đến Hứa phủ làm gì?” Kẻ này thật sự là âm hồn bất tán, đi tới đâu cũng gặp phải hắn.

“Giết người.” Thẳng thắn như vậy, tên này thật đúng là không khách khí, “Mạng Hứa Văn Vũ là của ta.”

Mục tiêu của ta là Hứa Hoành, vốn định liên đới giải quyết luôn Hứa Văn Vũ, nhưng nếu hắn đã muốn làm thịt tên bại hoại kia, ta cũng không có ý kiến.

“Vậy sao? Hắc quả phụ Dạ Phượng muốn giết người, bất cứ ai đều không được bảo vệ, càng không thể giết, Hứa Hoành là của ta.” Mấy lời khó nghe nên nói ngay từ đầu, đừng trách ta không nhắc nhở hắn.

“Người và ta không thể cùng hành động.” Không phải giết người sao, cần gì phải tranh giành, không biết còn tưởng chúng ta đang chia của.

“Tốt.” Khóe môi ta nhếch lên, tiểu ý trên môi tựa hồ lạnh đến tận xương tủy.

“Hứa Hoành không qua đêm trong phòng tiểu thiếp, ra khỏi cửa này, quẹo trái, chính là phòng hắn.” Tốt bụng vậy sao? Ta làm sao biết có bấy hay không chứ? Được rồi, ta rất xấu hổ phải thừa nhận rằng mình lạc đường, có bấy cũng phải nhảy vào, không còn lựa chọn nào khác.

“Người tại sao lại muốn giết Hứa Văn Vũ?” Ta nheo mắt lại, phi thường hiếu kỳ.

“Hắn chạm tới nữ nhân của ta.” Giọng nói hắn vẫn cứng nhắc như cũ, nghe không ra bất cứ tâm tình gì.

Nữ nhân của khối băng cũng dám đụng, Hứa Văn Vũ bại hoại kia tuyệt đối chán sống rồi.

“À...” Ta kéo dài âm thanh, “Thì ra Phượng huynh đội mao xanh, làm vương bát (kẻ bị cấm sùng) sống” Ta nghiêm trọng hoài nghi hắn ngoại trừ lạnh lùng thì không còn cảm xúc nào nữa, trong lòng ôm một hy sinh hùng hồn thử làm hắn tức giận một phen, không biết có hiệu quả hay không.

“Người nói cái gì?” Hắn cao giọng nói, ẩn chứa mơ hồ tức giận.

Không xong rồi, sờ phải mông hổ rồi, trước khi con hổ chưa kịp phát huy tốt hơn nên chuồn lẹ, bằng không e rằng ta một mẩu vụn cũng không còn thừa. Trông mắt ta vừa chuyển, cười gượng vài tiếng, “Tạm biệt, cứ giết đi.” Vung tay một cái, nhảy khỏi núi giả.

Làm sát thủ, phải lãnh khốc vô tình. Khi ta còn là Hắc quả phụ Dạ Phượng, ta không có bất kỳ cảm xúc nào. Đối với một sát thủ mà nói, cảm xúc là một loại lãng phí.

Khi đoản kiếm đâm vào ngực Hứa Hoành, ta không hề chớp mắt, cũng không có bất cứ cảm xúc gì, mặc áo phun trên người ta. Hắn ngay cả cơ hội giấy giữa kêu la cũng không có, trở thành quỷ hồn dưới kiếm của ta.

Bước qua thi thể Hứa Hoành, ta kéo xuống một tấm khăn trải bàn, lau sạch máu trên đoản kiếm.

Máu đào đỏ sẫm theo bảo kiếm chảy xuống, một giọt rơi trên mặt đất, xinh đẹp vô song.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ soi vào, hòa tan mùi máu tươi nồng đậm.

Mũi kiếm nhuộm máu, ta dùng kiếm viết lên vài dòng: ăn hối lộ trái phép, kết bè kéo cánh, cường đoạt dân nữ, hoành hành ngang ngược, dung túng nhi tử hành hung, trợ trụ vi ngược... đáng chết.

Dùng máu tươi vẽ qua loa thành hình phượng hoàng, phía dưới phượng hoàng dùng chữ thảo (1) vẽ ra hai chữ lớn rồng bay phượng múa – Dạ Phượng.

Sáu năm, bảo kiếm của Dạ Phượng cũng nên ra khỏi vỏ.

Thuận lợi cầm theo vài món đồ bằng ngọc đáng giá, ta tiêu sáu quay đầu rời khỏi Hứa phủ. Ta là sát thủ, không làm chuyện lỗ vốn. Nếu đã xuất thủ, sẽ phải lấy thù lao. Ta đương nhiên không thể tìm Lục Thanh Nhã hay nạn nhân để lấy tiền mặt, đành lấy tạm từ trên người Hứa Hoành chút tiền thù lao đi. Tên cầm thú này, cướp đoạt nhiều mồ hôi nước mắt của nhân dân như vậy, không lấy vài món của hắn, ta chắc chắn mất ngủ.

Rời khỏi Hứa phủ, ta nhìn thấy một thân ảnh hết sức quen thuộc. Hắc y, trường kiếm, ngân sắc mặt nạ.

“Sạch sẽ lưu loát.” Hắn đưa lưng về phía ta, chắn ngay giữa đường.

“Phượng công tử lễ nào không có chuyện gì làm sao?” Ta ôm bảo kiếm vào trong lòng, lạnh lùng liếc hắn, “Cho dù có quá mức buồn chán, cũng không cần phải quan sát ta giết người chứ?”

“Tại sao giết Hứa Hoành.”

Ta cười nhạt, “Người chặn đường ta, chính là vì muốn hỏi một câu vô bổ vậy à?”

“Muốn mời người uống một chén.”

“Xin lỗi, ta không uống rượu với người lạ.” Ta không muốn bị độc chết.

Giọng nói hắn có chút cô đơn, “Ta cho rằng chúng ta là bằng hữu.” Đừng tưởng rằng ta cứu hắn một mạng thì coi hắn là bằng hữu. Dạ Phượng trước nay máu lạnh vô tình, không xem bất cứ ai là bằng hữu. Cứu hắn, chỉ vì xuất phát từ đạo nghĩa thôi.

Ta cất tiếng cười to, “Sát thủ không có bằng hữu.” Sát thủ không thể có bất cứ cảm xúc gì, làm sao lại có bằng hữu?

Ta không xem Dạ Oanh là bằng hữu, mà xem tỷ ấy như một phần của Dạ Phượng ta.

“Đúng, sát thủ không có bằng hữu.” Hắn đưa lưng về phía ta, hơi ngẩng đầu.

Từ trên người hắn, ta nhìn thấy sự cô độc. Thế nhưng, nội tâm đóng băng của ta vẫn không có chút rung động nào.

Ta nhớ rõ thân phận của mình, ta là Dạ Phượng, là sát thủ. Trách trời than dân (2), không phải việc Hắc quả phụ ta nên làm.

“Cáo từ.”

Ta lạnh lùng xoay đi, càng lúc càng cách xa hắn. Áo choàng tung bay trong gió, tay áo phiêu phiêu, giống như sứ giả địa ngục. Ánh trăng cùng ánh mắt băng lãnh đan xen vào nhau, lạnh đến tận xương tủy.

Đêm, lại càng lạnh hơn.

(1) Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo () (chữ thảo viết liền cuồng) của Hoài Tố (, khoảng 730-780)

(minh họa thảo thư) (nguồn. wikipedia) (2) Nguyên bản là “Bỉ thiên mẫn nhân”, ý nghĩa chính là “trách thời cuộc gian nan, thương tiếc mọi người thống khổ”. Trong hoàn cảnh trên ý chỉ thương hại người khác

7. Q.1 - Chương 7: Dạ Phượng Kiều Ngạo

Nổi tiếng không ác không làm Bộ Binh Thượng Thư Hứa Hoành cùng con trai Hứa Văn Vũ bị sát hại trong nhà, trạng thái chết vô cùng kinh khủng. Kẻ sát nhân còn vô cùng kiêu ngạo để lại danh tính của mình – Dạ Phượng.

Cái tên Dạ Phượng trong một đêm nổi danh khắp kinh thành, từ lão già hơn trăm tuổi đến tiểu hài từ còn chưa ra đời đều biết đến tên Dạ Phượng. Có người nói, Dạ Phượng là nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, lén lút lập bài vị trường sinh cung phụng, khấn cầu trời xanh phù hộ người trường mệnh trăm tuổi. Cũng có người nói, Dạ Phượng là gian dương đại đạo không ác không làm, giết người cướp của, thề muốn đem người ta ra tróc nã quy án, phanh thây vạn đoạn, lăng trì xử tử, chém hơn ba vạn sáu ngàn bốn trăm đao cho hả giận.

Bất luận là như thế nào, cái tên Dạ Phượng của ta đã biến thành không ai không biết, không người không hay, có người nói, ngay cả hoàng đế ở Kim Loan điện cũng bị việc này kinh động. Bộ Binh Thượng Thư cùng con trai đồng thời bị sát hại, hung thủ còn vô cùng kiêu ngạo để lại danh tính, đối với triều đình mà nói dù sao cũng là một sự nhục nhã lớn.

Khi Vô Lệ đem tin tức này truyền đến, ta và Lục Thanh Nhã đang ở trong phòng ẩn nấp chia chát chiến lợi phẩm. Vết vết được vài món từ phủ Thượng Thư, ta tạm thời không biết phải dùng như thế nào, dự định để cho Lục Thanh Nhã đem ra bán, chia cho tỷ ấy một chút chút chút chút chút chút để làm phí bịt miệng.

Lục Thanh Nhã hảo tâm tịch thu hết phí bịt miệng của ta, còn đưa lại cho ta ba lượng bạc mua một bao kim ngân ăn cho thông cổ (Cùng Lục Thanh Nhã cò kè mặc cả nửa ngày, miệng lưỡi ta đều khô hết cả)

Ta nhanh chóng cầm lấy ba lượng bạc, dự định đến chợ mua mấy cái bánh bao lấp cho đầy bụng.

Cầm thú quả nhiên là cầm thú, ta làm việc cho tỷ ấy suốt cả một đêm, ngay cả nước bọt cũng không có mà uống, vậy mà tỷ ấy còn không biết xấu hổ đòi phí bịt miệng của ta.

“Cái này là ta uội.” Sau khi Vô Lệ bỏ đi, Lục Thanh Nhã từ trên người lấy ra một chồng ngân phiếu vút trước mặt ta, “Đến bất cứ đại tiền trang nào trong nước cũng có thể đổi được, tiền không nhiều lắm, một vạn lượng, chưa tính tiền lời.”

Phụt...

Phụt...

Toàn bộ trà lạnh trong miệng ta đều phun ra hết, “Cái gì? Một vạn lượng?” Ta đối với tiền bạc không có khái niệm, thế nhưng lúc còn viết tiểu thuyết, cũng cố ý nghiên cứu qua tiền cổ đại. Một vạn lượng a, tuyệt đối không phải là con số nhỏ. Một vạn lượng bạc, đủ ột nhà mấy người thường thường bậc trung sống hết cuộc đời.

“Chê ít, uội thêm năm nghìn lượng.” Lục Thanh Nhã khó chịu dẩu dẩu môi, còn lấy ra năm nghìn lượng quăng lên trên bàn.

Ta trừng to mắt nhìn một chồng ngân phiếu đen đen đỏ đỏ, giơ mắt lên nhìn Lục Thanh Nhã, “Tỷ mở hắc điểm sao?” Lúc đòi tiền Hoàng Phủ Viêm, ta vô cùng thoải mái. Dù sao hấn cũng là vương gia, ba vạn lượng đối với hấn mà nói chỉ là số tiền cón con. Hơn nữa, ta và hấn cũng không quen không biết, trực lợi đương nhiên mặt không đỏ, tim không loạn.

Lục Thanh Nhã cầm ngân phiếu nhét vào tay ta, nửa cười nửa không, “Thanh lâu sở quán là ổ tiêu vàng, tiền của nữ nhân là dễ kiếm nhất. Ta mở thanh lâu, phục trang cửa hiệu, châu bảo cửa hiệu, chẳng khác chi đi cướp tiền.”

“Cái này...” Ta cầm ngân phiếu mà sững sờ, ta biết buôn bán rất khó làm, thực sự không nhẫn tâm lấy nhiều tiền như vậy.

“Thiên Hương lâu thu phí cao đến đáng sợ, y phục của “Mị lực nữ nhân” đều do ta tự mình thiết kế, sản phẩm so với y phục thông thường không khác gì nhau, thế nhưng giá cả lại cao hơn mười mấy hai mươi lần. Châu bảo ở “Lục đại phúc” cũng do một tay ta thiết kế, vốn ít nhưng giá cả lại cao.” Lục Thanh Nhã tiếp tục thuyết phục ta lấy tiền.

“Buôn bán tốt vậy sao?” Ta nghiêm trọng hoài nghi lời nói của Lục Thanh Nhã.

Lục Thanh Nhã dương dương đắc ý, “Đương nhiên ta là thiên tài kinh thương mà.” Đích thực là thiên tài, là thiên sinh xuẩn tài. (1)

Ta cười gượng vài tiếng, ngơ ngác nhận lấy ngân phiếu, “Đa tạ.” Cứ tưởng Hạ Tử Lung ta suốt đời giết người nhận tiền, chưa lần nào thấy bất an như vậy.

“Muội có tiền rồi, có thể ra ngoài một chút, ngắm nhìn phong thổ cổ đại.” Đây mới chính là mục đích của Lục Thanh Nhã, đưa tiền cho ta chính vì để ta làm chuyện mình muốn làm.

Ta ngửa mặt lên trời cười to, giọng cười còn gian trá hơn gian thần, “Ha ha, ta đi dạo thanh lâu nghe Thập bát mặc, người tiêu tiền mới là thượng đế.”

Ta luôn luôn là kẻ đổ máu không đổ lệ, ta vẫn cười hả hê như cũ, nhưng từ tận đáy lòng lại có một cổ chua xót dần dần lan ra.

“Sắc nữ.” Lục Thanh Nhã hung ác trừng mắt nhìn ta.

Ta đột nhiên thu lại dáng cười, nghiêm túc nhìn Lục Thanh Nhã, “Tỷ, giúp ta mua một tòa nhà đi.” Cũng không phải là tâm huyết dâng trào, chỉ là sớm có kế hoạch. Thân phận ta đặc thù, chuyện muốn làm càng đặc thù hơn, ta không muốn Mộ Dung gia sẽ bị ta làm liên lụy. Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là giữ khoảng cách với Mộ Dung gia, đừng để người khác biết phong lưu công tử và Mộ Dung gia có quan hệ.

Căn cứ theo điều thứ nhất trong , mua nhà tuyệt đối không sai vào đâu được.

“Muội muốn mua nhà làm gì?” Lục Thanh Nhã trừng mắt nhìn ta, “Mộ Dung gia không chứa được muội sao?”

“Tỷ nghĩ ta vô duyên vô cớ xuyên tới cổ đại à? Có một số việc ta không phải không muốn nói với tỷ, mà là không muốn liên lụy tỷ.” Nếu như liên lụy Lục Thanh Nhã, ta có chết cũng không nhắm mắt, “Sứ mệnh này của ta, cũng là số mệnh của ta, tỷ không thể thay đổi được.” Việc ta có thể làm, chính là không liên lụy những người mình thật lòng yêu mến.

Lục Thanh Nhã nhìn vào mắt ta, hàng lông mi thật dài lay động vài cái, chậm rãi mở miệng, “Được, ta giúp muội mua.”

Trong lòng càng lúc thấy càng chua xót, tuy nét mặt tươi cười, nhưng tiểu ý chưa đạt tới đáy mắt. Lục Thanh Nhã đối với ta thật tốt, Hạ Tử Lung kiếp này không thể báo đáp.

Sâu thẳm trong con người, ngược lại mơ hồ có chút nước mắt.

Bản nhân xuất thân giang hồ, tổ tiên đều là sơn tặc vào nhà cướp của. Ba tuổi bắt đầu luyện võ, các vị sư phụ đều là cao thủ hàng đầu. Tám tuổi gặp gia biến, được bang chủ sát thủ bang thu dưỡng, tên gọi Dạ Phượng. Trải qua tám năm huấn luyện, mười sáu tuổi xuất đạo làm sát thủ, giết người vô số, chưa bao giờ thất thủ. Năm mười tám tuổi, bản nhân trở thành đệ nhất sát thủ. Bản nhân hôm nay hai mươi lăm tuổi, kỹ thuật giết người đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, tài trí hơn người, tuyệt đối không để bị bắt. Cho dù có bị bắt, cũng rất có nghĩa khí một mình gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, đánh chết ta cũng không liên lụy cổ chủ.

Người muốn giải quyết kẻ thù? Dạ Phượng giúp người.

Bất luận người người muốn giết có là mệnh quan triều đình hay là giang hồ hiệp khách, cứ tìm Dạ Phượng. Ở trước cửa nhà treo một đèn lồng màu tím, trong vòng ba ngày, Dạ Phượng tới cửa phục vụ.

Không phải là ta khinh bỉ triều đình, mà là triều đình các người thật sự vô năng. Tham quan hoành hành, bá tánh khốn khổ, thế nhưng các người lại xa hoa đồi trụy, bỏ mặc sống chết của hàng trăm lão bá tánh, nếu không khiêu chiến một chút với quyền uy của các người, các người đều cho rằng dân chúng là kẻ ăn chay. Thật không may, ta đây ăn mặn, hơn nữa khẩu vị rất nặng, vừa muốn ăn thịt lại muốn uống nước thịt.

P/S: Các vị hương thân, nếu như các vị bị tham quan ức hiếp, có oan có khuất, có thể đến tìm Dạ Phượng ta, ta cam đoan không lấy xu nào. Nhớ kỹ nha, đèn lồng màu tím.

Khinh bỉ triều đình các người thêm lần nữa, mãnh liệt khinh bỉ. Các vị đại nhân, không phục hả? Cẩn ta đi? Ha ha ha

Mới sáng sớm, những thứ quảng cáo như vậy xuất hiện khắp đường lớn ngõ nhỏ. Đi dán quảng cáo khắp nơi thì thôi, còn kiêu ngạo viết lên giấy hồng cỡ lớn, dán ngay trên bảng thông cáo, triệt để khiêu chiến quyền uy triều đình.

Đương nhiên, có đánh chết ta ta cũng không thừa nhận quảng cáo này đều do ta viết. Suốt đêm đêm theo một thùng tương hồ từ thành nam dán lên thành bắc, trên đường có một người điếm canh trông thấy bộ dáng nữ chiến sĩ này của ta còn tưởng rằng mình gặp quỷ, sợ quá ngất đi.

“Tử Lung, bảng cáo thị bên ngoài là do muội dán?” Đương lúc đang ăn điểm tâm, Mộ Dung tướng quân hỏi ta một câu như vậy.

“Đúng vậy, là ta.” Trong miệng ta vẫn còn ngậm một cái bánh bao, “Tỷ phụ, huynh muốn giết ai không? Ta có thể giảm giá cho huynh.” Nếu như lập một nhóm thượng khách, cho hẳn một vé cũng không tệ.

Lục Thanh Nhã dùng cánh tay đẩy đẩy Mộ Dung Quyết, “Muội muội ta không bao giờ giảm giá đâu, chàng có lời rồi.” Nói rồi vươn tay, “Muội ấy chịu giảm giá là vì quan hệ với ta, cho ta một trăm lượng phí bịt miệng.”

“Lát nữa cho nàng.” Mộ Dung Quyết hung hăng trừng mắt nhìn Lục Thanh Nhã, trong đáy mắt lại có tiểu ý nhàn nhạt.

“Ừ.” Lục Thanh Nhã đem khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong bát, lén lút cười gian.

Mộ Dung Quyết liếc mắt nhìn ta, “Vì muốn tỷ tỷ muội vui, ta từng thỉnh thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư rèn cho nàng một thanh kiếm. Đến khi kiếm được rèn thành, tỷ tỷ muội đã gả làm thê tử ta, cho nên thanh kiếm kia vẫn chưa giải phong, còn chôn trong rừng trúc ở hậu sơn. Nếu muội muốn, cứ đào lên đi.” Tặng ta bảo kiếm, đồng nghĩa với chuyện ngấm ngấm đồng ý hành vi của ta rồi. Hẳn đường đường là nhất phẩm đại tướng quân, cư nhiên giật giây ta làm ác, có phải đầu óc bị bệnh rồi không?

“Bảo kiếm của thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư?” Ta trừng to mắt.

Chỉ cần biết rèn sắt là biết đúc kiếm, thế nhưng, không phải ai cũng có khả năng đúc được bảo kiếm. Nếu được xưng thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư, kiếm hẳn đúc đương nhiên có chỗ hơn người.

“Đúng vậy.” Hắn tiếp tục ăn.

“Khụ, tỷ phụ, huynh tại sao lại ngấm đồng ý cho ta làm sát thủ?” Ta dùng thân thể của nữ nhi hắn, linh hồn là em vợ hắn, ta đi làm sát thủ chẳng lẽ đại tướng quân hắn lại mặc kệ ta sao?

“Đừng xem tỷ phụ muội cứng nhắc như vậy, thực tế con người chàng rất có tinh thần trọng nghĩa. Chỉ cần không giết người tốt, chàng cơ bản ngấm ngấm đồng ý hành vi của muội.” Lục Thanh Nhã nói thay hắn.

“Vậy sao?” Bộ dáng của Mộ Dung tướng quân vừa nhìn đã biết là thần tử ngu trung rồi, nhìn ngang nhìn dọc không chỗ nào giống kẻ ngấm ngấm bao che hiệp đạo.

Lục Thanh Nhã lén lút cười hề hề liếc mắt nhìn xung quanh, hạ giọng, “Đúng vậy, nói nhỏ cho mọi người biết, năm xưa tỷ tỷ mọi người xuyên tới đây chính vào lúc thiên hạ đại loạn. Ta nổi thiện tâm khắp nơi đi cướp của người giàu chia cho người nghèo. Mấy lần bị chàng bắt, chàng đều buông tha ta.”

“Ta...” Ta bưng tỉnh đại ngộ, Lục Thanh Nhã càng kéo dài âm thanh, “Nói như vậy, là lão tỷ ban đầu làm chuyện bất chính, ta nối gót theo sau đương nhiên cũng không khác gì. Tỷ phụ có năng lực tha một lần, cũng có thể để ta tiếp tục.”

“Có thể nói vậy.” Lục Thanh Nhã vô cùng đắc ý, nhận định Mộ Dung Quyết như vậy.

Hậu sơn phủ tướng quân có một rừng trúc rất lớn, trong rừng còn có một dãy phòng nhỏ, dùng khi Lục Thanh Nhã và Mộ Dung tướng quân lúc rảnh rỗi không việc gì làm đến đây uống trà.

Đương nhiên, ta không tin bọn họ chỉ đơn thuần là uống trà như vậy. Uống trà xem ra chỉ là cái cớ bên ngoài thôi, phỏng chừng là trốn ở đây làm chuyện không thích hợp với nhi đồng, nhưng ngại cái gì giáo hóa phong tục. Biết Lục Thanh Nhã rất sĩ diện, ta tuyệt đối không vạch trần chuyện của bọn họ. Sau khi ăn điểm tâm xong, chúng ta ba người cùng nhau đến hậu sơn đào kiếm.

“Đứng yên ở đây.”

Mộ Dung tướng quân căn dặn ta và Lục Thanh Nhã không được phép nhúc nhích, tự mình tiến tới phía trước vài chục bước.

Hắn đưa lưng về phía chúng ta, ngồi xổm xuống đất.

Ta hiếu kỳ vươn dài cái cổ, nhìn xem hắn đang làm cái gì.

Ta còn chưa thấy rõ hắn đang làm gì, đã bị một đạo hào quang chói mắt tỏa ra suýt chút khiến ta mù mắt. Ánh hào quang tỏa ra bốn phía, ta tựa hồ nghe được tiếng kêu thét thê lương.

Trong tiếng kêu thét đó, lá trúc lá chũm tuôn xuống, bay lượn khắp bầu trời. Lá cây thô ráp xẹt qua sau lưng ta, vẽ thành một đường máu.

Khi ánh sáng chói mắt kia nhạt dần, ta chậm rãi mở mắt, đã thấy trên tay Mộ Dung Quyết cầm theo một thanh trường kiếm, hào quang lấp lánh.

Thứ hào quang chói mắt kia, chính là phát ra từ thanh kiếm trên tay hắn.

Quả là một thanh kiếm quý dị, kiếm khí mạnh quá, kiếm phong cũng thật lạnh. Ta không hiểu về kiếm, nhưng biết đây nhất định là tuyệt thế bảo kiếm.

Lục Thanh Nhã vỗ vỗ vai ta, cười hắc hắc, “Kiếm tốt chứ? Năm đó lần đầu ta nhìn thấy, cũng bị nó làm cho sợ hãi. Bây giờ, nó là của mọi người.”

“Kiếm này chưa được giải phong, nhưng đã có lệ khí nặng như vậy, mọi người trấn áp được nó không?” Mộ Dung Quyết đi tới trước mặt ta, đem kiếm nắm ở sau người.

“Ta tin tưởng khả năng của mình.” Ánh mắt ta rơi vào bảo kiếm sau người hắn, không chút nào che giấu khát vọng của mình.

Bảo kiếm, ta khát khao hi vọng nó là của ta.

“Ta cũng tin mọi người trấn áp được nó. Mọi người đủ ác, cũng đủ thiện lương.” Mộ Dung Quyết đem kiếm cầm xuống đất bần, “Từ đây về sau, nó là của mọi người. Mọi người có thể đặt tên cho nó, vì nó giải phong.”

Ta chậm rãi bước ra ngoài, tay cầm lấy chuôi kiếm. Trong khoảnh khắc nắm lấy chuôi kiếm, một trận lạnh run truyền khắp cơ thể ta, ta rung mình một cái, lập tức buông tay.

“Đặt tên đi.” Lục Thanh Nhã sốt ruột chạy tới.

Tên, ta nheo mắt, “Gọi sắt vụn được chứ?”

“Sắt vụn?” Lục Thanh Nhã thét một cái chói tai.

“Đúng vậy.” Ta trả lời rất đương nhiên.

“Bảo kiếm thế này mà muội kêu là sắt vụn, có lộn hay không?” Lục Thanh Nhã trưng ra vẻ mặt như muốn thổ huyết.

Thanh kiếm trên mặt đất lay động vài cái, hào quang bắn ra bốn phía, tựa hồ như đang kháng nghị.

Ta mâu quang chợt lóe, “Bảo kiếm, có thể hiểu tính người. Thanh kiếm này còn chưa giải phong, hơn nữa lệ khí quá nặng, không gọi nó là ‘rác rưởi’ đã là khách khí lắm rồi.”

“Sao muội không gọi đao thái rau luôn cho rồi.” Lục Thanh Nhã ném cho ta một cái trừng mắt vô cùng lớn.

Đao thái rau? Tên rất hay mà, hơn nữa không phải hay bình thường nha.

Ta một tay cầm lấy chuôi kiếm, thật sâu trong mắt hiện lên một tia sáng quỷ dị, “Vậy thì gọi đao thái rau đi.”

“Cái gì...” Lục Thanh Nhã lần thứ hai thét lên chói tai.

“Có gì quan trọng lắm đâu, không phải chỉ là một thanh kiếm thôi à. Binh khí không sử dụng được thì có khác gì đao thái rau đâu, đao thái rau ít ra còn có thể cắt rau.” Ta lấy ngón tay đánh đánh vào thân kiếm.

Lục Thanh Nhã trực tiếp ngắt xiu, trước khi ngắt xiu còn van ta đừng nói từng quen biết mình.

Soái quá, cực phẩm soái ca nha.

Ta một thân nam trang tiêu sái, bạch y phiêu phiêu, thần thái phấn khởi, tư thế vô cùng uy phong lẫm liệt. Ngọc cốt phiến (2) sang trọng siết chặt trong tay, phong lưu phóng khoáng.

Hóa ra mặc đồ trắng lại có thể soái như vậy, chẳng trách nam diễn viên trong phim truyền hình đều thích mặc đồ trắng.

Vô Lệ cũng đồng dạng một thân bạch y, không kiêu ngạo, không siểm nịnh bước theo sau ta.

Vừa nhìn thấy khí độ của hai chúng ta, đã biết bản nhân ta rất có địa vị.

Mang theo Vô Lệ đi dạo trên đường, chủ yếu chỉ vì muốn nhìn xem có nơi nào treo lồng đèn màu tím hay không, dự tính kiếm thêm chút tiền thu nhập.

Thái độ kiêu ngạo của ta thực sự đã chọc giận triều đình, khắp nơi đều thấy bóng dáng quan binh. Có đám quạ đen kia, đương nhiên không có ai dám treo đèn lồng rồi. Ai, không biết trị an kinh thành là do tên nào phụ trách, ta thật sự muốn làm thịt hắn.

Quanh quẩn cả một buổi sáng, lòng bàn chân ta đã cọ sát đến muốn đi ngâm nước rồi, ta cuối cùng đành phải nhận mệnh buông tay với ý tưởng kiếm thêm thu nhập này.

Đến giờ ăn trưa, ta mang theo Vô Lệ đến thẳng tửu lâu lớn nhất kinh thành. Bản nhân thích ăn, xuyên qua rồi đương nhiên cũng muốn thưởng thức mỹ thực cổ đại một chút.

Mới vừa đến tửu lâu, chỉ thấy đại sảnh vô cùng náo nhiệt, một đồng người tụ tập một chỗ, không biết đang làm cái gì.

Ta đem quạt giấu vào trong áo, lơ tơ mơ đẩy đẩy đoàn người kia tiến vào.

Bị vây trong đám người kia chẳng phải kỳ trân dị thú gì, mà là một lão ăn mày quần áo tả tơi.

Lão ăn mày ngồi ở dưới đất, trước mặt còn có vài cái chén không, xung quanh còn có đám thủ vệ hung thần ác sát, trước mặt lão quyền đầm cước đá, miệng thốt ra toàn những lời thô tục khó nghe. Những người bên cạnh vẻ mặt đều rất hồ hững, thậm chí có nhiều người biểu tình có chút hả hê.

Vừa nhìn tình huống này, ta khoảng chừng đã biết chuyện gì xảy ra. Nhất định là lão ăn mày này ăn rồi không có tiền đài thọ, tửu lâu ý thể hiếp người.

Ta xông lên phía trước, vung tay lên, vừa lúc cảm được nắm tay của một tên thủ vệ. Ta ưu nhã cười, “Ê ê, nhiều người như vậy khi dễ một lão nhân gia, có biết xấu hổ hay không?” Khóe môi nhếch lên, trong mắt không có chút độ ẩm.

“Vị công tử này có điều chẳng biết, lão già này ăn ba chén mì, nhưng không có bạc, phải giáo huấn hần.” Thái độ thủ vệ này phi thường tốt.

“Lão thiếu các người bao nhiêu tiền.” Ta liên tục đẩy hần ra, ta thuận lợi nâng lão ăn mày đang ngồi dưới đất dậy, “Lão bá, người không sao chứ.” Ta đối với người giàu thì luôn tàn nhẫn, nhưng đối với người nghèo thì rất cảm thông.

Ta cũng từng nghèo đói, biết mùi vị nghèo đói là như thế nào, biết mùi vị chịu đựng ánh mắt khinh thường là như thế nào.

“Ba lượng bạc.” Một chén một lượng bạc, đúng là con mẹ nó đắt mà.

Ta nhìn Vô Lệ một cái, “Cho hần ba lượng.” Ba lượng, nhiều hơn một xu cũng không có. Ta không phải hạng coi tiền như rác, tuyệt đối không ném ba mươi lượng ra chứng minh mình giàu.

Vô Lệ ném ra ba lượng bạc, trừng mắt nhìn đám thủ vệ kia.

“Đa tạ công tử.” Lão ăn mày rút cuộc cũng giương mắt nhìn ta.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, lão bá không cần khách khí.” Ta đối với lão phi thường thân thiết.

Năm đó khi ta chịu nạn gia biến, lưu lạc đầu đường xó chợ, cũng hi vọng có người thân thiết với ta như vậy. Thật đáng tiếc, không ai tốt với ta.

“Người là người tốt.” Lão mỉm cười.

“Lão bá, người bị thương, đến y quán xem đi.” Trên mặt lão vẫn còn in vài dấu đen, thương tích trên người cũng không phải là nhẹ. Lớn tuổi như vậy, đừng để bị bệnh a.

“Không cần, ăn mày đã là trời sinh đê tiện, chịu đòn là phải.” Lão ăn mày dừng cảm khoát khoát tay.

“Chúng ta ra ngoài trước đi.” Từ lâu nổi danh nhất kinh thành, cuối cùng ta cũng được mở rộng tầm mắt. Cho dù có đánh chết ta, ta cũng không bao giờ tới đây ăn nữa.

Đi được vài bước, ta đột nhiên khom hạ thắt lưng, thuận tiện cầm lấy cái ghế hung hần ném về phía đám thủ vệ kia, “Phong lưu công tử ta không quen nhìn các vị ức hiếp người khác, xem như đây là giáo huấn các người. Không phục hả? Hoan nghênh báo thù.” Ta chính là kiêu ngạo như vậy đấy, không kiêu ngạo ta không phải Dạ Phượng.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, ta dương dương tự đắc bước ra ngoài. Đập bễ đồ không phải bồi thường, đúng là con mẹ nó sảng khoái.

Đỡ lấy lão ăn mày ra tới cửa, lão liếm liếm môi, cười hắc hắc, “Cô nương, có thể cho lão ăn mày ta một bầu rượu chứ?”

Á, bị lão nhìn thấu rồi. Quả nhiên gừng càng già càng cay, ta che giấu tốt như vậy, cư nhiên cũng bị lão nhìn thấu.

Ta nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Vậy được rồi, tìm tửu lâu nào đó đi, ta thỉnh lão bá uống rượu ngon, được chứ?” Ta không thiếu cái ăn, chỉ là thêm hai chiếc đĩa thôi mà.

Lão ăn mày nhìn ta một lát, cười tủm tỉm sờ soạt trên người một lát, lấy ra một khối ngọc bội đưa cho ta, “Người sau này nếu gặp gì bất trắc, giờ ngo ba khắc cứ phóng pháo hoa màu vàng lên. Tự nhiên sẽ có người tới tìm người, người đem khối ngọc bội này cho hần xem, hần nhất định giúp người làm một việc.”

Sờ sờ ngọc bội một lát, ta chỉ biết đây chính là cực phẩm ngọc bội, “Vân bội có mắt như mù.” Ta cung kính khom hạ thắt lưng.

Vị cổ đại cao nhân kia quá cổ quái, có thể, giả làm ăn mày cũng là một trong những trò cổ quái. Vị lão bá trước mắt này, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Lão ăn mày cất tiếng cười ha hả, “Nha đầu, ân tình người đối với lão đầu cũng không nhỏ a, không cần đa lễ. Cáo từ, hữu duyên gặp lại.”

Ta căn bản không thấy rõ lão bỏ đi thế nào, chỉ thấy một bóng người chột lóe lên, trước mắt đã không còn bóng dáng.

Dem ngọc bội nhét vào trong người, ta mỉm cười, “Vô Lệ, chúng ta gặp phải cao nhân rồi.”

(1) ý tứ của TL khi nói 2 chữ thiên tài này chính là tách “thiên tài” ra làm 2 chữ “thiên” với “tài”, trong đó, “thiên” trong “thiên sinh”, “tài” trong “xuẩn tài”, cả câu “thiên sinh xuẩn tài” nghĩa là đồ đần bẩm sinh.)

(2) Ngọc cốt phiến [TN: Là thứ dưới này đây]

8. Q.1 - Chương 8: Ta Phải Dọn Nhà

Lục Thanh Nhã ném cho ta một tờ khế đất, kiều ngạo nói cho ta biết, tỷ ấy đã giúp ta mua một tòa nhà, vật dụng người hầu, tất cả đều có đủ, ngay cả đồ ăn trong nhà bếp cũng không thiếu thứ gì, có thể không cần sửa soạn mà vào ở trực tiếp.

Ta đương nhiên quên mất việc hỏi giá cả, càng quên luôn việc trả tiền lại cho tỷ ấy. Dĩ nhiên, ta biết tỷ ấy nhớ rõ việc này, chỉ là không muốn tính toán với ta.

Tòa nhà tuy rằng không lớn nhưng cũng không gọi là nhỏ, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn nhà dành cho giai cấp tư sản dân tộc.

Đối với ta mà nói, thật sự là hơi lớn, ta chỉ là thỉnh thoảng tới đây ở thôi mà, đâu cần nhà ở lớn như vậy. Vốn dĩ chỉ cần một tiểu phòng xếp có ba phòng cùng một đại sảnh, vậy mà kết quả lại thành cả một dãy phòng rộng lớn.

Phủ đệ của ta cách Mộ Dung gia không xa lắm, đình thai lầu các với rường cột trạm trổ rất xa hoa. Núi giả sơn thơm, tiểu kiều nước chảy. Sống trên đời hai mươi năm, ta chưa từng nghĩ tới mình có thể có một tòa lâm viên cổ đại lớn như thế này, cảm giác cứ giống như đang nằm mơ.

Từ nay về sau, nơi này sẽ là phủ đệ của ta, bây giờ ta vẫn còn đang chảy nước miếng. Lục Thanh Nhã đã nhìn thấy không nhịn nổi nữa, đánh vào gáy ta một cái, “Lau sạch nước miếng của muội đi.”

“Hắc hắc.” Ta cười gượng vài tiếng, dùng tay áo lau sạch nước bọt.

“Tiểu thư, của người.” Vô Lệ nhân cơ hội đó bỏ đá xuống giếng, đưa cho ta một cái khăn tay.

“Cút.” Ta trừng mắt nhìn Vô Lệ, ngược lại vẫn tiếp nhận khăn tay.

“Lục Thanh Nhã ta không biết đã tạo cái nghiệt gì, sao lại có một muội muội ngu ngốc thế này chứ.” Lục Thanh Nhã vịn tay vào hành lang, không ngừng oán giận.

“Muội muội?” Vô Lệ nghi vấn.

Ta và Lục Thanh Nhã nhìn nhau, biết đã lộ ra sơ hở.

“Ắc...” Ta vỗ vai Vô Lệ một cái, “Vô Lệ này a, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Người không phải tiểu thư.” Vô Lệ nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, mỉm cười.

“Người biết?” Ta có chút bất ngờ, nhưng cũng không phải là ngoài dự đoán.

Tráo đổi một linh hồn, Vô Lệ cũng không phải bị mù, sao lại nhìn không ra. Không muốn nói cũng không có nghĩa là không biết.

“Người biết?” Lục Thanh Nhã vô cùng bất ngờ.

“Đúng vậy, ta cái gì cũng biết, tiểu thư đã nói với ta rồi.” Nàng dí dỏm nháy mắt mấy cái.

“Ấc... người biết chuyện đó không?” Có Lục Thanh Nhã ở đây, thực sự không tiện nói rõ, ta chỉ đề cập ám chỉ chuyện đó một chút.

Vô Lệ thông minh tuyệt đỉnh, lập tức hiểu được ý ta, gật đầu, “Ta cái gì cũng biết.”

“Vậy ý người thế nào? Có giúp ta không?” Có Vô Lệ hỗ trợ, phần thắng sẽ cao hơn nhiều.

“Bất luận người là ai cũng đều là chủ tử của ta, là tiểu thư nhà ta.” Vô Lệ chăm chú nhìn ta, khoe môi vểnh lên. Ánh mắt kiên định, biểu thị quyết tâm.

“Khục, xin hỏi hai vị đang nói chuyện gì vậy?” Lục Thanh Nhã căn bản nghe không hiểu được chúng ta đang nói gì.

“Không có gì.” Ta cười qua loa, buông Vô Lệ ra.

Lục Thanh Nhã mặt không đổi sắc, cười hắc hắc, “Ta vĩnh viễn vẫn là tỷ tỷ của muội, nếu ai khi dễ muội, ta đánh chết hẳn.” Đúng vậy, Lục Thanh Nhã vĩnh viễn là tỷ tỷ của ta, vĩnh viễn ủng hộ ta, giúp đỡ ta. Có Lục Thanh Nhã ở đây, không ai dám ức hiếp ta.

Quản gia trong nhà là một vị lão nhân hơn năm mươi tuổi, vừa nhìn đã thấy trung hậu hiền lành, Thanh Nhã gọi lão là Lạc đại thúc.

Lạc đại thúc có ba nhi tử, Lạc Anh, Lạc Hùng, Lạc Hào. Ngoài ra còn có một nữ nhi tên Lạc Khiết. Nếu gộp chung bốn cái tên này đọc một lúc, sẽ được anh hùng hào kiệt (1). Nghe nói tên này là do Lục Thanh Nhã đặt, không hổ danh là Dạ Oanh, quả nhiên đủ tuyệt.

Lão bà của Lạc đại thúc – Lạc đại thẩm và lão bà của Lạc đại, Xuân Hương, đều là những nữ nhân cổ đại điển hình, giữ khuôn phép, tuân thủ tam tòng tứ đức. Đương nhiên, trong mắt ta, đây chính là không có tự ngã (2). Bất quá cũng không cần quan tâm đến vậy này làm gì, người hầu thôi mà, càng thành thật càng tốt.

Cả tòa nhà chỉ có cả nhà bọn họ làm việc, Lục Thanh Nhã nói, cả nhà bọn họ đã theo tỷ ấy hai mươi mấy năm, tuyệt đối trung thành tận tụy, cho nên mới dám phái họ ở lại đây với ta.

Lục Thanh Nhã làm việc lúc nào cũng cẩn thận, lúc ta nhờ tỷ ấy mua nhà, giọng điệu ập a ập ứng, không nói rõ nguyên nhân, tỷ ấy tự nhiên biết hành sự không thể sơ suất được.

Lạc Khiết theo bên cạnh hầu hạ ta, Lạc đại thẩm cùng Xuân Hương phụ trách nhà bếp, còn những người khác, công tác hỗn độn, chưa biết phải đi đâu.

Cả tòa nhà chỉ có mỗi mình ta, ta tự nhận mình không khó hầu hạ, ta tin tưởng bọn họ làm việc ở đây nhất định rất thoải mái.

Vì an toàn, ta cải nam trang. Bọn họ chỉ biết ta là biểu đệ xa của Thanh Nhã, Phượng công tử, không biết Phượng công tử ta chính là mỹ thiếu nữ sét đánh Mộ Dung Tử Lung. Về phần Vô Lệ... Thanh Nhã giới thiệu nàng là ái thiếp của ta. Được rồi, ái thiếp thì ái thiếp. Dù sao cũng là nữ nhi với nhau, có thể làm được chuyện gì chứ.

Lạc đại thúc cố tình an bài cho Lạc Khiết hầu hạ bên cạnh ta không biết là có ý đồ gì, tốt nhất đừng để làm thu phòng của ta. Ta là nữ a, nạp tiểu thiếp là chuyện không thể nào. (bản công tử phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong. Tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp thành đạt. Lạc đại thúc có coi trọng ta cũng là chuyện bình thường, trong tư tưởng của người cổ đại, gả được cho nam nhân như ta chính là phi thường may mắn.)

Nhìn sơ cả tòa nhà, ta trực tiếp vào trong.

Ta đã khẩn cấp phải sạch quan hệ với Mộ Dung gia, có thể mau chóng thu dọn ra ngoài, ta cầu còn không được.

Không cần dọn nhà, không cần thu thập y phục, ta trực tiếp vào ở trong đó.

Trời vào đêm, ngọn đèn dầu ở Phượng trạch đã tắt ngấm, ngoại trừ tiếng ếch kêu như có như không, không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Ánh trăng như nước, xuyên qua cửa sổ tà tà tiến vào chủ ốc.

Chủ ốc – cũng là phòng ngủ của ta, tuy rằng nói là phòng ngủ, nhưng xa hoa vô cùng. Ba tầng, chia thành ba căn gác. Quy mô giống như hai phòng nhập một, thậm chí có thể nói còn lớn hơn.

Căn gác đầu tiên là một phòng khách nhỏ vô cùng đơn giản, đủ để chiêu đãi những vị khách bình thường, cũng có thể dùng cơm ở đây. Căn gác thứ hai là phòng ngủ, mười phần nam tính, dùng những màu trang nhã làm chủ đạo. Giường gấm được trải bằng vải tơ tằm màu trắng, giá sách, tủ áo, bàn tròn, ghế gỗ, bàn trà, bàn đọc sách, tất cả đều thuần một màu đen, khí phách mười phần.

Bàn đọc sách kia là do ta cố ý mang vào, trên bàn còn đặt một chậu cảnh lưu thủy (3) cùng một cây nến bằng ngọc thạch màu xanh nhạt. Trên bàn trà còn đặt một lư hương cùng một cái giá cắm nến, bình phong cũng cùng một hệ màu. Cắm thạch màu xanh nhạt khiến phòng ngủ nam tính càng thêm vài phần yên tĩnh đậm đặc.

Chụp đèn bằng ngọc màu thạch anh được đặt ở bốn góc phòng, sáng sủa phú quý, càng làm toát lên khí thái cao quý của căn phòng.

Mở tủ quần áo ra, từ đầu đến cuối đều là nam trang. Còn có mấy tấm vải trắng không biết có công dụng gì, đương nhiên, đánh chết ta ta cũng không thừa nhận đó là dùng để che ngực.

Trên vách tường có treo vài bức tranh sơn thủy, họa công không phải tầm thường, vừa nhìn đã biết được vẽ từ tay những danh gia có tiếng. Cũng không biết là của chủ nhân trước để lại hay do Thanh Nhã mua cho ta. Bất luận thế nào, ta cũng nợ tỷ ấy quá nhiều. Không kể chi phí cho tòa nhà này, chỉ cần nói cách bày trí trong phòng, có đem bán ta đi cũng không mua được.

Cho dù ta có bán thân, phỏng chừng cũng chỉ đổi được bốn cái chụp đèn ở bốn góc là cùng.

Trong góc phòng còn có một bàn trang điểm, ngoại trừ lược ngà voi quý báu cùng cái gương đồng tuyệt đẹp thì không còn vật gì khác.

Bất luận có ai vào đây, tuyệt đối sẽ không nghi ngờ gian phòng ngủ này là của một nữ nhân. Đúng vậy, thứ ta muốn chính là hiệu quả này. Toàn bộ đều nam tính hóa, đem Mộ Dung gia tiểu thư Mộ Dung Tử Lung biến thành công tử phóng khoáng Phượng Dạ.

Sâu tận trong cùng là một gian phòng tắm, một cái bồn tắm thật to, hoàn toàn được xây từ đánh cẩm thạch, trong góc còn bày hai khối đá minh châu cực lớn. Ngoài cửa buông xuống mấy tấm sa màn nhũ sắc, hoàn toàn che khuất phong cảnh trong phòng.

Nhà cực giàu a, là nhà cực giàu điển hình.

Còn tưởng tòa nhà này của ta chỉ là tiêu chuẩn giai cấp tư sản dân tộc thông thường, không ngờ còn có huyền cơ khác.

Ân tình ta thiếu đúng là quá nhiều, nhìn những vật dụng này, ta thật sự mua không nổi, cho dù ta có bán thân cũng mua không nổi.

Ánh trăng mờ lung, loáng thoáng có thể thấy hai bóng người đang ngồi ở cạnh bàn nói chuyện với nhau.

Không chút ánh đèn, chỉ có thể thấy được hai thân ảnh mờ lung mờ ảo.

Trong đêm đen yên tĩnh, giọng nói hai người đương nhiên hết sức rõ ràng.

Hai người này cực kỳ giống như gian tể, một kẻ trong đó, chính là ta.

“Tàng bảo đồ tổng cộng có bốn phần, ngoại trừ những phần này trong tay ta, còn có một phần đang ở trong tay Hoàng Phủ Viêm. Ta dám thề, tàng bảo đồ của Hoàng Phủ Viêm tuyệt đối là đoạt được, hẳn là một

đầu mỗi vô cùng quan trọng, không những có thể tóm được tàng bảo đồ, còn có thể tìm được một người trong đó. Nếu chúng ta đã âm kém dương sai gặp được hắc, không chừng chính là thiên ý. Hắc cũng tìm tàng bảo đồ đúng không? Được, tương kế tựu kế làm bằng hữu của hắc đi.” Khóe môi ta vung lên một nụ cười lạnh lùng, “ba” một tiếng khép cây quạt lại, “Bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở phía sau.”

“Người nắm chắc được mấy phần.” Vô Lệ cơ hồ không đồng ý với suy nghĩ của ta.

“Từ xưa đến nay, đế vương hoàng thất luôn phi thường mẫn cảm với tiên triều, người cho rằng Hoàng Phủ Viêm tại sao có gan giống trống khua chiêng đi tìm tàng bảo đồ.” Ánh mắt ta chậm rãi dao động đến trên cửa sổ, ánh trăng sáng đến chói mắt. Đôi mắt thâm trầm, lóe ra nhàn nhạt hào quang u ám.

“Có người âm thầm đồng ý.” Vô Lệ không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu rõ ý nghĩa trong đó.

Mà kẻ âm thầm đồng ý kia, tuyệt đối là hoàng đế lão gia quyền cao tối thượng.

“Ta dù sao cũng chỉ có một người, năng lực có hạn, lại không dám vận dụng thế lực của Mộ Dung gia, không biết năm nào tháng nào mới có thể tìm được tàng bảo đồ.” Khóe môi ta xuất ra một cái mỉm cười lãnh ngạo, “Mượn thế lực triều đình là phương pháp tốt nhất.”

“Vô Lệ là nha hoàn của Mộ Dung Tử Lung, nếu như lấy thân phận thiếp thân của người xuất hiện...” Vô Lệ có chút suy tư, nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta. Câu tiếp theo tuy rằng không nói, nhưng dùng ánh mắt cũng biểu đạt được rồi.

“Tên thật của ngươi là gì?” Có vẻ như hai chữ Vô Lệ này là do Mộ Dung Tử Lung đặt, không phải tên thật của nàng.

Nàng mỉm cười, “Ta vốn tên Lương Tuyết Liễu, lúc nhỏ tên Vô Lệ, tiểu thư luôn gọi ta là Vô Lệ.”

Ta gờ ngón cái lên, “Tên rất hay.” Phụ mẫu nàng hẳn là người có học thức.

“Cha ta là tú tài, năm ta mười tuổi, cha mẹ chết trong một trận ôn dịch.” Chả trách nàng nhìn thế nào cũng không giống với nha hoàn bình thường, thì ra xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Ta chậm rãi cầm lấy tay nàng, “Sau này ta gọi ngươi Tuyết Liễu, bảo bọn họ gọi ngươi Liễu phu nhân.” Từ nay về sau, nàng không phải nha hoàn nữa, mà là muội muội ta, là một trong những chủ nhân của Phượng phủ.

“Thiếp thân đa tạ công tử ưu ái.” Vô Lệ, không phải, Tuyết Liễu ám muội nháy mắt với ta mấy cái, “Đêm nay để thiếp thân hầu hạ người.”

Ta cười cười đẩy nàng một cái, “Cút ra xa một chút.” Ta không có ham mê đặc biệt, càng không có ý muốn GL. (GL=Girl's love)

(1) chữ “khiết” và “kiệt” trong tiếng Hán đều phiên âm là “jié”.

(2) tự ngã: [Tự ngã, bản ngã trong giáo lý nhà phật được hiểu rất sâu xa :-s] trong trường hợp này, tạm hiểu tự ngã là ý thức được giá trị con người của bản thân mình, chưa bộc lộ được cái tôi của mình.

(3) [TN: là thứ đại loại như dưới này đây XD, *nói nhỏ*, cổ đại không có đèn lấp lánh như trong hình nhé

9. Q.1 - Chương 9: Soái Soái – Đại Ca

Kinh thành tứ thiếu, danh tiếng vang dội khắp kinh thành.

Bao gồm, Mộ Dung Phong Vân đại công tử Mộ Dung gia, Viêm vương Hoàng Phủ Viêm xuất thân hoàng tộc, thái tử Hoàng Phủ Hạo và thủ phủ kinh thành Lăng Sở Nam.

Hoàng Phủ Viêm ta đã gặp qua rồi, soái đến muốn chảy nước miếng. Từ lần chảy nước miếng vì hấn trở đi, ta vẫn luôn ao ước được gặp ba vị kinh thành tam thiếu còn lại.

Cho đến bây giờ, ta đã tích góp được một vạn năm nghìn lượng, cũng đủ để sống cuộc sống mẽ trùng cơm no áo ấm một khoảng thời gian. Thế nhưng, miếng ăn núi lở không phải là phong cách của ta. Lúc còn ở hiện đại, ta dù giàu đến chảy mỡ, cũng không để bản thân mình nhàn rỗi. Huống chi bây giờ, ta chỉ được tính là giai cấp tiểu tư sản.

Ta đối với kinh thương cũng không phải có tài năng thiên phú, không dám vọng tưởng giống như Lục Thanh Nhã làm một đại gian thương kiếm lấy kiếm để. Ta chỉ làm hai chuyện, giết người và viết tiểu thuyết.

Dường như ở cổ đại này, làm tiểu thuyết gia rất khó sống, sát thủ sống tốt hơn.

Bộ khoái ở cổ đại so với cảnh sát ở hiện đại cũng giống y hệt như nhau, đều là một lũ trẻ con, không làm sát thủ thật sự quá mức lãng phí.

Từ lúc ta dán bố cáo đến nay cũng đã được một tuần, nhưng kinh thành vẫn trong trạng thái giới nghiêm như cũ. Theo ta phỏng đoán, trong vòng một năm rưỡi, không ai dám treo đèn lồng tìm ta giết người.

Tiền ơi tiền à. Triều đình chết tiệt, đã hủ bại thì thôi còn không cho ta kiếm tiền.

Mang theo Lạc Khiết và Tuyết Liễu đi dạo lung tung trên đường, hi vọng cái vận mệnh phân chó này có thể tìm được việc gì đó kiếm sống.

“Công tử, vào xem đi.” Đi ngang qua một cửa hiệu quần áo, Lạc Khiết đột nhiên kéo lấy ta.

Ta ngẩng đầu khẽ liếc qua bảng hiệu, bốn chữ lớn “Mị lực nữ nhân” mạ vàng hiện lên rất rõ ràng.

Kinh thành đệ nhất cửa hiệu trang phục, là một trong những sản nghiệp trứ danh của Lục Thanh Nhã.

Thanh Nhã đưa ta nhiều tiền như vậy, thỉnh thoảng chiếu cố việc buôn bán của tỷ ấy cũng xem như là phải đạo.

Trở tay đem quạt giấy cắm vào trong vạt áo, ta đưa tay qua ôm lấy thắt lưng Tuyết Liễu, ám muội nháy mắt mấy cái, “Tiểu thiếp yêu dấu, bản công tử mang nàng đi tiêu tiền.” Tùy thời tùy chỗ chú ý hình tượng, phong lưu công tử cũng nên có khí khái của phong lưu công tử.

Tuyết Liễu phi thường phối hợp, e then tiến vào lòng ta, “Đa tạ công tử.” Nàng một thân sa y màu lam thủy, trên mặt mang theo khăn lụa. Hết cách rồi, có rất nhiều người biết Vô Lệ là nha hoàn của ta, chỉ còn mỗi cách che mặt lại.

“Ta cũng muốn.” Lạc Khiết dẩu dẩu môi, túm lấy cánh tay ta.

Ta khước môi cong lên, cười một cách tà mị tuấn nhã, “Được được được, đều có hết.” Ta ngoài miệng nói cho dễ nghe như vậy, nhưng trong lòng đau lắm à. Giá cả ở cửa hiệu Thanh Nhã chẳng khác chi cướp tiền, mang theo các nàng đi dạo một vòng, không biết túi tiền của ta còn sót lại bao nhiêu.

Y phục ở “Mị lực nữ nhân” đều do Thanh Nhã tự tay thiết kế, kiểu dáng đa số là trang phục cung đình của các phu nhân Tây Dương thế kỷ mười tám, phối hợp với vòng nguyệt quế, trán châu phôi sức cũng do Thanh Nhã thiết kế thành. Ngoài ra còn có một chút trang phục hiện đại được cải biến thành cổ trang.

Ở cổ đại mà mua trang phục cung đình Tây Dương, chỉ mỗi mình Thanh Nhã nghĩ ra được. Lúc trên đường thấy vài người mặc, ta đã đoán ra là trang phục do Thanh Nhã thiết kế, là sản phẩm của “Mị lực nữ nhân”.

Mị lực nữ nhân không chỉ có trang phục thiết kế đẹp mà phục vụ cũng rất chu đáo. Vừa bước vào cửa, lập tức có hướng dẫn viên nhìn chúng ta mỉm cười ngọt ngào thân ái, “Hoan nghênh quang lâm.” Người bán hàng mặc trên người sườn xám được cải biến màu xanh nhạt, trên váy còn thêu một đóa hoa mẫu đơn lớn, trước ngực còn dán một nhãn hiệu nhỏ đề “số 03”.

Dưới sự hướng dẫn của hướng dẫn viên, chúng ta từ lầu một lên đến lầu ba.

Y phục lâm lang (ý chỉ đẹp và quý hiếm) trước mặt cao quý trang nhã, chẳng trách buôn bán lại tốt thế này.

“Mị lực nữ nhân” kiếm tiền tốt như vậy, lúc dọa dẫm Lục Thanh Nhã cũng có thể yên tâm hơn rồi.

Nhìn cử chỉ khách sáo liên miên nước chảy, ta cười đến giống như chiêu tài miêu (1), cười đến hai mắt híp lại.

“Công tử, ta muốn cái này.”

“Công tử, ta muốn cái này.”

Lương Tuyết Liễu cùng Tiểu Khiết đồng loạt kêu lên, đem ai đó đang trầm tư kéo về hiện thực.

Ta thở dài một tiếng, vì sắp mất bạc mà đau đớn kêu lên, vẫy vẫy tóc bước qua.

Nhìn y phục các nàng đang cầm trên tay, ta chỉ biết giá trị rất xa xỉ.

Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt tươi cười vui mừng nịnh hót của các nàng, ta thực sự không đành lòng cự tuyệt. Ta nhìn hướng dẫn viên nháy nháy mắt, “Gói lại.” Ta quay đầu, che giấu nước mắt nơi từ tận đáy mắt của mình. Xót tiền quá đi, tiền của ta ơi.

“Công tử, cái này ta cũng muốn.” Tiểu ái thiếp của ta vậy mà nhìn không thấy nước mắt từ đáy mắt của ta, hăng hái bưng bưng cầm y phục lên người đo thước tấc.

“Ta muốn cái này.” Tiểu Khiết cao hứng bưng bưng giơ lên một viên nữ trang trân châu. Một viên trân châu á, mỗi một viên đều là nước mắt của ta.

“Gói lại.” Ta khoát khoát tay, rưng rưng nước mắt.

Hai nha đầu chết tiệt kia đôi mắt đẹp như vậy, cười đến hồn nhiên như vậy, hại ta không biết phải cự tuyệt thế nào.

“Đẹp quá a.” Tuyết Liễu thủ thế cầm lấy một bộ trị giá rất xa xỉ, nịnh hót nhìn ta.

“Gói – lại.” Ta muốn thổ huyết.

Chỉ hai nữ nhân ta đã chịu không nổi rồi, thật sự không biết mấy tên sắc quỷ có mười mấy lão bà còn hoang phí đến mức nào.

“Oa, thật là đẹp a.” Tiểu Khiết lại phát sinh ra một tiếng thở dài, trong đáy mắt ngập tràn kinh diễm.

Một bộ y phục thôi mà, có cần phải vậy không?

“Gói – lại.” Ta từng ngậm thổ hổ hển, bệnh trạng giống như dấu hiệu trước khi phát tác bệnh tim.

Ta cũng là nữ nhân, cũng thích đồ đẹp nữ trang đẹp. Thế nhưng, ta đang dùng tiền mồ hôi nước mắt mua cái gì đó không thuộc về mình.

“Công tử, ta muốn cái này.” Tuyết Liễu đứng ở gần quầy trưng bày, chỉ chỉ vào hắc trân châu được trưng trong két thủy tinh.

Trên vòng cổ chuỗi hạt đều là hắc sắc trân châu, màu sắc tươi sáng, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp rồi. Đã vậy còn được đặt trong két thủy tinh, giá cả chắc chắn sẽ làm ta thổ huyết.

Phu nhân quả nhiên là có mắt nhìn, chuỗi hạt trân châu đen này là từ hải ngoại tìm về, trong sắc đen ửng lên sắc xanh, trong sắc xanh lại ửng lên ánh tím, phóng mát khắp cả nước, e rằng cũng chỉ có một chuỗi, vật này chính là trấn diễm chi bảo của bản hiệu. Phu nhân da vẻ trắng nõn, xinh đẹp động lòng người, rất thích hợp với màu sắc và kiểu dáng của chuỗi trân châu này. Nếu như phu nhân thích, ta sẽ giảm giá cho ngài, tám nghìn lượng bạc.” Hướng dẫn viên tiểu thư âm thanh thân thiết hữu lễ như hoàng oanh xuất cốc, ngọt ngào đến động lòng người, “Ta lấy cho ngài xem, ngài có thể so sánh một chút.” Tiểu thư trong quầy hàng lấy trân châu ra, đặt trong tay Tuyết Liễu.

“Tiểu thư, thay ta gói lại.” Ta cùng Tuyết Liễu còn chưa kịp nói gì, đã nghe một âm thanh ra lệnh cao ngạo từ phía sau truyền đến.

Tiếp theo đó, một vị nữ tử trang phục diễm tục hung hăng chạy tới, cướp lấy trân châu trong tay Tuyết Liễu.

Ta nhú mày, “Chúng ta tới trước.” Ta cũng không muốn chuối trần châu đó, chỉ là không quen nhìn thái độ bá đạo của cô ta.

“Một vạn lượng, ta muốn.” Cô ta cao ngạo liếc mắt nhìn ta.

“Tiểu thư, gói lại.” Một giọng nam mỉm cười xem vào giữa chúng ta, “Tiểu thư, một vạn năm nghìn lượng.”

Ta lấy cây quạt ra, xoát một tiếng mở, “Vị công tử này, là ta nhìn trúng trước.” Ta tuần nhã cười, chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, ta giống như bị điện giật, ngơ ngác đứng ngây người tại chỗ.

Liên tục nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt tựa hồ muốn đem hắn ra lột sạch quần áo, bỏ nhào tới ăn tươi.

Hắn một thân nguyệt sắc trường sam, anh tuấn suất khí, mỉm cười tuần nhã, đôi môi gợi cảm, giống như ác ma mê hoặc khiến kẻ khác si mê. Chỉ cần là nữ nhân, ai cũng khó lòng thoát khỏi mị lực của cặp mắt phóng điện của hắn. Đệ nhất sát thủ cũng chỉ là nữ nhân, thế nên ta cảm thấy mình như bị trúng chiêu rồi.

Tuyết Liễu lặng lẽ kéo kéo tay áo ta, thấp giọng nói, “Đại ca người, Mộ Dung Phong Vân.”

“Hóa ra là Mộ Dung gia công tử, thất lễ.” Ta khẽ nhếch môi mỉm cười, quạt quạt lung tung.

Ta tốt xấu gì cũng là muối muối của hắn, chỉ mặc vào một thân nam trang là hắn không thể nhận ra ta sao? Nheo mắt lại, ánh mắt sắc nhọn của ta chặt chẽ theo dõi hắn.

“Khách khí.” Hắn đi tới, ôm lấy thắt lưng cô gái kia.

Nhìn thấy biểu tình trong mắt của hắn, giống như căn bản không nhận ra ta.

Ta tiêu sái cười, vươn tay ôm lấy thắt lưng Tuyết Liễu, “Mộ Dung công tử, ta nghĩ người cũng là người hiểu đạo lý, không đoạt vật người thích, phải không?”

“Xin lỗi, ta rất thích.” Mộ Dung Phong Vân không chút nào nhượng bộ.

“Hai vạn lượng, gói lại.” Ta nhú mày, vô cùng thân thiết cúi đầu để lên trán Tuyết Liễu, “Nàng thích chứ?”

“Thích.” Tuyết Liễu sòng mắt vừa chuyển, e thẹn cúi đầu.

“Ba vạn lượng.” Khục, một lần tăng lên một nghìn lượng, quả là phá gia chi tử không hơn không kém.

“Ba vạn năm nghìn lượng.” Ta vẫn như cũ cười tuần nhã, khiêu khích nhìn hắn.

Cuộc đời ta luôn thích tranh cường hão thắng, tuyệt đối không cho phép có người điều võ dương oai trên đầu ta.

“Năm vạn lượng.” Mộ Dung Phong Vân nhếch lên môi mỉm cười.

“Sáu vạn lượng.” Ta hất cằm.

“Tám vạn lượng.”

Tám vạn lượng, ta chỉ cảm thấy đang bị một đồng bạc đập bể đầu mà chết.

“Chín vạn lượng.” Ta nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ ôn hòa.

Hắn cười bốn cột, trên má nữ tử trong lòng hôn một cái, “Mười vạn lượng.”

“Năm vạn lượng.” Ta “ba” một tiếng khép cây quạt lại, “Hoàng kim.”

Ai bảo lão bản của Mị lực nữ nhân là tỷ tỷ của ta, ta có hô một trăm vạn lượng cũng không thành vấn đề.

“Năm vạn lượng hoàng kim?” Nữ tử trong lòng hắn kinh hô, nhân viên, khách nhân cũng trừng to mắt.

Năm vạn lượng hoàng kim, tuyệt đối không phải một con số nhỏ.

“Sáu vạn lượng, hoàng kim.”

“Mười vạn lượng.” Ta đập tay lên quầy hàng, trong mắt có ngang bướng quật cường không chịu khuất phục.

Hắn tự tiếu phi tiếu, “Mười vạn lượng, ra tay hào phóng.”

Ta ôm lấy thắt lưng Tuyết Liễu, “Mười vạn lượng hoàng kim đổi lấy nụ cười giai nhân, phong lưu công tử ta tự thấy không lỗ vốn.”

“Tặng người.” Mộ Dung Phong Vân cười, ôm lấy nữ tử trong lòng tiêu sái xoay người, “Phong lưu công tử, ta nhớ rõ người.”

“Phong Vân công tử, ta cũng nhớ rõ người.” Khép cây quạt lại, nhìn theo bóng lưng tiêu sái của hắn.

Một vị nam tử tự xưng phong lưu công tử cùng một trong kinh thành tứ thiếu Mộ Dung Phong Vân vì đổi được nụ cười giai nhân, ở tại “Mị lực nữ nhân” đầu tài phú. Sau cùng, phong lưu công tử phải dùng cái giá mười vạn lượng hoàng kim để mua vòng cổ chuỗi hạt trân châu trị giá tám trăm lượng. Trong nhất thời, phong lưu công tử trở nên nổi danh khắp kinh thành, cùng tiếng tăm như kinh thành tứ thiếu, kinh thành tứ thiếu cũng vì vậy mà lùi vào dĩ vãng.

Mộ Dung gia đại công tử Mộ Dung Phong Vân, Viêm vương Hoàng Phủ Viêm xuất thân hoàng tộc, thái tử Hoàng Phủ Hạo, thủ phủ kinh thành Lăng Sở Nam cùng phong lưu công tử lai lịch bất phàm, hợp xưng kinh thành ngũ thiếu.

Người ngoài đương nhiên không biết, để chiếm được một chỗ trong kinh thành tứ thiếu, ta đã bị Lục Thanh Nhã gọi máu chó lên đầu. Thanh Nhã mắng ta đúng ba giờ liền, giọng nói phát hỏa, ta phải tốt bụng đi bưng đến cho tỷ ấy một chén trà hoa cúc.

Mắng thì mắng, chuỗi hạt trân châu đó cuối cùng cũng là của ta. Lục Thanh Nhã không chỉ không lấy chi phí, ngược lại còn đưa ta thêm bà nghìn lượng phí sinh hoạt, bảo ta đi càng xa càng tốt, trong vòng nửa tháng cấm không được xuất hiện trước mặt tỷ ấy nữa.

(1) Chiêu tài miêu: [Là con này đây *chỉ chỉ xuống dưới*]

10. Q.1 - Chương 10: Hào Phóng Thu Mua

Ta một thân nam trang tuần nhã, xe nhẹ quen đường tiêu sái tiến vào Thiên Hương lâu.

Thiên Hương lâu vẫn như trước đón người đến tiễn người đi, dòng người tấp nập, y hương tấn ảnh, oanh ca yến ngữ.

Cũng vì ta là bằng hữu của Thanh Nhã, thân phận tự nhiên đặc thù.

Vừa bước vào Thiên Hương lâu, đôi mắt sắc bén của Thiên Hương lập tức phát hiện ra ta, cười đến run rẩy cả người bước tới, “Vị này không phải Phượng công tử sao? Thế nào lại rảnh rỗi ghé qua đây vậy?”

“Đương nhiên là không quên được rượu ngon mỹ nữ của Thiên Hương lâu rồi.” Ta tiêu sái phe phẩy chiết phiến, thuận lợi lấy ra một thỏi ngân lượng.

“Phượng công tử như vậy là có ý gì? Thiên Hương ta còn có thể thu tiền của ngài được sao.” Nàng cười tủm tỉm đem bạc nhét lại vào tay ta, thấp giọng nói, “Hạ cô nương, Lục tỷ tỷ phân phó, từ nay về sau, ngài chính là một trong những chủ tử của Thiên Hương lâu này.” Nàng cười duyên, bàn tay bầu lấy lưng ta. Người ngoài nhìn vào, cũng giống như hai chúng ta đang liếc mắt đưa tình.

Đều trong dự tính, ta cũng không thấy quá ngoài ý muốn. Tuy rằng Lục Thanh Nhã đuổi ta cút xa một chút, nhưng trong lòng thì vẫn quan tâm ta. Miệng Thanh Nhã mặc dù độc ác, nhưng đối với ta thật tình rất tốt.

“Hoàng Phủ Viêm có tới đây không? Chúng ta đã hẹn gặp mặt.” Hoàng Phủ Viêm thân phận đặc thù, giọng nói ta lúc này rất nhỏ.

“Hắn đã căn dặn, nếu tiểu thư tới lập tức đưa ngài đi gặp hắn.” Thiên Hương lãnh đạm quét mắt qua đám khách nhân trong đại sảnh, khóe môi hơi nhúc nhích.

Ánh mắt của ta cũng theo nàng đảo một vòng, làm ra bộ dạng mê đắm, “Vây đi thôi, ta đang khẩn trương muốn gặp Mộng Lộ yêu dấu của ta.” Ta thuận lợi ôm lấy thắt lưng nàng.

“Muốn gặp Mộng Lộ, không dễ như vậy nha.” Thiên Hương dùng tú khăn che miệng, lôi kéo ta lên lầu.

Ta cười ha hả, hào phóng đến không kèm chế được, “Ha ha, bản công tử phong lưu phóng khoáng, chỉ sợ Mộng Lộ cũng ái mộ ta.”

Thiên Hương mang ta đi vào hậu đình, tách khỏi âm thanh náo động rầm rĩ bên ngoài.

“Hạ cô nương, Viêm vương dù sao cũng thân phận đặc thù, cẩn thận có người tâm hoài bất quỷ.” Nhìn thấy chung quanh không có người, nàng liền nhắc nhở ta.

“Đa tạ.” Ta đương nhiên biết, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ bị lôi kéo trở thành tam gia đẳng. Hiện nay triều đình thế cuộc hỗn loạn, bè đảng phân tranh, ta thực sự không thích hợp thân thiết quá với hắn.

“Nếu như cô nương nhất định phải gặp hắn, có thể nói cho ta biết, ta thay cô nương an bài.”

Ta trầm ngâm một chút, “Hết cách rồi, cũng bởi không muốn liên lụy Lục tỷ tỷ và Mộ Dung gia, ta chỉ có thể hoán đổi thân phận đi gặp hắn. Sau này, còn phải phiền Thiên Hương tỷ tỷ.” Điều nói lễ nhiều người không trách, tốt nhất nên nịnh nọt một chút.

“Ta và Lục tỷ tỷ quen biết hơn hai mươi năm, từ lâu đã thành tình tỷ muội. Cô nương là muội muội sống nương tựa nhau với Lục tỷ tỷ, tự nhiên cũng là muội muội của ta, không cần khách khí.” Nàng dẫn ta đi lên một hành lang gấp khúc ở hậu viện.

Ta chỉ cười không đáp.

“Hắn chờ cô đã lâu lắm rồi.” Đưa ta tới sương phòng lần trước ta cùng Hoàng Phủ Viêm uống rượu, nàng đẩy cửa ra, “Vào đi thôi.”

“Đa tạ.” Vốn định thuận lợi thưởng một thỏi bạc, nhưng nghĩ kỹ một chút liền thôi.

Nếu nàng và Lục Thanh Nhã thân nhau như vậy, lấy tiền chẳng phải làm mất đi tình cảm. (đôi mắt chúng đọc giả rất sáng, ai chẳng biết mục đích của Tử Lung chúng ta chính là muốn tiết kiệm tiền. Nói trắng ra, chính là lòng dạ xấu xa, so với tảo hư còn tệ hơn rất nhiều.)

Bước vào trong, ta tiện tay đóng cửa lại.

Hoàng Phủ Viêm đưa lưng về phía ta, yên lặng uống rượu. Bóng lưng hắn cao lớn, mơ hồ lộ ra nét cô độc.

Ta xòe quạt ra, chậm rãi ngồi bên cạnh hắn, “Hoàng Phủ huynh, để huynh chờ lâu rồi.” Không sai, ta đến muộn. Thế nhưng, đây là ta cố ý.

Hạ Tử Lung ta luôn luôn tâm cao khí ngạo, thích tự do tự tại, không tham phú quý, không luyện vinh hoa. Tới quá sớm, trái lại mơ hồ có hàm ý nịnh hót. Xin lỗi, nịnh nọt ton hót không phải chuyện ta muốn làm.

“Phượng huynh khách khí.” Hắn đơn giản uống một ngụm, đưa một chung rượu rỗng tới trước mặt ta, tiện tay rót đầy chung.

“Hoàng Phủ huynh, nửa tháng không gặp, thần thái vẫn như xưa.” Ta nâng chung rượu lên một hơi uống cạn.

“Phượng huynh cũng không kém.” Khóe môi hắn chậm rãi nhếch lên, ánh mắt rơi lên người ta.

“Hoàng Phủ huynh, huynh gọi ta tới là có chuyện gì?” Ta cầm trên tay chén rượu, mỉm cười nhìn hắn.

Hoàng Phủ Viêm từ trong người móc ra một chồng ngân phiếu để trên bàn, “Phượng huynh cứu xá muội một mạng, đây chỉ là chút tâm ý của tam đệ ta.” Hắn cúi đầu, lại uống một ngụm rượu.

Tam đệ? Hoàng Phủ Thanh?

Ánh mắt ta rơi lên một chồng dày ngân phiếu, trong đáy mắt xẹt qua một tia cười nhạt.

Khóe môi dần ra một nụ cười ôn nhu, chậm rãi cầm lấy ngân phiếu, “Chắc, hai mươi vạn lượng, tam hoàng tử quả nhiên ra tay hào phóng.” Muốn dùng hai mươi vạn lượng bạc mua Hạ Tử Lung ta, đúng là nằm mơ. Đánh giá thấp dã tâm của ta quá rồi, cũng đánh giá thấp cả năng lực của ta.

Ta thừa nhận hai mươi vạn lượng quả thật rất nhiều, có thể tính là giá trên trời. Cho dù có mua mấy nghìn nô lệ cũng dư dả. Thế nhưng, dùng hai mươi vạn lượng bảo ta vào tam gia đẳng, thật sự đánh giá thấp ta quá mà.

“Phượng huynh hài lòng chứ.” Hắc mỉm cười, nhìn ta.

Ta tiện tay bỏ lại ngân phiếu, tựa người về phía sau. Hai tay khoanh trước ngực, cánh môi ta vung lên một mặt mỉm cười, “Ai cũng có nhược điểm riêng của mình, nhược điểm của Phượng mỗi chính là tham tài.” Bởi vì ta tham tài, cho nên bọn họ mới dùng tiền thu mua ta.

“Mấy ngày trước, Phượng huynh dùng cái giá trên trời là mười vạn lượng hoàng kim mua một chuỗi hạt trân châu. Ở đây chỉ có hai mươi vạn lượng bạc, Phượng huynh đích xác sẽ không xem ra gì.” Hừ, ta tùy tiện hô đại một cái giá mà hắc cũng tin. Cái đó gọi là ăn nói lung tung, tùy tiện nói đại một cái giá, không cần chi ra đồng nào.

Hai mươi vạn lượng với ta mà nói, đích xác có thể tính là một cái giá khổng lồ. Đối với bất kỳ ai, đều rất giá trị.

“Hoàng Phủ huynh đã tra ra được gì rồi?” Ta xoay xoay chuôi quạt, tà nghệ liếc nhìn hắc, “Dựa vào năng lực của Hoàng Phủ huynh, nửa tháng, vậy là đủ rồi.” Ta đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng trong nửa tháng này hắc đi gian dân cướp bóc, giết người cướp của. Lúc hắc đưa ra thời hạn nửa tháng sau gặp mặt, ta đã biết hắc nhất định dùng nửa tháng thời gian này thăm dò lai lịch của ta. Ta mua nhà, nguyên nhân một nửa cũng vì ứng phó với hắc.

“Phượng huynh quả thực là một nhân tài, tam đệ ta chính là cần một nhân tài văn võ song toàn, thông minh tuyệt đỉnh giống như Phượng huynh đây.” Hắc dẫn ra đôi môi gợi cảm, tự tiểu phi tiểu.

“Thỉnh Hoàng Phủ huynh thay mặt ta cảm tạ ý tốt của tam hoàng tử, số bạc này ta nhận lấy.” Ta đem ngân phiếu thu vào trong người.

Biểu hiện ra tuy rằng lưỡi nhất, nhưng từ tận đáy lòng thì vui mừng hơn hử. Hai mươi vạn lượng bạc lặn a, ta chỉ sợ mình kích động đến thành điên điên khùng khùng. Không được, ta phải hung hăng khắc chế bản thân mình. Tưởng Hạ Tử Lung ta cũng xem như nhìn thấu việc đời, nếu bị hai mươi vạn lượng bạc dọa thành điên điên khùng khùng, sau này làm sao còn chỗ đứng trên giang hồ nữa?

“Ta tin Phượng huynh, bất luận Phượng huynh có lai lịch bối cảnh như thế nào, ta và tam đệ đều không để tâm tới, chỉ hi vọng Phượng huynh có thể vì tam đệ bày mưu tính kế. Tam đệ luôn khát khao chiêu nạp hiền sĩ, quyết định cho Phượng huynh ngồi ghế thượng khách.” Trong mọi triều đại, có bá chủ anh hào chân chính nào mà khát khao chiêu nạp hiền sĩ? Chiêu hiền đãi sĩ còn làm không được, làm sao thành được nghiệp lớn.

“Đa tạ tam hoàng tử và Hoàng Phủ huynh ưu ái, Phượng mỗi chỉ thích rượu ngon mỹ nữ, không muốn vướng vào triều chính.” Bạc ta cứ nhận, coi như chi phí cứu mạng tiểu bất điểm đi.

Ta luôn luôn lòng dạ xấu xa, tiền cứ lấy, nhưng không gia nhập tam gia đẳng. Tính mệnh của một vị công chúa, hai mươi vạn lượng bạc là dư dả,

Không tham gia bè đảng phân tranh... Được rồi, ta thừa nhận ta thỉnh thoảng cũng có tham gia. Bất quá, ta chỉ gia nhập vào thái tử đẳng. Không còn biện pháp nào khác, ai bảo lão bà của thái tử là cháu gái kiêm muội muội của ta, hơn nữa Lục Thanh Nhã tỷ tỷ của ta rất coi trọng hắc, ta nếu gia nhập vào đẳng phái khác, nhất định sẽ bị Thanh Nhã lóc xương bỏ vào nồi canh nấu.

Hoàng Phủ Viêm có thâm ý khác nhìn ta, trong con ngươi đen hiện ra mỉm cười, “Quý phủ tam đệ có rất nhiều giai nhân mỹ tửu, nếu Phượng huynh thích, không ngại đến quý phủ tam đệ một hồi.” A, dùng tiền thu mua không được, đổi lại dùng mỹ tửu giai nhân.

“Đa tạ hảo ý của Hoàng Phủ huynh, trong nhà tiểu đệ đã có hai vị ái thiếp, chỉ e không có phước hưởng thụ.” Ta là nữ đó, cho dù có đem Tây Thi đến trước mặt ta cũng không làm được gì đâu.

Sắc dụ, vô hiệu.

“Nghe nói ái thiếp của Phượng huynh, Tuyết Liễu phu nhân khuynh quốc khuynh thành, thảo nào Phượng huynh đối với nàng tình thâm ý trọng.” Tin tức quả thật rất nhanh nha, ngay cả “ái thiếp” của ta tên gì cũng biết.

“Ái thiếp của Phượng mỗ cho dù có đẹp, cũng không bằng Mai Ngọc Phù cô nương ôn nhu mỹ mạo, thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ của Hoàng Phủ Huynh.” Hắn dùng thời gian nửa tháng để điều tra ta, lẽ nào ta không biết đi điều tra hắn?

Nếu như hắn cho rằng ta chỉ biết uống rượu tán gái ăn chơi trác táng, thật sự quá sai lầm rồi.

“Ta càng ngày càng thưởng thức Phượng huynh.” Hắn lần thứ hai rót rượu cho ta, thắm sâu trong đôi mắt đen láy kia hiện lên một mặt quỷ dị.

“Quá khen, Phượng huynh cùng Mai Ngọc Phù cô nương yêu đến kinh thiên động địa, tiểu đệ có muốn cũng khó lòng.” Cho dù đánh chết ta, ta cũng không nói cho hắn biết ta cố ý tìm đại một tên ăn mày trong thành cùng Thanh Nhã tìm hiểu qua tất cả về hắn. Tin tức này thật thật giả giả, cũng đủ để ta sơ bộ hiểu hắn phần nào.

Nếu như muốn câu được hắn, đương nhiên phải thám thính cho rõ ràng.

“Phượng huynh, ta đối với huynh càng ngày càng thấy hiếu kỳ.” Hiếu kỳ cái rắm, ta với hắn, đều là người bình thường có hai con mắt, một cái mũi và một cái miệng, có gì đáng hiếu kỳ đâu? Nếu muốn tìm ra điểm khác nhau trên người hai chúng ta, chỉ có thể là kết cấu thân thể không giống, giới tính không giống nhau.

Ta khép cây quạt lại, siết trong lòng bàn tay, “Hoàng Phủ huynh, không cần hiếu kỳ với về ta. Cho dù tra không được lai lịch của ta, cũng đừng hiếu kỳ.” Cũng bởi vì tra không được lai lịch của ta, cho nên mới hiếu kỳ. Tục ngữ nói, tò mò hại chết miêu. Tốt nhất là đừng có tò mò, nếu hắn phát hiện ra bí mật của ta, ta nhất định đánh hắn thành thịt vụn, gói lại làm bánh bao. Ấc... YY thôi mà, nếu như hắn phát hiện bí mật của ta, bị gói lại thành bánh bao chắc chắn là ta.

“Vậy sao?” Hắn cười như không cười, đáy mắt cũng hiện lên một mảnh lạnh lùng.

“Hoàng Phủ huynh và tam hoàng tử trong triều địa vị đều tương đối cao, thủ hạ dưới trướng đều là tài ba dị sĩ, thế nhưng...” Ta giương mắt lên, cười quỷ dị, “Cư nhiên tra không được lai lịch của ta, Hoàng Phủ huynh chẳng lẽ không hoài nghi ta sao?”

“Hoài nghi huynh cái gì?” Hắn rót rượu cho ta, ngữ khí bình thản hiền hòa. Động tác tự nhiên, ngữ khí hiền hòa, giống như chúng ta là một đôi hảo bằng hữu quen biết đã lâu.

“Hoài nghi tại hạ là gian tế địch quốc, hoài nghi tại hạ kết giao vương gia là có ý đồ.” Ta cố ý thử hắn.

“Dựa vào những lời huynh vừa rồi, đủ để ta tin tưởng huynh.” Hắn ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt, “Ta đánh cuộc, nhân tài như Phượng huynh, đáng giá để ta cùng tam đệ đánh cuộc.”

Ta cầm chuôi quạt vỗ vỗ trong lòng bàn tay, cất tiếng cười to, “Hoàng Phủ huynh, quả nhiên là đủ cuồng ngạo, đủ tự tin.”

“Phượng huynh, ta thích người thông minh. Lần trước gặp nhau, ta đã xem huynh là bằng hữu.” Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng ai biết trong lòng hắn nghĩ thế nào? Không chừng hắn đang hung hăng mắng chửi ta, ý đồ dùng hình nộm nguyên rửa ta.

“Tiểu đệ cũng thưởng thức Hoàng Phủ huynh quang minh lỗi lạc, chỉ cần Hoàng Phủ huynh không xem tiểu đệ là kẻ thù, tiểu đệ tự nhiên nguyện ý cùng Hoàng Phủ huynh trở thành bằng hữu.” Nói ngoài miệng thì ai không nói được, ta cũng được mà. Nếu hắn mà quang minh lỗi lạc thì trên đời này không có từ “âm hiểm”. Hắn đối với ta thẳng thắn thành khẩn, cũng bởi vì ta đoán trúng tâm tư hắn. Nếu như ta đoán không được, e rằng đã bị hắn xem như khi chơi đùa.

“Quý phủ tam đệ vừa có một nhóm vũ kỹ, tài múa phi phàm, chẳng hay Phượng huynh có hứng thú hay không.”

Mỹ nhân kế, điển hình chính là mỹ nhân kế. Chỉ cần là nam nhân bình thường, trước mỹ nhân kế tám chín phần đều thất thủ. Đáng tiếc, ta là nữ nhân. Đồng tính chê bai, sở dĩ, ta đối với nữ nhân là vô cùng phản cảm, nhất là đối với nữ nhân diêm tục.

“Tiểu đệ sợ rằng không có phúc hưởng thụ.” Ta cung kính cúi đầu, hàm ý cự tuyệt đã quá rõ ràng.

Ta nhận lấy tiền, cũng không biểu thị ta nguyện ý bị thu mua.

Hết cách, ai kêu ta lòng dạ lại đen như vậy.

Hắn không nói gì khác, nâng chung rượu lên, “Phượng huynh, thỉnh.” Bây giờ buông tha, không có nghĩa là vĩnh viễn buông tha.

Con cá béo, mắc câu rồi.

“Hoàng Phủ huynh, thỉnh.” Ta cũng mỉm cười nâng chung rượu lên.

Chung rượu lãnh lẽo dán vào mắt ta, trong mắt phản chiếu ánh rượu, che khuất tiểu ý trấn định trong mắt của ta...

Sở Sở vừa đến, hôn lên mặt các vị, ủng hộ nhiều hơn nha. Hắc hắc, ta tham tài. Muốn thêm phiếu và đề cử... Đùa thôi.

11. Q.1 - Chương 11: Ta Muốn Hát

Thói quen của ta đã là xài tiền như nước, lãng phí, cho dù có núi vàng núi bạc cũng bị ta làm sạch trơn. Ta thừa nhận mình cũng có chút tiền – hai mươi mấy vạn lượng. Ta đây nếu như trung trung thực thực, an an phận phận, ngoan ngoan ngoan ngoan, đánh đàn thêu hoa, bắt bướm thả cá, uống trà ngắm trăng, cũng có thể ăn sung mặc sướng tới mấy đời. Rất tiếc, đó không phải là phong cách của ta. Một ngày không gây sự, ta buồn đến phát hoảng. Gây sự, đương nhiên cần tiền vốn rồi. Tìm hiểu tin tức, dụng tâm kín đáo kết giao với một số người, đều cần chi tiêu rất lớn. Để tránh cho bản thân phải chết đói, ta cần tìm một nơi phát ra kinh tế.

Ta có chết đói cũng chẳng can hệ gì, chỉ là không thể làm Tuyết Liễu cũng chết đói theo.

Ta đã trịnh trọng hứa với Mộ Dung tiểu thư sẽ để Tuyết Liễu sống những ngày an lành. Ít nhất, về phương diện vật chất sẽ không bạc đãi nàng. Nếu ta để nàng chịu khổ, Mộ Dung tiểu thư nhất định từ dưới đất chui lên bóp chết ta, thuận tiện đem chiến thành Dạ Phượng bài nem rán.

Ta thừa nhận bản thân mình chẳng có chút thiên phú nào về mặt kinh thương, nếu ta muốn kinh thương, nhất định ngay cả quan tài cũng phải đem đi bồi thường, không chừng ngay cả hàm răng cũng bị lấy đi bồi thường luôn. Trải qua phân tích, ta quyết định đi đầu tư. Nói theo cách bình thường, chính là dụ dỗ Lục Thanh Nhã. Hai người cùng nhau rơi xuống hồ nước, sắp chết cũng có người chịu tội thay.

Để phủi sạch quan hệ giữa Phượng công tử và Mộ Dung gia, ta cố ý tới Thiên Hương lâu trước, thay trang phục nữ nhân rồi quay về Mộ Dung gia.

Chỗ Thanh Nhã và Mộ Dung tướng quân ở có tên là “Năm sao tửu điểm”, là một viện tử đơn độc. Ngoài trừ người hầu quét tước, bất cứ ai cũng bị cấm không được ra vào. Ngay cả ba đứa con trai, con gái của Mộ Dung gia cũng không có tư cách tự do ra vào “Năm sao tửu điểm”.

Ta dám lấy danh dự của Lục Thanh Nhã ra thề, tỷ ấy và Mộ Dung tướng quân nhất định ở trong đó làm chuyện cấm thiếu nhi, cấp trình diễn có thương tích phong hóa.

Ta tuy rằng mù đường, nhưng trí nhớ thuộc hàng đệ nhất, ở Mộ Dung gia sống được mười ngày, đã thuộc hết toàn bộ địa hình ở Mộ Dung gia. Không cần người dẫn đường, ta xe nhẹ quen đường xông thẳng vào “Năm sao tử điểm”

“Tiểu thư, thỉnh quay về.” Xuất sư bất lợi, vừa đi tới cửa, đã bị hai vị nha hoàn ngăn cản rồi.

Ta đương nhiên nhận ra các nàng, chính là thiếp thân nha hoàn của Thanh Nhã, Tiểu Hồng và Tiểu Lan. Người thực sự không có văn hóa cũng không biết xử sự, Tiểu Hồng, Tiểu Lan, một chút ích lợi cũng không có, uống cho Thanh Nhã phải gọi ra miệng.

“Hai vị tỷ tỷ, phiền hai vị cho ta đi vào, ta có chuyện gấp muốn tìm cha mẹ.” Ta vẻ mặt nịnh hót, không chút xấu hổ gương mặt.

Lục Thanh Nhã cầm thú kia, cư nhiên không để ta vào gặp mặt, nợ nần này sớm muộn cũng phải tính cho xong.

Tiểu Lan lời lẽ chính trực, cự tuyệt, lấy Thanh Nhã ra áp chế ta, “Tiểu thư, phu nhân đã căn dặn, không muốn gặp ngài.”

Ta đáng thương hít hít mũi, “Van cầu tỷ tỷ, ta thực sự có chuyện rất quan trọng.” Quan hơn một cấp đã muốn áp người ta rồi, huống chi Thanh Nhã lớn hơn ta tới n cấp.

“Tiểu thư, phu nhân đã dặn là không gặp ngài.” Tiểu Hồng tỷ tỷ khả ái làm ra tư thế “thỉnh”, ngụ ý chính là bảo ta mau mau rút đi, tốt nhất là rút xuống địa ngục vĩnh viễn đừng bò lên nhân gian này gây họa.

“Không gặp ta, hay là không gặp tất cả mọi người?” Ta nuốt nuốt nước bọt.

Lục Thanh Nhã bảo ta rút xa xa một chút, trong vòng nửa tháng đừng xuất hiện trước mặt tỷ ấy. Ta tưởng rằng chỉ là nói chơi thôi, ai biết tỷ ấy lại làm thật.

“Không gặp tiểu thư.” Tiểu Lan tỷ tỷ hạ giọng, “Ngài cũng biết, tính tình phu nhân vốn dĩ là vậy, hay cáu giận, qua vài ngày thì ổn thôi.”

“Ta muốn gặp mẹ ta.” Trong mắt ta ẩn chứa nước mắt trong suốt, tuyệt đối chưa từ bỏ ý đồ.

“Nữ nhân, người tránh xa ta một chút.” Nương theo một tiếng quát lớn nổi trận lôi đình, một trái quýt đã nện ngay vào mặt ta.

Ta cả kinh, ôm khuôn mặt bị đánh thành tím xanh nhìn chung quanh, “Ai da, ai đánh lên ta.”

“Nữ nhân, người tránh xa ta một chút. Phí sinh hoạt ta đã cho người rồi, trong vòng một năm rưỡi đừng xuất hiện trước mặt ta.” Thanh Nhã từ trong cửa sổ tường che thò đầu ra, thuận lợi ném thêm một trái quýt.

Ta sớm có phòng bị, dễ dàng tiếp được trái quýt đó, ngẩng đầu, ai oán nhìn Thanh Nhã, “Mẹ, mẹ nhẫn tâm vậy sao?” Ta biết, Thanh Nhã tuyệt đối chính là nhẫn tâm.

“Người con mẹ nó đúng là quỷ hút máu mà, thu nhập nửa năm của lão nương đều vào hầu bao của người cả, người còn muốn đến chỗ ta quấy rối cái gì.” Tiếp tục ném thêm một trái táo đỏ au, “Không cho người biết mặt, người nghĩ rằng Lục Thanh Nhã ta dễ ức hiếp lắm. Cút, phí sinh hoạt đã cho người rồi, đừng nói mẹ kể ta ngược đãi trẻ con.” Ta đã hai mươi lăm tuổi rồi, có quan hệ gì với hai chữ trẻ con chứ. Ấc... Được rồi, hai mươi tuổi thì hai mươi tuổi, cũng đâu đáng gì tới hai chữ trẻ con.

Ta trở tay tiếp được quả táo, thuận tiện cắn một miếng, “Cầm thú, không phải, mẹ à, mẹ nghe con nói a...”

“Còn để ta gặp mặt ta nhất định đánh người,” Lần này ném ra chính là một cái bàn, “Cút...” Thanh âm lớn đến nỗi có thể so sánh với sư tử hống trong truyền thuyết.

Ta bưng tới đậu phộng cùng đậu hủ khô, thêm một bình rượu nhỏ, ngồi ở bãi cỏ trước “Năm sao tử điểm” chuẩn bị cất cao giọng ca mãnh liệt.

Ta cái gì cũng tốt, chỉ tiếc trời sinh ngũ âm (1) không được đầy đủ, tiếng ca cùng tiếng kêu khóc thảm thiết chẳng khác gì nhau, so ra càng giống tiếng quạ.

Ném đậu phộng vào trong miệng, thuận tiện uống thêm chút rượu, “Anh hỏi em yêu anh có bao nhiêu sâu đậm, em yêu anh được mấy phần, tình của em là thật, yêu của em cũng thật, ánh trăng nói hộ lòng em, anh hỏi em yêu anh có bao nhiêu sâu đậm...A...Ô...Hư...Ừ... Hư ư (quên lời rồi) (2)... Ngọt mật, anh cười vô cùng mỉa mai hoặc, giống như hoa nở trong gió xuân... Hư ư... ư...hư... (3) Đưa anh đến ngoài thôn nhỏ, có câu này bé phải nói với anh, tuy rằng trăm hoa đua nở, hoa dại ven đường cũng không được hái... không được hái, hoa dại có rất nhiều ong mật, cắn chết cây lại không chịu trách nhiệm... em ở đây chờ anh trở về, em ở đây chờ anh trở về, xem hoa nở, ngàn vạn lần không được bỏ quên em, hoa đào nở rất nhiều đó... Ừ...A...Ô...Hư... (4)” Ta chậm rãi nhắm mắt lại, vẻ mặt say sưa, đôi tay nhỏ bé đặt lên trên ngực, nguyên một bộ dáng nhập tâm trong tiếng ca tuyệt diệu của mình.

Tiểu Lan và Tiểu Hồng vẫn đang bị tai nạn, toàn thân cuộn lại ngồi ở trước cửa tròn.

Chỉ cần là sinh vật nào có thể nghe đều không dám tới gần “Năm sao tử điểm” trong phạm vi hai trăm thước, một khi tới gần, nhất định sẽ choáng váng hoa mắt, nôn mửa không ngừng. Ngay cả ruồi bọ trên đầu cũng lú lú bay đi, hiệu quả có thể khiến mấy con chim nhỏ thông thường phải rơi xuống hồ chết đuối. Đương nhiên, đó đều nhờ công lao giọng hát của ta.

“Đừng rống nữa...” Một đồng rau quả hư bay tới trước mặt, nương theo đó là tiếng rít rào phẫn nộ, “Cút...” Không hổ danh là Lục Thanh Nhã, tiếng gầm gừ so với người thường quả chán động hơn.

Không thèm để ý đến tiếng kêu gào của Thanh Nhã, ta chậm rãi ném vào trong miệng một củ đậu phộng, tiếp tục hát vang.

“Sông Hoàng Hà chảy về hướng đông, sao trên trời châu sao Bắc Đẩu, ta nói đi là sẽ ra đi, người có ta có tất cả. Gặp chuyện bất bình một tiếng rống lên, đáng ra tay thì sẽ ra tay, hấp tấp xông vào Cửu Châu a...A...Ừ...A...Ô... Gặp chuyện bất bình một tiếng rống lên, đáng ra tay thì sẽ ra tay.... Ừ ư...Á à a... (5) Ta là một con hồ yêu ngàn năm, ngàn năm yêu say đắm thiên niên cô độc, trong đêm dài người cũng biết ta hồng trang ta vì ai mà mặc, trong hồng trần người cũng biết tóc ta là vì ai mà chải... A... Ô... (6)”

Lục Thanh Nhã không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi màn biểu diễn của Hạ Tử Lung. Theo lời Thanh Nhã nói: mỗi lần nghe ta hát, tỷ ấy đều muốn tìm một khối đậu hủ đập đầu chết cho xong, để hai tai thanh tịnh.

Đồng hồ báo thức chưa chắc đánh thức được Thanh Nhã, nhưng tiếng ca của ta chắc chắn là có khả năng này.

Lúc lên điệp khúc, tuyệt đối không thể thấp được. Giọng ca kinh hãi thể tục này của ta, thỉnh thoảng cũng có chỗ mà dùng.

“Đồ điên.” Một cái trứng thối bay đến trước mặt ta.

Né được trứng thối, ta quơ tay múa chân say sưa trong thế giới âm nhạc tuyệt vời.

“Chim trên cành cũng đã thành đôi, nước biếc nón xanh nhòe miệng cười...A... Ô ô ô... ta là người bán báo nhỏ bé... Phu thê ân ái gian khổ cũng thấy ngọt ngào...Người nấu nước kẻ quét vườn, người cày ruộng kẻ canh cửi. Phu thê ân ái có khổ cũng ngọt ngào, chàng thiếp giống như đôi chim đà diêu giang cánh cùng bay khắp nhân gian (7)... A.... Ra đây, những kẻ không bị tra tấn... Phu thê ân ái có khổ cũng ngọt ngào... Người mau ra đây, người ra ta sẽ không hát nữa... Ô, mau ra đây... ra đây...” (TN: In nghiêng là không có trong lời bài hát, là TL gọi TN ra XD)

“Ta chịu hết nổi rồi...” Một cái ghế khí lực dạt dào, hung hăng hướng về ta.

Phỏng chừng người nào đó bị giọng ca của ta làm ô nhiễm, tức giận cả người co quắp, đến phương hướng cũng không nhận ra được, cái ghế kia ném ra lệch hướng, rơi trúng nơi cách ta ba thước.

Ta thông thả ăn đậu phộng, “Vây mẹ mau ra đây đi, con thực sự có việc cần tìm. Nhanh lên một chút, đi ra đây.”

“Họ Hạ kia, người đừng hòng uy hiếp ta. Ta nói cho người biết, chiêu này quá hạn sử dụng rồi.” Thanh Nhã từ trong cửa tròn thò đầu ra, tàn bạo trừng mắt nhìn ta.

“Bằng không ta tiếp tục hát.” Dùng chừng mấy chục năm cũng không quá hạn sử dụng, “Khục, ta thông thông cổ bắt đầu.” Từ khi biết tỷ ấy sợ giọng hát của ta, chiêu này lần nào dùng cũng được.

“Cút.” Lục Thanh Nhã thuận lợi nhặt một viên đá nhỏ dưới đất, hung hăng ném tới.

Ta trừng mắt nhìn Thanh Nhã, thân thể nghiêng về phía sau, né đòn tấn công, thuận lợi ném đậu phộng vào miệng.

Ta chậm rãi ngồi thẳng lưng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thanh Nhã, “Ai, lại bắn huyệt rồi.” Đến khi ánh mắt chạm vào mặt Thanh Nhã, ta thấy biểu tình của tỷ ấy chính là trừng mắt há mồm, nguyên một bộ dáng ngu xuẩn.

Thanh Nhã cứng ngắc tựa người trên cửa, biểu tình cũng cứng nhắc, “A...” Thanh Nhã cười hắc hắc, “Sao lại trở về lúc này.” Tỷ ấy làm sao vậy? Nói chuyện với ai?

Ta nhìn theo tầm mắt của Thanh Nhã nhìn qua, lại càng hoảng sợ, theo bản năng từ dưới đất đứng lên, lui về phía sau năm thước, kích động quá độ, đậu phộng lật úp xuống, vung vãi đầy đất.

Mộ Dung Quyết lạnh lùng nghiêm mặt, máu tươi đỏ sẫm từ thái dương chảy xuống, trên khuôn mặt cương nghị vạch ra một đường cong nhìn thấy mà giết mình.

Không nghi ngờ gì nữa, vết thương trên trán đó tuyệt đối là họ Lục gây nên.

“Tỷ phu, huynh không sao chứ?” Ta nuốt nuốt nước bọt, dùng ánh mắt vô cùng thương hại nhìn hấn.

Mộ Dung Quyết có thể tử như Lục Thanh Nhã và cô em vợ như ta quả là xui mười tám kiếp, phỏng chừng là tổ tiên phong thủy không tốt, đời trước gian dân cướp bóc, giết người phóng hỏa, mới bị trừng phạt nghiêm khắc thế này.

Lục Thanh Nhã sửng sốt một giây, nhanh chóng từ trong chạy ra ngoài, “Lão công, xin lỗi a.” Lấy lấy tay che lại vết thương của Mộ Dung Quyết, Thanh Nhã vẽ mặt cầu xin, “Xin lỗi đi mà, người ta không phải cố ý.” Giọng Thanh Nhã rất nhỏ, khí lực yếu ớt.

Mộ Dung tướng quân thở dài thật sâu một hơi, lôi kéo tay Thanh Nhã vào trong, “Ta biết nàng không phải cố ý, bị thương nhẹ thôi, không sao cả.” Rõ ràng là ban ngày, đất trời sáng trưng, vậy mà hai người này đúng là khiến người ta muốn ỏi quá.

“Hu hu hu, chàng chảy máu rồi. Ta xin thề, sẽ không bao giờ đánh nhau nữa.” Thanh Nhã đáng thương lau lau nước mắt, không xem sự tồn tại của ta ra gì.

“Hơn hai mươi năm trước, nàng xen vào chuyện người khác khiến ta suýt nữa mất mạng, nàng lập thề sẽ không sinh chuyện thị phi. Trong ba mươi năm này, nàng vẫn gây chuyện thị phi như cũ. Lúc mới quen nhau, nàng hại ta bị giam trong thiên lao. Nàng khóc suốt mười xin thề, kiếp này sẽ không động võ nữa, không làm chuyện trái pháp luật nữa. Nhưng bây giờ, nàng vẫn như cũ làm chuyện trái với pháp luật. Lúc mới gả cho ta, nàng trong hoa viên thiêu nướng suýt chút đốt cả gian nhà, nàng xin thề sẽ không thiêu nướng nữa, nhưng bây giờ nàng vẫn như trước tới hoa viên nhóm lửa, dùng kéo ngắt hoa làm ta bị thương, nàng nói sẽ không bao giờ trồng hoa nữa...” Mộ Dung tướng quân tường tận kể ra lịch sử huy hoàng của Lục Thanh Nhã, trong đó ẩn chứa tiếng thở dài bất đắc dĩ, cũng có một chút sùng nịch nhàn nhạt.

“Xin lỗi đi mà, ta sau này không giờ như vậy nữa, rất đau sao, ta giúp chàng băng bó...”

Bóng lưng bọn họ dần dần đi xa, ánh dương quang sau giờ Ngọ khiến bóng lưng của họ kéo dài lên tường, rất dài...

Ta đối với Mộ Dung tướng quân vừa có thương hại vô vàn, song cũng ủng hộ tinh thần hiến thân của hấn. Nam nhân như vậy, lấy Thanh Nhã thực sự là quá tội nghiệp mà.

Có lẽ, ta phải thấy may mắn. May mắn vì hấn có thể sống đến bây giờ, may mắn cho tỷ tỷ của ta không phải trở thành quả phụ, càng không mang trên lưng tội danh giết chồng.

12. Q.1 - Chương 12: Một Khúc Xương Sườn Dẫn Đến Huyết Án

Bọn nha hoàn vừa mang thức ăn để lên bàn, ta thỏa thích khoát khoát tay, bảo các nàng đi xuống. Không phải ăn một bữa cơm thôi à, chuẩn bị phô trương như thế làm gì? Tại hạ là kẻ bình dân, không phải hoàng hậu quý phi, phô trương lớn như vậy ta thật tình rất không quen.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, đương gia của Mộ Dung gia chắc chắn là Thanh Nhã. Lão nhân gia này ở Mộ Dung gia tác oai tác quái, lấy thúng úp voi, địa vị dứt khoát còn hơn Từ Hi thái hậu năm đó, hoàn toàn có thể áp chế thể lực của Võ Tắc Thiên. Không chỉ đình đài lầu các đều bố trí theo sở thích của Thanh Nhã, ngay cả thức ăn cũng phải theo khẩu vị của lão nhân gia tỷ ấy mà chuẩn bị.

Chúng ta từ nhỏ đã ăn chung một cái nồi, một khối đậu hũ cũng chia làm hai nửa, khẩu vị căn bản cũng na ná như nhau. Chính xác mà nói, là hoàn toàn giống. Ở Mộ Dung gia mấy ngày, ta mỗi lần ăn cơm đều lấy khí thế tiêu diệt toàn quân mà điên cuồng ăn lấy ăn để thức ăn trên bàn, nước canh bay loạn.

Lần ăn này, đương nhiên cũng không ngoại lệ. Thân thể ta như cũ nghiêng xuống, ghé vào bên cạnh bàn nhanh chóng cắn ăn, giống như quỷ đói trên bàn ăn lục lọi.

“Thức ăn hôm nay không tệ.” Một giọng nói vui mừng đột nhiên truyền đến tai ta, ta giống như bị điện giật, ngây ngốc ngẩn đầu.

Ta cả đời cũng không quên được, không quên được giọng nói gợi cảm mê người của hắn.

Ta dùng sức nuốt đồ ăn trong miệng, cười khúc khích, “Đại ca.” Giọng nói mê người như vậy, ngoại trừ đại ca phá gia chỉ tử hại nước hại dân này của ta, còn ai vào đây nữa.

“Khẩu vị muối cũng không tệ.” Hắn không chút khách khí ngồi đối diện, cầm lấy chiếc đĩa.

“Đúng vậy.” Ta vẫn cười khúc khích, ngơ ngác gấp thức ăn bỏ vào trong miệng.

Hắn ăn một ngụm, thuận miệng nói, “Cha mẹ đâu?” Hiếm thấy nha, trong mắt hắn vẫn còn Mộ Dung tướng quân và Thanh Nhã. Ta ở Mộ Dung gia nhiều ngày như vậy, chưa bao giờ thấy hắn “kinh hiệ” bao giờ, còn tưởng hắn chết trong cái ôn nhu hương nào rồi chứ.

“Cha bị mẹ đánh bị thương, nằm ở trong phòng băng bó rồi.” Thuận tiện khanh khanh ta ta, nín nín kéo kéo, làm cái chuyện khiến người ta ói chết không cần đèn mạng.

“Ừ, đồ ăn hôm nay không tệ, trù nường kỹ thuật lại lên tay rồi.” Mộ Dung Phong Vân vừa ăn vừa gật đầu, thành công đổi đề tài.

“Đương nhiên, trù nường của Mộ Dung gia ta, tay nghề đương nhiên giỏi.” Ta không chút hình tượng ngậm đĩa vào trong miệng, say sưa nhắm mắt, “Nhất là khối chưng xương sườn này, dầu mỡ nhưng không ngán, ngon đến lưỡi muối cũng muốn bị hòa tan rồi.” Phi thường phù hợp với khẩu vị của ta, nhớ kỹ, là phi thường phù hợp.

“Ừ, không tệ,” Ai đó đoạt lấy một khối chưng xương sườn, chậm rãi nhấp nháp.

“Không được cướp của muối.” Ta nhanh chóng gấp vài miếng để trong bát, rất sợ bị hắn cướp sạch.

“Rất ngon.” Mộ Dung Phong Vân trực tiếp không nhìn ta, gấp liền mấy khối để vào trong bát.

“Của muối...” Ta hung hăng trừng mắt nhìn xương sườn trên bàn, đưa dùng sức cắn vào, ý đồ cướp được một khối sau cùng.

Trong nháy mắt chiếc đĩa ta kẹp lấy khối chưng xương sườn, đĩa hắn cũng đang kẹp lấy.

“Của muối, huynh sao lại cướp của muối.” Ta xiết chặt chiếc đĩa, không chút nào nhân nhượng.

Mộ Dung Phong Vân cười hắc hắc, “Hắc hắc, ta thích.” Bộ dáng tươi cười của hắn thật đúng là vô sỉ, giống như một tên dâm tặc hèn hạ.

“Thích cái đầu huynh a, chưa nghe qua chuyện Khổng Dung nhường lê (1) sao? Cho muội.” Cái tên gay chết tiệt này, khuôn mặt thì xinh đẹp hại nước hại dân, còn phẩm hạnh thì xấu xa không ai bằng. Ở “Mị lực nữ nhân” tranh giành trần châu với ta thì thôi, bây giờ đến đồ ăn của ta cũng giật, thật là con mẹ nó không muốn sống nữa mà. Cũng không đi hỏi thăm xem, đồ của Dạ Phượng ta có thể tùy tiện giật chắc?

“Trưởng huynh như cha, ta là trưởng huynh của muội.” Hần mỉm cười vô thưởng vô phạt, hạ quyết tâm không chịu buông tay.

“Con bà nó, không phải chỉ là một khối xương sườn thôi sao, không ăn huynh sẽ chết à?” Đương nhiên là không chết rồi. Thân thể hần cường tráng như vậy, có vào địa lao bỏ đói ba ngày ba đêm vẫn không chết được.

Sự việc phát triển đến nước này, đã không chỉ là một khối xương sườn nữa. Vấn đề ở đây đã trở thành sỉ diện, thành tôn nghiêm.

Sinh mệnh đáng giá, nhưng sỉ diện càng đáng giá hơn, ắc... cũng có thể ái tình giá còn cao hơn nữa. Mà điều này không phải trọng điểm, trọng điểm chính là, vì tôn nghiêm của Dạ Phượng ta, đánh chết ta cũng không lùi bước.

“Đừng trách ta nha.” Mộ Dung Phong Vân mỉm cười, trong đôi mắt hiện lên một mặt hào quang, xoay cổ tay một cái, khối xương sườn nhất thời từ trên bàn bắn lên.

Động tác hần rất nhanh, động tác của ta cũng không chậm, chiếc đĩa chăm chú đuổi kịp, hướng về khối xương sườn.

Trong lúc ta sắp sửa giành được mỹ thực, chiếc đĩa hần dứt khoát đánh chiếc đĩa của ta bay lên trời. Nhân lúc hần đánh bay chiếc đĩa của ta, ta kẹp chặt chiếc đĩa của hần, để hần nhất thời không động đậy được. Hai người chúng ta cùng nhau mở to mắt, cứ như vậy trừng mắt nhìn khối cẩu xương sườn rơi trên mặt đất.

Cướp của ta? Đây chính là hậu quả. Ta không chiếm được, người khác cũng đừng hòng. Không chiếm được, ta tình nguyện hủy diệt.

Cướp xương sườn của ta, chẳng khác nào cướp cục xương trong miệng sói dữ.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt ta hiện lên vẻ quật cường không chịu thua.

“Còn muốn cướp?” Khóe môi ta dẫn lên một nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt lóe lên hàn quang, cao ngạo mà lạnh lùng.

Mộ Dung Phong Vân chậm rãi nhíu mày, dừng trên nhìn ta, “Muội là muội muội của ta?” Ánh mắt hần sắc bén mà lạnh lùng, phẳng phất như nhìn thấu tất cả.

Trong lòng ta “lộp bộp” một tiếng, trong giọng nói có chút hốt hoảng, “Có ý gì?”

Hần dừng ở ta hồi lâu, lắc đầu, cười ung dung, “Không có gì, nhìn nét mặt lúc này của muội, khiến ta nghĩ đến một vị bằng hữu.” Hần buông đĩa, ánh mắt rơi ra ngoài cửa sổ.

“A? Hần là ai vậy?” Nghe hần nói vậy, ta bắt đầu có chút hiếu kỳ.

Ta biết, ta vừa bộc lộ bản tính giấu ở tận đáy sâu của mình. Lạnh lùng, bá đạo, tàn nhẫn, khát máu, lãnh khốc. Một Dạ Phượng ý chí sắt đá, một nữ tử âm hung tàn nhẫn.

Ta tự nhận mình là độc nhất vô nhị, rốt cuộc là ai, có thể đánh đồng với ta?

“Bằng hữu bình thường.” Hần cười nhạt nói, không muốn tiếp tục đàm luận chủ đề này.

“Ai, chúng ta làm một trận ẩm ỉ như vậy, đồ ăn cũng nguội rồi.” Nhìn một bàn thức ăn, ta suy sụp rũ vai.

Hần liếc nhìn ta, “Ta đưa muội ra ngoài ăn.”

“Không được.” Ta lắc đầu, “Muội có chuyện quan trọng cần gặp... mẹ.” Không gặp được Lục Thanh Nhã, bản thân chết không nhắm mắt. Ta cũng không tin, tỷ ấy cả đời có thể trốn mãi ở trong phòng.

“Gọi trừu phòng chuẩn bị lại một bàn khác đi.” Thực sự là lãng phí lương thực a.

“Không cần phiền phức như vậy, bảo trù nương làm mấy món ăn nhẹ, đưa đến trước cửa “Năm sao tửu điểm”, muội chuẩn bị vừa ăn vừa chờ.” Lục Thanh Nhã, tỷ tuyệt đối chạy không thoát đâu.

Mộ Dung Phong Vân bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, “Chi bằng đến Phong Vân các chờ đi, Phong Vân các có một cái đình, có thể nhìn thấy nhất cử nhất động ở “Năm sao tửu điểm.” Trên môi hắn có một nụ cười gian xảo không chút hảo ý.

Ta che miệng, ho khan một tiếng, “Khục, thuận tiện chuẩn bị một bình rượu nhỏ.” Có thể vừa uống vừa giám thị Lục Thanh Nhã.

Tỷ ấy trốn ở trong đó không xuất đầu lộ diện, ta ngồi ở bên ngoài uống rượu, giống như đang tức chết tỷ ấy.

Đây là lần đầu tiên sau khi xuyên không ta đến Phong Vân các.

Đình đài lầu các, hoa cỏ nước chảy, cực kỳ lịch sự tao nhã, mang theo vài phần phong độ của người tri thức.

Giẫm lên bậc thang bước vào đình, ta suýt chút nữa bị say nắng. Cái đình này ở hướng mặt trời chiếu tới, lại ngay chính ngọ, nóng bức là điều không thể tránh.

Để giám thị Lục Thanh Nhã, ta bắt chấp mọi thứ.

Ngồi trong đình nghỉ ngơi một hồi, ta dần dần đứng ngồi không yên. Mặt Trời cay độc không chút lưu tình chiếu vào người ta, trên trán đã chảy một tầng mồ hôi dày đặc.

“Cái khí trời quỷ quái này, thật là con mẹ nó nóng a.” Ta dùng tay áo lau lau mồ hôi, nhíu mày.

“Có muốn tới phòng ta ngồi không?” Mộ Dung Phong Vân hảo tâm đề nghị.

“Đại ca, trời nóng như vậy, huynh sao còn tiêu sái được như thế?” Người này vẫn ưu nhã như cũ, phảng phất giống như đang hưởng thụ gió mát lướt qua, không chút nào bị Mặt Trời tàn khốc độc hại.

Mộ Dung Phong Vân mỉm cười, “Không có gì?” Hắn ngẩng đầu nhìn thái dương, “Đi thôi, cẩn thận bị cảm nắng.”

Ta ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, “Ta mới không bị cảm nắng.”

“Đi.” Mộ Dung Phong Vân vươn tay muốn kéo ta.

“Được rồi, đi vào uống chén trà.” Ta vội vàng đứng dậy, bàn tay đặt vào trong lòng bàn tay Mộ Dung Phong Vân.

Trong nháy mắt đứng lên, một cổ khí nóng truyền xông tới ót, trước mắt ta là một mảnh đen kịt. Trong lúc trời đất quay cuồng, ta chỉ cảm thấy thân thể chậm rãi té trên mặt đất.

Xong, ta không muốn đầu rơi máu chảy cũng không được rồi, lẽ nào, đây chính là > trong truyền thuyết hay sao?

Làm người không thể quá kiêu ngạo, cũng không thể quá vẹn toàn. Ta cho rằng mình khỏe mạnh như trâu, tuyệt đối sẽ không bị cảm nắng, vậy mà tùy tiện phơi nắng một chút lại suýt nữa biến thành thịt khô.

Chất lỏng mát lạnh chảy vào trong miệng ta, ta chậm rãi mở mắt.

Vừa mở mắt ra, đã thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại của Mộ Dung Phong Vân. Thật là con mẹ nó thuận chính, cực phẩm soái ca a. Đệ nhất cực phẩm suất ca cư nhiên tự mình cho ta uống nước, Hạ Tử Lung ta không biết đã tu nhân tích phúc mấy đời. Da thịt trắng trẻo mềm mại, giống “gay” đến liêu mạng, không biết sờ vào có cảm giác gì. Ý dâm trong lòng, huyết áp không ngừng dâng lên, kích động quá độ, bị nước làm sặc đến ho khan kịch liệt.

Ngón tay thon dài của soái ca nhẹ nhàng xoa xoa ngực ta, “Uống chậm một chút, muội chỉ là khí huyết không đủ mà thôi, nghỉ ngơi một lát cho khỏe là được.”

“Khực... đại phu đến xem rồi?” Khí huyết không đủ? Ta so với voi còn mạnh, sao lại khí huyết không đủ. Là tên lang băm nào chẩn đoán bệnh tình của ta, lăn ra đây cho lão nương.

“Đừng kích động.” Ngón tay thon dài của hắn lại nhẹ nhàng đè lên ngực ta, “Ta giúp muội bắt mạch, khí huyết không đủ.”

“A...” Tên lang băm kia là hắn a. Không phải ta không tin tưởng hắn, mà là dáng vẻ của hắn không hề giống y sinh, cho dù y sinh, cũng là ruồi bọ trong đám lang băm.

“Từ nay về sau mỗi ngày ăn ba viên đậu phộng.” Ba viên? Ít như vậy? Hữu hiệu sao?

“Huynh cũng biết thiếu máu phải ăn đậu phộng à?” Nếu như thực sự thiếu máu, ta hẳn phải ăn chút đậu phộng bồi bổ, đậu phộng hầm giò heo rất tốt.

Mộ Dung Phong Vân tuần nhã cười, “Ta đương nhiên biết.”

Ta ôm cái đầu vô tri vô giác ngồi xuống, “Phiền huynh trước tiên đem đến một chén nước đường, để thêm nước đá, để muội bồi bổ một chút,” Không có đồ uống, nước đá đường cũng có thể được thông qua.

Mộ Dung Phong Vân hơi chần chờ, “Ta phái người đến hầm băng xem có hay không.”

“Không có thì thôi.” Ở cái chỗ quái quỷ này, một khối băng cũng là đồ xa xỉ, phủ tướng quân không có cũng rất bình thường.

“Ta đi xem.” Hắn từ bên giường đứng lên, đi tới cửa, sau đó quay đầu nhìn lại, “Thuận tiện căn dặn trù phòng đưa cơm tới đây.”

“Khoan đã.” Ta ngẩng đầu nhìn chung quanh, bộ dáng ngu ngốc điển hình, “Đây là đâu?” Có phải đã vào phòng vẽ hay không?

“Gian phòng của ta.” Hắn vén ngoại bào, tiêu sái bước ra ngoài.

“Gian phòng của huynh...” Ta nhếch môi, thét chói tai, “Muội không phải đang ngủ trên giường huynh chứ?” Trời ạ, họ Hạ ta cả đời chưa từng leo lên giường nam nhân, hắn cư nhiên để ta ngủ trên giường hắn, có phải chán sống rồi không.

Ta vẫn cho rằng Mộ Dung Phong Vân là công tử phóng đảng, trong phòng treo đầy đồng cung đồ hay chất đầy lửa nữ. Thật không ngờ, gian phòng của hắn không chỉ không có chút nào phóng đảng, trái lại còn có phong vị thư quyền thanh nhã cổ xưa.

Bước xuống giường, ta tỉ mỉ thưởng thức tranh chữ trong phòng. Mỗi một bức, đều là những bức tranh rất sống động, ý vị xa xưa, hơn nữa, những bức tranh này đều do một người vẽ. Ở lạc khoản, bốn chữ “Phong Vân công tử” khiến ta rất kinh ngạc. Ta không chút nghi ngờ nhận định, những bức tranh chữ này đều xuất từ tay Mộ Dung Phong Vân. Phong Vân công tử, chính là danh hiệu của hắn.

Từ bút pháp của hắn, ta trong lòng có thể sơ lược phác họa ra Phong Vân công tử. Phong lưu nhưng không hạ lưu, tiêu sái mà không phóng đảng, cuồng ngạo mà không kèm chế được tao nhã.

Không hổ là do Thanh Nhã giáo dục ra, tương đối có phong phạm danh sĩ.

Trên mỗi một bức tranh đều có đề thơ, trong đó có một bức là gian hà (sông lớn) chi cảnh, nước chảy thao thao, quanh co uốn lượn, hai bên bờ sông, có vài con hồng nhạn bay qua.

Nhìn bức tranh này, ta đột nhiên nhớ tới một bài thơ.

Thoáng nhìn thấy thư trác có nghiên mực tốt, ta thuận lợi cầm lấy bút lông viết lên nước sông vài chữ: Ngã trụ Trường Giang đầu, quân trụ Trường Gian Vĩ. Nhật nhật tư quân bất kiến quân, cộng ẩm Trường Giang thủy. Thử thủy kỷ thì hựu, thử hận hà thì dĩ. Chích nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý. (2)

Đầu tiên không cần biết ý tứ trong thơ thế nào, hắn là rất hợp cảnh chứ? Ta điển hình là kẻ mù chữ, năng lực lý giải thi từ không chỉ ở dạng bình thường, không quá hiểu rõ ý tứ trong đó, chỉ biết học thuộc mà thôi.

Buông bút lông xuống, ta đứng ở trước bức tranh, bộ dạng đặc ý thưởng thức kiệt tác của mình. Tuy rằng chữ viết có xấu một chút, nhưng cũng miễn cưỡng có thể đọc được. Mới học viết thư pháp có sáu năm, viết được như vậy đã là giỏi lắm rồi. Ngoại trừ Hạ cô nương, ai có thiên phú này chứ?

“Muội đang làm gì vậy?” Đương lúc ta đang đặc ý thưởng thức tranh chữ thì Mộ Dung Phong Vân đột nhiên xuất hiện, làm ta sợ đến kêu lên một tiếng. Kỳ quái, hắn bước đi sao lại không ra tiếng động?

Ta cười gượng, “Không có gì?” Không xong rồi, ta quấy phá tranh chữ của hắn, không biết có bị K (TN: có lẽ K=kill)) hay không?

“Mau tới đây ăn.” Hắn không nghi ngờ buông khay thức ăn trong tay xuống, bày thức ăn lên bàn.

Soái ca đúng là soái ca, giả mạo người hầu bưng đồ ăn cũng có cảm giác là lạ. Quần áo trên người hắn vừa nhìn đã biết là hàng thượng hạng, nếu làm dơ thì tội ta chết chổng.

“Chắc, Phong Vân công tử huynh tự mình hầu hạ muội, muội thực sự thụ sủng nhược khinh a.” Ta ngoài miệng nói mát như vậy, nhưng trong đầu tưởng tượng bộ dáng hắn mặc tạp dề làm đầu bếp.

“Có thể hầu hạ phong lưu công tử phong lưu phóng khoáng, là phúc đức của Mộ Dung Phong Vân ta.” Hắn lạnh lùng nói một câu, tà nghệ liếc mắt nhìn ta.

Ta sửng sốt, “Hả...” Hắn... hắn... hắn... nhận ra ta? Nếu nhận ra ta, tại sao không hiểu rõ chứ?

“Hả cái gì.” Hắn nhét một viên bánh bao vào trong miệng ta, “Mộ Dung Phong Vân ta không đến mức cả muội muội mình cũng nhận không ra.”

Ai đó trừng to mắt, viên bánh bao không chút nung tình rơi ra.

Ác lang sau khi ăn no thì sẽ làm gì? Vô nghĩa, đương nhiên là xỉa răng rồi.

Ta nằm ở trên giường Mộ Dung Phong Vân xỉa xỉa răng, trên trán còn đắp một cái khăn lạnh, trong tay phe phẩy quạt lụa. Tư thái cao cao tại thượng, hoàn toàn áp đảo hoàng đế Nữ Nhi quốc.

Ổ chó của soái ca bị ta chiếm lấy, chỉ có thể tìm một cái ghế ngồi ngay ngắn uống trà. Nữ sĩ được ưu tiên, kính lão yêu trẻ chính là truyền thống của Mộ Dung gia. Ta là nữ sĩ, là muội muội “còn nhỏ”, càng là bệnh nhân, hắn hoàn toàn chỉ có một lựa chọn.

“Mộ Dung Phong Vân, nói thật đi, huynh rốt cuộc biết bao nhiêu nội tình của muội.” Rượu đủ ăn no, có một con sói xỉa răng bắt đầu tiến hành bức cung Mộ Dung Phong Vân.

“Thần bạch tông khoan, lao để tọa xuyên, kháng cự tông nghiêm, hồi gia quá niên. (3). Tử Lung, muội cho rằng ta sẽ cung khai sao?” Mộ Dung Phong Vân trừng mắt nhìn ta, cầm lấy một ấm trà tím chậm rãi châm trà.

Thấy hắn châm trà, ta đột nhiên thấy khác nước. Ta giương cằm, chỉ chỉ vào một loạt các chén trà, “Mộ Dung Phong Vân, bưng tới uội ba chén.” Dựa vào trình độ khát nước của ta, chỉ ít cũng phải uống ba mươi chén. Chỉ bảo hắn đem tới ba chén, đã là nhân từ lắm rồi.

“Aiz...” Mộ Dung Phong Vân bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, đem đưa hai chén trà đưa tới cho ta.

Ta không kịp nói câu cảm tạ, ngẩng đầu một hơi uống sạch.

Ngọt thật, không biết là loại trà gì. Ta vẫn còn chưa hết khát, dùng cằm chìa chìa ấm trà, “Đại ca, đem cái bình lớn nhất tới uội.” Đặc biệt nói rõ, phải là lớn nhất.

“Cực phẩm trà ngon, muội cứ uống như vậy?” Mộ Dung Phong Vân nhìn ta muốn á khẩu, nhin không được lác đầu.

Ta trịnh trọng gật đầu, mặt không đổi sắc, “Đúng vậy, rất không sai, phi thường không sai, không phải không sai bình thường, không sai chi mấy. Uống trà giống như uống nước, uống nước giống như ăn nước, là một loại nhu cầu của cơ thể, chú ý nhiều vậy làm gì? Chỉ cần đem hơi nước bổ sung vào thân thể là được,

uống chậm như vậy, nếu ra mồ hôi thì nước toàn bộ bốc hơi đi mất, khác gì không uống.” Ta thực sự thẹn thùng, loại ngụy biện này cũng có thể nói đến lẽ thẳng khí hùng như vậy.

Mộ Dung Phong Vân đem ấm trà tím tới đưa cho ta, “Cho muối.” Hắn đã hết đường nói rồi.

“Hắc hắc.” Ta cười hắc hắc, miệng bình nhằm ngay cái miệng nhỏ nhắn, giống như hài tử tham lam mút nước ngọt.

“Tử Lung, muối lúc nào lại biến thành phong lưu công tử? Còn nạp một vị tiểu thiếp?” Hắn quan tâm ta sao? Ta cực kỳ hoài nghi người hắn quan tâm chính là ái thiếp của ta, tâm hoài bất quỷ, tình trùng lên tới não.

Ta không chút khách khí ném ra một cái trừng mắt siêu cấp, “Vấn đề này huynh hỏi muối muối hỏi ai? Muối không phải thần, là người.” Vô duyên vô cớ xuyên qua, vô duyên vô cớ đóng dấu danh hiệu “Hậu duệ tiền triều, canh giữ bảo tàng”, ta so với người khác còn phiền muộn hơn.

“Phong lưu công tử, muối tốn một khoảng tiền lớn khổ tâm dọn ra ngoài rốt cuộc là vì cái gì?” Hắn câu dẫn ra đôi môi gợi cảm, tự tiểu phi tiêu, “Muối rốt cuộc muốn làm gì.”

Trong lòng ta chấn động, nhưng nét mặt vẫn như cũ không hề có phản ứng, không thêm quan tâm khoát khoát tay, “Đi, lớn tuổi rồi, hi vọng có không gian riêng của mình.” Hai mươi lăm tuổi, tuổi tác của ta đích thực là lớn, hơn nữa không phải lớn bình thường. Theo tư duy của người cổ đại, nữ tử hai mươi lăm tuổi đã có con được mười tuổi rồi. Là lão cô bà gả ra ngoài không được, phiền muộn.

“Tê Phượng sơn trang có phải mẹ mua uội không?” Hắn đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Tê Phượng sơn trang là chỗ nào?” Ta không biết. Tên không tệ, bắt quá ta chưa thấy qua.

Mộ Dung Phong Vân sững sốt, “Mẹ ra lệnh cho ta viết một tấm biển, đề tên ‘Tê Phượng sơn trang’, kia không phải uội sao?”

Ta âm thầm đổ mồ hôi, Lục Thanh Nhã chết tiệt, muốn viết đề từ thì tìm danh gia đi, tìm Mộ Dung Phong Vân làm gì. Được rồi, Mộ Dung Phong Vân thì Mộ Dung Phong Vân, tại sao lại muốn lấy tên ‘Tê Phượng sơn trang’ chứ? Người khác nhìn vào đã biết là chỗ của nữ nhân rồi. Tỷ ấy tuyệt đối đang trả thù ta, trả thù ta dọa dẫm tỷ ấy.

Ta nheo mắt lại phản vấn, “Sao huynh biết là chỗ của muối?” Ta tin tưởng Lục Thanh Nhã không tiết lộ bí mật, hắn làm sao biết?

Mộ Dung Phong Vân không quan tâm nhún nhún hai vai, “Ta đi ngang qua một viện trạch, trên cổng chính còn có chữ do ta viết, người khác còn nói, đó chính là phủ đệ của phong lưu công tử.”

“Vậy sao?” Hai mắt ta nheo lại thành một cái khe, “Huynh làm Phong Vân công tử của huynh, muối làm phong lưu công tử của muối, không liên quan gì nhau. Đừng tới tìm muối, cũng đừng nói là quen biết muối. Chúng ta chỉ có thể lấy thân phận Mộ Dung Tử Lung và Mộ Dung Phong Vân gặp mặt, khi muối dùng thân phận khác, có gặp cũng làm như không biết.” Ta trăm phương nghìn kế tách khỏi Mộ Dung gia, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một Mộ Dung Phong Vân. Nếu sơ suất làm liên lụy Mộ Dung tướng quân cùng Lục Thanh Nhã, ta chỉ có thể tự sát để bù đắp sai lầm.

Mộ Dung Phong Vân cười ha hả, “Quỷ nha đầu, muối lại làm trò quỷ gì đây. Bắt quá, ta hứa với muối.” Là ta nhìn lầm sao? Tại sao lại thấy trong đáy mắt hắn lóe lên một tia lạnh liệt?

“Hi vọng là vậy.” Ta khước môi giương lên, thế nhưng đáy mắt lại ngưng tụ thành một mặt hàn quang.

Ta đối với Lục Thanh Nhã kính ngưỡng như nước sông thao thao, chảy hoài không dứt, như Hoàng Hà tràn lan không thể vãn hồi. Kẻ này biết ta đang đợi mình, cứ nhiên cùng Mộ Dung tướng quân trốn trong lầu các không ra, trốn một lúc là cả ngày. Từ sáng trốn đến chiều, cả cái bóng cũng không thấy. Tội nghiệp da thịt mềm mại của ta đang bị thái dương độc hại, thân thể nhu nhược bị tia tử ngoại tàn phá. Lấy tính chế động mới là cảnh giới cao nhất, ý nghĩa là thế này a.

“Coi như mẹ lợi hại.” Ta ngồi trong đình uống trà, trong bụng chỉ có nước và nước, hoàn toàn không có chút dinh dưỡng.

“Uống trà đi, ta đã nói mẹ sẽ không ra mà, muối không nên chờ cả ngày như vậy.” Mộ Dung Phong Vân đưa cho ta một ly trà, cười vài tiếng hả hê.

Ta đặc biệt ném cho hắn một cái trừng mắt, “Mộ Dung Phong Vân, huynh muốn chết à. Muối cũng không gọi huynh ở đây uống trà với muối cả ngày, tự huynh muốn cùng muối giám thị mẹ. Nếu như tự nguyện, oán giận vô hiệu.” Ở trong phòng hắn nghỉ ngơi một giờ, ta thuận lợi cầm bình trà nhỏ của hắn chậm rãi ra ngoài đình, ý đồ giám thị Lục Thanh Nhã. Kết quả, có một tên họ Mộ Dung cũng dọn bộ trà cụ đi theo ta, cả ngày theo ta nói những câu vô bổ, cả ngày uống thứ cực phẩm thiết quan âm không chút dinh dưỡng này.

“Ta có oán giận sao?” Mộ Dung Phong Vân không quan tâm nhún nhún vai, hỏi ngược lại ta.

“Chưa thấy qua nam nhân nào da mặt dày như huynh.” Ta lần thứ hai lườm hắn một cái. Ta mới hai mươi tuổi, không phải là lão già lẩm cẩm. Đầu óc rõ ràng, lỗ tai không có điếc.

“Muối tại sao phải đợi được mẹ mới thôi?” Mộ Dung Phong Vân thành công chuyển chủ đề.

“Không nói với huynh.” Đánh chết ta ta cũng không nói muốn tìm Lục Thanh Nhã góp vốn.

“Đòi tiền à?” Hắn mỉm cười liếc mắt nhìn ta.

Ta dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, “Mộ Dung Phong Vân, huynh nghĩ rằng ai cũng như huynh sao? Muối mới không đi đòi tiền.” Ta lễ thắng khí hùng, nhưng trong lòng cường liệt khinh bỉ bản thân mình. Ai đó dường như đã quên, ‘Tê Phượng sơn trang’ là nhờ Lục Thanh Nhã mà có.

“Đi thôi, ta đưa muối ra ngoài ăn.” Mộ Dung Phong Vân hiển nhiên không quan tâm đến lời ta, ôm lấy vai ta, “Đừng giám thị nữa, mẹ sẽ không ra đâu. Nếu đã trốn muối rồi thì nhất định trốn được.”

Ta trịnh trọng gật đầu, “Hiểu.” Tên kia đích xác là một nữ nhân như vậy.

Lúc này, chính là giờ ăn cơm chiều. Từ lâu khách khứa ra vào như mây, náo nhiệt ầm ĩ, cơ bản không còn chỗ trống.

“Thái Bạch lâu?” Khi Mộ Dung Phong Vân mang ta đến một tửu lâu, ta khẽ liếc mắt nhìn, nhìn không được âm thầm lấy làm hiếu kỳ. Không biết là ai đề tên lại có nghệ thuật như vậy.

Mộ Dung Phong Vân dường như không chú ý tới bộ dạng kỳ quái của ta, tiêu sái lôi kéo ta bước vào.

Đôi mắt của điểm tiểu nhị phải nói là rất sắc bén, ta và Mộ Dung Phong Vân đứng trong một đám người xâm xì nhón nháo, hắn cư nhiên có thể phát hiện chúng ta vừa bước vào Thái Bạch lâu, phát hiện chúng ta tồn tại, “Phong Vân công tử, Tử Lung tiểu thư, thực sự là hiếm thấy.” Điểm tiểu nhị nhân tiện chào đón, vẻ mặt tươi cười.

Kẻ này thị lực không phải tốt bình thường.

Mộ Dung Phong Vân tuần nhã cười một chút, thẳng hướng đi lên lầu, “Theo lệ cũ.”

“Vâng.” Điểm tiểu nhị cười tươi như hoa gật đầu, đưa chúng ta lên lầu.

Ta và Mộ Dung Phong Vân rất hay đến Thái Bạch lâu sao? Tại sao ngay cả điểm tiểu nhị cũng biết chúng ta? Tuy rằng trong lòng ta nghi hoặc, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Dù sao, thân phận ta bây giờ cũng là Mộ Dung Tử Lung, không thể hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy.

Ngồi trên lô ghế của một gian phòng lịch sự tao nhã, ta vờ như vô ý nói một câu, “Thái Bạch lâu mới xứng đáng là kinh thành đệ nhất tửu lâu.”

Ánh mắt Mộ Dung Phong Vân rơi vào cửa sổ, cười nhạt một cái, “Mẹ thường nói, tài năng không nên quá lộ liễu.”

“Đúng vậy, đứng đầu rất nguy hiểm.” Ta mặt không đổi sắc, trong lòng đã nắm chắc rồi. “Ai ai cũng muốn làm đệ nhất.”

Giải ột Lục Thanh Nhã, lũng loạn toàn bộ sinh ý của nữ nhân kinh thành còn chưa đủ, ngay cả nghề ẩm thực cũng muốn góp một chân, không hổ là siêu cấp gian thương chỉ số thông minh 180.

(1) Khổng Dung nhượng lê: Ở Trung Quốc, vào thời Đông Hán, có một người tên là Khổng Dung (153-208) giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ, lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy ỉnh một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?”. Khổng Dung đáp: “Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn”. Khổng Dung mới có bốn tuổi mà đã có được phong cách khiêm nhường, thương yêu anh em, đức hạnh như vậy không phải là trẻ em nào cũng có được. Tiếng thơm ấy lưu truyền thiên cổ, bởi vậy mới có câu rằng: “Dung tứ tuế, năng nhượng lê” nghĩa rằng “Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhường trái lê”. Trải qua hàng ngàn năm, câu chuyện “Khổng Dung nhường lê” đã trở thành bài học luân lý cho giới trẻ Trung Quốc. [TN: tóm gọn lại là muốn Phong Vân phải biết nhường nhịn “trẻ con” là Tử Lung =))]

(2) Bài thơ Bốc Toán Tử của Lý Chi Nghi:

Nguyên tác:

Dịch nghĩa:

Thiếp ở đầu nguồn Trường Giang, chàng ở cuối sông Trường Giang.

Mỗi ngày nhớ chàng lại không gặp được chàng, nhưng cùng uống chung một nước sông Trường Giang.

Nước sông này đến bao giờ ngừng chảy, hận này đến bao giờ nguôi ngoai?

Chỉ muốn lòng chàng cũng như lòng thiếp, thiếp nhất định không phụ ý tương tư của chàng.

Dịch thơ (Bản dịch của Diệp Luyện Hoa)

Thiếp ở đầu Trường Giang,

Chàng ở cuối Trường Giang.

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng,

Cùng uống nước Trường Giang.

Sông này bao giờ ngừng ?

Hận này bao giờ xong ?

Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp,

Sẽ không phụ ý nhớ mong.

(3) [TN: Theo chú giải ở mấy trang TQ] Có câu “Thần bạch tòng khoan, kháng cự tòng nghiêm” tức là “Thành thật sẽ được ta, kháng cự sẽ bị nghiêm trị” dùng để “thuyết phục” tội phạm thành thật nhận tội.

Nhưng sau này lại có “Thần bạch tòng khoan, lao để tọa xuyên, kháng cự tòng nghiêm, hồi gia quá niên.” Nghĩa là nếu thành thật cung khai chỉ khiến ngồi tù thường xuyên, còn chống cự không khai, có thể về nhà ăn tết. Ví dụ như bạn giật đồ ở một nơi công cộng và bị bắt được, nếu thừa nhận chuyện đã lấy 20000 tệ, những chuyện khác dứt khoát không khai thì quá lắm là tù 6 tháng. Nhưng nếu thành thật cung khai tiền án tiền tệ đã từng cướp mười mấy hai mươi triệu thì ở tù ít nhất cũng mười mấy năm. (TN: ví dụ này là của mấy bạn ở baidu nhé :-s). [TN: Nói tóm lại, trong trường hợp này, Phong Vân chỉ muốn nói là mình “không ngu gì khai ra.”]

13. Q.1 - Chương 13: Gia Hỏa Họ Lăng

Không biết Thái Bạch lâu có trang bị máy quay hay không, ta muốn len lén đào tường. Từ đầu bếp đến hộc đồ nấu ăn, tất cả ta đều muốn đào đi hết.

Bất luận là món ăn chiêu bài hay một chén cơm bình thường, tất cả đều ngon không chê vào đâu được. Ta cả đời đã ăn khắp thế giới này, nhưng tới nay cũng chưa từng ăn món nào hoàn mỹ như vậy. Lục Thanh Nhã không hổ danh là Lục Thanh Nhã, đầu bếp tốt như vậy tỷ ấy đào đâu ra chứ?

Dựa vào cách trang hoàng bố trí và món ăn phục vụ ở Thái Bạch lâu, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu kinh thành đệ nhất tửu lâu. Nếu như Thanh Nhã muốn tranh, cái “kinh thành đệ nhất tửu lâu” chó má kia chỉ còn nước cúi đầu chào thua.

Đương lúc ta đang ăn cơm phi thường vui vẻ, điểm tiểu nhị đột nhiên đẩy cửa ra, thấp giọng nói, “Công tử, tiểu thư, Lăng Sở Nam tới.”

Mộ Dung Phong Vân đang ngồi bên người chớp mắt một cái, trong mắt hiện lên một mạt hào quang, “Lăng Sở Nam tự mình tới?” Thế nào, kinh thành đệ nhất thủ phủ trong truyền thuyết không thể tới Thái Bạch lâu sao? Khách hàng là thượng đế, tên kia còn là thượng đế trong thượng đế, thượng đế đại giá quang lâm, Thái Bạch lâu há lại có đạo lý cự tuyệt ngay từ ngoài cửa?

“Đúng vậy.” Tiểu nhị cung kính trả lời, len lén liếc mắt nhìn ta.

“Đại ca, cần gì ngạc nhiên như vậy?” Ta tiếp tục thưởng thức mỹ thực, xem Lăng Sở Nam như không khí. Kinh thành đệ nhất thủ phủ thì sao? Trong mắt ta chính là một tên ngốc tự dâng tới cửa cho Lục Thanh Nhã chặt đẹp.

“Nếu như không phải có tấm biển tiên hoàng ngự ban, thiên hạ đệ nhất tửu lâu không tới phiên Lăng gia bọn họ. Thái Bạch lâu và Kim Ngọc Mãn Đường xưa nay đối lập, Lăng Sở Nam tự mình tìm tới không biết là có âm mưu gì.” Mộ Dung Phong Vân cười nhạt, “ba” một tiếng, chiếc đũa trong tay đã gãy ra làm đôi.

Gãy rồi? Đũa trong tay hắn cứ nhiên cứ thế mà... gãy? Bẽ gãy chiếc đũa, là chuyện một người tao nhã nên làm sao?

Ta ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn, há hốc mồm không nói được chữ nào.

Về mặt âm lãnh trên mặt Mộ Dung Phong Vân cấp tốc rút đi, thay vào đó là sắc mặt ôn hòa, “Tử Lung, làm sao vậy?”

Ta nhanh chóng lắc đầu, “Không có gì.” Được nghe Phong Vân công tử phóng đảng bắt kham, ôn văn nhã nhĩ, là điển hình ăn chơi trác táng. Nhưng e rằng là sai lầm rồi. Phong Vân công tử thực ra là hạng người như thế nào? Ai cũng không biết.

“Công tử, làm sao bây giờ?” Tiểu nhị trên trán đã toát mồ hôi lạnh, phỏng chừng là bị Mộ Dung Phong Vân hù sợ.

“Lấy tinh chế động.” Hắn mỉm cười, trong đôi mắt đen thâm trầm không nhìn ra bất cứ tâm tình gì.

“Lăng Sở Nam hiện tại đang làm gì?” Ta cũng tán thành cách lấy tĩnh chế động, bất quá, dù sao cũng phải biết hắn đang làm gì chứ? Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

“Ngay sát vách, gọi hết toàn bộ các món chiêu bài.” Tiểu nhị nơm nớp lo sợ, rất sợ nói lời.

“Ồ?” Ta trông mắt vừa chuyển, khoe môi vung lên một nụ cười tà, “Gọi các món chiêu bài, muốn học lên? Khoét tường? Thêm chút nguyên liệu cho hắn đi.”

“Tiểu thư có ý tứ gì?” Tiểu nhị hiển nhiên không hiểu rõ. Hắn đương nhiên không rõ, nếu như hắn rõ, hắn đã sắp thăng chức làm quản lý... nhầm, làm chương quỹ rồi.

“Các món chiêu bài của Thái Bạch lâu bao gồm Hoa hảo nguyệt viên dạ, Du Long hí Phụng, Quý phi túy tửu, Thiên địa vô cực canh. Chúng ta thay đổi cách làm một chút, đem nguyên liệu làm Thiên địa vô cực canh bỏ vào trong Du long hí phụng.” Chỉ số thông minh của Hạ Tử Lung ta cũng tính là thiên tài, tiểu nhị chỉ giới thiệu tên có một lần, ta đã nhớ không sai không sót chữ nào. “Ví như rượu, đổi vài vị với nhau. Trà, cứ trộn mấy thứ lại.” Xem hắn có dám học lên hay không.

“Sau đó thì sao?” Mộ Dung Phong Vân nháy mắt mấy cái.

Ta quay lại trừng mắt, “Cái gì sau đó, khó ăn là được.” Muốn học lên? Nằm mơ. Muốn khoét tường nhìn lên? Xem ra hắn còn chưa tỉnh ngủ.

“Trực tiếp bỏ vào một thùng muối không phải tốt hơn sao.” Mộ Dung Phong Vân tuần mi nheo lại.

“Không nên phá hỏng món chiêu bài của Thái Bạch lâu, đổi cách làm chỉ có thể nói hắn ăn không quen, không liên hệ gì với tửu lâu hết.” Ta đắc ý dạt dào, thỏa chí khoe khoang kế sách của bản thân mình.

“Tiểu nhân hiểu rõ ý tứ của tiểu thư.” Tiểu nhị nhanh chóng lui ra ngoài, chỉ còn lại ta và Mộ Dung Phong Vân mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiểu nhị lui ra ngoài một lát, chợt nghe thấy sát vách có âm thanh gì đó vọng lại. Ta và Mộ Dung Phong Vân nhìn nhau, tựa như rùa và thỏ chạy đua song song lao ra ngoài. (Nhìn đã biết, ta chính là lưng mai rùa)

Có người đập bể đồ, làm nhị lão bản ta đương nhiên vào chạy nhanh hơn thỏ. (1)

Cánh cửa của căn phòng xa hoa sát vách đang đóng lại, từ ngoài cửa chỉ có thể thấy một mảnh nhỏ. Ta vừa định xông vào, lại bị Mộ Dung Phong Vân đưa tay ngăn cản. Hắn nháy mắt nhìn ta, “Đừng xúc động.”

“Ừ.” Thật sự xem ta như không có đầu óc mà, trận đánh này đương nhiên không thể xúc động.

Mộ Dung Phong Vân khoe môi mỉm cười đúng kiểu của một kẻ làm ăn, chậm rãi đẩy cửa bước vào, “Chẳng hay Lăng đại đương gia đại giá quang lâm, Mộ Dung Tử Lung không kịp nghênh đón từ xa.” Giọng nói biếng nhác phá lệ mê người, nhưng ta nghe chỉ thấy da gà nổi toàn thân.

Theo đường nhìn của Mộ Dung Phong Vân, ta nhìn thấy một vị... soái ca... Ngạc tích thần a, sao lại là một vị soái ca.

Hắn chính như hợp thể của tuần dật cùng hào phóng, là hỗn hợp của tuần nhã cùng bá đạo. Đôi mắt thâm trầm, có cuồng ngạo tự cao tự đại, có bình tĩnh bày mưu lập kế, có khí thế quân lâm thiên hạ. Một kẻ phức tạp, một nam tử cực kỳ xuất sắc – Lăng Sở Nam, kinh thành thủ phủ.

Kinh thành tứ thiếu, quả thực đều là nhân trung long phụng. Ta nổi danh cùng bọn họ, kia phải nói là lãng phí từ đầu tới chân.

Ta biết mình đang trong trường hợp gì, tuyệt đối sẽ không vì tham luyện mỹ sắc mà làm ra chuyện mất mặt, “Lăng đại đương gia đại giá quang lâm, Mộ Dung Tử Lung không kịp nghênh đón từ xa, thất lễ.” Ta mỉm cười, cũng không thi lễ.

Ánh mắt Lăng Sở Nam trên người ta dạo qua một vòng, ngoài cười nhưng trong không cười, “Thì ra là đại công tử và tiểu thư Mộ Dung gia, quả nhiên là nhân trung long phụng.”

“Từ lâu nghe danh Lăng đại đương gia xuất chúng phi phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.” Đôi môi đỏ mọng của ta câu ra một vòng cung ôn nhu.

Từ ánh mắt hần quan sát ta suy ra, ta có thể khẳng định hần chưa từng gặp ta bao giờ. Từng gặp Mộ Dung Phong Vân nhưng chưa gặp qua ta, cho nên mới đối với ta cảm thấy hiếu kỳ.

“Lăng mỗ cũng từ lâu được nghe đại danh Mộ Dung tiểu thư, Mộ Dung tiểu thư ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, thông tuệ linh xảo, có thể nói là điển hình trong các thiên kim khuê các.” Lăng Sở Nam mặt không đỏ tim không loạn ra sức khen ta, khen đến ta muốn bay lên trời.

Ánh mắt ta chậm rãi đảo qua những mảnh sứ vỡ trên mặt đất, ngẩng đầu mỉm cười, “Lăng đại đương gia đại giá quang lâm, Thái Bạch lâu thật lấy làm vinh hạnh, tiếp đón không được chu đáo, Mộ Dung Tử Lung cảm thấy vô cùng áy náy.” Không phải chỉ là lựa lời hoa mỹ nói câu khách sáo thôi sao, ai không biết? Ta cũng biết vậy. Trong khóa huấn luyện sát thủ, có một khóa gọi là khóa xã giao, bản nhân thuộc về lứa trẻ đặc biệt được nuôi dưỡng tốt.

“Tiểu thư...” Phục vụ viên lập tức dùng ánh mắt cầu xin nhìn ta.

Ta không lộ thanh sắc quay lại cho hần một cái nhìn “đừng lo lắng”, mỉm cười nói, “Lăng đương gia đại giá quang lâm, Thái Bạch lâu lại tiếp đãi không được chu toàn. Mộ Dung Tử Lung thiết yến, bồi tội với Lăng đại đương gia, thỉnh Lăng đại đương gia vui lòng đến dự.” Bất luận rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ta đều quyết định chiến đấu tới cùng, tuyệt đối không để cho công nhân Mộ Dung gia chịu thiệt.

Lăng Sở Nam cong môi, liếc mắt nhìn đồng sứ vụn, “Mộ Dung tiểu thư, cực phẩm Thiết quan âm của Thái Bạch lâu hóa ra là có hương vị này.” Trong dáng cười nhạt nhẽo nổi bật ra hàn ý, tiểu ý chưa đạt tới đáy mắt.

“Pha trà, nước pha và thủ pháp là rất quan trọng. Không hiểu trà, tự nhiên sẽ không pha được trà ngon. Lăng đương gia nếu muốn uống, Tử Lung nguyện ý thử xem.” Ta đùa giỡn nháy mắt mấy cái, “Chỉ là... nếu như không hợp khẩu vị, Lăng đương gia đừng trách móc.” Từ câu nói ám chỉ đó của hần, ta hoàn toàn có thể suy đoán sự tình vừa qua. Đám tiểu nhị chiếu theo lời ta căn dặn pha hỗn hợp vị lạ đưa tới cho Lăng Sở Nam, kết quả làm Lăng Sở Nam giận dữ. Bình sứ thanh hoa thượng phẩm, đồ cổ đồ nha, cứ nhiên cứ vậy mà vỡ à? Ai...a.

“Mộ Dung tiểu thư tự mình pha trà, thật là vinh hạnh cho Lăng mỗ.” Lăng Sở Nam cười như không cười, đi vài bước.

“Thỉnh.” Ta làm ra thủ thế “thỉnh”, đi về phía trước.

Trong nháy mắt đi ngang Mộ Dung Phong Vân, Lăng Sở Nam cười nhẹ, nhỏ giọng nói một câu, “Nghe đồn Mộ Dung gia nữ nhân làm đương gia, quả nhiên không phải giả.” Câu này là có ý tứ gì? Đả kích? Xích mích ly gián?

Mộ Dung Phong Vân thần nhiên nói, “Mộ Dung Phong Vân không thích kinh thương, bây giờ Tử Ly nhập cung, việc buôn bán đương nhiên do Lung nhi lo liệu.”

“Nghe nói hai vị thiên kim Mộ Dung gia có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc. Chắc, trăm nghe không bằng một thấy.”

Ta nghe hần nói, hơi nhíu mày. Câu này là có ý tứ gì? Là khen hay chê?

“Cái gì?” Mộ Dung Phong Vân nhíu mi.

“Tử Lung cô nương khôn khéo giỏi giang, trường tụ thiện vũ (2), không thua gì đáng nam nhi. Gia nghiệp Lục lão bản giao lại cho nàng, tốt hơn giao cho phá gia chi tử như ngươi.” Trong giọng nói của Lăng Sở Nam, hàm chứa nồng đậm châm chọc cùng khinh miệt.

Nghe Lăng Sở Nam châm chọc Mộ Dung Phong Vân, không hiểu tại sao, một cảm giác tức giận dâng lên trong lòng.

Ta nhìn hần lộ ra dáng tươi cười chết người không cần đèn mạng, dùng giọng nói ngọt ngào, “Tử Lung nghe danh Lăng đương gia hiểu biết kinh thương đã lâu, không biết có vinh hạnh được Lăng đương gia chỉ điểm?” Ta giả vờ thở dài ai oán, “Gia huynh tuy rằng tài trí hơn người, nhưng chỉ biết múa bút chơi chữ. Những bức tranh chữ của huynh ấy có thể nói là đương đại nhất tuyệt. Gia huynh thông minh tuyệt đỉnh, chỉ tiếc

trời sinh tính tình thích tiêu dao, không muốn bị danh lợi ràng buộc. Còn về kinh thương, có thể nói một điểm cũng không biết.” Ta vừa lắc đầu vừa thở dài.

Lăng Sở Nam mặt không đổi sắc, “Mộ Dung cô nương nói có lý.”

Bội phục, bội phục, cả nói dối cũng có thể thuận miệng như vậy.

Ánh mắt ta khẽ liếc Mộ Dung Phong Vân, ta thấy hắn đang hứng thú nhìn ta, tựa hồ như đang suy xét cái gì.

Ánh mắt này của hắn, không hiểu tại sao lại dọa cho ta sợ, từ tận đáy lòng rung mình một cái.

Sở Sở: Hắc hắc, Sở Sở lại đến rồi. Ta canh tân cũng không ít nha, mỗi ngày mấy nghìn chữ. Sở Sở năng lực có hạn, đừng làm khó dễ ta.

(TN: Tới đây là hết 13.2, Sở Sở mới nói câu trên đó))

Ta căn dặn tiểu nhị đem đến cho ta một bộ trà cụ, tự mình ngâm trà cho Lăng Sở Nam.

Vừa uống trà, vừa thuận miệng thưởng thức vài món điểm tâm.

Từ lần đầu nhìn thấy Lăng Sở Nam, ta đã biết nam nhân này không dễ chọc. Trở mặt với hắn, tuyệt đối không có lợi. Thêm một kẻ địch, chi bằng thêm một bằng hữu.

Kết giao với vị bằng hữu này cũng được, thế nhưng, ta tuyệt đối không cho hắn có cơ hội thưởng thức chiêu bài của Thái Bạch lâu.

Muốn uống trà ngon? Được thôi. Nước trà cộng với một chút điểm tâm, ta no chết hắn, chí ít là chống được cái bụng hắn không rãnh để chứa thêm thứ gì khác.

“Tử Lung chỉ biết sơ về trà đạo, chẳng hay Lăng đương gia uống có quen không?” Ta thực sự quá là khiêm tốn, lấy kỹ thuật pha trà của ta, phỏng chừng có thể bài danh trên toàn thế giới. Có điều... xếp hạng thứ mấy thì ta không biết, có lẽ là hạng thứ... 99999.

“Nước trà do Mộ Dung cô nương pha vừa uống vào liền thấy ngọt, mùi thơm tỏa ra bốn phía, tại hạ sao dám nói không ngon.” Hắn thật sâu hít một ngụm hương trà.

“Khi uống trà, tốt nhất nên ăn cùng chút điểm tâm.” Ta đem vài đĩa điểm tâm nhỏ để trước mặt hắn.

“Đa tạ.”

Không thể phủ nhận, tướng ăn của người này phi thường văn nhã, cùng với ai đó tên gọi Mộ Dung Tử Lung đối lập hoàn toàn.

“Hương hoa quá thơm nồng, hương trà bát ngát, nhìn như không hòa hợp, kỳ thực lại có một hương vị đặc biệt khác, Lăng đương gia có thể nếm thử bánh hoa quế.” Ta liềm mạng khuyến hắn ăn điểm tâm.

“Đa tạ Mộ Dung cô nương.” Gia giáo thật tốt, một chút việc nhỏ cũng nói câu đa tạ. Nếu như hắn biết ý đồ của ta, câu nói ra chắc chắn không phải đa tạ, mà là cút ra xa một chút.

Ngồi trên bao sương (3) một giờ, Mộ Dung Phong Vân hoàn toàn bảo trì trầm mặc, từ đầu tới đuôi không nói một câu nào.

Mà ta và Lăng Sở Nam lúc đó, sóng lớn dâng trào. Bề ngoài nhìn vào thì như đang khách sáo, thực tế là đang đấu võ. Mỗi một câu nói đều ẩn chứa hàm ý, chỉ một động tác đơn giản, nhưng ý nghĩa sâu sắc. Thay vì nói một giờ uống trà, chi bằng nói một giờ cầm binh khí đánh nhau cho rồi. Cho dù là trên chiến trường, phỏng chừng cũng không vất vả như vậy. Ta không am hiểu tâm cơ đấu đá, nhưng cũng không phải trái hồng nhuyển bóp vào là nát.

Một giờ đầu tranh kịch liệt, cuối cùng Lăng Sở Nam tự động cáo từ, cũng “thịnh tình” mời ta và Mộ Dung Phong Vân hôm nào đến Lăng gia làm khách, ta tự nhiên cũng “thịnh tình” mời hắn đến Mộ Dung gia uống trà.

Lúc chia tay, ta và Mộ Dung Phong Vân tự mình tiễn hắn ra tới cửa.

“Tử Lung, công phu uyển chuyển của muội không thua gì Thiên Hương.” Nhìn Lăng Sở Nam đi xa, Mộ Dung Phong Vân chép miệng tán thưởng.

Ta ném cho hắn một ánh mắt rõ ràng, “Muội nào có uyển chuyển? Xã giao thôi mà.”

“Xã giao.” Mộ Dung Phong Vân mãnh liệt gật đầu, không muốn đôi co với ta, “Không sai, chỉ là xã giao thôi mà.”

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Được rồi, muội phải về.” Lúc này, nên đến Tê Phượng sơn trang. Ta phải tới cửa nhìn, trên tấm biển có phải đúng là viết Tê Phượng sơn trang hay không. Cho tới bây giờ, ta dĩ nhiên còn không biết nhà mình ở tên gì, mất mặt.

Hắn khẽ gật đầu, “Đi thôi.”

Ta quay đầu, ghé vào lỗ tai hắn cười nói, “Đại ca, muốn tìm muội thì đừng để người khác thấy, ẩn nấp một chút.” Đi, ta khoát khoát tay, xoay người.

Thân ảnh đơn bạc, rất nhanh bị dòng người bao phủ, hòa lẫn trong đêm đen...

Sở Sở: Tàng thư tàng thư, đề cử đề cử... (Mỗ Sở đề tiện vô sỉ phát cờ hò reo...)

Bình luận cũng muốn nha, cho dù là một chữ, cũng là ủng hộ Sở Sở, đúng hay không? Hắc hắc...

(1) Nghe qua thì hơi vô lý, nhưng ý Tử Lung muốn nói đến kết quả của câu chuyện rùa và thỏ là rùa chạy nhanh hơn thỏ. Thế nên mới tự ví mình là rùa, không phải ý nói trên thực tế rùa nhanh hơn thỏ.

(2) Trường tụ thiện vũ: có điều kiện thuận lợi nên làm việc hiệu quả.

(3) Bao sương [TN: là cái na ná dưới này đây, có điều cổ đại không đc “hoành tráng” như vậy =)]

14. Q.1 - Chương 14: Tốt Số Vô Phương.

Ta chẳng bao giờ ngờ được rằng, bản thân mình lại trở thành nhân vật nóng đến phỏng tay.

Sau giờ ngo, Lục Thanh Nhã mất tích ba ngày đột nhiên một thân nam trang đại giá quang lâm đến Tê Phượng sơn trang.

Cũng bởi vì nhà này là do tỷ ấy mua, thế nên lão nhân gia tỷ ấy nghênh ngang từ cửa sau tiến tới. Bước thẳng vào gian phòng của ta, cầm lấy ấm trà hung hăng xối xuống mặt ta.

“Bớ người ta cứu mạng... lũ lụt tới rồi...” Ta đang nằm trên tháp tượng ngủ say như chết đột nhiên bị cảm giác mát lạnh kích thích, mộng đẹp lập tức biến thành ác mộng.

Lục Thanh Nhã vỗ lên đầu ta một cái, “Xem ra lão nhân gia muội không biết tại sao lại có lũ lụt.”

Nghe thấy giọng nói của Lục Thanh Nhã, ta lập tức hoàn toàn thanh tỉnh, “Chuyện gì vậy?” Không ngủ đủ, ngáp một cái.

Lục Thanh Nhã liếc xéo ta, thuận tiện đưa ra một tấm thiệp mời tinh xảo, “Đông thành Lăng Sở Nam kia mời muội ngày mai đi du hồ.” Ta dám khẳng định, ánh mắt của Lục Thanh Nhã chính là khinh bỉ.

Ta cười hắc hắc, “Tỷ đồ kị a? Đồ kị ta có soái ca ưu ái.” Lăng Sở Nam mời ta du hồ? Hẳn phát điên gì vậy?

Lục Thanh Nhã hừ nhẹ, “Kinh thành ai chẳng biết Lục lão bản và Lăng gia là kẻ thù? Đương nhiên, không ai biết Lục lão bản chính là Mộ Dung phu nhân. Thế nhưng, Lăng gia nhất định biết nội tình của ta. Mời muội đi du hồ, có dụng ý gì đây?”

“À... Ra là vậy.” Ta bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra Thanh Nhã cùng Lăng gia là có thù oán. Cũng không thể nói là có thù oán, phải là thương trường cạnh tranh mới đúng.

“Tử Ly vào cung, Phong Vân phóng đăng, Lục lão bản ta đến lúc ‘hạc bay về trời’, tài sản trên danh nghĩa tám phần mười là rơi vào tay muội, tên kia cũng tám phần mười muốn lừa tình muội, sau đó giết ta và Mộ Dung để thừa kế di sản.” Thanh Nhã bắt đầu phát huy sức tưởng tượng của mình, trắng trợn vũ nhục nhân cách của Lăng Sở Nam.

Ta hào khí ngút trời vỗ ngực, “Yên tâm, trái tim ta làm bằng sắt đá, tên kia trừ khi là hỏa lò, bằng không trái tim ta cả thấy cũng không thấy được.” Cổ sức vô mạnh, suýt chút nữa là bị nội thương rồi.

“Bớt nói nhảm đi, nói, muội mấy ngày trước ca hát dụ ta ra là có chuyện gì?” Thanh Nhã tiếp tục khinh bỉ ta, thuận tiện lôi chuyện cũ ra nói.

Ta lén lút cười gian, “Nói cho tỷ biết, ta phát tài rồi.”

“Muội có thể phát tài.” Thanh Nhã ngồi lên ghế, thuận lợi rót chén trà lạnh, “Nhân đây nói uội biết, số tang vật muội gửi ta bán đi, mua một vạn lượng.”

Ta hai mắt sáng ngời, “Nhiều vậy sao?”

“Vô nghĩa, ai biết ánh mắt muội tốt như vậy, cầm đi toàn là cổ vật ngọc khí tinh xảo.” Thanh Nhã có chút suy nghĩ, sờ sờ cằm, “Có thể ta sẽ thường xuyên mời muội đi giết người, sẵn tiện trộm chút gì đó.”

Ta trợn ngược mắt, “Vụ án Bộ Binh Thượng Thư bị giết bây giờ vẫn còn đang điều tra, tỷ cho rằng giết chết quan viên trong triều dễ dàng lắm à?” Nếu không phải ta thủ pháp ỉm, không lưu lại một chút manh mối nào, e rằng sớm đã bị bắt được rồi.

Điều kiện phá án ở cổ đại làm sao so được với hiện đại, ta lấy tiêu chuẩn học tập 10 năm khoa học hiện đại để tránh bị truy đuổi, làm nên Dạ Phượng án, bọn chúng ngay cả tư nhện cũng đừng hòng nhìn thấy sợi nào.

“Muội phát tài cái gì?” Thanh Nhã thông minh chuyển chủ đề. Bây giờ mà kêu ta đi giết người, đó chính là tự mình tìm mắng.

“Ta có thể đầu tư không? Ta đưa tiền cho tỷ, chúng ta góp vốn mở một cái điểm gì đó, chia nhau làm.” Không sai, ta tìm Lục Thanh Nhã chính là có chủ ý này, ngoại trừ tiền, ta không cần bỏ chút công sức nào hết, cuối năm chia hoa hồng là được rồi.

Lục Thanh Nhã ôm trán, phát sinh ra tiếng rên rĩ thất bại, “Trời ạ, tại sao ta lại có muội muội thế này chứ?”

Nước mắt ta đọng lại, đáng thương nhìn Thanh Nhã, “Tỷ, chúng ta 8 tuổi quen nhau, từ đó về sau sống nương tựa vào nhau, lưu lạc phương trời, thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai (chỉ 1 trai 1 gái thuở nhỏ chơi với nhau rất hồn nhiên)...”

“Ngưng...” Thanh Nhã bịt tai lại, “Đừng nói nữa, ta đồng ý là được rồi.”

Ta cười hắc hắc, “Đa tạ tỷ tỷ.” Tỷ ấy đồng ý với ta không phải vì phát hiện tình cảm của chúng ta trước đó rất trân quý mà là không muốn lỗ tai bị đầu độc.

“Đưa tiền đây, ta phải mau chóng rời đi.” Thanh Nhã đã chịu không nổi khoát khoát tay, bảo ta mau cút.

“Tuân mệnh...”

Ta lập tức trở mình xuống giường, ở dưới cái gối lấy ra một chồng ngân phiếu, “Cho tỷ.”

Thanh Nhã khẽ liếc mắt, thuận lợi bỏ vào trong người, không thèm đếm lại. Chắc, không hổ danh là kẻ có tiền, hào phóng.

“Ta đem đi đâu từ một nơi tiêu khiển trong thành, cư trú ăn uống tắm rửa bơi lội vui chơi giết thời gian đắm búp ca hát tụ họp đem một hàng dài muội muội toàn bộ phục vụ.”

Lời tỷ ấy còn chưa nói xong, ta đã vẻ mặt cầu xin, “Ta không muốn mở một nơi tình sắc.”

Lục Thanh Nhã trực tiếp không nhìn ta, “Muội tiếp tục khóc đi, có điều ta không có đem khăn tay theo đâu.”

Ta cười cười làm lành, tiễn Thanh Nhã ra ngoài. Mới vừa đi được hai bước, chợt nghe âm thanh của Tuyết Liễu ngoài cửa truyền tới.

“Công tử... Viêm vương đưa thiệp mời, thỉnh tiểu thư ngày mai dự tiệc.”

Ta hai vai sụp xuống, “Tại sao lại là ngày mai.” Ngày mốt không được à?

Lục Thanh Nhã liếc mắt nhìn ta, phi thường lạnh bạc nói một câu, “Ngày mai Tử Ly nghỉ, muội có muốn gặp nó một lần không?” Nghỉ, ta suýt chút nữa thổ huyết. Tỷ ấy xem thái tử phi là cái gì? Nghề nghiệp sao?

Ta vẻ mặt cầu xin, “Ngày mai là ngày mấy vậy?” Phỏng chừng ngày mai là ngày lớn, nếu không sao lại được nghỉ.

“Mười lăm tháng ba, nghênh xuân tiết.” Thanh Nhã không chút suy xét đến tình cảnh của ta, tiếp tục nói mát, “Hạ tiểu thư, chúc mừng muội được hoan nghênh như vậy.”

“Nghênh xuân tiết? Xuân tiết (tết) không phải đã qua lâu rồi sao?” Lúc này còn đón xuân cái gì?

“Mấy ngày này chính là lúc hoa nở đẹp nhất trong năm.” Ánh mắt Thanh Nhã như đang nói ‘Đúng là đồ ngốc’.

“Tam hoàng tử phái người đưa thiệp mời tới, thỉnh công tử ngày mai đến sảnh đường Kim Ngọc Mãn Đường dự tiệc.” Giọng nói Tiểu Khiết thành linh vang lên, xen vào giữa chúng ta.

Thanh Nhã rất vô tội liếc mắt nhìn ta, “Ta cái gì cũng không nghe thấy.”

Ta kéo tóc, phát sinh tiếng rên rỉ bất đắc dĩ nhất trong lịch sử, “Ai ơi cứu mạng ...”

Nếu như ta biết một lúc lâu sau, Lục Thanh Nhã còn đưa tới một văn kiện nói hoàng hậu mời ta đi ngắm hoa, ta sẽ lập tức trèo lên nóc nhà đâm đầu xuống đất tự sát...

Trước mắt ta bày ra một đồng thiệp mời, tay ta chọc chọc cảm đến phát sầu.

Ánh mắt đảo qua thiệp mời tinh xảo, đáy mắt ta hiện ra nước mắt trong suốt.

Hoàng Phủ Viêm cùng Lăng Sở Nam phát thiệp mời ta còn chưa tính, tại sao cả hoàng hậu cũng muốn mời ta. Mời ta dự tiệc toàn bộ đều là nhân vật có uy tín có danh dự, là nhân vật có quyền có thế, Hạ Tử Lung ta chỉ là một con kiến nhỏ, ai cũng không đắc tội được.

Hoàng hậu mời ta ngắm hoa? Đang yên đang lành mời ta đi ngắm hoa làm gì? Tám phần mười là có chủ ý tìm hôn sự cho ta, đem ta làm động vật quý hiếm cấp ấy vị vương tôn công tử quan sát. Không muốn kết hôn, viện cớ bệnh đi.

Hoàng Phủ Viêm mời ta uống rượu? Ngoại trừ mượn sức hần còn có thể làm gì. Nói không tham gia đảng phái phân tranh, không có hứng thú đi. Tiện tay cầm lấy thiệp mời quăng ra ngoài cửa sổ, trực tiếp quên đi.

Hoàng Phủ Thanh mời ta dự tiệc? Hần là ai vậy? Không quen biết, chưa từng gặp qua. Nếu không biết ta, tại sao còn muốn ta đi? Hần bảo ta đi ta phải đi, chẳng phải mất mặt lắm à. Lưu Bị mất đến ba lần mới thỉnh được Khổng Minh, hần trực tiếp đưa ra một thiệp mời thì tướng bản công tử sẽ theo trợ giúp hần, nằm mơ.

Thái tử phi? Là lão muội kiêm cháu gái của ta, người trong nhà mà, có đi hay không không quan trọng. Cho nên... không đi.

Lăng Sở Nam mời ta đi du hồ... Vấn này này cần phải cân nhắc kỹ một chút...cân nhắc một chút. Hẳn tốt xấu gì cũng là kinh thành thủ phủ, là kẻ sống trong thương trường, không cho hẳn chút sĩ diện tựa hồ rất không thể nói nổi. Ta ngẩng đầu, vỗ vỗ hai má, có chút suy tư... đi, hay không đi?

“Tiểu thư, nếu khó xử như vậy, chi bằng thẳng thắn không đi đâu hết.” Tuyết Liễu đứng một bên cả buổi thản nhiên thốt ra, thái độ lạnh bạc không khác gì Thanh Nhã.

Ta nhún nhún vai, rút ra thiệp mời của Lăng Sở Nam đưa cho nàng, “Được, không đi đâu hết.” Không đắc tội ai, “Phiền ái thiệp người đến Mộ Dung gia nói một tiếng, ta bị bệnh, bảo Thanh Nhã sai người nói với hoàng hậu một tiếng, ta không thể đi. Sau đó lại cầm thiệp mời đến báo với Lăng Sở Nam, nói ta bị bệnh.” Ái thiệp của bản công tử phải nói là một người lạnh bạc, không để cho nàng biết mặt nàng đã quên ta là chủ nhân của nàng. Chạy mấy vòng, mệt chết nàng đi.

Tuyết Liễu bất đắc dĩ cười, “Tuân lệnh, thay y phục rồi đi.”

Nhìn theo bóng lưng Tuyết Liễu, ta thật dài phun ra một hơi thở, “Rốt cuộc không cần phải đi.” Ta trời sinh tính tình thích yên tĩnh, trường hợp xã giao miễn được cứ miễn hết đi.

“Aiz, e rằng không được.” Một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa vang lên.

Ta vô thức xoay đầu, thân ảnh tuấn dật tiêu sái chiếu vào đáy mắt ta.

Ta trừng mắt, cũng không chào đón cái vị soái ca nào đó đại giá quang lâm, “Sao huynh lại tới đây?” Ta trăm phương nghìn kế muốn cùng Mộ Dung gia cắt đứt quan hệ, kẻ này lại mưu đồ quấy rối.

Mộ Dung Phong Vân ai oán nhìn ta, “Tử Lung, hôm nay vốn dĩ là ngày có đôi có cặp, cả nhà đoàn viên. Đáng tiếc đại ca muội lại là kẻ cô đơn, không thể làm gì khác hơn là kéo muội đi cùng.”

“Đừng lôi kéo muội, không rảnh đâu.” Tiệc xã giao của ta đã nhiều quá rồi, ta van xin đại thiếu gia hẳn đừng có đến đây quấy rối ta nữa có được hay không.

“Aiz...” Hắn liếc xéo ta, “Ta nhớ rõ mười lăm tháng ba hằng năm muội đều cùng Tử Ly đều đến Minh Nguyệt am dâng hương thả đèn, năm nay sao lại không đi?”

Thả đèn? Ngất xỉu, đó là trò chơi của con nít mà. Ta không thích chơi đèn, lại càng không thích bái phật, “Một mình muội còn có ý nghĩa gì.”

Hắn bày ra bộ dáng hảo tâm, “Cho nên, đại ca ta cố ý đến đưa muội đi đây, miễn uội khỏi nói ta khi dễ muội.” Đưa ta đi mới là khi dễ ta đó.

“Hừ.” Không đi, ta sẽ không đi. Nếu bị say nắng, chẳng phải rất mất mặt à?

“Nếu muội không đi, ta chỉ đành ở lại chỗ này cùng muội cả ngày.” Mộ Dung Phong Vân chậm rãi ngồi xuống, mặt dày mày dạn ngồi vạ không đi.

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Cút, đừng ở lại nhà muội, để người khác thấy không hay.” Liên lụy Mộ Dung gia, ta nhất định tự sát.

“Yên tâm, không ai thấy đâu.” Trên môi hắn nở một nụ cười chắc chắn.

Chưa thấy qua tên nào vừa tự cao tự đại lại bá đạo thế này, ta trong lòng hung hăng khinh bỉ hắn. Đương nhiên, ánh mắt đã là khinh bỉ hắn rồi, “Đi đi, muội đi với huynh, có điều cần phải thay nữ trang. Còn nữa, ra ngoài dạo chơi thì được, còn chơi đèn hay gì đó thì miễn đi.” Ta không dám lấy thân phận Phụng công tử đi cùng với hắn.

Tuy rằng là chiều cao khiêm tốn, thể trọng khá nhẹ, lại có chút thiếu máu, bất quá bản nhân trời không sợ đất không sợ, luôn luôn cuồng vọng tự đại. Lấy tính tình của ta, đánh chết ta ta cũng không thừa nhận trên đời này có chuyện làm cho ta sợ. Cho nên, khi ta bị Mặt Trời nướng thành xác khô, hoa mắt nhức đầu, ta tuyệt đối cũng không thừa nhận mình sợ ánh nắng gay gắt.

Kỳ thực ta vẫn sợ nóng bức, chỉ là ở hiện đại bình thường không ra khỏi cửa. Cho dù có ra khỏi cửa, cũng không ở dưới cái nắng chói chang mà phơi nắng. Huống chi, khi đó ta không có thiếu máu. Thân thể cường tráng hơn trâu, thể chất có thể noi theo “Khoa Phụ đuổi Mặt Trời” (1), học theo “Ngu Công dời núi” (2)

Thế nhưng... Thế hưng... Đây là thân thể của Mộ Dung tiểu thư... Aiz, tùy tiện phơi nắng một chút đã hoa mắt choáng váng, lão đảo muốn ngã, thương tích đầy mình. Dưới tình huống không thể thừa nhận mình sợ nóng bức, ta không thể làm gì khác hơn là tìm đại một cái cơ lừa gạt Mộ Dung Phong Vân.

“Muội nói đại ca, bên kia có một quán trà, chúng ta tới đó nghỉ ngơi đi, chân đau quá.” Đánh chết ta ta cũng không thừa nhận bản thân sợ nóng bức, đã bị phơi nắng đến nhức đầu chóng mặt, tùy thời có thể ngã xuống.

Cũng không biết Mộ Dung Phong Vân đã phát hiện ra chuyện xấu của ta, hay là giả vờ không thèm để ý, thuận lợi đỡ ta đến quán trà ven đường, “Ngồi xuống đi.”

Ta bị phơi nắng đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu, nhờ hắc đồ, dễ dàng hơn rất nhiều.

“Đa tạ.” Làm người phải có lễ phép.

Mộ Dung Phong Vân buồn cười liếc mắt nhìn ta, “Muội làm sao lại bị nắng chiếu thành như vậy?”

“Muội là tiểu thư khuê các da mỏng thịt mềm, sao so với người da dày thịt béo như huynh được?” Ta ném cho hắc đồ một cái trừng mắt, tận lực vờ như rất không quan tâm.

Hắc đồ cười hắc hắc, “Đúng vậy đúng vậy, Mộ Dung tiểu thư mềm mại mịn màng, tại hạ da dày thịt béo, không thể đánh đồng.”

“Hai vị khách quan, muốn dùng cái gì?” Ta còn chưa kịp phản bác, tiểu nhị đã xen vào giữa chúng ta, còn đưa lên hai chén trà lạnh.

“Càng lạnh càng tốt, giải nhiệt.” Không để cho Mộ Dung Phong Vân có cơ hội, ta trực tiếp mở miệng.

Sau khi tiểu nhị lui ra, Mộ Dung Phong Vân dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá ta, “Muội bị cảm nắng sao?”

“Cảm cái đầu huynh đó, trời nắng, đề phòng vạn nhất.” Liều chết cũng không thừa nhận rằng ta sợ nhiệt.

“Vậy sao?” Đương nhiên hắc đồ không quá tin tưởng.

Ta bưng chén trà lạnh lên uống khí thế, vì uống quá mau, nước trà theo khóe môi chậm rãi chảy xuống, chậm rãi thấm trên ngực. Ta không chút thực nữ uống hết một chén trà, cảm thấy mỹ mãn buông cái chén không xuống, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm nước trà còn đọng ở khóe môi.

Mộ Dung Phong Vân ngồi cả nửa ngày không nói câu nào, ta vô thức quay đầu nhìn hắc đồ.

Ánh mắt hắc đồ nóng rực nhìn chăm chăm ta, kia là ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân mà, không chút nào che giấu dục vọng xích lửa.

Hắc đồ... Hắc đồ... Mộ Dung Phong Vân dám dùng ánh mắt đó... nhìn chăm chăm bộ ngực của ta.

Ta hôm nay mặc rất ít, bên trong chỉ có một bộ đai đeo tơ tằm trắng như tuyết, bên ngoài là một bộ sa y màu tím khá mỏng. Cúi đầu, ta mới phát hiện nước ngấm trên ngực ta, lụa mỏng màu tím dính sát vào da thịt, lộ ra xương quai xanh mỹ lệ. Mà cái tên ta gọi là đại ca kia, cứ chăm chú nhìn chăm chăm xương quai xanh của ta. Ánh mắt nóng rực của hắc đồ, giống như tùy thời có thể bổ nhào đến, đem ta lột sạch, ăn ta đến đầu khớp xương cũng không thừa.

Ta vội vã đứng dậy, bưng chén trà tới trước mặt hắc đồ, dùng sức hất lên mặt hắc đồ, “Huynh sắc lang.” Ở bên ngoài phong lưu thì thôi, ngay cả em gái ruột của mình cũng không thừa, quả thực là cảm thú trong cảm thú, cận bã trong cận bã.

Một chén trà lạnh triệt để dập tắt “dục hỏa” của Mộ Dung Phong Vân, hắc đồ bây giờ không giống như sắc lang, mà giống như con chuột ướt sũng.

“Quý háo sắc.” Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắc đồ.

Mộ Dung Phong Vân cười mỉa, tựa hồ chưa dứt ý tưởng sờ sờ cảm, “Đầu lưỡi muối rất đẹp.”

Ta có độ một quyển tạp chí, trong đó nói rằng – phụ nữ ở trước mặt đàn ông vươn ra đầu lưỡi nhỏ thơm tho, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là mời gọi...

Ặc... Ta thật sự trong lúc vô tình đã khiêu khích hành động của hắn? Trời ạ, oan uổng quá mà, so với Đậu Nga còn oan hơn mà (3).

Minh Nguyệt am là một am đường, đúng là một danh lam thắng cảnh. Du khách đến Minh Nguyệt am, đa phần là vì muốn đạp cỏ du xuân, thưởng thức mỹ cảnh trên dưới chân núi. Tháng ba chính là thời gian xuân ý nồng đậm, du khách đến Minh Nguyệt am nối hàng dài không dứt, nhang đèn dị thường hưng thịnh.

Trước cửa am đường người người chen chúc, đủ loại kiểu dáng hàng quán phân tán xung quanh, trong đó không thiếu gì những người xem tướng.

Ánh mắt ta rơi vào trước một hàng quán vắng vẻ, lôi kéo Mộ Dung Phong Vân qua đó.

“Tùy muối.” So với ta hăng hái bừa bừa, hắn lại không chút hứng thú.

“Đi xem một chút thôi.” Ta đối với tướng số không có hứng thú, chỉ là nghe nói cổ đại có rất nhiều cao nhân, không biết có thật hay không.

Lôi kéo Mộ Dung Phong Vân ngồi trước một quầy hàng vắng vẻ đến đuổi ruồi, ta xuất ra một thỏi bạc đặt lên bàn, “Đại sư, đoán mệnh.”

“Hai vị, đoán nhân duyên?” Đại sư đó cười tủm tỉm nhìn chúng ta, “Không cần đoán, hai vị vừa nhìn đã biết là tướng phu thê tuyệt phối vạn người hiếm thấy.”

“Hai chúng ta?” Ta và Mộ Dung Phong Vân trầm miệng một lời, dùng ngón trỏ chỉ vào mình, lại chỉ vào đối phương, “Ta với huynh ấy/muội ấy?” Con bà nói, sao ăn ý quá vậy trời?

“Đúng vậy, hai vị vừa nhìn đã biết là tướng phu thê, còn là một đôi phu thê ân ái.” Tướng sĩ vẫn như cũ kiên trì ý kiến của mình.

Có lộn hay không, ta và Mộ Dung Phong Vân chính là huynh muội, sao lại có thể là phu thê. Hắn tuyệt đối là một tên lừa đảo, mười phần chính là lừa đảo. Ta một tay lấy lại thỏi bạc trên bàn, trừng mắt nhìn tướng sĩ, “Lừa đảo.”

So với ta, Mộ Dung Phong Vân có phong độ hơn. Hắn bình tĩnh lấy ra một thỏi bạc để lên bàn, cười tủm tỉm chấp tay lại tạ ơn, “Đa tạ đại sư.”

“Huynh tướng là huynh rất có tiền à, lãng phí nhiều như vậy.” Đi được vài bước ta lùi lại một chút, túm lấy cánh tay Mộ Dung Phong Vân, hoàn toàn mặc kệ tư thế này có bao nhiêu ám muội.

Mẹ ta nói, thấy miếu thì bái, thần tự nhiên sẽ phù hộ mình.

Xuyên qua đến cái dị thể này, ta vẫn chưa lạy thần phật lần nào. Nếu gặp phải, nhất định phải bái.

Lúc lạy phật, ta tiện tay đem toàn bộ tài sản nhét vào rương công đức. Có Mộ Dung Phong Vân, ta không chết đói đâu.

Tiểu sư thái một bên thấy ta hào phóng như vậy, cầm một ống thẻ đưa cho ta, lại tụng vào tiếng phật hiệu, “Thí chủ tâm địa thiện lương, Bồ Tát nhất định phù hộ thí chủ.”

“Đa tạ sư thái.” Đối với người xuất gia, ta luôn luôn phi thường khách khí.

Ta rút ra một cây xăm, đem ống thẻ giao cho Mộ Dung Phong Vân, tự mình cầm que xăm đến tìm sư thái bên cạnh giảng giải.

Sư thái nhìn thoáng qua que xăm của ta, mỉm cười, “Chúc mừng thí chủ, hồng loan tình động.”

Cái gì? Ta phạm đào hoa? Sư thái xác định không nhìn nhầm chứ?

Ta ho khan một tiếng, cố nén xung động muốn chửi ầm lên, “Sư thái, ta còn chưa muốn gả đi.”

“Thí chủ, vạn vật trên thế gian này đều tùy một chữ duyên. Duyên khởi duyên diệt, nửa điểm cũng không phải do con người.”

Ta dáo dác nhìn thoáng qua xung quanh, hạ giọng nói, “Xin hỏi sư thái, chân mệnh thiên tử của ta là...”
Bản cô nương tốt số đến rồi tung rớt mù, mỗi một nam nhân vây quanh ta đều là nhân trung long phụng, chân mệnh thiên tử của ta rốt cuộc là ai?

“Người đầu tiên trở lại đoán xâm, chính là chân mệnh thiên tử của cô nương.” Sư thái mỉm cười nhìn ta, bí hiểm.

Không thể nào, còn có loại thuyết pháp này sao?

Ta quay đầu, đảo mắt nhìn qua đại điện nghiêm trang. Trong đại điện người đi kẻ đến, trong đó xin xâm có sáu vị. Ta nhìn kỹ bốn vị nam nhân đang quỳ gối trước tượng phật...

Người thứ nhất, cả mặt toàn đỏ.

Người thứ hai, tuổi tác có thể làm ông ngoại ta.

Người thứ ba, gầy yếu đến giống như quỷ đói.

Người thứ tư, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, vừa nhìn đã biết nhân trung long phụng, tuyệt đối xứng đôi với Hạ Tử Lung ta. Lẽ nào lão công tương lai của ta chính là hắn? Không sai không sai, có một lão công soái ca như vậy, trên mặt cũng ánh hào quang.

Trong mắt ta bắn ra một tia tinh quang, vẻ mặt thêm muốn. Thêm muốn mỹ sắc của hắn, thêm muốn vóc người của hắn...

Soái ca chậm rãi đứng lên, cầm quả xem theo hướng này bước tới...

Qua đây, qua đây, mau qua đây...

“Ầm” một tiếng, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Ta đầu tiên trừng to mắt, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Chẳng biết soái ca có phải thiếu can-xi hay không, cư nhiên ngã sấp xuống, cả người dính đầy bụi đất, một thân chật vật.

Tuổi còn trẻ mà lại thiếu can-xi, không phải rất nguy cấp à? Sau này mà lớn tuổi một chút, chẳng phải là khom lưng uốn gối. Bản cô nương tuy rằng háo sắc, nhưng cũng không có ham muốn gả cho người tàn tật.

Trời cao phù hộ, ngàn vạn lần đừng phải hắn.

A di đà phật, A-men, Tây Vương Mẫu, Ngọc Hoàng đại đế, Quan Âm Bồ Tát, chúa Jesus, thánh mẫu Maria, Ma Vương, lạy các vị phù hộ cho con...

“Đi, muội nhìn cái gì?” Đường lúc ta trong lòng cầu khẩn, Mộ Dung Phong Vân vỗ vai ta một cái.

“A.” Cái vị soái ca thiếu can-xi kia nhất thời chưa đứng dậy, cũng không thể đoán xâm, tạm thời có thể yên tâm chút rồi.

Chân mệnh thiên tử của ta không phải hắn thì là ai?

Mặt đỏ? Lão đầu? Bệnh quỷ?

Chúa Jesus à, dẫn con đi đi.

Ta chịu đả kích mãnh liệt, trên trán đổ đầy mồ hôi, dự định dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét biến mất, tốt nhất là biến khỏi nhân gian này. Đang định đi, lại nghe thấy giọng nói êm dịu của Mộ Dung Phong Vân, “Sư thái, thỉnh giúp ta đoán xâm.”

Đáy lòng ta chấn động, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Hắn, Mộ Dung Phong Vân, Phong Vân công tử, ca ca của ta, dĩ nhiên lại là chân mệnh thiên tử của ta?

Huynh muội loạn luân, so với lấy người tàn tật hay mặt đỏ còn kích thích hơn nhiều.

Hoàng Phủ Viêm, Lăng Sở nam, Hạ Tử Lung ta đã vinh hạnh tột đỉnh rồi, lão nhân gia hẳn đừng nhảy vào góp vui có được hay không?

Nếu như nói người đến giải xâm chính là Mộ Dung Phong Vân, ta muốn ngắt xỉu, đã vậy, còn có câu nói của sư thái, đủ để ta ta triệt để ngắt xỉu.

“Hai vị trời sinh một đôi, vốn có duyên phận.”

Bị sư thái kích thích, trông mắt ta đảo một vòng, trực tiếp ngắt xỉu.

(1) Khoa Phụ đuổi mặt trời; quyết tâm lớn; không liệu sức mình; làm việc không thực tế; sửa trắng (một câu chuyện thần thoại chép trong kinh Hải Sơn Trung Quốc. Chuyện kể rằng có một người tên là Khoa Phụ, vì đuổi theo mặt trời nên rất khát nước, anh ấy uống cạn nước sông Hoàng Hà, sông Vị Hà mà vẫn không hết khát bèn đến nơi khác để mà tìm nước, giữa đường bị chết khát. Cây gậy mà anh ấy để lại sau này biến thành một khu rừng gọi là Trịnh Lâm, về sau dùng cụm từ “Khoa Phụ đuổi mặt trời” để ví với những người có quyết tâm lớn, hoặc hàm chỉ những người không biết liệu sức mình)

(2) Ngu Công dời núi: Dựa theo tích cổ: Ngu Công huy động cả gia đình dời hai ngọn núi chắn đường trước ngõ nhà mình. Có kẻ chê cười cho ông là ngu xuẩn. Song ông vẫn quyết tâm làm vì cho rằng núi không thể cao tiếp, còn nếu dời ông làm chẳng xong, thì dời con, dời cháu... ông sẽ hoàn thành)

(3) Nỗi oan của Đậu Nga: Là một vở kịch do Quan Hán Khanh viết, kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiểu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiểu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình. Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

15. Q.1 - Chương 15: Suy Tới Cực Điểm

Hoa mắt choáng váng.

Không sai, cảm giác đầu tiên sau khi ta tỉnh lại, chính là hoa mắt choáng váng.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, ta đang tức giận. Chân mạng thiên tử mà bản cô nương nửa đời tìm kiếm vậy mà chính là tên quỷ phong lưu Mộ Dung Phong Vân kia, ta không ngắt xỉu mới là lạ. Lần đầu gặp mặt đã thấy hắn dẫn theo một con bé chanh chu phong phí tiền của một cách trắng trợn, trái tim yếu đuối của ta thực sự không thể tin hắn sẽ là một trọng phụ tốt. Gả cho nam nhân như hắn, chỉ bằng ta cời đai lưng xuống tìm một cây đại thụ đã gãy còn hơn.

“Ai da...” Ta vỗ về trán, chậm rãi từ trên giường trở mình ngồi dậy.

Miền cường mở mắt ra, đã thấy khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, “Muội tỉnh?”

Trong khoảnh khắc trông thấy đôi mắt thâm thúy mê người của hắn, ta sững sốt, lập tức cất tiếng hô to, “Á... Quỷ...” Má ơi, ma quỷ lộng hành tới nơi rồi.

Ta tuy rằng không có nội lực, nhưng tính cảnh giác so với người bình thường cao hơn. Bên giường ta vô duyên vô cớ xuất hiện một nam nhân mà ta dĩ nhiên lại không hề hay biết, chỉ có một giải thích hợp lý nhất – hẳn là u linh.

U linh bị ta dọa kêu lên một tiếng, một tay che miệng ta lại, “Đừng có la.”

“Ừ ư...” Ta bị u linh che miệng, cổ sức giãy giụa. Kỳ quái, giọng nói của u linh sao nghe quen tai vậy.

Bàn tay u linh bịt càng chặt hơn, “Ta là đại ca muội đây.” Bịt chặt như vậy, muốn mưu sát à?

Đại ca? Mộ Dung Phong Vân? Ta thở dài một hơi, bàn tay đặt bên hông chậm rãi buông xuống.

Đương lúc ta thả lỏng tay, Mộ Dung Phong Vân cũng buông tay ra.

“Tử Lung, muội phát sốt sao?” Bàn tay to lớn của Mộ Dung Phong Vân chậm rãi sờ trán ta, “Không có mà.”

“Buông ra.” Ta ném cho hắn một cái nhìn rõ ràng, chụp lấy tay hắn.

Hai tay hắn chế trụ vai ta, “Muội xem cho rõ đi, ta là đại ca của muội, không phải quỷ.”

“Đen như vậy, sao không đốt đèn lên.” Cũng bởi vì mở mắt ra đã thấy một màn đêm đen kịt, sau đó lại nghe được một giọng nói giống hệt u linh, ta mới có thể tưởng hắn là quỷ.

Mộ Dung Phong Vân đứng dậy, đi tới bên giường thắp sáng đèn lên, “Ta vừa mới ngủ.” Có lộn hay không, ở bên giường ta ngủ?

Ngọn đèn soi sáng cả căn phòng, ta giương mắt quan sát, “Kỳ quái, đây là đâu?” Là thiện phòng?

“Thiện phòng Minh Nguyệt am.” Mộ Dung Phong Vân liếc mắt nhìn ta, vừa có chút ánh sáng từ một ngọn đèn khác rơi vào, thiện phòng bỗng lung nháy sáng sủa.

“Muội ngất xỉu, cho nên huynh đưa muội tới đây?” Ta cũng không phải ngốc, có thể đoán được đại khái sự việc.

“Muội khí huyết không đủ, hơn nữa lại bị cảm nắng.” Hắn rót chén nước đưa tới trước mặt ta, “Uống đi, có thể giải trừ.”

Cái gì? Ta là bởi vì thiếu máu thêm cảm nắng nên mới ngất xỉu. Mất mặt, mất mặt, mặt mũi của Hạ Tử Lung toàn bộ đều mất sạch cả rồi. Thân thể này làm bằng cái gì chứ? Gốm sứ? Thạch cao? Không phải chỉ là phơi nắng một chút, như vậy đã bị cảm nắng à? Bị cảm nắng thì thôi đi, còn khí huyết không đủ. Con bà nó, muốn chết ư. Còn trẻ như vậy mà đã lâm bệnh tật, ta thấy ta sớm bước vào quan tài phở đông rồi. Mấy thứ thu được ở chỗ Hứa thượng thư cái gì cũng không bán nữa, để lại chôn chung với ta đi.

“Thêm chén nữa.” Không biết trong nước có thả cái gì, mà hơi ngọt ngọt. Phỏng chừng là nước suối thiên nhiên, mấy cái quảng cáo kia chính là nói cái gì... nước suối thiên nhiên, có vị hơi ngọt.

Mộ Dung Phong Vân lại đưa tới cho ta một chén nước, “Hôm nào ta tiến cung gặp Tử Ly và hoàng hậu di nương, thuận tiện thay muội lấy chút thuốc trở về.”

“Không nên đến hoàng cung lấy đồ, cái đó kêu là hủ bại.” Không phải là dược liệu trân quý thôi sao? Bảo Lục Thanh Nhã đi mua là được. Vì cái mạng nhỏ của ta, ta tin tưởng tỷ ấy rất vui vẻ bỏ tiền.

Mộ Dung Phong Vân liếc mắt nhìn ta, “xì” cười ra một tiếng, “Đến mức đó sao?”

Ta khoát khoát tay, “Được, vào chuyện chính.” Chủ đề nhằm chán, “Huynh tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ hết chỗ để đi rồi sao?” Đang lúc nửa đêm đứng trong khuê phòng một vị cô nương, hẳn có biết cái gì gọi là cảm thấy xấu hổ không chứ?

Mộ Dung Phong Vân vẻ mặt vô tội, “Thiện phòng ở Minh Nguyệt am đã dùng hết rồi, phòng này chính là Huệ Từ sư thái cố ý bảo mọi người nhường cho. Hoặc là hạ sơn, hoặc là hai chúng ta ở tạm.”

Đầu ta nhất thời đỏ đầy mồ hôi lạnh, “Cô nam quả nữ, ở chung một phòng, sư thái không nghĩ tới thanh danh của ta sao?” Chỉ cần là nữ, ở cùng một chỗ với Mộ Dung Phong Vân đều gặp nguy hiểm.

Mộ Dung Phong Vân càng thêm vô tội, rất giống một con thỏ trắng nhỏ đang chịu ngược đãi, “Sự thái nói, chỉ cần lòng thanh tĩnh, người với người không có phân biệt nam nữ.” Lời ngầm chính là muốn ta xem Mộ Dung Phong Vân là nữ.

Ta mất hứng sụp hai vai, vô lực thở dài, “Đã như vậy, muối cũng không còn lựa chọn nào khác. Đói bụng rồi, có thể tìm gì đó ăn được không?” Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng không thể hạ sơn. Dưới tình huống không còn cách nào khác, ta chỉ còn có thể ngoan ngoãn nhận mệnh.

Mộ Dung Phong Vân dùng cầm chĩa chĩa mấy thứ trên bàn, “Đã qua giờ ăn tối rồi, ta thay muối để lại một chén cơm thừa với hai cái bánh bao.”

Theo đường nhìn của hắn, đầu ta lập tức nổi đầy vạch đen, một chén cơm thừa với hai cái bánh bao, hẳn đúng là đủ hào hiệp quá.

Cơm thừa canh cạn, bánh bao cứng ngắt. Ăn từ đầu tới cuối, không thấy chút mỡ nào.

“Aiz...” Ta bị thống khổ dài một tiếng, buông cái bánh bao đã bị gặm vào miếng xuống.

Không phải ta không nể tình mà thực sự là gặm không được nữa. Bánh bao này quá cứng, ăn vào miệng còn khó chịu hơn là nhai đèn cầy. Ta đang đói bụng, thế nhưng không phải là dân Châu Phi chạy nạn mấy ngày mấy đêm không được ăn cơm.

Mộ Dung Phong Vân hoàn toàn không nhìn ra vẻ mặt thống khổ của ta, cầm cái bánh bao đã bị gặm phân nửa lên, “Không ăn được sao?”

Ta triệt để không nói gì, dùng ánh mắt “hết thuốc chữa” nhìn hắn, “Tự huynh ném thử đi.”

“Được.” Mộ Dung Phong Vân đáp ứng một tiếng, bắt đầu từ chỗ ta cắn qua tiếp tục cắn.

Trong nháy mắt thấy hắn cắn tiếp như vậy, ta mãnh liệt nhắm mắt lại, không dám nhìn tới tình cảnh này.

Mờ ám, tuyệt đối quá mờ ám.

Chỉ có là người yêu mới dám ăn nước bọt của đối phương. Mộ Dung Phong Vân phỏng chừng là bị sốt hơn 100 độ, mới dám không để ý hình tượng ăn nước bọt của ta.

Có thể hắn thấy không có gì, nhưng mà, hành vi của hắn, lại thật sâu thương tổn tâm hồn yếu đuối của ta.

Mộ Dung Phong Vân cắn được mấy cái, đem nửa cái bánh bao thừa toàn bộ nuốt vào, cuối cùng vứt cho ta một cái kết luận cầu huyết, “Khí trời quá nóng, thiêu rồi.”

Ta sưng sốt, dùng sức gõ gõ trán hắn một chút, “Thiêu rồi huynh còn ăn?” Tiểu tử này không phải bị tâm thần hay sốt cao trên 1000 độ chứ.

“Không nên lãng phí.” Ai đó không chút gì cảm kích, trái lại còn giáo huấn ta.

Ta trừng mắt một cái thật to, “Đại ca à, muối đã ăn qua rồi đó, huynh ăn nước bọt của muối làm gì?”

Mộ Dung Phong Vân thân thể chấn động, chậm rãi đứng lên. Đi tới cửa, hắn đưa lưng về phía ta, “Muội nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài một chút.” Không biết vì sao, ta lại thấy trong giọng nói của hắn có hòa lẫn một thứ ưu thương nhàn nhạt cùng cô đơn, tựa hồ như có tâm sự.

“Này, huynh đi đâu.” Ta vội vã đứng dậy đuổi theo.

Bên ngoài thiện phòng của Minh Nguyệt am có một hồ nước, trong hồ có vài con cá cho người ta thưởng thức.

Ta từ thiện phòng đuổi theo đến đây, nhìn Mộ Dung Phong Vân đang đứng cạnh ao.

Tay hắn vịn vào lan can, kinh ngạc nhìn những con cá trong nước. Ánh trăng cô tịch chiếu lên người hắn, càng thấy cô đơn.

Ta đi tới bên cạnh hắn, bắt chước hắn đưa tay vịn lên lan can, “Đại ca, tại sao huynh tự đứng lại chạy tới đây, có chuyện gì rồi?” Ánh trăng chiếu lên trên mặt hồ, sóng nước trong veo.

Mộ Dung Phong Vân không quan tâm nhún nhún vai, “Không có gì, trong phòng buồn đến phát hoảng.”

Ta ngẩng đầu nhìn vào khoảng không trên bầu trời, “Phải nha, cảm thấy rất buồn. Bất quá, ánh trăng cùng trời sao nhìn tốt hơn.” Cảm thực được trời sao trắng sáng, gió mát chậm rãi thổi qua, đột nhiên nghĩ, yên bình cũng là một loại hạnh phúc khó có được.

Mộ Dung Phong Vân đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt rơi vào trong nước, “Muội xem.”

Một đôi cá đang đùa giỡn trong nước, vô cùng thân thiết giao triền. Ánh trăng chiếu lên người chúng nó, tỏa ra một thứ hào quang chói mắt.

“Aiz, thật là đẹp, cá vàng nha.” Ta tựa người vào trên lan can, vươn cổ dài ra, nhìn chăm chăm không rời mắt con cá đang ở trong nước.

Mộ Dung Phong Vân đi tới bên cạnh ta, cũng làm một động tác y như vậy, “Đúng là rất đẹp.”

“Ừm” một tiếng... Lan can lâu đời không chịu nổi sức nặng không chút lưu tình gãy ra, hai kẻ đang tựa người trên lan can cùng nhau rơi xuống nước. Bọt nước văng lên khắp nơi, nổi lên vài gợn sóng rung động.

Ta từ dưới đáy nước chui ra, trên mái tóc đen dính vài miếng lá cây. Dạ Phượng đỉnh đỉnh đại danh, biến thành trong truyền thuyết gà ướm sũng... ướm sũng nước bùn...

Ừng ực ừng ực phun ra vài ngụm nước bọt, Mộ Dung Phong Vân cũng từ dưới đáy nước chui lên, chặt vật không sao tả nổi đứng trước mặt ta.

Hai con gà ướm sũng, giống như một con gà trống thêm một con gà mái.

Mộ Dung Phong Vân phun ra vài ngụm nước, liếc mắt nhìn ta, “Bẩn.”

Vươn bàn tay tôn quý, hất đem lá cây trên đầu ta từng mảnh từng mảnh tước xuống, thuận tiện sửa lại mái tóc loạn thất bát nhao của ta.

Trước khi ta kịp cảm tạ, tay hắn đã chạm tới bộ ngực của ta... nắm lấy hồng ấn trước ngực.

Ta chậm rãi cúi đầu, có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn.

Đầu ngón tay của Mộ Dung Phong Vân nắm ở thứ hồng mềm trước ngực của ta, nhẹ nhàng kéo kéo một chút, nhíu mày, “Vật gì vậy, không lấy ra được. Chắc là bùn đất, trở về rửa đi.”

Ngón tay ta đã siết đến kêu lên kêu kẹt, âm trầm mở miệng thét, “Mộ – Dung – Phong – Vân.”

“Đừng ồn nữa, để ta lấy ra.” Mộ Dung Phong Vân chuyên tâm chơi đùa với điểm nhỏ màu hồng ở trước ngực ta, hoàn toàn không chú ý tới tâm tình ta đang biến hóa.

Cánh tay ngọc giương lên, hàn quang hiện ra. Một ánh sáng trắng lạnh liệt từ trong nước toát ra, giống như du long.

“Muội giết huynh...” Ta trong cơn phẫn nộ rộng to hơn, ánh sáng trắng thẳng hướng Mộ Dung Phong Vân vỗ xuống.

Mộ Dung Phong Vân cả kinh, hoang mang rối loạn quan sát né tránh đòn công kích của ta, bò lăn “phóng” lên bờ, “Bớ người ta cứu mạng...”

Khinh thường ta khinh công kém sao? Ta hừ lạnh, dùng hết bản lĩnh cả người nhảy lên bờ. Tuy rằng lúc rơi xuống có chút đứng không vững, nhưng tốt xấu gì cũng an toàn chạm đất.

“Tử Lung, muội làm sao vậy? Chuyện gì cũng phải từ từ.” Mộ Dung Phong Vân hất xì một cái, dùng ngữ khí thương lượng đàm phán với ta.

“Muội giết huynh...” Hai tay ta giờ kiếm đuổi theo, thề phải đem hắn băm thành thịt vụn rồi gói bánh bao.

“Bớ người ta cứu mạng...”

“Đứng lại, muội phải giết huynh...”

“Bớ người ta cứu mạng... Mưu sát...”

“Mộ Dung Phong Vân, huynh đứng lại đó uội.” Ai đó bộ mặt cực kỳ đáng sợ, một kiếm tiếp một kiếm võ xuống.

Ở giữa sườn núi Minh Nguyệt am, Mộ Dung Phong Vân vì né tránh sự truy sát của ta, liều mạng chạy tới thâm sơn. Bản nhân đạo này nghèo đến túng quẫn rồi, dự định sắp tới là vào tù ba mươi năm ăn cơm miễn phí. Không đem Mộ Dung Phong Vân chém thành thịt vụn, thề không bỏ qua.

Cho nên... Trong một đêm khuya thanh tĩnh nào đó, một đêm xuân về hoa nở, có thể thấy hai bóng người một trước một sau, rượt đuổi trong thâm sơn.

Làm đệ nhất sát thủ, Dạ Phương ta võ công tự nhiên không phải hư danh. Bất quá, đuổi hơn bốn giờ. Đầu ta đã đầy mồ hôi, choáng váng hoa mắt, thể lực suy yếu nghiêm trọng. “Mộ Dung Phong Vân, huynh đứng lại đó uội.” Tay ta vịn vào thân cây, thở hổn hển trừng mắt nhìn Mộ Dung Phong Vân.

Mộ Dung Phong Vân vẻ mặt cầu xin, “Tử Lung, ta rốt cuộc làm sai cái gì?” Hừ, bản thân làm gì còn không rõ ràng sao? Bớt giả ngu trước mặt ta đi.

Ta một kiếm chém xuống, “Cầm thú, huynh làm gì bản thân huynh còn không biết hay sao?” Khoảng cách quá xa, bản nhân nội lực không đủ, đả thương không được một sợi tóc của hắn.

“Ta chỉ giúp muội đem chất bẩn dính trên người lấy ra, muội cần gì truy sát ta suốt mấy canh giờ chứ.” Mộ Dung Phong Vân mặt không đỏ tim không loạn. Ta thì chặt vật không sao tả nổi, hắn thì có vẻ thong dong ưu nhã. Đều ướt sũng như nhau, đẳng cấp sao sai biệt quá vậy?

Ta tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, “Chỉ là lấy chất bẩn trên người ta ra sao?”

“Đúng vậy.” Hắn dùng ánh mắt đương nhiên nhìn ta, đôi mắt lén nhìn chằm chằm trước ngực ta, “Tử Lung, trước ngực rốt cuộc dính cái gì? Đáng để muội truy sát ta sao? Muội xem, bên kia cũng có.”

Trước ngực ta chính là... Ta cúi đầu nhìn điểm nhỏ trước ngực, mặt hồng hồng một chút, “Vương bát đản.” Giờ kiếm lên, lại tiếp tục chén tới.

“Tử Lung... Á... Bớ người ta cứu mạng...” Mộ Dung Phong Vân vốn định đàm phán với ta, nhưng một kiếm chém xuống khiến hắn lập tức chạy trốn chết.

“Muội muốn giết huynh...” Biến thái, cầm thú, hỗn đản, sắc lang, ác ma, cuồng tình dục, bệnh tâm thần... Sờ soạng bộ ngực của một cô gái, còn trước mặt ta ra vẻ thánh nhân, vẻ mặt vô tội. Lấy trình độ háo sắc của hắn, nữ nhân sờ qua không phải một vạn cũng chín ngàn chín trăm chín mươi chín người, cứ nhiên hỏi điểm đỏ trước ngực ta là cái gì...

“Bớ người ta cứu mạng a...” Hắn không thể chối lời thoại được sao?

“Đi chết đi...”

Ta ra sức truy đuổi, vậy mà dưới chân vừa trượt, đầu gối uốn lượn một cái, hung hăng quỵ xuống đất. Trong nháy mắt đầu gối chạm vào đất, ta mãnh liệt ngừng thở... Đau quá... đau quá... Trong đầu trống rỗng, ngoại trừ đau nhức ra hoàn toàn không còn cảm nhận được gì.

Huyết sắc trên mặt dần rút đi, mồ hôi hột từng giọt từng giọt từ trán chảy xuống. Ta lẳng lặng quỳ trên mặt đất, chờ đợi đau đớn qua đi.

“Tử Lung?” Mộ Dung Phong Vân nhận ra bộ dạng kỳ quái của ta, buông tha kế hoạch chạy trốn chết vĩ đại tới gần ta ba thước.

“Đau...” Khuỷu tay ta chạm rãi chống trên mặt đất, run run phun ra một chữ.

“Ở đâu?” Mộ Dung Phong Vân nghe thấy thế, vội vàng đỡ ta.

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Huynh bị mù hả?” Không thấy ta ngã sấp xuống sao? Dùng ngón chân suy nghĩ cũng bị là đầu gối bị thương rồi.

“Ặc...” Mộ Dung Phong Vân trên trán đổ vài giọt mồ hôi lạnh, vội vàng ôm lấy ta, đặt ta yên ổn ngồi dưới tán cây.

“Tảng đá chết tiệt.” Ta ngồi dưới tán cây, tàn bào nhìn chăm chăm tảng đá trên sườn núi.

Vừa nhìn tảng đá đó đã biết là cứng không gì sánh được rồi, đủ để cùng đầu khớp xương so đáng, phỏng chừng trong lúc “cứng đầu cứng”, xương cốt ta đã nứt ra mất rồi.

“Đừng ồn, can gì đến tảng đá, là muội ngả lên nó mà.” Mộ Dung Phong Vân vẻ mặt không biết làm sao.

“Đều do huynh hại.” Nếu không phải tại hần, ta sao lại bị thương? Đầu sở chân chính gây nên, chính là hần.

Mộ Dung Phong Vân trên mặt hiện ra một chút chột dạ, cầm lấy thanh kiếm bị ta ném sang một bên, “Bảo kiếm.”

“Đương nhiên.” Ta hoàn toàn không chú ý tới hần rập tâm đồi đề tài.

Tay hần chậm rãi vuốt ve thân kiếm, “Kiếm tốt như vậy, vậy mà lại không được giải phong, đáng tiếc.”

“Muội không dám.” ‘Đao thái rau’ quá mức tà mị, ta không biết có thể áp chế được nó hay không. Nếu giải phong, ta rất có thể trở thành nô lệ của nó. Ta không hiểu kiếm, nhưng cũng xem qua n bộ tiểu thuyết kiếm hiệp. Có chút nguyên lý, trong lòng hiểu rõ.

“Thu vào đi.” Mộ Dung Phong Vân thở dài đưa kiếm cho ta, “Bắt lấy.”

Ta lườm hần một cái, đem ‘Đao thái rau’ đeo lại trên lưng. Tuyệt thế danh kiếm quả nhiên không phải bình thường, sắc bén không gì sánh được, mang theo cũng tiện.

Mộ Dung Phong Vân ngồi chồm hổm trước mặt ta, cẩn thận xấn vấy ta lên, “Ta giúp muội xem chỗ bị thương một chút, có thể sẽ hơi đau, muội nhẫn nại chút xíu.” Ngữ khí của hần hoàn toàn giống như đang lừa gạt con nít ba tuổi.

Làn vấy bị kéo lên đến gối, ta lập tức thấy một mảng đen lớn tụ lại.

Tay hần đặt lên chỗ bầm, ta lập tức đau đến chảy vài giọt nước mắt. Hung hăng cắn răng, không để bản thân khóc ra thành tiếng.

Buông tay ra, Mộ Dung Phong Vân thở dài một hơi, “Không sao không sao, không thương tổn đến xương cốt.”

Hỗn đản, ăn đậu hũ của ta còn biến ta thành “tạm thời tàn tật”. Món nợ này ta sẽ nhớ rõ. Nhất định phải tính kỹ với hần. Bây giờ... thu chút lợi tức trước đã.

Ta ai oán liếc mắt nhìn Mộ Dung Phong vân, bỏ mặc hình tượng khóc lớn, “Oa oa, muội muốn hạ sơn, muội đói bụng... chân muội đau, oa oa... Đều tại huynh, đều tại huynh, huynh gạt muội tới chỗ này, hại muội đói bụng, biến muội thành ươn sũng, còn hại muội bị thương... Oa oa...” Ta một bên lau lau nước mắt, một bên lén nhìn hần.

Nam nhân sợ nhất là “chiêu thứ nhất” (1), khóc lóc om sòm. Hần làm thân thể ta bị thương, ta phải để trái tim hần bị thương.

“Đừng khóc nữa, ta lập tức đưa muội hạ sơn.”

“Muội đi không được.” Ta nháy nháy đôi mắt to vô hại, đáng thương nhìn hần.

Mộ Dung Phong Vân ngẩn ra, thốt lên, “Ta công muội.”

“Ừ.” Cúi đầu, bộ dáng tươi cười khi thực hiện được gian kế từ khoe môi tản ra.

Lúc Mộ Dung Phong Vân đem ta công xuống núi, trời đã rất khuya. Không còn tiếng xì xầm náo nhiệt ban ngày, tiểu thôn ở chân núi cũng yên tĩnh đến không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Cũng bởi vì không nghe được một chút âm thanh, bao tử ta hát lên “không thành kè” cũng phi thường rõ ràng. Liên tục kêu lên vài tiếng, ta xấu hổ ôm bụng, khẩn cầu lão Thiên để Mộ Dung Phong Vân biến thành người điếc đi.

“Muội rất đói?” Hắn dừng bước.

“Rất đói.” Cả ngày không ăn cái gì, ta đương nhiên đói, “Mộ Dung Phong Vân, nếu huynh còn có lương tâm, có phải hẳn nên chiều ý ta?” Ta sợ dĩ suy yếu thể này cũng do một tay hắn hại. Về tình về lý, hẳn hẳn nên xuất toàn lực bồi thường cho ta.

Mộ Dung Phong Vân bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, “Được rồi, bên kia có gian nhà tranh bỏ hoang, chúng ta tới đó trước.”

Nhà tranh cửa thôn trong truyền thuyết tuy rằng rất bẩn, nhưng cũng coi như rắn chắc.

Bên trong hẳn bình thường cũng có người qua đêm, ngoại trừ lửa ở bên ngoài, còn có một chút cỏ khô êm ái.

Mộ Dung Phong Vân đặt ta trên cỏ khô, đơn giản thu dọn gian nhà một chút, nhóm lên một đồng lửa.

Nhìn hắn thêm cúi vào trong đồng lửa, ta nhin không được trợn mắt, “Đại ca, muội đói, không phải lạnh.” Trời nóng mà còn nhóm lửa, muốn mưa sát à?

Mộ Dung Phong Vân nghe thấy thế, nhin không được cười ra một tiếng, “Muội muốn ăn đồ ăn sống sao?” Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta, tiếp tục thêm cúi.

“Muội chờ ta một lát, ta lập tức trở về.” Dem cây củi cuối cùng bỏ vào trong đồng lửa, Mộ Dung Phong Vân vỗ vỗ tay đứng lên.

Ta nhu thuận gật đầu, “Mau trở về.” Cho dù ta có bị nước vào đầu, cũng biết hắn muốn làm gì. Vì ngũ tạng miếu đáng thương của bản cô nương, đương nhiên hẳn phải nghe lời.

“Đã biết.” Mộ Dung Phong Vân trả lời một tiếng rất có lệ, xoay đầu lại bước thẳng ra ngoài.

Dưới ánh trăng âm u, loáng thoáng có thể thấy được bóng lưng tiêu sái của hắn.

Thân ảnh của Mộ Dung Phong Vân vừa biến mất, ta lập tức lại gần đồng lửa hong khô y phục trên người, thuận tiện cởi áo khoát ra ra hong khô.

Y phục ta mặc trên người rất đơn giản, một cái điều dài dài, một cái áo khoác, một cái đai lưng, chính là toàn bộ y phục trên người ta.

Bên ngoài mặc rất đơn giản, bên trong còn đơn giản hơn. Ngoại trừ một cái tiểu khôi, không còn vật gì nữa.

Ta bình thường lấy thân phận Phượng công tử xuất hiện, bộ ngực khả ái trường kỳ phải chịu vài độc hại. Vất vả lắm mới có cơ hội mặc nữ trang, ta tự nhiên phải để nó thả lỏng một chút, ai biết là...

Nhờ đồng lửa kia, y phục của ta đã hoàn toàn khô ráo. Lúc mặc áo khoác vào, ta xin thề tuyệt đối sẽ không cởi ra.

Lúc bị cái tên nào đó nắm lấy tiểu anh đào trước ngực hỏi đây là cái gì, ta có một loại xung động muốn đập đầu vào tường.

“Muội đang nghĩ cái gì vậy.” Một bóng người cao lớn vô thanh vô thức tiêu sái đến bên người ta.

“A...” Ta lại càng bị hù sợ, “Mộ Dung Phong Vân, huynh là quỷ sao?” Kẻ này bước đi một chút tiếng động cũng không có, ta bình thường bị dọa đến không chết không được.

“Muội suy nghĩ đến nhập thần quá thôi.” Hắn nói, ngồi đối diện ta.

Dạ Phượng ta tốt xấu gì cũng là một cao thủ, nhưng ngồi đối diện hắn không hề có cảm giác an toàn.

Cho đến khi hắn ngồi xuống, ta mới phát hiện trên tay hắn cầm một con gà đã xử lý sạch sẽ.

“Là huynh làm?” Tuyệt đối không phải mua chứ.

Hắn lễ thẳng khí hùng nói cho ta biết, “Trộm.”

Ta chép chép miệng, “Đầu năm nay, làm tiểu thâu còn lễ thẳng khí hùng vậy á?”

“Bình thường thôi.” Mộ Dung Phong Vân đem gà đặt trên đồng lửa, hé môi, lộ ra hàm răng trắng tuyết.

Người này, cười rộ lên rất khả ái.

Ta ngậy ngốc nhìn vẻ tươi cười của hắn, bất tri bất giác đem ngón trở ngậm ở trong miệng, dùng ánh mắt xâm lược hắn.

Phát hiện ta nhìn hắn không chớp mắt, hắn lộ ra vẻ không được tự nhiên, “Tử Lung, trước ngực muối rồi cuộc là vật gì.” Không biết là hắn đang cố ý dẫn dắt ta khỏi suy nghĩ của mình hay là thực sự muốn biết.

“Khực...” Ta bị sắc nước bọt, ho lên mấy tiếng, “Huynh huynh... thật sự không biết?” Ta cúi đầu, trên gương mặt hiện ra một màu đỏ ửng quỷ dị.

“Ta thật tình không biết.” Tên ngu ngốc nào đó vẫn như cũ không hiểu rõ tình huống.

Không biết? Không thể nào, Mộ Dung Phong Vân thật sự là đỉnh đỉnh đại danh là Phong Vân công tử, phong lưu phóng khoáng, kinh qua vô số nữ nhân, thật sự không biết đó là cái gì sao?

Khóe mắt thoáng thấy thần tình xấu hổ của hắn, một ý niệm từ trong đầu ta hiện ra, “Đại ca, huynh là xử nam sao?” Lời vừa nói ra, ta hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, loại vấn đề này ta cũng không biết xấu hổ hỏi ra miệng.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Phong Vân lập tức đỏ lên như bị đun sôi, lắp bắp hỏi ta, “Muội... muội... sao lại biết?”

“Không thể nào, huynh thực sự là xử nam?” Ta khuấy khuấy lỗ tai, xác định mình không có nghe nhầm.

Hắn cúi đầu, che giấu vẻ xấu hổ trên mặt, “Nữ hài tử đừng hỏi mấy chuyện này.”

“Ha ha...” Xấu hổ? Hắn cư nhiên biết xấu hổ? Hỏi cái loại vấn đề này, nên xấu hổ là ta mới đúng chứ?

Ta đến bên người hắn, vỗ vỗ hai vai hắn, dùng ánh mắt tán dương nhìn hắn, “Đại ca, huynh thực sự là cực phẩm hảo nam nhân đó nha. Nếu như sau này phải thành thân, gả cho huynh được không?” Đầu năm nay, xử nam đã tuyệt chủng cả rồi. Vất vả lắm mới tìm được một người vừa nổi danh lại có tiền, tính tình ôn nhu, khuôn mặt lại vô cùng soái, không giữ lại dùng chẳng lẽ đem đi bán đấu giá à?

Mộ Dung Phong Vân thân thể cứng đờ, trên mặt hiện ra biểu tình phức tạp, “Ồ ồ, ta là đại ca muối.”

Ta được một tác lại tiến thêm một thước tới gần hắn, ám muội nháy mắt mấy cái, “Ha ha, muối là thích đại ca. Cái gì ca ca muối muối chứ, chỉ là danh xưng đáng ghét thôi. Đại ca, chúng ta hai người làm nên một đoạn tình duyên trái ngược luân thường có được hay không?” Quả thật là một sắc nữ, cả đại ca cũng đùa giỡn không tha.

Mộ Dung Phong Vân lạnh lùng đẩy ta ra, bắt đắc dĩ gặm nhẹ, “Mộ Dung Tử Lung, ta là đại ca muối.” Nam nhân này, sắc mặt thay đổi còn hơn tiết trời thay đổi.

Ta trừng mắt nhìn hắn, giống như một con vô vĩ hùng (2) đáng thương, bò về chỗ của mình, “Quý hẹp hòi.”

Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quay đầu qua chỗ khác không muốn nhìn ta.

Ánh lửa chập chờn, che đi toàn bộ biểu tình của hắn.

Sở Sở: Mọi việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, người đời đều nói Phong Vân công tử phong lưu, nhưng mà... hắc hắc, người này rất cổ quái nha.

Đa tạ các vị đã ủng hộ, đa tạ bình luận của các vị, nhưng mà... ta không biết phải làm sao trả lời. A... Mất mặt, xấu hổ, khóc... Ai có thể cho ta biết, ta phải trả lời thế nào không?

(1) Một trong 3 chiêu làm mình làm mẩy của nữ nhân: Nhất khóc nhị nháo tam thương diều (Một khóc hai quậy ba treo cổ). Chiêu thứ nhất chính là “Nhất khóc”

(2) gấu không đuôi (hán việt là vô vĩ hùng), là con dưới này đây. [TN: Kiến thức sinh học quá kém, không biết con này qua bên mình gọi là gì T_T] Theo bạn hang.bt thì con này là gấu Koala, một trong những biểu tượng của Úc.

16. Q.1 - Chương 16: Khách Quý Đến Thăm

Cái gì được gọi là xã hội phong kiến hủ bại? Nhìn ta thì biết.

Ta mặc một thân nội y nam tính trắng thuần, nằm ở trên giường uống trà. Trong tay còn cầm đủ loại kiếu đáng trái cây cao lương mỹ vị nước trà, Tiểu Khiết theo hầu một bên.

Nhìn trái nhìn phải, đều thấy ta như một tay ăn chơi trác táng hủ bại có thừa. Rượu ngon mỹ thực, đời người có mấy ai a. Kiếp sống hủ bại, Phượng công tử hủ bại. Cũng hủ bại được ba ngày rồi, tiếp tục vô duyên vô cớ hủ bại. Thượng đế à, để ta tiếp tục trong mờ ám hủ bại suốt đời đi.

Bản công tử sở dĩ hủ bại thế này, hoàn toàn đều do Phong Vân công tử ban tặng.

Nói đến ba ngày trước bản nhân vì truy sát ai đó mà biến thành tàn phế, còn không thể đi lại được. Phong Vân công tử cầm thú kia, đem ta đến Thiên Hương lâu xong lập tức tiêu thất mất tăm không thấy bóng dáng, tốc độ chạy so với thổ còn nhanh hơn. Bị dồn tới đường cùng, Thiên Hương ma ma không thể làm gì khác hơn là phách người đưa ta trở về.

Cũng không biết là ai để lộ tin tức, khi ta được Thiên Hương phách người đưa trở về, kinh thành bắt đầu lưu truyền một sự kiện vô cùng chấn động: Phong Vân công tử cùng phong lưu công tử vì tranh đoạt kinh thành đệ nhất hoa khôi Mộng Lộ cô nương, quyết chiến ác liệt. Hiện trường huyết nhục không rõ ràng, tay chân bay loạn, cục diện một lần khó mà không chế, cực kỳ tàn nhẫn. Thiên Hương ma ma tại hiện trường dựng lên một cái bảng, nội dung thế này: Người già, trẻ còn, phụ nữ có bệnh tim trong người chớ nên đến gần, người bình thường có mang theo Cửu Tâm hoàn cùng với gia đình y sinh thì hãy vào trong quan sát. Nếu như ngài trùng hợp đang ở hiện trường, thỉnh lập tức bịt tai che mắt, cấp tốc chạy đi. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, bản điểm không chịu trách nhiệm.

Trận chiến này có thể nói là trận đại chiến lớn nhất kinh thành trong vòng ba mươi năm nay, vạn người chứng kiến, nghe nói ngay cả hoàng thượng cũng bị việc này kinh động. Hai vị nam chính đều là rường cột quốc gia, tinh anh xã hội, bất luận ai thắng ai bại, đều là kết quả mọi người không ai muốn thấy. Trải qua một đêm chiến đấu quyết liệt, nhân tài mới nổi phong lưu công tử không thể địch lại, bị chặt hai chân, chỉ còn có thể nằm trên giường giả chết. Đừng nói là đi tán gái, ngay cả bước đi cũng cần cái chân thứ ba hỗ trợ (tin tức là là do chương môn nhân hiệu sách Bát Quái – Bát Đại Quái thuật lại, độ tin cậy lên đến 99.99%)

Đối với nữ nhân, thể diện chính là quan trọng nhất, thể diện chính là diện mạo của một con người. Thế nhưng, thể diện của ta đã hoàn toàn bị quẳng đầu mất, ngay cả cặn cũng không thừa lại. Ngoại trừ ngoạn ngoạn mua một khối đậu hũ đầm đầu chết ra, ta không còn bất kì sự lựa chọn nào khác. Dưới tình huống sống không được yên này, ta chỉ có thể giống như con rùa, đáng thương nằm trên giường giả chết. Đường nhiên, giả chết cũng không quên phát bực.

Một chương đập lên trên giường, ta thô lỗ chửi ầm lên, đem hình tượng toàn bộ quẳng xuống cống, “Con mẹ nó, Bát Đại Quái kia lai lịch thế nào? Dám tung tin giả về phong lưu công tử ta, không muốn sống nữa phải không?” Thể diện trăm năm của Dạ Phượng ta, tất cả đều bị Bát Đại Quái kia quẳng mất.

Tiểu Khiết không nhanh không chậm bước ra, “Hồi công tử, hiệu sách Bát Quái là hiệu sách nổi danh nhất kinh thành, trong đó tổng cộng có tám vị tiên sinh kể chuyện, hợp xưng là kinh thành bát quái. Chương môn Bát Đại Quái, chính là đại ca của bảy vị còn lại. Hiệu sách Bát Quái là nơi linh thông tin tức toàn

thành thậm chí là toàn quốc, chỉ cần đến hiệu sách Bát Quái, có thể nghe được bất cứ tin tức gì.” Đối với hiệu sách Bát Quái, ta nghe danh đã lâu, nhưng vẫn chưa gặp mặt. Mặc cho ta suy nghĩ muốn nát óc, cũng không nghĩ ra bọn họ đến tốt cùng là muốn làm gì, càng nghĩ không ra ta có chỗ nào đắc tội với bọn họ.

Ta tức tối hừ lạnh, “Hứ, ta cùng tám tên bát quái đó có thù hận gì? Tại sao lại trắng trợn tung tin đồn bất lợi với ta.” Ta muốn đến nha môn kiện bọn chúng phá hỏng danh dự của ta, yêu cầu bồi thường phí tổn thất danh dự một trăm vạn lượng.

Tiểu Khí ngu ngốc lắc đầu, “Nô tỳ cũng không rõ.”

Ta trừng mắt nhìn nàng n cái, “Nếu như ngươi hiểu rõ, ngươi chính là thiên tài rồi.” Ngay cả ta còn không rõ, đừng nói chi nàng.

Nàng ủy khuất cúi đầu, mân mê cái miệng nhỏ nhắn khả ái, “Nô tỳ rất ngốc, thế nhưng có một người nhất định biết hiệu sách Bát Quái tại sao lại muốn nói xấu công tử.”

“Ai a?” Lê nào có người thông minh hơn ta. (Sở Sở: Các vị nhìn xem, kẻ này tự cao tự đại đến hết thuốc chữa rồi, quên nàng đi.)

“Bát Đại Quái.”

Trước mắt ta sáng ngời, “Đúng vậy, hẳn nhất định biết.” Việc do hắn gây ra, hẳn tuyệt đối rõ ràng hơn ai hết.

Vừa nghe có thể ra ngoài, Tiểu Khiết lập tức hét chói tai, “Gọi thêm Tuyết Liễu tỷ tỷ, chúng ta cùng đi.”

Nói đến Tuyết Liễu... Ta đã mấy ngày không gặp nàng rồi. Từ sau khi nàng đến Lăng gia dự tiệc, ngay cả bóng dáng cũng không thấy. “Tuyết Liễu đâu.”

“Không biết.” Tiểu Khiết lắc đầu.

“Ác...” Ta cũng không biết nàng đã đi đâu. Dự tiệc thôi mà, cần gì ba bốn ngày vậy?

“Tỷ ấy không phải gặp chuyện gì bất trắc chứ.” Trong giọng nói của nàng cơ hồ lộ ra lo lắng.

“Yên tâm, Tuyết Liễu tinh ranh đến nỗi có thể bắt bán quỳ, tuyệt đối không có việc gì.” Đối với an nguy của Tuyết Liễu, ta hoàn toàn không lo lắng, trực tiếp không thèm quan tâm.

“Ai nói đến ta.” Nương theo giọng nói yêu kiều giòn giã, cửa bị đẩy ra.

Vừa nhắc Tuyết Liễu Tuyết Liễu đến, khinh công này, nguy à nha.

Ánh mắt của ta và Tiểu Khiết giao nhau trong không trung, không hẹn mà cùng quay lại trừng mắt rõ ràng.

Kế hoạch đi nghe kể chuyện đã bị hủy bỏ, thăm vấn ai đó quan trọng hơn.

Ta bưng một chén trà nguội uống một ngụm, hào quang trong khóe mắt khẽ liếc nhìn Tuyết Liễu, “Khục, ta nói Tuyết Liễu này, tình hình ngươi hẹn gặp Lăng Sở Nam là thế nào?” Tuyết Liễu đi đến điểm hẹn là chuyện ba ngày trước, trở về là chuyện của năm phút trước. Trong ba ngày này rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Ngoại trừ đương sự ra thì cả quỳ cũng không biết.

Tuyết Liễu thút tha lả lướt bước ra, dịu dàng cúi đầu, “Hồi công tử, là ngài bảo ta đi gặp hắn mà. Trung gian đã phát sinh chuyện gì, hình như không cần phải hoàn hoàn toàn toàn hồi báo với ngài chứ.” Đây là lời nha hoàn nên nói sao? Quả nhiên là thời thế đổi thay, nha hoàn so với tiểu thư còn oai phong hơn.

Lời nàng còn chưa nói xong, ta đã bị một trận ho khan kịch liệt. “Khục... Khục...” Bị Tuyết Liễu hù dọa, nuốt nước quá mau, bất cẩn bị sặc, “Ta nói Tuyết Liễu a, ta tốt xấu gì cũng là chủ tử của ngươi, ngươi ít nhất cũng nên cho ta ba phần thể diện chứ?” Cho ta ba phần thể diện thôi ta, ta tuyệt đối không mở được phòng nhuộm.

Tuyết Liễu nghiêm trang nhìn ta, lời lẽ đanh thép, “Công tử, đây là việc riêng của Tuyết Liễu. Tuyết Liễu tuy rằng là thị thiếp của ngài, cũng có tự do cá nhân của mình.” Ngay cả nha hoàn cổ đại cũng biết nói tự

do cá nhân, người hiện đại đang ở cổ đại như ta làm sao tác oai tác quái a? Thấy người xuyên qua nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy ai bất hạnh như ta.

“Ai dạy người tự do cá nhân vậy?” Ta dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết là do Lục Thanh Nhã làm.

Tuyết Liễu cúi đầu, trong mắt hiện lên một mặt tiểu ý, “Hồi công tử, là phu nhân dạy.”

“Biết ngay là cầm thú kia làm mà.” Ta đáng thương hít hít mũi, kéo tay áo giả vờ như đang lau nước mắt, “Người đi ra ngoài đi, nếu người thấy Lăng công tử tốt hơn ta, cứ đi tìm hắn.” Đánh chết nàng nàng cũng không dám đi tìm Lăng Sở Nam.

Tuyết Liễu lắc đầu, cười khở, hé miệng ra định nói cái gì, Tiểu Khiết đã nhanh miệng nói trước, “Phu nhân, nam nhân anh vĩ bất phàm, ngọc thụ lâm phong, ôn nhu thể thiếp tuần dật tiêu sái như công tử là thể gian hiểm có, có thể theo công tử, chính là phần phúc của chúng ta. Tỷ cư nhiên...” Tiểu Khiết kích động vươn cánh tay ngọc chỉ vào Tuyết Liễu, “Tỷ cư nhiên còn cùng họ Lăng kia cấu kết thành gian, phản bội công tử, thật sự là hơi quá đáng. Từ nay về sau, ta không tốt với tỷ nữa.” Nàng quật cường quay đầu, chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

Ta kéo tay áo che mặt, thật dài thở ra một tiếng, “Tiểu Khiết, người còn quá nhỏ. Không hiểu đâu, sau này trưởng thành rồi, sẽ biết cái gì gọi là cảm tình.” Làm bộ chà lau nước mắt, ta che miệng cười gian vài tiếng.

Tiểu Khiết liếc mắt nhìn ta, hai tay chống nạnh chắn ở trước mặt Lương tiểu thư, tùy tiện nói, “Tuyết Liễu, tỷ quá đáng.”

Tuyết Liễu bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn ta, mắt hững hờ, “Công tử, Tuyết Liễu biết sai rồi.” Nàng cười gượng vài tiếng, động tác lén lút, “Ta lập tức úp mặt vào tường, buổi tối để người dùng roi da hung hăng đánh ta, dùng đèn cầy nhỏ lên người ta.”

Nhìn thân thể Tuyết Liễu tiêu thất tại cửa, ta câu dẫn khéo môi, chậm rãi cười ra, “Người trở lại cho ta.” Muốn chạy, không dễ như vậy đâu.

Tuyết Liễu dừng bước, bĩu môi đứng vào trong góc.

Nha đầu kia áp a áp ứng, lén lén lút lút, tất có cổ quái. Tuyết Liễu cùng Lăng Sở Nam... Hắc hắc...

Khi ta từ trong bộ dạng cười khúc khích hồi phục tinh thần, đã phát hiện khuôn mặt khả ái của Tiểu Khiết gần trong gang tấc.

Ta lui thân thể về sau, cười khúc khích, “Tiểu Khiết, người làm gì?” Không phải có ý đồ cưỡng gian ta chứ?

Tiểu Khiết mặt mày đỏ lên, ngượng ngùng liếc mắt nhìn ta, “Nếu Tuyết Liễu tỷ tỷ muốn rời bỏ ngài, ngài thu ta đi.”

Ta hai mắt vừa đảo, trực tiếp ngắt xủ.

Lúc gần muốn ngắt xủ, ta nghe được giọng nói của Lạc thúc thúc từ bên ngoài truyền đến, “Công tử, Viêm vương cùng Hoa Dương công chúa cầu kiến.”

Ta giật mình một cái, thần trí đang bay trên tận chín tầng mây nhập lại vào cơ thể, “Hoa Dương công chúa là ai?” Một trăm lần rà soát trí nhớ, cũng không tìm ra bất cứ tư liệu nào về Hoa Dương công chúa. Thực ra ta cũng biết một vị công chúa, nhưng lại không biết phong hào của nàng.

Lạc thúc thúc cung kính nói, “Hồi công tử, nàng chính là thất công chúa của đương kim hoàng thượng, tên là Hoàng Phủ Lam Nhi, phong hào Hoa Dương. Nàng cùng Viêm vương đồng loạt tới chơi, mặc nam trang, tự xưng là Hoàng Phủ công tử, vẫn chưa xác nhận thân phận. Lão nô cả gan, căn cứ theo tuổi tác của nàng suy đoán nàng chính là Hoa Dương công chúa.” Không hổ là người do Thanh Nhã đào tạo, ngay cả thân phận của công chúa hoàng gia cũng có thể đoán ra. Rất giỏi, quả nhiên rất giỏi.

“Trở lại nói với bọn họ, bản công tử bị bệnh, không thích hợp tiếp khách.” Nếu bọn họ không chịu bặc lộ thân phận, bản cô nương cũng vờ như không biết. Trước mặt vương gia công chúa, ta chỉ có thể trái lại nhận lệnh. Thế nhưng, trước mặt bá tính, bản công tử có thể thỏa thích chơi đùa.

“Tuân lệnh.” Lạc đại thúc không hổ danh là quân gia kinh nghiệm lão đạo, hiểu rõ việc đời, ngay cả vương gia công chúa cũng dám lừa gạt.

Ta tiện tay cầm lấy một chùm nho bỏ vào trong miệng, chậm rãi nằm xuống. Cái gì công chúa vương gia, hoàn toàn bị ta ném ra sau đầu.

Tuyết Liễu ngồi trên mép giường, bẻ một trái nho nhét vào trong miệng ta, “Công tử, nên gấp đi.” Nàng thuận lợi ném một trái vào trong miệng mình, cũng ném cho Tiểu Khiết một chùm, “Viêm vương cùng Hoa Dương công chúa đều không phải người thường, chúng ta đặc tội không nổi.”

Khóe môi ta câu dẫn ra một vòng cung duyên dáng, “Không gấp, ta chỉ biết Viêm vương, không biết cái gì Hoàng Phủ công tử.” Bản công tử há lại nói gấp là gấp, noi theo Lưu Bị ba lần đến mới có thể suy xét.

Tuyết Liễu còn chưa kịp nói, Tiểu Khiết đã cướp lời, “Lấy tài trí thông minh tuyệt đỉnh của công tử, nhất định đoán ra thân phận của bọn họ. Ngay cả Tiểu Khiết cũng hiểu rõ đạo lý này...” Nàng nuốt vài trái nho, “Bọn họ cũng hiểu rõ.”

Ta trừng mắt một cái rõ ràng, “Lúc ăn thì đừng nên nói chuyện, đối với dạ dày hay tim đều không có lợi.” Không có lợi với lỗ tai nàng và không có lợi cho tim của ta.

Tiểu Khiết nhanh chóng cúi đầu, thức thời lui ra một bên, “Vâng.”

Tuyết Liễu liếc mắt nhìn nàng một cái, có thâm ý khác nhìn ta, “Công tử, không nên kéo dài nữa. Nếu hấn đã cố tình kết giao, ngài cũng không nên phạt ý hấn.”

Ta vẫn chưa ngốc đến hết thuốc chữa, đương nhiên hiểu rõ ý tứ của nàng, “Tuyết Liễu, người biết tại sao hấn có hứng thú với ta không?” Ta mỉm cười, trong mắt hiện ra một mặt hào quang, “Hấn thường thức văn tài của ta, càng thích ngạo khí của ta. Nếu như ta dễ dàng cho hấn mượn sức, chỉ có thể chứng minh không có khí tiết, mặt khác cũng chứng minh ta không có bản lĩnh. Phàm là người tài ba dị sĩ, đa phần đều cổ quái, hơn nữa tâm cao khí ngạo, tự cao tự đại. Ta không muốn hấn đối với ta là nhất thời hứng thú, ta muốn hấn nhất quyết cần ta.” Chỉ cần hấn nhất quyết cần ta, mới có thể hoàn toàn tín nhiệm ta. Hoàn toàn tín nhiệm ta, ta mới dễ dàng đạt được thứ ta muốn.

Tuyết Liễu khẽ gật đầu, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Công tử mưu tính sâu xa, thiếp thân hổ thẹn không bằng...” Bớt nói nhảm, ta cũng không biết nàng đang khiêu tổn hay chế nhạo ta.

Ta vươn ngón cái lên, chỉ vào thư trác, “Thấy một chồng giấy toàn chữ là chữ kia không, người cầm vài thứ đó ra ngoài, cố ý đựng vào Viêm vương. Nhớ kỹ, lúc nhặt nhớ để lại hai ba tờ.”

Tuyết Liễu trên mặt hiện lên nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi, chỉ là cung kính đáp ứng, “Vâng.”

Vừa xoay đầu, ta nhìn thấy một con nhện đang giăng tơ bên cửa sổ. Nó chậm rãi phun ra những sợi tơ mảnh, một sợi rồi lại một sợi...

Tiểu Khiết theo ánh mắt của ta nhìn đến, đột nhiên trừng mắt, “Công tử, có một con nhện giăng tơ.”

“Đúng vậy, bắt đầu giăng tơ.” Ánh mắt ta rơi vào trên con nhện, khóe môi vung ra một nụ cười bí hiểm.

“Ba” một tiếng khép chiết phiến lại, nụ cười trên môi ta đột nhiên biến mất.

Một ngày nào đó, những sợi tơ mảnh tinh tế sẽ biến thành một cái lưới chắc chắn. Con mồi bị cuốn chặt trong cái vỏ đó, có chạy đằng trời.

Dùng âm hồn bắt tán để hình dung Hoàng Phủ Viêm cùng Hoa Dương công chúa chính là chuẩn xác nhất.

Lần đầu tiên báỉ phỏng bản công tử đã uống phải canh bẻ môn, ngày thứ hai báỉ phỏng. Khi Lạc đại thúc đem tin này đến nói ta biết, ta và Tuyết Liễu đang ở trong đình chơi cờ.

“Công tử, Viêm vương cùng Hoa Dương công chúa tới chơi, đang chờ ở phòng khách.” Đại thúc khi đó đã nói như thế.

Buông một quân cờ xuống, hào quang nơi khóe mắt ta quét qua Lạc đại thúc, “Nói bản công tử cùng ái thiếp xuất môn đạp thanh, không gặp.” Lưu Bị ba lần đến mời, bọn họ bắt quá mới hai lần mà thôi.

“Công tử, Viêm vương tặng lễ vật cho ngài.” Đại thúc nói, cung kính nâng lên một chiếc hộp gấm.

“Mở ra.” Ta vẫn như cũ nhìn vào bàn cờ, không chớp mắt.

“Công tử, là một đôi ngọc như ý.” Đại thúc “A” lên một tiếng, từ trong hộp gấm lấy ra một tờ giấy trắng, “Công tử, trong này còn có một tờ giấy trắng.”

Ta mỉm cười, đặt xuống một quân cờ, “Tuyệt Liễn, người có biết đây là ý gì không?”

“Như có ý, gặp mặt nói chuyện.” Tuyệt Liễn hai ngón tay kẹp lấy quân cờ, đặt lên bàn cờ. Nàng ngẩng đầu nhìn ta, “Chủ động xuất kích.” Định nhân đã chủ động công kích, phương pháp đơn giản nhất chính là...

Ta đem quân cờ đặt lên trần bàn, chống lại ánh mắt của nàng, “Bốn lạng chọi nghìn cân.”

“Nói với vương gia, công tử không có ở đây.” Tuyệt Liễn quả nhiên đủ thông minh, nói một câu không hề liên quan cũng có thể lĩnh hội ý tứ của ta.

Lạc đại thúc trên mặt hiện ra một tia tiểu ý khó mà phát hiện, “Tuân mệnh.”

Không nhìn thấy bóng lưng Lạc đại thúc nữa, ta tiện tay bỏ xuống một quân cờ, “Lăng Sở Nam cùng Mộ Dung gia như nước lửa bất dung, không thu thập hẳn ta một ngày cũng khó sống yên.”

Trên mặt Tuyệt Liễn hiện ra một mặt không được tự nhiên, “Ý của tiểu thư chính là...”

Ta buông quân cờ cuối cùng, khóe môi dẫn ra ý cười, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Sở Sở: Cư nhiên để lại một con nhện nhỏ, chứng tỏ bằng khen người hầu điển hình của bọn họ quá mức thất bại. Ấc... Bất quá như vậy cũng được, có thể, con nhện đó xuất hiện sau khi bọn họ quét tước xong xuôi. Bên ngoài là hoa viên, Ý đùa càn nhiều...

17. Q.1 - Chương 17: Tuyệt Sắc Mỹ Nữ

Hiệu sách Bát Quái là hiệu sách nổi danh nhất cả nước, bất luận là nhân sĩ giang hồ hay quan to hiển quý đều thích đến hiệu sách Bát Quái ngồi chơi, nghe một chút việc thú vị trên giang hồ, triều đình bí sử. Cũng chính vì vậy mà hiệu sách Bát Quái khách đến nhiều như mây, vô cùng đông đúc.

Đang là buổi trưa, trong đại sảnh người ra kẻ vào, âm thanh cao đàm khoát luận vang thành một mảnh.

Ta ở trong đám người qua lại không ngớt, liếc mắt tìm một chỗ trống. Thật đáng tiếc, ta ở đại sảnh dạo qua một vòng cũng không phát hiện chỗ nào có thể ngồi xuống được.

Chậm rãi bước lên trên lầu, ta cảm thấy có vô số ánh mắt đang nhìn về phía ta.

Ta một thân khinh sam màu tím nhạt, lụa tím che mặt. Mái tóc dài đơn giản búi lại, phôi sức trên đầu chỉ vắn vắn xuyên vào hai cây trâm dong đưa, chiếc trâm cắm nghiêng bên tóc còn có một đóa hoa phù dung tử sắc tinh xảo. Một thân trang phục thanh tân trong sáng, có vẻ phong tình của tiểu gia bích ngọc, lại có ý nhị của nữ tử giang hồ. Dung nhan dưới chiếc lụa mỏng như ẩn như hiện, rung động lòng người.

Ta cũng không phải keo kiệt, ngược lại rất thích khoe khoang mỹ sắc của mình. Nếu như vẻ đẹp của ta có thể cho bọn chúng một hồi mở rộng tầm mắt, có thể tha hồ thưởng thức.

Ngước mắt nhìn lên, ta ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên lầu hai.

Đừng hiểu nhầm, ta đại giá quang lâm hiệu sách Bát Quái chỉ đơn thuần là nghe chuyện, tuyệt đối không có ý đồ phá hoại.

Mới vừa bước lên lầu hai, ta lại thấy có một chỗ còn trống. Ta phi thường không khách khí đến chỗ trống đó, tùy tiện ngồi xuống, từ đầu tới đuôi không hề liếc mắt nhìn vị nhân huynh đang ngồi bàn trên một cái.

“Cô nương, muốn dùng gì?” Vừa ngồi xuống, ánh mắt sắc bén của tiểu nhị đã chạy đến ngay bên cạnh ta.

“Một ấm trà, thuận tiện đem đến vài món điểm tâm.” Ta vừa dùng cơm xong, cho dù có đưa tới món ngon nhất ta cũng ăn không nổi.

“Cô nương thỉnh chờ.”

Ta “ừ” một tiếng, giơ tay áo lên lau lau những giọt mồ hôi trên trán.

Mặt Trời này, thật độc quá. Tùy tiện đi lại một vòng trên đường, trán đã đổ đầy mồ hôi.

“Cô nương đi một người.” Giọng nói nhu nhược truyền tới bên tai ta.

“Đúng vậy, một người.” Thuận miệng trả lời, ta vô thức ngoảnh đầu nhìn người đối diện.

Kinh diễm.

Trong nháy mắt thấy rõ dung mạo của nàng, ta hoàn toàn ngạt thở, đầu óc trống rỗng. Ngoại trừ hai chữ kinh diễm ra, ta không tìm được từ nào khác để hình dung cảm xúc của mình.

Phong hoa tuyệt đại, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn... Tứ đại mỹ nhân mà nhìn thấy nàng cũng sẽ tự ti đến nỗi thất cổ tự sát.

Ngồi đối diện ta chính là một vị đệ nhất tuyệt sắc nữ tử, nàng một thân bạch y, trang phục thanh lịch. Đôi mắt kia, quyến rũ tận xương. Phong vận đó, yêu mị hoặc đến tột cùng. Yêu mà không diễm, mị nhưng không tục khí.

Mỹ nhân gương mặt nhìn ta, ôn nhu cười, “Ta cũng đi một người.” Sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng.

Ta lặng lẽ liếc mắt nhìn xung quanh, hạ giọng nói, “Mỹ nữ tỷ tỷ, chỗ này rỗng rảnh hỗn tạp, đi một mình rất nguy hiểm đó.” Không ngoài dự đoán, ta nhìn thấy vô số ánh mắt hèn mọn xung quanh. Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, bọn chúng thêm nhỏ dãi chính là vị mỹ nhân đối diện với vị tử sắc nữ tử kia.

Nàng vô tội nháy mắt mấy cái, “Đa tạ cô nương, ta lần đầu đến đây.” Đôi mắt như ẩn chứa xuân thủy nhìn ta vô cùng đáng yêu. Đáng tiếc ta là một nữ tử, bằng không, ta nhất định đem vị đại mỹ nhân này về nhà giấu cho thật kỹ.

Bị mỹ sắc mê hoặc, ta lập tức rất cầu huyết võ ngực bảo chứng, “Cô nương không cần lo lắng, có ta ở đây, bọn chúng không dám làm gì cô nương.” Bảo hộ mỹ nhân, chính là trách nhiệm của mọi người. Dạ Phượng ta một đời cao thủ, đương nhiên có trách nhiệm bảo hộ mỹ nhân.

Mỹ nữ cười yếu ớt, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền, “Cô nương, cô nương tên gì?”

“Ta là Phượng Nhi.” Không thể nói ta là Phượng Dạ hay Mộ Dung Tử Lung được chứ. “Cô nương, cô nương tên gì?”

“Nương ta đều gọi ta là Thanh Nhi.” Mỹ nữ lần thứ hai cười yếu ớt, ta suýt chút nữa mất hồn.

“Thanh Nhi cô nương, cô nương tại sao lại một mình đến nơi này?” Một vị đại mỹ nhân ngồi ở những nơi thế này, ai mà không hiếu kỳ.

Thanh Nhi mỹ nhân hồn nhiên nháy mắt mấy cái, “Nghe nói ở đây rất vui, nên ta tới.”

“Ta cũng vậy.” Ta quay đầu liếc mắt nhìn đài cao dành cho tiên sinh kể chuyện, có chút nghi hoặc, “Không phải nói ở đây có tám vị tiên sinh sao? Tại sao một người cũng không thấy?” Tối đây quá vội vàng, ta cũng chưa hỏi thăm tường tận tư liệu về hiệu sách Bát Quái này.

“Hai vị cô nương có điều không biết, tám vị tiên sinh tính tình cổ quái, tùy tâm sở dục. Đến hiệu sách Bát Quái, không nhất định có thể gặp được bọn họ. Có thể nghe tám vị tiên sinh kể chuyện, còn phải xem vận khí.” Nam tử đang ngồi ở bàn cạnh bên đứng dậy, vẻ mặt tươi cười đi tới trước mặt chúng ta. (TN: Cái hiệu sách chém gió không mà cũng bày đặt =)))

Từ trong ánh mắt của hắn, ta nhìn thấy một tia tà khí. Căn cứ theo nguyên tắc dĩ hòa vi quý, ta hòa nhã nói câu cảm tạ, “Đa tạ đại ca.” Từ đầu tới thì cút về đó đi, dùng phương thức này bắt chuyện với mỹ nhân, quá hạn sử dụng rồi.

Trên mặt nam tử hiện lên một mặt xấu hổ, phần nộ xoay người.

Mỹ nữ hiển nhiên không rõ đây là tình huống gì, vội vàng gọi hắn lại, “Vị đại ca này, nếu tám vị tiên sinh không có ở đây, tại sao hiệu sách Bát Quái vẫn đông người như vậy?”

Nghe mỹ nữ gọi hắn, nam tử lập tức xoay người lại cười, “Hai vị cô nương vừa nhìn đã biết là người ngoại đạo, hiệu sách Bát Quái, ngư long hỗn tạp, các đạo nhân mã tề tụ tại đây, muốn hỏi thăm tin tức dễ như trở bàn tay. Chỉ cần đến hiệu sách Bát Quái, không có chuyện không thăm dò được tin tức. Hỏi thăm tin tức không nhất định phải tìm tám vị tiên sinh, hiểu chứ?”

Ta ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Đa tạ.” Thăng ngu cũng biết, không cần hắn nhiều lời.

Mỹ nữ dịu dàng cười yếu ớt, ôn nhu nói, “Đại ca thực sự là bác học đa tài học xa hiểu rộng, tiểu nữ tử bội phục.”

Được mỹ nữ tán thưởng, hắn lập tức lâng lâng, được một tắc lại tiến thêm một thước ngồi bên cạnh ta, “Hai vị cô nương hẳn đã nghe nói qua Dạ Phượng? Người đứng đầu giang hồ hiện nay, chính là nàng.”

Dạ Phượng? Ta bây giờ đang là người đứng đầu giang hồ sao? Đến mức đó rồi?

Ngón tay ta căng thẳng, nhanh chóng cười làm lành, “Đại ca, nói vậy là thế nào?” Tám sự về bản thân mình, sao có thể không quan tâm được?

Hắn lén lút nhìn chung quanh, thần bí nói, “Theo hạ nhân Hứa phủ nói, Dạ Phượng võ công rất cao, thủ pháp giết người vô cùng tàn nhẫn, thế gian hiếm có. Võ công của nàng, đủ để xếp vào hàng tiền thập cao thủ. Thủ pháp giết người tàn độc, đủ để xếp vào hàng tiền thập sát thủ. Người này là đóa hoa đáng kinh ngạc nhất võ lâm, hết lần này đến lần khác thoát ẩn thoát hiện, lai lịch thần bí. Võ lâm các đại môn phái đều vội vàng điều tra lai lịch của nàng. Võ lâm tam đại tổ chức sát thủ, đều dự định mời nàng tham gia đại hội võ lâm mười năm một lần, tranh đoạt vị trí võ lâm minh chủ.”

“Nàng lợi hại như vậy sao?” Ta lợi hại vậy a? Sao ta không biết?

“Đương nhiên, tiếng tăm nổi bật nhất, không phải Dạ Phượng thì là ai. Nghe nói năm ngoái vụ án Phích Lịch Song Hùng bị giết, chính là do nàng làm. Đầu năm nay, bang chủ Thái Hồ bang bị sát hại, cũng do Dạ Phượng gây nên.” Hắn nói, đầu chậm rãi sát lại gần ta, bàn tay giấu bắt đầu sờ soạt bàn tay của ta.

Phích Lịch Song Hùng là ai? Ta biết không? Bang chủ Thái Hồ bang là người nào? Ta từng nghe qua sao?

Không thể bởi vì ta giết Hứa Hoành mà vụ án đều đổ lên đầu ta vậy chứ? Mẹ nó, thật là oan uổng quá mà.

Ta nhận thấy ý đồ gây rối của hắn, liên tục đẩy hắn ra, “Cút ngay.”

Hắn cười hắc hắc, “Cô nương, giỡn chơi thôi mà, hà tất giận dữ như vậy.”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Cút xa một chút, cẩn thận ta chém đứt chân của ngươi.” ‘Thái đao’ của Dạ Phượng ta cũng không thể cầm trượng như vậy.

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, “Cô nương, không muốn nghe cho hết sao?”

“Nói bậy, ta tại sao lại muốn nghe?” Ta hừ lạnh.

Hắn tà nghệ liếc mắt nhìn ta, thần tình trở nên lạnh lẽo, “Cô nương, cô nương không tin? Chẳng lẽ là hoài nghi nhân phẩm của Ngô Nhân Bình ta.” Ngô Nhân Bình, quả thật là đủ vô nhân phẩm.

Ta không hề run sợ, kiêu ngạo ngẩng đầu, “Không chỉ hoài nghi, mà là quả thực đã nhìn thấu ngươi rồi. Mặt người dạ thú chính là mặt người dạ thú, sắc lang đội lớp da dê.” Diễn hình cảm thú.

“Cô nương, ăn nói phải cẩn thận.” Ánh mắt hắn liếc xéo qua, nhìn bàn bên cạnh.

Ta theo đường nhìn của hắn nhìn thấy mỗi người bàn bên đều cầm binh khí, hung ác độc địa trừng mắt nhìn ta.

Thanh Nhi mỹ nhân thân thể co rút lại, đáng thương nhìn ta, “Phượng Nhi cô nương, bọn họ...”

Ta cười nhạt, “Vô nhân phẩm, muốn giỡn phải không, còn muốn cường đoạt?”

Vô nhân phẩm phun một ngụm, “Nha đầu không biết tốt xấu, lão tử ngươi hôm nay muốn cường đoạt, thế nào?”

Ta ngồi ở trên ghế, hai chân bắt chéo, hướng về hắn vẫy tay, “Đến đây.” Cường đoạt Dạ Phượng? Xem hắn có bản lĩnh đó hay không.

“Phượng cô nương...” Thanh Nhi mỹ nữ từ trên ghế đứng dậy, trốn phía sau ta, hai tay giữ chặt y phục của ta.

Ta vung tóc, vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, “Ngoan, đừng sợ.”

Vô nhân phẩm khế cắn môi, nhìn đám người kia hô to một tiếng, “Bắt hai nha đầu này lại.” Vừa dứt lời, toàn bộ bọn người ngồi bàn bên đồng thời xông tới.

Con người ta đột nhiên trở lạnh, một cổ hào quang sắc nhọn từ bên hông toát ra. Ta cầm nhuyễn kiếm trên tay, linh hoạt trong đám người đông đúc. Thân ảnh màu tím cuồng vũ bay lượn, giống như hoa rơi trong gió. Tư thái duyên dáng, múa lên vũ điệu tàn khốc nhất. Theo bảo kiếm lay động, bàn ghế rải rác khắp nơi, tạo ra tiếng đùng đùng. Mùi máu tươi dần dần nồng đậm, một giọt máu đỏ sẫm vương trên mặt ta...

Tất cả lại trở nên yên tĩnh, ta lẳng lặng đứng đó đưa lưng về phía mọi người, giống như một pho tượng điêu khắc. Máu tươi theo kiếm chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Ta nhắc kiếm lên, trên mặt đất vẽ một chút dấu vết, “Một con mắt, một cánh tay, một bàn tay, một chân... Đây là cái giá, cái giá các ngươi khi để người yếu nhược. Từ nay về sau, đừng để ta gặp lại các ngươi.” Hạ Tử Lung sau khi rời khỏi giang hồ, không hề giết bất cứ ai. Nếu giết người, chính là Dạ Phượng.

Vô nhân phẩm dùng vũ khí chống đỡ, gian nan đứng lên, “Ngươi là ai?” Mất một chân mà còn đứng lên được, bội phục.

Kéo xuống một góc váy, ta chậm rãi lau đi vết máu trên thân kiếm, “Người trong giang hồ.” Ngay cả ta, cũng không biết bản thân mình là ai.

18. Q.1 - Chương 18: Ta Là Mối Đe Dọa Lớn

Hiệu sách Bát Quái vẫn ồn ào náo nhiệt như trước, tựa như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Nếu như không phải có từng đạo ánh mắt soi mói nhìn ta, ta sẽ cho rằng tất cả những gì xảy ra trước đó, chỉ là ảo giác của ta.

Muốn một bầu rượu, ta lạnh nhạt rót. Uống vì giang hồ, cũng vì chính bản thân ta.

Giang hồ là nơi tàn khốc nhất, mỗi ngày đều có người chết đi, có người bị thương. Tử thương, đối với người giang hồ mà nói chính là chuyện bình thường nhất. Thật đáng buồn, ta sinh ra lại chính là người trong gian hồ.

“Phượng Nhi cô nương, cô nương thật lợi hại.” Mỹ nữ vài lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng có dũng khí mở miệng.

Ta rất bội phục dũng khí của nàng, thấy ta tàn nhẫn như vậy, cư nhiên còn dám cùng ta ngồi chung một chỗ, dám nói chuyện với ta.

Ta cười lạnh một cái, cúi đầu nhìn chén rượu, “Là tàn nhẫn chứ?” Chắt lỏng trong chén phản chiếu ngược lại cái bóng của ta.

Nàng cười yếu ớt, “Giang hồ chính là như vậy, không phải sao?” Giờ một chén rượu lên, nàng mỉm cười nhìn ta.

Ta cười một cái, cũng nâng một chén rượu, “Đúng vậy, chính là như vậy.” Thân tại giang hồ, chỉ có hai sự lựa chọn. Giết người hoặc bị người giết, ta chọn về trước.

Buông chén rượu xuống, nàng chậm rãi quay đầu, đường nhìn rơi ra ngoài cửa sổ, “Kỳ thực ta rất ngưỡng mộ cô nương.”

Ta thưởng thức rượu trong chén, cười khỏ, “A? Ngưỡng mộ ta cái gì?” Cuộc đời của ta rất đặc sắc, cũng rất thất bại.

Thanh Nhi mỹ nhân hộp một ngụm, cảm khái nói, “Ngưỡng mộ cô nương không bị danh lợi ràng buộc.”

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, “Sao? Danh lợi?” Thứ đó ta đã từng có rồi, hà tất chi phải khổ tâm tranh giành?

Ta vừa dứt lời, bên tai vang lên âm thanh nịnh hót của điểm tiểu nhị, “Cô nương, ngài vừa đập nát tổng cộng tám cái bàn, hai mươi cái ghế, ba mươi mốt bầu rượu... Cộng thêm, tiền thưởng của ngài, tổng cộng ba trăm lượng.”

Ta quét mắt liếc nhìn hắn một cái, cười khỏ, “Đắt vậy sao?” Ăn cướp à? Ta đập nát mấy thứ đó, tối đa cũng chỉ trị giá ba mươi lượng mà thôi.

Không hổ là điểm tiểu nhị, vẫn giữ được vẻ mặt tươi cười, “Cô nương, bạc lẻ phía sau ta còn chưa tính.”

Ta liếc mắt nhìn Thanh Nhi, thản nhiên nói, “Thấy chưa, ta bây giờ đang vì lợi ích mà phiền não rồi đó.” Đúng vậy, ta không có tiền, trên người chỉ có hơn mười lượng bạc mà thôi. Xuất môn đi dạo, ai lại mang theo mấy trăm lượng?

“Nữ hiệp không cần lo lắng, bước ra bên ngoài, ai cũng có lúc gặp chuyện phiền phức. Căn cứ theo quy củ của hiệu sách Bát Quái, chỉ cần...” Tiểu nhị đưa tay chỉ vào vị trí chính giữa đài cao, “Chỉ cần cô nương đến đó kể chuyện về một ai đó, bản điểm không lấy một xu.”

Nhìn đài cao kể chuyện hoa lệ, suy nghĩ ta trở nên lơ lửng, “Cũng được, trong lòng người trong giang hồ, ai lại không có một đoạn quá khứ?” Trong lòng Dạ Phượng, cũng có một câu chuyện về của bản thân mình.

Tiểu nhị nghe thế, hết sức vui mừng, “Nếu đã là vậy, cô nương thỉnh.”

Ngẩng đầu, ta than nhẹ một tiếng, “Phiền tiểu nhị ca cho ta một vò rượu ngon.”

“Được, ngài chờ một lát.” Ta nhị vô cùng phấn khởi xoay người.

Ta không bước trên bậc thang, lưu loát bay qua lan can, ngồi trên cái ghế trước bàn. Chưa ngồi vào chỗ của mình, một vò rượu đã bay tới trước mặt ta. Đầu ngón chân ta chìa xuống đất, xoay tròn bay lên, ôm vò rượu vào trong ngực.

Lúc đáp xuống, ta vẫn như cũ ngồi trên ghế, nhưng năm ngón tay đã áp lên vò rượu.

Ánh mắt của tất cả mọi người trên lầu dưới lầu đều rơi thẳng vào ta, có hiếu kỳ, cũng có kinh ngạc.

Ra sức nắm lấy vò rượu, ta ngẩng đầu lên, đem chất lỏng cay nồng trút vào trong miệng.

Đặt vò rượu lên bàn, ánh mắt ta chậm rãi đảo qua mọi người, “Cái gì được gọi là giang hồ? Chỗ nào có người, nơi đó chính là giang hồ. Mà có giang hồ thì có ân oán, có phân tranh.”

Tiếng ồn ào huyền ảo trong hiệu sách nhất thời tắt hẳn, ánh mắt mọi người đều tập trung cả về ta.

Ta nheo mắt lại, chậm rãi kể chuyện. (Đương nhiên, có một số chỗ tự động tĩnh lược.) “Nàng là Dạ Phượng, thế nhưng, nàng không phải tên Dạ Phượng. Dạ Phượng, chỉ là danh hiệu mà thôi. Hai chữ Dạ Phượng, tượng trưng cho giết chóc, cũng tượng trưng cho tàn khốc. Nàng họ Hạ, vừa mới sinh ra, chính là người trong giang hồ. Bất luận nàng có nguyện ý hay không, nàng đều vướng vào ân oán phân tranh bất tận...” Dạ Phượng cũng không có gì đặc biệt hơn người, nàng cũng giống như mọi người, chỉ là một nữ tử bình thường. Tất cả những gì nàng từng trải qua, đều không phải là nàng mong muốn. Nhà tan cửa nát, giết người như ma, nàng phải gánh trên lưng nỗi thống khổ không thể nào tưởng nổi.

Vò rượu dần dần cạn hết, câu chuyện, cũng nên kết thúc. “Nàng sáng tạo ra một thần thoại vô lâm, thế nhưng, chỉ có Hạ cô nương tự mình hiểu rằng, tất cả những điều này, đều không phải thứ nàng mong muốn. Một thanh kiếm, một bầu rượu, một thân tiêu sái, mới là thứ nàng lưu luyến nhất. Đời người như sương cũng như mộng, tại sai, luôn có nhiều phân tranh như vậy?”

Toàn bộ hiệu sách Bát Quái tĩnh lặng như tờ, mọi người lặng lẽ nhìn nàng. Không nói lời nào, cũng không có bất kỳ động tác gì. Không cần nói rõ, ta tin tất cả mọi người đều biết ta là Dạ Phượng, là Dạ Phượng trong truyền thuyết.

Ẩn thân lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ta lấy thân phận Dạ Phượng chân chính vạch trần trước mặt mọi người. Nói ra bí mật trong lòng, đột nhiên thấy dễ chịu.

Bước xuống đài cao, một nam tử mặc trang phục sai vặt lập tức tới bên cạnh ta, nhỏ giọng nói, “Cô nương, chủ nhân nhà ta ời.”

Ta chần chờ một chút, “Phiền tiểu ca dẫn đường.”

Hắn lập tức vui vẻ ra mặt, khom lưng cúi người nói, “Hạ cô nương thỉnh lên lầu.” Từ giờ trở đi, cả thế gian đều biết Dạ Phượng họ Hạ.

Theo hắn lên lầu, ta cố ý nhìn về chỗ Thanh Nhi ngồi một chút. Thế nhưng phát hiện, chỗ ngồi trống rỗng, không thấy tung tích giai nhân. Trong lòng ta cũng không quá dao động, dù sao chúng ta cũng chỉ là bình thủy tương phù, không có giao tình gì. Thân tại giang hồ, sẽ gặp đủ loại kiểu dáng hạng người. Có duyên gặp thoáng quá nhau, thật sự rất nhiều.

Theo gã sai vặt đi đến bao sương, ta đã đoán ra tiêu điểm của ngày mai – Dạ Phượng đột nhiên xuất hiện ở hiệu sách Bát Quái, còn kể lại quá khứ của mình. Cuối cùng được một người thần bí mời, hành tung lần thứ hai trở thành bí mật.

Sở Sở bị bệnh, ô ô, rất thảm a, gần đây ít có thể canh tân, các vị nghìn vạn lần đừng đánh ta, thủ hạ lưu tình nha.

Theo gã sai vặt tiến vào bao sương, ta trông thấy một nam tử lớn lên dị thường tuấn mỹ. Hắn một thân hoa phục, chiết phiến nhẹ nhàng lay động. Dáng tươi cười hòa ái dễ gần, khiến hắn giống như gió xuân.

Mặc dù từ trên người hắn không nhìn ra bất cứ vẻ gì đáng sợ, thế nhưng ta lại cảm thấy sờn tóc gáy. Tự nhiên có một cổ máu tươi nồng đậm đang phóng tới trước mặt.

Thấy chúng ta đi vào, hắn khoát tay ý bảo gã sai vặt ra ngoài, khuôn mặt tươi cười đứng lên, thu chiết phiến lại, chấp tay nói, “Vệ ra vị này chính là Hạ cô nương Dạ Phượng.” Trong nháy mắt hắn cúi đầu, ta phát hiện trong mắt hắn có một tia lạnh lùng. Cuối cùng ta cũng hiểu mùi máu tươi nồng đậm là từ đâu mà có.

“Công tử không cần khách khí.” Ta vô tình thối lui vài bước, thản nhiên nói, “Chẳng hay công tử tìm ta là có việc gì?” Khẽ phát tay áo, bột phấn nhàn nhạt rơi vào trong rượu và thức ăn.

Hắn vẫn cười đến dị thường thân thiết như cũ, “Tại hạ luôn luôn thưởng thức anh hùng hào kiệt, thế nên, muốn mời cô nương uống chén rượu nhạt, mong Hạ cô nương nể mặt.” Chỉ là uống rượu thôi sao? Tìm Dạ Phượng uống rượu? Buồn cười.

Ta chậm rãi ngồi xuống, nhìn thẳng vào hắn, “Công tử có gì xin cứ nói thẳng, Dạ Phượng không thích quanh co dài dòng.” Mở tiệc chiêu đãi Dạ Phượng, ngoại trừ giết người còn có thể làm gì?

Hắn thỏa mãn gật đầu, “Tốt, Dạ Phượng quả nhiên là người sáng khoái.”

Ta diện vô biểu tình, đôi mắt trống rỗng vô thần, “Giết ai? Giá cả.” Sát thủ nên có phong thái của sát thủ.

Hắn mỉm cười, chậm rãi từ trên người móc ra một tấm ngân phiếu đặt lên bàn, “Phần thừa.”

Ta khẽ liếc mắt, nhìn thấy chữ một vạn lượng, “Công tử hào phóng.”

Hắn thoáng chốc ưu nhã, “Chỉ cần Hạ cô nương thay ta làm việc, muốn gì được đó.” Dạ Phượng ta là loại người thấy tiền sáng mắt hay sao?

Ta không nhìn đến ngân phiếu, thản nhiên nói, “Giết ai?”

“Không hổ danh là Dạ Phượng, quả nhiên có phong phạm của cao thủ.” Hắn dùng chiết phiên đẩy ngân phiếu, đặt ở trước mặt ta, nhẹ nhàng nói, “Ta muốn Mộ Dung gia biến mất.”

Ta chớp mắt một cái, khẩu khí trở nên rất nguy hiểm, “Tại sao?” Giết Mộ Dung gia? Tại sao? Hắn là ai? Đến tột cùng là có mục đích gì?

Hắn chậm rãi hợp một ngụm rượu, “Không cần hỏi tại sao, đến khi sự thành, chỉ cần người nói, ta đều có thể cho.”

Ta dùng hai ngón tay kẹp lấy ngân phiếu, lạnh nhạt cười rộ lên, “Công tử, người chết sẽ không có nhiều yêu cầu lắm.” Đến khi sự thành, ta tám chín phần mười sẽ biến thành người chết.

Hắn liếc mắt nhìn ta, cười ha hả, “Tốt, tốt, ta thích người thông minh.”

“Nếu đã vậy, tại sao ta phải thay người làm việc?” Hắn có thể mời ta giết cả nhà Mộ Dung, cũng có thể thỉnh những người khác tới giết ta.

Hắn bốn cột dùng chiết phiên nâng cầm ta lên, bên tai ta nhẹ giọng nói, “Dạ Phượng cô nương, người ta giết đều là những kẻ không biết điều, nếu cô nương thông tuệ như vậy, sao ta lại giết cô nương được?” Thỉnh sát thủ mà còn tán gái?

“Vậy sao?” Ta cười nhạt.

“Trong vòng ba ngày, ta không muốn nhìn thấy Mộ Dung Quyết, Lục Thanh Nhã, Mộ Dung Phong Vân, Mộ Dung Tử Lung...” Trong vòng ba giây, Mộ Dung Tử Lung không muốn nhìn thấy hắn.

“Ta cũng không chấp nhận vụ làm ăn này của người.” Dạ Phượng ta dù có tham, cũng không vì tiền mà giết chính mình.

“Nếu như cô nương không đồng ý, e rằng không bước ra khỏi cánh cửa này.” Giọng nói hắn vẫn nhẹ nhàng như cũ, nhưng lại giống như lưỡi dao sắc bén bao vây trong tơ lụa.

Ta nheo mắt lại, “Ta không nhận vụ làm ăn này, thế nhưng, cũng muốn từ cánh cửa này bước ra.” Dạ Phượng ta lại bị hù dọa sao.

“Dạ Phượng cô nương, cô nương nên suy xét rõ ràng.” Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua khăn che mặt của ta.

Ta thuận thế nắm lấy tay hắn, ý vị sâu xa nói, “Công tử, cần phải suy xét rõ ràng là người mới đúng.” Hạ Tử Lung ta há lại là trái hồng nhuộm bị người ta xâu xé.

“Người...” Ta vừa dứt lời, chỉ thấy hắn ôm bụng, rên rỉ ngồi trên ghế, “Người hạ độc lúc nào?”

“Vừa bước vào cửa, thuận lợi hạ độc trong chén của người.” Từ nhỏ tiếp thu đủ mọi kiểu dáng huấn luyện, ta đối với sát khí phi thường miễn cảm. Từ khi bước chân vào cửa, ta tin tưởng trực giác của mình, hắn là địch, không phải bạn.

“Người muốn thế nào?” Hắn gian nan ngẩng đầu, ôm bụng, “Giải được.”

“Người nói đưa thì ta đưa sao?” Ta mỉm cười, “Ta đây chẳng phải là rất mắt mắt?”

“Cho ta giải được, ta thả người đi.”

Ta cười lạnh khinh thường, “Quả nhiên, người xấu đều sợ chết. Mà người, chính là thuộc loại xấu đến tận xương tủy.”

Hắn cắn răng, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, “Cho ta.”

Ta lạnh lùng liếc hắn một cái, “Cho cái gì? Lời này của người nên nói với kỹ nữ mới đúng.”

“Người...” Hắn bị ta chọc tức đến nhức đầu hoa mắt, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ta không nhanh không chậm từ trong người lấy ra một viên dược hoàn, chia làm hai nửa, một nửa đặt ở trên bàn, còn một nửa giữ lại, “Cho người phân nửa trước, chờ sau khi ta rời khỏi đây, tự nhiên sẽ phải người đưa một nửa còn lại tặng cho người.”

“Ta tại sao phải tin tưởng người.”

Đôi nhú đôi mi thanh tú, “Người không còn sự lựa chọn nào khác.” Chọn tin tưởng ta hoặc là ôm nhau cùng chết, kẻ xấu đều sợ chết, hẳn nhất định sẽ chọn về trước.

Hắn hít sâu một hơi, kiềm nén phần nộ, “Đi.”

Mở cửa sổ, ta thản nhiên cười, “Đa tạ.”

Sau khi ta hoàn toàn rời khỏi hiệu sách Bát Quái, đánh chết ta ta cũng không giao ra giải dược, lại càng không nói cho hắn biết, ta bắt quả chỉ là thả chút bột đậu trong rượu của hắn thôi. Đương nhiên, lại càng không nói cho hắn biết, bột đậu này là do nhà ta chuẩn bị để vỗ béo heo.

19. Q.1 - Chương 19: Chúng Ta Ở Bên Nhau Đi

Vội vã thay y phục trên người, ta chạy bán sống bán chết về Mộ Dung gia.

Có người muốn tiêu diệt Mộ Dung gia, đó là đại sự. Thân là tiểu thư Mộ Dung gia, ta sao dám chậm trễ chứ?

Đầu đá lung tung xông vào cửa lớn Mộ Dung gia, đột nhiên có người kéo cánh tay ta lại, “Này, bạn thân, muội vội vã đi đâu thai hử?”

Dùng óc heo tự hỏi, ta cũng biết giọng nói đó là của ai.

Ta vẫn như cũ cúi đầu, giơ tay lên, một trận cảm lấy cánh tay Lục Thanh Nhã, kéo Thanh Nhã kéo vào bên trong, “Vào trong nói.”

Thanh Nhã bị ta làm cho quá lạ, không hiểu chuyện gì, “Phát điên gì vậy?”

Ta khẽ liếc mắt nhìn Thanh Nhã, dùng giọng điệu mơ hồ không rõ nói, “Xảy ra chuyện lớn rồi, tỷ phu cùng đại ca ở đâu?” Ngôn ngữ bí mật của chúng ta lúc đó, người ngoài nghe rất khó hiểu.

Lục Thanh Nhã dừng bước một chút, theo ta đi vào, “Lão công mới từ trong cung trở về, còn đại ca muội mất tích đã mấy ngày rồi. Nghe nói là đang ở chỗ tình nhân nào đó.”

Tìm nữ nhân? Trong đầu ta xẹt qua một trận kỳ quái, lại không biết nói đó là cái gì.

Bất đắc dĩ lắc đầu, ta tiếc hận than thở, “Hết thuốc chữa, chết đến nơi rồi cũng không quên phong lưu.” Cẩn thận kéo tình trùng cạn kiệt tử vong, chết trên giường nữ nhân.

Thanh Nhã quét mắt nhìn chung quanh, thấy bốn bề vắng lặng, chọc chọc cánh tay ta, “Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ta cũng liếc mắt nhìn xung quanh, nháy mắt, “Vào trong nói.”

“Đây là Phong Vân các, đến chỗ của muội đi.” Thanh Nhã một tay giữ chặt cánh tay ta.

“Phong Vân các quanh năm không có người, là nơi tốt nhất ưu đồ bí mật giết người phóng hỏa.” Mắt ta tuy rằng có cận một chút, nhưng cũng không đến mức không thấy ba chữ lớn rồng bay phượng múa “Phong Vân các”.

Thanh Nhã mờ ám nháy nháy mắt, vờ như vô ý nói, “Kỳ thực ta thấy Di Hồng viện cũng tốt dã man, đặc biệt càng thích hợp làm trộm.”

Ta ném cho tỷ ấy một ánh mắt rõ ràng, “Tên này vừa nghe đã biết là kỹ viện, đương nhiên thích hợp làm trộm rồi.”

Một mặt tiêu ý từ môi Thanh Nhã khuếch tán ra, ho khan một tiếng, “Ta đã biết muội không hề cẩn trọng, đại khái không biết, chỗ của muội tên gọi Di Hồng viện.”

“Di Hồng viện?” Ta kéo dài âm thanh.

“Muội là viện trưởng.” Nói tú bà cũng không sai biệt lắm.

Ta mỉm cười, nói giọng chắc chắn, “Chỗ chất nữ ta ở có phải gọi Khoái Lục các?”

Thanh Nhã sửng sốt, trừng to mắt, “Muội làm sao biết? Ta còn tưởng muội nhất định tức giận.”

Ta ném ra một cái siêu cấp long não, “Ta tốt xấu gì cũng là văn nhân, lẽ nào không biết thì từ “di hồng khoái lục?” Bản thân hai chữ di hồng không có gì bất thường, thứ bất thường kỳ thực chính là lòng người. Nghe đến ba chữ Di Hồng viện, mọi người đa phần đều nghĩ đến thanh lâu, tư tưởng dơ bẩn cũng vô phương thôi.

Thanh Nhã cười hì hì gơ ngón cái lên, “Lợi hại.”

Ta cực độ “khiêm tốn” cười, “Quá khen quá khen.”

“Ồn chết đi.” Một đạo âm thanh mơ hồ từ trên trời bay tới, đột nhiên xen vào giữa chúng ta.

Ta và Thanh Nhã nhìn nhau, song song nhanh chân bỏ chạy. Đương nhiên, cũng không phải là bỏ chạy trốn chết, mà là lần theo âm thanh mà tìm.

Dám ở Mộ Dung gia giàu vô dương oai, ta thấy hần ăn quá no, sống quá chán rồi.

Theo âm thanh, hai chúng ta một đường chạy tới phòng khách. Còn chưa vào cửa, đã nghe thấy một tràn vị rượu nồng đậm. Vò rượu rỗng dưới đất tùy ý tán loạn, lán lóc khắp nơi.

Ở dưới cái bàn nhỏ trong phòng khách, chúng ta tìm được cái tên rất chán sống đó.

“Tỷ không phải nói hần ở chỗ tình nhân sao? Thế nào lại say chết ở chỗ này?” Ta đưa mắt nhìn xung quanh một chút, những vò rượu này ít nhất cũng trên dưới hai mươi cân. Không hổ danh là Phong Vân công tử, uống hai mươi cân rượu còn có thể nói chuyện.

Thanh Nhã ném cho ta một cái trừng mắt, “Làm sao ta biết?” Ánh mắt Thanh Nhã như đang nói: “Muội là đồ ngốc.”

“Bây giờ làm sao đây?” Mộ Dung Phong Vân say đến bán sống bán chết hoàn toàn ngoài dự liệu của ta.

“Còn làm sao nữa? Đi vào lấy nước lạnh gội hần đi.” Thanh Nhã nói xong, đã động thủ xê dịch Mộ Dung Phong Vân.

“Đúng là mẹ kế.” Tỷ ắt lẽ ra đúng là mẹ kế.

“Không cần muội nhắc nhở, ta tự biết mình chính là mẹ kế.”

Mộ Dung Phong Vân bị ta và Lục Thanh Nhã đánh thức, đôi mắt mơ hồ. Dụi dụi mắt, hần tựa hồ nhận ra chúng ta, “Tử Lung, nương, các người sao lại ở đây?”

Thanh Nhã đổ ập xuống một trận mắng chửi thậm tệ, thuận tiện còn đánh vào ót hần một cái, “Người còn chưa chết a? Uống rượu, người cư nhiên dám uống nhiều rượu như vậy? Muốn say chết mình rồi làm tửu thần à? Ngoại trừ tán gái còn đi uống rượu, Lục Thanh Nhã ta một đời gian thương, nữ trung hào kiệt, thế nào lại có một nhi tử chết tiết không có khí phách như người? Hai mươi cân rượu, người thẳng thắn đem đi tắm còn được. Có muốn tìm một cô nương bồi người tắm uyên ương không? Ao rượu rùng rợn người không phải càng sướng còn gì?”

“Tính toán làm gì, hần đã say thành như vậy, trước tiên đưa hần vào nghỉ ngơi đi.” Ta không biết Mộ Dung Phong Vân có tâm sự gì, thế nhưng ta biết hần uống rượu giải sầu.

Những kẻ uống rượu giải sầu, thường thường đều là có tâm sự trùng trùng điệp điệp lại không biết phát tiết ở đâu.

Thanh Nhã bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, “Ai... Nhi tử, tỉnh lại a, trên đời này, không hề có chỗ trùng nào mà không thể đi.” (TN: Có lẽ tóm lại là “không có gì không thể vượt qua”)

Mất sức chín trâu hai hổ, hai người chúng ta cuối cùng cũng kéo được Mộ Dung Phong Vân lên giường.

Thay hăn thu dọn sạch sẽ, đã là quá nửa đêm.

Thanh Nhã đem nước tắm đổ phía sau bình phong, vươn đầu ra hỏi ta, “Muội nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện lớn gì?”

Ta cả kinh, vội vàng đứng dậy, nước trà đang bưng trong tay bắn ra tung tóe, “Không xong, có người muốn tiêu diệt Mộ Dung gia, giết chết cả nhà chúng ta.”

Thanh Nhã thét chói tai, suýt chút nữa ngã sấp xuống, “Cái gì?”

“Tỷ trước tiên đừng có la a, nghe ta nói đã. Hôm nay ta đến hiệu sách Bát Quái uống trà, vô duyên vô cớ đánh nhau một trận. Không có tiền bồi thường, đành phải đem chuyện về Dạ Phượng ra kể coi như đền bù. Lúc kể xong, có một nam nhân kéo ta đi vào, mời ta giết chết cả nhà Mộ Dung gia.” Nam nhân kia không phải ngu ngốc thì cũng là kém trí.

Thanh Nhã đem khăn mặt treo lên, từ trong bình phong bước ra, “Nam nhân kia bộ dáng thế nào?” Thanh Nhã phi thường trấn định, nhìn không ra chút nào hoảng loạn khẩn trương.

Ta nhíu mày, “Đại khái chừng hai mươi mấy tuổi, lớn lên rất tuấn tú, nhìn qua phi thường ôn hòa. Không biết vì sao, ta cuối cùng vẫn thấy trên người hăn có một cổ tà khí.”

Thanh Nhã sắc mặt trầm xuống, tối tăm không gì so sánh được, “Không cho hăn biết mặt hăn xem ra hăn cho Lục Thanh Nhã ta là phường dễ hiếp đáp.” Một chưởng đập xuống bàn, Thanh Nhã vội vã đứng lên, “Tử Lung, chăm sóc đại ca cho tốt, ta tạm thời phải đi.”

“Ai...” Ta vội vã đứng lên muốn gọi tỷ ấy lại, đã thấy tỷ ấy không thềm quay đầu nhìn lại bỏ đi.

Ta bắt đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống tiếp tục uống trà.

Từ biểu hiện của Thanh Nhã suy ra, tỷ ấy đã biết tên đó là ai. Lấy năng lực của Thanh Nhã và Mộ Dung tướng quân, hăn nhất định phải chịu thống khổ.

Ta một bên uống trà, một bên nhìn khắp nơi.

Ta đối với tranh chữ cũng có chút ưa thích, lúc này buồn chán đi nhìn mấy bức tranh đẹp của Mộ Dung Phong Vân cũng không tệ.

Đường nhìn lướt qua khắp cả căn phòng, không phát hiện ra có bức nào mới, trái lại số tranh trên tường hình như thiếu một bức.

Tất cả đều có, duy chỉ có bức ta viết lưu niệm thì không. Chẳng lẽ Mộ Dung Phong Vân thấy chữ ta quá xấu, vũ nhục đại tác phẩm của hăn, nên ném đi rồi?

Ta đang trong cơn nghi hoặc, đột nhiên nghe tiếng hăn nói mơ.

“Cho ta rượu... đến, Lung nhi...” Hăn nói xong mơ hồ không rõ, không biết hăn thật sự muốn rượu hay là nằm mộng nói mơ.

Ta quay đầu lườm hăn một cái, “Đã say thành như vậy, còn muốn uống? Đại ca à, còn tiếp tục uống huynh sẽ say chết đó.”

“Lung nhi...” Còn biết ta là ai, xem ra vẫn còn thanh tỉnh.

“Lung nhi ở đây.” Ta đáp ứng một tiếng, đi tới trước giường.

Đến trước giường, ta mới phát hiện hăn vẫn đang nhắm mắt lại.

Ta gơ tay vỗ vỗ mặt hăn, “Đại ca, có chuyện gì? Đại ca, mở mắt a.”

Hắn đẩy tay ta ra, thấp giọng nói mớ, “Muội muội... Lung nhi...”

“Đại ca, huynh gọi muội làm gì? Muội ở đây.”

Mộ Dung Phong Vân loạng choạng đầu óc, mơ mơ màng màng từ trên giường ngồi dậy, nửa mở mắt, hắn cười một cái, “Tử Lung...” Thanh tỉnh được một chút, hắn lại ngủ, thân thể ngã về trước, dựa sát vào ta.

“A...” Khi hắn tựa trên người ta thì, ta vội vã giơ hai tay, không dám động đây.

Khuôn mặt hắn... đúng lúc... chôn trước ngực ta...

Mộ Dung Phong Vân dụi dụi trước ngực ta, “Thơm quá... Mềm quá...”

Ta nhếch môi, tròn mắt suýt chút nữa rớt xuống, “Có ai cứu mạng a...” Ngực của ta đương nhiên là thơm rồi, thế nhưng... thế nhưng..

“A...” Ta nghe được âm thanh nôn mửa.

Hồn hợp ô uế mùi rượu bắn tung tóe lên người ta, cảm giác ẩm áp từ trong ngực lan tràn.

“A...” Ta lên tiếng hét chói tai, “Mộ Dung Phong Vân, ngực của ta không phải bồn cầu...” Nôn mửa trong ngực của ta, vậy mà hắn cũng nghĩ ra.

“A...” Lại nôn nữa...

Cởi vạt áo ra, từng kiện y phục mềm mại rơi trên mặt đất.

Chân ngọc nhẹ nhàng bước vào trong ao, mặt nước nổi lên từng vòng tròn rung động.

Nước trong ao băng lạnh thấm vào da thịt, khí lạnh nhập thân. Ta một trận lạnh run, thu hồi chân ngọc, thân thể sạch trơn đứng bên cạnh ao.

Ao tắm nhà giàu hẳn đều là suối nước nóng, tại sao phòng tắm của Mộ Dung Phong Vân lại là nước lạnh? Lẽ nào hắn sợ nóng không sợ lạnh sao?

Tuy rằng khí trời rất nóng, thế nhưng ta luôn luôn không tắm nước lạnh. Huống chi trên người ta toàn là chất bẩn, dùng nước lạnh có thể rửa sạch sao?

Ngửi ngửi thấy trên người có mùi hôi thối, ta bắt đắc dĩ, nhảy vào trong nước. Bọt nước trong suốt văng ra khắp nơi, làm ướt lùa mỏng xung quanh.

Đưa lưng về phía cửa, ta ngồi xổm dưới đáy nước ra sức lau chùi. Cả người đầy mùi thối, cũng không biết có thể rửa hay không.

Nghe được một trận tiếng bước chân, ta cũng không quá kinh ngạc.

“Tỷ, phiền tỷ đem mộc dục lộ (tương tự như xà bông tắm thời này) tới cho ta.” Mộ Dung Phong Vân ngủ như lợn chết, ngoại trừ Lục Thanh Nhã, còn ai có thể vào đây chứ?

Một cánh tay giơ tới trước mặt ta, cầm trong tay mộc dục lộ tự chế của Lục Thanh Nhã.

“Đa tạ.” Ta tiếp nhận bình sứ nhỏ đó.

Từ trong nước đứng lên, ta đem mộc dục lộ chà sát khắp người, thân nhiên tự đắc lau thân thể, xem Lục Thanh Nhã như không tồn tại. Trên người ta chỗ nào có mụn nhọt Thanh Nhã cũng biết, ở trước mặt tỷ ấy còn xấu hổ cái gì?

“Lạnh quá, ta muốn lên, giúp ta lấy y phục đi.”

Một bộ quần áo lập tức đưa tới trước mặt ta, bất quá đây là y phục nam nhân.

Ta chần chờ một chút, nhận lấy.

Chỗ này là gian phòng của Mộ Dung Phong Vân, mặc y phục của hắn đích xác là tiện lợi nhất.

“Tỷ, lấy cho ta một cái khăn lau mặt.” Ta theo thường lệ vươn tay, chờ tỷ ấy đem khăn mặt tới.

Đứng một hồi lâu cũng không thấy tỷ ấy đưa khăn mặt, ta bĩu môi, ra giục, “Thanh Nhã, nhanh lên một chút.” Ta lạnh.

“Chờ một chút, ta đang tìm.” Giọng nói mơ hồ không rõ phía sau vang lên, mang theo men say nồng đậm.

Giọng nói của Lục Thanh Nhã khi nào biến thành như vậy? Sai, giọng nói này là của nam nhân.

Nam nhân? “A...” Ta thét chói tay, vội vã xoay người.

Hắn... Hắn... là Mộ Dung Phong Vân?

Y phục trong tay rớt ngay xuống nước, thân thể mềm mại của ta đang trần như nhộng, xích lửa hiện ra trước mắt hắn.

Hắn tựa hồ còn say chưa tỉnh, quay đầu liếc mắt nhìn ta, cười mông lung, đem ngón trỏ đặt ở bên môi, “Muội muội ngoan, đừng kêu.”

Ta rút lui vài bước, hai tay che trước ngực, che khuất cảnh xuân mê người, “Huynh tại sao lại ở chỗ này?”

Mộ Dung Phong Vân vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, thẳng hướng nhìn chăm chăm thân thể xích lửa của ta, “Lung nhi, muội thật đẹp.”

“A...” Ta chặt vật từ trong ao chạy đến, nắm lấy y phục che trước ngực chạy ra ngoài.

Bước ra hai bước, ta đột nhiên cảm thấy trên lưng chặt chẽ. Lồng ngực Mộ Dung Phong Vân dán vào sau lưng ta, từ phía sau ôm lấy ta, “Lung nhi, đại ca ôm.” Có ai cứu mạng a, Mộ Dung Phong Vân cường gian muội muội.

“Đại ca, huynh làm sao vậy, thả ra a.” Thật sự không biết từ đâu có khí lực lớn như vậy, ta dùng hết sức bình sinh giãy giụa, cũng chẳng ăn thua gì.

Hắn không chút nào có ý muốn thả ta ra, ngược lại ôm càng lúc càng chặt, “Lung nhi, muội lạnh quá.”

Mộ Dung Phong vân mạnh mẽ xoay người ta lại, để ta đối diện với hắn.

Lồng ngực trắng kiện của hắn dán lên bộ ngực mềm mại của ta, khí tức nóng rực không ngừng phả ra trên mặt. Khí tức nam tử nóng rực khiến đầu óc ta căng thẳng, khiến ta toàn thân trên dưới không còn chút khí lực nào, không ngừng suy giảm. Hắn một trận ôm lấy cái mông mềm mại của ta, găt gao dán ta hướng sát vào hắn.

“A...” Ta bị dọa kêu lên một tiếng, theo bản năng bầu vào vai hắn, “Đại ca, đừng như vậy, chúng ta không thể có chuyện không nên làm.”

Hắn ám muội cười tà, tay đột nhiên từ phía sau hông trượt đến tiểu phúc (bụng dưới), nhẹ nhàng xoa xoa, “Làm cái gì?”

“Đại ca, huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Ta có một loại linh cảm không lành.

Ngón tay hắn chậm rãi luồn vào giữa hai chân ta, “Muội nói xem?”

Một chút đau đớn pha trộn với khoái cảm ngượng ngùng, khiến ta nhẹn không được rên rỉ, “Ừ...A...” Hắn cư nhiên sờ vào...

Mộ Dung Phong Vân vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm vành tai của ta, “Lung nhi... Muội thật đẹp.”

Một trận tê dại truyền khắp người ta, dịch thể dính dính theo tay hắn chảy xuống.

Cả người ta mềm nhũn, cần phải ôm lấy thắt lưng hắn mới có thể miễn cưỡng đứng vững, “Đại ca...”

Hắn mỉm cười một cái, đem ta ôm vào trong ngực thân mật lắm lắm, “Muội muội, ta thích muội.” Trong khoảnh khắc đó, ta cũng không rõ hắn có phải thực sự đang say hay không.

Giương mắt, ta mông lung nhìn hắn, “Phong Vân, chúng ta ở bên nhau đi.” Nếu như đây thực sự là thiên ý, cứ nghe theo thiên mệnh đi.

Mây tan, trăng vỡ. Bắt đầu từ sau giờ Ngọ hôm nay, tất cả đều biến đổi.

Sở Sở: Lặp lặp lặp lặp, rốt cuộc cũng bị ăn tươi rồi, ha ha ha ha, cười gian... Bất quá, các tình yêu đừng vội cười gian, tất cả vấn đề không hề đơn giản như vậy nha, Dạ Phượng mỹ lệ khả ái của chúng ta... Ê ê, mọi người nhìn xem, có một con heo đang bay trên trời kìa . (tác giả bắt lương đều ngay thời khắc mấu chốt mà ngừng nói...)

Phía sau còn rất nhiều nhân vật chưa lên sân, khúc, các tình yêu muốn ghi tên làm khách mời không? Nữ chính hai còn chưa có đây, muốn ghi danh làm khách mời thì xếp hàng liên lạc mỗ Sở... Hắc hắc, cười gian nhẹ nhàng lướt đi.

(1) Di hồng khoái lục: Xuất xứ từ > của Tào Tuyết Cần. Nơi ở của Cổ Bảo Ngọc được gọi là “Di Hồng viện” là do xuất xứ từ bốn chữ “Di hồng khoái lục”

Di Hồng Khoái Lục

Nguyên tác:

Thâm đình trường nhật tĩnh, lưỡng lưỡng xuất thiên quyên.

Lục chá xuân do quyển, hồng trang dạ vị miên.

Bằng lan thùy giáng tụ, ý thạch hộ thanh yên.

Đối lập đông phong lý, chủ nhân ứng giải liên.

Dịch nghĩa [TN: cái này kiếm được... vẫn là trên baidu ^^]

Đình viện thâm u kia đều là một mảnh diêm tĩnh, một đôi hoa kiều diễm vươn ra ngoài tường.

Lá chuối màu xanh trong cảnh xuân đông đưa chậm rãi, hải đường màu đỏ trong đêm thanh tĩnh không biết ngủ.

Đóa hoa rủ xuống phảng phất giống như áo hồng tựa vào lan can, quả chuối tựa vào khối đá giống như khối xanh canh giữ.

Xanh đỏ đan xen trong gió đông đối lập nhưng sừng sững, chủ nhân trong viện nên biết thế nào là yêu thương.

20. Q.1 - Chương 20: Phượng Nhi Cô Nương.

Ha Tử Lung ta lấy danh nghĩa mười tám đời tổ tông ra thề, kiếp này chưa từng gặp chuyện mất mặt như vậy.

Sau khi rời khỏi giường của Mộ Dung Phong Vân, ta hoảng loạn mặc lại y phục bản, kéo theo cái đuôi chui ra ngoài. Khúc, khi ta ra tới bên ngoài, đánh chết ta ta cũng không thừa nhận là mình chui ra từ lỗ chó trong hậu sơn.

Bao nhiêu thể diện toàn bộ mất trắng, ta thực sự không còn mặt mũi đi ra từ cửa lớn, càng không còn mặt mũi để gặp Thanh Nhã.

Ta xin thề, ta thực sự không ngờ là sẽ bị Mộ Dung Phong Vân ăn tươi, càng không ngờ hấn lại...

Mất mặt, mất mặt, đúng là con mẹ nó mất mặt.

“Tiểu thư, xin dừng bước.” Một đạo âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai, cắt đứt tâm tình của ta.

Ta hoảng hốt một chút, lập tức lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lạc đại thẩm, “Lạc đại thẩm, là ta.” Người không thể không nhận mình già a, ngay cả chủ tử cũng nhận không ra.

Lạc đại thẩm liếc mắt nhìn ta từ đầu đến chân, hồ nghi nói, “Cô nương, người là ai?”

Cô nương?

Ta sửng sốt, cúi đầu nhìn từ ngón chân nhìn lên. Giày thêu hoa tinh xảo, y phục lam sắc... Kẻ mù dùng tay sờ soạt cũng biết ta là nữ nhi.

Lạc đại thẩm tiếp tục dùng ánh mắt hồ nghi nhìn ta, “Cô nương, người là nữ nhân của công tử nhà ta sao?”

Thở huyết, phiên lão nhân gia bà dừng biến ta thành cái loại đề tiện như vậy. Ta là phong lưu công tử, không phải hạ lưu công tử.

“Ta là... Thật xin lỗi, đi nhầm chỗ rồi.” Sau khi rời khỏi Mộ Dung gia, trong đầu ta đều nghĩ tới Mộ Dung Phong Vân, cứ bị vây trong tình trạng thần tình hoảng hốt, căn bản quên mất việc đến Thiên Hương lâu thay y phục.

“Cô nương, ta thấy sắc mặt cô nương không được tốt, có muốn vào trong nghỉ ngơi chút hay không.” Lạc đại thẩm nói, không phân trần gì kéo ta tiến vào trong.

Vẻ mặt ta khó xử, “Ta nói đại thẩm, ta...” Có phải nhiệt tình quá rồi không?

Nếu ai cũng đều lôi kéo bản công tử vào trong nhà như vậy, đối với an toàn tồn tại của ta là cực đại uy hiếp.

Lạc đại thẩm thân thiện kéo lấy tay ta, “Cô nương, xem sắc mặt cô nương tái nhợt như vậy, tinh thần hoảng hốt, vừa nhìn đã biết gặp phải khó khăn rồi. Công tử nhà ta, là chủ tử tốt nhất. Nếu như cô nương có thể lưu lại bên cạnh ngài, ta tin tưởng ngài sẽ không bạc đãi cô nương.” Ặc... Ta thật sự tốt đến vậy sao?

Lạc đại thẩm thấy ta không chút động lòng, tiếp tục nói, “Cô nương có biết công tử nhà ta là ai không? Chính là Phượng công tử danh tiếng vang dội cả kinh thành.” Nói đến đây, Lạc đại thẩm không quên tự hào giơ ngón cái lên, “Công tử nhà ta phong lưu phóng khoáng, gia tài vạn quán, cô nương nếu như đi theo ngài, nhất định không cần chịu khổ.”

“Ặc...” Nghe đến đó, ta cho dù có bị ngốc cũng phát hiện ra ý của Lạc đại thẩm, “Đại thẩm... ý người là...”

Lạc đại thẩm lén lén lút lút liếc mắt nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói, “Công tử nhà ta cái gì cũng tốt, có điều hay thích chạy tới Thiên Hương lâu. Ta và lão đầu suy nghĩ, thay công tử tìm một vài cô nương trẻ trung mỹ mạo ở bên cạnh hầu hạ công tử, để công tử khỏi phải phiền phức đi ăn nữ tử thanh lâu.” Lạc đại thẩm cười tủm tỉm liếc mắt nhìn ta, “Lần đầu tiên gặp được cô nương, ta đã thấy cô nương thích hợp.”

Thay ta tìm thị thiếp? Ta lập tức dở khóc dở cười, “Đại thẩm, có lẽ công tử nhà bà cũng không vừa ý ta đâu, e rằng công tử nhà bà không muốn tìm thị thiếp.” Hạ Tử Lung làm thị thiếp của phong lưu công tử? Cái quái gì xảy ra đây.

“Công tử nhà ta trời sinh tính tình phóng đãng, có mỹ nhân bầu bạn, ngài cầu còn không được.” Này này, đừng phá hỏng danh dự của bản nhân, khiến ta đến quan phủ kiện cáo bà, đòi phí bồi thường tổn thất danh dự.

“Thật sao, vị đại thẩm này, ta đồng ý làm thị thiếp cho công tử nhà bà, có thể để ta vào trong được chứ?” Một đạo thanh âm kiều diễm mềm mại ngọt ngào xen vào giữa chúng ta.

Ta quay đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra, suýt chút té xỉu. Nàng... Nàng... là Hoa Dương công chúa? Tuy rằng chỉ thấy Hoàng Phủ Lam Nhi mặc qua nam trang một lần, nhưng dáng vẻ ngọt ngào đó lại thật sâu khắc vào trong trí óc ta, ta tuyệt đối không nhìn nhầm.

Hôm nay Hoàng Phủ Lam Nhi mặc một thân vàng nhạt kiều mỹ, mày ngài kẻ nhạt, phớt chút phấn hồng, xinh đẹp không nhiễm tục khí. Trong cái đẹp, lại mang theo vài phần hoạt bát linh động, ý vị mười phần. Chắc chắn, không hổ danh là công chúa hoàng gia, quả nhiên không giống người thường.

“Lam Nhi, đừng làm vậy.” Đường lúc ta đang quan sát Hoàng Phủ Lam Nhi, một đạo âm thanh quen thuộc đã hấp dẫn sự chú ý của ta.

Kia là một vị tuyệt sắc mỹ nữ, mắt phượng, mày ngài, đôi môi anh đào, bất luận là nam nhân nào liếc nhìn một cái, đều sẽ thất thần.

Vẻ xinh đẹp của nàng không giống như Thanh Nhi.

Thanh Nhi là vẻ đẹp cao quý, nàng là vẻ đẹp nhu nhược.

Nàng một thân xiêm y màu sẫm, tóc chải cài trâm đuôi phượng cao quý. Dễ thấy nhất là, giữa trán nàng còn có một điểm đỏ sẫm.

Trong con người đen của ta hiện lên một tia thâm u, ta lập tức đoán ra thân phận của nàng.

Sóng mắt ta vừa chuyển, khóe mắt sớm đã nhìn thấy Hoàng Phủ Viêm đang đứng bên cạnh nàng.

“Đại thẩm, ta cáo từ.” Đây là lần thứ ba Hoàng Phủ Viêm tới bái phỏng ta, ta không thể tiếp tục cự tuyệt hẳn, thế nhưng ta đang mặc nữ trang.

Lạc đại thẩm không để ý tới ta, ngược lại còn đến trước mặt Hoàng Phủ Viêm, cung cung kính kính thi lễ, “Hoàng Phủ công tử, không biết ngài đại giá quang lâm là có việc gì?”

Hoàng Phủ Viêm hữu lễ đáp lại, “Tiếp tục cầu kiến Phượng công tử, thỉnh đại nương vào thông báo.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta muốn gặp hạ lưu công tử.” Hoàng Phủ Lam Nhi đứng cạnh bên mãnh liệt gật đầu phụ họa.

Ta ở bên cạnh mãnh liệt trợn mắt —— là phong lưu công tử.

Lạc đại thẩm hoàn toàn không cần suy nghĩ, buộc miệng thốt ra, “Công tử nhà ta không có ở nhà.”

Nhân lúc bọn họ nói chuyện với nhau, ta dự tính rời đi.

Vừa bước được hai bước, đã bị Hoàng Phủ Viêm gọi lại, “Cô nương thỉnh dừng bước.” Lại là câu này.

Ta ôn nhu cười một cái, thấp giọng, hơi khụy gối dịu dàng thi lễ, “Công tử có việc gì.” Buông mắt, phong tình vạn chủng.

Hoàng Phủ Viêm vội vàng đỡ lấy cánh tay ta, “Cô nương không cần kinh sợ, ta chỉ là hiếu kỳ.”

“Hiếu kỳ việc gì?” Ta mỉm cười, ánh mắt lại lạc trên tay hắn.

Hắn chú ý tới ánh mắt của ta, vội vã buông ra, “Thật xin lỗi cô nương, cô nương cùng Phượng huynh có vài nét tương tự, có phải là muội muội của Phượng huynh không?”

A a, tên gia hỏa này cứ nhiên phát hiện.

Ta ngưng ngưng cười một cái, “Ta là biểu muội của Phượng công tử.” Dù sao cũng không thể nói ta là Phượng công tử chứ.

Hoàng Phủ Viêm mỉm cười, “Thì ra là thế. Phượng huynh cũng không phải nhân sĩ kinh thành, cô nương ngàn dặm xa xôi tìm tới đây, chính là để nương nhờ người thân?” Ta ngắt, ngay cả chuyện này hắn cũng muốn hỏi, muốn tra hộ khẩu sao?

“Tiểu nữ tử từ nhỏ đã không cha không mẹ, lúc nào cũng luôn ở bên cạnh biểu ca. Lần này cùng biểu ca lên kinh, trên đường lại mắc phải trọng bệnh, thế nên biểu ca mới đi trước.” Trực giác nói cho ta biết, tên gia hỏa này hỏi thân phận của ta tuyệt đối là có ý đồ, không chừng là vì bắt được nhược điểm của Phượng công tử.

“Thì ra là vậy.” Hắn tin tưởng lời nói của ta.

Ta cười nhu thuận, xuất ra phong thái của nữ chủ nhân, “Xem chừng biểu ca cùng Tuyết Liễu tỷ tỷ ra ngoài vẫn chưa về, các vị thỉnh vào trong.”

Đôi mắt Hoàng Phủ Viêm bỗng dừng nheo lại nhìn ta, “Cô nương làm sao biết Phượng huynh cùng Tuyết Liễu phu nhân đã ra ngoài?”

Ta vẫn như cũ cười đến ôn nhu, “Biểu ca đối với Tuyết Liễu tỷ tỷ sủng ái có thừa, tựa hồ như hình với bóng. Nếu như biểu ca xuất môn, nhất định sẽ mang theo Tuyết Liễu tỷ tỷ.” Giỏi ột tên Hoàng Phủ Viêm, cứ nhiên có thể từ trong lời nói của ta tìm ra sơ hở.

“Đại thẩm, phiền ngài dẫn đường.” Ta đối với Tê Phượng sơn trang đã quá quen thuộc, ta đi phía trước e rằng sẽ khiến Hoàng Phủ Viêm tìm ra manh mối.

“Biểu tiểu thư thỉnh, Hoàng Phủ công tử thỉnh.”

Sở Sở là một nữ nhân rất có trách nhiệm nha, đem xử nữ phiếu cấp cho tình yêu của Sở, ta sẽ chịu trách nhiệm, ha ha. (TN: Bó tay =.=)!

Sau khi ba người chúng ta tiến vào phòng khách, ta căn dặn Lạc đại thẩm bưng lên chút trà bánh. Lạc đại thẩm tuy rằng đối với thân phận của ta bán tín bán nghi, nhưng cũng đoán được vài phần, hoàn toàn chiếu theo lời dặn của ta mà làm.

“Mời dùng trà.” Theo phép lịch sự, trước khi dùng trà nên cất lời mời.

Nâng chung trà lên, mỹ nhân — Mai Ngọc Phù vờ như vô ý bảo, “Không biết cô nương là người phương nào?”

Trên môi ta vẫn giữ một nụ cười, “Người trong giang hồ.” Muốn dò xét nội tình của Phượng công tử? Nằm mơ, “Ta cùng biểu ca từ nhỏ đã không cha không mẹ, lưu lạc khắp nơi, ta cũng không biết mình là người phương nào.” Hạ Tử Lung ta cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi.

Mai Ngọc Phù giương mắt, cười hỏi, “Không biết gia đình cô nương sinh sống bằng nghề gì.” Tư thế nàng ung dung, ưu nhã cao quý.

“Ta chỉ là hạng nữ lưu, không rành những việc buôn bán. Nếu như Hoàng Phủ công tử cùng biểu ca thân thuộc như vậy, Hoàng Phủ công tử nhất định biết rõ.” Đấu với ta, nàng còn non tay lắm.

Hoàng Phủ Lam Nhi cũng chính là tiểu bất điểm không chút thân thiện trừng mắt nhìn ta, “Ta thấy người không giống hạng nữ lưu nhu nhược, ngược lại giống nữ nhân của Phượng gia hơn.”

Dấm chua? Ta có nghe nhầm hay không? Từ trong lời nói của nàng, ta cứ nhiên nghe ra vị dấm chua.

Ta buông chung trà xuống, mỉm cười nói, “Ta quả thật chính là nữ chủ nhân Phượng gia, bất quá, chỉ là tạm thời. Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, ta phải xuất giá, biểu ca sẽ lấy thê tử. Thê tử của biểu ca, mới chính là nữ chủ nhân chân chính của Phượng gia.”

Tiểu bất điểm lập tức nghe ra ngụ ý trong lời nói của ta, “Các người thật sự không có cái gì?”

“Ta và biểu ca từ nhỏ đã là huynh muội sống nương tựa vào nhau, cũng không phải biểu huynh muội thanh mai trúc mã.” Chỉ là tình huynh muội, hoàn toàn không có cái khác.

“Thật sao?” Tiểu bất điểm ánh mắt sáng ngời, “Các người thật sự chỉ là huynh muội sao? Sau này ta có thể tìm người chơi đùa chứ?”

“Hoan nghênh vô cùng.” Tiểu bất điểm này, đang cố gắng nắm bắt thời cơ.

Trên khóe môi tiểu bất điểm tiểu ý càng tăng, “Tỷ tỷ, tỷ tên gì?”

“Ta cũng không biết mình tên là gì, ca ca đều gọi ta là Phượng Nhi.” Hạ Tử Lung, Dạ Phượng, phong lưu công tử, Mộ Dung Tử Lung, Phượng Nhi, ta con mẹ nó rốt cuộc là có bao nhiêu thân phận.

“Phượng cô nương vừa đến kinh thành, chắc chắn không quen, nếu như cô nương không chê, Ngọc Phù có thể dẫn cô nương đi xung quanh một chút.” Mai Ngọc Phù cô nương nhu nhược cũng nắm bắt thời cơ nhanh chóng lôi kéo làm quen.

“Đúng vậy đúng vậy, kinh thành có nhiều chỗ chơi vui lắm.” Có thể được con gái cưng của đương kim hoàng thượng Hoa Dương công chúa cùng nữ nhi của Hộ Quốc hầu Ngọc Phù quận chúa coi trọng, Hạ Tử Lung ta thật là tam sinh hữu hạnh a.

“Hai vị cô nương khách khí.” Đánh chết ta ta cũng không theo bọn họ ra ngoài chơi. Tiểu bất điểm tâm tư thế nào ta không biết, còn Mai Ngọc Phù kia cũng chẳng có lòng tốt gì.

Nét tươi cười trên khóe môi Mai Ngọc Phù phai nhạt, tiểu bất điểm đơn thuần lại không nghe ra hàm ý trong lời nói của ta, hưng phấn nhảy tới bắt lấy tay ta, “Phượng tỷ tỷ, khi nào rảnh chúng ta đi chơi nha.” Chuyện này... chuyện này... khó khăn a.

Hoàng Phủ Viêm vô cùng nhảy bén, sớm đã phát hiện ra ý tứ của ta. Không đợi ta nói chuyện, hắn đã mở lời, “Phượng cô nương đường xa mệt mỏi, Hoàng Phủ Viêm không quấy rầy nữa, cáo từ.” Hắn giận tái mặt, “Lam Nhi, không được vô lễ.”

Tiểu bất điểm mân mê cái miệng nhỏ nhắn, trốn phía sau ta, nhìn hắn le lưỡi, “Huynh vu khống muội a?”

Sắc mặt Hoàng Phủ Viêm càng thêm khó coi, “Lam Nhi, Phượng cô nương cần phải nghỉ ngơi.”

“Không sao, nếu như Lam Nhi nguyện ý, có thể thường xuyên tới tìm ta.” Trong biển người mệnh mông, muốn tìm được người hợp ý với ta thực sự rất khó. Thật không khéo, Hoàng Phủ Lam Nhi lại là một trong số đó. Còn Mai Ngọc Phù, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã có một cảm giác là lạ. Nàng quá ưu nhã, quá đẹp, hoàn mỹ đến không phải thật.

Hoàng Phủ Viêm ý vị sâu xa nhìn ta, “Xá muội từ nhỏ đã ngang bướng, sau này thỉnh Phượng cô nương bỏ qua nhiều hơn.”

“Đâu có, ta thật sự rất thích Lam Nhi ngây thơ hoạt bát, hào sảng hồn nhiên.” Nụ cười của ta là giả nhưng lời nói là thật. Từ trong lòng ta rất thích sự ngây thơ hoạt bát, không có tâm cơ của tiểu bất điểm. Ta có linh cảm, cùng nàng ở chung một chỗ, ta có thể chân chính là bản thân mình.

“Nếu như Phượng cô nương cùng Lam Nhi nhà ta hợp nhau như vậy, kẻ làm đại ca như ta đương nhiên phải có chút biểu hiện. Hoàng Phủ Viêm ngày mai thiết yến thiết đãi cô nương, thỉnh Phượng huynh cùng Phượng cô nương vui lòng đến dự.” Phượng huynh ở trước, Phượng cô nương ở sau, chứng minh ta chỉ là vật phẩm đi kèm.

“Đại ca trước nay đều không thích náo nhiệt, thịnh tình của Hoàng Phủ công tử không thể chối từ, Phượng Nhi chỉ có thể uống mấy chén tạ tội với công tử.” Phượng công tử không đi, đánh chết cũng không đi.

Trong mắt Hoàng Phủ Viêm hiện lên một tia kinh ngạc, “Nếu đã như vậy, tại hạ xin cáo từ.”

Tiến ba người bọn họ ra khỏi đại môn, ta mỉm cười nhìn bọn họ bỏ đi.

Đợi cho thân ảnh của bọn họ tiêu thất không nhìn thấy nữa, Lạc đại thẩm đang giữ nhiệm vụ ẩn thân đột nhiên bước ra vỗ vỗ vai ta, thấp giọng nói, “Công tử, ngài không có gì để nói sao?”

Ta xoa xoa trán, “Thẩm khi nào thì biết?”

“Ngài xem đôi mắt của đại thẩm ta chỉ là vật trang trí thôi sao?” Lạc đại thẩm hai tay chống nạnh, đắc ý ngẩng đầu, “Sớm tối ở chung với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ còn không nhận ra? Nói thật cho ngài biết, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, ta đã biết ngài là công tử nhà ta rồi.”

“Ai...” Tròng mắt ta vừa đảo, “Gọi tất cả mọi người tới đây, có chuyện cần bàn.”

Từ đó, phong lưu công tử Phượng Dạ có thêm một biểu muội sống nương tựa vào nhau, Tê Phượng sơn trang lại có thêm một tòa Phượng Lai các.

Thu xếp thỏa đáng, ta ngồi trên cổ kiệu do Hoàng Phủ Viêm phái tới.

Đến khi ngồi vào trong kiệu, ngón tay ta siết đến chặt chẽ. Trong đình viện thật sâu nơi vương phủ, có một thứ ta bắt buộc phải lấy. Kể từ khi bước lên kiệu, ta đã biết nó đang ở rất gần.

Cổ kiệu cuối cùng cũng hạ xuống, ta xốc mình chui ra, từng bước từng bước giẫm trên bậc thềm.

Vương phủ trang nghiêm lầu các mọc lên san sát, chim hót ngát hương. Ta không có tâm trạng thưởng thức cảnh sắc trong vương phủ, ngược lại âm thầm ghi nhớ địa hình.

Dưới sự chỉ dẫn của hạ nhân, ta tìm đến phòng khách, trông thấy Hoàng Phủ Viêm một thân hoa lệ. Mai Ngọc Phù nhu nhược ngồi cạnh bên hắn, tạo nên một bức tranh kiêm điệp (kiêm: chim, điệp: cá) tình thâm

hoàn mỹ. Một người là vương gia phong độ hiên ngang, một người là quận chúa mỹ mào như hoa, quả nhiên tuyệt phối a.

Ta hơi khựng gổ, thản nhiên nói, “Dân nữ tham kiến vương gia.”

Hoàng Phủ Viêm vội vã đứng dậy, “Phượng cô nương không cần đa lễ, mời ngồi.” Ai muốn khách khí với người chứ? Chẳng qua là người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Đa tạ vương gia.” Ta đứng lên, ưu nhã ngồi xuống.

Mai Ngọc Phù thân thiện rót một chén rượu cho ta, “Phượng cô nương không cần khách khí, cứ xem đây như nhà của mình.” Quả nhiên đã xem mình như nữ chủ nhân vương phủ.

“Đa tạ quận chúa thưởng rượu.” Ta trời sinh bạc phước, không có phước làm hoàng thân quốc thích.

“Phượng huynh tại sao không đến.” Hoàng Phủ Viêm vờ như vô ý nhàn nhạt hỏi.

“Đại ca cùng Tuyết Liễu tỷ tỷ ra ngoài vẫn chưa về.” Ta giơ chung rượu lên, “Phượng Nhi thay đại ca tạ tội với ngài.”

“Phượng cô nương thỉnh.” Hoàng Phủ Viêm thật đúng là không khách khí.

“Phượng cô nương, ta không biết uống rượu, lấy trà thay rượu kính cô nương một chén.” Mai Ngọc Phù cô nương ưu nhã không để cho Hoàng Phủ Viêm tiếp đãi một mình.

“Vương gia, Lam Nhi sao không có ở đây?” Ta gọi tiểu bắt điểm là Lam Nhi, chính là ý nói không xem nàng là người ngoài.

“Lam Nhi có việc.” Hoàng Phủ Viêm qua loa nói một câu, cũng không nói nhiều.

“Khi mới bước vào, thấy hoa đào trong viện tử nở rất đẹp, muốn hái một cành mang về, chẳng hay vương gia có thể cắt ái (bỏ đi thứ mình yêu thích) được không?” Ta mới không có hứng thú ngắm hoa.

Hoàng Phủ Viêm cười nhạt, “Nếu như Phượng cô nương không chê, bản vương tự mình bồi cô nương chiết hoa đào, thuận tiện thay Phượng huynh hái một cành đẹp nhất hoàng gia.”

Trong lòng ta đem hình nộm ra đâm, lấy cây chày nhỏ dùng sức mà đâm. Nam nhân chết tiệt đệ tiện vô sỉ hạ lưu hạ tiện, ngay cả thân muội muội của mình cũng muốn đem ra hiến tế, đúng là chẳng thua gì cầm thú.

“Đại ca ta trước nay phong lưu, e rằng sẽ không vì một cành hoa mà buông tay với cả vườn hoa. Huống chi cành hoa vương gia tặng quá mức được nuông chiều, không thích hợp với huynh ấy.” Nha đầu tiểu bắt điểm kia tâm địa thiện lương, đem nàng ra làm quân cờ chính trị, quả thật là phương pháp tán tận lương tâm mà.

Mai Ngọc Phù vừa thấy tình thế không đúng, vội vàng giải vây, “Nói cả nửa ngày, Phượng cô nương chắc cũng đói rồi. Người đầu, mang thức ăn lên.”

Mai Ngọc Phù tiểu thư vừa hạ lệnh một tiếng, hơn mười món ăn tinh xảo lập tức được mang lên.

Rượu quá ba lần, ta bắt đầu làm chính sự, “Ăn uống khô khan như vậy thật sự không có ý tứ, chi bằng, chúng ta chơi một trò chơi đi, người thua bị phạt uống ba chén.”

“Nếu Phượng cô nương đã có nhã hứng như vậy, bản vương đương nhiên phụng bồi.” Biết ngay hần sẽ chấp nhận mà, chúc say ta, bọn họ cầu còn không được.

“Quận chúa không thể uống rượu, vậy sẽ có ta cùng vương gia hỏi đối phương một vấn đề, trả lời không được bị phạt uống ba chén. Từ xưa đến nay, chơi uống rượu phạt đều là ngâm thơ đối câu, chúng ta đối phương pháp mới, không hỏi những vấn đề thi từ văn chương.” Suy nghĩ nhanh ta còn làm được, về phần thi từ... khực, ta chỉ có thể nói hồ thẹn hồ thẹn.

“A? Vậy thì chơi như thế nào?” Mai Ngọc Phù tựa hồ rất có hứng thú.

“Cung kính chi bằng tuân mệnh, cô nương thỉnh trước.” Không biết chơi thế nào thì nói không biết, còn bày ra bộ dáng ưu tiên cho nữ sĩ đó trước mặt ta.

“Một cộng một tại sao lại bằng ba?” Nếu đã như vậy, bản cô nương cũng không khách khí.

Hoàng Phủ Viêm cùng Mai Ngọc Phù nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, “Không biết.”

“Thì do tính sai rồi.” Trong dáng tươi cười của ta có vài phần đắc ý, “Vương gia, ba chén của ngài.”

Hoàng Phủ Viêm quả nhiên là đủ sáng khoái, mặt không đổi sắc uống liền ba chén.

“Vương gia, vừa nãy ngài đáp sao rồi, hiện tại vẫn là ta đặt câu hỏi.” Vừa nhìn đã biết hần thuộc dạng người cổ hủ có bài bản, ta dám lấy đầu người ra đảm bảo, vấn đề cổ quái hiếm lạ thế này hần nhất định không trả lời được. (Khục, dùng đầu người của hần ra đảm bảo.)

“Thỉnh.” Trên khuôn mặt tuấn dật của hần nhìn không ra một chút tâm tình.

“Chỗ tự mình ăn khổ là ở đâu?” Một vấn đề siêu cấp đơn giản.

“Không biết.”

“Đương nhiên là hiệu thuốc rồi, vương gia, ba chung nữa.”

“...”

“Tiểu Hồng là thân muội muội của bộ khoái, nhưng nàng lại nói mình không có ca ca, tại sao như vậy?”

“Chắc là hai người đã đoạn tuyệt quan hệ.” Đây chính là đáp án cầu huyết nhất.

“Sai, bởi vì bộ khoái kia là tỷ tỷ của nàng.” Cổ đại rất ít khi có nữ tử làm bộ khoái, bọn họ nhất định sẽ không nghĩ ra đáp án này, “Uống đi, vương gia.”

Hoàng Phủ Viêm sững sốt, lập tức cười ha hả, “Ha ha, Phượng cô nương quả nhiên tài trí nhanh nhẹn.”

“Quá khen.”

Rượu ngon món ngon, trong tiệc còn có tiếng hoan hô nói cười, bữa tiệc này cả khách lẫn chủ ăn đều hết sức vui vẻ.

Đương nhiên, cái kia chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Những suy nghĩ cấp bách cùng hành động ứng phó khẩn cấp dè chừng, đã giết chết vô số tế bào não của ta, cả vụn da đầu trong nháy mắt cũng tăng lên rất nhiều.

Ăn một bàn cao lương mỹ vị, nhận được mấy cảnh đào, nhưng lãng phí vô số tế bào não. Bất luận tính toán thế nào, đều là làm ăn lỗ vốn. (thua lỗ đến tiền vốn cũng không còn chính là thế này đây.)

21. Q.1 - Chương 21: Ta Là Phi Tặc

Nửa đêm, chính là một từ chứa đầy sắc thái huyền bí, rất nhiều vụ án giết người hay sự kiện gặp quỷ đều xảy ra vào lúc này.

Một thân ảnh màu đen từ Tê Phượng sơn trang “nhẹ nhàng” bay ra, thẳng hướng đến Viêm vương phủ.

Áo choàng đen bị gió đêm thổi bay, tay áo phiêu phiêu.

Bằng qua vách tường cao, ta lưu loát tiến nhập vương phủ.

Khi tiến vào vương phủ và lúc chiết hoa đào, ta đã âm thầm ghi nhớ toàn bộ địa hình vương phủ. Đương nhiên, đó chẳng qua cũng chỉ là một phần. Ta bất quá mới đến vương phủ lần đầu, đông nam tây bắc cũng phân biệt không rõ.

Muốn lấy được tàng bảo đồ, thăm dò địa hình vương phủ là điều tất yếu. Lấy thân phận của Phượng cô nương và Phượng công tử, Hoàng Phủ Viêm đương nhiên hoành hành ta tới làm khách. Bất quá, những

chỗ khách có thể đến dù sao cũng có hạn. Những khu vực cấm, chỉ có khách không mời mà tới mới đi đến được. Như đêm nay, ta chính là một vị khách không mời.

Hoàng Phủ Viêm bị ta chuốc đến say khướt, không ngủ chết thì cũng nửa sống nửa chết. Đêm nay, chính là thời cơ tốt nhất thăm dò viện lạc (cái sân nhỏ) của hần.

Tránh khỏi ánh mắt của đám thủ vệ, ta xâm nhập vào viện lạc của Hoàng Phủ Viêm dễ như trở bàn tay.

Khi ta vừa đáp xuống mặt đất, xung quanh đột nhiên sáng rõ, vô số thủ vệ đứng thành vòng tròn vây quanh ta.

Ta cả kinh, vội vàng lui về phía sau vài bước. Tại sao lại như vậy? Ta đã thăm dò kĩ xung quanh, ngay cả bóng quỷ cũng không phát hiện được.

Ta bình tĩnh trấn định tinh thần, tâm tình cũng nhanh chóng hồi phục trở lại. Càng đến lúc nguy hiểm thì càng phải trấn tĩnh.

Thủ vệ đột nhiên rẽ ra, ta trông thấy Hoàng Phủ Viêm đang bước tới, đứng cách ta khoảng mười bước, “Cuối cùng cũng tới.”

“Người biết ta là ai sao?” Hần không thể biết được ta là ai, ngàn vạn lần không được để hần hù dọa. Dạ Phượng ta hành tẩu giang hồ đã hơn mười năm, có sóng to gió lớn nào mà chưa từng gặp qua chứ.

“Người nói xem?” Hần để lộ ra một nụ cười đến mê người, nếu như không phải đang ở trong hiểm cảnh, ta e rằng mình sẽ đắm chìm trong nụ cười kia của hần.

“A? Hóa ra vương gia đang chờ Dạ Phượng, Dạ Phượng đến trễ, mong vương gia thứ tội.” Hần không cần thấy được khuôn mặt thật của ta, chỉ nhìn trang phục trên người cũng đủ biết ta là ai rồi. Một mực khẳng định ta là Dạ Phượng, có lấy đao kề cổ ta cũng không thừa nhận mình là Phượng Nhi.

Hoàng Phủ Viêm đối với thân phận của ta có chút kinh ngạc, “Dạ Phượng cô nương? Ai thỉnh người tới?” Hần bị mù sao? Không thấy ta là ai à?

“Đến thăm vương phủ, còn cần có người sai khiến sao.” Ta muốn đến là đến, muốn đi là đi, xem nơi này giống như nhà của mình.

Hần phượng nhãn nheo lại, “A? Dạ Phượng cô nương đối với bảo tàng của tiền triều cũng có hứng thú?”

Ta giả vờ nghi hoặc, ngón tay âm thầm chế trụ bảo kiếm bên hông, “Bảo tàng gì?” Đúng là diễn hình ném xương dụ chó, ta tuyệt đối không bị mắc mưu, “Hoàng Phủ Viêm, bản cô nương đến đây bái phỏng chính là vì mạng chó của người, nếu như mắc bẫy, muốn giết thì giết, bớt nói nhảm đi.” Ta không phải chó, xương đối với ta cũng vô hiệu thôi.

Ánh sáng sắc nhọn vung ra, thủ vệ xung quanh bị kiếm khí làm cho hoảng sợ, dồn dập lui về phía sau. Ta nhân lúc bọn chúng phân tâm, mũi chân giẫm qua đầu cành cây, nhảy ra khỏi tường. Muốn bắt ta, nằm mơ đi.

Hoàng Phủ Viêm thấy ta bỏ chạy, cấp tốc đoạt lấy binh khí trong tay thủ vệ đuổi theo.

Ta căn bản không biết cái gì gọi là khinh công, chỉ biết nhảy, chạy, đạn...đem bản thân mình biến thành một trái bóng cao su đàn hồi siêu cấp tốt.

Ta chạy, hần đuổi. Ngồi lưu ly cao cấp nhà hần bị ta đập vỡ thành vô số mảnh, trên mái hiên lâu các trùng trùng điệp điệp của vương phủ, lưu lại dấu chân càn quấy của ta.

“Hoàng Phủ Viêm, nửa đêm nửa hôm người truy đuổi nữ hài tử là có ý gì? Muốn cưỡng gian hã?” Ta chỉ am hiểu đánh nhau, còn công phu chạy trốn chết thì tạm thời chưa đến nơi đến chốn, nếu tiếp tục truy đuổi chắc chắn mạng chết ta.

Hoàng Phủ Viêm vẫn như cũ truy cùng đuổi tận, “Dạ Phượng tội ác tày trời, ai ai cũng muốn giết chết.” Ta ngất, ta chỉ giết có mỗi một tên xấu xa, khi nào lại biến thành tội ác tày trời chứ?

Trong mắt ta hiện lên một tia hung ác, “Hừ, muốn giết ta? Trước tiên hãy hỏi bảo kiếm trên tay ta đã.” Kiếm phong xoay chuyển, hào quang ánh lên, đọng lại thành một luồng khí mạnh mẽ, hung hăng chém tới hần.

Hoàng Phủ Viêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hào quang, căn bản không thể đánh trả, chỉ có thể mau chóng né tránh. Kiếm khí chém tới làm ngói lưu ly tung bay tán loạn đầy trời, Hoàng Phủ Viêm không may từ trên nóc nhà lặn xuống, ngã trong đám ngói vụn.

Vừa nãy ta có ném ra một viên lưu đạn hay sao?

Cúi đầu, ta chăm chú nhìn ‘Thái đao’ trong tay.

Một bóng người vô thanh vô thức đứng sau lưng ta, tầm mắt rơi vào bảo kiếm trên tay ta, “Kiếm tốt...”

Ta vừa quay đầu, đã thấy một chiếc mặt nạ rất quen thuộc.

“Là người?” Phương Ngự Thiên đến đây làm gì? Chẳng lẽ cũng có mục đích giống ta?

Ta đem ‘Thái đao’ vắt lại bên hông, “Đương nhiên.” Là thành quả của thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư, chất lượng đương nhiên tuyệt đối được đảm bảo.

Phương Ngự Thiên vừa muốn nói cái gì, nhưng giương mắt trông thấy rất nhiều thủ vệ đang tiến về phía này. Hần một trận nắm lấy ta ta, “Chạy.”

“Cái gì?” Trong nhất thời ta cũng không có phản ứng gì nhiều.

Phương Ngự Thiên không kịp trả lời, nhanh chóng kéo ta cúi người xuống, “Cẩn thận” Trong chớp mắt cúi thấp người xuống kia, ta nghe thấy âm thanh của một mũi tên bay đến, ngay sau đó, trên cánh tay ta truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

Tránh được thêm một mũi tên nữa bay đến, ta mắng một tiếng, “Đáng ghét, bắn lên sau lưng.” Ở sau lưng Dạ Phương làm bậy, đúng là chán sống rồi.

Phương Ngự Thiên thuận tay kéo trường sam xuống, vội vàng quần lấy lấy miệng vết thương của ta, “Đi.” Sau đó lôi kéo ta bỏ chạy.

“Ừ.” Lúc đứng dậy, ta cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ hồ như đứng không vững nữa. “Có độc.” Đường đường là một vị vương gia, cư nhiên lại làm cái chuyện hạ độc trên tiền diện rồi, ta cường liệt khinh bỉ Hoàng Phủ Viêm.

Phương Ngự Thiên nghe thế, lập tức ôm lấy thắt lưng của ta, để ta tựa lên người hần, ở bên tai ta nhỏ giọng nói, “Ôm chặt ta.”

Đầu óc ta càng ngày càng nặng trĩu, cảm giác đau đớn kịch liệt cùng mơ hồ choáng váng khiến ta không tài nào mở mắt lên được. Giờ này khắc này, ta bất chấp tất cả, vươn tay ôm lấy thắt lưng của hần, đầu tựa trước ngực hần.

Phương Ngự thiên còn chưa kịp chạy, đám thủ vệ mới vừa chạy đến đã bao vây xung quanh chúng ta.

“Làm sao bây giờ?” Dưới đất xung quanh chúng ta đều là tầng tầng lớp lớp cung tiễn thủ, chúng ta tùy thời có thể bị bắn cho thành tổ ong vò vẽ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ta nghe thấy âm thanh của tiểu bát điểm, nhìn thấy bóng dáng của tiểu bát điểm, “Ồ trên kia, các người không chạy thoát được đâu, chỉ bằng ngoan ngoan xuống đây chịu chết đi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú xinh đẹp của nàng tràn đầy kiêu hãnh, tự tin vô cùng.

“Có chết cũng là người chết.” Có chết cũng không nhận thua.

“Dạ Phương, còn muốn thử nghiệm kĩ thuật bắn tên của bản vương nữa không.” Tiểu nhân đệ tiện không biết xấu hổ, đã ám toán bản cô nương rồi còn không biết xấu hổ mà ở đó lớn giọng. Nếu như ta là hần, nhất định chui vào cái hố một trăm tám mươi năm cũng không gặp bất cứ ai.

Ta cười lạnh, “Hoàng Phủ Viêm, muốn Dạ Phượng ta bó tay chịu trói? Nằm mơ đi. “ Có liều cái mạng nhỏ này ta cũng phải chạy ra ngoài, tuyệt đối không thể để bị bắt được. Nếu như để bị bắt được, toàn bộ kế hoạch sắp thành lại hỏng mất.

“Ôm chặt ta.” Phượng Ngự Thiên đột nhiên ở bên tai ta nói một câu, thân thể nhanh chóng bay lên trời, nhảy khỏi nóc nhà.

Trong lúc chúng ta nhảy xuống, vô số mũi tên nhắm vào chúng ta mà bay tới.

Ta toàn thân không còn chút khí lực, chỉ có thể gắt gao ôm lấy eo Phượng Ngự Thiên.

Mí mắt ta càng lúc càng trĩu nặng, đôi mắt đã không mở lên được. Trong hốt hoảng, ta nghe thấy hần ở bên tai ta nói, “Tin tưởng ta, chúng ta nhất định không có việc gì.”

Không hiểu tại sao, khi hần nói xong câu đó. Ta lại dễ dàng an tâm nhắm mắt lại hôn mê, đem bản thân mình hoàn toàn giao cho hần.

22. Q.1 - Chương 22: Lấy Thân Báo Đáp

Mới sáng tinh mơ, tiếng kêu thanh thúy êm tai của lũ chim chóc đánh thức ta từ trong mơ tỉnh dậy.

Ta ngáp một cái, miễn cưỡng trở mình. Nghiêng người, không cẩn thận dè lên vết thương trên tay, đau đến ta nghiêng răng chịu đựng kêu lên một tiếng.

Đau đớn khiến ta hoàn toàn thanh tĩnh, tất cả sự tình phát sinh đêm qua giống như thủy triều cuộn cuộn, toàn bộ hiện rõ trong đầu ta.

Dạ Phượng ta danh chấn giang hồ, thân kinh bách chiến, không ngờ rằng lại thua trong tay Hoàng Phủ Viêm. Sợ xuất, sợ xuất quá a.

Cái tên Hoàng Phủ Viêm tiểu nhân đề tiện kia, đường đường là vương gia, cư nhiên lại làm cái chuyện điên rồ như tắm độc trên mũi tên, hần không xấu hổ ta cũng phải xấu hổ thay hần.

Phượng Ngự Thiên chính là ký ức sau cùng của ta, nếu như không có gì ngoài ý muốn, người cứu ta nhất định là hần. Thiếu một ân tình lớn rồi, nếu như không có hần cứu ta, hậu quả thật không thể nào tưởng tượng.

Thương tích trên cánh tay đã được xử lý qua, cũng đã được băng bó tỉ mỉ. Mặc dù rất đau, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được của ta.

Tròng mắt đảo qua một vòng trong phòng, ta không thấy y phục của bản thân mình đâu cả, nhưng ở đầu giường lại phát hiện một bộ nữ trang.

Ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên y phục, ta không khỏi mỉm cười một cái, Nam nhân này thoát nhìn giống như một tên đầu gối, không ngờ trong lòng cũng có chỗ biết quan tâm như vậy.

Mặc y phục xong, ta bước ra khỏi cửa phòng.

Ngoài cửa chính là một cái sân nhỏ, trong sân trăm hoa đua nở, cỏ xanh dẹt thảm, nước trong trên núi giả chảy róc rách. Trong không khí tràn ngập một mùi hương thơm ngát, sân nhà to lớn trong buổi sáng tinh mơ đầu hạ, càng lộ ra vẻ yên tĩnh trang nhã.

Giữa khóm hoa trăm sắc có một chiếc đu dây đang dong đưa trong gió mát, nhẹ nhàng phiêu đảng.

Cái sân này... không giống chỗ ở của một nam nhân, ngược lại giống như sân vườn của nữ tử hơn, nơi này rốt cuộc... là nơi nào?

Vịn tay lên sợi dây thừng, ta chậm rãi ngồi trên đu dây. Chân đạp một cái, đu dây lập tức lay động.

Đột nhiên, có ai đó sau lưng đẩy ta một cái, đu dây đong đưa càng thêm kịch liệt, Lên lên xuống xuống, đu dây bay bổng trong cơn gió buổi sớm tinh mơ.

“Tiểu kiều hương tạ, yên tĩnh ưu nhã, Phượng huynh, người thật sự rất biết hưởng thụ?” Bước đi không phát ra tiếng động, không phải Phượng Ngự Thiên thì là ai?

“Nếu như người thích, có thể ở lại đây.” Giọng nói của Phượng Ngự Thiên trước sau vẫn cứng nhắc nhặt nhèo. Từ trong giọng nói của hắn, ta không nghe được chút gì gọi là có ý hoan nghênh.

“Đây là chỗ nào, theo ta quan sát, có vẻ như là sân vườn của một nữ hài tử.” Bàn chân ta lúc có lúc không đạp trên mặt đất, đu dây cũng tùy ý đong đưa.

Hắn nhẹ nhàng đẩy ta một cái, nhàn nhạt nói, “Rảnh rồi thì trồng chút hoa cỏ.” Một đại nam nhân lại đi trồng hoa cỏ, nghĩ sao cũng thấy quái dị. Vị Phượng huynh này, không phải có sở thích bất lương gì chứ?

“Nhất đại tông sư Đông Phương Bất Bại cũng chỉ biết ngồi trong khuê phòng thêu hoa điều (điều: chim).” Ta quay đầu nhìn hắn cười, “Ta nói Phượng huynh, người không phải có ý đồ noi theo Đông Phương Bất Bại chứ?” Phượng Ngự Thiên lạnh lùng như một khối băng, cùng Đông Phương Bất Bại hoàn toàn không chút dính dáng.

Phượng Ngự Thiên lại đẩy ta một cái, gật gật đầu như có như không, “Được a, làm Đông Phương Bất Bại cũng được. Nếu như ta làm Đông Phương Bất Bại, người làm Dương Liên Đình đi.” (TN: Sắc, thời không này cũng biết tới Đông Phương Bất Bại =))?)

Ta “xì” cười ra một tiếng, “Ta là nữ đó, không làm được Liên đệ của Đông Phương Bất Bại đâu.”

“Đông Phương Bất Bại là nữ (TN: 0.0), Dương Liên Đình là nam. Người là nữ, ta là nam, đổi lại cũng không phải không được.” Lời nói của hắn lúc đó thoáng hiện ra tiểu ý.

“Đông Phương Bất Bại là nhân yêu (gay), không phải nữ. Cho dù hắn tự cắt cái đó của mình, thế nhưng hắn từng là nam nhân hàng thật giá thật.” Ta chính là nữ nhân hàng thật giá thật, không thể so sánh với Đông Phương giáo chủ được.

Phượng Ngự Thiên nghe vậy, cười lên ha ha, “Ha ha, Phượng Nhi, người thật là không biết xấu hổ.”

Phượng Nhi? Hắn đúng là không biết khách khí, “Ta cho phép người gọi ta là Phượng Nhi hồi nào?”

Hắn không quan tâm nhún nhún vai, “Người gọi ta Phượng huynh, không phải sao?”Ặc... Hình như là vậy. Nếu ta đã xưng huynh gọi đệ với hắn trước, hắn tự nhiên cũng không cần khách khí với ta.

Ta nắm lấy dây thừng, đưa khuôn mặt tiến đến sát mặt hắn, tinh thể nhìn hắn, “Ta nói Phượng Ngự Thiên, người hôm nay rất hoạt bát nha, không giống với bộ mặt như chết rồi lúc đó.” Hắn mang mặt nạ, khuôn mặt cho dù có như chết rồi ta cũng không thấy được.

Phượng Ngự Thiên thuận lợi đẩy ta một cái, “Mắt người có vấn đề.”

“Phải phải phải, mắt ta có vấn đề.” Ta mãnh liệt gật đầu, nói theo lời hắn, “Phượng Ngự Thiên, đa tạ người đã cứu ta.” Hắn cứu ta một mạng, nói một câu đa tạ cũng là chuyện nên làm.

“Không cần, người từng cứu ta một mạng, không phải sao?” Hắn như có như không đẩy đẩy sau lưng ta, “Kỳ thực, là ta liên lụy người.”

“Là người liên lụy ta?” Hắn nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ...

“Người Hoàng Phủ Viêm đợi là ta, muốn bắt cũng là ta.” Quả nhiên, ta đã làm kẻ chết thay cho hắn. Cái câu “Cuối cùng cũng đến” của Hoàng Phủ Viêm chính là nói hắn, không phải ta.

Ta giả vờ kinh ngạc, “Nói vậy là, người bình thường rất hay đến thăm Viêm vương phủ?” Hắn đến vương phủ là có ý đồ gì, chẳng lẽ... cũng là tàng bảo đồ?

“Còn người? Đường đường Dạ Phượng, đến vương phủ làm gì?” Hắn hỏi ngược lại ta.

Ta ném ra một ánh mắt rõ như ban ngày, “Người có biết cái gì gọi là quy củ hay không? Hành tung và mục đích của sát thủ có thể tùy tiện hỏi hử?”

Hắn thản nhiên nói, “Có ý này.” Từ trong ngữ điệu của hắn, ta có thể nghe ra trong đó có ý tứ trêu ghẹo, “Đang có ý này, nếu như người muốn lấy thân báo đáp, ta vô cùng cam tâm tình nguyện.”

Ta há mồm, mở to mắt ra nhìn hắn, “Truyện cười này không đáng cười đâu a.” Đối với người của thế kỷ hai mươi mốt mà nói, lấy thân báo đáp không có lưu hành.

Phượng Ngự Thiên bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, thở dài nói, “Ai, nếu như người không nguyện ý, ta cũng không miễn cưỡng đâu.” Hắn lạnh lùng liếc ta một cái, Giả vờ giả vịt ho khan một tiếng, “Ta nói Phượng Nhi, lần trước người đã cứu ta, ta lấy thân báo đáp cho người đi.” Lần đầu tiên nghe nói nam nhân lấy thân báo đáp cho nữ nhân.

“Cái gì?” Ta hét lên một tiếng, suýt chút nữa ngã từ trên đu dây xuống.

Hắn hai tay nắm lấy sợi dây thừng, chậm rãi cúi người xuống.

Ta nuốt một ngụm nước bọt, thân thể liên tục nghiêng về phía sau, “Người người... muốn gì?” Ánh mắt của hắn... có chút bất thường, rất rất bất thường.

Phượng Ngự Thiên tiến đến trước mắt ta, hơi thở nóng rực phun ra trên mặt ta, “Ta nói, ta dự định lấy thân báo đáp cho người.” Hắn vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng ta, bên tai ta nhẹ nhàng nói, “Bởi vì ta yêu người rồi.” Thanh âm tràn đầy mị hoặc nhẹ nhàng vang bên tai ta, rất nhẹ nhàng, rất êm dịu.

Thắt lưng ta đã khom đến cực hạn, không thể tiếp tục trốn được nữa, chỉ còn nước bắt đắc dĩ đối diện với hắn, “Ắc... Ta nói... Phượng Ngự Thiên...” Hắn... Hắn muốn làm gì? “Thanh thiên bạch nhật, người... không phải... muốn...” không phải muốn cưỡng bạo ta chứ?

Hắn chăm chú nhìn ta, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt của ta, lẩm bẩm, “Ta có thể thích bất cứ người nào, duy chỉ có nàng thì không thể. Người nói xem, ông trời có phải quá tàn nhẫn với ta không?” Ta nhìn không thấy sắc mặt của hắn, nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt say sưa của hắn.

Bắt lấy tay hắn, ta giương mắt lên nhìn hắn, “Thế nên người đem ta làm vật thay thế.” Dạ Phượng ta không thích làm vật thay thế.

Phượng Ngự Thiên chậm rãi đứng dậy, không nhìn đến ta, cười khỏ, “Người nói xem?”

Ta nhảy khỏi đu dây, đi tới sau lưng hắn vỗ vỗ vai hắn mấy cái, “Phượng huynh, trên đời này không có cái gì là không thể. Muốn yêu thì cứ yêu, hà tất gì phải do dự?” Tình yêu chính là không có gì sai.

Hắn đưa lưng về phía ta, trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng, “Phượng Nhi, có thể uống một chén với ta được chứ?” Điển hình chính là mượn rượu giải sầu, thế nhưng, đến khi trong lòng phiền muộn thì uống một chén, cũng có thể xem như một cách phát tiết rất tốt.

Ta xúc động vỗ vỗ vai hắn, “Được, chúng ta đều là kẻ thất ý (thất ý: không được như ý). Lúc thất ý, uống một chén là điều tốt nhất.” Mặc dù bị thương, nhưng ta cũng không mấy quan tâm.

Nếu như nói, trên đời này thật sự có vong tình thủy, thế thì, tên khác của nó nhất định gọi là “rượu”.

Say rồi, cái gì cũng đều quên hết. Quên rồi, tim cũng không biết đau nữa.

Ta là một nữ nhân không chịu thua kém ai, từ khi mở mắt chào đời, cũng không biết cái gì gọi là “thất ý”. Bị thương, tự mình có thể liếm vết thương. Bị đau, trốn trong góc tối nào đó mà khóc thút thít.

Bất luận trong lòng có đau đớn thế nào, ta bao giờ cũng mỉm cười dùng đủ loại kiểu dáng cách thức để xua đi cảm giác của mình, chưa từng đem cảm giác thật sự của mình biểu hiện ra ngoài.

Ta có rất nhiều sư phụ, mỗi vị sư phụ đều nói với ta, sát thủ không thể có tình. Một khi có tình, không thể tiếp tục làm sát thủ. Bằng không, cửu tử nhất sinh. (9 phần chết, 1 phần sống)

Từ khi rời khỏi giường của Mộ Dung Phong Vân, ta đã biết rõ là mình không thể tiếp tục làm sát thủ nữa.

Ta đã là một nữ nhân thất bại, hôm nay, lại biến thành một sát thủ thất bại. Ta lần đầu tiên cảm thấy, cuộc đời của Hạ Tử Lung ta hết sức thất bại.

Từng vò rượu lần lượt ngã lăn trên mặt đất, Phượng Ngự Thiên say, ta cũng say.

Say rồi, cũng sẽ có rất nhiều lời nói say. Lời nói say, mới là những lời thật lòng đã được đè nén từ tận đáy lòng biết bao lâu nay.

Lúc này, chúng ta đều đã say. Nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng chính là, nói xong, tâm trạng chúng ta đều sẽ bình thản hơn rất nhiều.

Vò rượu lặn trên mặt đất, chúng ta hai người nằm trên nền đất phòng khách, uống đến say bí tỉ.

Hắn ngồi dậy bên cạnh ta, mơ mơ màng màng nói nhỏ, “Phượng Nhi, người nói xem tại sao ông trời lại bắt công với ta như vậy? Muốn yêu, lại yêu không được.”

Ta nằm trên mặt đất ôm lấy vò rượu, đau đớn cười rộ lên, “Phượng Ngự Thiên, người có biết trên đời này, cái gì là tàn nhẫn nhất không? Không phải sống hay chết, mà là ta đứng trước mặt hắn, hắn lại không biết là ta yêu hắn. Người có biết cái gì so với tình huống trên còn tàn nhẫn hơn không? Chính là hắn thừa lúc say rượu hồ đồ chạm đến ta, nhưng cái gì cũng không nhớ rõ. Lần thứ hai gặp lại hắn, ta nhất định phải bày ra vẻ mặt tươi cười chào đón hắn, vò như cái gì cũng không có xảy ra. Hắc quả phụ ta sống nửa đời người, cho tới bây giờ cũng chưa từng hèn nhát như vậy.” Sống trên đời hai mươi mấy năm, ta lần đầu tiên nếm được mùi vị của ái tình. Đáng tiếc, ta lại yêu đơn phương. Mất tâm, mất thân, nam nhân đó cũng không biết là ta yêu hắn.

“Người so với ta thảm hơn không? Thất thân rồi còn mất tâm?” Hắn cúi đầu, bất đắc dĩ cười ra thành tiếng, “Chúng ta đều thảm như nhau.”

“Đúng a, quá thảm.” Ta cười, nước mắt không khống chế được từ khóe mắt chảy xuống.

Phượng Ngự Thiên nheo mắt, ngón tay lạnh cóng chậm rãi vuốt ve khuôn mặt của ta, “Phượng Nhi, người khóc?”

“Ta có khóc sao?” Ta vươn tay, quả nhiên phát hiện nước mắt sớm đã rơi đầy trên mặt, “Không đúng, Dạ Phượng không khóc, ta chưa bao giờ khóc.” Từ khi bắt đầu có ký ức, ta chưa từng khóc bao giờ.

Ngón tay hắn chuyển động đến sau lưng ta, ôm lấy ta, “Phượng Nhi, muốn khóc thì cứ khóc ra đi, khóc ra rồi người sẽ dễ chịu hơn một chút.”

“Không, ta không khóc, ta không muốn nhu nhược như vậy. Sẽ qua đi, qua một khoảng thời gian, ta sẽ quên hắn. Ta không khóc, ta rất bận, không có thời gian đâu mà nghĩ tới hắn.” Bận rộn, chính là một trong những cách phát tiết của ta. Đem thời gian sắp xếp đến chật cứng, để ta không có chút nào rảnh rỗi mà thương tâm.

Phượng Ngự Thiên lão đạo đứng lên, giỡn đầu ra sức uống rượu, “Phượng Nhi, muốn khóc thì khóc đi, khóc xong rồi người sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.”

Ta đứng lên đoạt lấy vò rượu trong tay hắn, “Đừng uống nữa, chừa một chút cho ta. Ta không khóc, Phượng Ngự Thiên, ta thật sự không khóc. Cách thức phát tiết có rất nhiều, tại sao lại phải khóc? Ta tại sao phải khóc?”

“Bất luận phát sinh chuyện gì, ta đều ở bên cạnh người, muốn khóc cứ việc khóc đi.”

Ta bưng bình lắc lắc đầu, “Ta không khóc, ta yêu hắn, ta không khóc.”

Phượng Ngự Thiên đột nhiên dồn sức bắt lấy vai ta, rống lên gay gắt, “Người khóc đi, khóc xong rồi không được yêu hắn nữa.”

Hắn dồn hết sức, khiến vai ta có chút đau đớn. Ta gạt tay hắn ra, “Người làm ta đau.”

“Khóc đi.” Hắn không chút nào thả lỏng, ra sức lay động hai vai ta, “Không được nhịn, khóc trước mặt ta, không có ai chê cười người hết.”

“Ta đã nhịn rất nhiều năm rồi, huống hồ chỉ lần này.” Ta vẫn cười như cũ, nhưng nước mắt lại tràn ra hốc mắt, những giọt nước mắt nóng hổi từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Cũng vì nhịn nhiều năm rồi, cho nên người mới cần khóc ra. Hắn không yêu người, còn có người khác yêu người, khóc ra đi, quên hẳn.” Không biết có phải vì say hay không mà thái độ của hắn rất cường ngạnh, cơ hồ không cho cự tuyệt.

Nước mắt không cầm giữ được rơi xuống, ta quật cường mấp máy môi, “Ta... không khóc, đừng... bức ta... Ta không khóc...” Nói câu cuối cùng, ta đã khóc không thành tiếng.

Phượng Ngự Thiên một trận ôm ta vào lòng, để ta tựa sát vào vai hắn, “Khóc đi.”

Ta không hề cự tuyệt, mặc cho hắn ôm. Nước mắt ta cuộn cuộn chảy lên người hắn, âm thanh nghẹn ngào dần dần to ra.

Cuối cùng, ta vùi đầu vào trong ngực hắn, vô cùng thống khoái khóc ra thành tiếng.

23. Q.1 - Chương 23: Người Rất Hải Hước

Ta không biết là mình đã uống bao nhiêu rượu, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, càng không biết lúc say đã nói những gì. Tất cả trong cơn say, với ta mà nói chỉ tựa như một giấc mộng. Tỉnh mộng rồi, cái gì cũng không còn vượn lại.

Sau cơn say bí tỉ, xương cốt toàn thân ta giống như gãy vụn, đau nhức muốn nứt ra. Chuyện này cũng có thể đoán được, đáng tiếc là ta không để tâm tới. Sớm biết là uống đến bán sống bán chết sẽ đau nhức như vậy, ta nên uống ít lại một chút, đem toàn bộ rượu còn lại đổ vào miệng của Phượng Ngự Thiên, sau đó thừa cơ hắn ngủ say mà chuồn mất. Tiếp theo câu nói kia chính là lời nói trong thâm lặng, cho dù đánh chết hắn ta cũng không dám nói ra.

Từ trong bóng tối mở mắt ra, thứ ta nhìn thấy chính là ánh ban mai chiếu vào trong nhà, chim chóc trong viện cứ không ngừng riu ra riu rít. Theo hoàn cảnh suy xét, lúc này chắc là trước 9 giờ, sau 7 giờ, cũng chính là 8 giờ trong truyền thuyết.

Sau khi tỉnh lại, ta phát hiện ra mình đang nửa tựa vào trước ngực Phượng Ngự Thiên, nửa người dúi dề trên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn. Nữ trên nam dưới, tư thế thật là con mẹ nó ám muội. Nếu như lúc này có ai đó xông vào, ta sẽ lập tức chạy lên lầu ba. Yên tâm đi, ta sẽ không đưa đầu nhảy xuống dưới, chỉ là cầm Thái đao lên giết người diệt khẩu.

Ta thật sự không muốn giết người đâu, đáng tiếc là ta không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu như bất cứ ai nhìn thấy tình cảnh lúc này, đều sẽ cho rằng ta cường gian vị nhân huynh tên gọi Phượng Ngự Thiên kia. Vì để bảo toàn danh tiết, ta chỉ có thể hi sinh bản thân đi làm chuyện xấu. Ta là một nữ nhân rất có trách nhiệm, rất muốn chịu trách nhiệm. Chỉ là bản nhân kiên quyết đã phá chế độ phong kiến, kiên trì chế độ một vợ một chồng. Đã có Mộ Dung Phong Vân trước rồi, Phượng Ngự Thiên chỉ có thể đem làm lớp xe. Khục, nếu như hắn muốn làm ngầm, ta cũng có thể suy xét lại.

(Dạ Phượng ho khan một tiếng, nhìn bốn bề vắng lặng, nói nhỏ với Sở Sở: “Có biết cái gì gọi là ngầm không? Chính là tình phu đó. Ta nói Sở Sở kia à, Mộ Dung Phong Vân nhân tình vô số, tình nhân ngầm trong lòng ta ít nhất cũng phải gấp đôi mới công bằng chứ. Người xem, cái tên vương gia kia thế nào? Phượng Ngự Thiên thì sao? Đúng nha, Lăng Sở Nam cũng không tệ. Hắc hắc, Thanh Nhi mỹ nữ ta cũng không ghét bỏ.” Chúng độc giả đột nhiên từ bốn phía tràn ra, nhìn Dạ Phượng một cách vô cùng tàn ác nói, “Nữ nhân chết tiết lòng tham không đáy, người người thích rồi cuộc là kẻ nào, không nói thì đánh người. Khục, có nói cũng đánh.” Sở Sở tọa sơn quan hổ đấu (ngồi trên núi xem hổ đấu nhau, gần gũi với “ngầu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”), bưng một chén trà đá hứng thú ngồi một bên xem kịch. Trong lòng âm thầm buồn bực, người nàng thích thực ra là ai chứ?)

Ta trở mình một cái, nằm ngửa bên người hắn.

“Phượng Ngự Thiên.” Ta dùng cánh tay chống đỡ thân thể hắn, “Nếu còn sống thì trả lời một tiếng, chết rồi cũng phải trả lời một tiếng. Còn nếu như không chết không sống, cũng phải trả lời một tiếng luôn.”

Thân thể Phượng Ngự Thiên cử động một cái, tiếp theo đó ta nghe thấy một giọng cười phiền muộn khe khẽ, “Ta không chết, cũng không phải không chết không sống.”

Ta kịch liệt nhéo lên cánh tay hắn một cái, “Người cười cái gì?” Lời nói của ta rất tức cười sao? Dám cười ta, lão tử nhéo chết hắn.

Hắn nhanh chóng bắt được cánh tay ta, khoa trương kêu lên đau nhức, “Ai da, cứu mạng a.”

Ta đá hắn một cái, “Không được cười, nếu như cười chính là vì lời người khác nói rất tức cười. Lời nói của ta không tức cười chút nào, thế nên không được cười.” Có chết cũng không thừa nhận lời ta nói rất tức cười.

Hắn thanh thanh cổ họng giơ tay lên, nghiêm chỉnh trình trọng nói, “Ta xin thề, lời người nói không tức cười chút nào, tuyệt đối không tức cười.” Ta dám lấy nhân cách ra đảm bảo, hắn cố ý chế nhạo ta. Đường nhiên, nhân cách của ta không đáng giá chẳng đáng giá bao nhiêu tiền.

“Đầu ta đa a, người có đau hay không?” Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết hắn nhất định đau, sau khi say rượu có ai mà không đau đầu chứ.

“Đau.” Hắn vỗ vỗ trán ngồi dậy, “Không đau.”

Không đau? Ta kích động, vội vã từ dưới đất đứng lên, “Sao?”

Hắn chậm rãi đưa mắt liếc nhìn ta, tự tiểu phi tiểu, “mới là lạ.”

Ta sưng sốt đỏ khóc đỏ cười đẩy đẩy hai vai hắn một chút, “Người bầy ta?”

Phượng Ngự Thiên tâm tình tựa hồ rất tốt, “Ta đâu có nói, là người nói mà.”

Ta nheo mắt lại, hồ nghi trừng mắt nhìn hắn, “Ta nói Phượng Ngự Thiên đại ca, người khi nào lại hài hước như vậy.” Ta đột nhiên cảm thấy hắn giống như một người khác vậy.

Giọng nói của Phượng Ngự Thiên đột nhiên trở lạnh, “Luôn là vậy.” Lại bắt đầu giả vờ lãnh khốc.

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Nam nhân nhỏ mọn, cả ngày lạnh lùng nghiêm mặt thì có đường ăn sao? Làm bộ lãnh khốc làm gì?” Từ ngôn hành cử chỉ của hắn suy ra, ta hoàn toàn có thể khẳng định hắn là một nam nhân nhiệt tình. Từ khi biết được sự nhiệt tình thỉnh thoảng của hắn, ta vẫn luôn buồn bực không biết về lãnh khốc đó của hắn là từ đâu ra.

Hắn coi lời nói của ta cũng như không khí, trước sau không thêm đếm xỉa, “Đói hay không?”

Hắn vừa dứt lời, bao tử ta đã rất phối hợp hưởng ứng một tiếng, ta xấu hổ sờ sờ bụng, “Đói chứ.” Vốn định giả vờ khốc nói rằng không đói, nhưng phản ứng sinh lí lại bán đứng ta rồi. Trực tiếp mua cả Châu Phi còn được, không chút lưu tình. Nha nha, quả thực đúng là mẹ kế.

“Nấu ăn.” Hắn lạnh lùng ném ra một mệnh lệnh.

Ta ném lại một cái trừng mắt siêu cấp, “Muốn ăn thì tự đi nấu không được a? Người xem ta là trù nương hay là người làm miễn phí.” Nữ nhân họ Hạ nào đó hoàn toàn quên mất người đói chính là bản thân mình.

Phượng Ngự Thiên trừng mắt nhìn ta một lát, suy sụp hai vai bắt đầu dĩ than một tiếng, “Ai lấy phải người nhất định là vô cùng xúi quẩy.” Ta thừa nhận là ta rất lười, bất quá ta tin, ta sẽ là một hiền thê lương mẫu có tiêu chuẩn. (TN: có quý vị nào tin không ;;)? Đường nhiên, ta sẽ đem bốn chữ hiền thê lương mẫu kia phiên dịch thành “nhàn” thê “lương” mẫu (Chữ “lương” thứ hai nghĩa là “lạnh”, khác với chữ “lương” gốc nghĩa là tốt) Khục, ta lặng lẽ làm, không nói cho bất kì ai biết.

Ta hung tợn trợn mắt xoay đi, “Yên tâm, Dạ Phượng ta tuyệt đối không gả cho người. Cho dù cả thế giới này chỉ còn sót lại một mình người là nam nhân, ta cũng không gả cho người. Cả ngày đeo mặt nạ, lại là xú nam nhân thích tỏ ra lãnh khốc, ai gả cho người chính là xấu số.” Chính vì lớn lên quá xấu không dám nhìn ai, cho nên mới phải cả ngày mang mặt nạ.

Hắn kịch liệt nắm lấy tay ta, túm lấy ta kéo ra ngoài, “Muốn lấp đầy bụng thì người tốt nhất là cầm miệng lại đi.”

“Ta ngất, người đừng có uy hiếp ta, vô hiệu thôi. Người sống sẽ không bị nước tiểu nghẹt chết, không có Phượng Ngự Thiên, Hắc quả phụ Dạ Phượng ta cũng không đói chết.” Nghiêm trọng khinh bỉ hẳn.

Phượng Ngự Thiên quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt với ta, “Nữ nhân, câm miệng lại cho ta.” Bảo Hắc quả phụ ta câm miệng, theo phỏng đoán, hẳn chán sống rồi.

“Đánh chết người ta cũng không câm miệng.” Muốn ta câm miệng thì ta phải câm miệng, chẳng phải rất mất mặt sao.

Hắn lạnh lùng trả lại ta một cái, “Không đánh ta mà là đánh người.”

“Ta nói chuyện với không khí đó, can gì đến người? Đừng có đối hào nhập tọa.”

“Được, người đi, ta câm miệng.”

“Người... xem như người lợi hại.”

Sau đó...

Thế giới này cuối cùng cũng được thanh tĩnh.

Cái tổ của Phượng Ngự Thiên thật sự là nhỏ mà có đủ thứ cần, cái gì cũng có. Những gì đình viện nhà giàu nên có, cái tổ của hắn đều có đủ. Một căn nhà hoàn chỉnh, đương nhiên không thể thiếu được trù phòng, ổ chó của hắn tự nhiên cũng không thể thiếu.

Đó là một gian trù phòng được quét dọn đến không còn một hạt bụi, mỗi một loại đồ dùng được đều lau chùi đến tỏa sáng bóng loáng, quét phần vàng lên là có thể đem đi giả mạo thành vàng. Đến nỗi có bị lật tẩy hay không, ta đây cũng không dám bảo chứng.

Dụng cụ bát đĩa, tất cả đều là gốm bạch ngọc cùng gốm thanh hoa xuất từ lò gốm trung ương trong truyền thuyết, giá cả vô cùng đắt đỏ.

Quả nhiên là kẻ có tiền, cả trù phòng cũng được chú trọng như vậy. Đánh giá đồ đựng dụng cụ xa hoa, trong lòng ta âm thầm hoài nghi hẳn là giang dương đại đạo không ác nào không làm, bất quá ta cũng không gốc đến nỗi nói trắng ra.

Ta cầm lên một chiếc đĩa thanh hoa, dong đưa trước mặt hắn, “Dùng vật quý giá thế này nấu ăn, trù sư nhà người dám động thủ á? Người hầu quét tước trù phòng không sợ đền tiền chết sao?”

Hắn đoạt lấy cái đĩa trong tay ta, “Nhà ta không có trù sư, về phần là người hầu, không lấy tiền công.”

Ta lại cầm một cái khác lên thưởng thức, “Vậy nên, người bóc lột nhân công?” Ra sức lao động, tự nhiên hẳn nên có hồi báo thích đáng.

“Đưa ta.” Hắn đoạt lại cái đĩa, “Ta rất ít khi trở về, tòa nhà này ngoại trừ một gia nô trông coi, không còn bất kỳ ai khác. Gia nô này được ta nhật mang về, không lấy tiền công, hiểu chứ?”

Tình hình là gia nô duy nhất lại còn vừa câm vừa điếc.

“Ta nói Phượng Ngự Thiên, người không phải chuyên làm chuyện phạm pháp chứ?” Nếu như không dám làm chuyện phạm pháp, cần gì tìm một gia nô câm điếc? Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

“Tùy người muốn nghĩ sao thì nghĩ, đừng phá hỏng bát đĩa của ta.” Bát đĩa so với danh dự còn quan trọng hơn, sống nửa đời người, bản cô nương chưa từng thấy qua quái nhân như vậy.

“Được thôi, không so đo với người nữa, bất quá có một vấn đề ta muốn hỏi người. Xin hỏi Phượng Ngự Thiên đại ca, không có trù sư chúng ta ăn thế nào?” Dùng lỗ mũi nhìn cũng biết Phượng Ngự Thiên không phải là một nam nhân biết nấu ăn.

Phượng Ngự Thiên trừng to mắt, “Ta không nấu chẳng lẽ là người nấu?”

“Ặc...” Sau này dùng đôi mắt nhìn người vẫn tốt hơn, lỗ mũi bị cận thị nghiêm trọng, nhìn không rõ.

“Rửa sạch rau đi.” Hắn thuận miệng phân phó một tiếng, ngồi xổm xuống bếp lò nhóm lửa.

“Ta muốn ăn củ cải hầm thịt bò, rửa củ cải được không?” Không thích ăn rau cải, ta thích ăn củ cải.

Phượng Ngự Thiên bắt đầu dĩ thử ra một tiếng, lời nói càng bất đắc dĩ hơn, “Ta bảo người rửa rau cải, cũng bao gồm luôn cả củ cải, người xem hết toàn bộ rau cải đi.” Hình như... Có lẽ... Khoảng chừng... Giống như... Đại khái... Củ cải cũng là một loại rau cải.

Bưng giỏ rau cải lên, ta bắt đầu nghiêm túc tẩy rửa. Mỗi một tấm rau đều bị ta rửa đến sạch bong sáng loáng, không còn một hạt bụi, lấp lánh sáng bóng, so với dùng nước tẩy còn sạch bóng hơn. Ngay cả một con vi khuẩn nhỏ xíu nấp sâu bên trong, cũng bị ta bắt ra ngoài giẫm chết.

Lau lau nước trên tay, ta vô cùng nịnh hót đen rau được rửa sạch tới trước mặt Phượng Ngự Thiên, “Rửa xong rồi, ta bây giờ làm gì nữa?” Còn tiếp tục nhìn đôi nữa ta sẽ biến thành quỷ đói mất, chiếu theo nguyên tắc trân trọng sinh mạng của mình, ta quyết định lấy lòng Phượng Ngự Thiên.

“Giúp ta làm cá đi.” Hần thuận tay cầm lấy củ cải bỏ lên thớt cắt.

Theo âm thanh mũi dao cùng thớt chạm vào nhau, củ cải toàn bộ đều biến thành từng khối nhỏ.

Ta nhìn không chớp mắt theo dõi đường dao của hần, “Oa, Phượng Ngự Thiên, kỹ thuật cắt rau của người thật là con mẹ nó tốt.” Động tác gọn gàng lưu loát, dứt khoát mà đẹp.

Hần tiếp tục dán mắt vào thớt, nhàn nhạt nói, “Đừng hỏi thăm mẹ của ta, làm cá.”

Ta bĩu môi, “Biết rồi.” Quỷ hẹp hòi, ta mới không thèm xem.

“Người có biết làm cá hay không?” Hần đột nhiên buông thái dao xuống, ánh mắt nghi ngờ nhìn ta.

Ta theo bản năng ưỡn ngực, vỗ ngực bảo chứng, “Đương nhiên biết.” Một tay cầm lấy cá trong bồn nện lên tấm thớt, “Xem cho kỹ đi, đừng chớp mắt.” Ta thô lỗ cầm lấy thái dao giơ lên cao, dồn sức chặt xuống.

Máu tươi văng tung tóe khắp nơi, đầu cá theo tấm thớt bay ra ngoài.

Ta lau đi vết máu trên mặt, đắc ý vô cùng cười gian, “Đẹp không?” Giết cá so với giết người còn khó khăn hơn.

Phượng Ngự Thiên trầm mặc một lát, giơ ngón cái lên, “Bội phục.” Tay hần chuyển động quanh đỉnh đầu, cầm lấy đầu cá nhét lại vào tay ta, vỗ vai, “Dạ Phượng quả nhiên là Dạ Phượng, cả động tác giết cá cũng không giống như người bình thường.”

“A...” Nét tươi cười của ta đông cứng lại. Tiếp đó, ta nghe thấy tiếng “chi chi”, kia chính là âm thanh của tim ta tan nát.

Thể diện của Dạ Phượng, hoàn toàn đã bị ném mất rồi, ngay cả cặn cũng không chừa lại.

“Đến đây, giúp ta.” Hần nắm lấy y phục của ta.

“A.” Ta ngây ngốc đi theo phía sau hần.

Khói bếp lượn lơ, trong trù phòng truyền ra từng làn hương mê người.

Suốt cả buổi sáng, ta cùng Phượng Ngự Thiên giống như một đôi tân hôn phu thê, ngọt ngào hạnh phúc bận rộn trong trù phòng. Có tranh chấp, có vui cười, có chế nhạo.

Hết thấy đều xảy ra một cách bất ngờ, cũng rất tự nhiên. Nếu như không phải nếm được hết hương vị thức ăn, ta nhất định cho rằng đây chỉ là một giấc mộng.

24. Q.1 - Chương 24: Bái Phỏng Lăng Gia

Hôm nay là một ngày đại lạnh trời trong nắng ấm, chim rộn tiếng hót và hoa ngát hương thơm, oanh ca yến ngữ, ngàn dặm không mây, đất trời một mảnh trong sáng. Ta ngủ say thỏa thích, lười biếng duỗi thắt

lưng từ trong ổ heo, không phải, là ổ chăn bò ra. Vừa bò ra khỏi chăn, đã thấy một thiệp mời màu hồng, Tiểu Khiết phu nhân mỹ lệ khả ái của chúng ta, liếc xéo ta một cái, thái độ cực kỳ ngạo mạn, “Tiểu thư, Ngọc Phù quận chúa mời đi uống trà.” Đầu năm nay, kiêu ngạo nhất vẫn luôn là nha hoàn. Ta giật mình một cái, cơn buồn ngủ toàn bộ biến mất, “Không được, ta không thể đi.” Cánh tay ta vẫn chưa hồi phục, ngàn vạn lần không thể để nàng thấy vết thương của ta. Mai Ngọc Phù cô nương “khả bất thị tỉnh du đích đăng”*, cái đó gọi là một người tuyệt đỉnh thông minh, chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, ta liền có thể rơi vào tình thế dầu sôi lửa bỏng. “Khả bất thị tỉnh du đích đăng”: tục ngữ thường dùng trong các tác phẩm văn học, khẩu ngữ hay các tác phẩm truyền hình ở TQ, chỉ người khôn khéo, giỏi giang, có căn bản, có địa vị, có chủ ý, có trí tuệ cao. Không rửa mặt không chải đầu không mặc quần áo, ta trực tiếp ngồi vào bàn tiệc. Chịu thôi, vết thương của bản thân còn chưa hồi phục như cũ, rất dễ đối. Ta thừa nhận, Xuân Hương tỷ làm đồ ăn rất tốt, phải nói là siêu cấp tốt, thế nhưng so với Phượng Ngự Thiên, tay nghề của Xuân Hương tỷ vẫn có chỗ thua kém. Nhớ năm đó...không phải, là nhớ khi đó ta còn ở trong ổ chó của Phượng Ngự Thiên, sức ăn lớn đến mức cả ta cũng cảm thấy xấu hổ. Không trách ta được, ai bảo đồ ăn hẩm làm thơm như vậy, ta không ăn nhiều một chút là có lỗi với trù nghệ cao siêu của hẩm. Ổ chó đó của Phượng Ngự Thiên ăn hai bữa cơm, ta tổng cộng ăn sáu bát cơm trắng, hai mươi món ăn, hai bát canh, ăn phải nói là sạch sẽ a, chỉ thiếu mỗi cầm chén lên liếm nữa thôi. Thật sự nhớ trù nghệ của hẩm, nếu hẩm có thể trở thành trù sư cá nhân của ta thì thật tốt biết bao. Nhớ hẩm a, tuy rằng mới xa hẩm có một ngày một đêm, bắt quá ta thật sự nhớ nhưng...trù nghệ của hẩm. “Tiểu thư, ăn đến vào mũi rồi kia.” Thanh âm của Tiểu Khiết truyền vào tai ta, ta mãnh liệt lấy lại tinh thần, quả thực phát hiện chính mình đem đồ ăn nhét vào mũi. Ta xấu hổ cười một tiếng “Tốt lắm, ăn ngon đến ngay cả lỗ mũi cũng muốn ăn.” “Ngài chưa từng khen trù nghệ của Xuân Hương tẩu tử như vậy.” Tiểu Khiết rất không cho ta chút sĩ diện. “Ta không nói cũng không có nghĩa là không thích.” Xuân Hương tỷ cùng đại thẩm trù nghệ đều rất tốt, chỉ tiếc ta không quen ăn đồ họ làm. Món bọn họ đều là món lạt, nhưng ta lúc nào cũng thích món béo thơm cay. “Vậy sao?” Nàng dùng thái độ nghi ngờ nhìn ta. Ta lễ thắng khí hùng gật đầu, “Đương nhiên rồi, phong lưu công tử ta một lời nói đáng giá nghìn vàng.” Ta ở trong lòng lau lau mồ hôi lạnh, âm thầm áy náy. Ta nếu như một lời nói đáng giá nghìn vàng, trên đời sẽ không có ai biết nói dối nữa. Tiểu Khiết vừa sửa sang chén dĩa vừa hỏi, “Phải phải phải, công tử ngài một lời nói đáng giá nghìn vàng. Ta bây giờ hỏi công tử có đi gặp Mai Ngọc Phù không?” “Đi...chính là ta bị ngộ.” Tự tìm đường chết không phải việc ta thích làm. “Ta nói với nàng, ngài bị bệnh.” Ta phát hiện tần suất sinh bệnh của mình không phải cao bình thường. “Có thể.” Ngoại trừ sinh bệnh ra ta thực sự không nghĩ được lí do gì khác. “Tiểu thư, ngoại trừ báo với Mai tiểu thư là ngài bị bệnh ra, hôm nay còn phải làm những gì?” Từ khi thân phận nữ tử của ta được phơi bày ra ánh sáng, thái độ của Tiểu Khiết đối với ta vẫn không được tốt lắm. Ta đương nhiên biết, nha đầu kia từng mê luyến phong lưu bản công tử phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong. Trong lòng nàng có vướng mắc, ta cũng không so đo với nàng làm gì. “Hôm nay a...” Ta nheo mắt lại, cười gian, “Ngày hôm nay, người nghĩ, ta muốn dùng thân phận Mộ Dung tiểu thư, đến Lăng gia gặp Lăng Sở Nam.” Theo dự liệu trước đây, những ngày này của Lăng Sở Nam sẽ không được sống thoải mái, bởi vì...BÌNH LUẬN CỦA TRÚC NHÌ Suppose, ta chẳng qua chỉ là suppose...(Nhưng ta thấy cái này cũng là sự thật hiển nhiên...) cái vị Phượng công tử kia có phải là Phong Vân không, như vậy, Sở Sở ngay tại lúc Tử Lung gặp vị khách không mời mà tới kia – cũng chính là Phượng đồng chí, nên tiếp tục giải quyết sự xuất hiện của hẩm cùng cuộc đối đầu với nữ chính... Đại ca làm sao lại không nhận ra tiểu muội của mình?! Còn suýt nữa muốn giết muội muội, nếu như Tử Lung nếu không nói câu phản kháng... Nếu là vì che giấu thân phận, như vậy ở đâu có thể tiếp tục lấy biến hóa tâm lý nhân vật làm điểm nhấn, ví như sắc mặt biến hóa hay động tác chần chờ... Để lại một cái gì đó chứng minh Phượng chính là Phong Vân... Nếu như Sở Sở vì những câu này của ta mà không nói Phượng chính là Phong Vân (Trong lòng Sở Sở giận tới cực điểm... Người cũng biết nói những cái này... Trúc Nhi: Xí ~ tâm tư của người bị nhìn thấu rồi ~hiện tại có không ít người vì giận dỗi mà sửa đổi kịch bản! Sở Sở: Vậy người...người...người... muốn thế nào? Sở Sở tức giận không nhẹ...) Nếu như muốn thay đổi thân phận của nhân vật, như vậy Sở Sở cần phải nghĩ ra một chuyện nói dối cho hợp lý... cho Phượng Ngự Thiên cùng Tử Lung một lời giải thích hợp lý... Giải thích tại sao Phượng đồng chí nói: Ta có thể thích bất cứ người nào, duy chỉ có nàng thì không thể. Tuy rằng có một chuyện rất thê lương cảm động lòng người là huynh muội không thể yêu nhau... Thế nhưng... (Sở Sở bịt miệng ta lại không cho ta nói... Sở Sở: hiện tại người là người viết văn hay ta viết văn? Người ở đây chỉ cha chí chóe không yên, muốn đánh lừa dư luận sau đó tiết lộ kịch bản a a a a?!?!? Có ý kiến gì về sau nhớ kỹ gặp riêng nói chuyện!! Cái gì cũng để cho người nói, giống hệt tiên sinh kể chuyện... Trúc nhi: Ta bây giờ cũng không ngại bày mưu tính kế cho người, trước đây ta cũng trải qua những chuyện này rồi... Đọc sách, kể chuyện sau đó bình luận) Rất xin lỗi, cứ như vậy Trúc

nhi cứ như vậy lãnh kết cuộc bị kéo đi rồi...TRẢ LỜI CỦA TÁC GIẢSở Sở có thói quen trước khi viết một cuốn sách đều viết sẵn dàn ý rồi. Người có thể yên tâm, Sở Sở sẽ cho ra đáp án hợp lý nhất. Người thử nghĩ một chút đi, nếu Phong Vân thật sự là Phượng huynh đệ, tại sao hắn lại có hai thân phận, còn có thể bị thương? (đừng nói với ta hắn không thể thích muội muội, cho nên mới đổi thân phận, đừng quên, lúc trước hắn đã lấy một thân phận khác xuất hiện rồi nha). Hắc hắc, Sở Sở không phải ngày đầu viết văn, đối với đạn pháo của độc giả đã sớm bị tê liệt. Cho nên, người nói cái gì mà ta giả vờ như không phát hiện, ha ha cười gian... Đương nhiên, đã nói vấn đề này chính là giả thiết rồi mà. Sở Sở rất thông thạo việc viết quanh co đó nha, đã từng có một vị cao nhân tiền bối nói, văn của Sở Sở thật sự quá mức phức tạp, phức tạp đến khiến cho cười sặc sụa, ha ha, tiếp tục cười gian... Bất quá, nếu như Trúc nhi nguyên ý chỉ giáo nhiều hơn, Sở Sở vô cùng cảm kích (nịnh nọt...), nghe nói có một trang web gọi là diễn đàn chính thức của Sở Sở, cũng không biết có phải là gọi là nhiệt tình của ta đối với độc giả mà xây dựng thành được không (đừng nhìn ta, ta thực sự không biết), thỉnh thoảng người có thể đến đó một chút, cũng có thể tham gia QQ của Sở Sở nha, Sở Sở chính là rất hoan nghênh đó.(TN: Sở Sở, tại sao tỷ không trả lời thẳng vào vấn đề là phải hay không mà ngược lại còn bảo độc giả suy nghĩ vậy =.)TRẢ LỜI CỦA TÁC GIẢPhần sau của câu chuyện có một đoạn như thế này:Lại đoán đúng rồi? Ta thật sự thông minh đến vậy sao? Khoan đã, giết Hứa Văn Võ chính là Phượng Ngự Thiên, mà Phượng Tam họ Phượng, có thể hay không... “Ta nói Phượng thúc thúc, người sẽ không nói cho ta biết người cùng Phượng Ngự Thiên có quan hệ đi?” Ta hí húp mắt, hầu như đã khẳng định.Phượng Tam gật đầu, tán thưởng giơ ngón cái lên, “Chả trách chủ nhân lại thưởng thức người như vậy, Hạ cô nương quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh”.Ta ‘A’ một tiếng, “Gi? Họ Phượng kia khi nào biến thành nhân vật đẳng cấp chủ nhân vậy?” Sao ta lại không nhìn ra?Phượng Tam lạnh lùng đáp lại ta một câu, “Luôn là như vậy.”Ta thành thành thật thật gật đầu, “Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường.” Ta thay một sắc mặt nịnh hót tới cực điểm, “Ta nói Phượng Tam thúc thúc, hắn là chủ nhân gì a? Giang hồ môn phái sao?” Chỉ cần không tạo phản là được.Phượng Tam xoa xoa khuôn mặt của ta, “Ta nói nha đầu, người có biết cái gì gọi là được một tác lại tiến thêm một thước không, nếu như không phải nể tình chủ nhân rất hợp ý người, ta không thêm nói cho người biết.”Sở Sở: Có độc giả nói chương tiết không liên tục nha.Ha ha, nếu như viết như kể lại vậy, có phải quá dài dòng không?Ví như, hai chương trước, chẳng lẽ muốn ta viết Phượng huynh đưa Tử Lung về nhà, trở lại ăn bữa cơm? Kỳ thực, ta tuy rằng không viết thực tế, nhưng nhắc tới quá trình, là một quá trình quan trọng, quên đi, bằng không, mọi người nói ta ăn gian số từ nha... Đương nhiên, nếu như mọi người muốn kể lại, cứ nói, ta sẽ suy xét. (liều mạng chạy từ bệnh viện ra, không có đề cử ta liền tự sát...)**Không hổ là kinh thành thủ phủ, khí thế kia quả nhiên không thể so sánh với người thường. Từ tường viện cao to, phủ đệ rộng rãi, có thể thấy được tài phú của Lăng gia.Khi cổ kiệu của ta vừa đáp xuống cửa Lăng phủ, môn đồng (canh cửa) rất biết làm tròn phận sự chạy tới, “Xin hỏi cô nương tìm ai?”Tiểu thư nhà ta muốn gặp Lăng công tử.”Kiệu phu thay ta trả lời, hơn nữa khẩu khí rất không ổn.“Tiểu thư nhà người là...” Môn đồng có chút khó xử.“Mộ Dung Tử Lung.” Ta khai báo danh tính.Nữ nhi của đại tướng quân, tỷ tỷ của thái tử phi, tên tuổi đủ hù chết người bình thường.Môn đồng vừa nghe xong, vội vàng thay ta xốc màn kiệu, “Hóa ra là Mộ Dung tiểu thư, mời vào mời vào.” Khắp kinh thành mọi người đều biết Mộ Dung gia và Lăng gia có chút sự tình, về phần nguyên nhân, người ngoài cũng hiểu vừa vặn. Thế nhưng, ngại vì thân phận của ta, môn đồng vẫn khách khí như cũ mời kẻ thù của Lăng gia vào nhà.Môn đồng vừa dẫn ta tiến vào, lập tức có nha hoàn đưa ta đến phòng khách, sau đó lại đi thông báo.Trà bánh người hầu còn chưa dâng tới, Lăng Sở Nam đã vội tới nơi.Hắn tựa hồ tâm tình rất tốt, “Mộ Dung tiểu thư đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho Lăng gia. Lăng Sở Nam không nghênh đón từ xa, thất kính.” Từ ngữ có phải chút mới mẻ hay không.Ta vừa dứt lời, chợt nghe thấy một trận âm thanh ôn nhu nói, “Vậy ra vị này là Mộ Dung tiểu thư.”Ngẩng đầu, ta trông thấy một nữ tử vận trang phục mỹ lệ đang chậm rãi bước tới.“Gọi Mộ Dung Tử Lung là được rồi.” Ta mỉm cười.“Quả là nữ tử xinh đẹp, là thê thiếp của Lăng đương gia sao?” Từ trang phục của nàng xem ra, tựa hồ không phải nha hoàn thông thường.Lăng Sở Nam diện vô biểu tình, “Đây là muội muội thất lạc đã lâu của ta.”Về nguy trang của ta lập tức tan vỡ, “A?” Nàng...là muội muội của...Lăng Sở Nam?Liều nhi bái kiến Mộ Dung tiểu thư.” Nàng chậm rãi cúi đầu, nhìn ta chớp mắt.Ta từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần, “Lăng tiểu thư mời đứng dậy.” Có âm mưu, tuyệt đối có âm mưu. Chỉ là nha đầu này rốt cuộc đang làm cái máy bay gì?Liều nhi, nhìn có kỹ Mộ Dung tiểu thư, đó mới là dáng vẻ của tiểu thư khuê các chân chính.” Người nói là một vị phu nhân phúc hậu, một thân trang phục quý giá, vênh vao hung hăng.Liều nhi vội vàng đứng qua một bên nhường đường, ủy khuất gật đầu, “Cẩn tuân giáo huấn của đại nương.” Hóa ra, nữ nhân này là Lăng phu nhân.“Lăng phu nhân.” Tuy rằng cực kỳ không muốn, thế nhưng ra vẫn như cũ duy trì phong phạm của Mộ Dung tiểu thư.Quay đầu đối mặt với ta, Lăng phu nhân lập tức thay đổi sắc

mặt, “Mộ Dung tiểu thư không cần khách khí, mời ngồi.” “Đa tạ phu nhân.” Ta mỉm cười nhận lời. “Nương, người tới đây làm gì.” Lăng Sở Nam vẫn như cũ diện vô biểu tình. Lăng phu nhân cười tủm tỉm nói, “Ta đến xem Mộ Dung tiểu thư.” Xem ta làm gì? Xem mắt à? Ta sừng sốt một chút, đứng lên cười nhạt, “À...Lăng phu nhân, Tử Lung có việc, xin cáo từ. Lăng đương gia, cáo từ.” Nữ nhân khiến ta vô cùng khó chịu. “Mời.” Lăng Sở Nam đại khái nhìn ra ý đồ của Lăng phu nhân, rất thành thạo để ta rời đi. “Mộ Dung tiểu thư...” Lăng phu nhân tựa hồ như muốn nói cái gì. “Cáo từ.” Xin lỗi, ta đối với Lăng Sở Nam không có hứng thú.

25. Q.1 - Chương 25: Chó Dữ Cướp Xương

Từ Lăng gia trở về, ta thay y phục trở lại hiệu sách Bát Quái. Bản nhân luôn luôn mang trong lòng tính hiếu kỳ cực đại, không làm rõ tại sao hiệu sách Bát Quái lại phá hoại danh tiếng của ta, có bóp chết ta ta cũng không nhắm mắt. Thế nên, ta một thân nữ trang đơn giản, lần thứ hai bái phỏng. Khúc, bái phỏng chỉ là cái cớ thôi, làm chuyện xấu mới là mục đích thật sự của ta. Đương nhiên, ta sẽ không nói bí mật này với bất cứ ai khác. (Sở Sở, người nhìn cái gì vậy, bất cứ ai đó là bao gồm cả ngươi và chúng đọc giả. Chúng đọc giả đột nhiên đằng đằng sát khí từ trong góc chui ra: Họ Hạ kia... Nội dung sau đây quá mức tàn nhẫn đầy mùi máu tanh, không thích hợp với người già trẻ em cùng người có bệnh tim trong mình, thỉnh tự mình tưởng tượng.)

Ta vẫn mặc một thân trang phục giang hồ nữ tử như cũ, bất quá là thay đổi kiểu áo. Âm mưu làm chuyện xấu trong lòng, lựa mỏng che mặt đương nhiên là không thể thiếu? (Đánh chết ta ta cũng không muốn bị ai nhận ra.) Ai, sát thủ chính là sát thủ, lột da cũng không thấy chút sáng nào. Tuy rằng trang phục không khác biệt lắm, nhưng ta cũng không lo lắng có ai nhận ra mình. Hiệu sách Bát Quái rộng rãi hỗn tạp, nữ tử xuất thân giang hồ so với kiến còn nhiều hơn, nếu trên mặt ta mà không viết hai chữ lớn “Dạ Phượng”, cả quỷ cũng đừng hòng biết ta là siêu cấp sát thủ vô pháp vô thiên.

Bước vào trà lâu, ta tự ý ngồi vào chỗ cũ của mình, cũng theo thường lệ gọi một phần trà bánh. Sáng sớm nay ta ăn đã siêu cấp no, mấy thứ này chỉ đơn thuần là kết quả cho thói quen cũ của ta thôi.

Ta vừa nâng chung trà lên uống một ngụm, chợt nghe thấy một giọng nói ôn nhu, “Phượng Nhi cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Vừa nói xong, nàng thuận tiện ngồi xuống đối diện ta.

Nghe ra giọng nói của nàng, ta không khỏi mỉm cười, “Đúng vậy, lại gặp nhau rồi.” Ta tới nàng cũng tới, duyên phận của chúng ta lúc đó quả thật không ít.

“Một mình?” Thanh Nhi ôn nhu mỉm cười, ánh mắt rơi lên trên mặt ta.

Ta nhún nhún vai, “Người độc lai độc vãn đương nhiên là một mình rồi.” Làm một sát thủ, không có ranh giới với hai chữ cô độc.

“Không ngại ta ngồi đối diện cô nương chứ?” Vô nghĩa, trà lâu là nơi công cộng, ta có quyền cự tuyệt sao?

Ta nâng chung trà lên uống một ngụm, lấy tay chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, “Bữa ăn này ta mời.” Có cái câu gì nhỉ? Sừ hòa nhạt đương ngo, hân tích hòa hạ thổ, thùy tri bàn trung xan, lạp lạp giai tân khổ. (1) Trần trọng lương thực từ nhỏ đã trở thành thói quen tốt của ta, lãng phí lương thực không phải là tác phong của ta.

“Sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy?” Thanh Nhi mỹ nữ trước sau vẫn ưu nhã cao quý.

Ta lắc lắc tay, “Không sao cả, muốn ăn gì cứ tùy ý gọi, ta trả tiền.” Nhớ khi ta còn là thế giới đệ ngũ sát thủ Hắc quả phụ, thứ không thiếu nhất chính là tiền. Hiếm khi mời khách, đương nhiên muốn cho người ta ăn sao cho tận hưởng.

Thanh Nhi cầm lấy một cái chung, đưa đến bình trà rót ra một chén trà nóng, “Nếu Hạ cô nương đã có thịnh tình như vậy, Thanh Nhi kính chi bằng tuân mệnh.”

“Bích Loa Xuân vị trà quá nồng, nữ hài tử bình thường đều không thích, cô nương có muốn thử các loại trà khác hay không.” Ngoại trừ cấu tạo cơ thể, ta chẳng có chỗ nào khác nam giới.

Nàng ưu nhã nhấp một ngụm trà, mỉm cười, “Không cần, ta thích trà có hương vị nồng.”

“Đây, thử mấy món điểm tâm này đi, điểm tâm ngọt nhẹ, ta nghĩ cô nương sẽ thích ăn.” Đừng xem ta là nữ nhân, sở dĩ, ta không thích hợp làm nữ nhân gì đó.

Thanh Nhi mỉm cười lắc đầu, “Cảm tạ, ta không thích điểm tâm.” Ta tưởng rằng mỹ nữ cổ đại đều thích chứ.

“Vậy cô nương thích cái gì? Cứ việc gọi.” Trong lòng ta đang nghĩ tới đóng gói mở điểm tâm này.

“Nếu đã như vậy, ta không khách khí.” Thanh Nhi nói xong, giơ tay gọi phục vụ viên, “Tiểu nhị ca, phiền người qua đây.”

Được mỹ nữ kêu gọi, phục vụ viên lập tức nhanh tay lẹ chân chạy tới, “Cô nương, có gì phân phó?” Không cần nghĩ cũng biết, cho dù chạy mất quần, hần cũng ngã nhào chạy tới.

“Tiểu nhị ca, ta muốn một bình trà hương, thông du phương tô, thông du đào tô, dẫn hoàn đào tô, ma nhân tô bình, ma dung cao, miên hoa cao, thiên tăng cao...” [TN: mọi người miễn cho bạn tên mấy món này nha T_T] Thanh Nhi giống như đọc thuộc lòng nói ra hơn mười loại, lúc nói hoàn toàn không dừng lại.

Ta đang uống trà chậm rãi quay đầu lại, kinh ngạc đánh giá nàng. Lát sau, ta mới khôi phục lại tinh thần, thần nhiên nói, “Còn gì cứ gọi.” Trong lòng ta gầy bàn tính một chút, sơ bộ đoán chắc mình đã phá sản. Cho dù không phá sản, cũng không cách hai chữ phá sản này bao xa.

Thanh Nhi đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, “Không cần.” Đến lúc này mới thấy xấu hổ sao? Trễ rồi.

“Lúc không có việc gì cô nương đều thích đến đây sao?” Ta cố ý chuyển chủ đề, khỏi mất công nàng xấu hổ.

Thanh Nhi gật đầu, “Ừ, ta thích nghe chuyện, thích nghe những chuyện thú vị trên giang hồ.”

Ta uống một ngụm trà, vẻ tươi cười trở nên chột chột lay động, “Giang hồ a.”

Nàng chăm chú gật đầu, “Đúng vậy, ta xuất thân trong gia đình quan lại, vẫn luôn hướng tới cuộc sống tự do tự tại phóng khoáng như gió trên giang hồ.”

Vẻ tươi cười của ta càng thêm lay động, “Giang hồ là tự do tự tại, phóng khoáng như gió sao?” Cho tới lúc này, ta cũng không biết cái gì gọi là giang hồ, càng không biết giang hồ là cái dạng gì.

“Chẳng lẽ không đúng hay sao?” Nàng nháy nháy đôi mắt đáng yêu.

Ta khẽ lắc đầu, “Không biết.” Ta hơi trầm ngâm, “Thế nhưng, ta biết, chỗ nào có giang hồ thì có ân oán.” Rời khỏi giang hồ, mới là tự do thật sự. Chỉ ít, ta cho là như vậy.

“Tại sao lại có nhiều ân oán như vậy?” Vô nghĩ, chỉ cần nhân loại không bị diệt vong, liền sẽ có ân oán.

Tay ta chọc chọc cằm, cúi đầu cười rộ lên, “Giang hồ... Theo ta nhìn thấy, giang hồ chính là nơi có nhiều ràng buộc nhất. Cho nên mới nói, người trong giang hồ, thân bất do kỷ.” Đệ ngũ sát thủ thế giới Hắc quả phụ Dạ Phượng, cũng đồng dạng có rất rất nhiều bất đắc dĩ, càng có rất rất rất nhiều thân bất do kỷ.

Thanh Nhi không trả lời, chỉ là cười cười, “Uống trà đi.”

Ta còn chưa kịp trả lời, phục vụ viên đã chen ngang chúng ta, “Cô nương, các món điểm tâm cô nương gọi đã tới.” Tiếp đó, trên bàn chất đầy các món ăn.

Đối mặt với một bàn điểm tâm, Thanh Nhi xấu hổ cười cười, “Ta... Ta hơi hiếu kỳ, cho nên...”

“Không sao, ăn đi.” Gọi cũng đã gọi rồi, cuối cùng cũng không thể trả lại chứ?

“Vậy ta không khách khí.” Mỹ nữ cầm đũa lên.

“Ta cũng không khách khí.” Ta luôn luôn không thích chịu thiệt, gọi nhiều món thế này, không ăn vài món ta nhất định mất ngủ.

Đương lúc ta đang chảy nước bọt cầm dưa vói tới cánh gà trên trên bàn, bàn đã trống không. Ngẩng đầu, ta nhìn thấy Thanh Nhi mỹ nữ đang ăn ngon lành, căn bản không hề nhìn thấy ánh mắt ai oán của ta.

Ta bắt đắc dĩ lắc đầu, dời ma chưởng hướng tới bánh sủi cảo tôm hùm nóng hổi.

Dưa vừa mới tiến vào vĩ hấp, tất cả bánh sủi cảo tôm hùm trên bàn “bay mất” ngay trước mặt ta... Ta trừng to mắt, đường nhìn hướng theo sủi cảo, cuối cùng, rơi vào trong bát của Thanh Nhi mỹ nữ.

Nàng giở, một lần có thể kẹp ba cái sủi cảo, ngay cả cặn cũng không chừa lại.

Ta bĩu môi, ai oán ngẩng đầu nhìn nàng chăm chú. Bất quá, Thanh Nhi làm như là bị cận thị nghiêm trọng, ngoại trừ ăn ra không còn bất cứ động tác nào, đương nhiên cũng không chú ý tới ta.

Cánh gà không có, sủi cảo tôm hùm cũng bay, ta ăn hạch đào tô đi.

Nàng từng nói là không thích đồ ngọt, lúc này sẽ không cướp của ta nữa chứ?

Sự thật chứng minh, ta vui mừng quá sớm, hơn nữa cũng không phải sớm bình thường.

Đương lúc ta mang trong lòng tâm trạng tranh cường háo thắng kẹp lấy một miếng bánh hạch đào thì, một chiếc dưa khác cũng kẹp lấy nó. Ta trừng mắt, phát hiện chiếc dưa chỉ mang theo không khí.

Ta sững sờ trừng mắt nhìn bàn trống không một hồi, thực sự không thể tin được mình cư nhiên lại thất bại như vậy.

Dám đoạt miếng ăn trong tay Hắc quả phụ, đồng nghĩa với việc cướp xương của chó dữ. Đương nhiên, ta cũng không phải chó dữ. Ngay cả Mộ Dung Phong Vân cũng đoạt không được của ta, vậy mà một mỹ nữ nhu nhược cư nhiên có thể khiến ta kinh ngạc, thể diện bị ném sạch trơn cả rồi.

Được, Thanh Nhi, xem như người lợi hại. Ta không tin người có thể ăn sạch toàn bộ, chờ người ăn no rồi tới lượt ta, xem người còn cướp nữa hay không. Theo ta phỏng đoán, sức ăn của Thanh Nhi là đồng cấp với mèo mễ. Hắc hắc, phần còn lại đều là của ta.

Thế nhưng..

Nửa canh giờ sau, ta muốn cười gian cũng không cười ra được nữa.

Đôi mắt ai đó trừng ra còn lớn hơn mắt trâu, hoàn toàn không tin vào những gì mình đã thấy, “Ăn no rồi chứ?” Có lẽ ta nên dùng triệu chứng đục thủy tinh thể để hình dung đôi mắt của ta, nếu như không phải bệnh đến hết thuốc chữa rồi thì nó sao có thể nhìn thấy Thanh Nhi mỹ nữ ăn sạch điểm tâm trên bàn chứ? (Bao gồm cả mấy món điểm tâm ngọt không thích cũng ăn sạch sẽ, một điểm không chừa).

Cô gái này so với Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng) còn nhu nhược hơn, sao lại có thể ăn nhiều như vậy chứ? Nhìn nhầm rồi, tuyệt đối là nhầm rồi. Nằm mơ, tuyệt đối là đang nằm mơ mà.

Thanh Nhi ngượng ngùng gật đầu, “Ăn ngon thật, đa tạ cô nương.”

Ta gượng cười một tiếng, “Không cần khách khí.” Hạ Tử Lung ta lần thứ hai lấy danh nghĩa của Châu Châu ra thề, nếu như ta còn mời khách nữa, cứ để nó chết không có đất chôn thây. (TN: Châu Châu là con chó Tử Lung nuôi, có nhắc ở chap 1 rồi =)))

Thanh Nhi gật đầu, cười ngọt ngào nói, “Tiểu nhị ca, tính tiền.”

Chương quỹ lập tức tự mình chạy tới, thân thiết nói, “Cô nương, tổng cộng một trăm lượng, phần lẻ phía sau không tính với ngài.”

“Một trăm lượng?” Thăng thần đi cướp cho nhanh. Hoặc là đem đao ra kẻ cổ ta, hạ lệnh ta giao ra toàn bộ tài sản.

Ta quay lại trừng to mắt, “Không có tiền.” Ta là một con người vô cùng tiết kiệm, tiền trong hầu bao thông thường không vượt quá hai chữ số.

Chương quỹ cũng không bối vì ta không có tiền mà khinh bỉ ta, nét cười vẫn hiện lên đầy mặt, thân thiết hữu lễ, “Hành tẩu giang hồ, ai cũng có lúc gặp khó khăn. Nhìn trang phục của cô nương, hẳn là người trong

giang hồ chứ. Lão bản tệ điểm rất thích kể chuyện, không có tiền cũng không sao, kể một câu chuyện là được.”

“Cho ta một vò rượu.” Kể một câu chuyện có thể triệt tiêu một trăm lượng, không chịu chính là đồ ngốc.

“Được.” Hắn lập tức chạy tới trước quầy tính tiền lấy ra một vò rượu, “Hạ cô nương, đây là Trúc Diệp thanh nổi danh nhất tiểu điểm, cô nương nếm thử.”

Ta sững sờ, lập tức cười khở, “Xem ra, Dạ Phượng ta thật đúng là trở thành danh nhân rồi.” Che mặt mà hắn còn có thể nhận ra, bội phục.

Chương quỹ không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Thỉnh Hạ cô nương thứ tội, tiểu nhân không có ý thăm dò thân phận của cô nương, chỉ là từ trà trên búi tóc nhận ra cô nương.” Nhìn lại hình như cây trà trên búi tóc chính là cây ta dùng qua lần trước.

Hiệu sách Bát Quái quả nhiên ngạo hồ tàng long a, cho dù chỉ là một chương quỹ, cũng có tâm tư nhạy bén như vậy.

“Đại thúc quả nhiên tinh mắt.” Tuổi tác của hắn vừa vặn đủ làm đại thúc của ta.

Đại thúc mỉm cười, “Tiểu nhân họ Phượng, cô nương có thể gọi Phượng Tam.”

Họ Phượng, cùng họ với Phượng Ngự Thiên. Cầm lấy vò rượu, ta không khỏi cảm thán, “Ta với họ Phượng đích thực là có duyên.” Ta là Dạ Phượng, Phượng Nhi, còn có qua hệ với một đồng tên họ Phượng, không phải duyên phận thì là cái gì?

Giống như lần trước, ta dồn sức đổ rượu vào miệng, bắt đầu kể chuyện.

“Trong binh khí phổ của Bách Hiểu Sinh, bài danh đệ nhất chính là Thiên Cơ lão nhân Thiên Cơ bổng, bài danh đệ nhị chính là “Long Phượng hoàn” Thượng Quan Kim Hồng, bài danh đệ tam, chính là Tiểu Lý phi đao Lý Tầm Hoan. Tiểu Lý Phi Đao, xưa nay chưa từng thất thủ...” Cũng là kể một câu chuyện, bất quá, câu chuyện kể lúc này chính là câu chuyện chân chính.

Đương lúc ta đang từ trong trí nhớ từng giọt từng giọt nặn ra, xung quanh bốn bề vắng lặng như tờ, hết sức chăm chú lắng nghe câu chuyện của ta. Từ trong ánh mắt của bọn họ, ta có thể thấy được khát vọng nóng bỏng, khát vọng muốn biết tình tiết tiến triển thế nào.

Chẳng biết là câu chuyện quá đặc sắc hay ta kể quá hay, có rất nhiều đồng chí cư nhiên say mê cuồng điệu. Có người bưng đĩa cơm xem như trà uống, cũng có người ăn xong gì đó trực tiếp đem đĩa nhét vào miệng cắn...

Nếu như có ngày sống không nổi nữa, ta có thể suy xét đi làm người kể chuyện. Tiểu thuyết kiếm hiệp ta xem qua không tới ba vạn thì cũng một vạn, đổi nghề kể chuyện chắc chắn sẽ rất nổi tiếng.

Ta từ trên đài cao bước xuống, chương quỹ đại thúc lập tức đi tới trước mặt ta, “Hạ cô nương, đại ca ời.” Mỗi lần kể chuyện ắt có người mời ta, nóng phỏng tay chắc cũng không hơn cái này?

Đại ca? Phượng nhãn ta nhất một cái, “Hóa ra là tam đương gia, thất kính.” Từ trong lời nói, ta có thể đoán ra thân phận của hắn.

Phượng Tam mỉm cười, “Hạ cô nương khách khí, thỉnh.”

Ta khẽ liếc mắt nhìn Thanh Nhi, “Thỉnh thay ta bắt chuyện với bằng hữu.” Chúng ta miễn cưỡng cũng tính là bằng hữu đi.

Phượng Tam gật đầu, “Điều đó đương nhiên, cô nương thỉnh ra hậu diện.”

(1) Dịch ra tức là: Cây lúa buổi ban trưa, mồ hôi nhỏ xuống đất trồng, ai biết có được một mâm cơm, từng hạt đều là gian khổ. (TN: Nghe xong chúng ta đều có thể liên tưởng đến câu của Việt Nam mình phải nói là rất rất giống câu trên, chính là bài thơ: “Cây đồng đang buổi ban trưa. Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày. Ai ơi bưng bát cơm đầy. Dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.” XD)

26. Q.1 - Chương 26: Hắc Là Đầu Sở

Phía sau hiệu sách Bát Quái là là một tòa đại viện, hành lang gấp khúc, lầu các như mây, xa hoa lộng lẫy, nguy nga tráng lệ, khung cảnh như tranh, giống như thế ngoại đào nguyên.

Theo Phượng Tam tiến vào, ta nhìn không được tặc lưỡi, “Tám vị tiên sinh quả thật là kỳ nhân, rất giỏi.” Chỗ ở của Phượng Ngự Thiên đã đẹp rồi, chỗ bọn họ ở còn đẹp hơn.

“Hạ cô nương quá khen.” Phượng Tam cực kỳ khiêm tốn. Những gì ta nói hoàn toàn là sự thực, không có chút nào phóng đại.

“Đại thúc, chẳng hay đại đương gia tìm ta là có chuyện gì?” Muốn so khiêm tốn phải không? Ta là chuyên gia đó.

Phượng Tam cười quỷ dị, “Hạ cô nương, cô nương đoán xem?”

Vô nghĩa, nếu như ta đoán được thì hỏi người làm gì? Ta đành xung động muốn trợn trắng mắt, giữ nguyên bộ dạng khiêm tốn thụ giáo, “Phượng Nhi tư chất kém cỏi, không đoán được dụng ý của đại đương gia, thỉnh Phượng thúc thúc chỉ giáo.” Làm người phải hạ thấp mình, đối với trưởng bối phải có lễ phép.

Một tiếng Phượng thúc thúc, đã cho Phượng Tam mười phần hưởng thụ, hắc cười ha hả, “Nghe nói Dạ Phượng lạnh lùng cao ngạo, xem ra không hẳn là như vậy.” Ai nói ta lạnh lùng cao ngạo? Đánh chết hắc. Ta rộng rãi hoạt bát, trình độ đã đạt tới cảnh giới điên điên khùng khùng.

Ta mỉm cười, “A, trong mắt Phượng thúc thúc, ta chính là dạng người nào?” Một quỷ nha đầu giả dối.

“Hạ cô nương, thứ ta nói thẳng, người không giống sát thủ.” Phượng Tam ho khan một tiếng, có lẽ là đem những lời tổn hại đến ta nuốt trở xuống bụng.

Ta nhún nhún vai, “Ta đã không làm sát thủ nữa rồi, tại sao phải giống sát thủ?” Ta đã bỏ nghề đại ca rất nhiều năm nay rồi, xin lỗi, ta nói bậy, phải là ta đã bỏ nghề sát thủ nhiều năm nay rồi...

Phượng Tam hơi nghi hoặc, “Nếu đã không làm sát thủ nhiều năm, tại sao lại đi giết Hứa Hoành.”

Ta đột nhiên nheo mắt, “Phượng thúc thúc, thúc không phải biết được tin tức gì chứ?” Thế gian đều nói ta giết cha con Hứa Hoành, tại sao hắc chỉ nói Hứa Hoành.

Phượng Tam sững sốt, lập tức cười ha hả, “Ha ha, người quả nhiên thông minh.”

Lại đoán đúng rồi? Ta thật sự thông minh vậy sao? Khoan đã, giết Hứa Văn Võ chính là Phượng Ngự Thiên, mà Phượng Tam họ Phượng, có thể hay không... “Ta nói Phượng thúc thúc, thúc đừng nói với ta thúc cùng Phượng Ngự Thiên có quan hệ gì đi?” Ta híp mắt, hầu như đã khẳng định.

Phượng Tam gật đầu, tán thưởng bật ngón cái lên, “Chả trách chủ nhân lại thưởng thức người như vậy, Hạ cô nương quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh.”

Ta ‘A’ một tiếng, “Gì? Họ Phượng kia khi nào biến thành nhân vật đẳng cấp chủ nhân vậy?” Sao ta lại không nhìn ra?

Phượng Tam lạnh lùng đáp lại ta một câu, “Luôn là như vậy.”

Ta thành thành thật thật gật đầu, “Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường.” Ta thay một sắc mặt nịnh hót tới cực điểm, “Ta nói Phượng Tam thúc thúc, hắc là chủ nhân gì a? Giang hồ môn phái sao?” Chỉ cần không tạo phản là được.

Phượng Tam xoa xoa khuôn mặt của ta, “Ta nói nha đầu, người có biết cái gì gọi là được một tác lại tiến thêm một thước không, nếu như không phải nể tình chủ nhân rất hợp ý người, ta không thèm nói cho người biết.”

“Phải phải phải.” Ta bày ra sắc mặt khiêm tốn thụ giáo.

Phượng Tam bắt đầu dĩ cười cười, “Đi thôi, đại ca muốn gặp người. Đại ca kia của ta rất hiền hòa, chỉ là, đừng chọc giận huynh ấy.”

“Đa tạ Phượng thúc thúc, ngài thực sự là người tốt.” Câu nịnh hót nên nói nhiều một chút.

“Tiểu nha đầu, người rất dẻo miệng.” Tuy rằng biết ta đang vuốt lông ngựa, bắt quả Phượng Tam vẫn như cũ rất hưởng thụ. Có thể được Dạ Phượng ta vuốt lông ngựa, chính là vinh hạnh của hắn.

“Đâu có đâu có, ta nói hoàn toàn là thật.” Trong lòng ta cường liệt khinh bỉ bản thân mình.

Theo Phượng Tam tiến vào nội đường, ta đã nhìn thấy vị Bát Đại Quái tiên sinh trong truyền thuyết đang ngồi trong phòng khách. Đó là một vị lão giả khoảng chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt phúc hậu, vừa nhìn giống như một vị chủ nhân hay bị khi dễ. Từ điểm đó xem ra, vị lão đại gia này không dễ chọc chút nào. Đương nhiên, người bình thường sẽ nhìn không thấy.

“Vậy ra vị này chính là Bát Đại Quái tiên sinh, Dạ Phượng ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Thái độ của ta hết sức cung kính, đến mức đối với cha ta ta cũng chưa từng cung kính đến vậy.

Bát Đại Quái cười ha hả, “Hạ cô nương không cần đa lễ, ta chỉ là một lão nhân quen, gọi lão đầu là được.” Gọi hắn là lão đầu quen? Ta còn chưa chán sống, kiến quyết không gọi.

“Ngài là tiên bối, ta là vãn bối, Phượng Nhi không dám vô lý như vậy.” Ta nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Nếu như tiên sinh không chê, ta gọi ngài một tiếng đại thúc thúc, thế nào?” Thiết lập quan hệ tốt với hắn chắc chắn không sai được.

Bát Đại Quái vuốt vuốt râu, cười ha hả, “Nha đầu, Phượng Đại ta mấy chục năm rồi không gặp qua người nào đùa vui tính như người, tốt, người gọi một tiếng đại thúc thúc đi.”

“Ta là Phượng Nhi, thúc cũng họ Phượng, chứng minh chúng ta có duyên a.” Đây không phải là bịa chuyện, xác thực là có duyên.

Phượng Đại tán thành ý ta, nói, “Tốt, lão nhân ta gọi người một tiếng Tiểu Phượng Nhi.”

Ta gật đầu, “Vâng, đại thúc thúc.”

Phượng Đại ngẩng đầu, giương mắt nhìn Phượng Tam, “Tiểu Phượng Nhi, có người mời người giết người.”

“A?” Ta hơi kinh ngạc, “Là ai?”

Phượng Đại từ phía sau bàn trà cầm lấy một chồng phong thư giơ lên, “Rất nhiều.”

Nếu như mất ta không có vấn đề, ít nhất cũng hơn mười bức. Dạ Phượng ta tuy rằng thoái ẩn giang hồ sáu năm, vậy mà danh tiếng vẫn như không hề suy giảm so với năm đó. Tùy tiện tái xuất giang hồ một chút, lại có nhiều người đến tìm như vậy.

Nhìn đống thư kia, ta đột nhiên có chút buồn cười, “Phiền Phượng thúc thúc giúp ta trả về.” Ta không thể tiếp tục làm sát thủ.

“Tại sao?” Ta vừa mới trắng trợn truyền bá thông tin thu nhận nhiệm vụ, bây giờ cứ nhiên nói là không tiếp, nếu như ta là Phượng Đại thì cũng sẽ nghi hoặc.

“Ta không thể giết người nữa, ta đã phạm vào điều cấm kỵ nhất của sát thủ, không thể tiếp tục làm sát thủ.” Từ sau khi rời khỏi giường của Mộ Dung Phong Vân, ta chỉ biết mình không thể làm sát thủ được nữa. Sát thủ có tình, không đạt tiêu chuẩn của một sát thủ. Nếu không đạt tiêu chuẩn, thì không có tư cách làm sát thủ.

Có rất nhiều lúc, sát thủ có thể giết được người võ công cao hơn mình. Nguyên nhân không phải là vì may mắn, mà bởi vì hắn lòng không tạp niệm, không màng sống chết toàn lực ứng phó. Nếu như có tình, tâm trí rối loạn, giết người không thể toàn tâm toàn ý. Không thể vứt bỏ tất cả để chấp hành nhiệm vụ, kết cục chỉ là một – chết, cho dù may mắn trốn thoát ba bốn lần, cũng không thể trốn được chín mười lần.

“Ta thay người trả lại.” Phượng Đại là tiên bối có cấp bậc trên giang hồ, tuyệt đối hiểu được ý tứ của ta.

“Đa tạ đại thúc thúc.” Cuộc đời sát thủ của Dạ Phượng từ nay về sau sẽ kết thúc. Không phải, phải nói là đã kết thúc lâu rồi.

Phượng Đại đem phong thư nhét lại trong bàn trà, thản nhiên nói, “Đừng vội nói lời cảm tạ, nếu như người thật lòng muốn cảm tạ, nói cho ta biết một việc.” Con bà nó, đã biết Phượng Đại không phải kẻ tầm thường.

Ta đảo mắt muốn nhìn xem hắn có thể hỏi cái gì, “Chỉ cần đại thúc mở miệng, Phượng Nhi nếu biết sẽ nói, nói sẽ nói đầy đủ.” Ta rất sáng khoái đáp ứng, hầu như không chút do dự.

Phượng Đại có hứng thú nói, “Câu chuyện người vừa kể là thật hay giả.”

“Đương nhiên là giả.” Vô nghĩa, chuyện về Tiểu Lý Phi Dao đương nhiên là giả rồi.

“A.” Phượng Đại lại càng thêm hứng thú, “Người làm sao nghĩ ra được?”

Ta ngược lại trờ mắt thật to, “Là tiểu thuyết gia trừ danh Cổ Long sư phụ viết, ta đã xem qua, chỉ đơn giản như vậy.” Hắn không phải nghĩ là ta tự mình tưởng tượng ra chứ? Lấy tiêu chuẩn của ta, cũng có thể viết chút ngôn tình, không thể so bì với cổ đại được, mức độ chênh lệch có nước mà dùng năm ánh sáng để tính.

Phượng Đại có chút bất ngờ, “Ngạch... Cổ Long, chưa từng nghe qua.” Nói nhảm, hắn đương nhiên chưa từng nghe qua.

“Đó là người.. nước khác” Kiên quyết đem hai chữ “thời không” nuốt trở lại.

“Là vậy a.” Phượng Đại vuốt cằm, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Ta thương tiếc thở dài một tiếng, “Cổ sư phụ đã du tiên rồi, thực sự là đáng tiếc a.” Từ vẻ mặt của hắn suy ra, ta chỉ biết hắn mơ ước truyện của Cổ tiên sinh.

“Vậy sao?” Từ khẩu khí của Phượng Đại, ta nghe thấy sự thất vọng.

“Phượng Đại thúc thúc, ta cũng có chuyện muốn hỏi thúc.” Ta không làm ăn lỗ vốn, hắn hỏi ta một chuyện, ta tự nhiên cũng muốn hỏi một chuyện.

“Được.” Phượng Đại rất sáng khoái trả lời.

Khóe môi ta nhếch lên, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo, “Ta muốn biết kẻ hủy hoại danh tiếng của phong lưu công tử là ai?” Nếu như để ta bắt được trướng rùa kia, ta sẽ khiến hắn đến gặp Diêm Vương đưa tin.

Phượng Đại do dự một chút, hầu như bất chấp khó khăn nói, “Ngạch... Mộ Dung Phong Vân.” Không hiểu tại sao, ta rất cuộc thấy sắc mặt của hắn có chút cổ quái.

“Ai?” Ta khoét khoét lỗ tai, nghiêm trọng hoài nghi bản thân mình nghe nhầm.

“Phong Vân công tử.” Phượng Tam trả lời.

“Thúc xác định là ca ca của thái tử phi, trưởng tử của đại tướng quân, con vợ thứ của cái kia cầm thú Lục Thanh Nhã – Phong Vân công tử, Mộ Dung Phong Vân?” Tại sao hắn phải làm như vậy? Thứ lỗi ta đầu óc dần dần, tư chất tầm thường, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra hắn tại sao lại hãm hại ta.

Phượng Đại nghiêm túc gật đầu, “Chính là hắn, thi họa song tuyệt Phong Vân công tử.” Trướng rùa kia... Không phải, suất ca có một chân với ta kia, khoan hẵng tới địa phủ đưa tin.

“Thi họa song tuyệt? Thúc xác định chính là ám chỉ hắn?” Ta thừa nhận gian phu của ta... không phải... là đại ca của ta thi họa không tệ, bất quá không phải đến mức “tuyệt” luôn chứ.

“Phong Vân công tử được xưng là kinh thành đệ nhất tài tử, thi họa của hắn nghìn vàng khó mua. Bất luận là hoàng thân quốc thích hay quan to hiển quý, đều lấy việc có những bức vẽ đó làm vinh hạnh. Ngay cả đương kim hoàng thượng, cũng lưu giữ bức vẽ của hắn. Hơn nữa còn đích thân bình luận, cất giấu ở Đan Thanh các.” Nói xong câu cuối cùng, Phượng Tam ưỡn ngực, nguyên một bộ dáng vô cùng quang vinh.

Thảo nào cầm thú kia tìm hắn viết tấm biển cho ta, hóa ra gia hỏa này là một đại thư pháp gia tiếng tăm lừng lẫy.

“Ngạch tích thần a, ta rút cuộc cũng biết hần sao không thể phá sản được rồi.” Một kẻ được vinh dự là họa gia trứ danh toàn quốc, đương nhiên có tiền để tán gái đến lụn bại rồi. (Có tán gái hay không thì ta không biết, bất quá ta biết hần chưa hề thượng qua nữ nhân khác, hắc hắc... Nam nhân như vậy, không để lại dùng chẳng lẽ cầm đi bán đấu giá à?)

“Tranh chữ của Phong Vân công tử nghìn vàng khó cầu.” Phượng Đại cũng đồng dạng tỏ ra rất quang vinh.

Bọn họ quen biết gian phu của ta sao? Có những biểu hiện đó làm gì? Người thấy quang vinh nhất phải là ta mới đúng chứ?

“Lợi hại.” Tiệp nghi đều để người ta chiếm hết, cư nhiên lại không biết chức nghiệp của hần, mặt mũi của Hắc quả phụ ta toàn bộ ném vào trên người Mộ Dung Phong Vân cả rồi.

Sở Sở: Ngạch... đến cuối cùng còn ăn gian lượng từ...

Nói trong lúc viết văn, luôn là thói quen của Sở Sở. Sở Sở thấy nếu vậy sẽ có lợi cho tác giả và độc giả hiểu nhau hơn, khoảng cách gần nhau hơn, hần... Có khi ta còn loạn thất bát nhao nói nhảm vài câu, tâm sự với mọi người. Đọc sách vốn để thả lỏng tâm tình, Sở Sở có nói loạn thất bát nhao một chút, cũng muốn mọi người thả lỏng một chút. Nếu mọi người không thích, Sở Sở không nói lời vô nghĩa nữa là được.

27. Q.1 - Chương 27: Cáo Quan? Sợ Người À?

Từ lúc xảy ra sự kiện đó đến nay, ta chưa từng gặp lại Mộ Dung Phong Vân. Không phải là không muốn gặp, mà là không dám gặp. Cho dù gặp, cũng không biết nên đối mặt thế nào. Ta không biết hần có nhớ rõ những gì đã xảy ra hôm đó hay không, thế nhưng ta vẫn nhớ rõ ràng từng chi tiết một. Tâm tình của ta rất phức tạp, cũng rất mâu thuẫn. Muốn hần nhớ rõ, cũng muốn hần hoàn toàn quên mất.

Tuy rằng ta rất không có phong vị của nữ nhân, nhưng cũng là nữ nhân hàng thật giá thật. Ta cũng muốn được che chở, muốn nam nhân ta thích cũng thích ta. Thế nhưng, ta biết chúng ta lúc đó là không có kết quả.

Ta là Hạ Tử Lung, dòng máu trên người là máu của hoàng tộc tiền triều Hạ gia. Lúc Mộ Dung Tử Lung nói với ta rằng họ Hạ, là hậu duệ của hoàng tộc tiền triều, ta chỉ biết mình vô phương trốn tránh trách nhiệm mà nàng nhờ cậy. Ta họ Hạ, nàng cũng họ Hạ, là trùng hợp sao? Hay là thiên ý? Ta không biết, cũng không muốn biết.

Trách nhiệm, đúng vậy, là trách nhiệm. Bởi vì trách nhiệm, thế nên ta đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Bất luận là nam nhân hay là nữ nhân, đều nên hiểu được ý nghĩa của hai từ trách nhiệm. Khi linh hồn của ta và thân thể nàng hợp lại làm một, ta nhất định phải có trách nhiệm với tất cả những gì của nàng. Thân thể của ta vì giữ bảo tàng mà sống, ta có nghĩa vụ đi làm những việc của chủ nhân thân thể này nên làm. Nữ tử vì bảo hộ bảo tàng mà sống, không có tư cách bàn đến yêu hận.

Ta không rõ Mộ Dung Phong Vân vì sao lại muốn hủy hoại danh tiếng của ta, cũng không muốn hỏi hần. Từ lần đó trở đi, ta chỉ muốn cách hần càng xa càng tốt. Nếu như có thể, ta muốn trốn đến một hành tinh khác, đời này kiếp này không gặp lại hần nữa.

Có người nói, mua sắm cộng với ăn uống thật no là phương pháp tốt nhất giảm bớt đau xót trong lòng. Đương lúc rảnh rỗi, ta quyết định đi mua sắm.

Ta mặc một thân quần áo lam sắc, bên tay áo dùng chỉ vàng thêu hoa văn sang trọng, phần đuôi dài đứng ba thước. Cổ áo hình chữ “V”, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Tay áo rộng cơ hồ dài xuống mấy thước, trong lòng ta âm thầm cảm thán: lãng phí vải vóc a.

Toàn thân y phục tạo hình cùng loại với triều đình nhà Hán, cũng là cung trang của triều đại này. Cái gì triều đại... Thừa Thiên vương triều này, cung trang cư nhiên lại tương tự như cung trang nhà Hán, không thể tin được. Đương nhiên, khoa học kỹ thuật so với triều Hán phát đạt hơn. (Sở Sở trừng mắt một cái: Phía sau câu kia chỉ là lời nói nhảm.)

Chuối hạt trên châu đeo trên cổ, càng khiến da thịt ta thêm phần tinh tế mềm nhẵn.

Tóc đen búi cao, ở bên trái cài hai cây trâm khác màu đồng đưa, bên phải còn cài một cây trâm phù dung. Đẹp mà không mè hoặc, ung dung cao quý. Đáng nhắc tới chính là, lần trước ta bái phỏng Viêm vương phủ, cũng mặc bộ quần áo này.

Ta trang điểm rất đậm, trên mặt ngoài trừ tầng tầng lớp lớp son phấn thì không còn cái gì khác. Tuy nhiên lau ba cân phấn, cũng không thấy tục khí, ngược lại càng thêm cao quý.

Theo quan niệm của ta, ngồi trong kiệu đồng nghĩa với cách áp bức nhân dân lao động, ta lúc nào cũng khinh thường. Thế nhưng hôm nay, ta cố ý ngồi trên kiệu lớn tám người, rêu rao khắp nơi. Ta muốn cho tất cả người trong kinh thành đều biết, phong lưu công tử có một muội muội.

Sau giờ Ngọ, đoàn người trùng trùng điệp điệp xuất phát. Kiệu lớn tám người, Tiểu Khiết cùng Xuân Hương tỷ theo hầu ở một bên, khí thế phô trương không phải tầm thường. Các bá tánh bình dân đều dạt qua nhường đường, không dám đắc tội. Xem khí thế này của ta, đã biết là đắc tội không nổi rồi.

Cổ kiệu đột nhiên dừng lại, ngừng lại quá gấp khiến ta suýt chút té nhào.

“Phía trước xảy ra chuyện gì?” Ta xốc mình kiệu lên, luồn mặt tươi đẹp lộ ra vẻ lãnh ngạo. Ta từng giây từng phút nhắc nhở bản thân phải nhớ kỹ thân phận của mình, nhớ kỹ vai diễn mình đang đóng.

Tiểu Khiết cung kính nói, “Hồi tiểu thư, có người cản đường.” Ta giương mắt, thấy đường phía trước bị bốn cổ kiệu chặn đường đến chật kín.

“Là ai?” Dám cản đường Phượng cô nương ta, không muốn sống nữa rồi.

“Thiên Hương lâu Mộng Lộ, Ôn Nhu hương Thi Thi, Y Nhân các Mẫu Đơn, Hồng Tụ quán Thúy Châu.” Ta không phải ngu ngốc, vừa nghe đã biết những kẻ cản đường ta chính là một đám thanh lâu nữ tử.

“Các nàng cản đường ta làm gì?” Chẳng lẽ, là một tên vương tôn công tử nào đó triệu kiến? Một lần gọi nhiều như vậy, hẳn không sợ bị thẹn suy a.

“Không biết.” Xuân Hương tỷ lắc đầu.

Ta buông mình, “Được rồi, lui đến chỗ nào rộng một chút, nhường các nàng đi qua.” Dù sao ta cũng chỉ có một người, còn các nàng có tới bốn người. Bảo các nàng lui, có tới mười sáu kiệu phụ chịu khổ. Ta lui, chỉ có tám người.

Ta vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng quát to yêu kiều giòn giã, “Chớ khôn không cản lối, nhường đường.”

Mắng ta là chó? Về mặt ta trầm xuống, lạnh lùng nói, “Xuân Hương, không nhường.” Ta nói nhường đường, cũng không chứng tỏ ta là kẻ dễ bị ức hiếp.

Xuân Hương lập tức hiểu được ý ta, cao giọng nói, “Tiểu thư nói, không được nhường.” Muốn giằng co với ta chứ gì? Được, xem ai lợi hại hơn. Dù sao cô nương ta cũng là kẻ vô công rồi nghề, có rất nhiều thời gian để tiêu hao với các nàng.

Từ trong cổ kiệu đối diện nhàn nhạt truyền ra tiếng cười khinh miệt, “Người có biết người đang ngồi trong kiệu là ai không?: Cho dù là hoàng đế lão tử, ta cũng không nhường.”

“Cô nương, ta không phải cố tình gây sự với người khác. Ban đầu, ta đã định nhường cho người rồi. Thế nhưng bây giờ, ta không nhường nữa. Người nói, chớ khôn không cản lối, nếu ta nhường đường, chẳng phải thừa nhận mình là chó hay sao? Người khinh ta là chó, cũng như vũ nhục cha mẹ của ta, vũ nhục tổ tiên nhà ta. Ta có thể không tính toán với người, nhưng, cha mẹ tổ tiên nhà ta không thể không tính với người.” Ta vẫn duy trì phong phạm cao quý của tiểu thư khuê các, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tiếp tục lấy lý phục nhân. Giọng nói thản nhiên thanh nhã, rõ ràng trái ngược với tiếng chó sủa gay gắt của nàng.

Dám mắng ta? Tốt, mượn cây đao này của ngươi. Ta muốn cho toàn bộ người trong kinh thành đều biết, Phượng Nhi không dễ bị bắt nạt.

“Nguy biện.” Đối phương không cho là đúng hừ nhẹ.

“Vị cô nương này, ta cũng không phải cố ý làm khó dễ ngươi. Để cho các vị thúc bá huynh đệ đang ngồi ở đây phân xử, xem chúng ta rốt cuộc là ai đúng ai sai? Ta vừa phân phó nương đường, vậy mà, ngươi lại không biết tốt xấu mắng ta. Cô nương, trăm đạo lấy hiếu làm đầu, ngươi vũ nhục tổ tiên nhà ta, tiểu nữ tử hôm nay đương nhiên phải đòi một câu lý giải.” Hôm nay mà không quây chết ngươi ta không tên Dạ Phượng.

“Ngươi...” Không cần nghĩ cũng biết, đối phương đã giận đến sôi ruột, tay chân co quắp, cách cái chết không có bao xa.

“Cô nương, thứ cho ta vô lý, nếu hôm nay ngươi không nhận lỗi với tổ tiên của ta, ta sẽ không để ngươi đi qua.” Muốn dây dưa như vậy chứ gì, ai sợ ai? Đánh nhau? Ta theo hầu? Cáo quan? Cũng theo hầu tới bến.

Đối phương cất cao giọng nói, “Làm cần, bốn người chúng ta được Phong Vân công tử mời đến tướng quân phủ làm khách, mau tránh ra.” Lôi chỗ dựa vững chắc ra?

Ta cả người run lên, “Mộ Dung Phong Vân?” Là gian phu Mộ Dung Phong Vân của ta?

Nàng cho là ta sợ, càng thêm đắc ý, “Đúng vậy, chính là ca ca của thái tử phi Phong Vân công tử.” Ta mà sợ ta theo họ của nàng.

Ánh mắt ta chợt lạnh, giọng nói càng thêm lạnh lùng hơn, “Xin lỗi, ta không nhường.” Giỏi ột tên Mộ Dung Phong Vân, chiếm tiện nghi của ta còn có tâm tư triệu gọi kỹ nữ.

“Tiểu thư, nàng tên Thi Thi, là hoa khôi của Ôn Nhu hương. Lẳng lơ đến tận xương tủy, kiêu căng ương ngạnh, từ đầu tới đuôi rõ ràng là hồ ly tinh. Rành rành chỉ là thanh lâu kỹ nữ, nhưng lại bày ra tư thế của thiên kim tiểu thư, làm như sợ rằng người khác không biết.” Xuân Hương tri kỷ báo cáo thân phận đối phương với ta, cũng không biết là cố tình hay vô ý, nàng nói đặc biệt lớn tiếng, nhất là mấy câu cuối cùng.

“Xuân Hương, đừng nói như vậy. Đằng sau thanh lâu nữ tử, đều có những câu chuyện rất đau lòng. Nếu không phải là bất đắc dĩ, không ai lại nguyện ý lưu lạc phong trần. Nghề nghiệp không có gì là cao quý, các nàng phải dùng cách của mình nuôi sống chính mình, không có gì đáng hổ thẹn, Chỉ là, làm người phải hiểu tiến lùi, biết chừng mực. Nếu muốn người ta kính trọng mình, trước tiên mình phải kính trọng người ta. Ta chưa bao giờ xem thường thanh lâu nữ tử, bất quá, ta ghét nữ nhân tự ỉnh là đúng. Mộ Dung Lộ cô nương của Thiên Hương lâu, gần bùn mà không nhiễm bùn, đa tài đa nghệ, nữ tử như vậy, cho dù có xuất thân thanh lâu, cũng rất đáng kính nể.” Ta không có ý lấy lòng Mộ Dung Lộ, những gì ta nói đều là sự thật.

Xem ra Thi Thi đã bị ta đã kích đến muốn tự sát, nhất thời không thốt nên lời.

“Cô nương quá khen, Mộ Dung Lộ lấy làm hổ thẹn.” Người nói chính là Mộ Dung Lộ tỷ tỷ mỹ lệ.

“Mộ Dung Lộ cô nương không cần khiêm tốn, những gì Phượng Nhi nói đều là sự thật.” Ta đích xác kính nể Mộ Dung Lộ.

“Tránh ra tránh ra, đã xảy ra chuyện gì?” Mấy câu nói đó luôn là lời thoái chuyết dụng của đám quan sai, nghe được lời kịch hết sức cău huyết, không cần xem ta cũng biết xảy ra chuyện gì.

“Quan gia, chúng tỷ muội ta được Phong Vân công tử mời đến tướng quân phủ làm khách, nàng không những cản đường, còn ra lời vũ nhục. Ta nói quan gia, Phong Vân công tử vẫn đang chờ. Vị cô nương này cản đường của ta, Đề Đốc đại nhân sẽ thay ta làm chủ chứ?” Oe, ở chốn đông người thế này còn dám nói dối, nói chuyện với nàng ta cũng thấy mất mặt, “Cho dù là Đề Đốc đại nhân không thay ta chủ trì công đạo, cũng nên đòi lại công đạo cho Phong Vân công tử.” Thi Thi phe phẩy quạt tròn mỹ nhân, cố làm ra dáng phong tình từ trong kiệu chui ra.

Ánh mắt nàng nhàn nhạt đảo qua cổ kiệu của ta, khóe môi giương lên, sóng mắt long lanh lộ ra một tia sắc bén, “Cô nương, ta tương Đề Đốc đại nhân sẽ thay ta chủ trì công đạo.” Cáo quan? Lão tử ta nếu sợ sẽ cùng theo họ của nàng.

Cũng không biết cái tên nha sai mắt trắng kia bị mù hay là bị mỹ sắc mê hoặc, cũng có lẽ là e ngại Mộ Dung gia, cứ thế nghe theo ý kiến của nàng, “Cô nương, thỉnh đến nha môn một chuyến.”

Ta mỉm cười, xốc màn kiệu đi tới, “Nếu quan gia đã mời lời, Phượng Nhi xin tuân mệnh.” Khóe môi ta chứa đựng một nụ cười thanh nhã, ánh mắt rơi vào trên người Thi Thi.

Là nàng? Không sai, chính là nàng. Khi đó ở “Mị lực nữ nhân” giành tranh châu với ta, chính là nàng. Ta cùng Thi Thi này thật là con mẹ nó oan gia ngõ hẹp, thù mới hận cũ.

Thi Thi giương cằm, khiêu khích nhìn ta nói, “Yên Nhi, thỉnh Phong Vân công tử đến nha môn.” Phong Vân công tử? Đúng là cho rằng Mộ Dung gia rất tài giỏi. Khục, cho dù rất tài giỏi. Bất quá, thật không khéo, tại hạ chính là Mộ Dung gia tiểu thư.

Ta thanh tiếng cười, “Xuân Hương, phiền tỷ giúp ta nói với Lam Nhi, thỉnh muội ấy đến Đề Đốc nha môn tìm ta.” Lam Nhi nha đầu kia vừa trọng nghĩa khí lại ăn nói thiếu suy nghĩ, bản tính xem chừng là sợ thiên hạ không loạn. Có nàng ở đó, Thi Thi không chết cũng bị lột da.

Thi Thi nheo mắt lại, “Lam Nhi? Lam Nhi là ai a?”

Ta vẫn như cũ duy trì tư thế ưu nhã, “Không có gì, chỉ là một vị bằng hữu thôi.” Là viên ngọc quý trên tay của đương kim hoàng thượng, Hoa Dương công chúa, nói ra hừ chết người ta.

Thi Thi vẫn như cũ không cho là đúng, khinh miệt hừ mấy tiếng, “Nhìn dáng vẻ của ngươi, bằng hữu của ngươi cũng không phải loại gì cao quý.”

Khóe môi ta vung lên một tia cười lạnh nhạt, “Xuân Hương, ta đoán Lam Nhi hẳn không có ở trong cung, tỷ trực tiếp đến Viêm vương phủ tìm muội ấy đi, thuận tiện gọi Hoàng Phủ huynh cùng nhau đến.” Sớm đoán được nữ nhân kém trí kia sẽ nói cái gì, lão tử tức chết nàng ta.

Khuôn mặt Thi Thi thoáng có chút cứng ngắc, dáng tươi cười triệt để phản bội nàng.

Thái độ của quan sai cũng không ngoài ý muốn khách khí với ta, “Cô nương, thỉnh.” Chỗ dựa của nàng đủ chắc, chỗ dựa của ta cũng chắc không thua.

“Đa tạ đại ca.” Lãng Sở Nam nói ta khéo léo, ta cũng không phủ nhận.

“Cô nương đừng khách khí.” So với Thi Thi kiêu ngạo, vẻ thân thiết hữu lễ của ta càng khiến người yêu mến.

Thi Thi, thù mới hận cũ của chúng ta hôm nay đem ra tính hết.

Bởi vì đương sự có thân phận đặc thù, chỗ dựa vững chắc đến rét run, Cửu Môn Đề Đốc cũng không biết làm sao cho phải, chỉ có thể chờ nhân mã song phương đến đông đủ mới tiếp tục khai chiến. Không phải, là tiếp tục thương lượng.

Vì thế, ta và Thi Thi được an bài ở một gian phòng nhỏ tại hậu đường uống trà ăn bánh. Ta không biết cái này gọi là đi làm khách hay là đi hầu tòa, không phải ta kiến thức nông cạn, mà là tình huống quá mức bất minh. Chỉ ít, ta chưa từng thấy ai là bị cáo mà được một đồng nha hoàn hầu hạ. Sớm biết làm bị cáo may mắn thế này, ta hẳn nên chém vài tên đi ngồi tù cho sớm.

“Ngươi là ai?” Đây là câu đầu tiên Thi Thi tiểu thư nói với ta.

Ta ưu nhã buông chén trà xuống, giương mắt nhìn nàng, “Phượng Nhi.” Không sai, bây giờ ta chính là Phượng Nhi.

“Phượng Nhi? Ngươi có quan hệ gì với hoàng gia?” Nàng nheo mắt lại, mang theo vài phần nghi hoặc.

Mang theo một chữ Phượng thì là người hoàng thất sao? Kém trí. “Không chút quan hệ, chỉ là phong lưu công tử, ca ca ta cùng Hoàng Phủ Viêm quan hệ rất tốt, ta cùng Hoa Dương công chúa và Ngọc Phù quận chúa có chút giao tình.” Ta làm người luôn luôn phi thường hạ thấp mình, thế nên, ta không nói với nàng ta là muội muội của Lục đại mụ, là tiểu di nương của thái tử phi.

Thi Thi khinh miệt hừ một cái, “Ta còn tưởng là ngươi rất giỏi chứ.”

“Đúng vậy.” Chưa thấy qua nữ nhân nào chưa thấy quan tài chưa đổ lệ như vậy. Người là tình nhân của Phong Vân công tử thì đã sao? Ta còn là của hắn... Ngạch... Hình như ta cũng chỉ là tình nhân của hắn, đương nhiên là ngầm rồi. “Ta không giỏi, nhưng chí ít ta cũng là một khuê nữ thanh thanh bạch bạch.” Ta không phải là coi thường thanh lâu nữ tử, mà là coi thường nữ tử như nàng.

Cơn giận vừa mới tắt đi trong lòng Thi Thi lần thứ hai trỗi dậy, “Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Ta không phải là bát phụ, không thích chửi đồng.

Thi Thi nhảy dựng lên chĩa vào người ta, tức giận đến hai tay run rẩy, “Họ Phượng kia, người khinh người quá đáng.” Đừng làm động tác đó với ta, ai không biết còn tưởng rằng nàng tuổi già lắm lắm dẫn đến tay chân run rẩy. Xem tuổi tác của nàng, lắm lắm vẫn còn hơi sớm.

Ta trừng mắt một cái, “Bớt giễu võ dương oai giương oai trước mặt ta, muốn chửi thì tìm chó mà chửi, có nó mới biết người đang nói cái gì.”

“Người...” Thi Thi không còn nhịn được nữa, nổi trận lôi đình xông lên, chuẩn bị giáng cho ta mấy bạt tai.

Thật đáng tiếc, trước khi nàng ra tay, Cửu Môn Đề Đốc đại nhân đưa đầu tiến đến, “Hai vị tiểu thư, Phong Vân công tử tới.”

Mấy ngày không gặp, hắn vẫn suât như vậy, suât đến khiến lòng ta rung động.

Dáng người cao ngất tuấn kiệt, ngũ quan thâm thúy mê người, đôi mắt ôn nhu mang theo vài phần lạnh lùng. Hắn nắm giữ những thứ xuất sắc nhất nhân loại, đủ để hại nước hại dân á. Ai, yêu một nam nhân như vậy, đã định trước là không có cảm giác an toàn.

“Phong Vân công tử, chàng đến rồi.” Thi Thi vội vã nhào tới, vô cùng thân thiết kéo kéo cánh tay hắn.

Ta tiếp tục uống trà, lạnh lùng liếc nhìn Phong Vân công tử, “Chó mẹ động dục cũng ăn cần với người.”

Trên mặt Thi Thi hiện ra một tia âm ngoan, nhưng lại không phát tác. Nàng tựa như chim nhỏ nép mình trong lòng Mộ Dung Phong Vân, “Công tử, chàng xem nàng đi.” Giọng nói kiều diễm lả lơi của nàng sù sụ chút khiến những gì ta ăn vào bụng sáng nay đều muốn nôn ra hết.

Không phản đối hắn thỉnh thoảng mua vui, chí ít cũng phải tìm bàn tiệc nào tốt đi? Quả nhiên là tiểu xử nam chưa từng gặp qua nữ nhân, ngay cả loại mặt hàng này cũng muốn, không biết thưởng thức.

Mộ Dung Phong Vân trước sau vẫn ôn nhu cười cười, “Phượng Nhi cô nương, nếu Thi Thi có chỗ nào đắc tội, thỉnh cô nương bỏ qua cho.” Tay hắn ôm lấy lưng Thi Thi.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Ta cũng không muốn so đo, thế nhưng, liệt tổ liệt tông nhà ta muốn tính toán.”

Ánh mắt ta chăm chú nhìn chằm chằm bàn tay chết tiệt đó, tùy thời chuẩn bị xông tới cắn bậy như chó điên. Mộ Dung Phong Vân, bỏ tay chó của người ra, đó là vị trí chuyên dụng của ta, không được ôm nữ nhân nào khác.

“Phượng Nhi cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, hắn sẽ không tính toán với nàng chứ.” Hắn cúi đầu, vô cùng thân thiết hôn lên trán Thi Thi một cái, “Thi Thi tuổi nhỏ, không hiểu lễ nghi, thỉnh cô nương thứ tội.”

Mộ Dung Phong Vân, lão tử nguyên rửa người chết không có đất chôn chôn. mấy ngày trước còn thề son sắc nói thích ta, đem ta kéo lên trên giường khi dễ. Mới chớp mắt liền trở mặt, còn ở trước mặt ta ôm nữ nhân khác ân ái ái ái, người cho là ta chết rồi sao? “Mộ Dung Phong Vân, người cho rằng lão tử ta mấy tuổi? Lão tử mười chín, một đó hoa mười chín tuổi, vừa tươi vừa đẹp, không phải đồng dạng với bác gái kia.” Ta đổ kị, đổ kị đến điên rồi.

“Công tử, chàng xem nàng đi.” Thi Thi không phát điên lên, chỉ là ở trong lòng hắn làm nũng.

Mộ Dung Phong Vân tựa hồ rất hưởng thụ, vô cùng thân thiết ôm Thi Thi, “Ngoan, đừng giận, ta làm chủ thay nàng.” Làm cái đại đầu quỷ người, ta muốn thiên người.

Ta nghiêng răng phát ra tiếng kêu khanh khách, muốn lập tức bổ nhào tới giết chết Thi Thi kia, tổng đôi cẩu nam nữ đó xuống địa phủ đưa tin, “Nhìn cái gì? Người cút xa lão nương một chút. Người thật sự nghĩ

người là nữ nhân của hần? Ta khinh, hần căn bản chưa từng thượng qua người, muốn làm nữ nhân của hần? Cố gắng hơn đi.”

Mộ Dung Phong Vân khoe môi cong lên, châm chọc nói, “Phượng Nhi cô nương luôn luôn ưu nhã cao quý cư nhiên lại nói những lời này, thật khiến ta ngoài ý muốn.”

Một câu nói của hần, khiến ta đột nhiên thanh tỉnh. Biết được mình thất thố, ta mỉm cười một cái, “Xin lỗi, là Phượng Nhi thất lễ.” Ta bây giờ đang là Phượng Nhi, là Phượng Nhi ưu nhã cao quý.

“Phượng Nhi cô nương, nếu Thi Thi có chỗ nào đắc tội, Mộ Dung Phong Vân xin nhận lỗi thay nàng, thỉnh cô nương khoan dung độ lượng.” Về mặt hần bí hiểm, khiến người ta nhìn không ra tâm tình thật sự của hần.

“Cái rắm, ả hồ ly này mắng tỷ tỷ là chó, một câu nhận là được sao? Người tưởng người là ai? Phong Vân công tử thì giỏi lắm sao? Ca ca tỷ ta là hạ lưu... không phải... phong lưu công tử đó.” Một giọng nói yêu kiều giòn giã xen vào giữa chúng ta, đương nhiên không phải mắng ta rồi.

Hoa Dương công chúa Hoàng Phủ Lam Nhi một thân cung trang, dùng dùng từ bên ngoài xông tới.

Vừa vào đến cửa, lập tức chỉ vào mặt Thi Thi mà mắng, “Nữ nhân chết tiết người, thật sự cho rằng mình giỏi lắm sao? Nhìn bộ dạng lẳng lơ của người đi? Đây mùi hồ ly. Nhìn thấy người, ta ít nhất cũng ba bữa ăn không ngon.” Lam Nhi làm ra biểu tình nôn mửa, “Kỷ nữ, ta buồn nôn quá. Nhìn lại tỷ tỷ của ta xem (nói đến đây, nàng không quên chỉ vào ta), cao quý ưu nhã, là một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, người đi theo xách dép của tỷ ấy còn không xứng. Hồ ly lẳng lơ, thức thời thì quỳ xuống dập đầu xin lỗi, bằng không... Bản công chúa tổng người đến Tây Bắc làm quân kỹ được chứ? Nôn nóng hầu hạ nam nhân chứ gì? Lão tử cho người hầu hạ đủ. Một ngày một trăm người đủ không? Còn thiếu? Vậy thì một nghìn? Yên tâm, lão tử cam đoan người không thiếu nam nhân.” Quả nhiên là công chúa, không chỉ giọng nói lớn hơn người bình thường, ngay cả công phu mắng chửi cũng vô cùng lợi hại.

Bị Hoa Dương công chúa mắng chửi thậm tệ kiêm uy hiếp, Thi Thi đã sợ đến mặt vàng như đất, cả người run rẩy. Người khác nói có thể không tin, nhưng, Hoa Dương công chúa nói nhất định phải tin. Hoa Dương công chúa rất được lòng người, không chỉ được hoàng thượng hoàng hậu sủng ái có thừa, ngay cả mấy vị hoàng tử tranh giành đến chết đi sống lại, cũng dị thường yêu quý tiểu muội này. Đắc tội với Hoa Dương công chúa, chẳng khác gì đắc tội cả triều đình văn võ.

Mắng cho thỏa thích xong, Hoa Dương công chúa hoạt bát lanh lợi chạy đến bên cạnh ta, giống như làm nũng nắm lấy tay áo ta, “Phượng tỷ tỷ, ta giúp tỷ trút giận rồi, tỷ ngày mai đi chơi với ta.”

“Được.” Chỉ bằng việc nàng giúp ta trút giận, bằng hữu này ta nhất định kết giao.

“Mộ Dung công tử, xá muội nói năng thiếu suy nghĩ, thỉnh Mộ Dung công tử thứ tội.” Hoàng Phủ Viêm ung dung tiến đến. Ngoài miệng thì nói lời xin lỗi, nhưng từ nét mặt của hần, lại không nhìn ra chút thành ý nào.

Đôi mắt Mộ Dung Phong Vân trở nên u ám, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Đâu có đâu có, là lỗi của Thi Thi.” Từ trong đôi mắt sâu không thấy đáy, không nhìn ra bất cứ tâm tình gì.

“Xá muội nhanh nhẹn miệng, hi vọng Mộ Dung công tử không so đo tính toán.” Hần vẫn diện vô biểu tình như cũ, nhưng thẳm sâu trong đôi mắt lại có một tia lạnh lẽo.

Mộ Dung Phong Vân ưu nhã cười, “Vương gia đã ra mặt, thảo dân sao dám tính toán với công chúa chứ.” Trong ưu nhã lạo cợt giấu cuồng ngạo.

“Mộ Dung tướng quân và Lục phu nhân gần đây vẫn khỏe?” Ân cần hỏi thăm tỷ tỷ, tỷ phu của ta làm gì? Có mục đích?

Mộ Dung Phong Vân cung kính đáp, “Đa tạ vương gia quan tâm, gia phụ gia mẫu vẫn khỏe.”

“Mộ Dung công tử, nếu Thi Thi cô nương sai trước, nên nhận tội với Phượng Nhi, có đúng không?” Môi hần cong lên một dáng tươi cười, như có như không. Trong nụ cười quỷ dị còn có khí thế nghiêm nghị lạnh lùng, khiến người khác không rét mà run.

“Vương gia nói có lý.” Mộ Dung Phong Vân vẫn mỉm cười. Khí thế vẫn vững như bàn thạch, không thua gì Hoàng Phủ Viêm.

Sự tình phát triển tới mức này, đã không phải là vấn đề giành đường nữa, mà đã trở thành bè đảng phân tranh hắc ám.

Hai nam nhân lẳng lặng đứng ở đối phương, ngoài miệng thì nói lời khách sáo, nhưng ánh mắt đã bắt đầu chém giết lẫn nhau. Giết đất trời mù mịt, máu thịt không rõ ràng, vô cùng thê thảm.

Mắt thấy tình huống đã ngoài tầm kiểm soát, ta nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Hoàng Phủ Viêm, “Hoàng Phủ đại ca, sắc mặt huynh xấu quá, khó chịu sao?” Ta cũng không muốn tới mức lưỡng bại câu thương.

Hoàng Phủ Viêm mặc kệ lời nói của ta, vẫn như cũ nhìn thẳng Mộ Dung Phong vân. Một hồi lâu, hắn mới thở dài một tiếng, sắc mặt cũng theo đó dịu lại, “Không có.”

“Mệt mỗi sao? Trở về nghỉ ngơi sớm một chút.” Bách luyện cương hóa vi nhu (1), chính là nói đến hai chữ ôn nhu này.

“Hoàng Phủ đại ca, huynh mệt mỗi sao? Ta không cần xin lỗi nữa, chúng ta đi.” Ta luôn luôn công tư phân minh, không thích đem ân oán cá nhân dính dáng đến bè đảng phân tranh. Thi Thi, hôm nay xem như người may mắn.

Mộ Dung Phong Vân liếc mắt nhìn ta, “Thi Thi, xin lỗi.”

“Phượng cô nương... Thi Thi... có mắt... không trông... thỉnh... cô nương... thứ tội.” Bị Lam Nhi vừa hù vừa dọa, Thi Thi đã run đến giống như người bị bệnh phong, ngay cả một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

Ta khoan hồng độ lượng phát phát tay, “Quên đi, nể mặt Mộ Dung công tử, ta không tính toán.” Ta không muốn làm chuyện thêm bẽ tắc, lại càng không muốn hại tới Mộ Dung Phong Vân.

Mộ Dung Phong Vân cười cười, “Đa tạ, cáo từ.”

Hắn ôm lấy Thi Thi, tiêu sái rời đi, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của ta. Trong khoảnh khắc hắn lướt qua ta, ta trông thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Chuyện ngày đó có thật hay không? Có thể, chẳng qua chỉ là ảo giác của ta.

Ta gắt gao siết chặt bàn tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Hạ Tử Lung là nữ tử sinh ra vì bảo hộ bảo tàng, không có tư cách yêu. Tất cả những gì trong quá khứ, cứ xem như là một giấc mộng đẹp.

Hít sâu vào một hơi, ta dùng tươi cười che giấu lệ quang trong đáy mắt.

Gần trong gang tấc lại nghìn trùng cách xa, từ nay về sau, Mộ Dung Phong Vân chỉ là đại ca của ta.

(1) Bách luyện cương hóa vi nhu: Trăm luyện thép biến thành một chất mềm quán được vào ngón tay.

28. Q.1 - Chương 28: Ta Là Nữ

Ta cùng Thi Thi làm một hồi kiện cáo, không chỉ đơn giản là tranh giành tình nhân.

Mộ Dung Phong Vân và Hoàng Phủ Viêm, thái tử đảng và tam gia đảng. Ta nếu đã trắng trợn thỉnh Hoàng Phủ đến hỗ trợ, tức là chứng minh Phượng gia có ý định tham gia tam gia đảng. Hoàng Phủ Viêm là một người thông minh, sao lại không hiểu được ý tứ của ta?

Đùa với hần lâu như vậy, cũng đã đến lúc phải nhập đề rồi. Nếu không hành động, không biết đến lúc nào thâu về được bốn rương tàng bảo đồ kia.

Sau khi rời khỏi Đề Đốc phủ, ba người chúng ta chậm rãi đi bộ trở về. Tại sao phải đi bộ? Đương nhiên bởi vì kiệu phu đã bị ta đuổi về. Viêm vương cùng Hoa Dương công chúa đều đi bộ tới, ta rút cuộc cũng không thể ngồi kiệu chứ? Sái đại bài (1) cũng được, nhưng không được sái trước mặt bọn họ. Bởi vì, ta không xứng. Ít nhất, thân phận hiện giờ của ta không xứng.

Mà tại sao lại là ba người? Cái này bởi vì... ta có linh cảm, Phượng Nhi sẽ cùng Hoàng Phủ Viêm một đoạn đối thoại không thích hợp với trẻ em... Không phải... là không thích hợp với cả trẻ em lẫn người lớn. Các nàng ở trong phạm vi “không thích hợp”, không rời đi chẳng lẽ ngồi một bên uống trà?

Nhìn Tiểu Khiết và Xuân Hương tỷ đi xa, ta mới quay đầu sang đối mặt với hần, “Vương gia, không ngờ là ngài lại tới.”

“Tại sao lại không?” Hần nhìn ta có chút hứng thú.

“Bởi vì...Ngài không cần vì ta mà đắc tội với Mộ Dung gia.” Ta buông mắt nhìn xuống mặt đất.

Hoàng Phủ Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, “Phượng Nhi cô nương thông minh tuyệt đỉnh, lẽ nào lại không biết.” Đúng vậy, ta biết. Chỉ cần không phải ngu ngốc, ta đương nhiên biết hần muốn làm gì.

“Vương gia nghĩa sao?” Ta ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn hần.

Hoàng Phủ Viêm không quan tâm nhún nhún vai, “Phượng Nhi cô nương, ta đã nói cô nương rất thông minh.” Không phải quá nể mặt ta rồi chứ?

“Nhị ca, Phượng tỷ tỷ, hai người đang nói gì vậy?” Tiểu bắt điểm công chúa nhần nại đã lâu, rút cuộc cũng tìm được cơ hội đặt câu hỏi.

“Ặc...” Câu hỏi này của nàng, ngược lại khiến ta tự hỏi.

Ta và Hoàng Phủ Viêm đang nói cái gì? Chính trị? Bè đảng phân tranh? Không được, nàng quá đơn thuần, không thích hợp với chính trị. Quá ngây thơ, không hợp với bè đảng phân tranh.

Người ngốc có phúc của người ngốc, chính là nói nàng. Cũng bởi vì tiểu bắt điểm quá ngốc, nhanh mồm nhanh miệng, không biết cái gì là che giấu, cùng nàng ở chung một chỗ, hoàn toàn không thấy bị áp lực. Cho nên, các hoàng tử đấu đá lẫn nhau mới có thể không hận mà cùng yêu thương nàng. Bất luận sau này thiên hạ sẽ thuộc về ai, đều sẽ không bạc đãi tiểu bắt điểm. Ai, ngay cả Dạ Phượng ta, cũng không có giá trị thị trường cao như vậy.

“Muội không hiểu đâu.” Hoàng Phủ Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tiểu bắt điểm không vui bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, “Đại ca nói muội không hiểu, tam ca nói muội không hiểu, huynh cũng nói muội không hiểu.” Biết quá nhiều chuyện, hoàn toàn không có lợi với nàng.

Ta khom người, khả ái nháy mắt với nàng mấy cái, “Lam Nhi, không nên để ý đến bọn nam nhân đó, chúng ta cùng nhau chơi có được hay không?” Dụ dỗ tiểu bắt điểm hữu là sở trường của ta.

“Thật sao?” Lam Nhi hai mắt sáng ngời, cười hì hì nắm lấy cánh tay ta, “Phượng tỷ tỷ, hôm nay cùng ta đến ngoại ô nướng thịt đi.”

“A...” Kinh thành thịnh hành nướng thịt từ khi nào vậy?

Hoàng Phủ Viêm quay đầu nhìn ta, “Phượng cô nương nhất định cam tâm tình nguyện khiến Lam Nhi vui lòng, đúng hay không?”

“Rất tình nguyện.” Ăn hay không ăn đều không tốn tiền, đương nhiên là vô cùng tình nguyện.

Hần mỉm cười nhìn Lam Nhi, vung lên một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, “Lam Nhi, ta đi với hai muội được chứ?” Đã biết là hần có âm mưu.

“Hừ...” Lam Nhi bĩu môi, “Được thôi.”

Ta ôn nhu lay lay khuôn mặt của tiểu bắt điểm, cố ý tỏ ra giận tái mặt, “Lam Nhi, đừng nhỏ mọn như vậy, có được không?” Xem sắc mặt của ta đã biết là ta đang làm bộ.

“Được, tỷ nhóm lửa kiếm củi, còn phải bắt cá, rồi còn phải hái nấm, rau dại, quả dại, nước suối...” Tiểu bắt điểm chăm chú lay lay ngón tay, nói ra một đồng lớn.

Ta suýt chút ngất xỉu bên đường, “Không phải quá nhiều rồi chứ?” Nàng tưởng rằng chúng ta đi cắm trại à? Ăn nhiều như vậy cần thận coi chừng đau bao tử.

(Lúc viết đến đây, bệnh đau bao tử của Sở Sở lại phát tác...)

Ta ăn mặc thế này, đương nhiên không thể treo lên núi đập thanh được. Trước khi xuất phát, ta tranh thủ về nhà thay y phục. Cũng tiện đường mà, bắt quá bỏ chút thời gian ngồi uống trà đi.

Giao Hoàng Phủ Viêm và tiểu bắt điểm cho Xuân Hương tỷ phụ trách, ta chạy như bay về Phượng Lai các.

Thô lỗ cởi quần áo ném trên mặt đất, ta nhin không được mở miệng mắng, “Má ơi, thứ y phục này vừa nặng vừa nóng, quả thật không phải cho người mặc mà.” Không phải cho người mặc? Ai đó đã quên mình vừa mới mặc lên người.

Tiểu Khiết dở khóc dở cười, thay ta nhặt y phục lên, “Tiểu thư, đều là như vậy a.”

Ta ngồi xuống bàn trang điểm tháo trang sức xuống, giảm bớt trọng lượng trên đầu, “Vẫn là mặc nam trang thoải mái hơn.” Ngược đãi phụ nữ cổ đại, cường liệt yêu cầu quyền bình đẳng nam nữ.

Y phục trong cửa hiệu của Lục Thanh Nhã căn bản đều dùng gấm vóc may thành, trọng lượng không nhẹ, thật không hiểu tỷ ấy làm sao bán được ra ngoài. Quả nhiên nữ tính của thời đại nào cũng giống như nhau, cần phong độ chứ không cần nhiệt độ (chính xác mà nói phải là cần phong độ quên đi nhiệt độ), vì đẹp, kiểu váy lông chim của Châu Âu cũng không ngại nóng. Có lẽ ta nên kiến nghị Thanh Nhã chọn dùng lụa nào hơi mỏng một chút, giải phóng cho những nữ đồng bào đáng thương.

Tiểu Khiết lạnh lùng quay đầu liếc mắt nhìn ta, “Tiểu thư, thân phận bây giờ của ngài là Phượng Nhi.” Nhảm nhí, ta đương nhiên biết Phượng Nhi không thể mặc nam trang rồi.

Ta gỡ gỡ tóc, chán nản ngã thẳng lên giường, “Một người phải đóng hai vai, muốn điên rồi.” Phượng công tử đã lâu rồi không xuất hiện.

“Tiểu thư, chú ý hình tượng.” Tiểu Khiết ném cho ta một bộ xiêm y đơn giản, trùm mắt một cái.

Ta bĩu môi, “Cái rắm, ta chính là thích như vậy.” Chồng vó nằm trên giường mới chân chính là ta. Về phần Phượng Nhi ưu nhã vô song kia, không quen biết, căn bản là chưa từng ngửi qua.

“Ô ô... Ô ô... Ta không muốn không muốn... Ta không muốn.” Một tiếng khóc bén nhọn chói tai truyền đến lỗ tai ta, khiến màng tai đáng thương của ta suýt chút bị vỡ.

Bịt tai lại, ta khoa trương trốn trên giường, “Trâu nhà ai lại không chịu cột cho chắc vậy?”

Có một câu gọi là kinh thiên động địa, một câu gọi là thủy mạn Kim Sơn, còn có một câu gọi là kinh thiên địa, khóc quỷ thần. Giờ này phút này, dùng ba câu đó là thích hợp nhất, “Người cư nhiên là nữ, ô ô... Ta không muốn... Người ta thích người mà...” Tiểu bắt điểm một cước đá bay cửa, đứng một bên oa oa khóc lớn. Ngoài thanh thế ngang ngửa đẳng cấp với kinh thiên động địa, hiệu quả không thua gì thủy mạn Kim Sơn.

“A...” Ta nhìn thấy tiểu bắt điểm, sắc mặt trở nên cứng ngắc, đại não tạm thời đình công, tiểu não sơ ý ngủ mất, ngoại trừ trái tim còn đang tăng ca ra, ta chẳng khác gì đầu gỗ.

Ta bị theo dõi? Dạ Phượng bị theo dõi mà cư nhiên không hay không biết? Ta lau mồ hôi lạnh, nhớ tới lại thấy sợ.

Đại khái là quá mệt mỏi, ta buông lỏng cảnh giác a, lau mồ hôi...

Tiểu Khiết giật nhẹ y phục của ta, biểu tình chẳng khác gì kém trí, “Tiểu thư, nàng đã biết, tính sao bây giờ?”

Ta nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu, “Không biết.” Nét mặt so với não suy giống nhau như đúc. Đáng thương qua, một kẻ kém trí, một người não suy.

“Ta kiến nghị tiểu thư giết người diệt khẩu.” Nàng ngây ngốc nói, “Giá họa cho ngũ gia đẳng.”

Ta hết sức cảm thông gật đầu, “Ta thấy chủ ý của ngươi rất tốt.” Giết người diệt khẩu là ý kiến không tồi.

Tiểu bát điểm hoàn toàn quên mất chúng ta, tiếp tục khóc lớn, “Ô ô... Ngươi là nữ... Nhưng mà... Ta thích hạ lưu công tử mà... Đồi nam trang đi, ta muốn thích ngươi...” Ê ê, chúng ta muốn giết người diệt khẩu, phiền ngươi sợ hãi một chút được không? Đừng dă kích ta vậy chứ.

Ta trừng mắt một cái, “Là phong lưu công tử.”

Nàng đáng thương hít hít mũi, một tay lau nước mắt, “Phong lưu hay hạ lưu cũng như nhau mà.”

“Ta là nữ, thay nam trang cũng không thể biến thành nam.” Nàng cho rằng trò sấm vai sao? Ta thay nam trang liền có thể lấy lão bà?

Nàng tùy tiện chu cái miệng nhỏ nhắn, “Ta muốn gả cho hạ lưu công tử.” Là phong lưu công tử.

Ta nhất thời toàn thân vô lực, choáng váng hoa mắt, “Ta van công chúa, nữ phò mã đã là tiết mục trình diễn mấy nghìn năm trước, hết thịnh hành rồi...” Ta không phải là đồng chí, không thể cưới nàng.

Nàng lau lau nước mắt, ai oán nhìn ta, “Ngươi mặc nam trang đi.”

“Thay y phục cũng không thay đổi được, mặc nam trang vào ta vẫn là nữ thôi.” Không có dự định chuyển giới tính, cấu tạo thân thể vĩnh viễn không thay đổi thành nam được.

Lam Nhi đáng thương cúi đầu, “Ta thích phong lưu công tử, làm sao bây giờ? Đây là lần đầu ta thích nam nhân đó nha.”

“Ngươi mấy tuổi a?” Vừa nhìn đã biết là vị thành niên, còn nói chuyện luyên ải gì chứ.

Nàng không phục ngẩng đầu, tức giận nhìn ta, “Người ta mười lăm tuổi rồi.”

“Mới là học sinh trung học đã muốn gả đi rồi? Ít nhất cũng phải mười tám tuổi chứ?” Ta đã hai mươi lăm rồi còn chưa có dự định kết hôn, nàng mười lăm tuổi thì sốt ruột làm gì.

Tiểu bát điểm chậm rãi ngẩng đầu, hàng lông mi cánh bướm còn đọng vài giọt nước mắt trong suốt, “Nếu như phụ hoàng không muốn đem ta làm vật phẩm, tùy tiện gả cho con của một công thần. Nếu như mấy vị ca ca thật sự muốn đem ta làm lợi thế, mượn sức quyền thần, ta tình nguyện chọn phong lưu công tử.” Lại quá, sao ta thấy trong mắt nàng có chút khổ sở.

“Ặc...” Ai nói nàng rất ngốc? Lão nương ta đánh hấn.

“Ta tuy rằng là công chúa duy nhất của hoàng thất, thế nhưng, nguyên nhân bọn họ yêu thương ta là vì thấy ta có giá trị lợi dụng. Cái gọi là thân tình luân thường, chỉ đứng thứ hai.” Nàng ấu trĩ hít hít mũi, “Đừng cho rằng ta ngốc, kỳ thực ta cái gì cũng biết.” Ngốc hay không ngốc, bắt quá nhìn trái nhìn phải chỉ thấy nàng giống một tiểu cô nương.

Ta thở dài một tiếng, ôm lấy vai nàng, “Lam Nhi, mọi thể nào lại nghĩ như vậy.”

Nàng bĩu môi càng lợi hại hơn, “Các ca ca luôn muốn giới thiệu rất nhiều nam nhân cho ta quen biết, hơn nữa, kẻ được giới thiệu đều là người của họ.” Hóa ra nàng cũng biết phân biệt a.

“Ngốc à, ca ca muội kỳ thực rất yêu thương muội, có biết không? Ai trang giành ngôi vị hoàng đế, đều không muốn mình thua, cũng không chấp nhận mình thất bại. Bọn họ chỉ là lo lắng muội gả cho kẻ địch của hấn, sau này sẽ rất rắc rối, biết không?” Ặc... Mặc dù có nghi ngờ là lợi dụng, nhưng ta tin tưởng đám hoàng tử kia sẽ không vô nhân phẩm táng tận lương tâm như vậy? Mục đích chân chính của bọn họ, là mong tiểu bát điểm được hạnh phúc.

Ví như Hoàng Phủ Viêm, nguyên nhân quan trọng nhất hấn đem tiểu bát điểm chào hàng với ta, cũng là vì hấn thương thức ta vẫn thao vô lực, ngọc thụ lâm phong, bất luận nhìn thế nào, ta đều là hình mẫu tốt nhất trong các nam nhân. Còn chuyện lôi kéo... Cũng có ý này, bắt quá chỉ là nhân tiện. Cho dù là lôi kéo,

cũng chỉ là lôi kéo ta tham gia chính trị. Lấy tiểu bất điểm, ta hoàn toàn có thể trở mặt tham gia thái tử đảng, thái tử cũng là ca ca nàng.

“Thật vậy không?” Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút khở sở.

“Đương nhiên rồi, làm ca ca, luôn mong muốn muội muội được tốt. Muội ngẫm lại xem, muội là muội muội chung của bọn họ, không thuộc về ai hết, cho nên, muội căn bản không liên ca đến bè đảng phân tranh.” Mẩu thân của nàng chỉ sinh mỗi mình nàng, Lam Nhi đương nhiên là muội muội chung của bọn họ. Không phải thái tử đảng, cũng không phải tam gia đảng. Là muội muội của tam gia, cũng là muội muội của thái tử.

Lý giải sâu sắc như vậy không biết nàng nghe có hiểu hay không.

“Vậy sao?: Lam Nhi nửa hiểu nửa không.

“Tin tưởng tỷ tỷ, muội rất khả ái, bất luận là ai cũng sẽ thích. Ví như ta, từ lần đầu tiên nhìn thấy muội, ta đã thích muội rồi.” Đây là lời nói thật.

Trong hoàng cung đấu đá lẫn nhau, muốn giữ lại phần nào hồn nhiên quả thật rất khó. Cũng chính vì như vậy, nàng mới có thể chiếm được sự tin yêu của mọi người.

Tiểu bất điểm chăm chú gật đầu, “Ta tin tưởng tỷ.” Nàng đột nhiên vung khuôn mặt nhỏ nhắn, “Thích ta thì lấy ta đi.”

“Ta...” Triệt để câm nín.

Tiểu bất điểm “xì” cười ra một tiếng, “Ha ha... tỷ bị lừa rồi.”

May mà không phải thật sự muốn ta lấy nàng, bằng không ta nhất định nhảy lầu.

Ta sờ sờ mũi, vỗ vào ót nàng một cái, “Ta ghét, xú nha đầu, ngay cả ta muội cũng dám trêu ghẹo.”

“Tỷ không phải cũng trêu đùa ta sao? Nếu không phải thấy được bộ mặt thật của tỷ, ta còn tưởng là tỷ rất ưu nhã.” Nàng nháy mắt mấy cái, “Hóa ra tỷ cũng giống ta, cũng là một nha đầu.”

Ta ném ra một cái tròng mắt rõ to, “Nói nhảm, muội tưởng là Phượng gia chủ nhân cùng nữ chủ nhân là dễ làm vậy sao?” Phải làm nhiều việc bên ngoài.

“Được, sau này trước mặt ta không cần ngại trang nữa.”

“Được a, mặc trang phục nặng như vậy, mệt chết ta.”

“Phượng tỷ tỷ, nghe nói tỷ phú khả địch quốc đó nha, tỷ thật là lợi hại nha, rốt cuộc là buôn bán cái gì vậy?” Kết quả của tin đồn thất thiệt, kỳ thực ta cũng hết sức là nghèo.

“Dọa nạt.” Chuyên môn dọa nạt Lục Thanh Nhã cùng ca ca nàng.

“...”

[TN: Đoạn sau này còn 1 cái bình luận của Tịnh Phi Phong Nhã + trả lời của Sở Sở dc ném vào chính văn (bình luận này dài quá, mọi người miễn cho ta edit nó ra ha)]. Đại loại là bạn này nói là không biết Sở Sở dùng sai từ hủ nữ hay là cố ý dùng sai. Hủ nữ là từ chỉ những người thích quan hệ đồng tính, nhưng trong truyện có câu, Tử Lung nói “Ta không có hứng thú với BL (boy’s love = đồng tính nam). Ta là hủ nữ, là hủ nữ đam mê suất ca. Ta chỉ muốn bắt một đồng cực phẩm suất ca chơi NP (hình như là mối quan hệ 1 nữ n nam ^^”), không chơi nam nam.”

Sở Sở trả lời: Ta nghĩ mọi người cũng biết, ta dùng từ rất khoa trương vô lý, ặc...cũng không ăn khớp. Có người nói, cảnh giới khủng bố nhất chính là nói năng lộn xộn, ta vẫn còn phải nỗ lực a. Còn về vấn đề trên, kỳ thực là ta thuận tiện viết, thấy rất vui chứ. Đa tạ người, nếu như người phát hiện văn có vấn đề, hoan nghênh chỉ giáo...

(1) Sái đại bài: chỉ những người cao ngạo, tự cao tự đại, xem thường người khác.

29. Q.1 - Chương 29: Lừa Chết Người Không Đền Mạng

Tuy rằng đang là giữa mùa hè, nhưng phong cảnh vùng ngoại ô kinh thành vẫn tươi đẹp đến khiến người ta cảm thán.

Trời xanh, mây trắng, gió mát, liễu xanh, khe suối, dòng sông, cỏ xanh, hoa dại, thiên nhiên sắc sảo, khiến người kinh ngạc.

Đạp lên cỏ xanh, nghe tiếng chim hót, hưởng thụ gió nhẹ thổi qua, ta không khỏi xúc động. Từ lúc xuyên qua đến giờ, ta mỗi ngày vội vã đùa giỡn với tâm cơ, hoàn toàn quên mất những sự vật tốt đẹp quanh mình. Cảnh sắc duyên dáng thế này, ta cứ nhiên lại không phát hiện, thật sự là nghiệp chướng a.

Cổ đại cơ bản không có trò gì tiêu khiển, du hồ đạp thanh là một trong các sở thích của đại gia. Chỉ cần là cảnh đẹp, liền có thể đạp thanh. Về phần Mặt Trời nóng rát... Mang theo ô là được. Thế nên... Du khách rất nhiều, tốp năm tốp ba đi thành một đoàn, hoặc cười đùa phần nộ, hoặc nồng tình mật ý, vô cùng náo nhiệt.

“Chỗ này được chứ? Bên kia có một khe suối, có thể bắt cá, cũng có thể bắt thỏ rừng nướng ăn.” Giọng nói hưng phấn của tiểu bắt điểm cắt đứt tâm tình thưởng thức cảnh trí của ta.

“Không được.” Chúng ta ở chỗ này nướng thịt, mấy cặp trên sườn núi kia làm sao đàm luận ái? Chơi đùa có, nhưng không thấy ai nướng thịt.

Tiểu bắt điểm thất vọng cúi mặt xuống, “Tại sao?”

“Nướng thịt tốt nhất là nướng bên dòng suối, thuận tiện bắt cá, cũng thuận tiện xử lý thức ăn, hơn nữa lại an toàn, không gây hỏa hoạn. Nơi này là thượng nguồn, chúng ta ở đây xử lý da lông nội tạng, người dưới hạ nguồn uống nước suối nhất định sinh bệnh.” Làm người phải biết bảo vệ môi trường xung quanh.

Tiểu bắt điểm vẽ mặt sùng bái, “Oa, tỷ tỷ, tỷ cái gì cũng biết, thật là lợi hại a.”

“Không có gì, xem như một loại kỹ năng sinh hoạt đi.” Nói nhảm, ta là cao thủ dã ngoại mưu sinh mà.

Tiểu bắt điểm hào hứng tiến về phía trước, “Vậy chúng ta đến hạ nguồn đi.”

Hoàng Phủ Viêm đột nhiên xem vào một câu, “Tìm chỗ nào có rừng cây, thuận tiện bắt mồi.”

“Được, ta đi trước tìm.” Tiểu bắt điểm cười hắc hắc, giống như một con thỏ khả ái chạy về phía trước.

Nhìn bóng lưng của tiểu bắt điểm chậm rãi tiêu thất trước mặt, Hoàng Phủ Viêm quay sang nhìn ta, “Phượng cô nương thấy Lam Nhi vui vẻ chứ?”

Ta không khỏi bật cười, “Rất vui vẻ, hơn nữa sự vui vẻ đó còn truyền đến ta.” Nàng giống như tinh linh vui vẻ.

Hắn khẽ gật đầu, trầm ngâm nói, “Cô nương cho rằng, Phượng huynh cưới Lam Nhi thì sẽ thế nào.” Phượng huynh là nữ, không thể lấy lão bà.

Ta cường liệt dần xuống xung động muốn trợn mắt, chăm chú nói, “Hoàng Phủ đại ca, ta cũng không quan tâm với huynh nữa. Lấy Lam Nhi, đối với đại ca hay Phượng gia là chuyện vô cùng tốt. Ngay cả ta, cũng có thể được thể nước lên đầy thuyền.” Đây là sự thật, lấy một công chúa, cho dù là một gia tộc ti tiện, cũng sẽ trở nên hiển quý.

“Ý của cô nương là?” Ngữ khí của hắn rất thành khẩn.

Ta buông mắt, hơi trầm ngâm, Hoàng Phủ đại ca, tại sao huynh muốn gả Lam Nhi cho đại ca ta?”

Hắn trầm mặc một hồi, “Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, võ công văn tài những người có thể so sánh với Phượng huynh, rất hiếm thấy. Ta tin rằng, Phượng huynh có năng lực bảo hộ Lam Nhi.” A, không phải hơi quá coi trọng ta rồi chứ.

“Thứ ta nói thẳng, Hoàng Phủ huynh coi trọng đại ca như vậy, chính là vì một thân tài học của huynh ấy?” Muốn mượn sức Phượng công tử gia nhập tam gia đẳng, cố gắng sức lực vì tam hoàng tử.

“Hoàng Phủ Viêm đích thực từng có ý này.” Hắn không hề giấu giếm.

“Còn hiện tại?” Nghe ý tứ của hắn, cơ hồ đã buông tha ý nghĩ mượn sức Phượng công tử.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt thành khẩn nhìn ta, “Hiện tại, muốn làm bằng hữu với hắn.”

Ta lặng lẽ nheo mắt, “Đơn giản vậy sao?” Làm bằng hữu với ta chỉ bằng trực tiếp kéo vào tam gia đẳng.

“Phượng huynh làm người phóng khoáng cao ngạo, thích cuộc sống tự do tự tại. Muốn hắn ra làm quan, thật sự là làm khó dễ hắn. Tại hạ không ép buộc người khác, nếu hắn đã tìm mọi cách từ chối, ta cũng không miễn cưỡng.”

“Huynh khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Hắn cư nhiên có thể nói ra những lời này, thật sự khiến ta ngoài ý muốn. Đương nhiên, điều này không phải là trọng điểm. Trọng điểm chính là... Ta đã thành công gây sự chú ý của hắn, được hắn thưởng thức. Mặc kệ hắn đối với ta thế nào, ta cũng đã đạt được mục đích.

Khóe môi hắn cong lên, tự tiểu phi tiểu, “Trong lòng Phượng cô nương, ta là kẻ ép buộc người khác sao?” Quá đúng rồi.

Ta nháy mắt mấy cái, “Huynh nói xem.”

Hắn bật cười, “Ta không biết cô nương nghĩ thế nào.”

“Đại ca phong lưu thành tính, huynh e rằng Lam Nhi gả cho huynh ấy sẽ chịu ủy khuất.” Nếu không có tâm tư này, tại sao lại muốn đem tiểu bất điểm gả ột lãng tử phong lưu thành tính?

Hắn nhìn ta một lát, thản nhiên nói, “Đại ca cô nương là lãng tử.” Đúng vậy, Phượng công tử là lãng tử. Lãng tử, là người không thể yêu nhất. Yêu thương lãng tử, đã định sẵn là thương tâm.

Ta gật đầu, “Chính xác, huynh ấy là lãng tử.”

“Thế nhưng, hắn không phải là lãng tử bình thường. Hắn có một đôi mắt thâm tình, hắn phong lưu thành tính, cũng không yêu bất cứ ai, một ngày nếu yêu, sẽ khăng khăng nhất mực. Cũng vì lý do này, ta mới mong Lam Nhi gả cho hắn. Ta hi vọng, sự ngây thơ của Lam Nhi, có thể cầm giữ được một lãng tử thông minh tuyệt đỉnh.” Hắn mỉm cười chắc chắn, “Có đôi khi, nam nhân thông minh lại thích nữ tử ngây thơ.” Đôi mắt ta rất thâm tình sao? Bữa nào đem ra nghiên cứu một chút.

Ta rất đồng tình với quan điểm của hắn, phu thê không nhất định phải xứng đôi, thích hợp là được rồi. Nam nhân thông minh tuyệt đỉnh, đều thích nữ nhân ngốc. Có thể, bọn họ thấy rằng, đấu đá lẫn nhau quá cực khổ. Nữ nhân đơn thuần kia, chính là bến đỗ có thể dừng chân.

“Ta hiểu rõ.” Đạo lý này, ta từ lâu đã hiểu rất rõ.

“Cô nương là một nữ nhân rất thông minh.” Từ trong giọng nói của hắn, ta có thể khẳng định là hắn đang ca ngợi ta. Nhưng mà, lúc này ca ngợi ta có chút đả kích.

Ta cười ha hả, “Vậy sao? Ý của huynh là ta không thể gả đi được? Không có ai yêu?”

“Ngạch...” Trên mặt Hoàng Phủ Viêm có chút xấu hổ, “Ta không có ý này.” Bây giờ mới xấu hổ? không thấy hơi muộn à.

Ánh mắt ta chậm rãi rơi vào một chú chim đang bay trên trời, “Hoàng Phủ đại ca, cho dù huynh muốn suy nghĩ cho lam nhi, suy nghĩ cho đại ca ta thì thế nào? Có thể, Lam Nhi mê luyện đại ca. Nhưng mà, đó là yêu chăng?” Ta chỉ chỉ vào chú chim trên trời, “Muội ấy đang bay rất vui vẻ, huynh nhân tâm bề gây đôi cánh của muội ấy sao?” Hoàng Phủ Lam Nhi giống như chú chim đó, bất cứ ai cũng không có quyền bề gây đôi cánh của nàng. Có thể, nàng thứ nàng muốn chính là tự do bay lượn, không phải bị bề cánh nhốt vào lồng son.

“Ta hiểu rõ.” Hần là một kẻ thông minh, không cần ta nhiều lời cũng hiểu.

Ta gật đầu, không tiếp tục nói đến vấn đề này nữa.

Có thể vì nói chuyện quá chuyên chú, không chú ý tới chúng ta đã đi đến một nơi rất hoang vu.

“Phượng tỷ tỷ, nhị ca, qua đây, người ta tìm được một chỗ rất tốt này, còn nhặt được rất nhiều củi nữa.” Tiểu bất điểm đem củi đốt trên mặt đất, tức giận nhìn chúng ta, “Mau tới giúp đi.” Nếu như nàng không lên tiếng, phỏng chừng chúng ta có thể lại tiếp tục tiến về phía trước.

Tiểu bất điểm tuy rằng là công chúa, nhưng không có chút gì yếu ớt. Nhóm lửa kiểm củi, mọi thứ đều làm rất vội vàng.

Kiểm củi thì được, còn nhóm lửa... khục... kỹ thuật của nàng thực sự quá kém...

“Đáng ghét, tại sao lại không cháy chứ.” Lần thứ tám châm lửa thất bại, tiểu bất điểm rốt cuộc nổi giận, đem hỏa chiết tử ném ra xa ba thước.

Ta trừng mắt một cái, “Để ta.”

Nàng ủy khuất sờ sờ mũi, “Vây tỷ làm đi.” Sớm nói là ta làm, nàng càng muốn tự mình động thủ.

Ta dù sao cũng là một dã ngoại mưu sinh có kinh nghiệm phong phú, không được một phút đồng hồ, đã đốt được một đồng lửa. Cùng tiểu bất điểm thêm cành cây vào, ngọn lửa không ngừng bốc lên.

Lửa vừa bốc lên, Hoàng Phủ Viêm phụ trách bắt cá đã ung dung hơn hở từ thượng nguồn trở về. Trên tay còn cầm theo mấy con cá lớn, xem ra thu hoạch không tệ.

Lam Nhi vừa nhìn thấy mấy con cá kia, giống như nhìn thấy khủng long sống lại, kinh ngạc kêu lên, “Oa, cá sống.” Nàng phấn khởi chạy đến bên người Hoàng Phủ Viêm, đoạt lấy một con.

“Nhiều cá như vậy, ăn hết không?” Ít nhất cũng năm sáu con, ba người chúng ta ăn hết chứ?

“Thử xem.” Hoàng Phủ Viêm nói xong liền ngồi xổm xuống bờ sông róc vẩy cá.

Tiểu bất điểm mặt đã như tro đá, nhưng vẫn như trước không chịu an phận. Nàng vươn tay, chiếm lấy vị trí của Hoàng Phủ Viêm, thuận tiện đoạt lấy chủy thủ trong tay hắn, “Đại ca, muội muốn ăn thử với gà rừng, huynh đi bắt, cá để cho bọn muội làm.” Nàng cúi đầu, chăm chú xử lý.

“Muội biết không?” Hoàng Phủ Viêm học theo bộ dáng trợn trắng mắt của ta.

Ta bất đắc dĩ cười cười, “Huynh đi đi, ta làm.”

“Phượng cô nương?” Hần càng hoài nghi.

Ta tiện tay tháo xuống một cây ngân châm, thuận thực róc vẩy cá, mổ bụng, loại bỏ nội tạng, cuối cùng là rửa sạch.

Chưa tới năm phút đồng hồ, ta đã đem cá xử lý sạch sẽ. Ta ngẩng đầu, mỉm cười, “Huynh nói ta có biết không?” Giờ này phút này, tiểu bất điểm vẫn đang đại chiến kịch liệt với con cá.

“Đáng ghét, tỷ cái gì cũng biết.” Tiểu bất điểm lại tức giận.

Nói nhảm, ta đã được huấn luyện chuyên nghiệp mà.

Tiểu bất điểm nói thật sự không sai, ta không chỉ biết bắt cá giết cá, còn biết nướng cá. Kỳ thực rất đơn giản, dùng một cây gậy gỗ xuyên vào đặt trên đồng lửa là nướng được rồi. (Bất quá tiểu bất điểm không biết.)

“Khi nào thì có thể ăn?” Tiểu bất điểm ngồi đối diện ta, đôi mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm cá nướng màu hoàng kim. Tuy rằng không có gia vị, nhưng hương vị cũng không hề suy giảm.

“Nhanh lên.” Ta liếm liếm nước bọt.

“Tỷ tỷ, ta muốn ăn.” Nàng thèm thuồng nhìn chằm chằm cá nướng, ánh mắt đói khát vô cùng giống dân Châu Phi chạy nạn.

“Ta cũng muốn ăn.” Ta cũng là dân chạy nạn đến từ Châu Phi, ta là Hạ Tử Lung, đến từ Châu Phi... Khục... Lại nói nhầm rồi.

“Chúng ta ăn trước đi, đừng chờ nhị ca.” Nàng nhìn nọt mỉm cười nhìn ta, “Hắn là ăn được rồi chứ?” Nàng là công chúa sao? Ai không biết còn tưởng Thừa Thiên vương triều xảy ra nạn đói nghiêm trọng.

Ta bắt đầu dĩ thử dài, “Ai, uội đó.” Ai bảo nàng là muội muội ta là tỷ tỷ? Nói chuyện tốt đương nhiên là Khổng Dung nhường lê. Không phải, phải là Tử Lung nhường cá mới đúng.

Khi ta đâm xuyên vào con cá thứ hai bắt lên đồng lửa nướng, Lam Nhi đã bắt đầu ăn. Ngoài khét trong mềm, mùi thơm tỏa ra bốn phía, mỹ vị nha. Dịch vị trong miệng ta không ngừng chảy ra, ngay cả nước bọt cũng chảy ra đầy miệng.

“Đạo khả đạo, danh khả danh...” Ta nuốt nuốt nước miếng, nỗ lực mặc niệm Đạo Đức kinh, không cho bản thân nhìn con cá kia.

Tiểu bát điểm nhìn ra ta muốn ăn vô cùng, tốt bụng đưa cá nướng tới trước mặt ta, “Tỷ tỷ, cho tỷ ăn.”

“Đa tạ.”

Ta thỏa mãn hít một hơi, sau đó há to miệng cắn thứ nhân gian mỹ vị ngoài khét trong mềm. Quên mang theo muối ăn, đáng tiếc quá. Có hoa tiêu càng tốt, hồ tiêu hay ớt cũng rất cần. Ủ, giờ mà cho thêm dầu vùng...

“Đến phiên ta.” Tiểu bát điểm đoạt lấy cá nướng trên tay ta, mặc kệ nước bọt của ta, trực tiếp gặm.

“Bây giờ tới lượt ta.” Ta không chút khách khí đoạt lấy, thuận tiện đem con cá nửa sống nửa chín trong tay kia nhét tới, “Nướng.”

Chỉ còn lại một miếng cuối cùng, ta phải ăn hết, hắc hắc...

Thấy thịt cá bị ta cắn hết, tiểu bát điểm sốt ruột hô to, “Ăn ít một chút.”

Ta không để ý tới nàng, hàm răng tiếp tục công thành đoạt đất.

Rốt cuộc cũng ăn xong rồi, ta thỏa mãn liếm liếm ngón tay, cười gian, “Ha ha, ăn hết rồi.”

“Ô ô, của ta mà.” Tiểu bát điểm lau nước mắt, vẻ mặt ai oán kia có thể so sánh với Mạnh Khương Nữ. Đương nhiên, chỉ là giả vờ.

Ta khoát khoát tay, “Lúc này là giun đũa.”

“Di, đại ca, huynh đã về?”

Ta theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại, quả nhiên thấy Hoàng Phủ Viêm tự tiểu phi tiểu đứng phía sau ta, trong tay còn cầm theo hai con vật đáng thương.

Dáng tươi cười của ta trong nháy mắt sụp đổ. Xong rồi, bộ mặt thật bị bại lộ rồi...

Hắn nhún nhún vai, hào sảng đem gà rừng ném tới, “Làm đi, con gà này giao cho cô nương.” A a, thấy được bộ mặt đại tỷ của ta liền bảo ta xử lý gà, chuyện này là thế nào đây?

“Được.” Ta cũng không khách khí, tiện tay nắm lấy con gà đi về phía bờ sông.

“Cùng nhau đi.” Hoàng Phủ Viêm cũng bước tới.

Tiểu bát điểm chăm chú với cá nướng, nhìn chúng ta lớn tiếng gọi, “MUội không làm, nướng cá cho hai người ăn, ném thử tay nghề của bản công chúa nha.” Đừng ăn nói vớ vẩn, chúng ta có mắt nhìn.

Hắn vừa xử lý con thỏ đáng thương, vừa nói chuyện với ta, “Cô nương khiến ta rất ngoài ý muốn.”

Ta bắt tay vào làm gà, “Bộ mặt thật đã phơi bày ra ánh sáng.” Hai con vật đáng thương a.

“Tại sao lại giấu con người thật của mình.” Còn không phải vì đề phòng người.

Ta ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn hắn, “Huynh biết đại ca ta tại sao không ở kinh thành không?” Nếu hắn đã hỏi, ta cứ thẳng thắn một lần nói dối toàn bộ, nói sớm nói muộn gì cũng như nhau.

Hắn khẽ lắc đầu.

“Ta và đại ca hằng năm công tác tám tháng, ta xuất môn ba tháng, huynh ấy xuất môn ba tháng, cùng nhau xuất môn hai tháng. Bốn tháng còn lại, chúng ta có thể làm việc mình thích làm.” Tất cả điều trên đều là hư cấu, nếu như cả tin, tự gánh lấy hậu quả.

“Quả nhiên, việc làm ăn của Phượng gia cô nương có nhúng tay vào.” Hắn tựa hồ không có gì ngoài ý muốn.

“Huynh không thấy một nữ nhân biết buôn bán thì rất kỳ quái sao?” Tư tưởng của hắn quá phóng khoáng.

“Có gì kỳ quái chứ, từ lần đầu gặp cô nương, ta đã biết cô nương không phải vật trong ao.” Ta là nữ đó, có lợi hại hơn cũng vô dụng. Không tạo phản được, không soán chính được.

“Quá khen, ta từ nhỏ nghèo khó, thân thể trôi nổi lênh dênh. Với ta mà nói, sống sót mới là quan trọng, ta không rảnh rỗi để ý đến ánh mắt người đời. Nếu như muốn sinh tồn, cần phải mạnh mẽ. Thế nên, ta dùng toàn lực học tất cả mọi thứ.” Ta cúi đầu một hồi, “Có thể là ta học quá nhiều, biết quá nhiều, trên người không có điểm nào giống nữ nhân.” Ta nói chính là lời thật lòng, từ năm ta tám tuổi, mục tiêu của ta chính là sinh tồn. Học thứ người khác không học, làm việc người khác không làm, chỉ là vì sống sót.

Hắn ngừng động tác... chăm chú nhìn ta, “Phượng Nhi, ta rất muốn nhận thức rõ cô nương.” Hắn đã nhận thức ta rồi. Chỉ là không nhận ra ta chân chính thôi.

Ta không nói gì cười cười, cúi đầu xử lý gà rừng, “Tốt.” Đừng nói là ta không cho người cơ hội.

30. Q.1 - Chương 30: Bí Mật Của Tử Lung

Từ trên núi trở về, Mặt Trời đã ngã về tây. Hoàng Phủ Viêm thịnh tình mời ta đến vương phủ ăn, nhưng bị ta dụ dỗ cự tuyệt. Bữa cơm lần trước ăn phải nói là mệt a, đánh chết ta ta cũng không ăn nữa đâu.

Khi cùng huynh muội họ mỗi người mỗi ngã, ta một người một mình nhàn rồi thoải mái tiêu sái quay về Tê Phượng sơn trang.

Kỳ thực chợ đêm ở kinh thành rất náo nhiệt, người đi kẻ đến, các loại hàng quán nhỏ mọc ra đầy đường.

Tuy rằng chưa ăn cơm chiều, nhưng ta đã ăn quá no. Cái gì loạn thất bát nhao đều nhét cả vào trong bụng, không no mới là lạ.

Cũng bởi vì ăn quá no, ngoại trừ tản bộ hỗ trợ tiêu hóa ra, ta đối với thức ăn ngon chỉ có thể kính nhi viễn chí. (tôn kính nhưng không thể gần gũi) Đáng tiếc bao tử đã không còn chỗ trống, nếu không, bản nhân không lao vào ăn như điên không được. Đừng dùng ánh mắt nhìn heo xem ta, đồ ăn ngon chính là sở thích của ta. Chiều cao không phải là vấn đề, tuổi tác không phải là khoảng cách, tham ăn cũng không phải tội tình.

Ta vẫy vẫy hai tay, nhàn rỗi thông dong đi đến đầu đường. Lúc nhàn rồi, đi dạo chợ đêm cũng không tệ.

Vì cổ đại không có đèn điện nên đèn lồng thấy ở khắp mọi nơi. Ngay cả các vị tiểu thư phu nhân ra ngoài dạo phố, đại đa số đều do nha hoàn cầm lồng đèn đi trước dẫn đường. Khoa học kỹ thuật lạc hậu đúng là phiền phức, ngay cả đèn điện cũng không có.

Hằng hái bưng bưng nhìn ngắm sự phồn hoa vào đêm ở cổ đại, khóe mắt ta đột nhiên quét đến một ngọn đèn lồng, ta sợ run lên một chút.

Ngọn đèn lồng cung đình kia từ trong ra ngoài đều là màu tím, lơ lửng treo ngay trước cửa.

Treo đèn lồng không phải chuyện gì kỳ quái, thế nhưng, là đèn lồng màu tím... Rốt cuộc đại diện cho cái gì?

Nhìn tường viện cao to, có thể thấy chủ nhân nơi này không phú cũng quý, bọn họ treo đèn lồng để làm gì? Mưu sát? Vô nghĩa, tìm Dạ Phượng còn có thể làm gì?

Ánh mắt ta quét qua xung quanh, thấy nơi này tương đối hẻo lánh, người qua đường không nhiều lắm. Nhân lúc không có ai đi qua, ta thuận lợi dùng dùng trâm cắt một mảnh vải trên váy che mặt lại, thân thể mềm mại lướt qua đầu tường.

Đã có người tìm ta, ta đến xem hắn muốn làm gì. Hết cách, hiểu kỳ là bản tính trời sinh của nữ nhân mà.

Đứng trong nhờ lớn, ta nhịn không được bị một trận lạnh run. Gian nhà này lớn đến kinh khủng, nhưng lại không có chút ánh sáng. Bóng cây lắc lư, tối tăm tĩnh mịch.

Ta bình ổn lại tinh thần, hai tay chấp sau người, ngạo nghễ tiến vào bên trong.

Bằng trực giác, ta đi tới phòng khách.

Chờ người đến chờ ở phòng khách, không phải sao?

Đi tới trước cửa phòng khách, ta nghe được tiếng hít thở rõ ràng. Đúng vậy, bên trong có người.

Hào quang bén ngót lóe lên, bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, nằm chặt trong lòng bàn tay ta.

“Rốt cuộc ngươi cũng tới?” Một giọng nói nam nhân trầm thấp truyền đến tai ta.

“Đúng vậy, ta tới.” Cầm bảo kiếm trong tay, ta từng bước từng bước đi vào. Ánh trăng quạnh quẽ chiếu lên người ta, hàn ý càng đậm.

Nam tử ngồi ở vị trí chủ thượng chậm rãi ngẩng mặt, “Dạ Phượng quả nhiên danh bất hư truyền.” Tia sáng quá mờ nhạt, ta vô phương thấy rõ khuôn mặt hắn.

“Bớt nói nhảm lại đi, tìm ta có chuyện gì?” Lướt mắt nhìn hắn, ta chậm rãi cúi đầu, tay áo phiêu phiêu, ánh kiếm lóng lánh, giống như tử thần tới từ địa ngục.

“Trang phục này của ngươi nhìn tốt lắm.” Hắn cơ hồ nhàn nhạt nở một nụ cười, “Thế nhưng, không thích hợp với thân phận sát thủ.”

Ta một thân trang phục của tiểu gia bích ngọc, búi tóc đơn giản, bình thường đến không thể bình thường hơn, lạc trong đám người căn bản sẽ không tìm ra được. Bình thường, thì đã sao. Y phục thế nào cũng không quan trọng, quan trọng chính là, thân thể dưới lớp y phục này, cất giấu một linh hồn sát thủ.

“Thì đã sao?” Mũi kiếm chậm rãi xẹt qua sàn nhà, vẽ ra một đường dấu tích.

Hắn quay sang nhìn ta, “Giúp ta giết một người.” Rốt cuộc cũng nhập đề rồi?

Khóe môi ta chậm rãi cong lên, khóe môi nở ra một nụ cười cô độc, “Ai?” Trong giọng nói ta mang theo vài phần châm chọc.

“Ngươi dường như rất khinh thường?” Hắn cười hỏi.

“Tuy rằng ta là sát thủ, thế nhưng ta khinh thường sát thủ, cũng khinh thường cố chủ. Muốn sát thủ giết người, đều có tư tâm rất lớn. Vì tư tâm mà giết người, là hành động vô sỉ nhất.” Bất kì ai cũng không có quyền lợi cướp đoạt sinh mệnh của người khác.

Hắn cũng không tức giận, trái lại còn cười, “Ngươi là một sát thủ rất đặc biệt, thế nhưng, ngươi chung quy vẫn là sát thủ.” Đừng cho là ta không biết ngươi đang châm chọc ta.

“Đúng vậy, ta là sát thủ, cho nên, ta thừa nhận mình dễ tiện vô sỉ, thủ đoạn độc ác.” Ta là sát thủ, nhưng, ta cũng không quên hổ thẹn vì thân phận ấy của mình. Ta không có một xuất thân tốt đẹp, không có quyền lợi lựa chọn số phận của mình. Có thể sống sót được trong hoàn cảnh tàn khốc nhất, chính là kiêu ngạo của ta.

“Ngươi là một sát thủ của tình.” Một ly rượu bay qua trước mặt ta, “Xem bố cáo của ngươi, ta đã biết ngươi không giống sát thủ bình thường.” Đương nhiên không giống, kỹ thuật ta so với bọn chúng inh hơn.

Ta tiếp lấy chén rượu, lạnh lùng nói, “Đa tạ.” Ngẩng đầu lên, ta một hơi uống sạch.

Hắn mỉm cười, “Tốt, Hạ cô nương quả nhiên nữ trung hào kiệt.”

“Sợ người hạ độc phải không?” Nếu hần muốn giết ta, sẽ không nói nhiều lời vô nghĩa với ta như vậy. Hơn nữa, trên người hần hoàn toàn không có sát khí. Ta từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh tràn đầy sát khí, đối với sát khí rất miễn cảm, ta tin tưởng cảm giác của mình.

“Nếu đã như vậy, mời uống một vò.” Lại một vò rượu bay tới. Ê ê, đừng ném bậy, cẩn thận vỡ mất.

Ta đưa tay ra tiếp, nhưng suýt nữa tiếp không xong. Vò rượu trong bàn tay ta xoay vài vòng, mới để ta cầm chặt. “Thế nào? Muốn thử võ công của ta sao?” Lúc còn ở hiện đại không nhảy vực tìm một sư phụ truyền nội lực cho ta chính là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời bản nhân. (nhảy cũng không có, còn phải dựa vào tư chất của người...)

“Không dám, thỉnh.” Hần giơ vò rượu lên, thái độ phi thường hữu nghị.

“Thỉnh.” Dùng miệng cắn mở cái nút, ta ngẩng đầu ra sức uống.

Dùng cách này mời ta uống rượu, ta không uống chẳng phải không nể mặt à?

“Hào sảng.” Không cần hần khen, ta vốn chính là hào sảng. Nếu sống trong giang hồ, tự nhiên phải cần theo quy củ giang hồ mà làm việc.

Ta buông vò rượu, “Giết ai?” Đánh chết ta ta cũng không nói với hần ta bây giờ đã thoái ẩn giang hồ.

Hần hỏi ngược, “Người chịu đi sao?”

“Người nói xem? Đương nhiên là...” Không chịu đi rồi. Đã thoái ẩn giang hồ, ta còn giết người nữa làm gì?

“Phượng Nhi cô nương, chỉ là mời uống chén rượu không được hay sao?” Trong giọng nói của hần mang theo chút nghiền ngẫm.

Ta cười ha hả, “Ha ha, được.” Có rượu miễn phí uống, ta đương nhiên cam tâm tình nguyện.

“Không hỏi ta là ai?”

“Không phải kẻ địch, chính là bằng hữu.” Thân là người trong giang hồ, thỉnh thoảng cũng nên nói vài câu trong giang hồ.

“Nói rất hay, không phải kẻ địch, chính là bằng hữu, đáng kính.” Không phải kẻ địch đương nhiên là bằng hữu rồi, chẳng lẽ lại là người yêu sao?

“Chỉ cần người không xem ta là kẻ địch, ta xem người như bằng hữu.” Nhiều bằng hữu so với nhiều kẻ thù tốt hơn. Sống trong giang hồ, cần phải hiểu rõ đạo lý này.

“Hạ cô nương, Hoàng Phủ Thanh kết giao bằng hữu với người.” Hoàng Phủ Thanh? Khoan đã, hần thật sự là tam hoàng tử Hoàng Phủ Thanh trong truyền thuyết? Tam đệ của Hoàng Phủ Viêm, tam ca của tiểu bất điểm, thủ lĩnh của tam gia đẳng Hoàng Phủ Thanh?

Lỡ tai ta không có vấn đề chứ? Ta nghĩ hần là không có đâu.

“Ý tốt của tam hoàng tử, ta từ chối chính là bất kính, Phượng Nhi cũng kết giao bằng hữu với người.” Muốn kết giao bằng hữu chứ gì? Được thôi, chúng ta làm bằng hữu. Chỉ là... Một ngày nào đó ta có thể làm ra chuyện bán đứng người, đến lúc đó cũng đừng trách ta.

“Hoàng Phủ Thanh xin cáo từ trước, ngày sau gặp lại, Hạ cô nương thỉnh.” Hạ lệnh trực khách? Đi thì đi, ai sợ ai?

“Cáo từ.” Ta cũng không do dự, tiêu sái xoay người.

Ta không thấy rõ ràng dáng vẻ của hần, không nghe rõ giọng nói của hần. Nếu như không phải hần chủ động, ta thậm chí không biết được thân phận của hần. Thế nhưng, ta thần nhiên tiếp nhận tất cả những gì vừa phát sinh. Thế giới này vốn là nghìn kỳ trăm quái, gặp gỡ một kẻ kỳ quái, cũng không lấy làm lạ.

Gió nhẹ thổi qua, thổi tan tất cả.

Xxxxxx

Sở Sở: có độc giả nói ta không viết chuyện trên giường, còn nói ta là tiểu hài ...

Cái này cái này... thật là oan uổng ta. Khoảng thời gian trước ta từng bị giám mạng bắt được, phải sửa chữa thật lâu, cho nên... khực... không nói mọi người cũng biết... phải có chừng mực một chút... chuyện trên giường hay tiết mực cường gian nhiều quá rất... Cho nên... Cái đó...

Muốn xem chứ gì? Được, khi nào nên viết ta sẽ viết, đến lúc đó đừng mặt đỏ tim đập à nha. Ha ha, ta da mặt rất dày, không có cảm giác, chỉ là các tình yêu phải chú ý nha ~ ai còn đang vị thành niên cần phải đề phòng.

Xxxxx

Tháo khăn che mặt xuống, thu hồi bội kiếm, ta lại trở thành ta, một Hạ Tử Lung hết sức bình thường, hết sức đơn giản.

Có thể, chúng ta đều có rất nhiều khuôn mặt, ta chính là một ví dụ điển hình. Ta có thể sắm đủ loại vai diễn, bày ra đủ loại diện mạo. Thay y phục trang sức, cũng thuận tiện đổi cả linh hồn.

Nhân cách phân liệt, dùng từ này để hình dung ta, thật đúng là rất chuẩn.

“Có hứng thú uống vài chén hay không.” Giọng nói quen thuộc truyền tới bên tai, cắt đứt dòng suy nghĩ của ta.

Ta ngẩng đầu, mỉm cười, “Tốt.”

“Ai tìm người?” Cùng ta đi song song một chỗ, hần hỏi.

Ta không hề do dự, thốt ra, “Hoàng Phủ Thanh.” Ta cũng không hối hận vì đã nói thật.

Đối với Phượng Ngự Thiên, ta tựa hồ có một loại tín nhiệm vô điều kiện. Ta cũng không biết tín nhiệm đó là từ đâu tới, chỉ biết hần không hại ta.

“Tìm người làm gì?” Giọng nói hần vẫn cứng nhắc như cũ.

Ta bắt đầu cười, “Uống rượu.” Hôm nay là ngày mấy? Số lượng người tìm ta uống rượu đặc biệt nhiều.

Hần không quan tâm nhún nhún vai, “Nếu hần cũng mời uống rượu, ta phải làm via món người thích để biểu thị thành ý.”

“Quên hỏi người, người sao lại tới nơi này?” Nếu ta không phải là già rồi lắm cảm, chúng ta hiện tại vẫn còn đang ở địa bàn của Hoàng Phủ Thanh.

“Thấy đèn lồng treo trước cửa, theo vào xem sao. Ta đoán, người nhất định ở trong đó.” Đoán thật là con mẹ nó chuẩn.

“A? Cũng là tìm ta uống rượu?” Ta cười hì hì khoát tay lên vai hần, “Ta nói huynh đệ, tìm nữ nhân cùng người uống rượu thì phải đến Thiên Hương lâu, đừng tìm ta.” Ta cũng không phải là tửu gia nữ? Tại sao nhiều nam nhân đến tìm ta uống rượu như vậy?

“Tốt.” Hần chậm rãi liếc mắt nhìn ta, “Nếu như người thích, ta có thể đưa người đi. Nhưng mà, người rốt cuộc đi hay không?” Ta không nhìn thấy vẻ mặt của hần, thế nhưng, từ trong giọng nói, ta nghe thấy vài phần hài hước.

Ta ném ra một ánh mắt rõ ràng, “Ê, người đừng làm tổn thương ta vậy chứ, ta đương nhiên không đi. Ta là nữ, cho dù có đem Tây Thi lột sạch ném tới trước mặt ta, ta cũng không làm được gì.” Sớm biết là hần hài hước, không ngờ là mấy ngày không gặp, hài hước càng tăng.

“Ai, nữ đi không được? Thật là phiền phức.” Hần chấp tay, vô tội nói, “Đến đây, ta hiến thân.”

“Người đừng làm cái đức hạnh đó có được không? Ai không biết còn tưởng ta cường bạo người.” Trừng mắt càng to, trừng đúng n lần, mắt ta suýt chút rút gân.

May mà bản nhân kinh nghiệm phong phú, trước lúc rút gân biết dừng lại kịp thời.

“Người không phải nói muốn đi kỹ viện sao? Ta tưởng người dục hỏa quá thịnh chứ.” Ngự khí của hần phi thường vô tội, ai không biết sẽ tưởng ta ép buộc hần.

Ta vỗ lên lưng hắn một cái, “Lão huynh, người tưởng ta là người à? Lão nương chính là xử nữ, cho dù có đói khát cũng phải tìm nam nhân mình yêu mến, không đi kỹ viện. Nam nhân tìm kỹ nữ phá thân, nữ nhân phải lưu đêm đầu tiên cho nam nhân mình yêu, thật là con mẹ nó nam nữ bất bình đẳng.”

“Người thật sự muốn đi thanh lâu?” Vô nghĩa, phong lưu công tử vốn dĩ nổi danh chơi kỹ rồi.

“Ai nói nữ nhân không thể đi chơi kỹ? Ta là hủ nữ, biết không? Thỉnh thoảng cũng xem mấy bản tranh châm biếm, trà trộn vào câu lạc bộ của các đồng chí.” Được rồi, ta thừa nhận là mình hủ, bất quá vẫn còn thuốc chữa, tạm thời không có dự định gia nhập bộ tộc đồng chí.

Hắn ngẩng mặt lên trời, “Được, người đi đi. Nếu như người thích, ta đem kinh thành tứ đại danh kỹ triệu về nhà hầu người.”

Ta nắm lấy vạt áo của hắn, “Đi, người thật sự tưởng rằng ta muốn đi? Bản cô nương giới tính rất bình thường, trăm phần trăm là thích nam giới.” Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn rất bình thường.

“Để chứng minh giới tính của mình, người có dự định hiến thân cho ta không?” Phượng Ngự Thiên cười ám muội, “Đừng nói vội, về nhà đã.” Luôn nói nam nhân là động vật dùng nửa thân dưới suy nghĩ, quả nhiên không sai.

“Phượng Ngự Thiên, ta phát hiện người rất sắc a.” Tiếp tục lời kéo hắn đi về phía trước, “Những người yêu nhau mới có thể làm chuyện này, khi làm chuyện này mới có cảm giác. Người xem người đi? Cái đức hạnh gì. Rõ ràng đã có người mình thích, lại đi đùa giỡn ta, vô đạo đức, vô nguyên tắc.”

Giọng nói của hắn có chút mờ má, “Nói như vậy, người chỉ sẽ cùng một nam nhân?”

Ta gật đầu, trả lời chắc như đinh đóng cột, “Đúng vậy, ta không phải nhà vệ sinh công cộng, chỉ cùng với một người.” Ta chỉ cùng với nam nhân mình yêu.

“Có thể hỏi hắn là ai không?” Ai nói nhiều chuyện là độc quyền của nữ nhân, ta đánh hắn.

“Cái này...” Ta quay đầu liếc hắn một cái, “Đánh chết ta ta cũng không nói cho người biết ta thích Mộ Dung Phong Vân.” (TN: không phải nói rồi à =))?)

Hắn có hơi suy sụp, “Người thích đại ca người?” Ta cũng không kinh ngạc việc hắn biết thân phận thật sự của ta.

Phượng Ngự Thiên là ai? Lão bản phía sau của hiệu sách Bát Quái, còn là cái gì... chủ nhân. Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, hắn không hề đơn giản. Nếu gặp qua dung mạo của ta, muốn biết thân phận thật của ta dễ như trở bàn tay. Lần đầu gặp mặt, hắn cư nhiên ngu ngốc nói với ta Mộ Dung gia không thích hợp ở lâu. Không biết khi hắn tra ra ta chính là Mộ Dung gia tiểu thư đã có biểu tình gì, đáng tiếc, không nhìn thấy.

Ta chăm chú gật đầu, “Đúng vậy, ta thích đại ca ta, Phong Vân công tử.” Luật pháp có quy định ta không thể thích Mộ Dung Phong Vân sao?

“Là thích theo kiểu nam nữ?” Hắn tựa hồ không thể tin được.

“Đúng vậy, là theo kiểu nam nữ.” Ta không phải ngu ngốc, tình huynh muội cùng tình yêu nam nữ ta có thể phân biệt rõ ràng.

“Người xác định người yêu đại ca người?” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “đại ca”.

“Ta đương nhiên xác định, nếu không yêu hắn, ta sẽ không lên giường với hắn. Ta tuy rằng thoát nhìn không câu nệ tiểu tiết, nhưng ta rất bảo thủ. Loại chuyện này, ta rất để ý, nghiêm phòng tử thủ.” Ta giả vờ thần nhiên, nhưng khuôn mặt nhịn không được đỏ. Len lén đỏ mặt, không cho người khác biết.

Bí mật này ta giấu trong lòng đã lâu, nếu không nói ra ta e rằng bản thân sẽ buồn bực chết. Lấy cá tính của Phượng Ngự Thiên, tuyệt đối sẽ không nói lung tung. Bí mật này, hắn sẽ giữ cả đời.

Phượng Ngự Thiên thân thể chấn động, kích động nắm lấy vai ta, “Người cùng hắn... đã là phu thê thật sự?” Hắn dĩ thường kích động, bốn chữ sau cùng, hầu như hữu khí vô lực.

Ta càng đỏ mặt hơn, “Không có, hắn uống say, cho nên...” Mặt mặt quá.

Phượng Ngự Thiên càng thêm kích động, nắm chặt vai ta, “Hắn uống say, ép buộc ngươi?” (TN: Bình tĩnh chút huynh đệ à!) Ờ ờ, nắm nhẹ, ai không biết còn tưởng hắn muốn mưu sát ta.

Quá mức cố sức khiến ta cảm thấy hơi đau đớn, ta vô thức giãy giụa thân thể, “Phượng Ngự Thiên, ngươi làm gì? Đây là chuyện giữa ta với đại ca.” Có cần phải kích động vậy không?

Hắn cúi đầu, thì thào nói nhỏ, “Hắn ép buộc ngươi? Đúng không? Ép buộc muội muội của mình, không bằng cầm thú.”

Ta dùng sức nhéo cánh tay hắn, “Ngươi mới là cầm thú. Hắn cho dù có ép buộc ta, nhưng là ta tự nguyện, bằng không, hắn có cơ hội chạm vào ta sao?” Bất cứ ai cũng không được nhục mạ Mộ Dung Phong Vân.

Hắn mất hứng suy sụp hạ hai vai, âm thanh trầm thấp rĩ rĩ, “Thế nhưng hắn cưỡng bạo muội muội của mình.” Ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng có thể cảm thấy hắn sự bất đắc dĩ trong lòng hắn. Kỳ quái, hắn rốt cuộc sao lại bất thường như vậy?

Ta sờ sờ mũi, trừng mắt nhìn hắn, “Cưỡng bạo cái gì? Hắn không có cơ hội đó, trước lúc sắp xảy ra hắn lại ngủ mất.” Mắt mất, Dạ Phượng ta từ khi mở mắt chào đời đến nay chưa từng mất mắt đến như vậy. Thật vất vả lắm mới có đủ dũng khí hiến thân, đối tượng cư nhiên trước khi xảy ra lại... ngủ? Ta lúc đó thật muốn đập đầu một cái chết đi.

Phượng Ngự Thiên nhất thời trừng to mắt, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, “Ngủ... mất?” Hắn có chút đỏ khòc đỏ cười, lại có hơi đáng tiếc.

“Được rồi, đừng thảo luận đời sống tình cảm của ta nữa. Phiền lão huynh ngươi tự mình xuống bếp xào vài món ăn sáng, đem vài bầu rượu chậm rãi nói chuyện với ta.” Tạo hình này của hai người chúng ta, đứng cạnh nhau hoàn toàn không phù hợp. Tạm thời không muốn làm tâm điểm, mau chuẩn.

31. Q.1 - Chương 31: Kỳ Thực Rất Yếu Đuối

Ổ chó của Phượng nhân huynh nằm ở vùng ngoại ô, là một tòa viện không ai để mắt tới. Từ bên ngoài nhìn vào, thật sự giống như một đồng phế tích bỏ hoang, nếu có năm ba tốp oan hồn thường xuyên lui tới cũng chẳng có gì lạ.

Lần trước ra đi vội vội vàng vàng, không được nhìn kỹ. Lần thứ hai bái phỏng, ta nhìn không được hoài nghi vị nhân huynh này có phải yêu quái hiện hình hay không, tùy tiện tìm một ngôi nhà ma làm nhà.

Theo hắn đi vào đại môn, cảnh tượng hiện lên trước mắt ta là phần hoa dương liễu, giả sơn hương tạ. Tương phản lớn như vậy, ta suýt chút nữa phản ứng không kịp.

“Ta nói Phượng đại ca, bề ngoài nhà ngươi hơi bị xấu phải không? Có phải vì không chịu tu sửa?” Đừng nói với ta hắn không có tiền, đánh chết ta cũng không tin.

“Không sửa.” Hắn dùng giọng cứng nhắc ném cho ta hai chữ.

Thái độ gì đây, làm như là ta thiếu hắn hơn mười vạn lượng vậy. Ta trừng mắt, “Đây là nhà ngươi, sao lại không sửa.” Quên đi, chỉ cần có thể ở lại được là tốt rồi. Đối với tên đầu gỗ không có cảm xúc này, ta đã quá chán nản.

Phượng Ngự Thiên đang đi phía trước bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại ý tứ sâu xa nhìn ta, “Người đời chỉ nhìn vẻ bên ngoài.”

Ta ngẩn ra, nhất thời không chút phản ứng, “Có ý gì?” Là ám chỉ cái gì chứ?

Tiếng cười nhàn nhạt từ bên môi hắn tràn ra, “Người đời chỉ nhìn vẻ bên ngoài, nên chỉ cần cho bọn chúng xem vẻ bên ngoài là đủ.”

“Xin lỗi, phiền lão huynh người nói rõ một chút, ta ngốc lắm.” Ta cơ hồ có chút hiểu được, lại không hiểu rõ ràng. Có thể xoay Hạ Tử Lung ta đến chóng mặt, hẳn là người đầu tiên.

“Rất đơn giản, ta không muốn bất kỳ ai chú ý tới ta.” Hắn ném cho ta một ánh mắt “hiểu rõ chưa.” Tuy rằng không nhìn thấy sắc mặt của hắn, nhưng ta lại có cảm giác như hắn đang ám chỉ cho ta cái gì. Kỳ quái, là ta đa tâm sao?

Đáy mắt ta xẹt lên một tia nghi hoặc, “Mọi người đối với một sự vật nào đó đều hiểu và tin chắc vào cảm giác đầu tin của mình, bất quá, có đôi khi những gì họ thấy chỉ là hiện tượng bên ngoài. Nhưng, do ấn tượng đã khắc sâu trong lòng, rất khó thay đổi được cái nhìn của họ, tự nhiên họ cũng quên một vài thứ. Cho nên, từ lâu đã trở thành định luận trong lòng bọn họ. Bề ngoài tòa nhà này rối tung rối mù, người khác đương nhiên sẽ không chú ý tới người ra vào ngôi nhà rách nát này?” Lý luận vô cùng đơn giản như vậy, lại nói cho phức tạp.

Phượng Ngự Thiên trầm mặc một hồi, “Người rất thông minh.” Đừng khen ta, nếu ta thật sự thông minh, sẽ không nghĩ lâu đến như vậy.

Ta cắn cắn môi, càng thêm mê hoặc, “Lời nói của người khiến ta nghĩ đến một người.” Không hiểu vì sao, khi vừa nói ra những lời này, ta cứ nhiên nghĩ đến hắn.

“Ai?” Phượng Ngự Thiên ngẩng đầu, phản ứng có chút mãnh liệt.

“Mộ Dung Phong Vân.” Nếu như Phượng Ngự Thiên cố tình hại ta, sẽ không thể còn đứng ở chỗ này. Không biết có phải vì hắn đã cứu ta hay không, nhưng ta đối với hắn phi thường tin tưởng.

“Mộ Dung Phong Vân?” Ngữ khí của hắn trở nên nguy hiểm.

“Đúng vậy, là Mộ Dung Phong Vân. Tên kia rõ ràng là một tiểu tử nam ngây thơ, nhưng bên ngoài lại phong lưu có tiếng. Tài trí hơn người, thi họa song tuyệt, nhưng cũng điển hình ăn chơi trác táng. Ngay từ đầu, ta cũng bị hắn lừa. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn ôm Thi Thi, dáng dấp phong lưu hủ bại kia ăn sâu trong não ta, ta ở trong lòng còn len lén phỉ nhổ hắn. Thế nhưng... sau khi tiếp xúc, ta phát hiện hắn không những không phải hạ lưu, hơn nữa hắn...” Ta cong môi củ ấu, nhin không được mỉm cười, “Hắn kỳ thực rất thẹn thùng, còn biết đỏ mặt. Kỳ quái, hắn rốt cuộc đang che giấu cái gì?” Nếu như không phải Phượng Ngự Thiên nhắc nhở ta, ta căn bản không nghĩ tới bộ dạng kỳ quái của hắn. Lấy thủ đoạn giáo dục cứng rắn của Thanh Nhã (người hiện đại mà giáo dục ra nhi tử như vậy, hết sức thất bại), Mộ Dung Phong Vân không thể có tính cách ấy được. Tỉ mỉ nghĩ lại, cách làm của hắn dường như có nghi ngờ giấu đầu lòi đuôi. Giống như Phượng Ngự Thiên nói, dùng vẻ bên ngoài, che giấu cái bên trong.

Phượng Ngự Thiên dừng ở ta, “Người muốn biết nguyên nhân sao?”

Ta lắc đầu, “Không muốn, hiểu kỳ, nhưng không muốn biết. Hắn không muốn cho ta biết, đương nhiên có lý do của hắn. Mỗi người đều có bí mật của mình, ta không có quyền xâm phạm việc riêng tư của hắn.” Thân là một thành viên của một đám có bí mật trong người, ta rất hiểu nỗi thống khổ thân bất do kỷ. Ngay cả Thanh Nhã ta còn giấu, hắn có giấu ta cũng không có gì kỳ quái.

Phượng Ngự Thiên có hứng thú nhìn ta, “Không trách hắn?”

Ta có vài phần cô đơn, ánh mắt dần dần mờ mịt, “Ta không có tư cách.” Ta cùng Mộ Dung Phong Vân tuy rằng phát triển tới mức lên giường, nhưng tới nay cũng chưa từng nói qua bất cứ chuyện gì với hắn.

Bí mật của ta liên quan đến quốc thù gia hận, còn bí mật của hắn? Sẽ là cái gì?

Vì bí mật phía sau của ta, ta đã phải nỗ lực trả giá rất lớn. Ta tin tưởng, hắn cũng như ta. Hai người đều có một bí mật, không có kết quả. Có thể, đây chính là thiên ý.

Một trận gió lạnh thổi qua, ta một thân đơn bạc nhin không được lạnh run.

Cảm giác ấm áp đột nhiên từ phía sau truyền đến, tay Phượng Ngự Thiên ôm trọn đến trước ngực ta, giúp ta buộc chặt dây lưng áo choàng.

Hành động của hắn khiến ta cười khổ, “Đa tạ.” Sống trên đời nhiều năm như vậy, đây là lần đầu có nam nhân đem quần áo của hắn khoát lên người ta.

Nếu như trước ngày hôm nay, có ai đó nói với ta ta sẽ vì một kiện y phục mà cảm động, phản ứng của ta sẽ là một quyền đánh tới. Thế nhưng lúc này, ta thực sự cảm động. Ở trong mắt người khác, ta là nữ kim cương vạn năng, nhưng lại không biết, nữ kim cương cũng có khi yếu đuối. Mà lúc này, chính là lúc ta đang yếu đuối.

Mộ Dung Phong Vân... Ta cùng hần... thật sự hữu duyên vô phận. Mối tình đầu của ta, còn chưa bắt đầu thì đã chết. Có một câu gì? Bóp chết ở trong nôi...

Bàn tay to lớn nắm lấy đôi tay mềm mại của, “Đi, ta làm món gì cho người ăn.”

Ta không trả lời, chỉ là đi theo hần. Ấm áp trên người hần, cuộn cuộn không ngừng truyền đến lòng bàn tay ta, truyền khắp cơ thể ta.

Để ta được yếu đuối một lần đi, để ta giống như làm một nữ nhân thất tình bình thường, tìm một chỗ dựa.

Ta lặng lẽ nhắm mắt lại, cố gắng quên đi hình bóng của hần, quên đi ánh mắt lạnh lùng của hần...

Mộ Dung Phong Vân, hẹn gặp lại!

Nắm lấy tay hần đi vào tòa nhà thâm sâu, nào biết nỗi buồn trong lòng ta chậm rãi lan tràn...

Ta là một nữ nhân thất bại, cái loại sự tình nấu ăn này không dính dáng đến ta. Cho nên, người xuống bếp vẫn như cũ chính là Phượng Ngự Thiên. Còn ta, chỉ phối hợp rửa rau nhóm lửa.

“Ngự Thiên, dạy ta nấu ăn đi.” Ngồi bên bếp lò nhìn chằm chằm ngọn lửa, ta rất tự nhiên thốt ra.

Phượng Ngự Thiên dừng tay lại, quay đầu nhìn ta, “Sao? Người... gọi cái gì?”

Ta ngẩng đầu, mỉm cười, “Ta họ Hạ, tên Tử Lung.” Đã sớm xem hần là tri kỷ, cứ cô nương này cô nương nọ có phải quá khách khí không?

Hần nheo mắt, “Người cũng họ Hạ?”

“Cũng?” Ta không khỏi sửng sốt, “Có ý gì?” Ngoại trừ ta ra còn ai họ Hạ?

“Ta theo họ của nương ta.” Tử Lung tiểu thư e rằng không có mặt mũi theo họ của Mộ Dung Quyết.

“Ồ.” Hần lại tiếp tục cắt rau, “Ta là người giang hồ.”

“Ta biết, là lão bản đứng sau hiệu sách Bát Quái, đương nhiên là người trong giang hồ.” Ta không chút bất ngờ về lai lịch của hần.

“Năm ta năm tuổi, mắc phải trọng bệnh. Phải thỉnh vô số danh y, vẫn như cũ không có khởi sắc. Sau này, tìm tới một vị quái lão đầu. Hần nói với cha nương ta, cứu ta cũng được, chỉ là, phải bái lão làm thầy, lão chỉ cứu mạng người thân. Vì cứu mạng ta, cha nương để lão mang ta đi, ta ở trên núi ngẩn ngơ đúng mười năm.” Hần nhàn nhạt kể lại quá khứ của mình, giọng nói trầm ổn không lên không xuống.

“Xin hỏi lão nhân gia người năm nay mấy tuổi rồi?” Năm tuổi... Mười năm sau chính là mười lăm tuổi. Hần không phải là một vị thiếu nam chưa trưởng thành chứ? Vị thành niên, hần giống sao?

Tiếng cười trầm thấp từ trong miệng hần tràn ra, “Ta mới hai mươi tám tuổi, không phải lão nhân gia.” Quả thật cũng không già, vừa vặn có thể kết hôn.

Hai mươi tám? May mắn may mắn, lớn hơn ta hai tuổi. Bản thân ta không thích tiểu nam nhân, làm bạn trai ta, chí ít phải lớn tuổi hơn ta.

Đi? Kỳ quái, ta thấy may mắn cái gì? Có ý tưởng loạn thất bát nhao cái gì?

“Nói như vậy người rời khỏi sư môn được mười bốn năm rồi?” Ta tặc lưỡi, “Sư phụ người nhất định rất lợi hại, bằng không, võ công của người đã sớm trả lại cho lão sư rồi.”

Hần không trực tiếp trả lời ta, “Lúc ta rời đi, tám vị tùy tùng cũng theo ta hạ sơn. Người đã gặp qua rồi, tám vị tiên sinh của trong hiệu sách. Sau này, làm lập thành hiệu sách Bát Quái.”

Ta nháy mắt mấy cái, hết sức ngây thơ vô tội nhìn hắn, “Ngự Thiên, tại sao ngươi lại muốn mở hiệu sách?” Trong mắt ta hiện lên một tia ranh mãnh, “Theo ta được biết, trà lâu tửu quán thanh lâu là những nơi tìm tén linh thông nhất. Mà ngươi, lại mở một tòa trà lâu nổi tiếng toàn quốc.” Hắn rốt cuộc là muốn làm gì?

“Ta muốn có được một thứ.” Hắn thản nhiên nói, đem rau đã cắt xong đổ vào trong chảo xào, “Thêm muối.” Tuy rằng là nói chuyện phiếm với ta, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến công việc nấu ăn của hắn.

Một thứ? “Là thứ gì? Thần binh lợi khí? Võ công bí tịch?” Ta từ lâu đã thoái ẩn giang hồ, đối với đánh giết giết giết, ân ân oán oán đã không chút hứng thú. Bất quá, ta cảm thấy hiếu kỳ về Phượng Ngự Thiên.

“Biết càng nhiều việc, càng không an toàn với ngươi. Tử Lung, đĩa đầu.” Lúc này cũng không quên sai ta làm việc.

Ta không thèm quan tâm đưa tới một cái đĩa, “Lần trước ngươi nói, ngươi giết họ Hứa kia là vì nữ nhân của ngươi, nữ nhân kia là ai? Không phải trùng hợp là tiểu sư muội chứ?” Xem phim truyền hình quá nhiều, một lòng huyền tưởng đến tình yêu của đại sư huynh cùng với tiểu sư muội.

“Muội muội ta.”

Ta hừ một tiếng, thốt ra, “Quả nhiên có gian tình.”

“Gian tình?” Phượng Ngự Thiên có hơi sửng sốt, “Ta với muội muội khi nào có gian tình?”

“Không có gian tình thì ngươi nói nàng là nữ nhân của ngươi làm gì?” Ý nghĩa của hai chữ nữ nhân kia cả thằng ngốc cũng biết.

Phượng Ngự Thiên dở khóc dở cười, “Muội muội đương nhiên là nữ nhân ta nên bảo hộ. Ngươi đừng đoán mò, sự thật là lão cha hắn thay chủ tử muốn sát thủ làm bị thương muội muội của ta, cho nên ta muốn giết tên bại hoại kia, để lão cha hắn tuyệt tử tuyệt tôn.”

“Nhà hắn đúng là nên tuyệt tử tuyệt tôn.” Cái loại bại hoại giống như cha con Hứa Hoành, sống trên đời đúng là lãng phí lương thực.

“Vụ án kia đã trở thành một trong thập đại án vẫn chưa được giải quyết, hôm nay vẫn đang tróc nã Dạ Phượng.” Hắn lại xào thêm một đĩa rau nữa.

“Sự kiện kia là chúng ta cùng làm, kết quả lại một mình ta chịu tiếng xấu thay người khác.” Không cam tâm a. Đều là hung thủ giết người, sao hắn lại được bình yên vô sự?

“Có muốn uống rượu nóng không?” Hắn chuyển chủ đề, ngăn cản lực chú ý của ta.

“Ta vốn không đói bụng, lại bị Hoàng Phủ Thanh hành hạ, đói chết rồi, ăn trước đã. Còn chuyện uống rượu, ăn cơm xong rồi tính.” Trừ nghệ tốt cũng là một cái tội, ăn thành bà béo thì để hắn phụ trách.

“Uống ít một chút, rượu hại dạ dày.” Hắn giống như đang lắm bầm.

“Là ngươi mời ta uống.” Ai đó dường như đã quên đầu sỏ gây nên chính là mình.

Phượng Ngự Thiên bật cười, “Phải, ta là đầu sỏ.”

“Ở trừ phòng nói chuyện phiếm không tốt cho thân thể, làm nhanh một chút, lát nữa vừa ăn vừa nói.” Dễ bị thương tới phổi.

Tay nghề của Phượng Ngự Thiên tốt đến hết chỗ chê, động tác nhanh cũng khỏi phải nói. Trong mười phút đồng hồ, bốn món ăn, một món canh đã ra khỏi lò.

Bưng ra hai đĩa thức ăn, ta quay đầu liếc nhìn hắn một cái, “Ngự Thiên, ta trước tiên bưng đồ ăn ra ngoài, ngươi đi lấy rượu.”

“Được.”

“Nhanh một chút trở ra ăn.” Ta bưng thức ăn ra ngoài.

Cái gọi là trước hoa dưới trăng, nhìn tửu hát ca, chính là lúc này.

Trầm hoa khoe sắc, gió mát vi vu, cảnh liễu phát phơ, ánh trăng mờ lung mờ ảo. Ta phải thừa nhận rằng, chỗ ở của Phượng Ngự Thiên thật sự quá đẹp, tùy tiện ở hoa viên đặt một cái bàn, cũng có thể xây dựng được bầu không khí lãng mạn như vậy. Chỉ bất quá... đêm nay tựa hồ... có vẻ... không thích hợp lãng mạn. Đối với một nữ nhân thất tình mà nói, lãng mạn là một loại chăm chọc. Bất quá, ta và Mộ Dung Phong Vân chưa từng lãng mạn bao giờ. Khó có được một lần lãng mạn, ta cũng không tính toán, coi như là... bởi thường thất tình đi.

Món ngon rượu ngon lại có suất ca, chính là một việc đáng vui trong đời a.

“Rượu đêm nay không nhiều, mỗi người một vò rượu nhỏ.”

Nương theo thanh âm của hắn, ta nhìn thấy Phượng Ngự Thiên cầm một cây nến và hai vò rượu đi tới.

Nến? Cổ đại cũng lưu hành cái này sao? “Suất ca, người đang làm nến hử?”

“Đúng vậy.” Hắn đốt nến lên, đặt ở giữa bàn, “Lãng mạn.”

Ta trừng mắt một cái, “Người cũng biết đến lãng mạn? Sao lại không có cốc chân dài chứ?” Nến cộng thêm rượu thuần, muốn kỳ quái bao nhiêu là có bấy nhiêu.

“Không có, ôm vò rượu uống được hay không?” Hắn đưa tới một vò rượu.

“Được.” Ta vội vàng đoạt lấy ôm vào trong ngực, làm như sợ hắn đổi ý.

Hắn cười cười, bưng cái chén của ta lên, gắp món cho ta, “Nếm thử đi, là gà cay người thích.”

Sao hắn lại biết là ta thích? Đường như... ta chưa nói qua a?

Ta nghi ngờ liếc hắn một cái, lại tiếp tục cúi đầu nhìn thức ăn trên bàn.

Gà cay, xương cách thủy, chân giò nướng, cải xào cà rốt, canh dưa chua cá. Kỳ quái, tại sao tất cả đều là món ta thích ăn.

Ta nhin không được nhú mày, “Ngự Thiên, người sao lại biết ta thích ăn mấy món này?” Ta tự nhận mình che giấu rất tốt, không lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Ấc...” Phượng Ngự Thiên sửng sốt, theo đó khôi phục vẻ lạnh lùng, “Nếu ngay cả người thích ăn gì ta còn không biết, hiệu sách Bát Quái không xứng gọi là hiệu sách Bát Quái.” Hắn cầm chén dưa đưa cho ta, “Ăn cái gì trước đi rồi uống.” Hiệu sách Bát Quái không lo chính sự lại đi thăm dò xem ta thích ăn cái gì? Không phải là ăn no rồi việc chứ. Cho dù rồi, cũng phải có chính sự liên quan cần làm.

Hắn có gì đó giấu ta, tuyệt đối có gì đó giấu ta.

“Được.” Ta che giấu tâm trạng tiếp nhận, nghi hoặc càng lúc càng tăng.

“Ăn nhiều một chút.” Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, phiền muộn, hắn là đang uống rượu sao? Không uống vào bụng lại đổ hết ra ngoài, nói hắn đổ rượu cũng không khác gì lắm.

Ta bắt đầu dĩ lắc đầu, bắt đầu dùng bữa, triệt để không nhìn hắn đang nhắc vò rượu lên ra sức uống.

Ta dùng bữa, hắn uống rượu, lần đầu tiên đốt nến dùng cơm trong cuộc đời ta lại bắt đầu như thế này.

Chiều theo tiểu thuyết võ thuật, chúng ta có phải nên cạn một ly, đánh một trận?

Quên đi, tên này chưa bao giờ là kẻ làm theo lẽ thường.

Ta căn bản không thấy rõ động tác của hắn, chỉ nhìn thấy một hào quang trắng chói mắt xẹt qua trước mặt ta. Đến khi ta mở mắt, hắn đã đứng trong tiểu viện cách đó không xa, uống rượu luyện kiếm.

Mỗi một động tác, đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. Động tác uống rượu, vô cùng tiêu sái. Kiếm chiêu sắc bén, khắp nơi lộ ra vẻ phóng khoáng. Nhìn như phóng đảng không sao kiềm chế được, lại như u buồn nho nhã. Tóc dài phiêu dật, giống như trích tiên. (tiên giáng trần)

Ánh sáng làm ta không nhìn rõ được mặt hắn. Cũng vì không thấy rõ mà tăng nên vài phần mỹ cảm thần bí.

Ánh trăng rơi trên người hắn, tựa hồ khiến xung quanh người hắn tỏa ra hào quang nhàn nhạt.

Nhìn những đường viền hào quang vây quanh, ta không khỏi cảm thán, “Đẹp thật.”

Chắc chắn, trên đời này lại có nam nhân đẹp như vậy, có kiếm chiêu đẹp như vậy. Cứ tưởng Dạ phượng ta hành tẩu nhiều năm, hôm nay rốt cuộc cũng biết được cái gì là cao thủ chân chính.

Một hồi múa kiếm dưới trăng bị tiếng vò rượu vỡ cắt đứt, thanh âm thanh thúy khiến ta giật mình tỉnh lại, cũng khiến hắn giật mình.

Ta vầy vầy đầu, tròng mắt, “Khung cảnh lãng mạn như vậy, phiên đại hiệp người đừng phá hỏng bầu không khí, được không?” Ngoan ngoãn ngồi xuống dùng bữa đi.

Phượng Ngự Thiên đi tới bên người ta, một tay cầm kiếm chấp ở sau người, một tay chọc chọc lên bàn, “Người không thích?” Cũng không biết mình còn thanh tỉnh hay không, rốt cuộc lại thấy giọng nói hắn phá lệ mê người.

Không được không được, ta không thể bị hắn mê hoặc.

Ta làm bộ ho khan một tiếng, “Người múa kiếm giỏi, uống rượu cũng giỏi, nhưng đừng để bị say.”

Hắn cười, đùa giỡn nói, “Ta múa kiếm vì người, người cho ta một thứ, được chứ?”

“Người muốn cái gì?” Ta rất nghèo, có gì để cho hắn.

“Cái này.” Hắn đột nhiên nâng lấy khuôn mặt ta, liên tục hôn trụ trên môi ta...

Ta bỗng dừng tròng to mắt, trong đầu trống rỗng. Hắn... Hắn... hôn ta? Trời ạ, đây là nụ hôn đầu của ta à. Bớ người ta cứu mạng, có sắc lang, có người cướp đoạt, cướp đoạt nụ hôn đầu của ta.

“Ừ...” Kháng nghị của ta đều bị hắn nuốt vào.

“Ừ ư...” Cường gian a...

Ta ra sức giãy giụa, nhưng chỉ có thể phát ra những âm đơn giản.

Tiếp đó, ta lập tức cảm giác được một đôi tay rắn chắc vòng qua người ta, triệt để cắt đứt đường sống của ta.

Ô ô, xong rồi, hắn không hôn đủ sẽ không thả ta ra. Nụ hôn đầu của ta, ai trả lại cho ta đi?

Ta muốn báo cảnh sát, có sắc lang.

Đương lúc ta còn đang ai oán cho nụ hôn đầu của mình, một đôi tay lạnh lẽo từ phía sau trượt đến y phục của ta, chậm rãi trượt, nhẹ nhàng xoa.

Di? Hắn sao lại muốn tháo yếm của ta? Nghe nói, muốn lên giường đều phải cởi bên ngoài trước, lão sư à, hắn vượt cấp (TN: *cho bạn 5s cười lẫn lộn*, *vượt cấp vấn đề này a =)), lão sư cũng phải bó tay thôi

32. Q.1 - Chương 32: Có Người Kêu Cứu Mạng

Bóng đêm, thật sự là một chủ đề chứa đầy màu sắc của những câu chuyện truyền kỳ.

Đêm khuya thanh tĩnh, mọi âm thanh đều trở nên cô tịch, nếu thêm một tiếng thét chói tai vào, càng sẽ trở thành một đoạn truyền kỳ.

Sau khi nghe thấy tiếng thét chói tai, Phượng Ngự Thiên đột nhiên đẩy ta ra. Ai đó hết sức đáng thương cứ thế bay ra ngoài, thẳng thắn đập mạnh vào bàn đá.

“Người làm gì vậy?” Ta ôm lấy cánh tay đau nhức, gương mặt lên, hung hăng nhìn hắn.

Phượng Ngự Thiên tay chân luống cuống đứng ngay tại chỗ, cả người không được tự nhiên, “Tử Lung... Chúng ta... Chúng ta... không nên như vậy...” Từ trong giọng nói của hắn, ta nghe thấy hắn đang xấu hổ.

Ta không thể nhìn được tròng mắt, “Là người trước mà, nói cứ như là lỗi tại ta vậy.” Lão huynh hắn không nói không rằng cường hôn ta, kết quả lại nói ta không nên như vậy, là có ý gì? Lời này rất dễ bị hiểu lầm đó biết không?

Có phải hơi bị ngược rồi không? Lời nói cùng hành động đó của hắn đều là quyền lợi của nữ nhân, sao lại bị hắn đoạt mất.

Hắn bối rối liếc mắt nhìn ta, ôm lấy bảo kiếm đang nằm trên mặt đất, nhanh như chớp chạy đến không thấy bóng dáng, “Có người kêu cứu mạng.” Phạm tội cưỡng gian động tác cũng không nhanh bằng hắn. Không phải chỉ là hôn một cái thôi sao, cần gì quá đáng vậy chứ? Ta còn chưa xấu hổ, hành động kia của hắn là sao.

Khoan đã? Ta tại sao lại không muốn phản kháng hay xấu hổ... Lẽ nào... Trời ạ, ta làm sao có thể như vậy chứ. Thích Mộ Dung Phong Vân còn cùng Phượng Ngự Thiên làm loạn, cái này gọi là một chân đạp hai thuyền a.

“Ai...” Tiếng rên rỉ thất bại từ bên môi truyền ra, ta khổ sở che mặt ngồi xổm xuống đất, hận không thể tìm một cái hố nhảy vào.

A, lúc này dường như không phải lúc nên phiền muộn. Có người kêu cứu mạng a, thân là một nhất đại cao thủ, ta có phải nên bày ra chút phong thái thích hợp hay không.

Ta vội vã đứng dậy, cấp tốc đuổi theo, “Phượng Ngự Thiên, người là tên hỗn đản, chờ ta một chút.” Ta cũng không biết cái này gọi là khinh công, dù sao ta nhảy lên núi giả hay nhảy lên nóc nhà, thân thể đều nhẹ như chim yến. Nói đơn giản, mỗi lúc ta dùng loại bộ pháp này, đều có thể bay lên. Quên đi, có phải là khinh công không sau này từ từ nghiên cứu. Hiện nay, ta thành thành thật thật biến thành bóng cao su nhỏ siêu đàn hồi nhảy lên.

Có thể là ta vận số quá tốt, dùng cách bật của bóng cao su cơ nhiên lại thật sự đuổi kịp Phượng Ngự Thiên. Ta “vèo” một cái lên đến bên người hắn, đầu ngón chân đạp qua một ngọn cây, “Phượng Ngự Thiên, xảy ra chuyện gì?”

“Khinh công không tệ.” Hắn không trả lời câu hỏi của ta, liếc mắt về sau nhìn ta rồi cho ra một cái kết luận hết sức cầu huyệt.

“Ai biết cái này là khinh công a? Dù sao sát thủ bằng tường vượt nóc đều phải biết cái này. Có người dạy ta một bộ pháp cũng một đoạn khẩu quyết loạn thất bát nhao, ta chiếu theo đó luyện một thời gian cảm thấy được, nên vẫn tiếp tục tập luyện.” Thứ hắn dạy ta đâu phải chỉ là một bộ pháp.

“Vậy sao? Ta lại thấy bộ pháp của người giống như Tính Đình Điểm Thủy (chuồn chuồn lướt nước) thất truyền trên giang hồ đã lâu.” Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta.

Ta hoàn toàn phủ định, “Không thể nào.” Ta là người hiện đại, vị tiên bối dạy ta càng phải nói là người hiện đại, không thể học được võ công ở cổ đại.

“Sư phụ người có phải là Tu La không?”

Ta ngần ra, “Làm sao người biết?” Ta có rất nhiều sư phụ, nhưng một trong số đó chính xác gọi là Tu La.

Tu La là kim bài sát thủ bài danh đệ nhất trong bảng bài danh sát thủ Thế giới, thái độ lạnh lùng cao ngạo. Năm ta được mười hai tuổi, bị lão đại phái đi “thực tập”, nội dung thực tập chính là ám sát một gã trùm thương nghiệp. Ta thành công, nhưng suýt chút phải đi hầu Diêm Vương uống trà. Lúc đó ta bị buộc đến đường cùng, từ lầu 36 nhảy xuống, kết quả là vừa vận tiếp trúng Tri Chu hiệp Tu La.

Sau này, Thanh Nhã khi hoàn thành nhiệm vụ tới cửa tìm ta, Tu La thẳng thắn giữ tỷ ấy lại.

Chúng ta ở tại nhà trọ cùng hắn một tháng, trong vòng một tháng đó, Tu La tiên bối dạy chúng ta rất nhiều thứ. Cũng nhờ sự giáo dục của hắn, chúng ta mới có thể có chút đất nhỏ nhoi ở giới sát thủ này. Hắn

chính là sư phụ chân chân thật thật của chúng ta, cách huấn luyện hoàn toàn khác biệt với tên hỗn đản thủ đoạn độc ác, lãnh huyết vô tình đó.

Hắn không cho phép chúng ta gọi hắn là sư phụ, còn cảnh cáo chúng ta không được nói là quen biết hắn. Tuy rằng chúng ta có rất nhiều sư phụ, nhưng hắn chính là một trong những vị được tỷ muội chúng ta tôn sùng nhất. Không gọi hắn là sư phụ, nhưng thừa nhận hắn là sư phụ.

Từ đó về sau, chúng ta không còn gặp lại hắn nữa. Bất quá, ta cùng Thanh Nhã và dưỡng nữ kiêm đồ đệ của hắn – Lăng Sương, cũng là Ngưng Sương tiên tử bài danh đệ tứ trong bảng bài danh sát thủ quan hệ vô cùng mật thiết. Từ đó, ba người chúng ta trở thành sư tỷ muội. Ngoại trừ cảm thú Thanh Nhã kia, Lăng Sương chính là người duy nhất được ta xưng là bằng hữu.

Phượng Ngự Thiên cười cười, “Không ngờ, Tu La lúc già cư nhiên lại thu nhận hai đồ đệ, thật khiến ta ngoài ý muốn.”

“Hai người?” Ta nhíu mày.

“Sau chuyện Dạ Phượng, trên giang hồ lại xuất hiện một sát thủ vô cùng lợi hại, Ngưng Sương tiên tử.” Khi hắn nói ra những lời này, ta thật muốn thổ huyết.

Ta bỗng dừng tròng to mắt, “Lăng Sương?” Muội... Muội ấy cũng tới? Không thể nào? Tập thể đại xuyên qua sao?

“Người quen biết?” Vô nghĩa, đương nhiên quen biết.

“Sư muội ta.” Trời ạ, ai tới đây nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đi?

Khoan đã, Tu La... Tu La này sẽ không phải cũng xuyên qua chứ? Nhưng mà, hắn xuyên qua thì quan hệ gì với chúng ta? Thanh Nhã xuyên, ta xuyên, Tiểu Sương xuyên, tại sao ba đồ đệ của hắn đều xuyên? Chuyện này, đáng để nghiên cứu.

“Cẩn thận.” Phượng Ngự Thiên đột nhiên ôm lấy thắt lưng ta.

Ta cúi đầu nhìn xuống, phía dưới chính là... Hồ nước? Chỉ suýt chút nữa, ta đã biến thành gà ướm sùng. Tự hỏi đến quên mất mình đang làm gì, ta sơ lược chính là người đầu tiên.

Hắn mỉm cười, đầu ngón chân lướt trên mặt nước, xẹt qua hồ, giẫm lên lan can, một lần nữa bay lên.

Phượng gia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đi từ tận cùng bên trong đến sát bên ngoài sân cần một khoảng thời gian.

Kỳ thực ta rất bội phục chất giọng của nữ nhân này, xa như vậy cũng có thể nghe rõ được, chứng tỏ âm thanh của nàng hơn người ta một bậc.

Nghe được tiếng đánh nhau, ta cùng Phượng Ngự Thiên không hẹn mà cùng dừng bước. Ta liếc nhìn hắn một cái, “Làm sao đây?” Đêm nay mây đen giăng khắp bầu trời, ánh trăng mờ mờ lúc sáng khi tối. Lúc này đang là tối, khiến ta không nhìn rõ tình hình cách đó không xa.

“Nhìn trước đã, đừng xung động.” Ta mặc dù có chút rất mơ hồ, nhưng ta giống loại người này sao?

“Ai?” Vừa dứt lời, một thanh kiếm đã đâm tới.

Ta xoay người lại, rút trường kiếm bên hông, hung hăng đánh trả. Dám đánh lén Dạ Phượng ta, không muốn sống rồi.

Tốc độ nhanh như vậy, kẻ này nhất định rất lợi hại. Thế nhưng, ta là truyền nhân của Tu La, là kim bài sát thủ bài danh đệ ngũ.

Đánh nhau như vậy, ta dần dần nhìn rõ hình dạng của đối phương. Hắn một thân hắc y, khăn lụa che mặt, bao kín đến không còn kẻ hở. Ngoại trừ hai con mắt ra, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ta chớp mắt một cái, sát thủ?

Không phải thứ gì tốt, giết.

“Ta nói lão huynh, đám người này chính là sát thủ, có người bị truy sát, hỗ trợ.” Ta là sát thủ, nhưng lại khinh bỉ sát thủ không có nguyên tắc.

“Người là ai?” Hần ném được sự lợi hại của ta, phát sinh nghi vấn.

“Buồn cười, người bảo ta nói thì ta phải nói, ta đây chẳng phải mất mặt rồi sao?” Ta kiêu ngạo trả lời hần một câu, động tác càng thêm sắc bén.

Hần âm trầm phun ra hai chữ, “Muốn chết.”

“Người chết là người mới đúng.” ‘Thái đao’ lướt qua yết hầu của hần, ta hồ hững liếm đi vết máu trên miệng, “Ta là Dạ Phượng, bái bai.”

Ta còn chưa kịp tiêu sái thu hồi bảo kiếm, chợt nghe thấy tiếng của Phượng Ngự Thiên, “Dạ Phượng, giết sạch, đừng để lại hậu hoạn.”

Nếu có người đào tẩu, ổ chó của Phượng Ngự Thiên e rằng khó được bảo toàn. Ta thích nơi này, muốn làm gì? Hồi kiếm của ta đã.

Thu hồi kiếm, ta kéo một lọn tóc cắn trong miệng, hai tay cầm bảo kiếm, bày ra một hình mẫu khá suýt.

Vừa tạo hình xong, có một kẻ không biết chết sống là gì xông tới.

Ta vung kiếm lên, không chút lưu tình cho hần một kiếm trí mạng, vung kiếm nhảy vọt vào đoàn người chém giết tứ tung một trận.

Ắc... cũng không phải là chém giết tứ tung.

Trong viện chỉ đại khái có khoảng hai mươi mấy người. Một nam một nữ bị truy sát đó không may lại mặc thường phục, Phượng Ngự Thiên rất quen thuộc (sẽ không chém nhầm), những người khác đều mặc hắc y. Ngoại trừ bọn họ ra, những kẻ khác đều bị chém như bí đỏ.

Tóc đen bay lả tả, ánh mắt lạnh lẽo, lúc này, ta là Dạ Phượng, là sát thủ Dạ Phượng.

Tuy rằng võ công ta có cao, nhưng bọn người kia cũng không phải loại thường.

Ta vội vàng ứng phó phía trước, nhưng lại lơ là phía sau, Khi ta biết được kiếm đang đâm tới, đã không thể tránh được nữa, cũng không cản được, chỉ có thể tận lực tránh né chỗ hiểm.

Mắt thấy hào quang lạnh lẽo lấp lánh của thanh kiếm sắp xuyên vào cánh tay ta, một thanh kiếm khác đột nhiên cắm tới. Một trận đấu kịch liệt, hai người thành một đoàn đánh nhau.

Tên gia hỏa quần lầy ta nhanh chóng được giải quyết, ta dựa sát vào người đã cứu ta, thoáng nhìn ra phía sau, “Đa tạ.”

Hần thuận thế dựa sát vào, cùng ta lưng tựa lưng, mỉm cười, “Là ta đa tạ người.”

“Các người là ai? Tại sao lại bị truy sát?” Ta vừa giải quyết tên trước mặt, vừa nói chuyện phiếm với hần.

“Có lẽ là đệ đệ ta phái tới.” Hần thuận tiện một cước đá văng hòn dưới kiếm.

“Tranh gia đoạt sản sao?” Ngoại trừ đáp án này, ta không nghĩ ra đáp án nào khác.

“Cứ cho là vậy đi.” Hần cười khở (TN: Á, đừng nói huynh này là thái tử Hoàng Phủ Hạo nha *long lanh*)

“Đệ đệ ngươi cũng hào phóng lắm, những sát thủ này đều là cao thủ.” Ta dám đánh cược, bọn họ nhất dạng siêu cấp giàu có.

“Năm mươi tên.” Hần cười rất bất đắc dĩ, “Hần phái năm mươi tên sát thủ, lúc ở ngoài chúng ta đã giải quyết được hơn phân nửa.”

“Giỏi lắm.” Ta một tay đánh nhau, một tay bật ngón cái lên, “Hai vị có thể giải quyết mấy chục sát thủ, võ công cao cường.”

“Ta cũng không muốn giết người, là bọn chúng bức ta. Còn nữa, đánh chính một vấn đề. Không phải hai vị, là bốn vị. Phu thê chúng ta, hơn nữa còn có nha hoàn của thê tử và hộ vệ của ta, bốn người.” Hần rất hài hước vươn bốn ngón tay lên.

Ta không quan tâm nhún nhún vai, “Ta cũng không thích giết người, bắt quá, thỉnh thoảng gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ cũng không tệ. Lợi hại nha, nha hoàn cũng có võ công.” Ta đối với thê tử của hắn thật sự thấy hiếu kỳ, “Được rồi, bọn họ đâu?” Không phải là hi sinh oanh liệt chứ?

“Chia làm hai đường, bọn họ dẫn dụ những sát thủ khác rời đi.” Bốn người ai nấy đều là cao thủ, đầu năm nay cao thủ đã mất giá rồi.

Ta há hốc mồm, còn chưa kịp nói gì, lại cảm giác được ai đó nắm lấy vai ta.

“Nữ nhân của người trả lại cho người, của ta trả lại cho ta.” Phượng Ngự Thiên một tay bắt lấy ta đến bên cạnh hắn, còn nữ nhân nhỏ nhắn xinh xinh kia thế chỗ của ta.

Ta khi nào biến thành nữ nhân của hắn, “Người ăn dấm chua.” Cùng hắn lưng tựa lưng, ta trở người trừng mắt.

“Hữu phu chi phụ (ý nói người đã kết hôn), người hết hi vọng rồi.” Hắn hừ một cái, chấp nhận mình ăn dấm chua.

Ta cũng học dáng vẻ của hắn hừ lạnh, “Ta yêu Mộ Dung Phong Vân, người hết hi vọng rồi.”

“Chỉ có người chết mới không biết nói.” Phượng Ngự Thiên không trả lời vấn đề của ta, trả lời một câu “ngưu đầu bất đối mã chủ” (giống như câu “ông nói gà bà nói vịt”)

“Biết.” Tuy rằng hắn ăn nói hàm hồ, nhưng ta lại hiểu được ý tứ của hắn.

Toàn bộ giết người diệt khẩu, tất cả những gì của tôi hôm nay, xem như chưa từng xảy ra.

Sở Sở: Nói với mọi người, đoán xem đôi phu thê này là ai?

TN: Sau đây là phần spoil của Sở Sở về mấy chương sau (trong phần VIP) được xen kẽ ở cuối chương 31, 32.1, 32.2, ta gom 1 lượt vào đây luôn.

[Đoạn trong chương 31]:

Ta dám đánh cược, cá nàng là vị thành niên, nhất định vậy.

Chiếc váy đơn giản của nàng sớm đã bị máu nhiễm thành hồng, tóc càng bay loạn, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn nhuốm đầy vết máu.

Cả người máu tanh đối lập với dáng dấp tươi đẹp nhỏ nhắn xinh xinh của nàng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta ta cũng không tin nàng biết giết người, hơn nữa... Ra tay tàn nhẫn, rất có phong thái của ta. Chắc chắn, nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Ta ôn nhu cười cười, “Người gọi Tiểu Di, người là ai?” Không hiểu tại sao, ta đối với vị tiểu cô nương này lại có cảm giác thân thiết như đã từng quen.

“Tiểu Di, người đáng ghét.” Tiểu cô nương chạy tới bên người ta, ôm lấy cánh tay ta làm nũng.

(TN: Chị này phải Lăng Sương hông đây *chớp mắt*, tại theo tiết tử bên Nhất dạ tiêu hồn thì Lăng Sương từng gặp Vô Lệ, mà gặp Vô Lệ thì không lý nào không gặp Tử Lung =.=)

[Đoạn trong chương 32.1]

Hoàng Phủ Viêm vội vàng tìm người tới chăm sóc tiểu bất điểm, Hoàng Phủ Thanh xuất hiện, Hoàng Phủ Hạo bị ám sát, Hoàng Phủ Huyền ám sát thái tử (dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết là hắn), ta tựa hồ ngửi được mùi vị của sơn vũ dục lai (mưa trên núi).

Trực giác cùng kinh nghiệm cho ta biết, là sơn vũ dục lai.

Thời tiết thay đổi, kế hoạch của ta cũng nên chính thức bắt đầu. Tất cả đều nằm trong kế hoạch, chỉ có Mộ Dung Phong Vân là ngoài ý muốn.

Vì an toàn của Mộ Dung gia, vì tương lai của thái tử đảng, ta tuyệt đối không thể để Mộ Dung gia bị bất cứ liên lụy gì.

Chuyện tới nước này, ta chỉ có thể buông tay với tư tình nhi nữ. Muốn thành công, cần phải nỗ lực.

Phong Vân, nếu có kiếp sau, muội nhất định dựa vào huynh. Còn kiếp này, chỉ có thể chúc huynh hạnh phúc.

Mộ Dung Tử Lung ơi Mộ Dung Tử Lung, người đã để lại một vấn đề không nhỏ cho ta rồi.

[Đoạn của chương 32.2]

Vì bảo tàng tiền triều tiếp cận Hoàng Phủ Viêm, vì Mộ Dung gia giúp đỡ thái tử. Chuyến xuyên qua này tựa như một chiếc giông xiềng chính trị, siết chặt lấy ta. Từ khi bắt đầu xuyên qua, ta đã bị giam cầm, Bởi vì sứ mệnh, cho dù không có Mộ Dung gia, ta cũng trốn không được. Có thể, đây là thiên ý.

Ổ khóa này có thể mở được hay không...còn là một ẩn số. Nếu mở được, ta có thể không thêm quan tâm, nếu mở không được, ta chết không có đất chôn thây.

Ta chết cũng không sao cả, chỉ hi vọng Mộ Dung gia bình an vô sự.

TN: Còn 1 spoil sơ về phần VIP, mai ta up luôn. Xong, thế là chuyện gì tới cũng sẽ tới :-

33. Q.1 - Chương 33: Cuộc Chơi Bắt Đầu Lớn

Xấu hổ xấu hổ, giết người đúng là sở trường của ta.

Đương nhiên, cũng là sở trường của tên Phượng gì đó.

Về phần đôi phu phụ kia, phải nói cũng là nhất đẳng cao thủ.

Lấy võ công của bốn người bọn ta, cướp hình bộ đại lao, trộm quốc khố, giết võ lâm minh chủ hay gì gì đó đó, tuyệt đối có thể làm rất gọn gàng.

Thế nên, đám sát thủ kia chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận số phận.

Trong vòng thời gian nửa giờ, đám sát thủ cao cấp kia không sót một tên đều nằm im dưới đất, triệt để hi sinh để cống hiến cho kế hoạch quốc gia của ta.

“Mệt quá.” Ta lau mồ hôi hột trên đầu, thở hồng hộc.

“Tiểu di, cảm tạ dì.” Một giọng nữ êm ái dịu dàng truyền đến tai ta, ta vô thức quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh đó.

Kia là một vị tiểu nữ nhân rất đẹp, thân hình nàng nhỏ nhắn xinh xinh, vóc người mảnh khảnh, có lẽ chỉ cao chừng một mét năm. Đôi mắt ngập nước mang theo e lệ, đôi môi hồng hào dẫn dắt người ta phạm tội.

Tá dám đánh cược, nàng vẫn còn là vị thành niên, nhất định thế.

Bộ váy đơn giản trên người nàng sớm đã bị máu tươi nhuộm hồng, đầu tóc càng rối tung rối mù, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn dính đầy vết máu.

Một thân máu tanh cùng vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng biến thành sự đối lập tuyệt đẹp, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta ta cũng không tin nàng biết giết người, hơn nữa... ra tay độc ác, rất có phong phạm của ta. Chắc chắn, quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo mà.

Ta ôn nhu cười cười, “Cô nương gọi ta tiểu di, nhưng cô là ai vậy?” Không biết tại sao, ta đối với vị tiểu cô nương này có một loại cảm giác thân thiết giống như từng quen biết.

“Tiểu di, di đáng ghét.” Tiểu cô nương chạy đến bên người ta, ôm lấy cánh tay ta làm nũng.

Nếu một người xa lạ chạy tới ôm cánh tay ta, ta sẽ làm gì? Một cước đá hất. Thế nhưng, ta không làm như vậy.

Ta nhìn không được giờ tay sờ sờ tóc nàng, “Sao? Ta đáng ghét chỗ nào?”

Nàng ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn khả ái bĩu ra, “Nương cháu là Dạ Oanh, di phải biết chứ.”

“Tử Ly?” Ta ngẩng người ra, tỉ mỉ đánh giá nàng.

“Chính là Tử Ly a, vậy mà di lại không nhận ra cháu.” Tiểu khả ái lại dựa vào cánh tay ta tiếp tục làm nũng.

Nữ nhi của Thanh Nhã, chất nữ kiêu nguyệt nguyệt ta, thái tử phi Mộ Dung Tử Ly?

Có ai nói cho ta biết chuyện này là như thế nào không? Nhìn thế nào đều thấy nàng là vị thành niên, tốt nhất đừng nói cho ta biết nàng chính là Tử Ly đã gả làm vợ người ta một năm rồi.

“Tiểu di vừa xuyên tới, chưa gặp qua nàng, đương nhiên không biết a.” Chả trách sao ta lại thấy nàng quen quen, hóa ra là nữ nhi của Thanh Nhã.

Ta và Thanh Nhã sinh cùng năm, vậy mà nữ nhi tỷ ấy lại lớn đến như vậy. Còn ta? E rằng không có phần phúc đó.

“Hắc hắc.” Tử Ly ngẩng đầu, ngáy thơ nháy nháy mắt, “Phải nha, Tiểu Ly ngốc quá.” Trên nét mặt nàng tựa hồ có chút ảo não.

Nam tử đứng cách đó không xa từ từ bước tới, xấu hổ liếc mắt nhìn ta, “Hạ... Tiểu di... Tại hạ Hoàng Phủ Hạo, là trưởng phu của Ly nhi.” Nhìn mặt ta tối đa cũng chỉ chừng hai mươi mấy tuổi, gọi tiểu di đúng là có chỗ không được tự nhiên.

“Thái tử điện hạ, ngưỡng mộ đã lâu.” Ta lễ phép mỉm cười.

Không hổ là huyết mạch hoàng gia, suất quá. Mà có suất hơn cũng vô dụng, hắn đã là cháu rể ta rồi.

Hoàng Phủ Hạo cũng mỉm cười, thần nhiên kéo Tử Ly vào lòng, “Ly nhi, qua đây.” Biết bọn họ ân ái rồi, đừng dỗi kích ta được không?

“Mệt quá a.” Nàng dụi dụi mắt, cái miệng nhỏ nhắn khả ái mở ra ngáp một cái, nhắm mắt vùi đầu vào lòng Hoàng Phủ Hạo.

Hoàng Phủ Hạo cúi đầu, sủng nịnh vuốt vuốt tóc nàng, “Ta mang nàng đi ngủ, được không?”

“Ừm.” Nàng gật đầu, cả người làm tổ trong lòng hắn.

Phu thê ân ái, nhìn thấy khiến ta đỏ mắt. Nếu như ta có được một vị lão công vừa suất vừa yêu thương ta như vậy, có thành hôn lúc vị thành niên cũng đáng.

“Đi vào trước đi, để Ly nhi tắm rửa.” Nói rồi, ta liếc mắt nhìn Phượng Ngự Thiên, “Ngự Thiên, phiền người dẫn hai người họ vào. Hai vị này là cháu gái cùng cháu rể ta, phiền người chiếu cố.” Đây là địa bàn của người ta, công việc cu li đương nhiên phải để ta làm.

“Còn người?” Ta cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, toàn thân đầy máu.

“Ta đi xử lý thi thể.” Hủy thi diệt tích.

“Người dẫn bọn họ vào, ta ở lại xử lý.” Hắc tử trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ giờ giờ lên, “Cách xử lý của ta gọn hơn người nhiều.” Kỳ quái, sao hắc tử biết là ta không có nhỉ?

Không cần hỏi, ta đương nhiên đoán được đó là cái gì, “Cũng được.” Ta không thèm để ý nhún nhún vai, đi vào bên trong, “Dù sao ta cũng xem đây là nhà ta rồi.” Có Hóa thi phần còn dùng lửa làm gì?

Hoàng Phủ Hạo ôm lấy ái thiếp đang mê ngủ đi theo phía sau ta, “Hắc tử là ai?”

“Người trong giang hồ.” Ta cũng không biết hắc tử là ai, đây là đáp án duy nhất ta nói ra được.

“Dì tin tưởng hắc tử?” Hoàng Phủ Hạo nheo mắt nhìn ta.

“Yên tâm, hắc tử không phải người của tam gia đảng.” Có phải thái tử nào cũng đa nghi vậy không?

“Vậy còn ngũ gia đảng?” Giỏi lắm, biết dùng cả từ ngũ gia đảng này.

Trong lòng ta dường như nổi lên một làn sóng, hơi bất an. Hắc tử là người của ngũ gia đảng? Vấn đề này ta chưa từng nghĩ tới.

Từ lần đầu tiên gặp hắc tử, hắc tử đã rất thần thần bí bí rồi. Ta không biết lai lịch hắc tử, không rõ tướng mạo hắc tử. Thậm chí, ta không biết cái tên kia có phải tên thật của hắc tử không. Ta đối với hắc tử, cái gì cũng không biết.

Ta có thể trà trộn vào tam gia đảng, hắc tử không thể sao?

Tại sao đêm đó hắc tử lại xuất hiện ở Mộ Dung gia? Đêm đó hắc tử bị thương, sự tình nhất định không đơn giản như vậy.

Từ khi quen hắc tử tới nay, ta không truy cứu bất cứ cái gì khác. Trực giác nhạy cảm nói cho ta biết, hắc tử không xấu, cho dù có xấu, cũng không làm tổn thương ta. Bằng trực giác, ta vô điều kiện tin tưởng hắc tử, ngay cả mười tám đời tổ tông cũng cung khai ra. Trực giác của ta, có thật sự đúng không?

“Không phải, hắc tử không hại chúng ta.” Ta tin tưởng trực giác của mình.

Ta không biết hắc tử có bí mật gì, nhưng ta tin chắc hắc tử sẽ không tổn thương ta. Hắc tử chính là bằng hữu ta muốn kết giao, thân thể bối cảnh lai lịch không quan trọng.

Mọi thứ tính toán đều khiến ta quá mệt mỏi rồi, để ta hồ đồ một lần đi.

Hồ đồ một lần, đánh cược một lần. Nếu như bất hạnh thua, ta tình nguyện trả giá.

“Nếu đã như vậy, ta không còn lời nào để nói.” Hoàng Phủ Hạo trầm mặc một hồi, có thâm ý khác thở dài, “Ta tin tưởng, tiểu di không muốn Ly nhi bị tổn thương.” Không cần hắc tử nhắc, ta biết hắc tử là nam nhân của Tử Ly mà.

Giới ột Hoàng Phủ Hạo, không hổ là người kế nhiệm được giám quốc công chúa chọn lựa.

“Người yên tâm, ta sẽ giúp người. Vì tâm nguyện của cô cô người Hoàng Phủ Tiệp, ta sẽ cố gắng.” Ta cười khổ liếc mắt nhìn hắc tử, “Ta đã là người của thái tử đảng rồi, còn có quyền lựa chọn sao?” Thân là người Mộ Dung gia, đều phải gia nhập thái tử đảng. Ta không có hứng thú tham gia đảng tranh, thế nhưng, ta phải giúp đỡ Thanh Nhã, bảo vệ Tử Ly.

Hoàng Phủ Hạo cười tuần nhã, “Tiểu di danh chấn giang hồ, lại có thể hạ thấp thân phận giúp ta, Hoàng Phủ Hạo hết sức cảm kích.” Diễn hình nham hiểm, mấy tên hoàng tử này quả nhiên không ai tốt hết.

“Làm một minh quân.” Tuy rằng mới lần đầu tiên gặp Hoàng Phủ Hạo, thế nhưng ta nhìn ra hắc tử không phải là vật trong ao. Cả người một thân chính khí, lại giấu diếm tâm cơ. Tao nhã nho nhã, nhưng thủ đoạn độc ác. Nam nhân như vậy, chính là một quân vương có tài.

Ta không thể không công nhận, Hoàng Phủ Tiệp đúng là có mắt nhìn người.

“Không dám phụ kỳ vọng của tiểu di.” Hắc tử trịnh trọng hứa hẹn.

Len lén liếc mắt nhìn Tử Ly đang được hắc tử ôm vào ngực, ta nhìn không được thở dài, “Ai, các người ở lại đây đi.” Hắc tử là thái tử, tương lai sẽ là đế vương. Mà Tử Ly, chỉ là một nữ tử rất bình thường.

Hoàng Phủ Hạo có thể là một minh quân, thế nhưng, hắn có thể là một trượng phu tốt, một phụ thân tốt không?

Thân là quân chủ đứng đầu thiên hạ, hậu cung ba nghìn là không thể tránh được. Tử Ly từ nhỏ đã sống trong nền giáo dục hiện đại của Thanh Nhã, nàng có thể chịu đựng được không? Cuộc sống đổ kị lẫn nhau, nàng có thể thích ứng không?

Nếu một ngày Hoàng Phủ Hạo trở thành hoàng đế, hắn có thể dung chứa Mộ Dung gia không? Nếu không dung chứa Mộ Dung gia, làm sao dung chứa Tử Ly được?

Để Tử Ly gả cho Hoàng Phủ Hạo, xem ra là một quyết định sai lầm. Thanh Nhã thông minh tuyệt đỉnh như vậy, sao lại phạm sai lầm nghiêm trọng thế này?

Chính trị là thứ khiến ta phản cảm nhất, chuyện tới nước này, lại không thể không để tâm tới nó.

Vì bảo tàng tiền triều tiếp cận Hoàng Phủ Viêm, vì Mộ Dung gia làm việc vì thái tử. Hành trình xuyên qua giống như một cái gông xiềng chính trị, siết chặt lấy ta. Từ thời khắc đầu xuyên qua, ta đã bị khóa lại trong đó rồi. Vì sứ mệnh, cho dù có Mộ Dung gia, ta cũng không thể trốn được. Có thể, đây là ý trời.

Cái khóa này nếu có thể cởi ra ... không biết phải đợi đến bao giờ. Nếu cởi được, ta có thể bình an vô sự, nếu cởi không được, ta chết không có đất chôn chôn.

Ta chết cũng không sao cả, chỉ hi vọng Mộ Dung gia không có việc gì...

Sắp xếp cho phu thê họ ở lại phòng khách, ta một đường đi xuống trừ phòng nấu nước.

Ngồi trước bếp lò, ta nhìn lửa cháy đến chờ người ra.

Những lúc ta gặp nguy hiểm, hắn dũng cảm quên mình cứu ta. Khi tâm tình ta không tốt, hắn lại an ủi ta. Khi ta đói bụng, hắn lại nấu cơm cho ta. Khi ta co đơn, hắn lại uống rượu với ta.

Hắn đích thực xứng đáng với chức vị bằng hữu tốt, là một bằng hữu đáng để kết giao. Thế nhưng, trên người hắn sao có nhiều thứ cổ quái quá vậy.

Hắn biết ta thích ăn cái gì? Làm sao biết? Muốn tận lực lấy lòng ta sao? Lấy lòng ta nhằm mục đích gì? Nếu nấu cho ta ăn là một âm mưu, Phượng Ngự Thiên thông minh như vậy, chắc chắn không để lộ sơ hở.

Hắn rốt cuộc là ai? Có bí mật gì.

Đối với ta mà nói, hắn giống như rừng rậm tràn ngập sương mù. Đã đi vào rồi, nhưng không thể tiếp tục bước đi được. Sương mù tầng tầng dày đặc, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Khắp nơi đều tràn ngập sương mù, tiền đồ của Hạ Tử Lung ta là một mảng xám xịt.

“Ai...” Thêm một cây củi vào, ta thật sâu thở dài một tiếng.

“Than giận cái gì a?” Phượng Ngự Thiên đi tới, ngồi xuống bên cạnh ta.

“Bởi vì người đó.” Đã quen với việc hắn bước đi không một tiếng động, xuất quỷ nhập thần. Đối với chuyện hắn tự nhiên xuất hiện, ta triệt để không nhìn.

“Ta?” Hắn giương mắt, chăm chú nhìn ta, “Có phải Hoàng Phủ Hạo nói gì với người không?”

Ta không nói gì, xem như thừa nhận.

Đúng là một nam nhân thông minh.

Hắn trầm mặc một hồi, hít sâu một hơi, “Ta không thể nói cho người biết ta là ai, cũng không thể nói với người ta muốn làm gì, nhưng mà, ta chắc chắn không tổn thương người.”

Ta bắt đầu dĩ thử dài, “Ta rất hiểu.” Cứ như giống hệt việc ta trăm phương nghìn kế phải sạch quan hệ cùng Mộ Dung gia, cũng không phải không nhận người nhà, mà là không muốn liên lụy bọn họ.

“Nhìn ta.” Hắn nắm lấy hai vai ta, nghiêm túc ra lệnh, “Lung nhi, nhìn ta.” Thái độ cường ngạnh như không cho ta cự tuyệt hắn.

Ta nhắm chặt hai mắt, “Người có gì thì cứ nói đi.” Ta không thích hấn dùng thái độ này nói chuyện với ta, quá nghiêm túc, quá trầm trọng.

“Lung nhi, nhìn ta.” Hấn nhắc lại, ngữ khí cũng dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng lại giống như không cho ta chần vãn.

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, giương mắt lên nhìn hấn.

Đôi mắt đen u ám sâu không thấy đáy, trong ánh mắt chớp động ẩn chứa ôn nhu, “Lung nhi, Phượng Ngự Thiên ta xin thề với trời, nếu như có tổn thương đến một sợi lông nào của Hạ Tử Lung, cứ để thiên lôi đánh xuống, chết không được tử tế.”

“Đừng nói nữa, ta tin.” Ta vội vã vươn tay, che miệng hấn lại.

Một hành động hết sức ấu trĩ. Căn cứ theo tiểu thuyết võ hiệp, hành động này đều là do nữ chính làm với nam chính. Hấn không phải chân mệnh thiên tử của ta, tại sao ta lại đối với hấn như vậy? Kỳ quái.

Hấn nhẹ nhàng lấy tay ta ra, ánh mắt vẫn ôn nhu như cũ, “Nếu ta có việc gạt người thì cũng không tổn hại đến người, tin tưởng ta.”

Ánh mắt hấn khiến ta nảy sinh một cảm giác không lành, ta cúi đầu, tách khỏi ánh mắt hấn, “Được, ta tin tưởng.” Dùng cụm từ sồn gai ồ ồ để hình dung cảm giác của ta lúc này là chính xác nhất, bất quá, đột nhiên dịu dàng với ta như vậy, hấn... hấn... rốt cuộc muốn làm gì?

Ánh mắt hấn khiến ta nghĩ đến có một hôm... một hôm cũng vừa ngọt ngào vừa đa cảm như vậy. Nhớ đến... một đôi mắt khác cũng dịu dàng như vậy.

Hấn thấy ta đang né tránh, lập tức chuyển chủ đề, “Người dường như vẫn còn chưa no, đói bụng không?” Vừa ăn được hai món đã bị hấn trêu ghẹo rồi.

“Có chút chút.” Đánh nhau tốn rất nhiều sức lực, đương nhiên phải đói.

Hấn đứng lên, thoải mái nói, “Ta đi tắm trước, tắm xong lại nấu cơm cho người.”

Lời này... nghe thật ám muội á.

“Tắm nước lạnh được chứ.” Ta cũng đứng lên.

“Người không phải đói bụng sao? Ta dùng nước lạnh được rồi.” Không cho ta có cơ hội gọi hấn lại, Phượng Ngự Thiên đi thẳng ra ngoài, “Ta sẽ kêu tên Hoàng Phủ Hạo tắm chung, không cần nấu nhiều nước quá làm gì.”

Ta gục đầu xuống, than nhẹ một tiếng, “Ai...” Trên đời này sao lại có một nam nhân chu đáo quan tâm như vậy, nếu không có Mộ Dung Phong Vân, ta nghĩ chắc mình cũng sẽ yêu hấn.

“Nước có rồi, ta giúp người xách nước.” Chẳng biết khi nào, Phượng Ngự Thiên lại quay trở về.

Ta nhếch môi, “Được.” Ta cũng không cự tuyệt làm gì.

“Ta giúp người xách nước, gọi Hoảng Phủ Hạo xách nước giúp Tử Ly đi.” Tâm Tình hấn dường như rất tốt, khi tới trước bếp lò còn thuận tiện liếc nhìn nguyên liệu nấu ăn, “Đủ bốn phần rồi, tính luôn cả điểm tâm ngày mai.”

“Tốt.” Ta mệt mỏi cười.

Thật sự là quá mệt mỏi, khi hấn chuẩn bị nước tắm giúp ta xong xuôi, ta lập tức chui vào chuyển động trong dòng nước nóng. Sống trên đời hai mươi mấy năm, lúc nào cũng sống trong mưa to gió lớn, khiến ngày nào cũng vô cùng mệt mỏi. Có lẽ do lười nhác lâu rồi, nên một lần đụng phải nhiều chuyện như vậy, làm ta có chút không quen.

Úp mặt vào trong nước, trước mắt ta đột nhiên xuất hiện một màn.

Mộ Dung Phong Vân... Thi Thi... Lam Nhi... Hoàng Phủ Viêm... Hoàng Phủ Thanh... Hoàng Phủ Hạo... Tử Ly... Phượng Ngự Thiên...

Trong vòng một ngày liền gặp cả ba vị hoàng tử, ta cùng Hoàng Phủ gia đúng là dây dưa không rõ a.

Hoàng Phủ Viêm vội vã tìm người chăm sóc tiểu bất điểm, Hoàng Phủ Thanh hiện thân, Hoàng Phủ Hạo bị ám sát, Hoàng Phủ Huyền ám sát thái tử (dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết là hần rồi), ta tựa hồ nghĩ thấy mùi vị của một trận phong ba sắp tới.

Trực giác cùng kinh nghiệm mách bảo, phong ba sắp tới rồi.

Nếu thời tiết thay đổi, kế hoạch của ta cũng nên chính thức bắt đầu. Tất cả bây giờ đều nằm trong kế hoạch của ta, Mộ Dung Phong Vân là người duy nhất ngoài dự tính.

Vì an toàn của Mộ Dung gia, vì tương lai của thái tử, ta tuyệt đối không thể có bất cứ quan hệ gì với Mộ Dung gia.

Chuyện tới nước này, ta chỉ có thể buông tay với tư tình nhi nữ. Muốn thành công, cần phải nỗ lực.

Phong Vân, nếu có kiếp sau, muội nhất định sẽ dựa vào huynh. Kiếp này, chỉ có thể chúc huynh hạnh phúc.

Mộ Dung Tử Lung ơi Mộ Dung Tử Lung, người để lại một vấn đề không nhỏ cho ta rồi.

.....

Khi thức ăn sẵn sàng, trời cũng sắp sáng, không biết cái này nên gọi là ăn khuya hay là ăn sáng đây.

Một nồi cháo hương thơm ngào ngạt, trứng chần nước sôi, cải xanh xào, chân giò hun khói, canh dưa leo, dưa muối. Chỉ cần nghĩ thôi, cũng đã đủ khiến ta thèm nhỏ dãi rồi. Mỗi bữa sáng đều được ăn, mỗi bữa sáng đều có cháo trắng dưa cải, thật sự thấy món ăn Phượng Ngự Thiên làm đặc biệt ngon.

Phượng Ngự Thiên múc một chén cháo cho ta, “Đói thì ăn đi.”

“Mời khách trước.” Ta cười hắc hắc, đem cháo đặt trước mặt Tử Ly, “Đây, cho Ly nhi.”

“Kính già yêu trẻ.” Tử Ly lại đem cháo trả lại trước mặt ta, cười hi hi, “Mời tiểu di trước.”

Ta nhin không được tròng mắt một cái thật to, “Ta rất già sao?” Ta chỉ mới có mười sáu tuổi thôi mà, đừng dùng từ già để hình dung ta chứ.

“Cháu biết mà, biết mà.” Mộ Dung Tử Ly ra sức gật đầu, “Tiểu di trẻ trung như hoa, thanh xuân tươi đẹp, hoàn toàn không dính dáng gì đến chữ già cả. Kính già yêu trẻ chỉ để hình dung thôi, hình dung thôi.” Nét mặt nàng phi thường chăm chú, ai không biết còn tưởng nàng đang bàn luận quốc gia đại sự gì.

“Cháu mấy tuổi rồi?” Ta nhin mặt nhú mày.

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết vô hại, nhưng nét mặt lại nghiêm túc, muốn khôi hài bao thì liền có bấy nhiêu.

Tử Ly khả ái nháy nháy mắt, cười hi hi, “Tiểu di, Ly nhi đã qua mười chín rồi nha, sau sinh nhật lần này thì được hai mươi rồi.”

“Cái gì?” Cháo trong miệng suýt chút phun ra, “Vậy không phải bằng ta... ắc... không phải... bằng tuổi tỷ tỷ cháu sao.” Nàng hai mươi tuổi rồi? Có lộn hay không?

“Cháu cùng tỷ tỷ chỉ kém nhau năm ngày, mừng chính là sinh nhật mười chín tuổi của Ly nhi.” Nụ cười nàng vẫn thuần khiết như thường, ôn nhu vô hại.

“Đã hiểu đã hiểu.” Sinh nhật ở cổ đại là mừng bốn tháng sáu, ở hiện đại là ngày bốn tháng mười, ta từng qua cái nào chưa? Tuy rằng trước đây ít khi ăn sinh nhật, thế nhưng bây giờ ta cần phải suy xét cho kỹ lại mới được.

“Ly nhi đã sắp hai mươi rồi.”

“Đã lớn như vậy rồi.” Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tương mạo, bộ dáng nàng như vậy, nhìn ngang nhìn dọc chỉ giống trẻ vị thành niên mới mười lăm tuổi thôi.

Cẩn thận nghĩ lại, tỷ phu khuôn mặt giống như trẻ con. Có một người cha khuôn mặt trẻ con, lớn lên như vậy cũng không có gì kỳ quái.

Hoàng Phủ Hạo sững sờ nhìn tóc nàng, dịu dàng nói, “Ly nhi, nàng muốn lễ vật gì?”

Mộ Dung Tử Ly cũng làm nũng càng lợi hại hơn, không ngừng cọ cọ vào tay hắn, “Ta... cái gì càng đáng giá càng tốt.” Đã lớn như vậy rồi mà còn làm nũng.

Hoàng Phủ Hạo sững sờ, lập tức bật cười, “Được, càng đáng giá càng tốt.”

Tử Ly lơ đãng liếc mắt nhìn Phượng Ngự Thiên, mỉm cười hỏi ta, “Tỷ tỷ muốn cái gì?” (TN: cái này là theo đúng bản gốc nhé T_T)

“Sắp tới chưa?” Ta nhận lấy chén cháo trên tay Phượng Ngự Thiên đưa cho Hoàng Phủ Hạo, “Thái tử, người định tặng Ly nhi cái gì?”

“Ta không biết.”

Phượng Ngự Thiên lại đưa ta một chén, “Sắp rồi, hôm nay đã qua mừng một.” Mừng một rồi? Chả trách mặt trăng lại tròn như vậy.

Ta ngẩng đầu nhìn trăng tròn giữa mây đen, mỉm cười, “Ai, đúng là nhanh thật.” Bất tri bất giác, ta đã tới cổ đại được ba tháng rồi. Thời gian ba tháng, chớp mắt cái liền qua.

“Tử Lung muốn cái gì?” Phượng Ngự Thiên thản nhiên liếc mắt nhìn ta.

“Ta a...” Trong mắt ta toát lên vẻ ái mộ, “Ta muốn một con gấu bông.” Một con gấu bông, ta ao ước nó đã hai mươi năm rồi.

Trước khi Hạ gia gặp điều bất trắc, ta vẫn được nuôi dưỡng như người kế nhiệm một bang, trưởng thành như một bé trai, đồ chơi sách báo không dính dáng gì đến ta, váy áo công chúa ta chưa mặc qua lần nào, kể cả búp bê cũng chưa từng chơi.

Sau này được lão đại thu nhận, tuổi thơ của ta đã chính thức kết thúc. Ngoại trừ huấn luyện tàn khốc, cuộc đời ta không dung chứa được thêm thứ gì.

Sau khi rời khỏi Phi Ưng bang, thỉnh thoảng cũng có vài món quà, Thế nhưng, ta chỉ toàn nhận được những thứ xa hoa phô trương mà Thanh Nhã vùng tiền như rác làm ra, hoặc là châu báu quý giá mà Lăng Sương từ nghìn dặm xa xôi gửi qua đường bưu điện.

Thanh Nhã và Lăng Sương đều là cô nhi, ngay cả sinh nhật mình là ngày nào cũng không biết. Hai người họ hâm mộ ta, nhưng cũng thương hại ta cho dù biết ngày sinh nhật của mình cũng không có cơ hội ăn mừng. Nên khi có cơ hội nào, bọn họ đều tận lực cho ta những thứ tốt nhất. Tấm lòng của Thanh Nhã và Lăng Sương, ta vô cùng hiểu rõ. Nhưng cũng vì hiểu rõ, nên bất luận bọn họ có tặng ta lễ vật gì, ta đều rất vui vẻ. Không thể phụ ý tốt của hai người, nên nhiều năm như vậy, ta vẫn chưa mở miệng nói ra mình thật sự thích cái gì.

Một con gấu bông, ta ao ước hai mươi mấy năm rồi.

Xa xa truyền đến tiếng gà gáy sáng, cắt đứt tâm tình của ta.

Ta hồi phục tinh thần, phát hiện sáu con mắt đang nhìn ta đắm đuối.

“Trời sáng rồi, ăn xong về ngủ.” Ta lập tức chuyển hướng khỏi đề tài phiên toái này.

Đúng vậy, với ta mà nói, chuyện ăn mừng sinh nhật chính là một chuyện vô cùng phiên toái.

Một bữa khuya kèm một bữa sáng, lại khiến cho không khí trầm lắng. Tất cả mọi người đều giống như người máy điều khiển, yên lặng dùng cơm.

Ăn sáng xong, Hoàng Phủ Hạo ôm Tử Ly đi ngủ, chỉ còn lại ta cùng Phượng Ngự Thiên ở lại dọn bàn.

“Người cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi, việc này để ta làm.” Phượng Ngự Thiên tiếp lấy cái khay.

“Nam nhận biết làm chuyện nhà, ai gả cho người nhất định hạnh phúc.” Một lão công dịu dàng quan tâm, lại biết làm việc nhà, thật toàn thật mỹ a.

Hắn bắt đầu dĩ cười, trên gheo nói, “Người gả cho ta đi.”

“Tốt thôi.” Ta vừa thu dọn bộ đồ ăn vừa cười, cười đến bất đắc dĩ.

Ta là Hạ Tử Lung, là công chúa Bắc Hạ triều, có tư cách gì mà thành thân chứ?

“Có người.” Nụ cười trên mặt ta phút chốc đông lại.

Ta vừa dứt lời, một bóng người đã đứng ở trước cửa. Ta quay đầu lại, liền thấy một nam tử cường tráng đứng bên ngoài.

Trên người hắn không có sát khí, mặc dù có võ công, nhưng cũng không cao. Ta buông lỏng cảnh giác, thở dài một hơi.

“Hắn là ách nô.” Phượng Ngự Thiên giải thích.

Ách nô đi tới, cung cung kính kính hướng ta cúi người một cái, đoạt lấy đồ vật trong tay ta, sau đó lại nhìn Phượng Ngự Thiên khoa tay múa chân.

“Hắn nói cái gì?” Ta căn bản không biết hắn đang ám chỉ điều gì.

“Hắn nói, bảo ta mang người ra ngoài ngắm trăng, ở đây giao cho hắn.” Phượng Ngự Thiên cười đến bất đắc dĩ.

“Vậy hắn cúi đầu với ta làm gì?” Ta không phải thần, đừng bái lạy ta.

“Hắn nói với ta...” Phượng Ngự Thiên ho khan một tiếng, “Đưa chủ mẫu ra ngoài ngắm trăng.”

“A...” Ta lập tức có phản ứng, “Hắn tưởng ta là nữ chủ nhân?”

“Người là người ngoài đầu tiên bước chân vào nơi này.” Phượng Ngự Thiên không nói rõ, nhưng cũng đã cho ta đáp án.

Ta ngược lại trừng mắt một cái, “Vậy cũng đâu nói lên cái gì.” Chỉ là trước đây hắn không gặp được người cùng chung chí hướng thôi.

“Đi thôi.” Phượng Ngự Thiên rất tự nhiên kéo lấy tay ta.

Ta không có phản ứng, mặc cho hắn nắm. Nam nữ thụ thụ bất thân đó đừng dùng trên người ta, vô hiệu thôi.

Đi tới tiểu viện bên ngoài, ta rất tự nhiên ngồi lên bàn đu dây. Lúc trước không chơi đu dây, nhưng bây giờ lại thích cảm giác ngồi đu dây rồi.

Phượng Ngự Thiên từ phía sau nhẹ nhàng đẩy một cái, “Nếu như cùng lúc gặp phải ta và Mộ Dung Phong vân, người sẽ chọn ai?” Hắn... Trời ạ... Hắn đối với ta... Trời ạ, để ta chết đi.

Biểu tình trên mặt ta đột nhiên cứng ngắc, “Vấn đề này không thể so sánh được, kỳ thực.... là ta gặp người trước, còn Mộ Dung Phong Vân... Ta...Ta...cùng hắn...” Ta lúc nào lại học được ấp a ấp úng rồi.

“Có gì cứ nói.” Phượng Ngự Thiên đủ thông minh, từ lời nói của ta và Tử Ly, hắn từ lâu đã nghe ra đầu mối.

“Người có biết cái gì là xuyên qua thời không không? Chính là từ một thời không khác của mấy trăm năm sau, thậm chí là mấy nghìn năm sau đến đây. Thân thể của Mộ Dung Tử Lung, nhưng linh hồn của Hạ Tử Lung. Mộ Dung phu nhân Thanh Nhã cũng là xuyên tới, ở mấy nghìn năm sau, chúng ta là tỷ muội. Ngày đó, chúng ta bị kẻ thù sát hại, thời điểm tử vong có chút khác nhau, khi đến cổ đại rồi, đã là cách nhau tận hai mươi mấy năm. Ta cùng Tử Ly thân thể là tỷ muội, nhưng linh hồn là chất nữ và tiểu di. Đêm đó gặp phải người, là lúc ta vừa đến cổ đại. Về phần Mộ Dung Phong Vân, rất lâu sau ta mới gặp hắn.” Nói ra bí mật này rồi, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn. (TN: À, hóa ra Tử Ly cũng biết Hạ Tử Lung xuyên vào thân thể của Mộ Dung Tử Lung rồi =.=)

Hắn cũng không phải là quá kinh ngạc, chỉ là thở dài một tiếng, “Thân thể người vẫn là của Tử Lung, đúng không?”

“Đúng.” Người bình thường khi nghe thấy chuyện này, rất khó tiếp nhận. Khả năng thích ứng của người này quả thật là cao đến rồi tung rồi mù, hoàn toàn không chút sợ hãi.

Hắn trầm mặc một lát, tựa đầu vào vai ta, thở dài một tiếng, “Người gặp ta trước, nhưng yêu thì lại yêu hắn. Trọng sắc khinh bạn, may mà ta đã có nữ nhân mình thích, nếu như yêu phải người, ta nhất định rất thâm.” Trong giọng nói hắn mang theo oán giận, e rằng cả Tần Hương Liên (1) oán giận cũng không được như hắn.

“Người...” Hắn chỉ là nói giỡn với ta thôi à? Ta bày ra bộ dáng tươi cười, vờ như hết sức dịu dàng, “Ta còn tưởng là người thích ta?” Ta vẫn tưởng là mình che giấu tốt, nhưng từ giọng nói vẫn nghe ra có chút thất vọng.

Kỳ quái? Ta thất vọng cái gì?

Ta có Mộ Dung Phong Vân, hắn cũng có nữ nhân hắn yêu, ta tại sao còn muốn biết lời hắn là thật hay đùa?

“Thế nào? Người thất vọng? Chẳng lẽ...” Hắn trêu chọc nói, “Người yêu ta sao? Ta chỉ xem người là bạn tốt, không xem người là nữ nhân.” Việc này không đáng cười đâu a.

Khi mới gặp nhau, ta kinh diễm. Yêu Mộ Dung Phong Vân, không phải chỉ là trong nháy mắt sao?

Ta nhéo cánh tay mình một cái, lại khôi phục bộ dáng tươi cười, “Người nói xem?” Không yêu, trong lòng ta đã có người khác rồi. Hơn nữa, ta không có tư cách yêu. Chỉ hai điều đó, đủ nói lên ta không yêu hắn.

Hắn ho khan một tiếng, lén lén lút lút, dáo dác dác dác liếc mắt nhìn xung quanh, “Ta không có phước thụ hưởng.” Đúng là hài hước.

Ta cười đến càng ung dung, “Đi, ta với người quen nhau chỉ ba tháng, không nhanh như vậy.” Trong vòng hai tháng thích Mộ Dung Phong Vân là đủ ngu ngốc rồi, nếu thích cả Phượng Ngự Thiên thì ta đúng là háo sắc.

Phượng Ngự Thiên đẩy ta một cái, ý tứ sâu xa nói, “Có đôi khi, trong nháy mắt là đã đủ rồi.”

Ta cười cười, nhưng vẫn không nói gì. Tiểu ý trong mắt càng lúc càng đậm, ta không khỏi nhớ tới trong nháy mắt đó.

Ta không tin bốn chữ nhất kiến chung tình, nhưng đối với nam nhân lại nhất kiến chung tình, quả thật là báo ứng a.

Có đôi khi, trong nháy mắt, thật sự đã đủ rồi.

Trăng lặn dần, trời từ từ sáng hẳn lên, ta ngồi trên bàn đu dây. Phượng Ngự Thiên ở ngoài sau đấy. Hình ảnh yên lặng ấm áp tựa hồ như được định cách, duy trì thật lâu, thật lâu... mãi cho đến khi... ánh nắng ban mai hiện ra, ửng đỏ nửa bầu trời.

.....

Vì an toàn của Hoàng Phủ Hạo cùng Tử Ly, ta tự mình đưa họ hồi cung. Vốn dự định lôi kéo cả Phượng Ngự Thiên, chỉ đáng tiếc hắn không muốn tham gia đảng tranh, nên cự tuyệt làm bảo tiêu miễn phí. Hắn không tham gia đảng tranh cũng không sao cả, lấy võ công của ba người bọn ta, tới ám sát chính là tự sát.

Một lần đi này, ta cũng trực tiếp được tiến cung. Nhớ Hạ Tử Lung ta cũng là từ trong sống to gió lớn cút tới đây, đến cả cung điện Buckingham cũng từng ghé thăm vài lần. Đi vào hoàng cung cổ đại, so với Lưu Mỗ bước vào hoa viên lồng lầy cũng không khác gì mấy. Nữ nhân mà, ai chẳng hiếu kỳ. May mà Thanh Nhã không phát hiện ra, bằng không tỷ ấy nhất định cười ta thiếu kiến thức.

Theo lý mà nói, làm tỷ tỷ của thái tử phi, ta có thể lễ thẳng khí hùng dạo qua dạo lại ở trong cung. Thế nhưng, động tác, thần thái cùng hành động của ta, chẳng khác gì một tên trộm. Từ lúc đi vào hoàng cung, ta cứ trốn trốn tránh tránh.

Hết cách rồi, ai bảo ta may mắn qua chi?

Cùng tiểu công chúa xưng huynh gọi đệ, cùng Viêm vương Hoàng Phủ Viêm giao tình không ít, ngay cả tam gia, đêm qua cũng từng mời ta uống rượu. Nếu không cẩn thận bị người khác nhận ra, hậu quả nhất định khôn lường.

Ta vẫn cúi đầu, đi theo bọn họ tới thái tử cung. Vừa vào thái tử cung, ta lập tức kéo kéo Tử Ly, “Đưa ta vào tẩm cung của cháu thay quần áo.” Mau chóng thay y phục sau đó bịt khăn che mặt xem ra thỏa đáng hơn,

“Tiểu di...” Hoàng Phủ Hạo hiển nhiên đã sớm phát hiện bộ dạng kỳ quái của ta, “Đi trốn cái gì?”

“Không thể nói ở đây được, đến tẩm cung, trốn xong rồi nói.” Đầu ta cúi càng lúc càng thấp hơn.

“Đi thôi.” Tử Ly lôi kéo tay ta, thẳng đến tẩm cung, hoàn toàn xem Hoàng Phủ Hạo như không tồn tại.

Tử Ly kỳ thực rất thông minh, còn chưa vào đến tẩm cung, đã bắt đầu cho hai bên trái phải lui xuống. Hoàng Phủ Hạo thân là thái tử, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau bọn ta ăn bụi.

Khi chúng ta vừa vào đến tẩm cung, Tử Ly lập tức đóng cửa lại, Hoàng Phủ Hạo đi theo phía sau bị cánh cửa đập vào mũi một cái, “Hoàng Phủ Hạo, tìm tâm phúc của chàng trấn giữ bên ngoài, nếu không phiền chàng trấn giữ.”

Hoàng Phủ Hạo cười khổ một tiếng, “Yên tâm đi.” Cưỡi phải Ly nhi nhà ta, đúng là làm khó hấn rồi.

Thân ảnh xinh đẹp lại đi vòng ra sau bức bình phong, chui đầu vào tủ quần áo. Chọn lựa một hồi, rốt cuộc cầm lấy một bộ y phục đi ra, “Tiểu di, y phục này là cháu mới may, mặc vẫn còn rộng, dĩ mặc chắc là vừa.”

“Ta không khách sáo.” Thân là thái tử phi, Tử Ly không thiếu y phục. Nếu tặng ta, ta cũng không cần làm bộ làm gì. Đều là người một nhà, cần gì phải khách khí như vậy?

“Tiểu di, Phương Ngự Thiên là ai?” Tử Ly bắt đầu tám chuyện hỏi.

Ta một bên vừa mặc quần áo, một bên trả lời, “Bằng hữu của ta.” Ta cùng tên kia chỉ là bạn thân, đây là hấn chính miệng nói. Bạn thân thì bạn thân, bạn thân lâu dài.

Tử Ly hai mắt sáng ngời, “Thật không? Bạn trai?” Tiểu cô nương này có phải quá nhiều chuyện rồi không.

“Đi chết đi.” Ta trực tiếp cởi y phục ra ném vào mặt nàng, “Đi xử lý.” Trên y phục ta toàn là vết máu, không biết mấy kẻ vừa rồi nhìn ta như thế nào.

“Ồ.” Tử Ly bĩu bĩu môi, “Cháu sẽ xử lý.” Đều đã lớn cả rồi, đừng làm thái độ này ở trước mặt ta.

Tử Ly vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, ta tuy rằng vóc dáng cao lớn, nhưng trên người cũng không được mấy cân thịt. Mặc y phục của nàng cũng rất vừa người, khế, có hơi ngắn một chút. Nhưng chỉ một chút thôi, không nhiều lắm.

Một thước sáu so với một thước năm, đúng là có chút chênh lệch. Nếu như không phải bộ quần áo này may đủ lớn, e rằng có thể xem như bảy phần đang mặc vậy rồi.

“Cháu đã nói qua lai lịch của ta với Hoàng Phủ Hạo chứ?” Về phần lai lịch của ta, không cần giới thiệu lại với nàng làm gì. Ta tin tưởng, Thanh Nhã đã kể lại đầy đủ.

Tử Ly gật đầu, “Có.”

“Tốt, vấn đề này giao cho cháu giải thích với hấn. Phiền cháu nói với hấn, trước mặt người ngoài gọi ta tỷ tỷ, sau lưng thì gọi tiểu di.” Thân phận của ta đúng là không phải lớn bình thường. Sau này Tử Ly có hài tử rồi, không phải gọi ta là di nãi nãi á? Di nãi nãi của quân chủ tương lai? Hắc hắc... Oai phong.

“Nói với hấn, bây giờ ta đang lấy thân phận phong lưu công tử cùng Phương nhi trà trộn vào tam gia đảng làm nội ứng, có tin tức gì ta sẽ báo trước với tỷ phụ. Ta cùng Hoàng Phủ Viêm, Lam Nhi, đều có chút giao tình. Bọn họ đã gặp qua khuôn mặt thật của ta, nên cháu phải chú ý chừng mực.” Tử Ly nhìn như đơn thuần, nhưng thực tế khôn khéo hơn bất cứ ai. Đôi mắt tong suốt đó, thỉnh thoảng phát ra hào quang lấp lánh. Ta tin tưởng đôi mắt của mình, cũng tin tưởng sự dặt dờ của Thanh Nhã.

Tử Ly cười hi hi, “Đã biết.” Chỉ số thông minh của Thanh Nhã phải nói là cao hơn ta, Mộ Dung tỷ phụ vừa nhìn đã biết là người không dễ chọc, con gái của bọn họ, nếu không phải siêu cấp thiên tài thì cũng là thiên tài. Đơn thuần, trẻ con, chỉ là nguyệt trang tự vệ.

Tử Ly nhìn như trẻ nhỏ đơn thuần, khiến ta nhìn không được yêu thương sờ sờ tóc nàng, “Tử Ly à, tiểu di biết cháu rất thông minh. Ta chỉ muốn nhắc nhở cháu một việc, chim bay mất hết, cung tốt được cất đi. Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu (2), đây là đạo lý ngàn đời không đổi. Văn Trọng, Hàn Tín chính là những ví dụ điển hình. Nếu một ngày Hoàng Phủ Hạo có được thiên hạ, Mộ Dung gia chỉ có thể noi theo Phạm Lãi ẩn cư, đến lúc đó, cháu cái gì cũng phải dựa vào bản thân mình. Hậu cung cùng triều đình là không thể tách ra được, nếu một ngày Mộ Dung gia mất đi quyền thế, có thể nguy hại đến địa vị của cháu. Ta không biết cháu có yêu hấn hay không, thế nhưng, đừng lún vào sâu quá. Có một số việc, hấn cũng không làm chủ được. Sinh ra trong nhà đế vương, có rất nhiều thứ bất đắc dĩ.

Tử Ly nheo mắt một cái, khuôn mặt búp bê thanh tú cũng không hiện ra chút biểu tình gì, “Cháu không phải là thê tử của hấn.” Tay nàng chậm rãi siết lại, khoe môi cong ra một vòng cung châm biếm, “Người hấn lấy là con gái Mộ Dung tướng quân, là con gái nuôi của giám quốc công chúa, là cháu gái của hoàng hậu, là cháu ngoại của thừa tướng tiền nhiệm.”

Ta nhíu mày, vẻ lo lắng trong mắt càng lúc càng sâu, “Cháu tính làm thế nào?”

Tiểu ý trên môi Tử Ly càng lúc càng đậm, nhưng lại lạnh đến tận xương, “Hấn muốn cái gì, chúng ta cho hấn cái gì. Cuộc hôn nhân này, đối với hấn cũng chỉ là giao dịch. Yêu ta sủng ta, chỉ là làm cho người ngoài xem thôi.”

Ta lôi kéo nàng ngồi xuống, “Tiểu Ly, ta vẫn chưa tâm sự với cháu lần nào.” Không hổ danh là con gái của Thanh Nhã, rất có phong phạm sát thủ.

“Ngoại công cháu làm thừa tướng nhiều năm, thế lực không phải tầm thường. Cữu cữu (cậu) cháu lại là hình bộ thượng thư, đại di nương lại là hoàng hậu, cha tuy rằng từ chức đã nhiều năm, nhưng tướng lĩnh trong quân đa số đều là bộ hạ của cha. Cữu cữu cùng cữu mụ (mợ) kiêm điệp tình thâm, mợ không mang thai được, cậu lại không muốn nạp thiếp, nên họ vẫn xem cháu như con gái ruột của mình. Di nương nhiều lần mang thai, nhưng bị hãm hại, đến nay vẫn không có một đứa con nào. Cháu là hậu nhân duy nhất của Mộ Dung gia cùng Lục gia, lấy cháu, chắc chắn có được sự hỗ trợ của Lục gia và Mộ Dung gia. Huống chi, mấy năm nay Thừa Thiên vương triều vẫn do nghĩa mẫu chấp chính. Ai kế ngôi hoàng đế, phải tùy theo ý nghĩa mẫu.” Nàng chậm rãi quay đầu nhìn ta, “Lúc hấn lấy ta, nghĩa mẫu vẫn... sống rất khỏe mạnh.” Khuôn mặt búp bê ngây thơ vô tội hiện lên vẻ mặt âm trầm, quỷ dị không nói nên lời.

“...Tại sao cháu còn gả cho hấn?” Lấy tính cách của Thanh Nhã, nhất định không đẩy con gái vào hố lửa đâu.

Đôi mắt Tử Ly đột nhiên hiện lên một tầng sương lạnh, vẻ mặt càng lúc càng quỷ dị, “Bởi vì trước kia là cháu yên hấn. Năm đó, cháu trẻ người non dạ, bị hấn lừa. Đến khi theo hấn rồi, mới biết được hấn cố ý tiếp cận cháu, lấy cháu, chỉ vì muốn có được thiên hạ. Hấn cư nhiên nói với người khác, sau này sẽ cho cháu danh hiệu hoàng hậu, nhưng sau đó sẽ đẩy vào lãnh cung. Hấn trái ôm phải ấp, hưởng thụ mỹ nhân thiên hạ. Cháu yêu hấn, vậy mà hấn dám đối xử với cháu như vậy.”

Ta đột nhiên có một loại xung động muốn giết chết Hoàng Phủ Hạo, nhưng phải cố nén giận, “Ai, chuyện tình cảm tiểu di không giúp được cháu, thế nhưng... Ly nhi, cố gắng chăm sóc tốt bản thân mình, đừng để bản thân mình chết khổ ở đây.” Ta vẫn cho rằng bọn họ ân ái ái ái, ai ngờ...

Đến cả người ngoài còn vô phương chịu đựng, Tiểu Ly làm sao có thể chịu đựng nổi đây?

Tử ly cười khổ một tiếng, “Lúc quen biết hấn, cháu mới mười lăm tuổi, trải qua bốn năm năm tháng, cháu đương nhiên không phải là Mộ Dung Tử Ly trước kia rồi. Khi hấn tưởng rằng mình đã nhận nhầm người, vứt bỏ cháu muốn lấy người khác, Mộ Dung Tử Ly đã chết, đã bị giết chết rồi.” Từ ánh mắt nàng, ta nhìn thấy được cảm tình nồng đậm.

“Nếu đã như vậy, tại sao cháu còn cam tâm giúp hấn?” Rõ ràng là yêu thương sâu đậm như vậy, còn không muốn thừa nhận.

Ánh mắt âm trầm đã có thêm mấy phần như hòa, Tử Ly có chút bất đắc dĩ, “Cháu đã hứa với nghĩa mẫu, chỉ cần hấn không bỏ mặc cháu, cháu sẽ không hưu phu. Huống chi, cháu không phải là người bất phân thị phi. Bên trọng bên khinh, cháu có thể phân biệt rõ ràng.” Thâm tình trong mắt Hoàng Phủ Hạo, không gạt được người ta a. Là Hoàng Phủ Tiệp biết bọn họ có tình, mới ép Tử Ly lưu lại.

Tử Ly hơi dừng một chút, “Tiểu di, có một số việc không phải di muốn liên được. Bất luận thế nào, Mộ Dung gia cùng Lục gia đều liên can đến thái tử đảng. Nếu như thiên hạ để cho Hoàng Phủ Thanh hay Hoàng Phủ Huyền nắm được, bọn họ nhất định diệt cỏ sẽ diệt tận gốc. Chúng ta cả nhà có thể ẩn cư, thế nhưng còn người thân bạn bè thì sao? Ngoại công và cứu cứu suốt đời làm quan, công chính liêm minh. Lễ nào, muốn bọn họ chịu oan mà chết, bị nói xấu là nịnh thần?” Ánh mắt Tử Ly từ từ rơi lên cánh cửa đang đóng chặt, “Tiểu di, từ ngày cháu gả đến thái tử cung, chúng ta đã không còn đường lui rồi.”

“Ta hiểu rõ, chúng ta đã thân bất do kỷ rồi.” Ta ôm lấy Tử Ly, thật sâu thở dài, “Chỉ hi vọng là, chúng ta còn có thể toàn mạng rút lui, bỏ quyền thế, hưởng giàu sang.”

Tử Ly cười nhạt, trên mặt xet qua một ý cười khinh miệt, “Tiểu di yên tâm, chỉ cần hấn được cả thiên hạ, cháu lập tức cho hấn một lý do đối phó Mộ Dung gia.” Cái lý do đó, hấn là nàng rồi.

“Ly nhi, đừng miễn cưỡng chính mình. Cha cháu là tướng quân uy chấn thiên hạ, mẹ cháu phú khả địch quốc, còn là Dạ Oanh danh chấn giang hồ, di hai cháu là ta, là Dạ Phượng tuyệt thế sát thủ, có đôi khi, đừng miễn cưỡng chính mình. Chúng ta đều đứng sau lưng cháu, nếu mệt mỏi thì cứ nghỉ ngơi đi, để chúng ta gánh trách nhiệm thay cháu.” Nàng chỉ là một nữ hài mới mười mấy tuổi, sao phải gánh trên vai nhiều thứ như vậy.

Nhớ tới má lúm đồng tiền hồn nhiên ngọt ngào của nàng, ta nhin không được chua xót. Đàng sau nụ cười ngọt ngào đó, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu đau khổ?

Nàng ngẩng đầu, hé ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, “Tiểu di, cháu không sao, thật sự không sao mà. Chỉ cần cha mẹ khỏe, đại ca khỏe, di khỏe, cháu đã yên tâm rồi, mọi nỗ lực của cháu chính là xứng đáng.” Cá tính nàng giống y như Thanh Nhã, bề ngoài luôn luôn hờ hững vô lo, nhưng tất cả âm u đều giấu ở trong lòng. Như vậy rất khổ, rất mệt mỏi.

Ta vỗ ngực, “Yên tâm đi, chúng ta sẽ không để cháu một mình. Sau lưng cháu còn có cả nhà chúng ta, trời có sập xuống, chúng ta cũng đỡ thay cháu.”

“Tiểu di, đây là lần đầu tiên di đến, cháu mang di đi tham quan. Cháu nói cho di biết, không hề thua kém cổ cung đâu.” Tử Ly hăng hái bưng bưng kéo lấy tay ta, tựa hồ, tất cả những điều ban nãy chưa từng xảy ra, “Đúng rồi, phải gọi là tỷ tỷ mới phải. Tỷ tỷ, muối đã sai hạ nhân chuẩn bị trà bánh, đến ngự hoa viên ngắm cảnh đi.”

Ta mỉm cười, “Tốt.” Nữ hài này, chiều dài người thân a. Yêu của của nàng, ta sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

.....

Tuy rằng đang là mùa hạ, nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào đến cảnh trí trong cung. Hoàng cung mà, là căn cứ quốc gia, đương nhiên không thể keo kiệt, một năm bốn mùa hoa nở cũng rất hiển nhiên.

Phòng ốc tầng tầng lớp lớp, lộng lẫy xa hoa. Đứng từ chỗ cao nhìn xuống, căn bản sâu không thấy đáy. Ngoại trừ thỉnh thoảng có vài con nhạn bay qua, cũng chỉ thấy được ngói lưu ly hoa mỹ. Một tiểu thành thị quy mô cũng chỉ thế này thôi, nếu như muốn đi dạo khắp nơi, ít nhất cũng mất nửa tháng. Nửa tháng cũng chỉ là phỏng chừng, không chừng là phải cần một tháng.

“Chúng ta trở về đi.” Ta căn bản cũng không phải đa cảm gì, ngắm hoa bắt bướm càng không thích hợp với ta. Tùy tiện đi dạo một chút, ta liền muốn bỏ đi.

“Hình như đã tới giờ dùng ngọc thiện (ăn trưa) rồi.” Tử Ly ngây thơ ngẩng mặt nhìn trời, “Đã không còn sớm nữa.”

“Đúng là không còn sớm nữa.” Thế nhưng ta tạm thời vẫn chưa đói bụng.

“Vô Ưu, sai phòng bếp chuẩn bị vài món tỷ tỷ thích.” Vị Vô Ưu tiểu thư này, là thiếp thân nha hoàn của Tử Ly, cũng chính là vị nha hoàn vô công lợi hại mà Hoàng Phủ Hạo từng nhắc tới. Kỳ thực ta rất bội phục nàng, có thể cùng hộ vệ của Hoàng Phủ Hạo cùng nhau dẫn dụ sát thủ bảo hộ chủ nhân, rất đáng khen ngợi. Điều khiến ta bội phục hơn chính là, hộ vệ cùng nha hoàn cư nhiên có thể đẩy lùi một đám sát thủ, trước khi chúng ta hồi cung.

Vô Ưu lợi hại như vậy, không biết Vô Lệ võ công thế nào? Các nàng cùng nhau lớn lên, Thanh Nhã chắc hẳn không phải bên trọng bên khinh chứ?

“Vâng.” Vô Ưu xinh đẹp trả lời một tiếp, vội vã chạy đi.

Một tiếng cười nhạt nhẹ nhàng thổi tới bên tai, “Thái tử phi điện hạ, gần đây khỏe chứ.” Một vị mỹ nhân cổ đại từ sau núi giả đi tới, phía sau còn có rất nhiều thái giám, cung nữ.

Nàng một thân trang phục hoa lệ, ưu nhã cao quý, vừa nhìn đã biết thân phận bất phàm.

Tử Ly ngây thơ cười, hướng nàng hành lễ, “Ly nhi bái kiến Lệ quý phi nương nương.” Lệ quý phi... Đại nào mở ra trăm độ, bắt đầu tìm kiếm.

Lệ quý phi, xuất thân giàu có. Thông tuệ xinh đẹp, rất được đương kim hoàng thượng sủng ái. Có hai con, trưởng tử Hoàng Phủ Viêm, thứ tử Hoàng Phủ Thanh.

“Mộ Dung Tử Lung bái kiến nương nương.” Ta cũng học theo Tử Ly hành lễ.

Lệ quý phi ôn hòa nâng đỡ ta, “Không cần đa lễ.”

“Đa tạ nương nương.” Lời khách sáo tuyệt đối không thể miễn.

“Nương nương.” Tử Ly làm nũng lôi kéo tay áo nàng, “Nương nương, người ta rất nhớ bánh hoa quế trong cung của ngài, phải làm sao đây?”

Lệ quý phi cười cười, sủng nịnh sờ sờ tóc nàng, “Hôm nay có làm, đến cung ta trò chuyện chút đi.” Ai nấy đều thích sờ tóc nàng, ta cũng thích. Tử Ly tính tình thế này, thật sự khiến người ta muốn sờ tóc nàng.

“Bánh hoa quế.” Nàng lập tức hô lên, “Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đến chỗ nương nương ăn chút điểm tâm đi, rất ngon a.”

“Quấy rầy nương nương rồi.” Tuy rằng ta cũng muốn ăn lắm, thế nhưng vẫn phải như cũ duy trì phong phạm của bậc tiểu thư khuê các.

Lệ quý phi lôi kéo tay ta, “Mộ Dung cô nương không cần đa lễ, ta vẫn thương yêu Ly nhi như con gái ruột của mình.” Nếu như không có ai cần Tử Ly, ta cũng sẽ xem nàng như con gái ruột của mình.

Ta cười nhạt, “Được nương nương ưu ái, đúng là phúc đức của thái tử phi.”

“Quả nhiên huệ chất lan tâm.” Lệ quý phi đưa tay kéo một cái, khoe môi cong ra tiểu ý, “Ly nhi ngây thơ khả ái, Tử Lung khéo léo thành thạo. Tỷ muội hai người một tĩnh một động, Mộ Dung tướng quân thật sự rất có phúc.”

“Nương nương quá khen, hai vị hoàng tử của nương nương sáng suốt bất phàm, văn tài võ lược, tỷ muội chúng ta không bằng được một phần vạn của hai vị hoàng tử.” Hai nam nhân kia mà không so được với chúng ta mới là một vấn đề lớn.

Lệ quý phi quay đầu tỉ mỉ đánh giá ta, “Nha đầu này, dẻo miệng thật.”

“Tử Lung chỉ là ăn ngay nói thẳng mà thôi.” Ta phi thường khiêm tốn.

Lệ quý phi trêu ghẹo nói, “Nếu ngươi đã tán thưởng như vậy, chi bằng gả ột trong hai hoàng tử đi.” Quên đi, ta không có hứng thú đó.

“Tử Lung không tài không đức, không xinh đẹp, sao dám trèo cao.” Lúc này càng khiêm tốn càng tốt.

“Ngươi quá khiêm tốn rồi.” Lệ quý phi liếc mắt nhìn ta, “Tại sao phải che mặt?”

“Tử Lung thân thể yếu đuối, không được ra gió.” Ta cảm mạo, làm phiền tránh ra xa chút đi.

“Đáng tiếc, nhưng mà...” Nàng thỏa mãn mỉm cười, “Tuy rằng không nhìn thấy dung mạo của ngươi, nhưng ta tin tưởng ngươi là một đại mỹ nhân.”

“Nương nương quá khen, Tử Lung chỉ có chút tư sắc, so ra kém nương nương vạn phần.” Người khác khen ta đẹp, ta càng phải khiêm tốn.

Bất luận đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng chỉ cần là nữ nhân, đều muốn nghe người khác nói mình đẹp. Lệ quý phi bị ta làm ặt mây rạn vỡ, “Chả trách người rất ít khi lộ diện, hóa ra là do Mộ Dung tướng quân luyện tiếu, nếu ta có được một nữ nhi huệ chất lan tâm thể này, cũng muốn giấu luôn trong nhà.” Ít lộ diện ra ngoài là không muốn gây thêm phiền toái, người có thấy qua công chúa tiền triều nào lại dám ngênh ngang lộ đầu ra ngoài không? Sinh mệnh vô cùng quý giá, cúi đầu thấp một chút.

“Nương nương nói đùa, tiểu nữ thể chất yếu ớt nhiều bệnh, phải ở nhà tịnh dưỡng.” Mộ Dung Tử Lung từng nói với ta, nàng cần bản không bước chân ra khỏi nhà. Cho dù có xuất môn, cũng là vào lúc nửa đêm. Còn nguyên nhân thì... tuyệt đối không phải là sinh bệnh.

“Người cũng đã mười chín rồi, lúc trước hoàng hậu nương nương mời người đi ngắm hoa, vốn định chỉ hôn cho người, ai ngờ...” Lệ quý phi lắc đầu, thở dài một tiếng, “Người thân thể không khỏe, để các thiên kim khác được lợi rồi.”

“Nếu Tử Lung sớm xuất giá, sao lại có cơ hội gặp mặt nương nương được? Không dẫu gì nương nương, ta cùng ngài vừa gặp đã thân. Tử Lung là trưởng nữ, ca ca lại không hiểu được tâm tình nữ nhi. Cùng nương nương nói chuyện phiếm, thật giống như có thêm một vị tỷ tỷ.” Ta rất ghét bản thân mình, cái loại nói dối a dua nịnh hót này cũng nói cho lưu loát, thật sự là điên rồi.

Lệ quý phi tuy rằng rất hài lòng, nhưng vẫn khiêm tốn, “Ta so với người lớn hơn mấy chục tuổi, già lắm rồi.”

“Kỳ thực... Ta...” Ta do dự một chút, xấu hổ nói, “Lúc ban đầu nhìn thấy ngài, ta cho rằng... ngài là vị hoàng tử phi nào đó.” Đương nhiên là nói dối rồi, chỉ là kỹ thuật diễn của ta quá đạt thôi.

Lệ quý phi cười đến rất hài lòng, “Nha đầu, ta thích người rồi. Rảnh rồi tiến cung nhiều hơn đi, hầu lão thái bà ta.” Ta dám đánh cược, nàng đã rất lâu không được vui vẻ thế này.

“Chỉ cần nương nương không ghét bỏ, đã là vinh hạnh của Tử Lung.” Không rảnh đâu, bận bịu đối phó hai vị nữ tử người rồi, người cứ từ từ xếp hàng đi.

“Nương nương, chỉ sợ ngài chê tỷ tỷ phiền phức.” Tử Ly rất hợp thời chen vào.

Lệ quý phi giả vờ ra vẻ tức giận, “Ghét bỏ ta rồi phải không?”

“Nương nương, tỷ muội ta nào dám.” Tử Ly lại dán vào người Lệ quý phi, ra vẻ hờn dỗi.

Lệ quý phi bật cười, “Được rồi, đừng làm nũng nữa. Hôm nay đến cung ta dùng bữa đi, nhân tiện hầu chuyện lão thái bà này.”

Ta có thể chọn đường khác không? Đáp án đương nhiên là không có rồi.

Lệ quý phi chỉ chỉ vào hoa sen cách đó không xa, hăng hái bưng bưng, “Tử Lung người xem, hoa sen rất đẹp.” Hoa sen thì có gì đẹp chứ.

“Gần mà chẳng nhiễm bùn, chính là khí phách khó có được nhất.” Hai câu qua loa cho có lệ.

“Hoa sen có thể làm được, nhưng người trên đời hiếm ai làm được.” Lệ quý phi cảm thán.

“Kỳ thực, ta thấy khiến người vui vẻ là được rồi, không cần phải tính toán gì nhiều. Hoa sen gần bùn mà chẳng nhiễm bùn, hoa mai ngạo tuyết lạnh sương, cỏ dại ngoan cường sinh trưởng, từng bách bốn mùa đều xanh, mỗi loại đều có đặc sắc riêng, có ưu điểm riêng của mình. Hoa sen gần bùn mà chẳng nhiễm bùn, nhưng không đủ ngoan cường. Hoa mai ngạo tuyết lạnh sương, nhưng không thường xuyên nở. Có thể, hoa mai là bị môi trường ô nhiễm rồi. Thế nhưng, về cứng cỏi của nó, đáng để người ta học hỏi. Có thể, hoa sen đúng là thiếu kiên cường, thế nhưng nó thiện lương. Còn người không cần quá hoàn mỹ, ưu điểm khuyết điểm đồng thời tồn tại, mới thật sự là con người chân chính.” Quá hoàn mỹ thì không phải người, mà là thần. Với ta mà nói, người không cần quá hoàn mỹ, hiểu được cuộc sống, biết yêu cái thiện là đã đủ rồi.

“Quan niệm của người thật độc đáo...”

Cũng không biết có phải Lệ quý phi quá cô độc hay không, trực tiếp giữ chúng ta lại cho đến giờ ăn tối. Ăn tối xong, thái tử tự mình tới đòi người, nàng lưu luyến không rời để Tử Ly đi. Ta cũng đang muốn bỏ đi, lại bị nàng ngăn cản. Không cần ta đồng ý, nàng lập tức sai người đến Mộ Dung gia báo tin, đêm nay ta ở

lại trong cung ngủ, Sau đó, nàng bắt đầu lôi kéo ta thao thao bất tuyệt, đem chuyện trời năm đất bắc ra làm chuyện phiếm.

Từ sắc đẹp đến thời trang, từ âm luật đến thư pháp, từ thi từ đến tình cảm, từ thân tình đến hôn nhân, từ chơi cờ đến nấu nướng... Loạn thất bát nhao, chỉ cần là thứ có thể nói, nàng toàn bộ đều đem ra làm đề tài nói được.

Tuy rằng rất phiền, nhưng cũng không khỏi tán thán nàng bác học uyên thâm. Một nữ nhân giam mình chốn thâm cung lại có kiến thức bậc này, thật sự hiếm thấy.

Có lẽ do nàng trò chuyện rất vui vẻ, lôi kéo ta đốt nến nói chuyện đêm, chờ nàng nói xong, trời cũng đã sáng rồi. Hai ngày hai đêm không ngủ, ta đã mệt muốn chết. May mà nàng có thiện tâm, mời ta cùng nhau ăn điểm tâm, sau đó để các cung nữ hầu hạ ta tắm rửa thay y phục rồi ngủ.

Vừa ngã lưng vào chiếc giường lớn mềm mại, ta chỉ có một ý niệm trong đầu: Có giao tình với Lệ quý phi cũng không phải chủ ý của ta, cuộc chơi đúng là ngày càng lớn.

(1) Tần Hương Liên: Là một nhân vật khổ tình trong một vụ án của Bao công (TN: Nếu ta nhớ không nhầm thì vụ này tên ‘Bao công xử án Trần Thế Mỹ’ hay ‘Bao công xử án bạc tình lang’ gì đó =)). [Đoạn trích sau là trích trong 1 phần của giới thiệu phim :”>] Vợ quê của Trần Thế Mỹ, thôn nữ Tần Hương Liên, cùng 2 con vượt ngàn dặm đường, lặn lội đến kinh thành tìm chồng. Do đã trở thành phò mã quyền cao chức trọng nên Trần Thế Mỹ không nhận vợ con, sai người đuổi đi. Nhờ sự giúp đỡ của Triền Chiêu, Hương Liên tới được công đường nhờ Bao Đại Nhân trả lại sự công bằng. Bao Chứng biết việc bỏ vợ, cưới công chúa là phạm tội khi quân nên khuyên Trần Thế Mỹ quay đầu. Không ngờ phò mã phái Hàn Kỳ giết hại 3 mẹ con, may nhờ Triền Chiêu cứu kịp. Hàn Kỳ ăn năn trước việc mình làm đã mang đao đồng là vật trong phủ phò mã làm bằng chứng tố cáo tội ác của Trần Thế Mỹ. Trước chứng cứ rành rành, Bao Chứng buộc Trần Thế Mỹ tới công đường chịu tội. Dựa vào sự che chở của thái hậu và công chúa, Trần Thế Mỹ đã hống hách thách thức Bao Đại Nhân. Đúng lúc phẫn nộ thì Thái hậu và công chúa đến đòi người. Bao Chứng vì sự công bằng vẫn kiên quyết xử chém Trần Thế Mỹ.

(2) Nguyên văn là: Phi điều tẩn, lương cung tàng, giảo thổ tử, tẩu cầu phanh: Ý nghĩa tương tự như “vắt chanh bỏ vỏ”, “qua cầu rút ván”, sau khi một vật hết giá trị lợi dụng liền hủy đi.

34. Q.1 - Chương 34: Tam Vương Phân Tranh

Ở trong cung hai ngày, ta rốt cuộc cũng mãn hạn tù trở ra. Giám ngục Lệ quý phi cho ta mượn phượng liễn (1) của nàng, để ta oai phong lẫm liệt bước ra khỏi cung. Mười sáu người khiêng, so với kiệu tám người oai hơn rất nhiều.

Ta cũng không còn ghét Lệ quý phi nữa, trong mắt người ngoài, nàng oai phong vô hạn, nhưng thực tế, nàng chỉ là một nữ nhân cô độc. Trọng phụ ngoại tình, nhi tử bận rộn vì sự nghiệp. Trong hai ngày ở chung này, nàng đối với ta vô cùng tốt. Không những quan tâm chăm sóc, còn tặng ta rất nhiều trang sức quý giá. Ta nhìn ra được nàng là thật lòng thích ta, cũng không có ý đồ bất lương gì. Nếu như ta không phải thuộc thái tử đảng, nhất định sẽ thật tình đối tốt với nàng, thậm chí xem nàng là mẫu thân. Nhưng đáng tiếc, chúng ta lập trường khác biệt.

Trải qua một giờ ‘du hành’, phượng liễn rốt cuộc cũng dừng trước cửa Mộ Dung gia, tiểu cung nữ giạt mình, “Tiểu thư, tới Mộ Dung gia rồi.”

“Đã biết.” Ta ôm lấy hộp trang sức do Lệ quý phi tặng, bước xuống phượng liễn.

Một cung nữ khác mang theo một hộp thức ăn, cung kính đưa tới trước mặt ta, “Tiểu thư, nương nương bảo nô tỳ giao cái này cho ngài.”

Nàng thật sự rất có lòng, biết ta thích ăn điểm tâm trong cung, đặc biệt chuẩn bị cho ta mang về, “Thay ta cảm tạ nương nương các người.”

“Vâng, mời tiểu thư vào trong, nô tỳ xin cáo lui.” Cung tử cung kính thối lui.

“Đi thông thả.” Ta vốn định ấy lượng bạc vụn làm tiền thưởng, nhưng phát hiện ra trong người không có xu nào, “Chờ đã.” Người ta đã đi một đoạn đường xa tiễn ta về, tiền trà nước không thể không có.

“Tiểu thư có gì cần dặn?” Đứng khom lưng uốn người như vậy, ta không quen.

“Chờ đã.” Ta nhắc lần vấy cung trang đi vào bên trong.

Dù sao cũng không thể nói ta không có tiền trà nước cho nàng chứ? Vậy thì mất mặt lắm.

Kéo vấy lên, ta trực tiếp dùng chân chạy. Vừa chạy được mấy bước, đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, đụng phải một bức tường. Ai lại xây tường ở giữa đường vậy, đáng đánh.

“Ôi...” Ta xoa xoa trán, mặt mũi nhăn nhúm lại.

“Tử Lung, muội vội vội vàng vàng làm gì vậy?” Á? Bức tường biết nói. Kỳ quái, sao giọng nói này nghe quen quá vậy.

Ta ngẩng đầu, lập tức thấy được nụ cười mê người của hắn. “Đại ca...” Sắc mặt ta phi thường cứng ngắc.

Là hắn, tại sao lại là hắn? Không phải nói muốn quên hắn sao? Tại sao lại đụng phải hắn ở đây chứ? Đúng là âm hồn bất tán mà.

“Không nhận ra đại ca sao.” Hắn cười bốn cột, ngón tay xẹt qua khuôn mặt ta, “Ồ trong cung hai ngày, hồn bị câu đi rồi?”

Ta từ trạng thái não suy hồi phục tinh thần, sắc mặt lạnh lùng, “Huynh nói cái gì?” Không được nhẹ dạ, tuyệt đối không được.

“Ta nói, muội có phải bị vị hoàng tử nào đó câu hồn rồi không.” Vẻ mặt hắn trêu chọc, tự tiểu phi tiểu.

“Không phải.” Ta không muốn nhiều lời với hắn, bắt đầu từ ngày đó, ta đã đem tên Mộ Dung Phong Vân này xóa sạch khỏi sinh mệnh rồi.

“Sao vậy? Khó chịu sao?” Hắn mặt dày càng lúc càng sát gần tới, khả ái nháy mắt nhìn ta.

“Có tiền không? Cho muội mượn.” Sao hắn có thể như vậy? Lúc đó tổn thương ta sâu sắc như vậy, lại làm bộ như tất cả đều chưa từng xảy ra. Hắn thật sự quên rồi sao? Hay xem ta như kẻ ngốc mà đùa giỡn, đừng nói với ta là hắn có một đệ đệ song sinh á.

“Có a.” Hắn đưa tay lấy túi tiền ra, kéo lấy tay ta, đem tiền trên người toàn bộ bỏ vào lòng bàn tay ta.

Ta nắm chặt bạc trong tay, xoay người chạy ra ngoài, “Đa tạ, muội sẽ trả lại huynh.” Ta liều mạng nói với bản thân mình, xem hắn như chủ nợ là được.

Mộ Dung Phong Vân cười hắc hắc, tiến tới bên tai ta, “Dựa vào quan hệ của chúng ta, có cần tính toán như vậy không?” Nụ cười của hắn phi thường ám muội, giọng nói lại càng ám muội hơn. Ai không biết nhìn thấy tình huống này, nhất định sẽ cho rằng giữa chúng ta có cái gì đó.

Mà thực tế, giữa chúng ta... đúng là có gì đó thật.

Ta nhú mày, “Mộ Dung Phong Vân, huynh rốt cuộc muốn làm gì” Trêu ta, vô hiệu? Muốn ta đỏ mặt? Nằm mơ.

“Không có gì.” Mộ Dung Phong Vân thờ ơ liếc mắt nhìn ta, tự tiểu phi tiểu, “Muội ở trong cung sống quá vui vẻ, Phong Vân công tử ta đương nhiên cũng không thể thua kém. Đi, phong lưu công tử, tìm kinh thành tứ đại danh kỹ đi.” Tên hồn đản này, một ngày không chơi bởi thì chết hay sao? Cho dù muốn đi chơi bởi lêu lổng, cũng đừng để cho ta biết chứ? Đã bị hắn ăn phân nửa rồi, chiếu theo quy củ cổ đại tính toán, ta đã là lão bà của hắn. Ra ngoài tìm nữ nhân tốt nhất là hạ thấp giọng chút đi, đừng ở trước mặt lão bà nói bậy.

“Không đi.” Ta nổi giận đùng đùng rống lại, “Lão tử chúc huynh sớm ngày tỉnh tấn mạng vong.”

“Khắp cả kinh thành ai ai chẳng biết phong lưu công tử dịu dàng, muội không đi, tứ đại danh kỹ nhất định nhớ muội lắm.” Hắn ngả ngón đưa tay khoát lên vai ta, vẻ mặt tà mị.

“Lão tử tôn trọng người có tình, huynh nếu thích làm ngựa giống thì cứ việc tự nhiên, lão tử không đếm xỉa tới huynh nữa.” Con tức giận của ta càng lúc càng lớn, hầu như muốn nổi bão đánh hắn một trận.

“Sao?” Mộ Dung Phong Vân cười tà nháy nháy mắt, “Nếu như ta nhớ không nhầm, muội cùng Hoàng Phủ Viêm quan hệ không bình thường, cùng Lăng Sở Nam...”

“Ít nhất, nam bằng hữu của muội đều là người nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.” Ta khinh miệt liếc hắn một cái, “Không giống như ai kia, khẩu vị kém hết chỗ nói.” Nếu như Thi Thi kia thật sự mạnh mẽ hơn ta, ta miễn cưỡng làm như không phát hiện. Thế nhưng, nữ nhân đó thật sự tệ hại quá mức. Mộ Dung Phong Vân ở bên cạnh ả, quả thực chính là đả kích ta.

Mộ Dung Phong Vân nâng cằm ta lên, giọng điệu mờ ám tột cùng, “Tiểu Lung Nhi của ta, muội ghen sao?”

“Có quỷ mới ghen.” Cho dù ghen, ta cũng không thừa nhận.

“Đi nào, mỹ nhân của ta còn đang chờ ta đó.” Hắn tiêu sái xoay tròn một trăm tám mươi độ, trong lúc xoay người, hắn giơ tay xẹt qua mái tóc mây của ta.

“Cái gì?” Hình như hắn vừa thả vật gì đó trên đầu ta, ta vô thức giơ tay tìm kiếm.

“Không có gì, đùa chút thôi.” Hắn bình thản như không nhún nhún vai, “Đây là di vật của nương ta, phá hư muội chịu trách nhiệm.” Con mẹ nó, di vật thì phải đưa cho thê tử tương lai của hắn mới phải chứ.

“Không thể nhận được.” Ta đem cây trâm nhét lại vào lòng bàn tay hắn.

Cây trâm này trạm trở hoa văn long phụng, e rằng ý nghĩa phi phạm.

“Ta nói muội nhận được là được.” Mộ Dung Phong Vân kiên quyết đưa tay lên một bên tóc ta, lúc cài trâm lên còn tiện tay vuốt tóc, “Rất đẹp.”

“Muội nói là nhận không được mà.” Ta vui vẻ mở hộp trang sức trong lòng bàn tay ra, “Thấy không, là Lệ quý phi nương nương tặng muội đó.”

“Là di vật của nương ta, không thể so với thứ Lệ quý phi tặng được.” Mộ Dung Phong Vân tới gần ta, ở bên tai ta khẽ nói, “Nhớ kỹ, đây là di vật của nương ta. Nếu phá hư, ta cưỡng gian muội.”

“Huynh...” Trên mặt ta hiện lên một tầng đỏ ửng, “Huynh có còn là người không, muội là muội muội huynh đó.”

“Nếu như dám làm hư, muội muội cũng cưỡng gian.” Giọng nói hắn dịu dàng không gì sánh được, nhưng lại phi thường nguy hiểm, giống như lưỡi dao sắc bén đang bị vây trong tơ lụa.

“Huynh bị thần kinh, uội làm gì? Hắn phải cho thê tử huynh mới đúng.” Ta đưa tay muốn gỡ cây trâm xuống.

Còn chưa kịp gỡ, hắn đã đè tay ta lại, “Bản công tử cả đời không lấy thê, cây trâm này giao uội bảo quản. Nhớ kỹ, làm mất ta cưỡng gian muội.” Giọng nói hắn vẫn hết sức ôn nhu, tràn ngập mỉa mai.

“Muội...” Làm gì có chuyện như vậy, nhận lễ cũng ép buộc à?

“Nhớ kỹ, làm mất ta cưỡng gian muội.” Ngoại trừ câu này, có thể đổi câu khác không?

“Muội...” Ta há hốc mồm, không biết nói gì hơn.

Hắn giơ tay lên, khẽ vuốt cây trâm của ta, “Rất đẹp, gấp lại sau.”

“Ê, huynh rốt cuộc là có ý gì?” Ta không cam lòng đuối theo, không muốn hỏi ra một cái kết quả.

“Muội muội, muội tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà đợi đi, bản công tử đi tìm mỹ nhân.” Mộ Dung Phong Vân quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, sau đó nhanh chân bỏ chạy, giống như phía sau có ma rượt. Mà thật ra, có ma rượt cũng không cần chạy nhanh như vậy.

“Chờ một chút.” So vô lại đã không phải bằng được hần, đến kỹ thuật chuồn cũng không phải đối thủ của hần, Mộ Dung Phong Vân đúng là khác tinh trong đời ta mà.

Đuổi tới trước cổng lớn, một đoàn cung nữ thái giám tiễn ta về vẫn đang đứng đợi ngoài cửa.

Ta liếc mắt nhìn vị cung nữ đó, đem hộp trang sức, hộp thức ăn cùng bạc giao cho nàng, “Số bạc này là để mọi người uống chén trà, phiền các người đem những thứ này vào trong đó, giao cho nương ta.” Không nói rõ ràng tuyệt đối không thả hần đi. Muốn chạy đua chứ gì? Không thành vấn đề.

Tuy rằng ta không biết cái gì gọi là khinh công, nhưng kỹ năng chạy trốn chết, chuồn đi theo dõi tuyệt đối không phải tầm thường. Lấy tốc độ của ta, hoàn toàn có thể xin tham gia Thế Vận Hội.

Cung trang trên người làm giảm tốc độ chạy của ta, nhưng ta vẫn như cũ đuổi theo hần. Đuổi được trên dưới năm phút đồng hồ, ta thấy được thân ảnh hần lẫn trong đám người.

Đoàn người chen chúc đông nghịt, bên cạnh bỗng nhiên có một vị đại thúc đụng vào ta một cái. Ta vô thức quay đầu lại nhìn, vừa quay đầu, đã sớm không gặp bóng dáng của Mộ Dung Phong Vân nữa. Ta dám lấy tính mạng ra đảm bảo, khoảng thời gian ta thất thần tuyệt đối không vượt quá ba giây. Trong ba giây đồng hồ, đã không còn gặp Mộ Dung Phong Vân nữa.

Kinh nghiệm nói cho ta biết, hần tuyệt đối vẫn chưa đi xa. Có lẽ, hần đã tới được chỗ cần tới. Hoặc là, hần phải hiện có ai theo dõi nên núp đi rồi.

Ta ngẩng đầu nhìn những tòa nhà xung quanh, có vẻ như là tửu lâu trà quán. Không có thanh lâu a, vậy hần đi đâu?

Ta đi về phía trước hơn mười bước, đứng ở nơi hần biến mất, nhìn chung quanh.

Hiệu sách Bát Quái? Mộ Dung Phong Vân có ở trong đó không?

Ngày trước hần từng tìm hiệu sách Bát Quái hủy hoại danh tiếng của ta, bây giờ cũng có thể vào đây.

Quyết định xong, ta kéo váy chạy ập vào. Chuyện tới nước này, cứ đem hình tượng ném xuống cống đi.

Vừa vào cửa, ta chỉ thấy một khuôn mặt hòa khí phát tài. Đây không phải ai xa lạ, chính là Phượng Tam thúc thúc đồng học, “Tam thúc, Mộ Dung Phong Vân có tới đây không.” Ta chạy đến quây tính tiền, vẽ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Có tới, nhưng đi rồi.”

“Hả?” Động tác nhanh đến vậy?

“Hần vừa vội vội vàng vàng chạy ập vào, sau đó từ cửa sau phòng bếp mà chạy.”

Trong mắt ta hiện lên một tia sắc bén lạnh lẽo, “Làm sao thúc biết?” Phượng Tam đứng ở quầy, làm sau biết hần từ cửa sau phòng bếp chạy đi.

Phượng Tam mặt không biến sắc, “Ta vừa từ đó đi ra.” Phượng Tam dùng cầm chỉ chỉ điểm tâm trên quầy, “Đến phòng bếp ăn vụn, vô tình gặp hần.”

Ta theo dõi hần hồi lâu, ý đồ muốn tìm một chút dấu tích nói dối, đáng tiếc, ta thất bại rồi.

“Đa tạ tam thúc.” Ta hà tất phải nghi thần nghi quỷ, Phượng Tam cần gì phải gạt ta.

“Tay nghề của vị Cận đầu bếp này không tệ, mấy đời làm điểm tâm, tay nghề gia truyền, ném thử đi.” Phượng Tam cười cười đem thức ăn trên quầy tới trước mặt ta, “Nếu không phải một trận hỏa hoạn thiêu mất trà lâu nhà hần, vị danh trù này trăm triệu lần sẽ không ăn nhờ ở đậu đâu.”

Ta kéo tay áo lên, nắm lấy một miếng nhét vào miệng, “Vậy đúng là nên ném thử rồi.”

Phượng Tam chỉ chỉ chỗ trống trong góc phòng, “Ngồi đó mà ăn, ta sai tiểu nhị chuẩn bị cho người hai bàn, thuận tiện ngâm một ấm trà hoa cúc.” Hần hì hì cười trộm, “Miễn phí, không lấy tiền.”

Ta khoát tay, “Không muốn hoa cúc, ta muốn trà hương, thuận tiện cho ta chút dưa.” Quả nhiên là danh trù, tay nghề không tệ, xem ra đào hần đến Thái Bạch lâu được rồi.

Phượng Tam thấy ta ăn như hổ đói, nhìn không được nuốt nuốt nước bọt, “Thấy người đói như vậy, có muốn thuận tiện ăn vài món nữa không. Hẳn trước nay làm ngự trù trong hoàng cung, đồ ăn hẳn làm là phải nói là rất tuyệt.”

Ta cười hắc hắc, điềm nhiên gật đầu, “Được được, chỉ cần không lấy tiền là được.”

Phượng Tam trợn mắt, “Lên lầu tìm một phòng trang nhã ngồi đi, bộ dáng khi ăn của người thật sự khó coi muốn chết.” Đang che mặt mà, có xấu cũng không ai thấy.

“Phượng thúc thúc, ta che mặt mà, nhưng không tìm phòng nào ngồi cũng không được, đa tạ thúc.” Cư nhiên bảo ta núp trong góc ăn, ta cũng không phải đang đi xin cơm.

“Tiểu Phượng Nhi, rau ngâm của danh trù Thế gia tay nghề không tệ a, có muốn ném thử không.” Phượng Tam nháy mắt ra hiệu.

“Muốn.” Có ăn sao lại không ăn chứ.

“Ăn xong nhớ kể chuyện nha.” Hẳn cười đến phi thường gian trá.

“Kể chuyện chứ gì.” Ta chọc chọc cầm chăm chú tự hỏi một hồi, “Muốn ta kể chuyện cũng được.” Nhưng mà phải có điều kiện.

“Điều kiện.” Phượng Tam là người thông minh.

Ta nhếch môi, cười khúc khích, “So với kể một lượt, chi bằng kể dài kỳ đi. Ấc... Chính là một câu chuyện rất dài, nhưng mỗi ngày kể một chút. Có điều... có điều ... mỗi tháng cho ta mấy lượng bạc mua quả lười ười thông cổ.” Ta ở hiện đại viết tiểu thuyết kiếm tiền, ở cổ đại kể chuyện xưa sống tạm, rốt cuộc cũng quay về nghề cũ rồi.

“Được.” Phượng Tam đáp ứng một tiếng, “Có thêm người, chúng ta tổng cộng chín người, người mỗi tháng tới ba ngày, mỗi ngày một trăm lượng.”

“Giao dịch xong.” Dễ kiếm tiền như vậy? Không đồng ý chính là bị ngu. Huống chi... ta còn có dụng ý khác.

“Được, ta tìm đại ca thương lượng, hôm nào người tới thì xem lịch thay ca. Về phần ngày hôm nay... Kể một chút chuyện trả tiền trà đi.” Quý hẹp hòi, ngu ngốc một chút không được hả.

“Sắp xếp lịch thay ca?” Điểm tâm trong miệng ta toàn bộ phun ra hết, “Ai dạy thúc?” Cổ đại cũng biết từ sắp xếp lịch thay ca này sao? Ta nghiêm trọng hoài nghi hiệu sách Bát Quái này có quan hệ gì với Thanh Nhã.

“Người phun cái gì? Rất kỳ quái sao?” Phượng Tam vẫn như cũ mặt không đổi sắc, “Sắp xếp lịch thay ca là Thái Bạch lâu Lục lão bản đặc biệt sáng tạo, tham khảo đi.” Quả nhiên là chuyện tốt Thanh Nhã làm mà.

“Không có gì không có gì.” Ta khoát khoát tay, bưng điểm tâm lên lầu, “Phiền thúc đưa thức ăn lên, ta lên đó trước.” Quên đi, ta xem như không hề nghe thấy.

Ta vừa mới tìm được một gian phòng trang nhã ngồi xuống, những điểm tiểu nhị đã lần lượt nối đuôi mà vào, bưng đến hơn mười món ăn tinh xảo. Có lẽ do ta thân phận đặc thù nên thái độ phục vụ phi thường tốt.

Thái độ phục vụ tốt, món ăn lại ngon, ta ăn hết sức hài lòng. Ăn sáng với bánh ngọt, rau ngâm hoa quả, một đồng loạn thất bát nhao.

Đương nhiên, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí. Khi ta ăn uống no nê, Phượng Tam thúc thúc cười cười xuất hiện, mời ta lên đài biểu diễn.

Lúc ta đi xuống cầu thang, những người đi lướt qua ta cũng không phải ít. Nhưng, ta đặc biệt chú ý tới hẳn, một vị suất ca nho nhã phi phàm.

Đi xuống cầu thang, ta tới gần Phượng Tam, hạ giọng nói, “Phượng thúc thúc. Hẳn là ai vậy?” Điều ta quan tâm không phải vì diện mạo hẳn quá suất, mà do hẳn chính là kẻ có mưu đồ bất chính với Mộ Dung gia. Thanh Nhã không phải nói sẽ thu thập hẳn à? Tại sao hẳn còn đứng trơ trơ ở chỗ này vậy? Có thể thoát được dưới tay thuộc hạ của Thanh Nhã cùng Mộ Dung tỷ phụ, lợi hại.

Phượng Tam càng hạ thấp giọng hơn, gần như không thể nghe rõ, “Hoàng Phủ... Huyền.”

Ắc, hóa ra là hắn.

Ta đi thẳng xuống lầu, cánh môi vung lên một nụ cười lạnh lẽo. Nhiều lần ám sát cháu gái ta, muốn người giết Mộ Dung gia – Hoàng Phủ Huyền, lá gan người lớn thật. Trò chơi đã bắt đầu, ta chỉ sợ người chơi không nổi thôi. Thua mất giang sơn là chuyện nhỏ, thua luôn tính mạng mới là chuyện lớn.

“Đừng ngăn ra như vậy, hôm nay kể chuyện gì đây?” Phượng Tam thúc thúc nhỏ giọng nhắc nhở.

Trên môi ta hiện lên nụ cười nhợt nhạt, “Chuyện hôm nay kể chính là... Cửu vương tranh đoạt.” Cửu vương tranh đoạt, tam vương phân tranh, đều thuộc loại đấu tranh quyền lực. Cửu vương tranh đoạt của Đại Thanh triều đã sớm có kết quả, chỉ là không biết tam vương phân tranh của Thừa Thiên vương triều rốt cuộc là ai thắng ai thua. Hạ Tử Lung ta và Mộ Dung gia cùng nhau mở mắt ra chờ.

Kể chuyện xong lập tức trở về Mộ Dung gia, Thanh Nhã cùng Mộ Dung tỷ phu đang ở trong gian phòng đợi ta đã lâu. Xem bộ dáng ung dung của bọn họ, tựa hồ đoán chắc ta sẽ trở về.

“Tỷ phu, tỷ.” Làm người phải biết lễ phép, chào hỏi đương nhiên không thể thiếu được.

Mộ Dung Quyết ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta, gật đầu một cái, xem như trả lời.

Thanh Nhã trừng mắt, cầm một cái chén lên đập bể, “Nữ chân chết tiệt, muội còn biết trở về sao, ta nghĩ muội đã chết đâu bên ngoài rồi chứ.”

Ta giống như quạ đen, cúi thấp đầu, “Dù sao cũng là nhà của ta mà.” So với cơn giận dữ của Thanh Nhã, ta thích vẻ trầm mặc không nói của Mộ Dung tỷ phu hơn. Tuy rằng thoát nhìn rất đáng sợ, nhưng thực tế cũng không làm người khác bị thương.

“Nói, lần trước bảo muội chăm sóc Phong Vân, tại sao lại không bóng không hình biến mất?” Thanh Nhã hai tay chống nạnh, hung tợn trừng mắt nhìn ta.

Ta co co cái cổ, ai oán nhìn Thanh Nhã, “Ta đã trưởng thành rồi, cũng phải có tự do cá nhân chứ.” Ta đã hai mươi lăm tuổi rồi, chuyện của mình có thể tự xử lý.

“Thành ra một đầu thê này, lão nương ăn muối còn nhiều hơn muội ăn cơm. Qua cầu còn nhiều hơn muội đi đường, có việc gì cũng phải tìm ta thương lượng.” Chỉ là sống lâu hơn ta hai mươi mấy năm thôi mà, có cần khoa trương tới vậy không.

Ta hít hít mũi, nói một câu, “Ăn muối nhiều là do tỷ thích ăn mặn, tỷ qua cầu nhiều là ta lười vận động thôi.”

“Phụt...” Mộ Dung Quyết phun ra một ngụm nước. Hắn ho khan vài tiếng, muốn cứu vãn thế diện đã biến mất sạch không sót lại chút nào, cố gắng vờ như diện vô biểu tình, “Tiếp tục.”

Thanh Nhã quay đầu trừng mắt một cái, “Muốn cười thì cứ cười đi, chàng nhịn cái gì?”

Mộ Dung Quyết cong môi, vung lên một tia mỉm cười, “Thanh Nhã, ta không ngờ có người trị được nàng.”

“Tỷ phu, đó không phải tại huynh không có uy nghiêm sao? Chỉ cần ta quát to một tiếng, tỷ ấy chỉ có nước trốn vào một góc.” Không phải ta tự biên tự diễn, Thanh Nhã thực sự rất sợ giọng hát của ta.

“Nói chuyện nghiêm chỉnh đi.” Thanh Nhã mãnh liệt trừng mắt, “Ở đây không phải quán Karaoke, muốn hát thì cút.”

“Tỷ, coi chừng mắt bị rút gân đó, cổ đại không có thuốc nhỏ mắt đâu.” Trừng mắt nhiều như vậy dễ bị đục thủy tinh thể lắm.

Thanh Nhã triệt để buông tha ý niệm quấy rối ta, “Ta hỏi muội, muội làm gì lại ở trong cung mấy ngày, lại còn ở cùng với Lệ quý phi.” Thanh Nhã hiểu rõ ta mồm mép lợi hại, đấu võ mồm với ta thật sự không có chỗ nào tốt.

“Chuyện này, vậy thì phải kể từ buổi tối mấy hôm trước...” Ta đem toàn bộ sự việc kể hết một lần, kể từ đầu tới đuôi. Nói xong nước miếng tung bay, miệng khô lưỡi khô.

“Hiểu rồi.” Thanh Nhã trịnh trọng gật đầu một cái, lập tức thay vào vẻ mặt ngu ngốc, “Phượng Ngự Thiên là ai.”

“Bằng hữu ta.” Có nói tỷ cũng không biết.

“Bằng hữu muội là ai?”

“Bằng hữu của ta chính là bằng hữu của ta, tỷ, ta phát hiện tỷ rất nhiều chuyện nha.” Thái độ của Thanh Nhã giống hệt như đang quăn giáo nữ nhi mới lớn, khiến ta có ảo giác như tỷ ấy đã trở thành mẹ ta.

“Được, ta không hỏi.” Thanh Nhã xoay đầu, cười cười sát lại gần, “Bằng hữu của muội? Là dạng bằng hữu gì đáng uội ở lại nhà người ta? Còn dùng thái độ nữ chủ nhân hiên ngang như vậy.”

“Ặc...” Đầu ta hiện lên đầy vạch đen, Phượng Ngự Thiên với ta rốt cuộc tính là dạng bằng hữu gì?

Thấy ta không trả lời được, Thanh Nhã bắt đầu mắng chửi một tràng dài, “Nha đầu chết tiệt này, đừng nói với ta là các người đang sống thử trước hôn nhân đó. Tuy rằng ta rất phóng khoáng, nhưng cũng không chấp nhận được.” Thật sự xem mình là mẹ ta rồi.

“Không có mà, ta đâu có ở chung với hần.” Chỉ là thỉnh thoảng đi thôi.

“Vậy thì tốt.” Thanh Nhã thở dài một hơi.

Ta nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn họ, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Tỷ, tỷ phụ, lần trước người muốn ta giết chết Mộ Dung gia chính là tên Hoàng Phủ Huyền kém trí đó.”

“Ta biết.” Thanh Nhã hờ hững nhún nhún vai, “Muội vừa nói, ta liền biết là tên hỗn đản kia rồi.”

“Vậy phải làm sao?” Ta nhìn Mộ Dung Quyết, lại quay sang nhìn Thanh Nhã.

Lấy chỉ số thông minh của Thanh Nhã và Mộ Dung tỷ phụ, hần phải có quyết định gì rồi chứ?

“Ta gần đây phái người theo dõi hần, thỉnh thoảng cho hần ném chút mùi đau khổ, trả thù nho nhỏ chút thôi.” Thanh Nhã rất hay dùng từ trái nghĩa, nho nhỏ kia đồng nghĩa với vô cùng lớn.

“Không ai dám nhận vụ làm ăn đó của hần đâu.” Mộ Dung Quyết vẫn vô cùng lãnh đạm, nhìn không ra bất cứ tâm tình gì.

“Ta hình như chưa nói với muội, tỷ phụ muội cùng liên nhiệm tam giới võ lâm minh chủ, trang chủ của võ lâm đệ nhất sơn trang – Ngạo Kiếm sơn trang, có chút giao tình, thỉnh thoảng cũng cùng thống lĩnh hắc đạo La Sát cung cùng chủ uống vài ly rượu. Tính theo bối phận, La Sát cung chủ đương nhiệm – đại ma đầu trong mắt nhân sĩ bạch đạo cũng phải gọi tỷ phụ muội một tiếng Mộ Dung thúc thúc.”

Hiểu rõ, hoàn toàn hiểu rõ.

Tỷ phụ của ta không chỉ là đại tướng quân tay nắm trọng binh, còn trà trộn cả trong hắc bạch lưỡng đạo.

Dám ám sát hần, chẳng khác nào tự sát.

Biết Mộ Dung tỷ phụ lợi hại, không ngờ lại lợi hại đến không còn thiên lý.

Sắc mặt ta càng thêm chăm chú, “Tỷ, trên giang hồ gần đây xuất hiện một tuyệt đỉnh sát thủ – Ngưng Sương tiên tử.”

Thanh Nhã dùng thần sắc nghiêm chỉnh hiếm có, gật đầu, “Biết, tỷ phụ muội đã dùng bồ câu đưa tin cho La Sát cung và Ngạo Kiếm sơn trang, thỉnh bọn họ hỗ trợ.” Thanh Nhã thông minh hơn ta, kể cả động tác cũng nhanh hơn một bước.

Ta bật ngón cái lên, “Tỷ phụ, ngoại trừ sự phụ ta, quốc tế đệ nhất sát thủ Tu La ra, huynh là người đầu tiên khiến ta bội phục.” Thanh Nhã có thể oai phong đến mức độ này, không thể không kể công Mộ Dung tỷ phụ được.

“Muội, ta, Lăng Sương, đều là đồ đệ của Tu La.” Thanh Nhã có thâm ý khác liếc mắt nhìn ta, “Muội nghĩ xem, Lăng Sương có thể là Lăng Sương không? Nếu như vậy, việc ba người chúng ta xuyên qua lại có quan hệ gì với Tu La?”

Đôi mi thanh tú bỗng nhiên co giật, ta lắc đầu, “Ta cũng từng nghĩ qua vấn đề này, rất tiếc là nghĩ không ra a.”

“Khi vừa mới xuyên tới cổ đại, ta phát hiện mình có võ công. Vấn đề này, muội cũng phát hiện chứ?”

“Đúng vậy, có phát hiện ra.” Nếu như không có Phượng Ngự Thiên phát hiện, ta vẫn như cũ không biết chút gì.

Thanh Nhã nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, “Ta hoài nghi, sư phụ là từ cổ đại xuyên qua.”

“Muội cũng vậy.” Không hổ danh là tỷ muội hai mươi mấy năm, tâm linh tương thông a.

“Sư phụ tại sao lại vô duyên vô cớ xuyên tới hiện đại, ba tỷ muội chúng ta xuyên qua, lại có quan hệ gì với người?” Thật khiến người ta khó hiểu.

Thanh Nhã lơ đãng thưởng thức chén trà, có chút suy tư, “Chiếu theo lời muội nói, muội xuyên qua là có quan hệ với Tử Lung, còn ta...” Thanh Nhã chỉ chỉ Mộ Dung Quyết, “Sau khi gả cho hắn, có một hôm, ta vô tình cứu được một vị tiên sinh đoán mệnh, tiên sinh đó thấy rất hiếu kỳ, hắn nói ta và Quyết đều thuộc người số mệnh không có nhân duyên, có thể ở bên nhau quả nhiên là kỳ tích. Nhân duyên vượt qua nghìn năm, chuyện lạ nghìn năm. Hắn còn nói cho ta biết, đã đến, tất sẽ an, tất cả đều đã được định sẵn. Ta không chút nghi ngờ, ta xuyên qua chính là để gả cho cái tên xúi quẩy khắc chết hai lão bà này.”

Ta mỉm cười, “Kỳ thực xuyên tới đây làm gì cũng không quan trọng, vui vẻ là được rồi. Có thể là, ông trời thấy chúng ta sống ở hiện đại quá mức mệt mỏi, nên cho chúng ta một cơ hội hồi sinh.” Chuyện tới nước này, ta căn bản không muốn tính toán nhiều lắm.

“Muội nói như vậy, ta chợt nhớ ra, ngày mai hình như là sinh nhật của muội.” Thanh Nhã vỗ vỗ vai ta, “Nếu đã hồi sinh, vậy thì dùng ngày sinh của Tử Lung luôn đi, tất cả trong quá khứ, cứ xem như một giấc mộng.”

Ý nghĩ của ta hoàn toàn giống như Thanh Nhã, nếu đã sống lại, nên vứt bỏ tất cả những gì thuộc về quá khứ, bao gồm luôn cả sinh nhật.

“Tiểu muội, ngày mai gọi Ly Nhi cùng Phong Vân trở về, ăn một bữa với nhau.” Mộ Dung Quyết cũng bày tỏ thái độ.

Ta nở nụ cười, “Vâng.” Bất luận là hiện đại hay cổ đại, bất luận chút ta xa cách bao lâu. Thanh Nhã đều là tỷ tỷ của ta, là người thân thiết nhất với ta.

Hơn nữa, bây giờ ta còn có thêm một người thân nữa sẽ vĩnh viễn không rời bỏ ta... Mộ Dung Quyết.

(1) Phượng liên: một loại phương tiện đi lại của các bậc phu nhân cao quý thời xưa. Xe làm bằng gỗ, do người khiêng, phía trên có ô tròn, phía sau có thị nữ.

35. Q.1 - Chương 35: Qua Một Sinh Nhật Không Dễ Dàng

Ta không có nhà, từ nhỏ đến lớn, đều không có nhà. Ngôi biệt thự ở chung với Thanh Nhã, chỉ có thể tính như khách sạn tư nhân. Ta không quan tâm ngôi nhà đó xa hoa thế nào, cuộc sống ưu việt thế nào. Ta chỉ cần người thân, cả nhà đoàn tụ sum vầy, vui vui vẻ vẻ.

Ước vọng của một gia đình đã đeo đẳng ta suốt hai mươi năm, cho đến ngày hôm qua, ta mới cảm giác được mình đã có nhà.

Một gia đình, có tỷ tỷ, tỷ phụ, muội muội, cháu gái, còn có... ca ca. Tuy rằng tổ chức của gia đình này vô cùng quái dị, thế nhưng, đây chính là một gia đình ấm áp. Mỗi một thành viên trong gia đình này, đều yêu nhà, yêu những thành viên khác.

Cảm giác có nhà thật tuyệt, đêm qua ta ngủ rất ngon. Lần ta cũng ngủ say thế này là khi nào nhỉ? Ta không nhớ, có thể, là chưa từng có.

“Đồ lười dậy đi, đồ lười, dậy đi – i – i – i...” Tám giờ rồi? Đồng hồ báo thức chết tiệt, người ta đang ngủ rất ngon lành, không được quấy rối ta.

Ta ngáp một cái, theo thói quen đưa tay ấn lên đồng hồ báo thức để đầu giường.

Nhưng mò không được đồng hồ báo thức, trái lại mò được một... bàn tay? Tay? Gặp quỷ rồi? Ta run run một chút, nhanh chóng rút tay về.

“Khục, ấn cái gì mà ấn, đồng hồ báo thức di động đây.” Ê, đồng hồ báo thức biết nói hử.

“Quên đi.” Ta mơ mơ màng màng trở mình một cái, ôm chăn tiếp tục ngủ.

‘Đồng hồ báo thức’ đột nhiên cú đầu, quát bên tai ta một tiếng, “Lăng Sở Nam đến chúc mừng sinh nhật muội kìa.”

“Hả...” Ta thoáng cái tỉnh táo lại, trở mình từ trên giường ngồi dậy.

Dụi dụi mắt, ta thấy Thanh Nhã đang đứng bên cạnh giường.

Thanh Nhã trừng mắt với ta một cái, “Tiểu thư, trưa lắm rồi.”

Ngáp một cái, ta tiện thân duỗi duỗi thắt lưng, “Ta tưởng mới tám giờ chứ.” Cảm giác được ngủ này thật là thoải mái.

Thanh Nhã lè lưỡi, trừng mắt càng lợi hại hơn, “Tiểu thư, ăn trưa được rồi.”

“Sớm vậy?” Chắc là đang nói ăn điểm tâm.

Thanh Nhã bắt đắc dĩ chỉ chỉ ngoài cửa, “Phiền lão nhân gia muội nhìn ra ngoài đi, mười hai giờ rồi.”

Mười hai giờ? Trời ơi, phá được kỷ lục thế giới rồi.

“Hôm nay là sinh nhật ta, cho ngủ thêm chút cũng không được à?” Ta ôm chăn lui vào trong góc, dự định tiếp tục ngủ.

Trời đất bao la, người được chúc thọ mới là lớn nhất.

Ta còn chưa kịp nằm xuống, đã bị Thanh Nhã nhéo lỗ tai, “Mì thọ lão nương làm đã lạnh rồi, đương nhiên, lạnh rồi thì ta làm lại. Nhưng, cái mạng đào hoa của muội thì tự đi giải quyết.”

Ta nghiêng đầu, tận lực đi theo lực đạo của Thanh Nhã, ý đồ muốn giảm bớt đau đớn, “Tỷ, tỷ xách tôm sao? Lỗ tai ta... Ai da... Ai da... Muốn rút rồi.”

Thanh Nhã hừ mấy tiếng, buông lỗ tai ta ra, “Rửa sạch mấy thứ loạn thất bát nhao trên mặt, sau đó ra đại sảnh gặp khách.” Thanh Nhã đi tới trước tủ quần áo, lấy ra một bộ ném cho ta, “Trang điểm một chút, phải có chút dạng điệu của tiểu thư Mộ Dung gia.”

“Ồ.” Ta không dám chần chừ, chậm chạp mặc quần áo.

Nữ nhân này không phải là người mà, lúc ta gọi tỷ ấy rời giường chỉ dùng giọng nói cao quảng tám (1). Mà tỷ ấy, cư nhiên lại hạ độc thủ với ta.

Thanh Nhã đứng bên cạnh, chăm chú nhìn ta mặc quần áo, “Ai, thời gian trôi qua nhanh thật, mới chớp mắt, đã là hai mươi mấy năm qua đi. Bây giờ nhìn muội, giống như nhìn nữ nhi của mình.”

“Ta là lão muội tỷ, không phải nữ nhi của tỷ.” Nữ nhi của Thanh Nhã có khuôn mặt búp bê hơn ta, ta cười hắc hắc, “Tỷ, tỷ chưa già, nữ nhi tỷ tối đa mới hơn mười tuổi thôi mà.” Nếu nhìn về bề ngoài, nữ nhi của Thanh Nhã chính là vị thành niên.

Thanh Nhã lần thứ hai thở dài một tiếng, “Muội mười chín, ta đã hơn bốn mươi rồi.”

“Ta hai mươi sáu rồi.” Ta đưa tay sờ sờ “khuôn mặt già nua” của mình, “Đã sắp biến thành lão cô bà rồi.”

“Không nói nữa, qua đây ta chải đầu uội.” Thanh Nhã thuận tay cầm lấy chiếc lược ngà voi, “Nhớ Lục Thanh Nhã ta sống năm mươi mấy năm, nữ nhi cũng đã già đi rồi, vậy mà còn chưa già muội muội.” (TN: Ở trên bốn sáu, dưới này hơn năm mươi, chắc là cộng số năm sống ở hiện đại vô quá :-ss)

“Đừng lo, ta mới mười chín mà.” Chỉ cần chúng ta không nói, ai lại biết ta là lão cô bà được hai mươi sáu tuổi rồi?

Ngày Ly nhi xuất giá, là ta giúp Ly nhi chải đầu. Khi đó ta đã nghĩ, không biết muội đã già đi chưa.” Thanh Nhã cười khổ, “Không ngờ là, cách biệt hai mươi mấy năm, muội vẫn còn ở giá.”

Sắc mặt ta bỗng nhiên ảm đạm, “Tỷ, ta tốt lắm, đừng bận tâm.” Để Thanh Nhã bận tâm nhiều năm như vậy, ta đúng là tội ác tày trời.

“Hôm nay là sinh nhật đầu tiên sau khi muội hồi sinh, để ta thay muội chải đầu.” Sống ở cổ đại nhiều năm như vậy, đã bị văn hóa cổ đại đồng hóa mất rồi.

“Được.” Ta học theo bộ dáng ngoan ngoãn vạn năm, ngồi trước bàn trang điểm.

Ngẩng đầu, ta lơ đãng liếc nhìn bóng người trong gương. Vừa liếc mắt nhìn qua, ta đột nhiên nhớ tới cái gì, mãnh liệt xoay đầu nhìn dung nhan phản chiếu trong gương “A...” Nàng... Nàng... là ai?

“Cái gì?” Lược ngà chậm rãi xẹt qua tóc ta.

Ngón tay ta run run, chỉ vào gương đồng, “Nữ nhân đen y như dân Châu Phi kia là ai vậy?” Không... không phải là ta chứ?

Thanh Nhã ngừng động tác, ngăn người, “Ta còn muốn bảo muội lau mấy thứ trên mặt đi, tưởng muội đắp mặt nạ chứ.”

“Mặt nạ...” Nhìn lại vào trong gương đồng, ta suýt chút khóc ra.

Lục Thanh Nhã trừng to mắt, nhìn ta, lại nhìn vào gương đồng, “Muội hử dung?”

“Không biết.” Nữ nhân trong gương mặt mày đen sẫm, trên gương mặt còn đầy những chấm đỏ, ngoài cái miệng... Ờ... Ta thực sự không thể nhìn nữa. “Nàng là ai?” Ta hét lên một tiếng, chuyển người ngã ra sau giường, vùi đầu vào chăn.

Đó là ai? Không biết, không quen.

“Nàng...” Thanh Nhã nuốt một ngụm nước bọt, “Nữ nhân đó... hình như là muội.”

“Tại sao lại như vậy?” Ta khóc không thành tiếng.

“Coi chừng là ngộ độc thức ăn.” Thanh Nhã đưa ra kết luận cầu huyết nhất, “Muội có phải ăn cái gì đó có độc không?” Ta đâu có điên, ăn đồ ăn có độc làm gì?

“Không có, không có...” Ta như đà điều lui lui trên giường, hai tay liều mạng đánh vào chăn. Không được, ta không thể hử dung.

“Ta lấy đầu người ra đảm bảo, muội nhất định bị ngộ độc thức ăn rồi.” Thanh Nhã vỗ vỗ vai ta, “Muội chắc vẫn còn nhớ có lần chúng ta ở Tokyo cuồng ăn hỗn uống, làm muội bị ngộ độc thức ăn đó.”

“Hình như là có chuyện này.” Vừa nghe Thanh Nhã nói, ta mới nhớ ra đúng là có chuyện này thật.

Lần đó giống hệt bây giờ, khuôn mặt hoàn toàn biến dạng.

“Không sao, lần trước có thể tự nhiên khỏi hẳn, lần này cũng có thể.” Thanh Nhã vỗ ngực đảm bảo.

“Chết tiệt, rốt cuộc là ta đã ăn cái gì? Từ đây về sau, ta sẽ không bao giờ ăn nữa cái đó nữa.” Không ăn gì chắc ta đói chết.

“Ta nghĩ là...” Thanh Nhã nâng cằm suy tư một lát, “Ta nhớ là lúc đó bác dĩ cũng hỏi muội đã ăn cái gì, muội nói không biết. Vậy cũng phải, ngày đó chúng ta ăn khắp Tokyo, sơ sơ ăn cũng hơn trăm món, ai biết là tại ăn cái gì.”

Khóc không thành tiếng a, “Phượng Tam chết, dùng mỹ thực dụ ta.”

“Lần trước cũng giống như lần này, rốt cuộc ngày thứ hai liền khỏi, không sao đâu.”

Ta nhăn mặt, “Hi vọng là vậy.” Nếu như vì vậy mà bị hủy dung, ta nhất định giết chết Phượng Tam, sau đó đốt sạch hiệu sách Bát Quái.

Thanh Nhã tròn mắt vừa chuyển, tựa hồ như nghĩ đến cái gì, “Đúng rồi, nhà ta bây giờ đang rất náo nhiệt, mạng đào hoa của muội đều đến cả rồi.” Đáy mắt Thanh Nhã hiện lên hào quang quái dị.

“Cái gì a?” Đừng nói là hoa đào, cho dù là quả đào, ta cũng không thèm để ý.

Lục Thanh Nhã bĩu môi, “Hoàng Phủ Viêm, Hoàng Phủ Thanh, Lăng Sở Nam tới, còn mang theo lễ vật chúc mừng sinh nhật muội.” Thanh Nhã nhỏ giọng nói thầm, “Kỳ quái, bọn họ làm sao biết sinh nhật của muội, dù sao, cũng là có ý đồ.”

Hai huynh đệ Hoàng Phủ kia căn bản không biết hôm nay là sinh nhật của ta, thế nhưng, nương bọn họ biết. Ta không chút nghi ngờ, sự xuất hiện của bọn họ chắc chắn có liên quan tới Lệ quý phi. “Hoàng Phủ Viêm và Hoàng Phủ Thanh chắc là do Lệ quý phi sai đến, còn Lăng Sở Nam thì ta không biết.”

“Hắc hắc...” Thanh Nhã cười đến gian trá cực kỳ, “Theo ta thấy, muội sẽ dọa chết bọn họ rồi.”

“Điên quá, ta dọa bọn họ làm gì?” Bộ dạng này của ta đến ta còn không dám nhìn, đừng nói chi cho người ngoài nhìn thấy, xấu hổ chết ta.

Khóe môi Thanh Nhã vung lên một tia cười nhạt mang theo lãnh khốc, “Hoàng Phủ Viêm và Hoàng Phủ Thanh đột nhiên tới đây, tám phần mười là muốn xem mắt. Nữ nhi của trọng thân trong triều gần như đã gả đi hết rồi, trong mắt các vị hoàng tử, muội chính là một miếng thịt lớn. Lấy muội, đồng nghĩa với có thể mượn sức Mộ Dung gia. Tuy rằng là con của thứ thiếp, nhưng cũng là nhi nữ Mộ Dung gia. Nể mặt muội, tỷ phu muội nhất định cũng dè dặt vài phần.” Thanh Nhã dịu dàng nhìn về phía ta, “Dám có ý đồ với muội, không chết cũng muốn bị lột da.”

Ánh mắt ta trở nên lạnh lẽo, “Ta hiểu ý tỷ.” Tam vương phân tranh cũng đã tranh tới đây rồi, ta thân là Mộ Dung tiểu thư, còn có thể tiếp tục trốn sao?

“Phu nhân, tiểu thư, ngũ hoàng tử đưa lễ vật tới, chúc thọ tiểu thư.” Thanh âm của Tiểu Lan tỷ tỷ, nha hoàn của Thanh Nhã đột nhiên vang lên ngoài cửa, “Ba vị hoàng tử và Lăng công tử chờ đã lâu, lão gia sai ta đến thỉnh tiểu thư ra ngoài.” Thanh Nhã nói không sai, ta đang là một miếng thịt béo bị một đám chó dữ săn soi.

Ta và Thanh Nhã nhìn nhau một cái, cùng cười rộ lên.

Muốn gặp ta chứ gì? Được, ta để bọn họ xem cho đủ.

Hạ Tử Lung ta sống trên đời hai mươi mấy năm, chưa từng trang điểm lòe loẹt như vậy.

Khuôn mặt gầy gò quét lên trên dưới một ký phấn hương, trắng bệch như mới chui ra từ gánh hát. Phấn hương cũng không thể che khuất những mảng xanh trên mặt, trong trắng có xanh, vô cùng quái dị. Chấm đỏ li ti dưới lớp phấn biến thành màu trắng, vừa nhìn thoáng qua, giống như nười mặt rỗ. Phấn hồng đánh cho thật đậm, căn bản nhìn không khác gì loài khỉ.

Trên người ta mặc một bộ váy màu hoàng kim, cổ tay màu hồng thêu hoa. Màu vàng phối với màu hồng, tục khí đến khiến người khác muốn nôn. Ngay cả ta, cũng suýt chút rồi.

Tóc đen được chải chuốt chỉnh tề, tóc búi một bên, còn lại thả ra sau đầu. Trên búi tóc cài hơn mười cây trâm đung đưa, châu ngọc đầy đủ, hơn nữa còn cài một đóa hoa tươi, khiến kiểu tóc vốn dĩ thanh nhã đơn giản trở nên vừa phức tạp vừa tục khí.

Sau khi ăn diện tử tế rồi, ta không dám nhìn vào gương, ta sợ mình sẽ nhìn không được mà nôn mửa.

Sóng to gió lớn gì ta đều đã trải qua, nếu như đang sống mà bị hù chết, ta còn mặt mũi nào?

Lúc Thanh Nhã vẫn còn đi phía sau, ta mang theo toàn bộ vũ khí xuất hiện trong phòng khách.

Thân ảnh ta vừa xuất hiện ở trước cửa, ta lập tức cảm giác được có vô số ánh mắt sắc bén đang ném thẳng về đây.

Ta tự tiểu phi tiêu, nhàn nhạt đảo qua tất cả mọi người.

Lăng Sở Nam đầu tiên là khiếp sợ, sau đó lập tức mỉm cười. Hắn đã gặp qua khuôn mặt thật của ta, đương nhiên biết ta cố tình làm cho xấu xí, phản ứng của hắn hoàn toàn nằm trong dự tính của ta.

Liếc mắt nhìn nữ nhân đang ngồi cạnh Lăng Sở Nam, một tia tiểu ý tràn ra từ trong mắt. Nàng cũng tới? Có trò hay để xem rồi.

Hoàng Phủ Huyền vừa liếc mắt nhìn ta, lập tức xoay đầu vội vàng mở chiếc quạt. Không cần phải nói, hắn nhất định đang lạng lẽ nôn khan.

Về phần hai huynh đệ kia, biểu hiện tương đối có phong độ.

Hoàng Phủ Thanh tuần nhã cười, “Vây ra vị này chính là Mộ Dung cô nương, quả nhiên đủ đặc biệt.” Đây là lần đầu tiên ta gặp hắn, nam nhân này đẹp hơn so với tưởng tượng của ta. Một nam nhân có thể đẹp đến mức độ này, ta phải tán thán. Đáng tiếc, đẹp thì có đẹp, nhưng lại mang theo một luồng tà khí.

Mà kỳ quái nhất chính là... Sao ta lại thấy hắn rất quen mặt, chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?

“Mộ Dung tiểu thư.” Hoàng Phủ Viêm lạnh lùng chào hỏi, căn bản không có chút biểu tình gì.

Ta lờ Hoàng Phủ Viêm đi, giả ra bộ dáng hoa si nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh, “Thật sao? Người phát hiện ra ta rất đặc biệt?” Ánh mắt ta dường như vô ý quan sát hắn.

“Tiểu thư nói xem?” Hoàng Phủ Thanh vẫn cười cười như cũ.

“Ta rất thích a.” Ta mang theo bộ dáng hoa si chạy tới bên người Mộ Dung Quyết, “Cha, hắn thường thức con ớ, gả con cho hắn đi.” Biểu tình của ta giống hệt như xử nữ già ở giá vạn năm.

Mộ Dung Quyết vẻ mặt nghiêm túc, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Thanh trong truyền thuyết, “Tam hoàng tử thấy thế nào?” Tỷ phụ quả nhiên lợi hại, không soạn kịch bản cũng có thể phối hợp đến không một khe hở.

“A...” Hoàng Phủ Thanh sửng sốt, “Chỉ sợ Mộ Dung tướng quân không chịu cái (2) thôi.”

Mộ Dung Quyết thở dài một hơi thật sâu, “Tiểu nữ từ nhỏ dung mạo xấu xí, hơn mười chín tuổi vẫn chưa lấy được chồng, chung thân đại sự của tiểu nữ giờ giờ khắc khắc đều vướng bận trong lòng ta. Nếu như tam hoàng tử ngài muốn lấy tiểu nữ, xem như giúp lão phu được một việc lớn a.”

“Cái này...” Hoàng Phủ Thanh vẫn duy trì phong độ hài lòng, “Chỉ e Mộ Dung tiểu thư chướng mắt ta.” Không sai, đúng là chướng mắt hắn.

Mộ Dung Quyết nét mặt trầm xuống, “Hôn nhân đại sự, là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, nữ nhi sao có thể xen vào.” Tỷ phụ, huynh có thể đi lấy giải Oscar được đó.

Hoàng Phủ Thanh nét cười càng lúc càng khó coi, “Ta chỉ sợ mình không xứng với Mộ Dung tiểu thư.”

Ta giả ngu tới cùng, dồn sức lắc lắc tay Mộ Dung tỷ phụ, “Xứng mà xứng mà, hắn tuyệt đối xứng với con mà.”

“Ồ đồ.” Mộ Dung Quyết xuất ra uy nghiêm của kẻ làm cha, “Con xem lại mình đi, đã thành bộ dáng gì rồi. Con khi nào mới có thể giống như muối muối, có tri thức hiểu lễ nghĩa chứ.”

“Lung nhi, con cũng không còn nhỏ nữa, nên hiểu chuyện một chút, đừng trẻ con như vậy.” Thanh Nhã kéo ta về bên người, nhìn mấy vị quý khách cười cười nói, “Xin lỗi, Lung nhi... tính tình chính là như vậy.”

Nữ nhân bên người Lăng Sở Nam nhỏ giọng nói thầm một câu, “Chả trách sao Mộ Dung gia tiểu thư chẳng bao giờ lộ diện, hóa ra là không thể gặp người ngoài.” Giọng nàng nói rất nhỏ, có điều, đủ cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy rõ ràng.

Trên mặt Mộ Dung Quyết hiện lên vẻ xấu hổ (giả vờ), “Hôm nay là sinh nhật của tiểu nữ, nếu các vị không chê, mời ở lại dùng bữa cơm nhạt.” Quả nhiên là Mộ Dung tướng quân quyền khuynh thiên hạ, trước mặt hoàng tử vương gia cũng có thể oai phong như vậy.

Lăng Sở Nam là người đầu tiên đứng ra bày tỏ thái độ, “Nếu đã như vậy, tại hạ làm phiền.”

“Lăng đương gia khách khí.” Thanh Nhã cười nhạt, tận lực bày ra khí độ của một tướng quân phu nhân.

“Đây là chút tâm ý của Sở Nam.” Lăng Sở Nam nháy mắt mấy cái, thiếu nữ bên người hẩn lập tức đưa lễ vật qua, “Mộ Dung tiểu thư, đây là chút lòng thành, mong tiểu thư đừng cười chê.” Hóa ra những người trong Mộ Dung gia đều là diễn kịch thiên tài, ngay cả Tuyết Liễu cũng biết diễn.

Có Lăng Sở Nam tiên phong, ba vị hoàng tử kia cũng phân phó người hầu đem lễ vật đến tặng ta.

Ta cười ngậy ngó nhận lấy, nhưng không muốn nhìn. Bất luận trong hộp chứa thứ gì, ta đều không có hứng thú.

Có lẽ là ông trời tội nghiệp ta nhận quá ít lễ vật, nên khi ta vừa đem bốn phần lễ vật đó giao cho Tiểu Lan tỷ tỷ, chợt nghe thấy một giọng cười cất lên, “Muội muội, ta tới trễ rồi.”

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Mộ Dung Phong Vân mỉm cười tiến vào. Ta cũng cười cười bước tới, “Đại ca, huynh tặng muội cái gì?” Xú nam nhân này, còn dám trối lại đây.

Mộ Dung Phong Vân cười một cách phóng khoáng, “Hôm qua ta đã tặng rồi mà, không phải sao?”

Ta có hơi khó xử, “Phải.” Vậy cây trâm đó là quà sinh nhật của ta sao? Sao không nói rõ ra đi? “Vậy là hôm nay muội không có quà rồi.” Ta giả ra dáng điệu của một tiểu cô nương.

“Không sao cả, vẫn còn quà của muội mà.” Nương theo giọng nói yêu kiều đó, thái tử phi đương triều từ cửa bước vào. Nam nhân theo bên cạnh nàng, đương nhiên là thái tử điện hạ.

Tam vương đều tới, nơi này trở nên náo nhiệt rồi.

“Chẳng hay thái tử giá lâm, cự thần không thể từ xa nghênh tiếp.” Mộ Dung tướng quân tùy tiện nói một câu.

“Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến nương nương.” Tất cả mọi người ở đây đều quỳ xuống hành lễ, đương nhiên, bao gồm cả ta.

Lúc quỳ xuống, ta thoáng nghe Thanh Nhã nói một câu, “Mẹ nó, dám để lão nương quỳ hẩn, tổn thọ chắc rồi.”

Hoàng Phủ Hạo cười sang sảng, “Đều là người một nhà, không cần đa lễ.”

“Các vị nương nương trong cung đều dùng thứ này, dưỡng nhan làm đẹp, hẳn có thể giúp mặt những chấm đỏ trên mặt tỷ biến mất một ít.” Thiên phú diễn kịch quả thật là cao, không cần tập luyện, tùy thời phát huy.

“Đa tạ.” Ta làm bộ lơ đãng nhìn thoáng qua, lập tức mỉm cười, “HI vọng có thể biến tỷ đẹp hơn.” Trong hộp chính là một chiếc vòng ngọc trong suốt sáng loáng, căn bản không phải cái quỳ sản phẩm làm đẹp nào hết.

Nếu như có ngày Mộ Dung gia sa sút, chúng ta có thể đi diễn kịch, bảo đảm sẽ nổi danh nửa trời.

Tuy rằng chỉ là một bữa cơm gia đình, nhưng phô trương không ít, hoàn toàn giống như đại yến ở cổ đại.

Có n vị thành viên hoàng thất ở đây, muốn ăn cho đậm bạc cũng không thể được.

Hoàng Phủ Hạo thân là thái tử cùng thái tử phi đương nhiên ngồi ở ghế chủ vị, ba vị hoàng tử ngồi ở phía dưới, phu phụ Mộ Dung gia bị đẩy ngồi ở giữa.

Lăng Sở Nam và Mộ Dung Phong Vân mới là xui xẻo nhất, ngồi tận sau cùng.

Ta nhìn đám khách không mời mà tới đó, trong lòng đầy một bụng hỏa. Chúng ta người một nhà cùng nhau ăn cơm, bọn họ tới xem náo nhiệt cái gì? Bệnh thần kinh.

Theo lẽ thường, trước tiên cần phải nói vào câu khách sáo. Nhưng ta lại phá vỡ quy củ. Vừa ngồi xuống bàn, ta lập tức động thủ. Chú ý, là động thủ, lấy tay bóc.

“Ngon quá.” Ta bóc miếng thịt nhét vào trong miệng, tay dính đầy dầu mỡ.

“Lung nhi, biết quy củ một chút.” Mộ Dung tướng quân cố tình đóng kịch.

Tử Ly thân là thái tử phi cũng bắt đầu lên sân khấu làm khách mời, “Ba vị hoàng đệ, thực sự xin lỗi, tỷ tỷ của ta... chính là như vậy.”

Mộ Dung Phong Vân thở dài một tiếng, “Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh.”

Cả nhà chúng ta một hát một xướng, người ngoài không muốn tin cũng không được.

“Không sao, Mộ Dung tiểu thư... trời sinh thẳng thắn, thẳng thắn...” Hoàng Phủ Huyền sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn không ra là khóc hay cười.

“Đa tạ.” Ta mơ hồ nói một câu, cầm bầu rượu đổ vào trong miệng, “Ăn cơm, đói quá.” Tất cả mọi người đều nhìn ta ăn.

Lúc buông bầu rượu xuống, ta thuận tiện tăng thêm chút sức lực.

“Ai da...” Nữ nhân bên cạnh ta đột nhiên đứng lên.

“Sao vậy?” Ta vờ như không hiểu.

Nàng cười cười một cái, “Y phục của ta ướt cả rồi.”

“Đi, ta đưa ngươi đi thay.” Ta nắm lấy tay nàng kéo ra ngoài, không cho nàng phản kháng.

“Lung nhi...”

“Liễu nhi...”

“Tỷ tỷ...”

Không để ý đến những tiếng động phía sau, ta trực tiếp túm lấy Liễu Nhi đi về phía Di Hồng viện.

Vừa vào tới cửa phòng, nữ nhân bên người lập tức điên cuồng cười ra tiếng, “Ha ha ha... Chơi vui quá, tiểu thư, buồn cười quá.”

“Cười cái đầu ngươi.” Ta đánh vào nàng một cái, “Tuyệt Liễu, nha đầu chết tiệt ngươi, không cho cười.”

“Không cười.” Nàng lập tức ngưng cười, “Tiểu thư, Tuyệt Liễu đã không phụ sứ mệnh.”

“Là ý gì?” Ta tạm thời vẫn chưa có phản ứng nhiều.

Tuyệt Liễu từ trong người lấy ra một chồng giấy, “Đây là danh sách quan viên có giao hảo tốt với Lăng gia, đây là tên cửa hàng do Lăng gia sở hữu, đây là sổ sách nửa năm qua của Lăng gia, còn đây là...”

Nhìn nàng lấy ra một đống văn kiện, ta triệt để há hốc mồm, “Tuyệt Liễu tiểu thư, xin hỏi ngươi đang làm gì vậy?”

“Ban đầu không phải ngài muốn ta trà trộn vào Lăng gia làm nội ứng sao?” Thì đúng là làm nội ứng.

“Ta bảo ngươi đi làm nội ứng, nhưng không phải để trộm những thứ này.”

“Nội ứng không phải đều làm những việc này sao?” Bây giờ đổi lại là Tuyệt Liễu há hốc mồm.

Ta trợn mắt một cái, đem toàn bộ văn kiện trả lại cho nàng, “Những thứ này mang về, ngoan ngoãn ở lại Lăng gia, cái gì cũng không cần làm.”

Tuyệt Liễu sững sốt một chút, “Ngài không cần mấy thứ này, vậy ta ở Lãng gia làm gì chứ? Ta trăm phương ngàn kế lấy thân phận tiểu thư Lãng gia trà trộn vào đó, chẳng phải uống công hết rồi sao?”

“Chỉ cần ở lại Lãng gia là được.” Nụ cười ta gian trá đến cực điểm, “Mục đích của ta chính là trực tiếp trừng phạt Lãng Sở Nam.”

“Cái gì?”

Ta buồn bực hừ mấy tiếng, “Đừng nói với ta là người với hần không có gì.” Từ khi Tuyệt Liễu từ Lãng gia trở về, ta đã biết là sự tình không ổn.

Mặt Tuyệt Liễu có hơi ửng đỏ, mang theo vài phần ngượng ngùng nữ nhi, “Cái gì chứ.”

Ta nhếch môi, giễu cợt nhìn nàng, “Lúc người trở về, ta đã thấy người không được ổn, nên khi trời tối đã đến Lãng gia điều tra. Nghe nói, biểu muội kia của hần biết hần mời ta đi du hồ, nghĩ rằng mình đã hết cơ hội được làm Lãng phu nhân, định giở trò ép buộc (3), đến hiệu thuốc mua xuân dược.” Ta tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn nàng, “Sau đó, bỏ thuốc vào trong rượu của hần. Lãng Sở Nam phát hiện mình trúng xuân dược, đã đuổi hết toàn bộ nữ quyến trong nhà, bảo quản gia thay hần đến kỹ viện tìm nữ nhân. Ngay lúc đó, có một nữ nhân không biết sống chết phụng mệnh tới để báo tin, còn chưa kịp báo danh, đã bị lão quản gia hồ đồ xem là kỹ nữ kéo vào, vô duyên vô cớ bị ăn. Sau đó, hồ đồ lại không dám nhận, đâm lao đành phải theo lao, giấu nhem chuyện này.”

“Không... Có...Không...Có.” Không có sao? Lão quản gia hồ đồ đã chính miệng cung khai, còn nhầm lẫn đằng nào? (Đem kiểm đặt lên cổ hần, hần dám khai bậy sao.)

“Tốt nhất là đừng nói với ta, lúc người từ Lãng gia trở về, vết tích trên cổ chỉ là dấu muối chích.” Nàng mà dám nói vậy, ta lập tức chết cho nàng xem.

Tuyệt Liễu bỗng nhiên có chút ưu sầu, “Hần tưởng ta là... nữ tử lầu xanh.”

“Cho nên a, ta cho người đến bên cạnh hần, đòi lại công đạo.” Lấy lại công đạo chỉ là thứ hai thôi, hạnh phúc của Tuyệt Liễu mới là quan trọng nhất. Nguyên nhân cũng là vì ta nhìn ra được nàng đã động lòng, nên ban đầu mới có quyết định như vậy.

Nói cho cùng, chuyện này ta cũng có trách nhiệm rất lớn, lúc thích hợp, hần nên giúp nàng một tay.

“Sau khi xong việc, hần cả liếc mắt nhìn ta cũng không muốn, bảo ta cầm bạc rồi rút mau.” Mặt Tuyệt Liễu bây giờ đã đỏ như trứng tôm luộc chín.

Ta thở dài một tiếng, khoát tay lên vai nàng, “Nha đầu ngốc, người nghĩ rằng ta không quan tâm tới người sao?” Ta xem nàng là muội muội, không phải nha hoàn.

Tuyệt Liễu viên mắt đỏ lên, “Tiểu thư, sao ngài lại biết chuyện này.” Cầm động chứ gì, vì nàng, ngay cả việc này ta cũng điều tra.

“Lúc nửa đêm, ta chạy đến Lãng gia, dự định tùy tiện thăm vấn tên hạ nhân nào đó. Không ngờ, đánh bậy đánh bạ lại nghe lão quản gia hồ đồ đó nói chuyện với lão bà.” Sau đó, dùng kiếm buộc bọn họ nói hết mọi chuyện ra.

“Ta phải làm gì bây giờ?” Nụ cười của nàng vừa bất đắc dĩ lại mang theo một nỗi, làm ta thấy không đành lòng.

Ta vỗ vỗ vai nàng, “Tuyệt Liễu, người rất thông minh, nên làm sao thì tự mình quyết định.” Chuyện tình cảm, người ngoài không giúp được gì. Chuyện ta có thể làm, chính là đưa nàng tới bên cạnh hần.

Suy cho cùng, sự tình đến nước này đều do ta mà ra. Nếu vì vậy mà khiến Tuyệt Liễu thống khổ, ta sẽ hối hận cả đời.

(1) Cao bát độ (cao quảng tám): Thuật ngữ trong âm nhạc, chỉ âm điệu cao nhất, cũng để hình dung tiếng nói to của một người.

(2) Cắt (cát) ái: Bỏ đi thứ mình yêu thích.

(3) [TN: Chỗ này bản gốc dùng là “Bá vương ngành thượng cung”, mà theo mấy bạn bên TTV nói thì đây là cụm từ chỉ... “cường bức”...]

36. Q.1 - Chương 36: Muốn Chơi Thì Chơi Tối Cùng

Có lẽ là do hôm qua ta ăn quá nhiều, cũng có lẽ là do không quen làm bộ làm tịch nên ta không ăn uống gì hết.

Lần thứ hai ngồi vào bàn chưa đến một phần ba giờ, ta lập tức muốn bỏ đi.

“Các vị, đa tạ lễ vật của các vị, các vị cứ từ từ ăn, ta đi trước.” Đẳng tranh cũng đã tranh tới nhà ta rồi, còn muốn ăn mới là chuyện lạ.

“Mộ Dung tiểu thư, chúng ta nói chuyện một lát.” Lăng Sở Nam mặc kệ ánh mắt của mọi người, đứng lên đi theo ta.

Kỳ quái, Lăng Sở Nam rốt cuộc muốn nói gì với ta? “Thỉnh.” Tuy rằng không biết được ý đồ của hắn, nhưng ta vẫn giữ phong độ cũ.

Mộ Dung Phong Vân tự tiểu phi tiểu, ánh mắt chậm chậm đảo qua Lăng Sở Nam, “Lăng đương gia, hôm nay vẫn chưa uống trà.” Mộ Dung Phong Vân có phải điên rồi không, tại sao tự nhiên muốn phá rối ta chứ?

Lăng Sở Nam rất có phong độ quay đầu nhìn hắn cười cười, “Không phiền Phong Vân công tử bận tâm.” Lăng Sở Nam cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém.

“Lăng đương gia, Lung không biết làm điểm tâm a, cho dù biết làm, không chừng cũng không hợp khẩu vị của ngài đâu.” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, hung hăng trừng mắt, “Cẩn thận coi chừng mắc ghen.”

“Yên tâm, Mộ Dung tiểu thư pha trà hương thơm ngào ngạt, đệ nhất thế gian, cho dù ghen chết, Lăng mỗ cũng cam tâm tình nguyện.” Lăng Sở Nam nhướn mày, không hề tỏ ra yếu thế.

“Đi thôi đi thôi, huynh nói chuyện với tên bệnh thần kinh đó làm gì?” Ta đưa tay túm lấy cánh tay Lăng Sở Nam, “Cùng là kinh thành ngũ thiếu, là huynh đồ kị huynh tốt hơn huynh ấy.” Trong kinh thành ngũ thiếu, kẻ kém cỏi nhất quả thật là Mộ Dung Phong Vân. Có điều... Mộ Dung Phong Vân tại sao muốn làm loạn... Ta lại thấy không đúng lắm. Theo hiểu biết của ta về hắn, hắn không phải loại nam nhân lòng dạ hẹp hòi như vậy.

Mộ Dung Phong Vân lạnh lùng hừ một tiếng, “Tiểu muội, họ Lăng này xem chừng là có ý đồ xấu, muội cẩn thận.”

Mộ Dung Phong Vân, không đối nghịch với ta thì huynh sẽ chết à? “Huynh quân Sở Nam có ý đồ không làm gì, lão nương chính là muốn pha trà cho huynh ấy, làm điểm tâm cho huynh ấy, không phục à? Tìm Thi Thi đi.” Lúc đi qua người hắn, ta thuận tiện hung hăng đá một cước.

Theo ta thấy, hắn cùng Lăng Sở Nam đã từng có chút chuyện gì đó. Trực tiếp gọi tên Lăng Sở Nam Nam, làm hắn tức chết.

Mộ Dung Phong Vân bị ta đá một cước, hoàn toàn không nói tiếng nào, ngược lại chuyển mục tiêu sang người Tuyết Liễu, “Lăng tiểu thư, không đi theo sao?”

Tuyết Liễu cười nhợt nhạt, “Mộ Dung cô nương cùng đại ca cần bàn chuyện nghiêm chỉnh, ta chỉ là hạng nữ lưu, có đi cũng vô dụng.” Tuyết Liễu là người của ta, giật giây nàng phá hoại, đầu óc Mộ Dung Phong Vân cũng muốn hư rồi.

“Cẩn thận đại ca tiểu thư bị xấu nữ nhà ta bắt cóc.” Ánh mắt Mộ Dung Phong Vân rơi vào người ta, “Tử Lung, cá phổi cá, tôm phổi tôm, muội dung mạo xấu xí như vậy, ngoan ngoãn ở lại trong nhà đi. Quá thân thiết với Lăng đương gia, sẽ làm người ta hiểu lầm.”

Chê ta xấu? Lúc ăn ta sao lại không chê xấu đi? Ta không còn nhịn được nữa, túm lấy Lăng Sở Nam đi ra ngoài, “Tiểu Lan, chuẩn bị một bộ trà cụ tử sa (1), ta tự mình pha trà cho Sở Nam uống.” Mộ Dung Phong Vân, lão nương tức chết người, “Thuận tiện phân phó trù phòng chuẩn bị một chút điểm tâm, loại Sở Nam thích.”

Đi tới cửa, ta kiêu ngạo ngẩng đầu, thị uy nhìn thoáng về phía Mộ Dung Phong Vân.

Lúc thu lại đường nhìn, khóe mắt ta cô tình liếc ngang Hoàng Phủ Thanh. Trên mặt hắn, ta tựa hồ nhìn ra một tia tiểu ý sâu xa.

Tim ta đập mạnh mấy tiếng, không xong rồi, có phải hắn phát hiện được gì rồi không.

Mục đích của ta là muốn mỗi lần hắn nhớ đến ta đều muốn ói, không muốn hắn có hứng thú với ta.

“Đi.” Lôi kéo Lăng Sở Nam, ta bước nhanh ra ngoài.

Lăng Sở Nam là người thông minh, phi thường phối hợp.

Địa bàn tư nhân Di Hồng viện của ta tuyệt đối chính là nơi an toàn nhất, cũng là nơi có điều kiện tốt nhất để mật đàm. Không để tâm đến cách biệt nam nữ, ta đưa hắn tiến thẳng vào địa bàn tư nhân của mình.

Nha hoàn được tạm thời sắp đặt hầu hạ ta – Tiểu Lan tỷ tỷ sớm đã được Thanh Nhã huấn luyện cho đao thương bất nhập, không chút nào thấy hành động này của ta có gì không thỏa đáng.

Sau khi theo chúng ta đến cửa, Tiểu Lan tỷ tỷ rất thức thời nói, “Tiểu thư, nô tỳ đứng canh trước cửa, một con ruồi cũng đừng mong bay vào.”

“Không cần canh trước cửa.” Ta chỉ chỉ cái đình đứng giữa hồ nước, “Canh giữ, không cho bất cứ ai đi vào.” Di Hồng viện có một hồ nước, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Lối đi duy nhất vào đình, là một chiếc cầu treo rộng chừng một thước. Chỉ cần bảo vệ cầu treo, ở trong đình tử giữa hồ mật đàm, tuyệt đối không ai nghe được. Trừ phi, lỗ tai kẻ đó quá thính.

Lúc đầu Thanh Nhã cho xây Di Hồng viện, xây dựng ngôi đình này e rằng cũng là có ý tứ sâu xa.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu Lan tỷ tỷ đi theo sau chúng ta, đợi hai người chúng ta lên cầu treo rồi, Tiểu Lan lập tức lấy tư thế ‘gà mẹ bảo hộ gà con’ đứng ở bên cầu, canh giữ lối đi duy nhất vào đình.

“Mộ Dung gia quả nhiên gia quy nghiêm minh.” Lăng Sở Nam liếc mắt nhìn Tiểu Lan, “Đáng tiếc, Lăng gia không có nhiều nha hoàn hiểu chuyện như vậy.”

“Bình thường thôi.” Đây là công lao của Thanh Nhã, ta căn bản chẳng làm được chuyện gì.

“Địch ý của Phong Vân công tử đối với ta không nhỏ.” Mộ Dung Phong Vân quả thực là bất mãn với Lăng Sở Nam, từ lần đầu tiên gặp mặt, ta đã nhìn thấy.

Ta hảo sảng khoát khoát tay, “Đại ca bệnh thần kinh, xem huynh ấy như không khí đi.”

Đi qua cầu treo lung lay, hai người chúng ta rốt cuộc cũng an toàn chạm đất.

“Mời ngồi.” Ngôi đình rất sạch, trên bàn đá còn có hoa quả tươi, xem ra là mới được mang đến sáng nay.

Mộ Dung gia gia quy quả nhiên nghiêm minh, cho dù ta không có ở đây, địa bàn của ta vẫn vô cùng sạch sẽ.

Ngồi xuống xong, Lăng Sở Nam rất cảnh giác liếc nhìn xung quanh, thấy xung quanh không một bóng người, mới mở miệng, “Mộ Dung tiểu thư, Sở Nam không mời mà tới, thật sự mạo muội, thỉnh tiểu thư thứ lỗi.” Tới cũng đã tới rồi, ta cũng không thể đuổi hắn đi.

Ánh mắt ta rơi trên những bông hoa sen đầy hồ, cười nhạt một tiếng, “Lăng đại ca, người ngay không nói chuyện úp úp mở mở.” Đều là người ngay thẳng, quanh co lòng vòng thật sự mệt mỏi lắm, hôm nay là sinh nhật ta, để ta nghỉ ngơi được chứ.

“Mười lăm tháng tám hằng năm, là ngày thi đấu giữa Thái Bạch lâu và Kim Ngọc Mãn Đường. Nghe nói tháng trước, Lục lão bản từng vào cung mời vài ngự trù ra, còn bỏ ra một khoảng tiền lớn cùng lễ vật để tìm kiếm danh trù, ngay cả trù thần nơi Tái Ngoại, cũng được Lục lão bản mời tới Thái Bạch lâu. Thái

Bạch lâu cùng Kim Ngọc Mãn Đường xưa nay chung sống hòa bình, tại sao năm nay...” Lãng Sở Nam liếc mắt nhìn ta, “Xem ra, Lục lão bản không muốn cho Kim Ngọc Mãn Đường một con đường sống.”

Có chuyện này sao? Thanh Nhã, làm tốt lắm. Kim Ngọc Mãn Đường ý thế hiệp người, đúng là cần nên như vậy.

Ta nở một nụ cười rạng rỡ, “Xin lỗi, chuyện buôn bán ta không lo được, những vấn đề này, tìm nương ta đi.” Ta chỉ lo việc tàng bảo đồ, không có hứng thú với việc buôn bán.

“Vậy sao?” Lãng Sở Nam ngoài cười nhưng trong không cười, “Đông thành đa số đều là cửa hàng của Lãng gia ta, nhưng Lục lão bản lại trắng trợn mua cửa hàng đông thành, mở một ngư nhạc (2) thành lớn, chuyện này...”

“Ta cũng chỉ nghe nói thôi.” Thanh Nhã căn bản không nói câu nào với ta, chỉ là, sau khi nghe được tin tức khởi công xây dựng ngư nhạc thành, ta liền đoán ra là do Thanh Nhã mở.

Ta chỉ là cổ đông, cung cấp dọa dẫm hai mươi vạn lượng, những chuyện khác, cái gì cũng không biết.

“Mộ Dung tiểu thư, Sở Nam thấy rất kỳ quái, Mộ Dung gia bỏ ra một món tiền lớn như vậy để tìm danh trù, trong đó một số người còn là người Lãng gia chuẩn bị mời tới. Đông thành đa số đều là cửa hàng của Lãng gia, cho dù ngoài mặt không phải bản hiệu của Lãng gia, nhưng cũng thuộc về Lãng gia. Thế nhưng ngư nhạc thành xa hoa trụy lạc, trùng hợp không phải cửa hàng của Lãng gia.” Lãng Sở Nam tặc lưỡi, “Lục lão bản quả nhiên thần thông quảng đại.”

Nghe đến đây, cho dù ta có ngu cũng hiểu được ý hẩn.

Ta nhàn nhả liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Lãng đương gia, huynh nói vậy là có ý gì? Thương trường cạnh tranh là bằng bản lĩnh, thắng là do Mộ Dung gia lợi hại. Có thua, cũng không oán trách người khác.” Cho dù ta không sống trong thương trường, nhưng cũng biết thương trường như chiến trường, thủ đoạn của Thanh Nhã có thể là hơi dè tiện một chút. Nhưng là... bất đắc dĩ, không phải hẩn chết thì ta chết. Ta nghĩ rằng dù là ai, đều biết phải chọn thế nào.

“Mộ Dung cô nương, ta nghĩ cô hiểu lắm rồi.” Lãng Sở Nam chậm rãi từ trong người lấy ra một cái túi hương, “Ta chỉ muốn biết nàng ở đâu.”

“Là ai? Không quen biết.” Thật sự là kỳ quái, ta làm sao biết chủ nhân chiếc túi hương này ở đâu chứ, ta đâu phải thần thánh gì.

Nụ cười trên môi Lãng Sở Nam vẫn không hề biến đổi, “Chắc chắc, Mộ Dung cô nương, vì trộm được thứ Mộ Dung gia muốn mà không tiếc hi sinh trinh tiết, nàng quả nhiên đủ trung thành tận tụy.”

Ta có hơi bối rối, “Huynh đang nói...” Túi hương này là của Tuyệt Liễu sao?

“Người ngay không nói mập mờ, giao nàng cho ta, danh hiệu thiên hạ đệ nhất lâu Mộ Dung gia cứ lấy.” Lãng Sở Nam lấy túi hương về, “Mộ Dung gia cùng Lãng gia thiết lập quan hệ thông gia, tuyệt đối trăm lợi không hại.”

“Cái này...” Ta thử thăm dò hỏi, “Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?” Ta căn bản không biết Tuyệt Liễu đã làm cái gì, Thanh Nhã lại làm cái gì.

“Ta còn nhớ ngày mười lăm tháng ba đó, đã từng muốn một vị cô nương. Đến khi muốn tìm nàng thì lại tìm không được. Chỉ là... Ta từng vô ý gặp nàng mấy lần, đều là nàng xuất hiện trong thư phòng, ý muốn trộm cái gì đó của Lãng mẫu.” Khóe môi hẩn giương lên một chút, cười đến vô cùng giáo hoạt, “Ta vẫn không biết nàng là ai, cho đến khi... Mộ Dung gia chiếm được ưu thế.”

“Chuyện này...” Đầu ta nổi lên đầy vạch đen. Từ trước tới nay ta chưa từng nắm trong tay tình báo của Tuyệt Liễu a, chẳng lẽ là Thanh Nhã lấy sao? Mọi chuyện quá phức tạp, thật sự không phải phức tạp bình thường.

“Chẳng hay Mộ Dung gia có đành lòng cắt ái hay không?” Vấn đề này đừng có hỏi ta, ta sắp hồ đồ rồi, căn bản không rõ nữ nhân của hẩn rốt cuộc là ai. Tốt nhất là đừng nói với ta, hẩn một lượt ăn cả hai nữ nhân Mộ Dung gia đấy.

“Lăng đương gia, ba ngày sau ta sẽ cho huynh một câu trả lời thuyết phục.” Dù sao ta cũng không thể lập tức đem Tuyết Liễu cùng Thanh Nhã tới đây thăm vấn chứ.

Lăng Sở Nam cười phóng khoáng, đứng lên, “Nếu đã như vậy, Lăng mỗ cáo từ.”

“Lăng đương gia, hà tất phải vội vàng như vậy, không phải muốn uống trà sao?” Tiểu Lan tỷ tỷ căn bản không đi lấy bộ trà cụ cho ta, muốn uống trà của ta, e rằng đợi đến sang năm mới được.

Hắn đưa mắt nhìn Tiểu Lan đang ‘đứng sừng sững’ ở đầu tường, “Người của Mộ Dung gia đúng là trung thành tận tụy, chỉ là... đạo đãi khách quá kém.” Đúng là đủ trung thành.

Ta chính là kẻ thích bao che khuyết điểm, vội vã mượn cớ đổi chủ đề, “Nói đến đây, ta ngược lại muốn hỏi Lăng đương gia một chút, làm sao huynh biết hôm nay là sinh nhật ta vậy?” Mộ Dung gia thần thông quảng đại, Lăng gia cũng không hề thua kém.

“Đương nhiên là điều tra ra rồi.” Lăng Sở Nam không chút e dè.

“Lăng đương gia, hôm nào tới đây uống trà.” Ta mong muốn nhất, chính là lần sau hắn mang theo Tuyết Liễu đến uống trà thì đã chính thức biến thành thành viên của Mộ Dung gia ta.

“Nhất định,” Trà của Mộ Dung gia không phải dễ uống như vậy.

Ta cười gượng một tiếng, “Lăng lão đại, ta tiễn huynh.” Làm người phải biết lễ phép.

“E rằng không được.” Lăng Sở Nam cười khổ, chỉ chỉ bóng người đằng xa, “Cô nương xem, có người tới kìa.”

Nhìn theo hướng ngón tay hắn, quả nhiên nhìn thấy một tên cực kỳ đáng ghét. Ta bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, “Bệnh thần kinh, hắn tới làm gì?”

Lăng Sở Nam tự tiểu phi tiểu, “Cô nương là đại tiểu thư Mộ Dung gia, cũng là miếng thịt béo trong mắt bọn họ.” Ờ, ta còn nhớ tên gia hỏa này rất nghiêm túc mà, từ khi nào lại biết nói đùa vậy?

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Tại sao ai cũng muốn xem ta là thịt béo chứ? Bọn chúng cũng đâu phải ruồi dậu mà chuyên đi tìm thịt,” Bạn trai thì có cả lũ, nhưng không ai là không có ý đồ. Ai, thân phận địa vị cao quá cũng không phải chuyện gì tốt hết. Ta quay đầu lườm hắn, “Lăng Sở Nam, huynh cũng không phải cũng có ý đồ chứ?” Theo ta được biết, nương hắn là có ý đồ với ta.

“Cô nương yên tâm.” Lăng Sở Nam phát thề nói, “Lăng gia ta có đủ tiền tài, không cần nhờ hôn nhân để mở rộng địa bàn.” Hắn nói hết sức nghiêm túc, hơn nữa còn giơ tay lên thề.

“Ai... Lăng huynh, phải biết thỏa mãn, lời này rất hợp ý ta a.” Tại sao lại có những người không biết thế nào là thỏa mãn chứ? Đã là hoàng tử rồi, còn muốn ngồi trên đế vị đó làm gì? Ta cảm khái vỗ vỗ vai hắn, “Người đó ta không yêu, gả cho hắn thì có ý nghĩa gì? Sau này phải sống thế nào? Tương tự, bọn họ không yêu ta, còn nhìn chằm chằm ta làm gì?”

Nói đến đề tài này, Lăng Sở Nam tựa hồ cũng có chút xúc cảm, “Thê tử của ta thì phải theo ta suốt cả đời, nếu lấy thì phải lấy nữ nhân mình thích. Ai, ta không muốn Lăng gia lại tiếp tục phát sinh thêm vài bi kịch nữa.”

Nhìn mặt hắn nghiêm túc như vậy, không biết có phải là thật hay không? Ta nháy nháy mắt, “Không dự tính nạp vài tiểu thiếp à?” Lăng gia phú khả địch quốc, thân là đương gia, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Đương nhiên, đó là tư duy của người cổ đại.

Nam nhân si tình thế này trên đời chẳng được mấy ai. Vừa phú khả địch quốc, vừa suất đến rồi tung rồi mù, lại si tình như vậy, hầu như tuyệt chủng cả rồi, “Mà nếu nói vậy, chẳng lẽ ngươi đã gặp được người đó rồi sao?” Ta càng ngày càng có thiện cảm với hắn.

“Cô nương biết nàng ấy là ai mà? Không phải ư?” Hắn chăm chú nhìn ta.

Thật là đáng yêu quá mà, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, nam nhân đáng yêu này nhất định trở thành muội phu của ta, “Lăng đương gia không chê bai xuất thân của nàng? Nàng chỉ là một nha hoàn thôi.”

Nói đến ý trung nhân, ánh mắt Lăng Sở Nam bất giác trở nên dịu dàng hơn, một nụ cười nhàn nhạt từ bên môi tản ra, “Nàng đọc được đủ thứ thi thư, suy nghĩ độc đáo, Dịu dàng hiền thực, biết văn biết võ. Nữ tử như vậy, ta thật sự không tìm được lý do nào để ghét bỏ nàng.”

Nói đến Tuyết Liễu, ta cũng có chút tự hào, “Đương nhiên, là do Mộ Dung gia ta dạy dỗ mà.” Theo ta được biết, Vô Lệ cùng Vô Ưu từ nhỏ đã theo bên người Tử Lung, Tử Ly, Mộ Dung gia căn bản không xem các nàng là người ngoài. Mộ Dung tiểu thư học cái gì, các nàng học cái đó. Tử Ly cùng Tử Lung được giáo dục, cũng được tiếp thu giáo ngôn hiện đại, các nàng học võ, hai nha hoàn cũng học võ. (Vô Ưu biết võ công, Vô Lệ đương nhiên cũng biết), đọc đủ mọi thi thư, quan niệm độc đáo, biết văn biết võ. Mộ Dung gia chỉ có hai nha hoàn như vậy, một là Vô Ưu, một là Vô Lệ. Ta có thể nắm chắc 90%, người hẳn nói đến chính là Tuyết Liễu.

“Khi nào giao người?”

“Chuyện này...” Ta cười đến bí hiểm, “Nếu đã vậy rồi, ta nói thật cho huynh biết, nàng ấy ở ngay bên cạnh huynh. Còn có thể bắt được hay không, tùy thuộc vào huynh.”

Ánh mắt Lăng Sở Nam hiện ra một ý cười thâm thúy, “Mộ Dung gia đưa đến bao nhiêu của hồi môn?”

“Nói thật, Mộ Dung gia không xem nàng như nha hoàn.” Nếu như Lăng Sở Nam lấy nàng, của hồi môn đương nhiên không thể thiếu.

Lăng Sở Nam nghe vậy, không khỏi cười khổ, “Không phải Lăng mỗ hẹp hòi, hay chỉ vì tư lợi, trọng phú khinh bần.”

“Yên tâm, nếu hai người lưỡng tình tương duyệt, Mộ Dung gia sẽ biến nàng thành Mộ Dung tiểu thư.” Chuyện này ta dám cam đoan. Vô Lệ từ nhỏ đã theo bên người Thanh Nhã, lấy tính tình của Thanh Nhã, nhất định xem nàng như nữ nhi. Nhận nàng làm nghĩa nữ, để như trở bàn tay.

“Mộ Dung cô nương, ta rất thích nói chuyện phiếm với cô.”

Đồng cảm, ta cũng thích nói chuyện phiếm với hắn.

Ta phớt lờ phát phát tay, “Được rồi, đừng Mộ Dung cô nương rồi Lăng đương gia nữa, huynh gọi ta Tử Lung, ta gọi huynh Sở Nam.” Nghe nói lão Lăng này bằng tuổi với ta, gọi hắn đại ca, ta chịu thiệt rồi.

“Tử Lung, Lăng Sở Nam ta gặp qua rất nhiều nữ nhân, ngoại trừ nàng, muội là người duy nhất ta xem trọng.” Vô nghĩa, ta là người hiện đại, đương nhiên không thể so với người cổ đại rồi.

Ta cười hì hì vỗ vỗ vai hắn, “Vương tôn công tử muốn bắt chuyện với ta nhiều vô số kể, nhưng nhìn lão Lăng huynh thì tương đối thuận mắt hơn.” Ta thích hắn thẳng thắn, không có tâm cơ gì nói chuyện phiếm với ta.

“Ha ha...” Lăng Sở Nam cất giọng cười to, “Tử Lung, có thể gặp phải hai người, thật sự là vinh hạnh của ta. Có thể vừa mất muội, càng là vinh hạnh của ta.” Đương nhiên là phải vinh hạnh rồi, trong một đám người cổ đại đông đúc đến muốn vỡ tung địa cầu, có thể gặp được mấy người hiện đại chứ?

Ta trợn mắt nhìn hắn, “Ta nói lão Lăng này, khen huynh mới có vài câu liền bay lên trời rồi phải không? Cười đến suýt như vậy, cẩn thận mắc phải đào hoa.” Đừng khiến Tuyết Liễu nhà ta có thêm tình địch.

Lăng Sở Nam ra sức nén cười, “Được rồi, cẩn thận mắc phải mệnh đào hoa chính là muội đó.” Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn nam nhân đang bị Tiểu Lan chặn ở đầu cầu, “Muội biết không, nam nhân thì rất hiếm kỳ. Tuy rằng tự biến mình thành rất... buồn cười...” Hắn liếc mắt nhìn ta, rồi phụt cười ra thành tiếng, “Ha ha... Vừa nhìn thấy muội... Ta... Cười chết ta rồi...” Ô, hóa ra tên này cũng có thể cười thành bộ dáng như vậy. Tháo chiếc mặt nạ nghiêm túc xuống, bỏ qua bộ dáng cứng nhắc hằng ngày, trong hắn chẳng khác gì một người bình thường.

“Nói đi.” Ta K hắn một đám. (TN: K này chắc là chữ “kill”, mà chắc chỉ hiểu là “đánh” thôi. Vì PK (player killer) cũng chưa hẳn là “giết người chơi” mà ^^)

Lăng Sở Nam miễn cưỡng không cười nữa, “Hóa trang xấu cũng được, nhưng đừng quá đáng vậy chứ. Đường đường là Mộ Dung tiểu thư, xấu như vậy đúng là thái quá rồi. Xấu thì xấu, nhưng phiền muội đừng ăn

mặc khoa trương như vậy, vừa nhìn liền biết là nguy trang.” Ấc... Thân là tiểu thư Mộ Dung gia, cho dù xấu cũng phải có chút thưởng thức, bộ dạng này của ta đúng là khoa trương ... quá rồi.

Ta gãi gãi tóc, “Làm sao bây giờ?” Vốn định hù dọa mấy tâm mưu đồ bất chính đó, ai biết khéo quá thành vụn chứ.

Đôi lông mày rậm nhướn lên, “Tự mình biết lấy.”

Ta hơi chần chờ, “Được, ta nghĩ biện pháp.” Bản thân chọc thủng một cái sọt, cần phải tự mình xử lý.

Lăng Sở Nam hơi hơi gật đầu, “Ta thật sự phải đi, tên kia đã nhện không được nữa rồi.” Hắn vờ như vô tình liếc ngang tên nào đó.

Ta hình mũi lên, “Đẹp đến giống hệt nhân yêu, vừa nhìn đã thấy phiền phức rồi.” Nữ nhân đẹp thì là họa thủy, nam nhân đẹp thì là nhân yêu.

Hắn lần thứ hai cười như điên, hơn nửa ngày mới “mang” mặt nạ nghiêm túc vào được, “Tự mình giải quyết, ta đi, rảnh rồi thì đến Lăng gia uống trà.” So với Lăng đại đương gia nghiêm túc cứng nhắc, ta càng thích Lăng Sở Nam chân chính hơn. Có máu có thịt, tính tình tùy ý tự nhiên.

Ta gơ tay, nghịch ngợm vẩy vẩy ngón tay, “Bái bai.”

Lăng Sở Nam quay đầu lại, nói một câu không liên quan gì đến chủ đề, “Tử Lung, nếu ta đoán không sai, Phong Vân công tử không phải ghét ta, chỉ là đang ghen thôi.”

Ghen? Mộ Dung Phong Vân ghen vì ta? Thôi đi, nếu hắn ghen vì ta, ta lập tức chết ngay cho hắn xem. (Kích động quá độ)

Nói trắng ra, hắn là thích đối nghịch với ta. Cách hai ba ngày lại tìm ta gây phiền phức, có chuyện gì nếu không phải đang đùa giỡn ta thì tám phần mười là thấy ta không hợp nhãn.

Haiz, yêu một tên đầu gỗ thì thật đáng thương. Yêu phải một tên đầu gỗ ghét mình lại càng đáng thương hơn nữa. Yêu một tên đầu gỗ phong lưu thành tính, đối với nữ nhân nào cũng tốt, duy chỉ đối với mình là không tốt, lại nổi bi thương lớn nhất từ thời khai thiên lập địa.

“Ê... Lão Lăng...” Ta trước sau vẫn không có cơ hội nói ra miệng, bởi tên họ Lăng gì đó đã đi xa lắm rồi. Thứ có thể nhìn thấy, chỉ là bóng lưng xa dần của hắn.

Có thích hay không là một chuyện, còn có gặp hay không lại là chuyện khác.

Tuy rằng chán ghét cái tên đầu gỗ đang đứng ở đầu cầu kia, nhưng mà, ta nhất định phải nói chuyện với hắn. Người ta là khách quý, là hoàng tử, mà Hạ Tử Lung ta chỉ là một tiểu nữ nhân hết sức tầm thường, đắc tội với hắn ta tuyệt đối không được sống yên.

Vung lên một nụ cười thỏa đáng, ta từng bước một đi qua cầu treo. “Tam hoàng tử? Ngài tới à? Xin lỗi, ta không thấy.” Không thấy, mới là lạ.

“Mộ Dung cô nương khách khí.” Hoàng Phủ Thanh khoe môi khê nhếch, tuấn mỹ tuyệt luân.

“Tam hoàng tử, tiểu nữ tử có thể giúp gì được cho ngài?” Đứng nói là rảnh rồi tám chuyện nhà nha? Chúng ta thật sự chẳng có gì để nói.

Hắn không trả lời câu hỏi của ta, ngược lại cười nhạt, “Hóa ra Lăng đại đương gia cùng Mộ Dung tiểu thư là chỗ quen biết cũ.”

“Không tới mức đó, chỉ là biết nhau thôi.” Hôm trước chỉ là biết, hôm nay đã là bạn bè tâm đầu ý hợp.

Ánh mắt hắn đảo một vòng trên người ta, trên mặt mang theo nụ cười quyến rũ, “Mộ Dung cô nương, cô nương trang điểm quả nhiên đặc sắc.”

Có ý gì? Ta nháy mắt mấy cái, đáy mắt xẹt qua một tia sắc nhọn, “Tiểu nữ tử đã lâu không ra khỏi nhà, không biết các thiên kim kinh thành ăn mặc thế nào, chỉ bằng, ngài dạy ta đi.” Tất cả tâm tình đều bị son phấn dày đặc che khuất, thứ có thể nhìn thấy chỉ là bộ dáng cười đến run cả người của ta.

“Tại hạ là thân nam tử, e rằng không giúp gì được Mộ Dung cô nương,” Bộ dạng hần thể này, nếu cải nữ trang nhất định là một mỹ nữ.

Cư nhiên có nam nhân còn đẹp hơn nữ nhân, không ngờ a.

Ta làm bộ làm tịch lắc đầu, “Ai, thật sự là đáng tiếc.” Hần dám dạy ta cũng không dám học.

Hoàng Phủ Thanh mỉm cười lắng sang chuyện khác, “Nghe nói Mộ Dung cô nương rất hợp ý với mẫu phi ta.”

Hai tay ta cầm lấy cầu treo, cố ý lắc qua lắc lại, “Đúng vậy, là được nương nương thích.” Ngã xuống hồ nước tắm cho ta, đừng đứng trước mặt làm ta chướng mắt.

“Hi vọng Mộ Dung cô nương mấy khi rảnh rồi hãy đến hầu mẫu phi.” Hần mặt không đổi sắc, vững vàng đứng vững trên cầu.

Có lộn hay không, lắc như vậy cũng không té được?

“Nhất định nhất định.” Thân thể ta ngã về phía sau, cầu treo cũng vì vậy mà nghiêng ngã. Nhân yêu, lão tử cho người ngã chết.

Hoàng Phủ Thanh khoe môi lộ ra một nụ cười khó lòng phát hiện, đưa tay nắm lấy dây thừng, “Mộ Dung cô nương, cô nương cẩn thận một chút.” Nụ cười trên môi hần vừa lóe lên lại tắt, thế nhưng, ta vẫn nhận ra. Kỳ quái, hần rốt cuộc là có ý gì?

Ta đảo mắt, chẳng lẽ...

Ta cười hắc hắc, nắm lấy cầu treo, càng lúc lắc càng mạnh hơn, “Ta thích chơi như vậy, còn ngài?” Muốn chơi thì chơi tới cùng.

Cầu treo cứ thế lung lay lực bàn tay ta, lắc qua lắc lại, mức độ có thể ăn đứt cả động đất.

Ta bị lắc đến nhức đầu hoa mắt, mà cái tên đứng bên cạnh, cư nhiên cả đánh rắm cũng không có, vững vàng đứng trên cầu. Từ vẻ mặt hần suy xét, giống như là đang xem phong cảnh.

Ta khổ sở dở khóc dở cười, “Hoàng Phủ Thanh, ngài không sao chứ?”

“Không sao?” Hần xòe tay, vô tội nhìn ta.

Ta cắn răng một cái, giờ tay sỏi đánh ra một chưởng, “Tức chết ta mà, người cư nhiên không sao cả, a... Có ai cứu mạng a...”

Vừa buông tay ra, cơ thể ta lập tức mất đi điểm tựa, hơn nữa cầu treo đang lắc lư quá mạnh, trọng tâm không vững, cả người ta lao đảo ngã về phía sau, giống như cọng hành ngã xuống hồ sen, “Bớ người ta cứu mạng...” Oa oa, ta là người, không phải hành đâu.

“Ừm” một tiếng, bọt nước văng lên tung tóe, cả người ta chìm xuống hồ nước.

Nước trong hồ không sâu, bùn cũng không nhiều, ta không cần lo lắng mình sẽ chết đuối hay chui xuống bùn khó chịu quá chết. Sau khi ngã xuống hồ đúng ba giây, ta lập tức từ trong đồng bùn nhào chui ra.

“Mộ Dung cô nương, cô nương không sao chứ?” Từ ngữ khí và thần thái của hần, ta chẳng cảm thấy có gì gọi là quan tâm.

“Không sao.” Ta đưa tay chùi sạch đồng bùn đất trên mặt, thuận tiện nhổ hết mấy thứ trong miệng ra.

“Mộ Dung cô nương, lần sau phải cẩn thận đó.” Giọng điệu trăm phần hả hê. Người sướng lắm à, tốt nhất đừng để ta nắm được nhược điểm của người.

“Yên tâm, không chết được.” Chỉ là tạm thời không thể mở mắt, cả người dính đầy bùn thôi thôi.

Thông thường, anh hùng đều thích cứu mỹ nhân, cẩu hùng (gấu chó) cũng thích. Khi ta đang hai tay quờ quạng xung quanh, lại nghe thấy giọng nói ôn hòa của hần, “Cô nương tạm thời không nhìn được, thật sự bất tiện, không ngại cho tại hạ cố gắng chút sức lực chứ?”

“Đến đây đi.” Thứ ta chờ chính là mấy câu này.

“Nếu đã như vậy, tại hạ mạo phạm.” Ùm một tiếng, bọt nước lập tức văng tung tóe lên mặt ta.

Cầu hùng cứu mỹ nhân quả nhiên đủ triệt để.

Hoàng Phủ Thanh phi thường cố gắng, lau chùi ta sạch sẽ từ đầu đến chân. Nhắm, là từ đầu đến tay. Chân ta đang bị chôn trong bùn đất, hẳn có muốn chùi cũng chùi không được.

Sau khi lau chùi tương đối sạch sẽ rồi, ta miễn cưỡng mở mắt ra, “Đa tạ.” Cầu hùng cứu mỹ nhân quả là hành vi đáng được khen thưởng.

Hoàng Phủ Thanh vẫn cười một cách hết sức phóng khoáng, ánh mắt vẫn câu hồn như cũ, nhưng lại có mấy phần thất vọng, “Mộ Dung cô nương khách khí.” Thất vọng cái gì, ta cũng không phải mỹ nữ.

Đáy mắt ta xẹt qua một ý cười rất khó phát hiện, “Được rồi, ta mời ngài uống trà xem như cảm tạ.” Ta dám mời, chỉ sợ hẳn không dám uống.

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Thanh rõ ràng trở nên cứng nhắc, “Á... Mộ Dung cô nương thật sự quá khách khí rồi, tại hạ còn có chuyện quan trọng cần làm, cáo từ.” Muốn xem khuôn mặt thật của ta chứ gì? Ta để hẳn xem cho thỏa thích.

Về châm biếm châm chậm hiện lên trên môi, “Nếu đã như vậy, mời, hôm nào gặp lại.” Còn tưởng Hoàng Phủ Thanh là nhân vật gì lợi hại lắm, trước mắt ta, hẳn chẳng qua chỉ như một tên ngốc mà thôi.

(1) Tử sa: (một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

(2) Ngu nhạc: tiêu khiển. [TN: vì không biết nó chỉ là cách gọi thông thường “nơi giải trí” hay trực tiếp là tên cửa hàng nên ta giữ lại Hán Việt luôn]

37. Q.1 - Chương 37: Lời Thì Thầm Trong Đêm Thanh Tĩnh

Yên chi, thủy phần, trân châu... Bực mình, tặng quà cho sáng tạo một chút có được hay không? Ba huynh đệ Hoàng Phủ Thanh quả nhiên đầu óc có vấn đề, quà tặng đều tặc đến không thể nào chịu nổi.

Yên chi? Thủy phần? Xài quen đồ trang điểm cao cấp ở hiện đại, ta có thể dùng được mấy thứ đồ cổ đại sao? Hơn nữa, ta không trang điểm không được à?

Trân châu? Miễn cưỡng có thể nhận được (thứ gì đáng giá ta đều lấy hết), nhưng mà... một chuỗi hạt trân châu to như trứng chim thế này, có phải quá khoa trương rồi không? Theo quan điểm bảo thủ phán đoán, chuỗi hạt trân châu này của Hoàng Phủ Huyền đem đi xích chó thì chắc là hợp hơn. Ta tham tài, cũng có mắt thẩm mỹ, dùng chuỗi trân châu này làm trang sức, chắc chắn nỡ chết ta đi.

So với ba huynh đệ Hoàng Phủ gia, lễ vật của những người khác tương đối có tiêu chuẩn. Lăng Sở Nam tặng lá trà thượng hạng, Tử Ly tặng nhân sâm nghìn năm. Vừa quý giá, vừa hữu dụng. Nhất là lễ vật của lão Lăng, có thể nói là rất được lòng ta. Ta đúng là không nhìn nhầm người, lão Lăng quả nhiên là tri kỷ của ta.

Thanh Nhã mỗi năm đều tặng quà cho ta, năm nay cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, Mộ Dung Quyết cũng có. Làm cha kiêm tỷ phu, không thể không tặng gì được.

Thứ Thanh Nhã tặng, chính là lệnh bài của Lục lão bản. Cầm tấm lệnh bài này, tùy ý có thể sử dụng tài chính của Lục lão bản, tùy ý sai khiến công nhân của Lục lão bản. Nói nôm na, cầm theo tấm lệnh bài này, ta trực tiếp được thăng mấy cấp, ngồi trên bảo tọa tổng tài của tập đoàn Lục thị, lợi ích hoàn toàn giống như lão bản. Chắc chắn, món quà này đủ nặng, cho dù có đem ta bán đi, cũng đền không nổi.

Lễ vật tỷ phu tặng thật sự rất nhỏ, phải nói là một viên thuốc rất... nhỏ. Nghe nói, viên thuốc này là do võ lâm đệ nhất thần y ‘Kiến Tử Bất Cứu’ luyện thành, có thể cải tử hồi sinh, giải trăm thứ độc, công hiệu chữa thương hết sức kinh người, thiên hạ chỉ có ba viên. Viên thuốc này làm sao lại lọt vào tay tỷ phu không quan trọng, quan trọng là, bây giờ nó là của ta.

Những dịp quan trọng thế này, đương nhiên không thể thiếu phần Tuyết Liễu. Trước khi đi, nàng len lén đưa cho tỷ tỷ một cây quạt xếp, nghe nói, là do nàng đích thân làm.

Tiểu Lan tỷ tỷ cùng Tiểu Hồng tỷ tỷ cũng có quà tặng, một cái túi thơm, một cái khăn thêu. Lễ vật không đáng giá, nhưng tình nghĩa sâu nặng.

Đem toàn bộ lễ vật xếp thành một chồng trên bàn, tâm tình ta rất tốt. Sống được nửa đời người, lần đầu tiên ta nhận được nhiều lễ vật như vậy.

Trâm cài tóc của Mộ Dung Phong Vân, lệnh bài của tỷ tỷ, đan dược của tỷ phu, nhân sâm của cháu gái, lá trà của lão Lăng, quạt xếp của Tuyết Liễu... Ánh mắt ta đảo qua một lượt các vật phẩm, nụ cười bên môi từ từ lan rộng ra. Ta có nhà rồi, từ nay về sau, ta sẽ không còn cô đơn nữa.

Phiêu bạt suốt hai mươi sáu năm, một trái tim cô tịch, rốt cuộc cũng có cảm giác ấm áp. Một thân thể mệt mỏi, rốt cuộc cũng tìm được bến dừng chân.

Cửa sổ đột nhiên bị gió thổi mở ra, một ngọn lửa dữ dội từ phía sau toát ra. Ánh mắt ta trở nên lạnh lẽo, nụ cười trên môi từ từ nhạt đi. Trực giác mách bảo ta rằng, có người đang đứng ở bên ngoài.

Ta tiện tay đem thuốc cùng lệnh bài nhét vào trong người, “Vào đi, đừng len lén lút lút.” Toàn là trăn bảo hiểm có, nghìn vạn lần đừng để bị hư.

Một tràng cười đột nhiên xuyên tới, “Không tệ không tệ, võ công Lung nhi thật sự rất tốt.”

Thần kinh căng thẳng bỗng nhiên thả lỏng ra, “Ngự Thiên?” Ta cũng không ngờ tới mức không nhận ra giọng nói của hắn. Quyến rũ, gợi cảm, độc nhất vô nhị.

Trong giọng nói hắn mang theo vài phần trêu chọc, “Không ngờ ngươi còn nhớ tới tại hạ, thật sự là vinh hạnh, vinh hạnh.”

Ta hừ một tiếng, “Ngươi mắc bệnh thần kinh à? Sao ta lại không nhớ ra ngươi được chứ?” Ta vẫn như tới tuổi già quá lần đầu.

Hắn chậm rãi đưa đầu luôn vào cửa sổ, “Viêm vương, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử, Lăng Sở Nam, Tiểu Lung nhi, mị lực của ngươi thật là siêu phàm a.”

“Ta cùng Viêm vương là đối thủ, cùng tam hoàng tử gần như không quen biết, cùng ngũ hoàng tử là kẻ thù với nhau, cũng cùng Lăng Sở Nam nói chuyện vài câu.” Đúng là kỳ lạ, sinh nhật của ta, một đám người không liên quan tới đây làm gì?

Ánh mắt hắn liếc thấy khuôn mặt khủng bố đó của ta, phì cười ra thành tiếng, “Khuôn mặt ngươi bị sao vậy?”

Ta buồn bực vung vung tay, “Ai, đừng nói nữa, hủy dung rồi.” Nhờ ơn Phượng tam thúc thúc đó.

“Có thể chữa được không?” Phượng Ngự Thiên, xoay mặt, tiếp tục cười trộm. Trong lòng ta hung hăng khinh bỉ hắn, hắn mang mặt nạ mà, cho dù có cười trộm ta cũng không nhìn thấy, cần gì phải xoay đầu như vậy?

Ta tức giận ném cho hắn một câu, “Hết thuốc chữa.” Căn bản là hết thuốc chữa rồi, chỉ có thể tự động phục hồi thôi.

“Không sao, chúng ta làm một đôi.” Hắn cười hắc hắc.

“Có ý gì?” Lê nào hắn cũng muốn bắt chước ta hủy dung?

“Không có gì.” Ánh mắt Phượng Ngự Thiên đảo qua mấy thứ trên bàn, đổi sang đề tài khác, “Ta thấy ngươi lúc nhận lễ vật rất hài lòng, còn nói là không có liên can gì tới họ?”

“Đẹp đi.” Ta cầm son phấn lên, “Muốn không? Cho ngươi đó.” Ta dùng không được.

“Không cần.” Trong giọng nói Phượng Ngự Thiên vẫn còn mang theo tiểu ý, “Ta là một đại nam nhân, người cho ta cái đó làm gì?”

“Ta không cần, vì vậy mới cho người.” Tiệp tay cầm lấy chuỗi hạt trân châu đưa cho hắn, “Dây xích chó này người lấy luôn đi.” Ta tham tài, có điều ta cũng không muốn bị mấy thứ này làm ắt hững

Phượng Ngự Thiên trừng to mắt, “Ta không cần.”

“Cũng cầm đi, tặng cho nữ nhân người yêu đó. Chúng ta là bằng hữu, người đừng nên khách khí.” Đều là hàng thượng hạng lấy từ trong cung, thích hợp lấy lòng nữ nhân lắm.

Phượng Ngự Thiên thở dài một tiếng, “Người đáng ghét, nữ nhân ta yêu cũng đáng ghét.” Hắn cười khở, “Cho nàng thứ này? Nàng sẽ trực tiếp cầm đao truy sát ta.”

Truy sát? Ta rất không nề tình, lớn tiếng cười ra, “Nữ nhân đánh đá? Người gặp phải nữ nhân đánh đá.”

“Đúng vậy.” Hắn lườm ta, “Nàng đó, không dịu dàng không hiền thực, vừa ngang tàng vừa hung dữ, ngay cả cạp cái cũng phải sợ nàng ba phần.”

Ta dùng giọng hoài nghi hỏi hắn, “Thật sao?” Trên đời này thật sự có nữ nhân lợi hại như vậy? Ta tưởng rằng chỉ có mình ta thôi chứ.

Hắn ai oán thở dài một tiếng, “Ai, yêu phải nàng, ta căn bản không thể trở mình được.”

“Không trở được thì đừng trở.” Ta vờ như rất đồng tình, “Có thể được nữ nhân mình yêu thương áp bức, cũng là phúc phần của người a.” Mặc dù đã cố gắng hết sức, nhưng ta vẫn không thể khống chế được giọng điệu cười trên sự đau khổ của người khác của mình.

Phượng Ngự Thiên hết sức phiền muộn lắc đầu, “Vô nhân tính.” Hắn vừa nhấc tay lên, một cái bóng đen lớn bổ nhào tới ta, “Cầm lấy, tặng người đó.” Cái gì? Ấm khí? Bớ người ta cứu mạng, mưu sát.

“Cái gì?” Ta dễ dàng đưa tay tiếp được.

“Người có mắt nhìn mà.”

“Ắc...” Ta ngu ngốc xoay đầu lại nhìn, “A...” Trùng to mắt, ta nhất thời không chút nề nang gì thét chói tai.

Tiếng thét chói tai chọc thủng bầu trời, bi thương oanh liệt, ai không biết nhất định tưởng rằng ta bị kẻ gian ám sát.

Phượng Ngự Thiên từ ngoài cửa sổ nhảy vào, cấp tốc che miệng ta lại, “Này, nhỏ giọng một chút...”

Ta kéo tay hắn ra, sắc mặt giống như gặp quỷ, “Là do người làm?”

“Có gì không đúng?” Hắn sờ sờ nó, “Tên trộm đáng yêu.”

“Đây là vật ở hiện đại a, người lấy đâu ra?” Thứ hắn ném cho ta không phải lựu đạn cũng không phải đầu người còn đang máu chảy đầm đìa, mà là một con gấu nhỏ hồng hồng vô cùng khả ái.

Một cái đầu (phải nói là một con) gấu đương nhiên không thể hù dọa được ta, nhưng mà... Con gấu này được chế tạo hoàn toàn giống như gấu bông ở hiện đại. Tạo hình, chế tác, kiểu dáng, từ đầu tới đuôi đều là thành quả hiện đại. Một con gấu bông hiện đại xuất hiện ở cổ đại, còn là từ trên tay Phượng Ngự Thiên, nếu như không bị hù dọa, ta đúng là suy não tới nơi rồi.

“Ngay trong đêm ta tiến cung thỉnh giáo thái tử phi cái gì gọi là gấu bông, sau đó dùng một vạn lượng bạc, mời hết các cửa tiệm may trong thành chiếu theo đó làm. Làm khoảng trăm con, ta xem chỉ có con này là tương đối giống.” Hắn nhìn thoáng qua con gấu còn đang nằm trong tay ta, “Cũng bình thường lắm mà, sao người lại thiết tha quá vậy?”

Hắn nói xong vân đạm phong khinh, phảng phất như không có chuyện gì. Nhưng ta biết, hắn vì phần lễ vật này mà hao hết tâm tư. Món quà này, là do tình ý kết tinh tạo thành.

Ở cổ đại làm ra một món đồ chơi hiện đại, làm sao không khó khăn cho được?

Hai mắt ta nhanh chóng đỏ hoe, nước mắt cứ tranh nhau rơi xuống, “Đa tạ người.” Con gấu này, là món quà sinh nhật ta quý trọng nhất trong đời. Chỉ một con gấu rất bình thường, nhưng hơn cả nhân sâm nghìn năm, hơn cả tập đoàn Lục thị.

“Khóc cái gì? Xấu muốn chết?” Hấn vung về đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt ta, “Không được khóc, xấu muốn chết.”

Thưởng cho hấn một quyền, ta trừng mắt thật lớn, “Ê, Phượng Ngự Thiên, người cố tình làm ta mất hứng a? Ta cảm động, không được à?” Thỉnh thoảng cho ta có nhân tính một chút không được hay sao? Không máu không lệ, ta sắp biến thành cương thi rồi.

Phượng Ngự Thiên cười hắc hắc, nhìn không chớp mắt, “Nếu cảm động, gọi Thiên ca đi. Nha đầu, gọi tên người khác là rất vô phép.”

“Không gọi.” Ta lễ thẳng khí hùng lắc đầu, “Không gọi.” Thiên...ca... Không phải quá mức ám muội rồi? Ta toàn thân đều nổi da gà.

“Nể mặt ta vì người làm một trăm con gấu, lại tiêu hủy hết chín mươi chín con, gọi một tiếng.” Giọng điệu hấn thật sự rất buồn cười a!

Ta thưởng thức con gấu trúc tinh xảo, lơ đãng nói, “Người tiểu hủ hết làm gì.” Để lại đem bán cũng kiếm được một món tiền lớn.

Phượng Ngự Thiên ý tứ sâu xa nói, “Chỉ có người, mới có thể có được nó.” Hấn sờ sờ tóc ta, “Nha đầu, người biết không, với ta mà nói, người là độc nhất vô nhị.”

Tay ta đình chỉ hoạt động, đột nhiên trầm mặc một hồi, bầu không khí nhất thời trở nên rất xấu hổ.

Lặng im một lát, Phượng Ngự Thiên đột nhiên mở miệng phá vỡ không gian yên tĩnh, “Được... Không gọi thì thôi.”

Ta ngẩng đầu, một nụ cười ngọt ngào phát ra, để lộ má lúm đồng tiền, “Thiên ca.”

“Ngoan lắm.” Hấn sờ sờ tóc ta.

Ta gạt tay hấn ra, “Đừng làm loại động tác này, cảm giác rất ngu xuẩn.” Ta cũng không phải là trẻ con, sờ đầu ta làm gì?

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Đa tạ.” Ta mở rộng hai tay, ôm chặt lấy hấn.

Ngã đầu vào trong lòng hấn, ta tựa như một chú chim chui đầu vào lưới, lập tức bị hấn vững vàng ôm chặt, ôm đến siết chặt, hoàn toàn không thể động đậy được.

“Thiên ca, buông ra đi.” Ôm nhau thế này, thật sự quá mức thân thiết. Nếu để cho người khác thấy, ta đây còn mặt mũi nào?

Phượng Ngự Thiên không để tâm đến phản ứng của ta, cũng không phải như sắp buông ra, ngược lại càng lúc càng ôm chặt, “Ha... mềm mại quá, thơm quá.”

Kỳ quái, sao đột nhiên thất nóng thế này? Là thời tiết thay đổi sao? “Đừng làm vậy.”

“Ngoan, để ta ôm một cái.” Giọng điệu hấn giống hệt như chó sói đang lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ trong cổ tích.

[TN: Đoạn sau sẽ xuất hiện năm ba dấu **, đều là trong bản gốc, ta để nguyên vì không biết phải đổi thế nào =)]

“Người đang ** ta á.” Nhất định là thời tiết thay đổi rồi, bằng không sao ta lại đổ mồ hôi? Quá nóng, theo ước đoán sơ bộ, nhiệt độ không khí chắc cũng ngoài năm mươi.

“Nếu có thể dụ dỗ Dạ Phượng lên giường, cũng coi như ta có bản lĩnh.” Giọng nói hấn rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, còn mang theo mê hoặc.

“Người... nói vậy.” Càng lúc càng nóng, bảy mươi độ rồi.

Hơi thở nóng rực lan tía trên cổ ta, cảm giác tê dại không ngừng khuếch tán, “Lung nhi, để ta ăn nàng được không? Để ta ném thử nàng.” [Bắt đầu đối xứng hô cho Thiên ca nha, nha, nha *long lanh*, đối đoạn này thôi, đoạn sau trở lại ta – người như cũ, vì đoạn sau mà ta – nàng nghe sẽ rất chói tai T_T]

Hương vị, vừa thơm vừa mềm.

Hắn đang ** ta, chết tiệt, hắn ** ta.

Bớ người ta cứu mạng, có người ** thiếu nữ vị thành niên. Không phải, là thiếu nữ ngây thơ vô tội.

“Ăn cái đầu quý người, người ** tiểu tử.” Chết tiệt, tại sao ta lại run như vậy?

Tay hắn không an phận sờ soạt trên ** ta, không chút khách khí.

“A... Cứu... Mạng...A.” Ta càng lúc càng run, hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Ta không chút nghi ngờ, hắn có thể không tốn chút khí lực nào ăn sạch ta.

“Ngoan, sờ sờ, không đau.”

“Vị huynh đài mang mặt nạ này, người có dự tính ăn nữ nhi của ta, cũng nên báo cho ta hay một tiếng chứ.” Một thanh âm từ trên trời bay tới.

“A...” Ta hét lên một tiếng, vội vàng đẩy Phượng Ngự Thiên ra.

Mộ Dung Quyết đang đứng sau Phượng Ngự Thiên, vỗ vỗ vai hắn, “Huynh đài, người có muốn ăn nữ nhi của ta thì nên báo ta hay một tiếng mới phải.”

“Tỷ phu...” Ta muốn khóc cũng khóc không được? Xong rồi, không còn mặt mũi nào gặp ai nữa rồi.

Ngay lúc ta đang xấu hổ không còn thiết sống, chỉ thấy tỷ tỷ bưng theo một cái chén, ưu nhã ung dung tiến vào, “Nói vậy vị này chính là Phượng Ngự Thiên? Còn chưa tới mười hai giờ, cấm trình diễn màn vượt quá giới hạn.” A, chết ta rồi, đừng gọi tên ta.

Phượng Ngự Thiên đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra, kiên trì ho khan một tiếng, “Bá phụ, bá mẫu, thất lễ.”

Mộ Dung Quyết liếc mắt nhìn hắn, “Chàng trai trẻ, người nửa đêm xông vào nhà ta, đã là thất lễ. Hơn nữa còn xông vào phòng con gái ta, càng thất lễ hơn.”

“Người làm gian phu người ta kiểu gì vậy? Chúng ta tới đây được nửa ngày rồi cũng không biết. Ta thấy người đầu óc choáng váng lắm rồi. Muốn ăn cũng được, nhưng nhớ chú ý an toàn.” Thanh Nhã chìa chìa ra ngoài cửa, “Đóng cửa sổ lại.”

Trời ạ, giết ta đi.

“A... Đa tạ hai vị chỉ giáo.” Phượng Ngự Thiên đầu đầy hắc tuyến.

“Chàng trai trẻ, người nhà ở đâu? Trong nhà còn có mấy người, nhà có mấy mẫu đất? Mấy mẫu đất có mấy con trâu? Có giấy tạm trú giấy kết hôn giấy ly hôn gì không?”

“Huynh đài, võ công không tệ, chỉ là thánh lực chưa tới.” Mộ Dung Quyết vỗ vỗ vai hắn.

Giờ này khắc này, ta cực kỳ muốn bản thân mình bị ngốc, hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ nói cái gì.

Phượng Ngự Thiên căn bản không đáp lời, “Bá phụ bá mẫu, hai người muốn ta nói cái gì.”

“Không có gì.” Thanh Nhã ung dung đứng lên, liếc mắt nhìn ta, “Muội nhi, ta tự tay nấu mì thọt uội ăn, ăn sạch sẽ, trường thọ an khang.” Ta trốn ở sau lưng Phượng Ngự Thiên, giả chết tới cùng.

Chính sự xong xuôi, hai người đồng loạt ra ngoài, “Tiếp tục, chúng ta đi.” Đi tới cửa, Mộ Dung Quyết đột nhiên quay lại, “Huynh đài, yêu đương vụng trộm cũng được, trước tiên luyện võ cho tốt một chút,. Thánh lực quá kém, hèn hò bất tiện.”

Ông trời ơi, ta đây đã tạo ra cái nghiệt gì?

“Haiz...” Ta thở dài thất bại, đem mặt vùi vào cổ hần, giả chết tới cùng. Đừng gọi ta, ta thật sự chết rồi.

“Tỷ tỷ cùng tỷ phu người thật sự rất...” Ta biết hần không thể tìm được từ nào hình dung.

Ta ghen ngào khóc, “Đừng nói chuyện với ta, ta chết rồi, không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.” Ông trời à, dẫn ta đi đi.

Phượng Ngự Thiên không quan tâm nhún nhún vai, “Ta thấy như thế này rất tốt, sau này tùy thời có thể tới tìm người.

“Cái gì?” Ta thét lên một tiếng chói tai, ngẩng đầu, “Sau này người còn muốn tìm ta? Bị bắt quả tang một lần còn chưa đủ sao? Lẽ nào người muốn chúng ta mỗi ngày đều bị bắt, sai đó ta xấu hổ không còn mặt mũi nào gặp ai mà tự sát. Tên vương bát đản này, người muốn hại chết ta đúng không? Đúng không?”

“Chúng ta không phải hẹn hò, chỉ là bằng hữu gặp nhau, là họ hiểu lầm.” Hần nói một cách rất hiển nhiên.

Một nam nhân hơn nửa đêm xông vào phòng một nữ nhân còn không phải hẹn hò? Hần tưởng ta là trẻ con đàn độn chắc?

“Ta không bị kém trí.” Ta tức giận ném trả hần một câu.

“Đừng tức giận.” Động tác hần hết sức dịu dàng, “Có muốn uống rượu không? Ta nhớ người rất thích ăn món ta làm.”

“Ngu ngốc, uống rượu hại cho sức khỏe, không muốn uống.” Trong cơn giận dữ, đừng để ý tới ta.

Phượng Ngự Thiên cúi đầu, cười chua chát, “Ha, trong lòng người, ta vĩnh viễn đều kém xa Mộ Dung Phong Vân, đúng không?”

Nghe thấy giọng điệu chua chát kia của hần, một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng. Hần chân thành đối xử với ta, đem ra sủng lên tới trời, ta không nên tức giận với hần a.

Cách làm này của ta, đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một bước, vong ân phụ nghĩa.

Ta thở dài, “Thiên ca, chúng ta là sinh tử chi giao. Còn Mộ Dung Phong Vân, là người ta yêu đơn phương. Không thể so sánh được, bởi hai người không có cách nào so sánh.” Không cùng một phương diện, không thể so sánh.

Phượng Ngự Thiên không nói gì, yên lặng xoay người bước ra ngoài.

Ta ba bước nhập thành hai bước đuổi theo, “Phượng Ngự Thiên, người làm gì vậy?” Ta có nói sai chỗ nào sao?

Hần dừng bước đưa lưng về phía ta, thản nhiên nói, “Ta đi.”

Đi nhanh như vậy? Một cảm giác cô tịch từ tận đáy lòng lan ra.

Ta ngồi xếp bằng trên ghế, rót một ly trà, uống cạn, “Xin lỗi, đã để người bị tỷ tỷ cùng tỷ phu ta hiểu lầm.”

Phượng Ngự Thiên ngẩng đầu nhìn vào trời đêm, “Đã khuya lắm rồi, ngủ sớm chút đi.”

Ta nương theo ánh mắt hần nhìn ra ngoài cửa sổ, cười có hơi lơ đãng, “Đúng vậy, đêm đã khuya rồi.” Qua đêm nay, ta đã được hai mươi bảy tuổi. Một nữ nhân hai mươi bảy tuổi, già rồi.

“Ánh trăng đêm nay rất đẹp.” Hần vẫn như trước nhìn về phía chân trời.

Ta nhếch môi, lộ ra một nụ cười rất khó phát hiện, “Sao cũng rất đẹp.” Ánh sao long lanh, rực rỡ chói mắt.

“Ừ, cũng giống như người.”

“Cảm ơn lời khen của người.” Ta vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên trên trời, từ khoảng không xa xôi vụt xuống.

Ta chạy đến xem là cái gì? Là sao băng chăng? Nếu ta nhìn không nhầm, chắc là sao băng rồi.

“Sao băng.” Ta trừng to mắt, thét lớn lên, “Phượng Ngự Thiên, cầu nguyện đi.” Lời còn chưa dứt, ta đã nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau đưa lên trước ngực.

Sao băng ơi sao băng, hi vọng người có thể hoàn thành nguyện vọng của ta. Sao băng là ngôi sao ước vọng, trong ngày sinh nhật có thể thấy sao băng, ước nguyện có thể được hoàn thành.

Ước xong ba điều ước, ta mở mắt tới bên cửa sổ, “Thiên ca, người ước cái gì?”

“Nói ra mất linh.”

“Ha ha, đúng là như vậy.” Ta nháy mắt mấy cái, “Có điều ta hiểu kỳ không biết người ước cái gì.”

“Còn người? Là ước cái gì?” Đương nhiên, hắn cũng muốn biết ta ước cái gì.

Không nói đâu, đánh chết ta ta cũng không nói, nói ra mất linh. Có điều... ta thật sự không nói được sao? Ta đối với nhân phẩm của mình phi thường không có tự tin.

Nghe nói, bí mật chôn sâu tận đáy lòng sẽ rất khó chịu. Nói ra không được, không nói cũng không được, vậy phải làm sao?

A...

Ánh sáng lóe lên trước mặt, hai mắt ta sáng long lanh, “Phượng Ngự Thiên, chúng ta viết điều ước ra rồi chôn xuống đất, được không? Đến khi già rồi, có thể đào lên xem.” Không biết trò này là do ai phát minh, nghe nói là chơi rất vui.

“Theo hầu tới cùng.”

“Được, viết đi.” Hắc hắc, không chừng ta sẽ len lén đem điều ước của hắn đào lên xem.

Điều ước của ta vô cùng đơn giản, một là nguyện cho tỷ tỷ tỷ phu thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý, hai là nguyện cho những người bên cạnh ta luôn được hạnh phúc, ba là nguyện ta sớm ngày tìm được bảo tàng.

Sao băng ơi sao băng, hãy biến ước nguyện của ta thành hiện thực.

Đào đến lớp đất cuối cùng, ta trịnh trọng cảnh cáo Phượng Ngự Thiên, “Phượng Ngự Thiên, người không được len lút đào lên, mất linh đó.”

“Yên tâm đi, không có đâu.” Phượng Ngự Thiên cũng học theo bộ dạng của ta, đào đất.

Nhìn lớp bùn đất mềm xốp, ta đột nhiên muốn cười, “Buồn cười thật.” Viết điều ước bỏ vào một cái bình nhỏ, chôn dưới tầng cây. Loại chuyện này đúng là ngu xuẩn muốn chết, tại sao ta lại làm nhỉ?

“Đúng là ngu xuẩn.” Phượng Ngự Thiên tự mình lẩm bẩm, lại tự mình trả lời vấn đề của ta, “Viết điều ước? Ta chưa từng nghĩ sẽ làm loại chuyện ngu xuẩn thế này.”

Ta cười hi hi, “Ta nói Thiên ca này, người đừng buồn bực nữa, làm thì cũng đã làm rồi, có hối hận cũng không kịp.” Hối hận cũng vô dụng, thời gian không trở lại đâu.

Phượng Ngự Thiên cười tự giễu, “Từ lúc gặp phải người, ta đã biến thành ngu ngốc rồi.”

Ta kéo kéo cánh tay hắn, Đi thôi đi thôi, chúng ta đi uống rượu.” Làm kẻ ngốc thì có gì không tốt? Muốn hồ đồ cũng khó lắm nha, “Nói cho người biết, trong phòng ta có rượu. Trước nay đều là người mời khách, hôm nay tới ta mời.”

Di Hồng viện khôi phục không gian yên tĩnh, dường như tất cả đều chưa từng xảy ra. Bầu trời đêm long lanh, ánh sao lấp lánh, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài tiếng ve kêu.

Màn đêm, càng lúc càng dày. Ai cũng không biết, điều ước của chúng ta, đã được chôn dưới tầng cây.

[Trung cầu dân ý]

E hèm, tình hình là, Tử Lung cũng đã gọi Ngự Thiên là Thiên ca rồi, nên bạn bắn khoản không biết có nên đối xứng hô thành ta – huynh cho giống xưng hô với Lăng Sở Nam không (không có cái lí do gì làm bạn với Lăng Sở Nam thì gọi ta – huynh, còn với Thiên ca thì cứ ta – người được), nhưng mà đoạn trên phang vô ta – huynh thì bạn lại không tìm được chỗ nào thích hợp để bắt đầu đối xứng hô, phải nói là vô cùng nan giải (đổi rồi đọc lại ngữ điệu không hợp ngữ cảnh (_ _ ”). Mọi người cứ cho bạn ý kiến, nếu ý kiến số đông

là đổi ta – huynh (cho thân mật một chút so với ta – người) thì bắt đầu mấy chương sau sẽ đổi, không thì cứ để nguyên ta – người thế này. Đương nhiên, nếu xưng hô của Tử Lung đổi thì xưng hô của Ngự Thiên với Tử Lung cũng đổi thành ta – muội. (Nghe cho gần gũi hơn ta – người).

38. Q.1 - Chương 38: Ta Là Hạ Tổng

Bị bắt gian tại giường, ta còn mặt mũi tiếp tục ở lại Mộ Dung gia nữa không? Đương nhiên là không rồi.

Trời vừa tờ mờ sáng, sau khi tiễn Phượng Ngự Thiên đi, ta không cần phải ngủ, thừa dịp đường phố vắng vẻ lén lén lút lút chuẩn bị.

Dấu hiệu hủy dung mặt dù đã giảm đi rất nhiều, nhưng mặt ta nhìn vẫn giống như mặt quỷ. Vì sợ bị cho là ác quỷ, ta chọn cách mang khăn che mặt mà đi.

Buổi sớm đầu hạ, nắng vàng rực rỡ. Tuy rằng trời vừa mới sáng, nhưng trên đường đã sớm có người qua kẻ lại, đủ loại quầy hàng bày bán khắp nơi, những tiếng hét to cứ vang lên không dứt.

Con người ta không đề cao quý củ khoa trương, chỉ biết trời đất bao la, ăn cơm mới là lớn nhất.

Tùy tiện tìm một nơi tương đối thuận mắt, ta không chút khách khí ngồi xuống, gọi một chén canh nóng, một cái bánh bao hấp. Sau khi uống một chút rượu, uống thêm canh nóng là tốt nhất.

Khoảng canh giờ này, người đi ăn sáng cũng không nhiều lắm. Ba phút sau, lão bản lập tức bưng thứ ta cần lên. Vừa gấp một miếng bánh bao trắng trắng tròn tròn lên, còn chưa kịp cắn một cái, chợt nghe thấy một giọng nói già nua yếu ớt vang lên, “Cô nương, làm ơn thương xót cho ta, đã mấy ngày nay ta chưa ăn được cái gì.”

Theo hướng âm thanh nhìn lại, đã thấy một người đang khom lưng. Ai, đáng thương quá.

Ta buông đũa xuống, cười cười nhìn lão (tuy rằng lão nhìn không thấy), “Lão bá, không cần khách khí, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Đã từng làm một kẻ ăn mày, sao có tư cách ghét bỏ ăn mày được chứ.

Lão ăn mày vừa nghe thế, liên tục nói lời cảm tạ, cũng liên tục lắc đầu, “Đa tạ cô nương, chỉ là trên người ta rất bẩn, không dám ngồi cùng một chỗ với cô nương.”

“Không sao đâu, lão bá, mời lão ngồi.” Ta đẩy chén canh đến trước mặt lão, “Lão bá, uống hết canh đi.” Đối với một người đang đói cùng cực, uống canh là vô cùng tốt.

“Đa tạ...” Lão ăn mày liên tục nói cảm ơn, đưa canh lên miệng uống.

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng lão, “Lão bá, coi chừng nóng a.”

“Cô nương, lão ngồi ở đây...” Chủ quán chẳng biết khi nào lại đứng trước mặt ta, vẻ mặt khó xử, lên tiếng nói.

Ta lấy một hũ bạc ra đưa cho hắn, “Cho vị lão bá này thêm một chén canh nữa.” Ta không thể trách hắn không có lòng từ bi, thức khuya dậy sớm, hắn cũng không thoải mái gì.

“Đa tạ cô nương.” Chủ quán nhận lấy hũ bạc, vội vã xoay người bỏ đi.

“Cô nương, cô thật sự là một người tốt bụng hiếm thấy.” Lão ăn mày vừa ăn lấy ăn để bánh bao, vừa nói đa tạ.

Ta cười khổ, “Người tốt?” Ta biết bản thân mình không phải là người tốt. Ta có thể lãnh khốc vô tình, vô huyết vô lệ. Chỉ là, đối với những người yếu thế, ta lại có cảm giác đặc thù. Thấy bọn họ, ta như thấy được mình năm đó. Khi ấy, ta ao ước một cái bánh mì, ao ước một chén canh, ao ước một đồng tiền. Những ngày khổ cực này ta đã trải qua, hiểu rõ cuộc sống đó gian nan thế nào.

“Cô nương có tâm địa Bồ Tát yêu thương con người.” Lão ăn mày đau thương cảm thán.

Ta cười nhưng không đáp, “Ăn nhanh đi.” Nếu có ngày ta trở nên nghèo đói, hi vọng cũng sẽ có người quan tâm ta, có người cho ta một cái bánh bao.

“Cô nương, cô tên gì?” Hấn tiếp tục ăn như hổ đói.

“Ta tên Hạ Tử Lung.” Nói cho hấn biết tên ta thì đã sao? Hấn căn bản không biết Hạ Tử Lung là ai.

Lão ăn mỳ gặt đầu, “Hạ Tử Lung, ta sẽ ghi nhớ.”

“Lão bá, ăn nhiều một chút đi.” Đã từng được người ta giúp đỡ, ta phi thường hiểu được cảm nhận của lão. Nhìn lão ăn đến vui sướng thỏa mãn, ta cũng rất hài lòng. Giúp đỡ người khác, cũng là một loại vui sướng.

Lão ăn mỳ ngừng đầu nhìn ta, “Cô nương, sao cô lại không ăn? Chẳng lẽ là ghét bỏ ta?”

Ta lắc đầu, cầm lấy một cái bánh bao, “Không phải đang ăn à.”

Lão ăn mỳ cúi đầu tiếp tục ăn bánh bao, giống như vô tình hỏi, “Cô nương, sư phụ cô là ai?”

Ta sững sốt, giọng điệu càng thêm kính cẩn, “Xin hỏi tiền bối là có ý gì?”

“Cô nương võ công không tệ, sư phụ hấn là một cao nhân.” Lời nói cùng hành động của lão khác biệt thật sự rất lớn.

“Gia sư từ lâu đã thoát ải giang hồ, không màng thế sự.” Ta dám nói với lão sư phụ ta là Tu La sao? Tu La là tuyệt thế sát thủ, ta đương nhiên cũng không phải đồ tốt lành gì, “Huống chi, tiền bối, sư phụ ta là ai thật sự quan trọng vậy à?”

Lão khoát khoát tay, “Không quan trọng, tuyệt đối không quan trọng.”

“Nếu đã như vậy, tiền bối hà tất phải hỏi làm gì?” Sư phụ ta là Tu La, không thể nói với lão.

“Thấy cô có lòng hảo tâm, ta có thể giúp cô một việc. Cô muốn cái gì, tùy ý mở miệng.” Lão tuy rằng nghèo túng, thế nhưng, ta không chút nghi ngờ lời nói này của lão. Chỉ cần ta mở miệng, lão tuyệt đối có thể làm.

Ta lắc đầu, “Đa tạ hảo ý của tiền bối, ta chẳng muốn cái gì cả.” Ta muốn lấy tàng bảo đồ, lão có thể cho ta không? Đương nhiên không rồi.

Lão ăn mỳ buông đũa xuống, “Trời đất rộng lớn, hai người chúng ta có thể ngồi ăn chung một bàn âu cũng là duyên phận, cô có gì phiền muộn, cứ việc nói ra.”

“Tiền bối, có thể gặp được người, là phần phúc ba đời của Hạ Tử Lung ta, chẳng qua, ta cái gì cũng không muốn.” Ta cũng không phải thánh nhân, không phải không ước không cầu. Chỉ là, ta không cần nhiều quá.

“Lão ăn mỳ ta gặp qua vô số người, nhưng chưa từng gặp ai giống như cô nương. Cả người tràn đầy máu tanh, nhưng tâm địa thiện lương. Nhìn như lòng tham vô đáy, nhưng lại không ước không cầu.”

“Ta lòng tham vô đáy?” Cả người tràn đầy máu tanh, ta thừa nhận, nhưng còn lòng tham không đáy... Tội danh này e rằng ta không gánh nổi.

Lão ăn mỳ hừ một tiếng, “Đáy mắt cô nương giờ giờ khắc khắc đều lóe lên những tia tính toán, không phải lòng tham vô đáy thì là gì?” Quả nhiên là quan sát tít mỉ.

Ta bất đắc dĩ thở dài, “Tiền bối, người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Nếu như có thể lựa chọn, ta sẽ chọn làm một nữ nhân bình thường. Ở một ngôi nhà trúc, có vài mẫu đất cần, có trượng phu cùng hài tử, sống qua những ngày bình yên. Đáng tiếc, ta vừa sinh ra đã được định trước là không thể tầm thường.

“Nếu như người đời có thể nghĩ như cô nương, thiên hạ sao lại có phân tranh chứ?”

“Tiền bối, chỗ cao không chịu được hàn, thứ ta muốn, chỉ là những điều thường thường nhật nhật.” Những ngày đặc sắc kích thích ta đã nếm qua rồi, cũng chán ghét rồi. Có trải qua, mới thấy được bình yên là hạnh phúc.

Lão ăn mỳ chậm rãi gặt đầu, “Nói có lý. Cô đã giúp ta hai lần, coi như cũng có duyên. Sau này nếu có gì sai khiến, lão ăn mỳ ta không dám chối từ.

Giúp lão hai lần? Có sao? Ta dường như không nhận ra hắn. Khoan đã nào, lần trước ở Kim Ngọc Mãn Đường, ta hình như cũng cứu một lão ăn mày, chẳng lẽ, chính là lão sao? “Tiền bối là...” Kỳ quái, ta mang khăn che mặt, lão sao lại biết được ta là ai.

“Không sai, người lần trước tặng ngọc bội cho cô, chính là tại hạ.” Quả nhiên là lão, chỉ có điều... sao ta lại không nhận ra chứ” (Sở Sở: Ngu ngốc, lẽ nào người có thể nhận ra người mới nói chuyện với người ba câu sao?)

“Hóa ra là tiền bối, văn bối có mắt không trông, thất lễ.” Không nhận ra, mẹ à, thật là xấu hổ.

“Không cần đa lễ như vậy.” Lão đưa tay vào chiếc túi đang dính đầy mỡ, rút ra một cái bình sứ, “Cô nương trúng độc rồi, mỗi lần một viên, ngày uống ba lần, sau ba ngày sẽ không sao nữa.”

Ta nhận lấy bình sứ, “Đa tạ tiền bối.” Quả nhiên là cao nhân, che mặt cũng biết ta đang trúng độc.

“Cáo từ.” Lão ăn mày ung dung cầm lấy bánh bao, nghênh ngang bỏ đi.

Chắc chắn, vận khí của ta, thật sự là tốt đến không còn thiên lý. Lương tâm bộc phát làm một chuyện tốt, cũng gặp được thể ngoại cao nhân.

“Lão bản, cho ta một chén canh nóng.” Làm chuyện tốt xong rồi, tiếp tục ăn điểm tâm.

“Cô nương, ta có thể ngồi ở đây không?” Một giọng nói yêu kiều đáng yêu xuyên vào tai ta.

Trời ạ, ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, sao lại phạt ta nặng quá vậy? Ta chỉ muốn bình yên ăn xong điểm tâm cũng không được sao?

Ta ngẩng đầu, ngoài cười nhưng trong không cười, “Mai quận chúa? Thất lễ.”

“Cô nương là?” Mai Ngọc Phù tiểu thư chần chờ một chút, “Chúng có quen sao?”

Ặc... Ta bây giờ đang là Mộ Dung Tử Lung, dường như không quen biết gì với nàng. Không xong rồi, bây giờ phải làm sao đây.

Còn đang trong cơn suy nghĩ miên man để tìm ra đối sách, có người đã trả lời giúp ta, “Đại tiểu thư Mộ Dung gia.”

“Vương gia.” Ta nhìn Hoảng Phủ Viêm, khẽ gật đầu, chào hỏi một tiếng.

Hoảng Phủ Viêm vén áo khoác lên, ung dung ngồi xuống, “Mộ Dung tiểu thư, đúng lúc quá.” Cút, ai cần đúng lúc với hắn.

“Hai vị cùng nhau dùng bữa sao? Thanh mai trúc mã, làm người khác ngưỡng mộ a.” Ta bắt lộ thanh sắc chuyển đề tài sang hướng khác.

Hoảng Phủ Viêm nhú mày, “Lăng đương gia không đi cùng cô nương à?” Thái độ đó là sao, giống như lão nương đây thiếu hẳn hơn tám tám vạn lượng không bằng.

Ta không cam lòng tỏ ra yếu thế, tự tiểu phi tiểu, ôn hòa phản vấn, “Ta cùng Lăng Sở Nam chỉ là bạn bè thông thường, hắn cần phải theo ta sao?” Nếu ta Lăng gia cùng Mộ Dung gia kết thành thông gia, nhất định sẽ long trời lở đất. Xét thấy quan hệ giữa ta cùng lão Lăng cũng không phải tầm thường, tam gia đáng lo lắng cũng không có gì lạ.

“Vậy sao?” Hoảng Phủ Viêm rõ ràng không tin.

Tin hay không thì tùy, ta không rảnh giải thích.

Lúc này, lão bản đã bùng thức ăn đến cho bọn họ.

Chủ nghĩa đại nam nhân của Hoảng Phủ Viêm đúng là hết thuốc chữa, tự mình hạ thấp địa vị lấy đĩa đưa cho Mai Ngọc Phù tiểu thư, “Ngọc Phù, coi chừng nóng.”

Mai Ngọc Phù dịu dàng cười, “Muội biết, đừng xem muội như tiểu hài tử.”

Ân ái ngay trước mặt ta? Không thèm nhìn.

Ta đứng lên, “Không phiền hai vị ân ái, cáo từ.” Nhìn bọn họ, ta ăn không vô.

Lão tử không thèm tính tiền, để bọn họ trả. Có lời thì cứ lấy, đây là nguyên tắc xử sự của bản cô nương.

.....

Trở về Tê Phượng sơn trang, Xuân Hương tử về mặt ai oán nói cho ta biết, chiều hôm qua, Hoa Dương công chúa lấy thân phận muội muội kết bái với ta, mặt dày mày dạn vào ở Phượng Lai các, công khai chiếm dụng phòng ngủ của ta.

Ta vừa mù vừa điếc (1) xuất thân thổ phỉ, sao có thể chịu nữa điểm thiệt thòi? Muốn ăn không ở không? Không có cửa đâu.

Nổi giận dùng dằng xông vào Phượng Lai các, ta hung hăng giật lấy chiếc chăn đang được tiểu bắt điểm ôm vào lòng, “Hoàng Phủ Lam Nhi, Mặt Trời lên tới mông rồi kìa.” Ngủ trên giường của ta, ôm chăn của ta, con bé này thật sự xem đây là nhà của mình rồi.

“Đừng ồn nữa, ta muốn ngủ.” Trở mình một cái, nàng tiếp tục ngủ như trư.

“Đứng lên đi.” Thật sự muốn đánh nàng, ngủ trong nhà người khác cũng có thể yên tâm thoải mái như vậy.

“Ừ ừ, đừng mà, mệt quá.” Tiểu bắt điểm vẫn tiếp tục ngủ, hoàn toàn không nhìn tới ta.

Ai, thật sự có thể ngủ ngon như vậy, cũng là một cái phúc. Nhìn vẻ mặt ngủ say ngây thơ vô tội của nàng, tức giận trong lòng ta cũng biến đi hơn phân nửa, “Lam Nhi, dậy đi, tỷ tỷ về rồi.” Đúng là bó tay rồi.

“Tỷ tỷ...” Nàng dụi dụi mắt, ngốc nghếch cười cười, “Tỷ tỷ, tỷ đã về, mệt lắm a?”

“Hả?” Ăn sáng có thể mệt không?

Tiểu bắt điểm ngây thơ nháy nháy mắt, “Tiểu Khiết tỷ tỷ nói tỷ xuất môn xử lý chút chuyện buôn bán, vội vàng vàng chạy về như vậy, chắc là mệt lắm?”

Cơn giận trong lòng ta hoàn toàn biến mất, ta đưa tay sờ sờ tóc nàng, “Không mệt, muội ngủ đi.” Nha đầu này, khiến người ta yêu mến giống hệt Tử Ly. Về mặt ngây thơ của nàng, so với bình chữa cháy còn lợi hại hơn.

“Không ngủ nữa, ngủ nhiều không tốt.” Lão nhân gia nàng đuổi thẳng thắt lưng, chậm rãi đứng lên.

Ta ngáp một cái, “Không ngủ thì muội muốn làm gì?” Cùng Phượng Ngự Thiên uống rượu cả đêm, mệt chết ta rồi.

“Tìm tỷ chơi.” Lam Nhi nói giọng như thật, “Có rất nhiều người theo chơi với muội, có điều, chỉ có tỷ là thật lòng muốn chơi với muội. Cho nên, muội muốn chơi với tỷ?” Làm gì vậy? Nói nhiều khẩu lệnh (2) à?”

“Tìm các vị tẩu tử của muội đi, Tử Ly, hay Mai Ngọc Phù.” Nghe nói, quan hệ giữa tiểu bắt điểm và Mai Ngọc Phù khá tốt.

Tiểu bắt điểm nhăn mặt nhăn mày, nghiêm mặt nói, “Không được, thái tử phi tỷ tỷ lúc nào cũng bị thái tử ca ca độc chiếm, hơn nữa, bọn họ rất thích chơi trò hôn nhau. Lúc vui vẻ còn có thể hôn đến lên giường, hôn suốt cả ngày. Giống như lần trước, muội cùng Tử Ly tỷ tỷ cùng nhau vọc nước, thái tử ca ca nói muốn giúp Tử Ly tỷ tỷ tắm, kết quả là tắm suốt mấy ngày. Lúc muội đi nhìn lén, phát hiện bọn họ ngoại trừ hôn thì cũng chỉ có hôn.” Thật là xấu hổ quá mà, bí mật khuê phòng bị tiết lộ ra ngoài, không biết Tử Ly cùng thái tử điện hạ sau khi nghe xong sẽ có cảm nhận gì?

Khuôn mặt ta đột nhiên ửng hồng một cách khả nghi, “Cái này... muội còn nhỏ, không hiểu đâu.” Bàn chuyện nam nữ với trẻ vị thành niên, thật là làm khó ta quá.

“Về phần Ngọc Phù tỷ tỷ...” Tiểu bắt điểm nhăn mặt, “Muội không thích Ngọc Phù tỷ tỷ, tỷ ấy rất xấu.”

“Tại sao?” Thật hiếu kỳ nha, mỹ nữ nhu nhược yếu đuối kia thì có gì xấu?

“Có một lần, muội thấy tỷ ấy tát nha hoàn một bạt tay, rất hung dữ, giống như cọp cái.” Tiểu bắt điểm bủn môi, “Tỷ biết Ngọc Phù tỷ tỷ đáng ghét chỗ nào không? Chính là trước mặt người khác luôn giả vờ nhu

nhược, giống như gió thổi một cái liền bay. Chỉ có lúc không người, mới lộ ra vẻ hung tợn độc ác không ai bằng. Làm bộ làm tịch, đáng ghét đáng chết.” Tiểu bắt điểm làm ra biểu tình chán ghét.

Quả nhiên, Mai Ngọc Phù tiểu thư chẳng phải thứ tốt lành gì.

“Bội phục bội phục.” Quả nhiên là diễn viên siêu cấp, kỹ thuật diễn ăn đứt Mộ Dung tập đoàn nhà chúng ta.

“Tỷ tỷ, đưa muội ra ngoài chơi đi.” Tiểu bắt điểm kéo kéo cánh tay ta, giở chiêu không nhẽo.

“Ặc...” Ta mệt chết rồi, muốn ngủ một giấc cũng không được hay sao?

“Đi mà, muội đưa tỷ ra ngoài chơi nha.” Ai đó tiếp tục không nhẽo, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

“Cái này...”Ta không phải kém trí, không cần nàng giúp đỡ.

“Đi mà.” Tiểu bắt điểm lén lút cười trộm, “Muội nói cho tỷ nghe, hôm nay có trò chơi vui lắm, chính là thả điều đó.”

Thả điều? Ta khóc không ra nước mắt, suýt chút ngất xỉu. Mời một nữ nhân chạy như bay đi thả điều, chuyện này thật sự rất tức cười a.

Ta thở dài một tiếng, “Chúng ta chơi trò khác đi.” Nhận lệnh, ta hoàn toàn nhận lệnh rồi. Không muốn đi chơi cái trò thả điều ngu xuẩn này, ta nhất định phải giành lại quyền chủ động vào tay mình mới được.

“Tốt quá tốt quá, chúng ta chơi cái gì?” Tiểu bắt điểm kích động nhảy xuống giường, ba chân bốn cẳng mặc quần áo.

Ta lườm nàng một cái, “Gọi ca ca muội theo, đi chơi kỹ.” Chơi kỹ là phụ, mật đàm là chính.

Hoàng Phủ Viêm, chờ tiếp chiêu đi.

Hạ Tử Lung ta thề với trời, ta ghét cay ghét đắng Hoàng Phủ Viêm, ghét toàn bộ huynh đệ Hoàng Phủ gia. Nếu như có thể, ta chỉ muốn đem bọn chúng ném xuống Đại Tây Dương, suốt đời suốt kiếp không gặp nhau nữa. Nhưng mà, giờ này khắc này, ta phải ngậm đắng nuốt cay thay trang phục của Phượng Nhi, mời Hoàng Phủ huynh cùng nhau đi chơi kỹ. Hết cách, muốn trộm văn kiện cơ mật của người ta, phải nghĩ biện pháp đánh vào cơ cấu nội bộ. Vì Mộ Dung gia, vì Tử Ly, vì bảo tàng, lão nương liều mạng.

Ta thân là tổng tài của tập đoàn Lục thị, căn theo nguyên tắc “phù sa không chảy ruộng nhà người”, ta chọn nơi nổi danh phú quý nhất tập đoàn Lục thị – Thiên Hương lâu làm địa điểm mật bàn. Thiên Hương tỷ tỷ cùng Mộng Lộ tỷ tỷ đều là người trong nhà, muốn làm cái gì cũng tiện hơn một chút.

Đền thanh lâu so với đi ăn còn bình thường hơn, nhưng nếu ba nữ nhân cùng nhau đến thanh lâu, e rằng không còn bình thường nữa.

Ta một thân trang phục cao quý của Phượng Nhi tiểu thư, tiểu bắt điểm cũng ăn mặc cung trang. Tiểu Khiết đồng môn tuy rằng mặc trang phục nha hoàn, nhưng so với nha hoàn bình thường cấp bậc cao hơn nhiều lắm. Nhìn trang phục, đã biết ba người chúng ta không thể đắc tội được rồi.

Xem tư thế của ba người chúng ta, trăm phần trăm là đến bắt gian.

Khi ba người chúng ta vừa bước vào Thiên Hương lâu, lập tức có người chiêu đãi chúng ta ngồi xuống, sau đó ba chân bốn cẳng khoét Thiên Hương từ trên giường đứng lên.

Chưa đầy ba phút, Thiên Hương tỷ tỷ phe phẩy quạt tròn, lười biếng bước xuống lầu, “Vị này là cô nương hay là phu nhân, mới sáng sớm, đến tìm ai a?” Vô nghĩa, đương nhiên là cô nương rồi.

“Hiển nhiên là tìm tỷ, Thiên Hương tỷ tỷ.” Ta mang khăn che mặt, Thiên Hương tỷ tỷ căn bản không nhận ra ta.

“Cô nương là?” Thiên Hương chần chờ, “Chúng ta quen biết sao?” Ngu ngốc, mang khăn che mặt lập tức nhìn không ra.

“Tê Phượng sơn trang Phượng cô nương.” Tiểu Khiết tỷ tỷ thay ta trả lời.

Ta liếc mắt nhìn tiểu bất điểm, rồi lại nháy mắt nhìn Thiên Hương, “Vị cô nương này là muội muội của ta, đến đây để mở rộng tầm mắt.”

“Thiên Hương tỷ tỷ.” Tiểu bất điểm nhu thuận chào hỏi.

Thiên Hương tỷ tỷ là người thông minh, lập tức hiểu rõ đây là tình huống gì, “Ôi, hóa ra là Phượng cô nương, nhìn ta này.” Thiên Hương phong tình vạn chủng xoa bóp vai của tiểu bất điểm, “Tiểu cô nương khéo miệng, ta thích.”

Tiểu bất điểm ngây thơ cười, “Đa tạ Thiên Hương tỷ tỷ.”

“Ô, quý nha đầu này, ta thích ta thích.” Thiên Hương che miệng, cười khanh khách. Thần thái của phong trần nữ tử, lời lẽ vô cùng sắc bén.

“Thiên Hương tỷ tỷ, có phòng thượng hạng không?” Thân là người đại diện cho ta, Tiểu Khiết thay ta mở miệng.

“Có có có có, mời vào trong.” Thiên Hương một bên đưa chúng ta lên lầu, một bên phân phó, “Đem nữ nhi hồng cất giấu mười hai năm tới đây, ta muốn đích thân mời Phượng cô nương một chén.”

“Thiên Hương tỷ tỷ, tỷ quá khách sáo rồi.” Ta ngoài cười nhưng trong không cười, tận lực làm theo khuôn mẫu. Tiểu bất điểm cũng không phải hạng ngu ngốc, sợ sẩy một chút có thể bị phát hiện ngay.

“Công chúa, chỗ này chơi vui lắm, nhất định phải chú ý xem nha.” Tiểu Khiết lôi kéo Hoàng Phủ Lam Nhi, chạy qua khỏi chúng ta, “Đi, ta mang công chúa tới phía trước xem thử.” Không hổ danh là người do Thanh Nhã đào tạo, một trợ lý được việc điển hình.

“Thật sao?” Tiểu bất điểm vẻ mặt hiếu kỳ, đi theo Tiểu Khiết.

Chờ Hoàng Phủ Lam Nhi bà Tiểu Khiết đi xa, Thiên Hương lập tức tới gần ta, thấp giọng nói, “Hạ tổng, đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?”

“Ta dự định cùng Hoàng Phủ Viêm mật đàm.” Đều là người trong nhà, không cần phải giấu giếm, “Đưa ta tới gặp Mộng Lộ đi, sau đó tìm mấy người tâm phúc của Lục tổng đến canh giữ xung quanh, phòng ngừa bất trắc. Còn nữa, tỷ tự mình đưa Hoa Dương công chúa và Lạc bí thư (bị Thiên Hương ảnh hưởng, tất cả đều hiện đại hóa)... Không phải... Là Tiểu Khiết, tỷ đích thân dẫn họ đi mua sắm, tìm mấy món ngon cho Hoa Dương công chúa ăn.” Nếu đã hứa sẽ đưa nàng đi chơi, nhất định không thể nuốt lời.

Thiên Hương ném ra một ánh mắt quyến rũ, “Hạ tổng, ngài làm việc quả nhiên đủ cẩn thận.” Ta toàn thân nổi da gà.

“Đừng gọi ta Hạ tổng, nghe là lạ.” Ở cổ đại được xưng là tổng tài, không hợp chút nào.

“Thanh Nhã đã đem tập đoàn Lục thị giao cho ngài, ngài đương nhiên là tổng tài a.” Những kẻ có liên can đến Thanh Nhã đều không được bình thường, Thiên Hương chính là một ví dụ.

Khụ, tổng tài? Có cần ngồi phòng làm việc không?” “Thiên Hương tỷ tỷ, gọi ta Tử Lung được rồi.”

Thiên Hương cười hắc hắc, “Vâng, Hạ tổng.”

Ta xoay người trừng mắt, triệt để không nói câu nào.

(1) [Cái này chắc là chơi chữ] Nguyên văn Hán Việt: “Ngã hạt tử lung tử thổ phi xuất thân”. Hạ Tử Lung, trong đó chữ Hạ () gần âm với chữ hạt , hạt tử nghĩa là “người mù”, chữ Lung (– trong tên của Tử Lung) đồng âm với chữ lung () trong “lung tử” nghĩa là “người điếc”. Nên Hạ Tử Lung biến thành “vừa mù vừa điếc”

(2) Nhiều khẩu lệnh: Là câu gồm những từ đọc dễ bị lẫn lộn (theo QT thì là “lưu lười”), trở nên rất khó đọc, nói nhanh dễ xảy ra sai lầm. (Ở đây, trong lời nói của Hoàng Phủ Lam Nhi đã lặp lại chữ “chơi” (ngoạn) đúng ba lần và nếu đọc nhanh thì rất dễ bị biến âm)

39. Q.1 - Chương 39: Hấn Rất Yêu Ta

Dưới trướng Thanh Nhã làm quản lý nhiều năm như vậy, năng lực đương nhiên không thể xem thường. Sau khi đưa chúng ta đến gian phòng, mời vài ba chén rượu, Thiên Hương lập tức tìm một lý do đưa tiểu bắt điểm cùng Tiểu Khiết ra ngoài.

Các nàng chân trước vừa bước đi, hoa khôi tỷ tỷ chân sau vừa tới. Ta thậm chí hoài nghi, bọn họ thực chất là đồng mưu.

Thấy Mộng Lộ đến, ta có hơi kinh ngạc, “Mộng Lộ cô nương.” Tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn như cũ duy trì bộ dáng có học thức tốt đẹp.

Mộng Lộ MM (1) ôn nhu yếu đuối hành lễ với ta, “Phượng Nhi cô nương.”

“Mộng Lộ cô nương, khách khí quá rồi, mời ngồi.” Tùy thời chú ý phong độ.

Mộng Lộ cũng không khách khí với ta, theo lời ngồi xuống, “Đa tạ Phượng cô nương.”

“Chẳng hay Mộng Lộ cô nương đến đây là có chuyện gì?” Ta còn chưa gọi, nàng không có lý do gì xuất hiện ở đây.

Nàng cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, “Mộng Lộ hôm nay đến đây, là muốn...” Nàng giống như lấy hết dũng khí, gương mặt nhìn ta, “Muốn cùng cô nương bàn về Phong Vân công tử.”

Lòng ta chấn động, ngón tay bất giác khép lại, “Bàn chuyện gì?” Ta mỉm cười, không hề biến sắc.

Mộng Lộ yếu ớt thở dài một tiếng, “Phượng cô nương, ta biết cô cùng Phong Vân công tử quan hệ không phải tầm thường.” Không xong rồi, nàng biết? Ta một lòng muốn Phượng gia cùng Mộ Dung gia phải sạch quan hệ, nàng làm sao biết ta cùng Phong Vân quan hệ không tầm thường chứ.

Ta nhắc tay, ưu nhã châm trà, mỉm cười, “A? Là có ý gì?” Rốt cuộc chọn cách giả ngu, đánh chết ta cũng không thừa nhận.

Mộng Lộ gương mặt, nhìn thẳng vào mắt ta, “Chúng ta đều là nữ nhân, cô nương không lừa được ta. Ta gặp người vô số, Phong Vân công tử cũng không lừa được ta.”

Ta thần nhiên đón nhận ánh mắt của nàng, “Phượng Nhi ngu dốt, thỉnh Mộng Lộ cô nương nói rõ hơn.” Người của Mộ Dung tập đoàn ta tất cả đều là diễn viên nhất đẳng, diễn kịch, ta đây rành nhất.

“Ngày ấy, cô nương gây gỗ với Thi Thi ở giữa đường, rõ ràng là tranh giành tình nhân. Người khác có thể không biết, thế nhưng, ta nghe được trong lời của cô nương mùi dấm chua.” Mộng Lộ nói phi thường khẳng định, không chút nghi ngờ.

Ta cười khẽ một tiếng, “Cô nương nghe lầm rồi.” Ta ở trong lòng len lén lau mồ hôi lạnh. Lẽ nào tâm tình của ta rõ ràng đến vậy? Rõ ràng đến cả Mộng Lộ cũng có thể nghe ra.

Mộng Lộ kiên định đáp, “Không nhầm, cô nương thích Phong Vân công tử.” Nghe nói thanh lâu nữ tử bản lĩnh nhìn người là đệ nhất, lần này ta đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Ta không thể tiếp tục phủ nhận nữa, “Phong Vân không lừa được cô nương, câu này giải thích thế nào?” Ta bưng một chén trà đưa cho nàng, “Mời dùng trà.”

Lúc Mộng Lộ tiếp lấy cái chén, ngón tay thon dài xẹt qua mu bàn tay ta, “Bàn tay mịn màng.”

“Nghiên cứu tay ta làm gì?” Bàn tay này không phải ngâm vào dương xuân thủy (2), đương nhiên phải mịn màng mềm mại rồi.

Nàng mỉm cười, lắc đầu, “Tay đẹp như vậy, chẳng trách Phong Vân công tử mê luyến cô nương.”

“Phong Vân công tử nhìn người chỉ nhìn tay thôi sao?” Đây là loại suy luận quái quỷ gì?

Nụ cười trên môi Mộng Lộ đột nhiên trở nên vô cùng ám muội, “Đôi tay mềm mại thế này, thảo nào có thể biến Phong Vân công tử thành thủ hạ dưới váy của mình, khi cô vuốt ve hắn...” Mẹ ơi, đang nói đề tài gì vậy a.

Ta cố gắng duy trì ưu nhã, không ặt nạ xuất hiện vết nứt nào, “Mộng Lộ cô nương, có gì xin nói thẳng.” Hoa khôi đúng là hoa khôi, loại chuyện này cũng có thể nói với người xa kẻ lạ.

Mộng Lộ tự tiểu phi tiểu, “Hôm ấy sau khi rời khỏi nha môn đề đốc, Phong Vân công tử đến tìm ta uống rượu. Hắn liên tục hỏi ta, yêu một người là đúng hay sai.” Tật xấu đánh chết không chữa.

“Cô nương hiểu lầm rồi, người hắn nói không phải ta.” Phong Vân công tử phong lưu thành tính, ai biết “nàng” mà hắn nhắc tới là ai? Kinh thành tứ đại danh kỹ đều là hồng nhan tri kỷ của hắn, chỉ sợ hắn chán ghét kẻ tư sắc tầm thường như ta.

Mộng Lộ ngẩng đầu, ra sức chớp chớp mắt vô cùng mờ ám, “Tên kia trong lúc uống say, ôm ta gọi Phượng Nhi, trọng miêng lẩm bẩm cái gì Phượng Nhi thật mềm mại, thật thơm...” Ta toàn thân nổi da gà, loại động tác này của nàng thật là ** a.

Tên kia thấy ta giống như nhìn thấy kẻ thù, chỉ hận không thể tát ta vài bạt tay, sao lại có thể thích ta. Không phải mất trí hay là nằm mơ chứ. “Vậy sao? Cô nương xác định hắn là gọi Phượng Nhi, không phải cái gì Mẫu Đơn, Thúy Châu, Thi Thi, Mộng Lộ?” Ta phi thường khó chịu hừ ra thành tiếng.

“Xem ra, tên kia đã làm tổn thương cô nương rồi.” Mộng Lộ nhàn nhã uống một ngụm trà, “Ta đã sớm nói qua, đã thích thì cứ nhận, cần gì từ chối người ở xa nghìn dặm. Bây giờ thì tốt rồi, cả ngày sống mơ mơ hồ hồ. Không phải, là dự tính đi tìm chết.”

Ánh mắt ta đột nhiên trở lạnh, vẻ mặt cũng trở nên cứng nhắc, “Mộng Lộ cô nương, ta thừa nhận mình thích Mộ Dung Phong Vân, thế nhưng, xin đừng xát muối lên vết thương của ta, được chứ?” Yêu ta mà lại làm tổn thương ta. Trên đời này, sao lại có thứ suy luận như vậy? Nói nàng nữ phần nam trang ta có thể sẽ tin, nhưng nếu nói Mộ Dung Phong Vân thích ta, ta tuyệt đối không tin.

“Ai.” Mộng Lộ thở dài một tiếng, “Nghe nói Phượng Nhi cô nương khôn khéo giỏi giang, nữ trung hào kiệt. Cùng phong lưu công tử thao túng công việc ở Phượng gia, tay nắm cán khôn, không ngờ rằng...” Nàng tức giận hừ nhẹ một tiếng, “Theo ta thấy, căn bản chỉ là một gã nhu nhược không dám đối mặt với sự thật mà thôi.” Một gã nhu nhược? Tội danh này không phải quá lớn rồi chứ? Lớn đến ta không thể nào nhận nổi.

Ta đưa tay vỗ vỗ vai nàng, “Huynh đệ, ta là nữ.”

Mộng Lộ ho khan một tiếng, “Xin lỗi, quên mất giới tính của cô nương.”

Ta làm nam hay nữ dù sao cũng không quan trọng, quan trọng chính là... Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

“Mộng Lộ cô nương, cô nương rốt cuộc là muốn nói gì?” Nói Phong Vân công tử yêu ta? Xin lỗi, chuyện này không có gì hay để nói.

“Uống trà đi.” Mộng Lộ cô nương ưu nhã rót cho ta một chén trà, “Phong Vân công tử quả thật là phong lưu thành tính, kinh thành tứ đại danh kỹ, đều là hồng nhan tri kỷ của hắn. Mà hắn, cũng là khách nhập phòng của chúng ta. Trong tứ đại danh kỹ, Phong Vân thân thiết với ta nhất, có một thời gian, hắn hầu như cả ngày lẫn đêm đều ở tại Thiên Hương lâu...” Một người ** nói với ta chuyện phong lưu vận sự của người trong lòng ta, thuận tiện còn nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt của hai người lúc đó. Ta dám lấy mạng mình ra đảm bảo, đây là nỗi bí ẩn lớn nhất từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa tới nay.

Ta một quyền nện xuống bàn, chấn động khiến bộ trà cụ run run, “Cô nương nói những điều này làm gì? Khoe khoang với ta sao?”

“Phượng Nhi cô nương hiểu lầm rồi.” Mộng Lộ vỗ vỗ tay ta, “Bình tâm chớ nóng.”

Một lúc rảnh rỗi cùng nàng nhiều lời vô ích, ta đứng lên làm thành tư thế tiễn khách, “Mộng Lộ cô nương, nếu không còn gì để nói, mời về cho.”

Nàng nhẹ nhàng giữ lấy cổ tay của ta, hòa nhã nói, “Phong Vân công tử tuy rằng phong lưu, nhưng không hạ lưu, đa tình, cũng không lạm tình.”

“Lạm giao.” Ta lạnh lùng nói ra hai chữ.

Mộng Lộ hé miệng cười, “Cũng giống như ‘giao’ với cô nương thôi mà.” Ta... sớm muộn gì cũng bị nàng tức chết.

“Chúng ta không phải là động vật, đừng dùng từ khó nghe như vậy.” Thân là hoa khôi, dù sao cũng phải có chút ý tứ chứ? Những từ ngữ thô tục như vậy, là thứ nàng nên dùng sao?

So với thái độ nóng nảy của ta, Mộng Lộ lại vô cùng bình thản, “Cô nương nghe ta nói đã, Phong Vân công tử tuy rằng lưu luyến bụi hoa, nhưng vẫn giữ mình trong sạch. Khi hắn cùng ta ở chung một chỗ, chỉ là ngâm thơ đối câu, uống rượu ngắm trăng. Dù có quá đáng lắm, chẳng qua cũng chỉ là ở trên miệng chiếm chút tiện nghi. Đối với nữ tử nào cũng tốt, nhưng chỉ xem chúng ta là bằng hữu thôi.” Đã đến ở lại chỗ của người ta, thật sự có thể không xảy ra chuyện gì?

“Thì đã sao.”

Thứ nhất: Hắn tự nhận mình là xử nam. Thứ hai: Hắn biết đồ mặt. Thứ ba: Hắn ngốc nghếch đến mức không biết nhũ tiêm là cái gì. Chỉ bằng ba điểm này, ta có thể tin tưởng lời nàng.

Mộng Lộ thỏa mãn gật đầu, “Tốt, ta đã biết, cô nương sẽ tin tưởng lời ta mà.”

“Mộng Lộ cô nương còn muốn nói gì?” Cảm giác lời nàng có gì là lạ.

“Trong số hồng nhan tri kỷ của hắn, nơi hắn thích ngủ lại nhất chính Thiên Hương lâu. Ở chỗ các cô nương khác, hắn đều ngủ một mình. Nhưng ở chỗ ta, hắn đều ngủ lại...” Ta muốn giết người, muốn giết Mộ Dung Phong Vân, giết Mộng Lộ. A... Ta muốn giết người, giết chết đôi gian phu dâm phụ này.

Ta bỗng nhiên đứng dậy, cầm chén trà lên hất lên mặt nàng, tàn bạo nói, “Nghe nói Liễu Hạ Huệ là **.” Tức chết ta mà, may mà tim ta không có vấn đề gì, nếu không đã sớm đi uống trà với Diêm Vương rồi.

Mộng Lộ vẫn không tức giận, “Đúng vậy, Liễu Hạ Huệ là **.” Nàng chậm rãi lau đi nước trên mặt mình, “Nhưng Phong Vân công tử không phải đồng tính.”

Cũng bởi vì hắn không phải đồng tính, mới có thể làm cái kia với nàng, “Mộng Lộ, người tốt nhất đừng chọc tức ta.” Ta đưa nắm tay đến trước mặt nàng, siết đến phát sinh tiếng động, thuận tiện nghiêng răng nghiêng lợi, “Bằng không, ta sợ mình không nhịn được giết chết ngươi.” Không thể nhịn được nữa rồi.

Mộng Lộ liếc mắt nhìn ta, chậm rãi đứng lên đưa lưng về phía ta, “Hai mươi mấy năm trước, có một đứa bé bị bỏ trước thanh lâu, vì vậy được thanh lâu tú bà nuôi dưỡng. Khi đứa bé kia lên tám tuổi, đã sở hữu nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Hắn sở hữu tuyệt thế dung nhan, đáng tiếc, hắn là nam nhi. Vô tình, tú bà nghe theo lời một tên lang trung giang hồ xúi giục, cho hắn dùng thuốc, ý đồ biến hắn thành nữ tử. Một năm sau, thân thể hắn nảy sinh biến hóa, nửa người trên phát triển giống như nữ tử. Sau đó, hắn không cam lòng bị người ta khống chế, suốt đêm chạy trốn. Một đường chạy tới kinh thành, ngất xỉu trước cửa Thiên Hương lâu, tổng tài Lục thị tập đoàn trùng hợp đi ngang qua đó, cứu hắn một mạng. Lục lão bản không những không chê hắn, còn bỏ ra một số tiền lớn, hứa tìm danh y chữa bệnh cho hắn, phung phí vô số của cải để mua được liệu. Công tử của Lục lão bản, càng xem hắn như tri âm tri kỷ, huynh đệ sống chết có nhau. Tuy rằng bệnh của hắn không thể nào chữa được, nhưng, mạng của hắn là của Mộ Dung gia, là của Lục Thanh Nhã.”

Nghe xong chuyện của hắn, ta mắt trừng môi há, đại não tiểu não đều bay ra khỏi đầu, trở thành trạng thái não suy, “Người...” Mộng Lộ là nam? Là nhân yêu? Trời ơi, giết chết ta đi.

Trên mặt Mộng Lộ hiện ra vài phần cô độc, vài phần khổ sở, vài phần thờ dãi, vài phần bất đắc dĩ, “Hạ tổng, ngài không nghe nhầm.” Chỉ bằng những lời này, ta tin hắn là cán bộ cấp cao của tập đoàn Lục thị.

Ta hít hít mũi, xấu hổ không chịu nổi, “Xin lỗi, đã hiểu lầm người rồi.” Giờ này khắc này, ta chỉ muốn ôm hắn khóc to một trận. Một thanh nam nhân để cho tú bà lòng dạ thâm hiểm chà đạp thành thế này, thiên lý ở đâu?

Hắn thản nhiên cười, “Ta là quản lý công quan bộ (3) Mộng Lộ, sau này mong Hạ tổng chỉ giáo nhiều hơn.” Quản lý công quan bộ? Ừ, chức vụ này rất hợp với hắn.

“Xin chào, hợp tác vui vẻ.” Ta ma xui quỷ khiến vươn tay.

Mộng lộ... đại ca ca bắt tay với ta, “Hạ tổng khách khí, được làm việc cho tập đoàn Lục thị, là vinh hạnh của ta.”

“Mộng Lộ... đại ca...” Dù sao cũng không thể gọi tỷ tỷ chứ, trên mặt ta hiện ra vài phần xấu hổ, “Huynh gọi ta đến, rốt cuộc là muốn nói cái gì?” Mẹ ơi, tỷ tỷ biến thành ca ca, thật sự không quen chút nào.

“Tiểu thư, ta từ nhỏ đã được Lục lão bản nuôi dưỡng, năm mười lăm tuổi bắt đầu vào tập đoàn Lục thị công tác. Ta từ nhỏ đã không có nhà, với ta mà nói, tập đoàn Lục thị chính là nhà của ta. Người của Mộ Dung gia, đều là ân nhân của ta. Tiểu thư vừa là thân muội muội của Lục tổng, vừa là tiểu thư Mộ Dung gia. Ngài là chủ tử của ta, Mộng Lộ đời này kiếp này đều sẽ thuần phục ngài.” Nói gì? Tuyên ngôn sao? Xin lỗi, lúc này không phải lúc để thề thốt.

“Đa tạ.” Ngoại trừ hai chữ đa tạ ta, ta không còn biết phải nói cái gì.

Mộng Lộ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn ta, “Tiểu thư, bất luận thế nào, ngài cũng là muội muội của Phong Vân công tử. Đối với một nam nhân, điều đau khổ nhất chính là yêu muội muội ruột của mình.” Hắn cười khổ, “Đối với muội muội nảy sinh dục niệm, lại không thể chạm vào nàng, lại càng không thể tìm nữ nhân khác. Mỗi buổi tối phải ngâm nước lạnh ba lần, vô cùng khổ sở.”

Hắn nói rõ ràng như vậy, cho dù kém trí cũng hiểu.

Ta không nghe nhầm chứ? Phong Vân công tử thích ta, hắn thật sự thích ta.

Không được, ta không thể kích động, bình tĩnh, bình tĩnh.

Ta cố gắng kiềm nén nỗi hân hoan trong lòng, “Huynh nói, Phong Vân thích ta, nhưng bởi vì ta là muội muội của huynh ấy, nên huynh ấy mới xa lánh ta, lúc xa lánh ta, lại mượn rượu giải sầu?” Cố gắng kiềm nén, nhưng vẫn không nhìn được lộ ra một nụ cười ngọt ngào đến ngu ngốc.

Mộng Lộ không chút khách khí trừng mắt nhìn ta, “Ngu ngốc, hắn ngay cả di vật cũng tặng cho ngài, ngài còn không rõ tâm ý của hắn sao? Hắn là một nam nhân rất lạnh tính, rất có tự chủ. Sống trên đời hai mươi tám năm, cũng chưa từng dao động vì bất cứ nữ nhân nào, ta có khi còn hoài nghi hắn là đồng tính. Thế nhưng, trong lúc hắn uống say, cứ nhiên hạ thủ với ta. Có thể khiến nam nhân mất đi tự chủ, chỉ có nữ nhân mà hắn yêu nhất. Vì bảo hộ ngài, vì không để ai tổn thương ngài, hắn nhờ hiệu sách Bát Quái tung tin đồn gièm pha ngài. Ngài để một bài thơ trên bức tranh của hắn, hắn xem nó như trân bảo, không cho kẻ khác chạm vào. Có rất nhiều đêm, cái tên ngu ngốc đó còn cầm bức tranh đó lên, sau đó uống rượu như điên, vừa khóc vừa cười. Nói hắn có lỗi với ngài, phụ tình ý của ngài. Hắn phi thường ghét việc quyền quý phân tranh, tuy rằng thân là ca ca thái tử phi, cũng không muốn tham gia đảng tranh. Nhưng vì ngài, hắn dĩ nhiên dự định làm việc cho thái tử đảng, Không muốn ngài gặp nguy hiểm, hắn từ bỏ ước mơ nhàn vân dã hạc (4). Đại tiểu thư, không thể phủ nhận rằng ngài rất giỏi. Thế nhưng, trong chuyện tình cảm, ngài thực sự rất ngốc.”

Ta cười giống như một đứa trẻ dần dần ngộ ngốc, “Phong Vân yêu ta.” Giờ này khắc này, ta căn bản không còn suy nghĩ gì được nữa, trong đầu không còn chứa được bất cứ thứ gì, chỉ có Mộ Dung Phong Vân.

Từ gặp gỡ đến yêu nhau, từ hiểu nhau đến ước nguyện. Từng chút một giữa chúng ta, giống như luồng điện lần được hiện lên trong đầu.

Lúc ở am ni cô, hắn ăn bánh mỳ thầu của ta. Chỉ có tình lữ, mới có thể làm loại chuyện này.

Trong miếu hoang, ta nói đùa muốn cùng hắn phát sinh ‘bất luân chi luyến’. Mặt hắn biến sắc, thần tình vô cùng kỳ quái.

Lúc say rượu, hắn luôn miệng gọi tên ta. Khi đó, ta tưởng rằng hắn nhận ra ta. Nhưng thực tế, hắn căn bản không biết nữ nhân bên cạnh mình là ai. Gọi tên ta, bởi vì trong lòng hắn, chỉ có một Lung nhi.

Lúc ta từ trong cung trở về, hắn tặng trâm cài cho ta. Hắn nói, hắn suốt đời không lấy thê, cho nên mới tặng trâm cho ta. Ta là muội muội của hắn, cho nên hắn không thể lấy ta, chỉ có thể yên lặng dõi theo ta...

Hóa ra, không phải là không yêu, mà là quá yêu.

Mộng Lộ... đại ca sờ sờ tóc ta, “Đúng vậy, nữ nhân xấu tính, hẳn thật sự rất yêu ngài. Ngoài miệng không nói, nhưng không phải không yêu.”

Ta vô phương để tâm đến hành động của hắn, cười đến ngu ngốc, “Hắn yêu ta, Phogn Vân yêu ta.” Không có kinh nghiệm yêu đương, đối với chuyện tình cảm, ta rất ngu ngốc.

“Chỉ cần hai người yêu nhau, tất cả đều không quan trọng. Hai người có thể tìm một nơi không ai quen biết mình, sống những ngày tháng bình yên.”

“Không được.” Kỳ quái, tại sao ta phải tìm một nơi không ai quen biết chúng ta để ở gần hắn?

“Đến nơi không có người, hẳn mới có thể danh chính ngôn thuận có ngài, danh chính ngôn thuận lấy ngài. Lẽ nào ngài không muốn ở cạnh bên hắn, không muốn cùng hắn suốt đời bên nhau sao?” Bất luận là nữ nhân nào, đều muốn cùng nam nhân mình yêu thương sống cạnh bên nhau, ta cũng muốn.

Ta là một nữ nhân tư duy trầm tĩnh, khi phấn khích qua đi, đại não ta sẽ chi phối ta nghĩ đến một sự thật không thể phủ nhận. “Ta muốn.” Nụ cười trên mặt ta lập tức nhạt đi. Trong nháy mắt trở nên đông cứng, “Thế nhưng ta không thể ở bên hắn.”

“Tại sao?” Mộng Lộ nghi hoặc.

“Ta không có tư cách đó.” Thân là công chúa tiền triều, thân mang trọng trách, căn bản không có tư cách bàn chuyện yêu đương.

“Chỉ cần hai người yêu nhau, không có gì là không thể. Ngài yên tâm, rời khỏi kinh thành rồi, không ai có thể ngăn cản hai người ở chung một chỗ.” Chuyện trên đời, không phải đơn giản như vậy, cũng không phải muốn làm, là có thể bỏ mặc tất cả.

“Đại tiểu thư, Lục tổng vô cùng sáng suốt, cho dù hai người có là huynh muội, Lục tổng cũng không ngăn cản hai người.” Hắn hiểu lầm rồi, điều ta lo lắng không phải chuyện đó.

“Không, ta không thể cùng Phong Vân sống bên nhau được.” Thanh Nhã đương nhiên sẽ không ngăn cản, chỉ biết tác hợp.

Mộng Lộ nóng giận, giậm chân một cái, “Đại tiểu thư...” Một nam nhân lại làm động tác này, vô cùng quái dị.

Hắn chưa kịp nói hết lời, chợt nghe ngoài cửa vang lên một thanh âm, “Tiểu thư, vương gia tới rồi.”

Ánh mắt ta ngưng đọng, đưa tay chỉnh lại y phục, “Mời hắn vào.” Ta là Phượng Nhi, là Phượng Nhi của Tê Phượng sơn trang.

“Đại tiểu thư...” Mộng Lộ vẫn chưa từ bỏ ý định, há mồm như còn muốn nói cái gì.

Ta cắt đứt lời hắn, “Không cần nhiều lời nữa, ta tự biết chừng mực, ra ngoài đi.” Đến khi cần thiết, cần phải xuất ra uy nghiêm của tổng tài.

“Đại...” Hắn vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định.

Ta thần tình chuyển lạnh, lớn tiếng quát, “Ra ngoài.” Bây giờ đang là lúc công tác, không thể nói chuyện tư tình. “Lục tổng dạy người như vậy sao? Thân là quản lý, còn không biết cái gì là công tư phân minh? Thân là tổng tài, phải có khí phách của một tổng tài.

Mộng Lộ không nói gì nữa, cúi đầu, ngoan ngoãn ra ngoài, “Vâng...”

Lúc Mộng Lộ lui ra, đã lướt ngang Hoàng Phủ Viêm cùng Xuân Hương tỳ. Ta cố gắng duy trì phong thái tốt đẹp, nhìn Hoàng Phủ Viêm, “Hoàng Phủ đại ca, Phượng Nhi sáng sớm đã mời huynh đến, thật sự đáng chết.”

Hoàng Phủ Viêm cười khê, “Đều là người một nhà, không cần khách khí.”

Ta mỉm cười, gật đầu, quay lại nói với Xuân Hương, “Xuân Hương, ra ngoài, không có lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được vào.”

Xuân Hương nghe vậy, ngoan ngoãn lui ra, tiện thể đóng cửa lại.

“Tại sao lại mang khăn che mặt?” Hoàng Phủ Viêm ngồi xuống ở cạnh bàn, hơi nghi hoặc.

“Phượng Nhi thân thể suy nhược, cảm nhiễm phong hàn, không thể ra gió.” Loạn chuyện ma quỷ này nói mười lần chẳng sai.

Hắn gật đầu biểu thị đã biết, “Có nặng lắm không? Đến xem đại phu chưa?” Không cần người quan tâm ta.

“Khụ...” Ta giả vờ ho khan một tiếng, “Không sao cả, chỉ là nhiễm phong hàn thôi.”

“Phượng Nhi, mời ta tới là có chuyện gì quan trọng.” Hoàng Phủ Viêm không nói quanh co, trực tiếp vào đề.

“Khụ...” Ta kéo một tay che miệng, tay kia luồn vào trong y phục lấy ra một phong thư, “Cái này là đại ca chuyển cho huynh.” Ta đưa phong thư tới trước mặt hắn.

“Sao?” Hắn dùng hai ngón tay nâng phong thư lên, tự tiểu phi tiểu, “Phượng Nhi cũng biết trên đây viết cái gì?”

Ta liếc hắn một cái, đem ngón trỏ chấm vào nước trà, viết xuống bàn một hàng chữ: tiền, quyền, binh, tâm.

Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm chuyển sang thâm sâu khó lường, “Không sai, tiền, quyền, binh, tâm.” Vô nghĩa, hắn biết, người khác đương nhiên cũng biết.

“Mộ Dung Quyết tuy rằng quyền khuynh thiên hạ, nhưng phụ thân của Ngọc Phù quận chủ – Lô Quốc hầu cũng tay nắm trọng binh. Lô Quốc hầu thân là ca ca của quý phi nương nương, đương nhiên sẽ giúp đỡ tam hoàng tử. Nuôi quân, cần tiền, chỉ cần có tiền, chúng ta có thể chiêu binh mãi mã. Tuy rằng binh lực của chúng ta không bằng thái tử, nhưng không thua kém bao nhiêu. Chỉ cần có tiền, chúng ta hoàn toàn có thể vượt qua thái tử. Việc cấp bách bây giờ là phải thu gom của cải.” Nếu cho hắn biết chúng ta là nguồn tài lực của thái tử, không hù hắn chết cũng thành bán sống bán chết.

Hoàng Phủ Viêm nghiêm mặt, “Mộ Dung Tử Lung cùng Lăng Sở Nam quan hệ thân thiết, nếu như hai nhà kết thành thông gia, thái tử như hổ thêm cánh.” Đương nhiên, Lăng gia là kinh thành thủ phủ, thứ khác không có, nhưng tiền thì có dư.

Ta nhếch môi, lộ ra một nụ cười quỷ dị, “Lăng gia chỉ có một nhà.” Ta chậm rãi xoay đầu, nhìn về phía Hoàng Phủ Viêm.

Hoàng Phủ Viêm dường như hiểu được lời ta, “Cô nương muốn nói...”

“Lăng gia cho dù có giàu, bất quá cũng chỉ là một nhà thôi.” Nụ cười trên môi ta càng lúc càng quỷ thị thâm hiểm, hết sức gian trá.

“Bắc thành Lục gia...” Hoàng Phủ Viêm ngấm nghĩa thư hàm trong tay, có chút suy nghĩ.

Ta lắc lắc tay, “Không, Lục gia quá mức thần bí, không an toàn. Hơn nữa, nếu quá thân cận với Lục gia, nhất định khiến thái tử đẳng nảy sinh cảnh giác. Binh pháp có câu, công kỳ bất bị, xuất kỳ bất ý (5).” Xí, tập đoàn Lục thị là của thái tử đẳng.

“Ý cô nương là...” Ngụ ngốc, chúng ta đang họp, không phải ta đang diễn thuyết.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Thừa Thiên vương triều bao la rộng lớn, ở đâu chẳng có người giàu.” Xem ra, đóng vai phản diện là thiên phú trời cho ta rồi.

“Phong lưu công tử quả nhiên danh bất hư truyền.” Hoàng Phủ Viêm nhếch môi, cười còn gian trá hơn ta.

“Quá khen.” Ta cười càng thâm hiểm hơn hắn, “Vương gia ba lần đến mời, thành tâm đối đãi, Phượng Nhi cùng đại ca cảm kích ân tri ngộ của vương gia, đương nhiên toàn lực ứng phó.”

Hắn dường như rất thỏa mãn với câu trả lời này, “Tư... Lại Bộ không còn chỗ nào trống cả.” Không hổ danh là phần tử xảo quyết, ta chỉ nói một chữ, hắn đã hiểu rõ ý ta.

“Không còn chỗ trống, vậy thì tạo ra chỗ trống,” Ta cười dịu dàng, dịu dàng đến vô hại.

Hoàng Phủ Viêm gật đầu, thần sắc càng lúc càng nghiêm trọng, “E rằng, không đơn giản.” Đương nhiên là không đơn giản, ngũ gia đẳng cùng thái tử đẳng, không phải kẻ ngồi không.

“Thứ vương gia đang cầm trên tay, là chứng cứ phạm tội.” Ánh mắt ta rơi vào thư hàm trên tay hắn, “Một kẻ tam phẩm, ba kẻ ngũ phẩm, một kẻ thất phẩm.” Mấy tên cầu quan này ăn hối lộ trái phép, nên xuống đài rồi. Để khỏi làm bẩn tay thái tử, để tam gia đẳng giải quyết đi. Về phần... mấy ghế trống kia có thể để tam gia đẳng cướp được hay không... khục...

“Được.” Hoàng Phủ Viêm tán thưởng nhìn ta, “Xem ra, Phượng công tử sớm đã có dự định.”

“Không sai.” Đương nhiên, không ném ra mỗi câu, làm sao câu được cá? Những chứng cứ phạm tội này, đều là ta cố tình thỉnh Thanh Nhã điều tra. Ta làm được không? Vận dụng mạng lưới tình báo của tập đoàn Lục thị cùng thái tử đẳng, tra xét hơn một tháng.

“Tâm...” Bình, tiền, quyền, đều đã nói xong rồi, bây giờ đến nói tâm.

“Hoàng thượng lâu nay bỏ bê triều chính, chuyện trước mắt chính là, thu phục được lòng của trung thần.”

“Ta muốn dân tâm.” Hoàng Phủ Viêm suy ngẫm cười.

Xí, thứ này sớm đã quá hạn rồi, “Trung thần lương tướng, tất được bá tánh kính yêu. Được lòng bọn họ, cũng như có được dân tâm.”

Hoàng Phủ Viêm càng thêm tán thưởng, “Phượng Nhi, bản vương quả nhiên không nhìn nhầm người.”

Ta đứng lên, “Vương gia, Phượng Nhi còn có việc, xin cáo từ.”

Hắn cũng đứng lên, “Phượng Nhi cô nương, lệnh huynh khi nào trở về?”

Ta mỉm cười, “Vương gia, ngài không tin ta sao?” Bản cô nương tuy rằng là hạng nữ lưu, nhưng tài trí mưu lược không thua gì nam nhân.

“Phượng Nhi cô nương hiểu lầm, Phượng huynh vì tam đệ hao tổn tâm cơ, tam đệ luôn muốn ra mặt nói lời cảm tạ.” Nói cái gì, chỉ cảm tạ Phượng công tử, không cảm tạ ta sao?

“Chỉ là chuyện nhỏ, hà tất nhắc đến.” Nếu tam đệ người biết mục đích thật sự của ta, nhất định đem ta hãm hại.

“Phượng cô nương, ta tiễn cô.” Hoàng Phủ Viêm bắt đầu nói sang chuyện khác.

“Hoa Dương công chúa cũng đang ở đây, e rằng, phải tìm nàng trước.” Ta ôn nhu cười, áy náy nói, “Xin lỗi, ta thật sự không nên đưa công chúa đến nơi này.”

Hoàng Phủ Viêm ôn hòa cười, “Lam Nhi thích sinh sự, không liên quan đến Phượng cô nương.” Quả nhiên là người có chuyện vui tinh thần sáng khoái, ai cũng sẽ cười.

“Vương gia, chúng ta chia nhau ra tìm, được chứ?” Ta mở cửa ra ngoài, nói rõ ràng là phân chia nhau.

“Được.” Hừ, hắn có thể cự tuyệt sao?

Thấy Hoàng Phủ Viêm đi xa, ta lập tức làm việc, “Thủ vệ đâu, ra đây.” Thiên Hương tất nhiên sẽ phái người canh giữ xung quanh đây, không thể không có ai được.

Mộng Lộ từ bóng tối bước ra, cung kính đáp, “Đại tiểu thư, có gì sai khiến?” Thật sự bội phục Thanh Nhã, có thể tìm được nhiều người bán mạng vì mình như vậy.

“Những lời bọn ta nói, nghe rõ cả chứ?” Ta liếc mắt nhìn hắn.

“Đúng vậy, nghe rõ.” Biết ngay là hắn nghe trộm mà.

Ta gật đầu, “Tốt, lập tức đến Mộ Dung gia, đem tất cả những lời vừa rồi nói với Lục tổng, không được sót chữ nào.” Giúp tam gia đẳng làm việc, cũng không thể xâm phạm đến lợi ích của thái tử đẳng.

“Tiểu thư.” Mộng Lộ chần chờ một chút, “Tiếp tục thế này cũng không phải là cách, Viêm vương sớm muộn cũng biết đại tiểu thư và Phượng công tử là cùng một người, e rằng... đến lúc đó, tam gia đẳng sẽ nảy sinh phòng bị.”

“Vậy phải làm sao?” Vấn đề này, ta nên tự hỏi một lần.

Mộng Lộ tự tiếp phi tiểu, phong tình vạn chủng, “Ta có kế này.” Trước nay vẫn thấy hấn quá đẹp, nhưng bây giờ nhìn, chỉ khiến ta toàn thân nổi da gà.

“Nói.” Nhìn mỹ nữ, quả nhiên cũng phải xét tới tâm tình.

Đáy mắt Mộng Lộ hiện ra một tia tà ác, “Chúng ta làm thế này...”

(1) MM: Viết tắt của từ Marilyn Monroe (Không biết Marilyn Monroe là ai? -> xem lại chú thích chương 3 hoặc google “thăng tiến” ^^)

(2) Dương xuân thủy: [Theo baidu] “Nước mùa xuân”, mùa xuân thường là vào tháng ba, thời tiết lạnh nên nước vào mùa cũng rất lạnh. Tóm lại, “dương xuân thủy” là chỉ là nói nước rất lạnh ^^”.

(3) Công quan: giao tiếp, xã giao. [TN: Vậy cái này là “bộ ngoại giao” nhỡ =)]?

(4) Nhân vân dã hạc: Chỉ cuộc sống an nhàn, thoát ly thế sự.

(5) Công kỳ bất bị, xuất kỳ bất ý: Tấn công bất ngờ, khiến quân địch không kịp trở tay.

40. Q.1 - Chương 40: Pk Mai Tiểu Thư

Thanh Nhã đã dạy ta, dùng đồ của người khác cứ coi như đồ của mình, ngàn vạn lần đừng bao giờ khách sáo. Không muốn để Thanh Nhã thất vọng, ta quyết định xem Viêm vương phủ như nhà của mình, to gan lớn mật, công khai đến vương phủ ăn một bữa hoành tráng. Khụ, đương nhiên, là Viêm vương đã nhiều lần mời tới. Không biết là hấn thật lòng mời hay chỉ là lời khách sáo, nhưng nói chung, ta đều cho là thật.

Bữa trưa này tương đối thịnh soạn, từ món ăn, có thể thấy được Viêm vương liệt ta vào hàng quốc bảo quý khách. Đối với nữ tử thông minh tuyệt đỉnh như ta, tiếp đãi như thượng khách cũng là chuyện phải làm, ta không thể không biết xấu hổ.

Mai Ngọc Phù tiểu thư tương đối không biết cái gì gọi là khách khí, hoàn toàn xem mình như nữ chủ nhân vương phủ. Vừa mang thức ăn lên, nàng cười dài nâng chén rượu, “Phượng Nhi cô nương, ta mời cô nương một chén, đa tạ cô nương đã tận lực giúp đỡ tam ca.” Đừng khách khí, đều là người trong nhà, tận tâm tận lực tính kế tam gia là chuyện phải làm mà.

Ta giả vờ ho khan một tiếng, “Xin lỗi, Phượng Nhi cảm nhiễm phong hàn, không thể uống rượu.” Gần đây liên tục uống rượu, thân thể không chịu đựng nổi. Thảo nào nhân sĩ vang danh đều đa phần đoản mệnh, ra là tại rượu.

Trên nét mặt ôn nhu của Mai Ngọc Phù xuất hiện mấy phần xấu hổ, “Không có gì, là Ngọc Phù đường đột.”

Hoàng Phủ Viêm tiếp nhận chén rượu của ta, không chút khách khí uống tiếp, “Ta thay Phượng Nhi uống.”

Mai Ngọc Phù biến sắc, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, “Nhị ca, như vậy được không?”

Tiểu bát điểm cắn cắn dưa, lạnh lùng mở miệng, “Có gì không được, Phượng Nhi tỷ tỷ bị bệnh, nhị ca thay tỷ tỷ uống là hợp tình hợp lý.” Nhìn qua, đã biết tiểu bát điểm ghét Mai Ngọc Phù không phải ghét bình thường.

Tiểu bát điểm giọng điệu phi thường khó nghe, khiến Hoàng Phủ Viêm tức giận đến tái mặt, “Lam Nhi, sao lại nói vậy?”

“Hoàng Phủ đại ca, xin lỗi, đều là tại ta.” Nhắm tăng thêm phần kịch tính, ta giả vờ ho khan vài tiếng.

Hấn thuận thế vỗ vỗ lưng ta, “Phượng Nhi, đừng để trong lòng, Ngọc Phù không phải có ác ý.” Cút, không có ác ý mới là lạ.

“Ngọc Phù quận chúa, xin lỗi.” Ta đoạt lấy cái chén trong tay Hoàng Phủ Viêm, một lần uống cạn chén rượu, “Ta uống thêm một chén, chuộc tội với quận chúa.” Ta cấp tốc rót ra một chén rượu, sắc đến ho liên tục.

“Khụ...”Thật giả lẫn lộn, ho đến kinh thiên động địa.

“Phượng cô nương, ta... ta không có ý trách cô nương, ta...” Mai Ngọc Phù nhanh chóng đỏ mắt, nước mắt trong suốt đảo qua đảo lại trong viên mắt, đáng thương vạn phần.

“Ngọc Phù, Phượng cô nương...” Hoàng Phủ Viêm bắt đầu khó xử, “Muội đừng như vậy.” Hoàng Phủ huynh, người không cần khó xử như vậy. Mai Ngọc Phù tiểu thư là người trong lòng của người, còn ta thì cái gì cũng không phải, ngàn vạn lần đừng thiên vị ta nha.

Lam Nhi trừng mắt nhìn Ngọc Phù, “Được rồi, đừng khóc, tỷ tỷ ta còn chưa khóc thì tỷ khóc làm gì?”

Ta vội vàng nháy mắt nhìn Lam Nhi, “Lam Nhi, chuyện hôm nay là do ta sai, Ngọc Phù quận chúa mời rượu, làm sao có thể từ chối?” Tuy rằng Mai Ngọc Phù thực sự rất đáng ghét, nhưng ta cũng không muốn trở mặt với nàng.

Mai Ngọc Phù nước mắt rơi xuống càng lúc càng hăng, lê hoa đài vũ nâng chén, “Phượng Nhi, thật sự xin lỗi, Ngọc Phù tự phạt một chén.” Bộ dạng của nàng muốn đáng thương bao nhiêu liền có bấy nhiêu, nói cả nhà nàng vừa chết sạch đảm bảo cũng không ai nghi ngờ.

Hoàng Phủ Viêm đoạt lấy cái chén trong tay nàng, “Ngọc Phù, đừng như vậy, thân thể muội không khỏe, bớt uống rượu lại.” Khẩu khí hần tuy rằng rất dữ dội, nhưng động tác lại ôn nhu vạn phần.

Tiểu bát điểm nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn Mai Ngọc Phù, “Ngọc Phù tỷ tỷ, Viêm vương phủ không phải có tang.”

Hoàng Phủ Viêm sắc mặt trầm xuống, “Lam Nhi, đủ rồi.”

Hoàng Phủ huynh, ở giữa ba nữ nhân, thật khó cho người rồi.

Mai Ngọc Phù mấp máy môi, đứng lên đưa lưng về phía ta, “Ta mệt rồi, về nghỉ ngơi trước.”

Tiểu bát điểm phát phát tay, “Đi đi đi, muốn khóc thì tìm nơi nào yên tĩnh mà khóc, đừng cản trở chúng ta ăn cơm.”

“Phượng cô nương... Ngọc Phù thất lễ.” Nàng đưa lưng về phía chúng ta, ta nhìn không được biểu tình của nàng, có điều, nghe giọng nói chỉ biết nàng vạn phần uất ức.

Hoàng Phủ Viêm lạnh lùng trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Lam Nhi, “Hoàng Phủ Lam Nhi, ai dạy muội như vậy?” Khẩu khí âm trầm khiến ta toàn thân nổi da gà.

“Trời sinh đã biết.” Hoàng Phủ Lam Nhi dáng điệu kiệt ngạo bất tuân, hoàn toàn phớt lờ sự uy hiếp của Hoàng Phủ Viêm, “Muội cho dù có đơn thuần, nhưng cũng không phải ngu ngốc bẩm sinh mà không có bản lĩnh phân biệt thị phi tốt xấu. Nữ nhân bên cạnh huynh, tâm như rắn độc.”

“Lam Nhi, tỷ biết muội không thích tỷ, nhưng mà... muội...” Mai Ngọc Phù lấy khăn tay che miệng, bắt đầu diễn trò khóc lóc, “Nhưng mà, muội không thể nói tỷ như vậy.”

Mai Ngọc Phù liều chết không nhận khiến tiểu bát điểm tức giận, một chưởng đập mạnh lên bàn, chỉ vào Mai Ngọc Phù, “**”, người cầm miệng lại cho bản công chúa. Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm.” Không hổ danh là xuất thân hoàng tộc, tiểu bát điểm phát hỏa thật có phong phạm của một công chúa. (TN: “**” này chắc là chữ tục, bản gốc nó cứ liên tục “**” mỗi lần nhắc đến chữ đó, mà ta cũng không chắc nó là chữ nào :-s)

Một câu “**” đã chọc giận Hoàng Phủ Viêm, hần gơ tay lên không chút nương tình vung qua mặt tiểu bát điểm, “Người mắng ai?” Hoàng Phủ huynh, đừng kích động như vậy. Kích động quá độ, không tốt cho sức khỏe đâu.

Mắt thấy cái tát của hần sắp rơi vào mặt Lam Nhi, ta vội vàng đưa tay ngăn cản, “Mai quận chúa, ta thay mặt Lam Nhi xin lỗi cô.” Lấy võ công của ta, muốn cản hần không phải chuyện khó.

Hoàng Phủ Viêm giương mắt, ánh mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm ta, “Phượng cô nương, bản vương hôm nay phải giáo huấn Lam Nhi thật tốt.”

“Nhị ca, huynh...” Tiểu bất điểm phi thường không cam tâm, nổi giận ùng ùng nhảy dựng lên.

Ta quay đầu, trừng mắt nhìn nàng. Con bé này, có thể an phận một chút giùm ta được không? Thấy ta tức giận, nàng lập tức ngoan ngoãn cúi đầu.

Ta quay sang cười cười, khuỷu tay siết chặt lấy tay Hoàng Phủ Viêm, không cho hắn động đậy, “Vương gia, lời của trẻ con, hà tất xem như là thật?” Người khác sợ người nhưng ta không sợ. Muốn đụng đến muội muội ta? Qua ải của ta trước đã.

“Đắc tội.” Hoàng Phủ Viêm trở tay một cái, giống như một con rắn linh hoạt, thoát khỏi sự khống chế của ta.

Ta chuyển tay, chém ra một chưởng, “Vương gia, ta cũng phải đắc tội rồi.” Ta là ai? Đệ nhất sát thủ Dạ Phượng, nếu để hắn trước mặt thuộc hạ ta đánh muội muội ta, sau này ta còn mặt mũi nào sống trên giang hồ?

Hắn né tránh đòn công kích của ta, từ sau lưng đánh lén, “Lam Nhi quá đáng lắm rồi, Ngọc Phù là tẩu tử của nàng. Trưởng tẩu như mẹ, không được vũ nhục.” Xí, Mai Ngọc Phù tiểu thư kia vừa nhìn đã biết không phải tốt lành gì rồi. Nếu như nàng thật sự là người tốt, tiểu bất điểm sao lại thù ghét nàng.

Hoàng Phủ Lam Nhi không e dè ở một bên thét lên, “Lệ mẫu phi nói, trừ khi mẫu phi chết, bằng không, huynh đừng mong lấy cái ** này vào cửa.” Ra là Lệ quý phi với Mai tiểu thư này có thành kiến, thảo nào bọn họ ở chung nhưng lại không kết hôn.

“Hu hu, Lam Nhi, muội... muội cư nhiên vũ nhục tỷ như vậy.” Mai tiểu thư khóc càng lúc càng lớn, khí thế cực kỳ giống như một khóc hai quây ba treo cổ (vừa nhìn đã biết là giả rồi.)

Tiếng khóc của Mai Ngọc Phù giống như thuốc nổ, hơn nữa còn là để Hoàng Phủ Viêm ăn, “Hoàng Phủ Lam Nhi, hôm nay ta không thể không giáo huấn ngươi một trận.” Hắn cực lực muốn lướt qua ta, tát cả Lam Nhi ba cái tát. Đáng tiếc, hắn không được như ý nguyện.

“Lam Nhi, bớt nói vài câu đi.” Ta van muội, đánh nhau rất cực a, phiền lão nhân gia muội đừng gây chuyện nữa giùm ta.

“Phượng cô nương, tránh ra.” Đang đánh với ta bất phân thắng bại, Hoàng Phủ Viêm trở nên nóng nảy.

Ta nhàn nhã cùng hắn so chiêu, giọng điệu nhẹ nhàng như đang nói chuyện phiếm, “Vương gia, ngài đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân.”

Hoàng Phủ Viêm sắc mặt lạnh tới cực điểm, “Nàng càng lúc càng lão xược.”

“Vương gia, tức giận hại thân.” Vừa đánh nhau vừa nói chuyện phiếm cảm giác cũng không tệ.

Làm nữ diễn viên bi tình, Mai Ngọc Phù rất hợp thời bước lên sân khấu, “Viêm, đừng đánh nữa, đều là muội không tốt, là muội không tốt.” Nàng gấp đến độ khóc òa lên, giống như một đóa hoa nhỏ mảnh mai yếu đuối.

“Không liên quan tới muội, là Lam Nhi quá đáng.”

“Hoàng Phủ huynh, nể mặt ta, tha cho Lam Nhi đi.” Cả Phượng Nhi cũng không nể mặt à?

Đóa hoa mảnh mai kia bỏ nhào về phía trước, ôm lấy thắt lưng Hoàng Phủ Viêm, “Viêm, đừng đánh nữa.” A, đóa hoa này cũng không phải mảnh mai như vậy. Nếu không học qua chút võ công, căn bản không thể ôm lấy hắn.

Đột nhiên bị Mai Ngọc Phù ôm chặt, Hoàng Phủ Viêm không thể nhúc nhích, “Ngọc Phù, muội làm cái gì?” Hắn rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không có dấu hiệu tức giận.

Hoàng Phủ Viêm không thể phân thân, trận chiến này cũng tùy thời kết thúc. Ta vỗ vỗ tay lui đến bên người Lam Nhi, “Mai quận chúa, Phượng Nhi thay Lam Nhi tạ tội với ngài.”

“Là ta không tốt.” Mai Ngọc Phù nước mắt như mưa chảy xuống, ngẩng đầu lên, nàng đáng thương nhìn Hoàng Phủ Viêm, “Chúng ta trở về Mai Viêm có được không? Đừng nên tính toán nữa.”

Hoàng Phủ Viêm đưa tay ôm lấy Mai Ngọc Phù, tiêu sái bỏ đi, “Phượng Nhi cô nương, xin lỗi, bản vương đi trước.”

Mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Viêm cùng Mai Ngọc Phù, ta mới chuyển mục tiêu lên người tiểu bất điểm, “Muội đó, quá vô lý rồi.” Cho dù có ghét Mai Ngọc Phù, cũng không được nói ra a.

Tiểu bất điểm cười hắc hắc, nịnh hót tóm lấy tay ta, “Tỷ tỷ, muội thật sùng bái tỷ nha.”

“Được rồi, cẩn thận một chút cho ta là được.” Mai Ngọc Phù tiểu thư cũng không phải kẻ ăn chay, cẩn thận nàng trả thù.

“Còn ‘**’ ...”

Ta cắt đứt lời Lam Nhi, hai tay chậm rãi xoa xoa lưng, “Là ai dạy muội?” Đường đường là một công chúa, ăn nói cũng phải có chút phẩm vị chứ?

Hoàng Phủ Lam Nhi thần bí liếc mắt nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói, “Là Lệ mẫu phi dạy.”

“Lệ quý phi?” Ta hoài nghi nhìn nàng, “Lệ quý phi có thù oán gì với Mai Ngọc Phù sao?” Lệ quý phi đoan trang cao nhã, không giống như người hay nói tục.

“Lần trước muội cùng Lệ mẫu phi tản bộ trong ngự hoa viên, thấy Mai Ngọc Phù cùng ngũ ca quần áo không chỉnh tề ôm ấp ở đại giả sơn, Lệ mẫu phi nhất thời tức giận, mắng một câu ‘**’. Muội hỏi người ** là cái gì, người nói là Mai Ngọc Phù.”

Gì? Mai tiểu thư cùng ngũ gia thật sự có quan hệ gì sao? Mai lão hầu là người của tam gia đẳng, Mai Ngọc Phù sao lại liên can đến ngũ gia đẳng chứ?

“Là thật hay giả?” Ta không thể tin được nhìn nàng.

Hoàng Phủ Lam Nhi nghiêm túc gật đầu, “Là thật mà, trước đây, Lệ mẫu phi tuy rằng không thích Mai Ngọc Phù, nhưng cũng không đến nỗi ghét. Nhưng từ chuyện lần đó, Lệ mẫu phi hận chết nàng đi. Tỷ biết khóc? Lúc nàng cùng ngũ ca ôm nhau, đã là lúc có hôn ước với tam ca rồi. Sau này, Lệ mẫu phi lấy cái chết ra uy hiếp, để ép tam ca không được thành thân với nàng.” Tiểu bất điểm thần thần bí bí nói, “Nghe Ly tỷ tỷ nói, Mai Ngọc Phù từng quyến rũ đại ca.”

Cái gì cái gì? Ngay cả cháu rể ta cũng dám quyến rũ? Nữ nhân này...

Khóe môi ta hiện ra một tia cười nhạt, “Hừ, nữ nhân này thật đúng là ** không đơn giản a.” Cho dù ta có lợi hại cách mấy, cũng chỉ có thể lượn vòng trong thái tử tử đẳng cùng tam gia đẳng. Mà nàng, một lần lấy ba. Bất luận là ai có được thiên hạ này, nàng đều không chịu thiệt.

“Tỷ tỷ, Lệ mẫu phi không uội đem bộ mặt thật của nữ nhân này nói với nhị ca. Người nói, sợ nhị ca đau lòng.” Hoàng Phủ Lam Nhi bĩu môi, “Muội biết nhị ca rất yêu Mai Ngọc Phù, nên không dám nói ra chân tướng.”

“Ai...” Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, ta vô cùng hiểu được cách làm của Lệ quý phi.

“Tỷ tỷ, chúng ta qua đây ăn đi, không nên lãng phí lương thực.” Tiểu bất điểm lôi kéo ta ngồi xuống, “Làm ruộng vô cùng cực khổ, không được lãng phí.”

Ta mỉm cười, hảo cảm đối với vị Hoa Dương công chúa này lại tăng thêm một bậc. Quý trọng lương thực, lời này có thể từ trong miệng một vị công chúa ăn sung mặc sướng nói ra, quả thật không đơn giản.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sau khi ăn cơm xong, tiểu bất điểm sai người hầu chuẩn bị hoa quả điểm tâm, lôi kéo ta đến một đình viện trong vương phủ hóng mát. Nghe nói, chỗ này chuyên môn dùng để nghỉ mát. Thời tiết nóng nực, đúng là nên nghỉ mát.

Nằm trên tháp quý phi, uống nước mơ chua ướp lạnh, hai bên trái phải có nha hoàn quạt mát, trong tay cầm sách, cuộc sống này thật là dễ chịu.

Nước mơ chua ướp lạnh mùi vị rất ngon, thế nhưng, vừa uống được hai ngụm, lập tức có người làm ất hừng.

Thấy ai đó đang định tiến vào, ta cùng Hoàng Phủ Lam Nhi rất ăn ý chọn cách không thèm nhìn tới. Thứ gì nên uống thì uống, sách gì nên đọc thì đọc.

“Tỷ tỷ, nếm thử cái này xem.” Tiểu bất điểm giả vờ đem điểm tâm trên bàn đưa tới trước mặt ta, “Muội biết tỷ không đói bụng, có điều thứ này thật sự rất ngon, ăn với nước mơ rất tốt.”

“Cảm ơn.” Ta đưa tay, nếm thử một miếng, “Ừ, không tệ, chua chua ngọt ngọt, rất ngon.”

“Muội thích nhất là ăn cái này.” Tiểu bất điểm cũng đưa một miếng điểm tâm vào miệng, cười ngây ngô.

“Hôm nào rảnh rồi, tỷ tỷ làm vài món quê mình uội ăn.” Lòng đỏ trứng, bánh bông lan gì đó, nàng nhất định rất thích.

“Thật sao.” Hoàng Phủ Lam Nhi hai mắt sáng rỡ, “Tỷ tỷ thật là lợi hại, biết buôn bán, biết võ công, còn biết làm điểm tâm nữa.” Đối với nữ nhân hiện đại mà nói, những thứ này thì có là gì.

“Ta biết làm điểm tâm, nấu nướng, cầm kỳ thi họa các loại, ta chỉ thông cửu khiếu.” Ta tiếp tục ăn nhai ngấu nghiến, hoàn toàn không xem hình tượng là gì. Mang khăn che mặt mà, có xấu một chút cũng không sao cả.

Ai đó bị quên cảm thấy buồn cười, đi tới bên người ta, “Thế nào? Cô nương muốn thập toàn thập mỹ sao?” Ta chưa bao giờ dám nghĩ đến thập toàn thập mỹ.

Ta quay đầu trừng to mắt, “Vương gia, ta van ngài, làm ơn thông minh một chút được không? Ta nói, ta chỉ thông cửu khiếu.” Nhất khiếu không thông. (Nhất khiếu không thông: đốt đặc cán mai.)

Hoàng Phủ Viêm tạm thời không có phản ứng nhiều, “Chỉ thông cửu khiếu, nhất khiếu...” Nói được phân nửa, hắn đột nhiên dừng lại, hiểu được lời ta là có ý gì.

Hoàng Phủ Lam Nhi rất không nể tình cười lên ha ha, “Ha ha, mắc cười quá, nhất khiếu không thông. Lần sau người ta hỏi muội có biết hay không, muội cũng sẽ nói chỉ thông cửu khiếu, trò này rất vui a.” Ngay cả thị nữ đang cầm quạt đứng ở hai bên, cũng không nhịn được cười trộm.

Ta khinh bỉ liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục uống nước mơ, “Đã hiểu chưa? Ngu ngốc.” Từ đầu tới đuôi rõ ràng là kém trí, bằng không cũng không bị Mai ** xoay vòng vòng.

Cái tên ngu ngốc nào đó trịnh trịnh trọng gật đầu, “Đã hiểu.”

“Vương gia, có gì chỉ giáo?” Hai mắt ta vẫn dán chặt vào trang sách, trong tay bưng thêm nước mơ, “Muốn đánh muội muội ta thì không được, ta không đồng ý.” Từ đầu tới đuôi xem hắn như không tồn tại, nếu như ta nói mình đang nói chuyện với không khí, đảm bảo không ai hoài nghi.

Hắn ngồi xổm xuống, tay vịn vào tháp quý phi, “Võ công của cô, không kém hơn ta.”

“Có vấn đề gì sao?” Ta nhướn đôi mày thanh tú, “Thừa Thiên vương triều có quy định nữ tử không được học võ à.” Dám đánh nhau với hắn thì không sợ hắn biết ta có võ công. Nữ nhân có võ công khắp nơi đều có, không phải chuyện kỳ quái gì.

“Kinh thương, binh pháp, võ công.” Ánh mắt hắn rơi vào quyển sách trên tay ta, “Thì thư, cô nương còn cái gì không biết?”

Ta buông sách, lãnh ngạo nhìn hắn, “Có cần ta viết một bản báo cáo cho ngài không?” Lão tỷ ta còn chưa quán ta làm gì, hắn dựa vào đâu quán ta?

“Cô nương đã nói cho ta cơ hội hiểu rõ cô, không phải sao?” Đáy mắt hắn hiện ra một tia nghiền ngẫm, “Bây giờ, ta càng muốn hiểu rõ cô.”

“Bộ dạng này của ta, ngài không phải rất quen rồi à. Lam Nhi thích ta ta quây phá, bởi vì ta từ đầu tới đuôi giống hệt nam nhân bà. Phượng Nhi ngài nhìn thấy, chỉ là ta ngụy tạo thôi.” Không phải nói muốn

hiểu rõ ta sao? Không sợ nói cho người biết sự thật. Từ lúc bắt đầu động thủ với hấn, ta đã dự định khôi phục bản tính rồi, đóng kịch thật ** mệt quá.

Ta thấy mấy câu trên chẳng có gì đáng cười, nhưng Hoàng Phủ Viêm lại “phì” cười ra thành tiếng, “Ừ, đã hiểu rõ cô nương rồi.”

Ta cố nén xung động muốn vung ra một tát, “Cười cái rắm gì, ta nói chuyện buồn cười lắm sao?” Hấn cười, ngụ ý muốn nói lời của ta rất buồn cười.

Hoàng Phủ Viêm vội vàng nén cười, nghiêm trang nói, “Được, ta xin lỗi.”

“Vương gia, ngài tới chỗ này, không phải nói mấy lời vô ích đó với ta chứ?” Theo ta thấy, Hoàng Phủ Viêm không giống kẻ thích nói lời vô nghĩa.

Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm rơi lên người Hoàng Phủ Lam Nhi, “Ta muốn Lam Nhi đi xin lỗi Ngọc Phù.”

Vốn tướng Hoàng Phủ Lam Nhi sẽ kịch liệt phản đối, ai ngờ nàng lại cười cho thần thần bí bí, nhanh chóng gạt đầu, “Được được được, muội lập tức đi xin lỗi nàng.”

Hoàng Phủ Viêm sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói, “Không được giở trò.”

Hoàng Phủ Lam Nhi làm ra mặt quỷ, “Nhị ca, huynh đối với muội không có chút lòng tin gì cả.”

“Xin lỗi cho đảng hoàng.” Mai tiểu thư tâm cơ thâm trầm, lắm mưu nhiều kế, đối nghịch với nàng, hoàn toàn không có gì tốt.

Hoàng Phủ Lam Nhi ám muội chớp mắt, “Hai người đúng thật là phu xướng phụ tùy a.”

Ta cười nhạt một cái, “Với hấn?” Nếu như gã ôt nam nhân không có phẩm chất như vậy, ta đi chết còn hơn. (cứ chờ xem, người sớm muộn gì cũng gã cho hấn.)

Hoàng Phủ Lam Nhi ho khan một tiếng, vẫy tay bảo mấy nha hoàn ra ngoài, “Được rồi, hai người cứ việc trog chuyện, muội đi, dù sao hai người nói gì muội cũng không hiểu.”

“Lam Nhi, Ngọc Phù là tẩu tử của muội.” Hoàng Phủ Viêm vẫn lo lắng như cũ, lần thứ hai nhấn mạnh.

“Biết rồi biết rồi.” Hoàng Phủ Lam Nhi không thèm quay đầu nhìn lại bước đi, tiện thể đóng cửa.

Ta liếc mắt nhìn cửa ngoài đóng chặt, “Nói đi.”

Hoàng Phủ Viêm đi tới bên giường đẩy cửa sổ ra, “Phượng cô nương, đẹp chứ?”

Bên ngoài song cửa, là một cái ao lớn, trong ao có đủ loại hoa sen. Thời tiết này, chính là lúc hoa sen nở rộ. Lá sen tầng tầng lớp lớp, hoa sen muôn hình vạn trạng.

“Đẹp.” Kỳ quái, hấn tìm ta chỉ để ngắm hoa sen sao?

“Hôm nay khí trời rất tốt, hà tất nói những chuyện mất hứng như vậy.” Ánh mắt hấn rơi lên bàn cờ, “Cô nương, có hứng thú đánh một ván cờ không.” Khụ, ngay cả cờ cũng có.

Hoàng Phủ Lam Nhi nói nơi này là câu lạc bộ của vương phủ, quả nhiên không sai.

“Được.” Kỳ nghệ của ta vô cùng bình thường.

“Mời ngồi.” Hoàng Phủ Viêm ý bảo ta ngồi xuống, sau đó cũng ngồi theo.

“Vương gia, thỉnh thủ hạ lưu tình.” Kỳ nghệ của ta chỉ như trứng thối.

“Là bản vương thỉnh Phượng cô nương thủ hạ lưu tình mới phải.” Hấn đặt xuống một quân cờ, mỉm cười.

Ta cũng đặt một quân cờ xuống, “Nơi này thanh lịch tao nhã, không tệ.” Vương phủ đúng là vương phủ.

“Nếu cô nương thích, có thể thường xuyên tới.” Vương phủ cũng không phải nhà ta.

“Đa tạ ý tốt của vương gia, Phượng Nhi tâm lĩnh.” Chỉ sợ Mai tiểu thư kia ăn mất ta.

Hoàng Phủ Viêm nhìn quân cờ trên bàn, thản nhiên nói, “Phượng Nhi thực sự chỉ thông cứu thiếu thôi sao?”

“Chờ kết quả.” Vừa nói chuyện phiếm, vừa đặt xuống một quân cờ.

“Phượng cô nương, ván cờ này của cô nương bày rất tinh diệu, từ khi bắt đầu bày trận, bản vương đã khó lòng phòng bị a.” A, quả nhiên là không đơn giản. Mới đi vài nước, đã biết ta bày trận.

Hắn có thể nhìn ra ván cờ, có thể nhìn ra ta bày trận?

“Đâu có, vương gia quá khen.” May mắn thấy trong một quyển sách dạy đánh cờ bày qua trận này, tâm huyết dâng trào muốn theo hấn chơi một trận.

“Lúc bản vương đến thăm Tê Phượng sơn trang, từng thấy văn chương của Phượng công tử. Thế nhưng, chữ viết tú lệ như vậy, rõ ràng là chữ của nữ tử.” Hấn nhếch bạc thần, giống như vô tình nhắc tới.

“À?” Ta vờ như không hiểu, “Xin hỏi vương gia là có ý gì?”

“Ngày ấy, ta vô tình đụng vào Tuyết Liễu phu nhân, khiến bản thảo trong tay phu nhân bay đầy trời. Trên giấy viết, là mười sáu kế. Ta vẫn cho rằng, đó là bản thảo của Phượng công tử. Nhưng lúc nhìn thấy cô nương, ta phải suy xét lại một lần.” Chuyện hấn đụng vào Tuyết Liễu, là do ta sắp xếp. Mục đích, là muốn hấn biết tài hoa của Phượng công tử. Hấn lại từ chữ trên đó nghĩ đến ta, thật bất ngờ.

Ta cười lãnh đạm, cũng không phủ nhận, “Ai viết cũng không quan trọng, quan trọng là, vương gia thích. Vương gia, ngài thích mười sáu kế không?” Ba mươi sáu kế bỏ đi hai mươi kế, còn lại mười sáu kế.

“Phượng cô nương, xin hỏi lệnh huynh bây giờ ở đâu?” Hoàng Phủ Viêm tự tiểu phi tiểu, “Ta chưa bao giờ thấy huynh muội hai người cùng nhau xuất hiện.”

Lòng ta có chút lo lắng, “Vương gia có ý gì?”

“Trên đời này, có phải thật sự chỉ có một phong lưu công tử?” Hấn mỉm cười, đáy mắt hiện lên một tia quỷ dị.

“Vương gia nói xem?” Quả nhiên, hấn đã sinh lòng nghi ngờ. Kỳ quái, ta rốt cuộc đã lộ ra sơ hở lúc nào?

“Ta nói... cô nương vốn dĩ là nữ nhi.” Hấn vung môi.

Hoàng Phủ Viêm làm người cản trọng, nếu chỉ mới hoài nghi, hấn sẽ không nói ra, “Vương gia làm sao nhìn thấu?” Nếu bị vạch trần rồi, ta chỉ có thể thừa nhận, một mình diễn nhiều vai, ta cũng mệt mỏi rồi.

“Ta đã sớm hoài nghi, nhưng không dám khẳng định. Mãi cho đến khi cùng cô nương giao thủ, ta mới có thể hoàn toàn khẳng định.”

“Sao? Nguyện nghe chỉ giáo.” Ta không nhanh không chậm hỏi, không chút nào khẩn trương.

“Hai người cho dù có giống nhau đi nữa thì động tác, ánh mắt cũng không thể hoàn toàn giống nhau. Có thể cô không nhớ rõ, lần đầu tiên giao thủ với ta. Chiêu thức cô nương dùng, cũng là mấy chiêu này. Mỗi một động tác, đều giống nhau như đúc. Lúc giao thủ với ta, ánh mắt cô nương phi thường lạnh lùng. Nhìn như tiểu ý âm u, nhưng lạnh lùng tới cực điểm. Cho dù có giống, cũng không giống nhau như đúc đến vậy.” Phần tử gian trá đúng là phần tử gian trá, loại chi tiết này, cũng trở thành khe hở.

“Vương gia muốn nói với ta cái gì?” Ta ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn hấn.

“Hoàng Phủ không có ý gì, chỉ là đối với cô nương có hơi hiếu kỳ.” Hoàng Phủ Viêm vội vàng làm rõ.

“Một nữ nhân háo sắc mê rượu, nên ngài thấy hiếu kỳ?” Nếu như ta gặp một nữ nhân ham mê mỹ nữ, cũng sẽ thấy kỳ quái, từ đó hoài nghi nàng là đồng tính luyến ái.

“Không, tất cả về Phượng cô nương, ta đều hiếu kỳ.” Một kẻ cổ nhân gặp phải nữ tử như ta, quả thực sẽ thấy hiếu kỳ.

“Vương gia, sai rồi, nên gọi là Phượng công tử mới đúng.” Ta tiếp tục đặt xuống một quân cờ.

Hoàng Phủ Viêm sắc mặt biến đổi, “Người rốt cuộc là nam hay nữ?”

Ta lườm hấn một cái, “Nữ có thể cải nam trang, lẽ nào nam không thể cải nữ trang?” Mộng Lộ làm được, ta cũng làm được. Đương nhiên, tiền đề là ta phải là nam.

Một phút đồng hồ sau, Hoàng Phủ Viêm mới khôi phục tinh thần, “Người là nam?”

“Hoa đán quyền rũ có thể mọc lan tràn, tại sao ta không thể?” Ấc... Câu này đương nhiên là nói ma nói quỷ rồi, ta phi thường hiểu rõ giới tính của mình. (hoa đán: diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng đánh đấm.)

“Cuộc đời mà, vui vẻ là tốt rồi.” Động tác ta càng trở nên tiêu sái phóng khoáng.

“Nghe nói, Lam Nhi đang ở nhà huynh.” Hoàng Phủ Viêm nheo mắt.

“Ta chỉ xem Lam Nhi như muội muội.” Ta van người, ta là nữ đó, cho dù có ngủ trên giường ta cũng chẳng làm được chuyện gì.

“Tạm thời tin tưởng huynh.” Hoàng Phủ Viêm đặt xuống một quân cờ, “Ta thua rồi.”

“Sống trên đời, thắng bại là chuyện thường tình, vương gia không cần để ý.” Không phải biết giết người liền có thể làm sát thủ. Thân là sát thủ đẳng cấp, phải biết văn biết võ, đa tài đa nghệ. Đầu năm nay, sát thủ đẳng cấp không phải dễ làm.

“Đánh lại.” Đánh lại người cũng thua.

“Vương gia mời đi trước.”

Gió đưa hương sen, gió mát vào nhà, lương thần mỹ cảnh thế này, đánh cờ là thích hợp nhất.

41. Q.1 - Chương 41: Đại Ca, Chúng Ta Loạn Luân

Căn cứ theo quy định của Thừa Thiên vương triều, nếu như được phong vương, liền mất đi tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hoàng Phủ Viêm từ khi còn trẻ tuổi, đã bị lão hoàng đế công khai ném ra khỏi nhà. Nói cho dễ nghe thì chính là phong vương, nhưng khó nghe một chút, là bảo hẩn cút.

Làm đồ quỷ xấu số bị hi sinh đầu tiên, nên được hoàng đế lão gia phá lệ hậu đãi. Viêm vương phủ có thể nói là hạc giữa bầy gà, phủ đệ lớn hơn bất cứ phủ đệ của vị vương tôn công tử nào ở kinh thành. Nói đi nói lại, Hoàng Phủ Viêm người ta dù sao cũng là người thứ hai thừa kế, vẫn có thể trị quốc, võ có thể an bang, một người tài hoa như vậy đột nhiên bị phán tử hình, cả đời không thể trở thành, hậu đãi hẩn một chút âu cũng là việc nên làm.

Vốn dĩ, Viêm vương phủ là lớn hay nhỏ cũng chẳng can hệ gì đến ta. Thế nhưng bây giờ, ta phải thống hận cách làm của hoàng đế lão gia. Xây dựng vương phủ lớn thế này làm gì? Giống hệt mê cung. Ta vốn dĩ là một kẻ siêu cấp mù đường, ở trong phủ vòng vo nửa ngày đương nhiên bị lạc. Lạc đường cũng không sao, nhưng mà nhưng mà... Bây giờ ta làm sao quay về? Trời đã tối rồi, nguyệt hắc phong cao, chỉ thích hợp để đi giết người, nếu ta bị thích khách giết chết rồi nhét xuống cống ngầm thì phải làm sao?

Tuy rằng lạc đường, nhưng sự tình vẫn phải như cũ tiếp tục tiến hành. Vất vả lắm mới trà trộn được vào Viêm vương phủ, sao có thể bỏ dở nửa chừng?

Theo ta phỏng đoán, nơi này chắc là tàng thư lâu hay vân vân gì gì đó đó của vương phủ. Nếu như tàng bảo đồ thật sự có ở vương phủ, cũng không nhất thiết sẽ giấu ở chỗ này. Vương phủ rộng lớn như vậy, ta căn bản không nuôi hi vọng có thể tìm được tàng bảo đồ. Thứ ta muốn tìm, chính là tàng bảo đồ kia. Có điều, nếu đã tới đây rồi, vào xem thử cũng không sao cả. Cho dù chỉ có một phần vạn khả năng gian thư phòng này chính là tàng thư các. Nói là thư phòng, lại không giống thư phòng. Điểm giống với thư phòng bình thường, chính là trong phòng có bày một cái thư trác, bút lông và giấy. Còn trong góc phòng, lại đặt một cái thấp quý phi. Phía sau rèm, thậm chí còn đặt một cái giường. Theo ta phỏng đoán, đây là nơi đọc sách. Mà mỹ lệ cao nhã Mai tiểu thư, chính là khách quen ở nơi này. Thấp quý phi kia, đương nhiên là để nàng ngự dụng.

Thế nhưng, tại sao ở đây lại có giường? Lẽ nào, lúc nàng và Hoàng Phủ huynh đến đây đọc sách, sẽ làm gì đó gọi là vận động trong khi ngủ?

Nếu có cơ hội này, ta cũng không muốn bỏ qua.

Thủ vệ vương phủ canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, thế nên không cần đóng cửa. Qua mặt được lũ thị vệ ngu ngốc kia, ta nhẹ nhàng xông vào.

Ai, thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt như vậy, lại để ta dễ dàng đi vào, thật không biết đám kia đứng canh phòng làm gì nữa. Bất quá, phim truyền hình cho chúng ta biết, thủ vệ hầu như không được lĩnh lương như ý, cũng đừng hi vọng có hồi đáp gì nhiều.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, nơi này đúng là tàng thư các. Đủ thứ loại sách được bày lên trên giá, ngăn nắp gọn gàng, xem ra là bình thường vẫn có người tới đây quét tước.

Khụ, nơi này sách gì cũng có. Không cần thận liến lật phải một hai bản tiểu thuyết đòi truy hay xuân cung đồ gì đó, xem một chút cũng không sao. (Chúng đọc giả ném ra n ánh mắt khinh bỉ: tư tưởng hủ bại, tư tưởng hủ bại, hủ bại hết thuốc chữa)

Ánh trăng mờ lung xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến hơn phân nửa tàng thư các sáng rõ như ban ngày.

Ánh mắt ta đảo qua giá sách, rồi lại xoay người bước vào khuê ph... nhâm, thư phòng. Không ai đem tàng bảo đồ giấu trên giá sách chứ? Cho dù có giấu ở trong, khả năng tìm được cũng là con số âm. Không dám ôm hi vọng gì nhiều, chỉ là sơ qua một lần cho có lệ.

Ta cẩn thận từng chút lục soát khắp nơi trong thư phòng, nơi nào có thể lật đều lật tung lên cả, nhưng cũng không thấy có gì khác thường.

Ừ, cái gì cũng không có, là ta quá đa nghi rồi.

Đang định bỏ đi, đột nhiên vô ý liếc nhìn đến trụ trác.

Ánh mắt ta phát lạnh, ngón tay bỗng dưng siết chặt, “Bằng hữu ở trên, xuống đây đi.” Dạ Phượng ta làm sát thủ nhiều năm như vậy, độ nhạy bén đương nhiên không phải tầm thường. Có thể ẩn nấp trước mặt ta, võ công người này vô cùng bí hiểm.

Ta vừa dứt lời, một cái bóng đen từ trên nhảy xuống.

Lúc hấn nhảy xuống, cũng không phòng bị. Khi hấn vừa mới đứng vững, đã bị ta đưa tay xé mảnh khăn che mặt xuống. Hừ, cao thủ thì đã sao? Ta cũng không phải kẻ ăn chay. Đánh lén, đó là sở trường của ta.

Khi đã thấy rõ khuôn mặt thật của hấn, ta cả kinh, “Là huynh?” Ta vội vàng đưa tay che miệng lại, tránh ình không phải thét lên.

Mộ Dung Phong Vân đưa tay đặt lên môi ta, “Suyt, nhỏ tiếng một chút.”

“Sao huynh lại ở đây?” Mộ Dung Phong Vân vô duyên vô cớ xuất hiện ở Viêm vương phủ? Bên trong rốt cuộc có bí mật gì. Đừng nói với ta hấn muốn đến đây làm khách, ta tuyệt đối không tin.

Mộ Dung Phong Vân hỏi ngược lại ta, “Lung nhi, sao muội lại ở đây.” Câu này phải là ta hỏi mà.

“Muội hỏi huynh trước, huynh trả lời trước.” Muốn đánh lạc hướng ta, không có cửa, “Muội là bằng hữu của Viêm vương, huynh biết rồi mà.” Ở trong nhà bằng hữu, là chuyện rất hiển nhiên.

Trên khuôn mặt tuấn dật của Mộ Dung Phong Vân xuất hiện một tia mỉm cười, “Bằng hữu? Muội hơn nửa đêm chạy tới đây làm gì? Đừng nói với ta là muội muốn xem sách.”

Ta trừng mắt, “Còn huynh? Tới đây làm gì.” Là ta hỏi hấn trước mà.

Hấn không quan tâm nhún nhún vai, “Muội tìm cái gì ta tìm cái đó.”

Ta nheo mắt, chăm chú theo dõi hấn, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên khuôn mặt hấn, “huynh làm sao biết muội tìm cái gì.” Không thể nào, hấn không thể biết ta đang tìm tàng bảo đồ được.

Mộ Dung Phong Vân vẽ mặt vô tội, “Muội đến đây, không phải vì thay Hoàng Phủ Hạo tìm cái gì đó sao?”

Ta gật đầu, “Phải, muội tìm xem có cái gì có lợi cho chúng ta không.” Đánh chết ta ta cũng không nói với hấn ta đến đây tìm tàng bảo đồ.

Mộ Dung Phong Vân sắc mặt trầm xuống, tàn khóc nhìn ta, “Nghe lời ta, sau này không được trở lại nữa. Muốn làm gì thì làm, nhưng ân oán giữa thái tử đảng và tam gia đảng tốt nhất đừng nhúng tay vào.” A, ta có cảm giác hần đường như đang uy hiếp ta a. Không, không phải cảm giác, hoàn toàn đúng là thần tình, khẩu khí uy hiếp mà.

Ta khẽ nhướn đôi mày thanh tú, bướng bỉnh không nghe, “Huynh dựa vào đâu mà quản muội? Muội làm việc cho thái tử đảng, còn không phải là vì Mộ Dung gia.” Nam nhân ngang ngược, quan tâm thì nói thẳng ra đi.

“Muội nữ hài tử như muội, không thích hợp với chuyện đánh giết giết, người lừa ta gạt. Việc này, về sau cứ để ta lo.” Hần trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta đã phạm vào tội lớn tày trời gì? Có cần phải đối xử với ta vậy không?

Ta không phục chống lại, “Huynh làm việc này, vậy muội làm gì?” Ta trời sinh đã định sẵn gắn liền với đánh giết giết, công việc uống trà ngắm hoa không thích hợp với ta.

“Làm gì cũng được, nhưng không được làm chuyện nguy hiểm.” Lời nói là lời hay, nhưng sao nghe lại không được tự nhiên vậy?

Ánh mắt âm u của hắn bắn thẳng vào người ta, khiến ta toàn thân nổi da gà, sở gai ốc.

Nếu như không phải biết được chủ ý của hắn, e rằng ta đã bị hù chết rồi.

Rõ ràng lo lắng cho ta, nhưng lại giống như muốn bóp chết ta.

“Mộ Dung gia chúng ta nam nữ bình đẳng, việc nam nhân làm được nữ nhân làm cũng được.” Nếu ta nhớ không nhầm, đương gia Mộ Dung gia chính là Thanh Nhã.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn ta, “Mộ Dung Tử Lung, muội có biết suy nghĩ không, chính trị không phải trò đùa, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế càng không phải trò đùa.” Mộ Dung Phong Vân bắt đầu nổi giận.

“Muội biết.” Ta cười hắc hắc, tựa sát vào người hắn, “Đại ca, võ công huynh rất khá. Nếu không phải có bụi rơi xuống bàn, muội căn bản không biết có người trên đó.”

Trong nháy mắt ta tựa sát vào ngực hắn, thân thể cao lớn đột nhiên hơi run lên, “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Đại ca, huynh sợ cái gì, ở đây đâu có ai thấy.” Hai tay ta vòng qua thắt lưng rắn chắc của hắn, đầu tựa sát vào ngực hắn, cười tươi như hoa, “Đại ca, thông gian hẹn hò lúc này là thích hợp nhất.” Kỳ thực loạn luân cũng không tệ, đủ kích thích.

“Buông ra, muội ôm ta như vậy, còn ra thể thống gì?” Mộ Dung Phong Vân trên mặt toát lên chút tức giận, lại có vẻ như vạn phần bất đắc dĩ.

“Không muốn đâu, người ta muốn ôm huynh như vậy.” Ta ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như làm nũng cọt xát trên người hắn, “Phong Vân, hôn muội đi.” Thích thì hôn, hà tất phải giả vờ nghiêm chỉnh.

“Không được.” Đậu hũ non mềm bầy ra trước mặt, đừng giả vờ mất tự nhiên.

Ta cố ý vươn đầu lưỡi nhỏ, liếm liếm đôi môi hồng phấn, “Phong Vân, hôn người ta đi mà. Đôi môi người ta rất ngọt, thơm thơm mềm mềm, huynh không thích sao?”

“Lung nhi, muội làm cái gì?” Mộ Dung Phong Vân nỗ lực bảo trì thanh tĩnh, nhưng vẫn nhịn không được phát ra tiếng ** khó chịu.

“Phong Vân, người ta thích huynh, muốn ở bên huynh mà.” Thân thể mềm mại dán chặt lên người hắn, nhẹ nhàng cọt xát.

Trong các môn học bắt buộc của sát thủ có một khóa học gọi là cảm dỗ, thật không khéo, ta học cũng không tệ.

“Lung nhi, đừng náo loạn.” Đôi mắt đen của Mộ Dung Phong Vân nổi lên một ngọn lửa.

Ta nhẹ nhàng đưa **, chen vào ** của hắn, nhẹ nhàng cọ xát, “Ai náo loạn, muội muốn cùng huynh sống cạnh bên nhau, muốn huynh yêu muội, thương muội, sủng muội, chiều muội.” Giọng nói của ta thật sự rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, tràn ngập **.

Mộ Dung Phong Vân nuốt một ngụm nước bọt, “Muội là muội muội ta, ta đương nhiên sẽ chăm sóc muội, suốt đời yêu muội, thương muội. sủng muội, chiều muội.” Không nhận được cũng nhận, Mộ Dung Phong Vân, xem như huynh lợi hại.

Ta chậm chậm buông thất lưng hắn, vô lực thở dài một tiếng, “Ai, Phong Vân, huynh chỉ làm đại ca muội thôi, đúng không?”

Mộ Dung Phong Vân biến sắc, vẻ mặt lạnh lùng đến cực điểm, “Ta đi trước.” Vội vã bỏ lại một câu, hắn gần như chạy trời chết.

Nhìn theo bóng hình còn mang theo bối rối của hắn, trên môi ta xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười ấy, đắng cay vô cùng.

Chỉ cần ta còn là muội muội của hắn, ta và Mộ Dung Phong Vân, vĩnh viễn có một khoảng cách không thể vượt qua.

Muội muội? A, muội muội...

Muội muội thì muội muội đi, một nữ nhân sống thay người khác, có tư cách gì mà theo đuổi tình yêu chứ?

(Sở Sở: Ngán vậy? Sở Sở sai rồi, Sở Sở có tội. Bất quá các tình yêu à, hôm nay là cuối tuần ớ, để Sở Sở nghỉ ngơi một chút đi. Ta đã nói mỗi ngày sẽ có 6000-10000, nhưng mà... Ta nhớ có một hôm canh đến 15000, cho nên... Khụ, các người hiểu rồi ha...)

TN: *Chỉ chỉ*, vâng, đó là lí do tại sao chương này rất rất rất là ngắn XD

42. Q.1 - Chương 42: Buổi Tiệc Xem Mất Cầu Huyết Nhất Lịch Sử

Ta không biết kỳ nghệ của Viêm vương có tính là cao thủ hay không, nói chung, cùng hắn đấu đá nửa ngày, có thắng có bại. Thua cũng không nhiều, nhiều lắm chỉ ba mục. (1)

Nửa mục, một mục, hai ba mục... Con số này có phải quá mức mờ ám hay không? Ai không biết chắc chắn cho rằng bọn ta đang đánh trận giả. Nhưng thực chất, hai người bọn ta đều toàn lực ứng phó, chỉ mong chính chết được đối phương. Kỳ nghệ của ta tuy rằng không tính là cao, nhưng đối phương là đánh thật hay đánh giả ta còn có thể phân biệt được.

Hôm qua đấu đá hết một ngày, trước sau vẫn không phân thắng bại, khiến Viêm vương phi thường không cam lòng. Ngày thứ hai sau khi ăn điểm tâm xong, lại muốn lôi kéo ta đánh tiếp.

Đánh tiếp thì đánh tiếp, ai sợ ai nào? Chỉ cần có thể mượn cơ ở lại Viêm vương phủ, có đánh đến sang năm cũng không thành vấn đề. Hắn đường đường là nhân vật trung tâm quan trọng nhất của tam gia đẳng, ở trong nhà hắn, muốn giả điếc cũng giả không được. Nếu nghe được cái gì không nên nghe, phiền lão nhân gia hắn đừng để tâm. (Để một thành viên của thái tử đẳng trong nhà, lá gan của tam gia đẳng đúng là lớn thật.)

Vừa đánh được nửa bàn, Xuân Hương tỷ vội vàng vàng chạy tới đây, nói Lệ quý phi muốn ta tiến cung hầu nàng du ngoạn. Người ta là nương của Viêm vương, bối phận so ra lớn hơn hắn. Ta ném lại một câu hôm nào đánh tiếp, sau đó... vèo một cái... mất tăm...

Quay về Mộ Dung gia thay đổi y phục xong, ta ngồi lên kiệu tiến cung. Kiệu ở trong cung quả nhiên không giống bình thường, tám người khiêng, sóng yên biển lặng.

Khi một đoàn người trùng trùng điệp điệp chúng ta đến trước cửa cung, ở bên kia, cũng có một đám người trùng trùng điệp điệp, khiêng hai cái kiệu đến.

Ba cái kiệu tập trung một chỗ, hình thành một đại binh đoàn. Ba người chúng ta một trước một sau, bệ vệ kiêu căng tiến vào hoàng thành.

“Người ngồi trong kiệu có phải Mộ Dung tiểu thư không?” Một giọng nói ôn nhu từ chiếc kiệu đằng trước vọng ra, nhưng ta nghe lại thấy toàn thân nổi da gà.

Nàng... Nàng... không phải Mai Ngọc Phù chứ? Sao Mai Ngọc Phù lại ở chỗ này? Nàng ta đến? Vậy chiếc kiệu đằng trước nữa là của ai? Chẳng lẽ là Viêm vương?

Ta nén giọng, khiến âm thanh nghe có hơi quái dị, “Mộ Dung Tử Lung tham kiến quận chúa.” Giọng điệu mang theo tiểu ý, cao nhã ôn nhu. Mà lúc này, động tác gãi ngứa của ta, lại thô lỗ tới cực điểm.

“Thật trùng hợp, Mộ Dung tiểu thư tiến cung, là để gặp thái tử phi sao?” Mai Ngọc Phù ngữ khí so với ta càng cao nhã, càng ôn nhu hơn.

“Tử Lung vinh hạnh, được Lệ quý phi nương nương triệu kiến.” Nếu như ta đoán không nhầm, nàng tiến cung tám phần mười cũng là gặp Lệ quý phi.

“Hóa ra là vậy, Mộ Dung cô nương quả nhiên cũng giống như thái tử phi, rất được lòng người.” Xí, chỉ là có chút giao tình với Lệ quý phi thôi mà, được lòng người nào đâu.

Ta ngáp một cái, dụi dụi hai mắt, “Quận chúa quá khen, Mộ Dung Tử Lung lấy làm hổ thẹn.”

“Thái tử phi tuyệt sắc khuynh thành, thông minh tuyệt đỉnh, Mộ Dung cô nương ắt hẳn cũng là lệ chất trời sinh, xinh đẹp như hoa.” Mai Ngọc Phù giọng điệu vẫn như trước mềm mỏng dịu dàng, hữu nghị thỏa đáng.

Ta cười lạnh, làm bộ thở dài một tiếng, “Ai, không dám giấu gì quận chúa, điều khiến Tử Lung tự ti nhất, chính là dung mạo của mình. Thái tử phi tuyệt sắc khuynh thành, còn Tử Lung... lại...” Nếu Viêm vương biết ta dài ngắn thế nào, không lí do gì nàng lại không biết. Bộ dạng hôm đó của ta mà lệ chất trời sinh, xinh đẹp như hoa? Đả kích ai a?

“Mộ Dung tiểu thư khiêm tốn, so với tiểu thư, Ngọc Phù tự thẹn không bằng...” Ê ê ê, Mai Ngọc Phù, người không được đả kích ta như vậy chứ?

“Quận chúa, quá khen rồi. Hai chúng ta, không cần phân biệt trên dưới.” Tiếp tục diễn đi a, xem xem người còn có thể chơi tới mức nào.

Mai Ngọc Phù vội nói, “Không không không, Ngọc Phù làm sao dám so sánh với tiểu thư chứ.” Ta biết rất rõ dung mạo hôm đó của mình kinh khủng tới mức độ nào, nếu như Mai Ngọc Phù biến thành như vậy... Chà chà...

“Quận chúa không cần khiêm tốn, theo ta thấy, lấy tài mạo của quận chúa, so với ta là bất phân cao thấp.” Nếu nàng bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.

“Ngọc Phù nói đều là lời thật.” Mai Ngọc Phù rõ ràng hô hấp không thông.

Ta cười lạnh, không tiếp tục trả lời.

Mai Ngọc Phù này, quả nhiên là người không đơn giản. Có điều, nàng gặp phải chính là ta.

Có người cãi nhau, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh hơn nhiều. Mới chớp mắt, đã đến được điểm đích. Khi ta từ trong kiệu chui ra, chỉ thấy Viêm vương cẩn thận từng chút đỡ Mai Ngọc Phù ra khỏi kiệu. Một người sống khỏe mạnh đằng hoàng, có cần phải đỡ không? Ai không biết chắc tưởng nàng bị bệnh nan y.

Ta tuy rằng chán ghét cực độ, nhưng vẫn giữ đúng quy củ, “Mộ Dung Tử Lung bái kiến vương gia, bái kiến quận chúa?” Ta khụy gối, thực hiện động tác thi lễ tiêu chuẩn cấp quốc tế.

Hoàng Phủ Viêm liếc mắt nhìn ta, thần nhiên nói, “Mộ Dung cô nương mời đứng lên.”

“Ta vương gia.” Đổi giọng là một trong các môn tự chọn của cửa sát thủ, trùng hợp ta từng học qua, biết phải lên tiếng thế nào.

Ta vừa đứng dậy, đã thấy Lệ quý phi mặt mày rạng rỡ từ trong bước tới, “Tử Lung, có phải quên mất lão thái bà dong dài này rồi không.” Ta làm sao dám quên Lệ quý phi nương nương chứ.

Mỉm cười đáp lại, thuận thế nắm lấy hai tay nàng, “Nương nương, Tử Lung làm sao quên người chứ. Nương nương, mấy ngày không gặp, khí sắc người vẫn rất tốt.”

“Cô cô...” Mai Ngọc Phù cười đến phi thường hoàn hảo, “Ngọc Phù tham kiến nương nương.” Mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Nét cười trên mặt Lệ quý phi bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là giọng điệu lãnh đạm, “Đứng lên đi.” Từ đầu tới đuôi, căn bản không thêm liếc mắt nhìn nàng.

Mai Ngọc Phù vô cùng xấu hổ, chỉ còn suýt chút khóc ra, ta nắm lấy tay Lệ quý phi, “Nương nương, chúng ta vào trong đi.”

“Ai...” Lệ quý phi liếc mắt nhìn Viêm vương, vỗ vỗ tay ta, “Tử Lung à, ta sinh ra hai tên nhi tử, nhưng có cũng như không. Người ta nói nhi tử lấy vợ liền quên mất nương, bây giờ còn chưa lấy, thì đã quên mất ta rồi. May mà có người, bằng lòng trò chuyện với ta.”

“Mẫu phi, nếu con nhớ không nhầm, người và Mộ Dung cô nương không hề quen biết.” Hoàng Phủ Viêm thần tình cực lạnh, ánh mắt sắc bén đảo qua người ta.

Ta quay lại tròn mắt, mặc kệ hấn. Bản thân đã không hiểu thuận, còn không biết tốt xấu trừng mắt với ta, làm trò gì á.

Lệ quý phi nhàn nhạt liếc hấn, “Tuy rằng ta cùng Tử Lung qua lại không nhiều, nhưng người ta còn biết khiến ta vui vẻ, so với nhi tử nuôi hai mươi mấy năm như con tốt hơn nhiều.”

Hoàng Phủ Viêm vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ, “Ngọc Phù trời sinh đơn thuần, khó trách mẫu phi không thích nàng.” Kỳ quái, lời này nghe cứ quái quái thế nào?

“Vương gia nói thế sai rồi, Lệ quý phi gặp người vô số, tự có năng lực phán đoán riêng, sao lại nhìn người không thấu được.” Hoàng Phủ Viêm, ta không phải quả hồng nhuyển muốn bóp là bóp.

Hoàng Phủ Viêm chớp mắt, “Nói như vậy, là bản vương vu oan người rồi?”

Cái gì? Vu oan ta? Hấn có ý gì?

Ta lãnh ngạo tiếp tục xoay đầu, “Vương gia, ngài có biết cái gì gọi là ‘tự ình là đúng’ không? Xin hỏi vương gia hiểu rõ ta sao? Hiểu được mấy phần? Ta thấy, đại khái vương gia ngay cả ta dài ngắn thế nào còn không rõ ràng lắm. Tại sao lại vội vàng kết luận, nói lời vũ nhục ta?” Mai Ngọc Phù đơn thuần, lẽ nào ta là tội ác tày trời, tâm cơ thâm hiểm? Cho dù ta tâm cơ thâm hiểm, cũng không giống như Mai Ngọc Phù, không biết xấu hổ.

Hoàng Phủ Viêm nghiêm mặt, “Mộ Dung Tử Lung, dám nói chuyện với bản vương như vậy, người là người đầu tiên.”

“Chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên, không có lần đầu tiên thì sao có lần thứ hai, thứ ba? Chưa từng trải qua, làm sao biết ngọt bùi cay đắng. Không có ai vì tiên hoàng nam chinh bắc chiến, làm sao có Thừa Thiên vương triều vạn thế thiên thu sau này?” Khẩu tài của ta, là luật sư đẳng cấp.

Hấn nguy hiểm nhìn chằm chằm ta, “Mộ Dung Tử Lung, lá gan người quả nhiên rất lớn. Người cho rằng, Thừa Thiên vương triều là họ Mộ Dung sao?”

Ta tránh khỏi ánh mắt hấn, “Mộ Dung Tử Lung biết Thừa Thiên vương triều là họ Hoàng Phủ, cũng biết Mộ Dung gia nhỏ nhoi chẳng là gì, có điều ta không rõ ý tứ của vương gia?” Khóe môi ta nhếch lên, cười lạnh một tiếng, “Vương gia, tội danh mưu phản này, Mộ Dung gia đảm đương không nổi.” Chẳng qua là cùng hấn nói có vài câu, cư nhiên để Mộ Dung gia gánh tội danh mưu phản.

Một nụ cười âm hiểm khuếch tán trên môi Hoàng Phủ Viêm, “Ta có nói Mộ Dung gia mưu phản sao? Mộ Dung cô nương, lẽ nào người không đánh mà khai à?”

“Không đánh mà khai?” Ta nháy mắt mấy cái, giả vờ ngây ngô nói, “Vương gia tuy rằng không rõ ràng là đang vu cáo Mộ Dung gia mưu phản, nhưng... Lẽ nào, là vương gia ngài... trong lúc mở lời đã không cẩn thận tiết lộ bí mật?” Dám vu cáo Mộ Dung gia, ta cản trở lại người một cái.

“Tử Lung, theo ta vào trong.” Lệ quý phi xen vào giữa chúng ta, lôi kéo ta đi vào.

“Vâng.” Đầu vô mồm lại đem mưu phản ra làm đề tài để đấu, quả thực không phải chuyện hay ho gì, tốt nhất nên ngăn lại.

Đoàn người chúng ta đi qua đại điện, trực tiếp đi thẳng vào tẩm cung.

Sau khi kôi kéo ta vào trong, nàng nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người kia, “Ma ma, những kẻ giúp việc không được bước vào.” Hoàng Phủ Viêm đồng học cũng liệt vào giúp việc.

Đẩy ta ngồi xuống rồi, Lệ quý phi mỉm cười nói, “Tử Lung, ta đã chuẩn bị trái cây điểm tâm người thích.”

Ta liếc mắt nhìn sơ qua, hai mắt híp lại, “Ta quý phi nương nương ưu ái.” Quả nhiên, đều là những món ta thích ăn. Ở chung quá lâu chỉ mới hai ngày, vậy mà nàng nhớ được khẩu vị của ta. Ưu ái của Lệ quý phi đối với ta, tuyệt đối không phải làm bộ làm tịch.

Lệ quý phi yêu thương vỗ vỗ tay ta, “Tử Lung, Viêm nhi không biết ăn nói, những lời hần nói người đừng để trong lòng.”

“Tử Lung không dám.” Hần căn bản không chiếm được lợi thế.

“Tử Lung, khi nào rảnh tới hầu ta nhiều hơn.” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua hoàng cung trắng lẹ, cô đơn nói, “Một mình ta ở trong cung điện này, chỉ thấy lạnh như ở trong hầm băng.”

Đúng vậy, hoàng cung quả thực rất lạnh, lạnh đến tận xương, “Nương nương, đã vào cửa cung sâu tựa biển. Một ngày vào cung, làm nữ nhân của thiên tử, liền chỉ có thể sống vì bản thân mình. Sinh mệnh của bản thân cùng gia tộc, hưng suy vinh nhục, tất cả đều đặt lên trên người.” Ta nắm chặt bàn tay ngọc vừa dài vừa nhỏ của nàng, “Nương nương, có lẽ người ao ước cuộc sống phu thê ân ái, phụ tử tử hiếu của bá tính bình thường. Tuy rằng cơm đạm canh lạc, nhưng vô cùng hòa thuận vui vẻ. Nhưng mà nương nương, bọn họ làm sao không ao ước cuộc sống cầm y ngọc thực, an nhàn sung sướng như người? Trên đời này, có đủ loại người, cũng có đủ loại cách sống. Làm người, rất khó. Điều quan trọng nhất là, học được cuộc sống, học được cách khiến bản thân vui vẻ.” Mỗi câu nói này đều là thật tâm.

Nàng thật tình đối xử ta, ta tự nhiên nguyện ý nói thật lòng.

“Học được cuộc sống? Học được cách khiến bản thân vui vẻ.” Lệ quý phi nét cười có chút ngẩn ngơ, “Ở trong bức tường cao này, làm sao vui vẻ?”

“Đấu đá lẫn nhau, từng bước lập mưu hãm hại còn ngại gì? Làm chuyện mình thích là được.” Có thể sống yên ổn suốt đời trong cung, lại sinh được hai tên nhi tử ưu tú như vậy, Lệ quý phi này tuyệt không phải kẻ ăn chay. Kỳ thực, đấu đá lẫn nhau, người lừa ta gạt, cũng là một cách sống. Chỉ cần hiểu được cuộc sống, là có thể hài lòng.

Lệ quý phi buông mắt cười, “Ta thích nghe người nói lời thật.”

“Nếu vậy, Tử Lung sẽ nói với người lời thật.” Kỳ thực, con người của ta cũng rất đơn giản, cho ta một giọt nước, ta trả lại một dòng sông. Lấy của ta một giọt nước, ta cũng lấy lại cả dòng sông.

Nàng giơ mắt nhìn ta, khóe môi mỉm cười, “Tử Lung, người thấy cuộc sống trong cung thế nào?”

Cuộc sống trong cung...

Ta cười đến mơ hồ, “Lệ ướm đầm khăn, mộng chẳng thành. Điện ngoài ca hát rộn âm thanh.

Hồng nhan chưa tắt ân tình dứt. Ngồi tựa lò hương đến sáng tinh (2) Hậu cung, chỉ như giấc mộng.”

Triều đại các đời, được mấy nữ nhân trong bức tường cao cao này có thể thoát được bi kịch “Hong nhan chưa tắt ân tình dứt. Ngồi tựa lò hương đến sáng tinh”?

Lệ quý phi nở nụ cười, “Không yêu hoàng cung hoa lệ, chỉ cầu được mãi ở gần nhau. Nếu phải trôi dạt lênhênh trên biển, thiếp cũng nguyện theo chàng. Đón củi bắt cá, sống chết có nhau.”

“Nương nương.” Ta không hiểu được ý nàng.

Lệ quý phi thở dài một tiếng, “Năm xưa khi Tử Ly ở bách hoa yến nói những lời này, đã khiến ta suy nghĩ rất nhiều.

Ặc... Những lời này là do Tử Ly nói? (Sở Sở: Có muốn xem truyện về Tử Ly không, muốn xem thì ta viết) (TN: Mọi người chú ý, câu này là của năm 2009 nhé =)), thực tế Sở Sở cũng có cho vote về chuyện có nên viết truyện về Tử Ly với Hoàng Phủ Hạo không (cái vote này là chung với cái VTST luôn á), nhưng số phiếu cũng không cao lắm, (kể cả bộ số phiếu cao nhất là BTPTT còn không viết thì nói chi bộ này :-j)

“Tử Ly rất khổ, yêu thái tử, là một loại bi kịch.” Ta ngẩng đầu nhìn đại diện ruộng cột trạm trở, cười nhẹ một tiếng, “Từ xưa đến nay, triều đình cùng hậu cung chưa từng tách biệt. Trước thần sau thiếp, hai chữ thần thiếp hết sức nặng nề. Nữ tử tầm thường tuân thủ nữ tắc, nhưng là thê tử của hoàng đế, thứ phải tuân thủ chính là đạo thiên hạ. Thân tại hậu cung, chỉ có thể sống chứ không thể yêu. Có thể sống quân vương, cũng không thể yêu quân vương. Một ngày nếu yêu, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.” Mỗi khi nghĩ đến vấn đề của Tử Ly, đều khiến lòng ta hoảng sợ.

Lệ quý phi chậm rãi gật đầu, nụ cười thê lương không gì sánh được, “Đúng vậy, thân tại hậu cung, thứ phải tuân thủ chính là đạo thiên hạ.” Nàng chăm chú nhìn ta, “Tử Lung, nếu cho người chọn, người sẽ chọn thê nào?”

“Không yêu hoàng cung hoa lệ, chỉ cầu được mãi ở gần nhau. Nếu phải trôi dạt lênhênh trên biển, thiếp cũng nguyện theo chàng. Đón củi bắt cá, sống chết có nhau” . Lựa chọn của ta cũng giống như Tử Ly, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu quyền khuynh thiên hạ, chỉ cần một phần chân tình, một phần bình thần, đã là đẹp nhất rồi.

“Đặc sắc, đặc sắc.” Một tiếng cười tủm tỉm truyền tới bên tay, “Hay cho câu ‘đón củi bắt cá, sống chết có nhau.’ Trên đời này, cư nhiên còn có nữ tử bậc này.”

Ta nhàn nhạt nở nụ cười, “Không yêu hoàng cung tráng lệ, chỉ là tội lỗi kiếp trước gây ra. Hoa nở hoa rơi tự có khi, chung quy đều bởi thần mùa xuân, đi cũng không được, ở cũng không xong. Nếu phải lênhênh trên chiếc thuyền con trên biển, thiếp nguyện sẽ theo chàng... Hậu cung này, đã có biều bao bi kịch, ta hà tất còn tạo thêm một bi kịch nữa làm gì?” Ta không có hứng thú làm một nhân vật bi thảm, hay là làm bi tình diễn viên.

Hoàng Phủ Thanh nhẹ nhàng vỗ tay ba cái, “Du ngoạn trên sông, thật tình tứ.” Nếu như ta nhớ không nhầm, Lệ quý phi nương nương lúc kéo ta đến trước tấm cung của nàng, đã dặn giúp việc phải chờ ngoài cửa (Hoàng Phủ viêm và Mai Ngọc Phù đều được liệt vào hàng giúp việc), tên này làm sao tới được đây?

Ta từ trên ghế đứng dậy, chậm rãi tới bên người hắn, “Không phải tình tứ, chỉ là một loại theo đuổi ước mơ. Hoàng Tử theo đuổi chính là vạn lý giang sơn, hoành đồ phách nghiệp, còn Tử Lung theo đuổi, chỉ là cuộc sống thường thường nhạt nhạt.” Ta ngẩng đầu, thản nhiên đón nhận ánh mắt của hắn, “Bất luận là lưu danh sử sách, hay không có chút tiếng tăm nào, đều là một loại cách sống.” Tam gia mưu đồ đoạt ngôi hoàng đế đã là bí mật bị công khai, ta cũng không sợ nói ra. Hắn dám làm, còn sợ bị người ta nói.

“Người sống trên đời, nên sống sao cho có giá trị.” Trên khuôn mặt tuấn dật của Hoàng Phủ Thanh hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, trong đôi mắt phượng mê người kia, lóe ra một tia sáng nóng rực, là tia sáng âm hiểm.

Đôi môi đỏ mọng nhếch thành một vòng cung, “Tam gia, hay nông phu đồng ruộng, người bán hàng rong ven đường, thậm chí ngay cả phong trần nữ tử bán rẻ nụ cười, đều có giá trị của chính mình. Người sống trên đời không cần xuất sắc, chỉ cần vui vẻ.”

Đã bị hắn nhìn ra bộ mặt thật rồi, ta cần gì phải làm bộ làm tịch nữa?

“Đặc sắc.” Hoàng Phủ Thanh ngẩng đầu, tự tiểu phi tiểu, “Mộ Dung cô nương có thể cho phép tiểu vương nhìn thấy phương dung (3)?”

Ta vân đàm phong khinh tiếp tục làm lơ, ưu nhả ngòi vào chỗ cũ, “Sắc đẹp cũng sẽ tàn phai, hoa thơm chỉ trong chốc lát, Tam gia cần gì lưu ý đến những thứ kia. Lẽ nào, tam gia cũng là người nông cạn?” Cho người nhìn thấy khuôn mặt thật, vậy thì rất nguy.

Trên khuôn mặt đẹp đến nói không thành lời của Hoàng Phủ Thanh nổi lên một tia mỉm cười, “Mỹ nhân, để người ta thưởng tâm duyệt mục (4). Có đôi khi, ngoài những thứ đó, không hẳn là nông cạn.” Kỳ quái, sao ta càng nhìn càng thấy nụ cười này rất quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu (5), nếu suy nghĩ của hoàng tử điện hạ không giống với ta, Tử Lung thấy không cần tiếp tục nhiều lời vô ích.” Hoàng Phủ Thanh, đừng nói sao ta không nể mặt người. Ta căn bản không quen biết người, ngoại trừ phát hỏa, ta không biết còn có phương pháp nào để hấn từ bỏ ý định nhìn thấy dung nhan của mình.

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Thanh vẫn trước sau như một, “Mộ Dung cô nương cần gì tức giận? Hôm nay thời tiết không tệ, chi bằng theo tiểu vương đến ngự hoa viên một lát.”

Ta vừa định không chút khách sáo chối từ, chợt nghe Lệ quý phi nói, “Tử Lung, đi đi.”

“Nhưng...” Ta van người, Mộ Dung Tử Lung cùng Phượng công tử phân thân a, bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ?

Lệ quý phi cắt đứt lời ta, cười dài nói, “Tử Lung, cũng là người có thể trị được hai tên tiểu tử này, chi bằng, theo hai đứa nó đi một chút đi.” Thấy được tiểu ý trong mắt của nàng, ta chợt hiểu ra. Hôm nay triệu kiến ta căn bản chính là tiệc hồng môn, nói chính xác hơn, còn là tiệc hồng môn xem mắt.

Tuy rằng cực kỳ không tình nguyện, nhưng ta vẫn miễn cười nở một nụ cười, “Tuân lệnh.”

“Mộ Dung cô nương, mời.” Nhân yêu chết, đừng có cười đến run lên như vậy, coi chừng ta đem bán người sang Thái Lan.

“Điện hạ, mời.” Vì thể diện của Mộ Dung gia, ta nhịn.

Chúng ta ba người cùng nhau bước ra, lập tức nhìn thấy một màn hết sức kinh người, dọa ta choáng váng.

Đang diễn vở tuồn gì thế này? Tây Sương ký hay là Bạch Xà truyện?

“Hoàng nhi, con đang làm gì vậy?” Ánh mắt Lệ quý phi nhàn nhạt đảo qua một đôi nam nữ đang quỳ gối trước cửa, khó chịu nhăn mày.

“Nhi thần thỉnh mẫu hậu đồng ý hôn sự của chúng con.” Hoàng Phủ Viêm ngữ khí kiên quyết, liên tục dập đầu.

Lệ quý phi nhàn nhạt nhắm mắt, “Trừ khi ta chết.”

“Mẫu phi, nàng rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?” Ngu ngốc, nàng bắt cá hai tay, mưu đồ bất chính. Đừng tưởng rằng người ta thật sự thích người, thứ người ta thích, chính là danh hiệu vương gia của người đó.

Lệ quý phi lạnh lùng chớp mắt, “Hỏi nàng đi.” Hình tượng quý phi nương nương cao ngạo hoàn toàn đúng chuẩn của một vai phản diện, nếu không phải ta sớm biết được chân tướng sự việc, e rằng trong lòng đã sớm khinh bỉ nàng rồi.

Với tài diễn xuất trời ban ăn đứt Mạn Ngọc (6), Thanh Hà (7) – Mai tiểu thư hợp thời lên tiếng, nước mắt như mưa sắm vai nữ chính bi tình, “Viêm, đừng nói nữa. Nếu bởi vì muội mà khiến mẫu tử hai người bất hòa, muội sẽ áy náy lắm.” Xí, mẫu tử người ta bởi vì nàng mà bất hòa nghiêm trọng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng cũng đâu có thấy nàng áy náy đến độ đi mổ bụng tự sát.

“Viêm nhi, theo hầu Mộ Dung cô nương một chút.” Lệ quý phi liếc mắt nhìn Mai Ngọc Phù, xoay người bước vào trong, “Về phần nàng, theo ta vào đây.”

Hoàng Phủ Viêm giống như địa lôi nổ mạnh, từ dưới đất đứng lên, “Mẫu phi, người muốn đưa Ngọc Phù đi đâu?”

Ta lạnh lùng liếc hắt một cái, nhếch môi, “Xem ra vương gia không thích ta lắm, điện hạ, chúng ta đi.” Người tưởng rằng ta rất thích gặp các người sao? Một người ngu hết thuốc chữa, một người làm bộ làm tịch, giả tạo đến cực điểm.

Hoàng Phủ Viêm đại khái là nhìn ta không hợp nhãn, lạnh lùng nói một câu, “Tự cho là đúng.”

“Vương gia, trên đời này, người tự mình là đúng chen chặt cả đường, bao gồm cả ta.” Ta tự mình là đúng, chẳng lẽ người không phải tự mình là đúng sao?

“Nghe ý tứ của Mộ Dung cô nương, cơ hồ đối với bản vương có định kiến.” Hoàng Phủ Viêm ngữ khí cực lạnh.

“Không dám.” Ta hừ lạnh, phẩy tay đi, căn bản không muốn nhìn mặt hắt.

“Giận rồi?” Hoàng Phủ Thanh đuổi theo, tâm tình dường như rất tốt.

“Không có.” Ta thản nhiên nói, “Ta là thân phận gì, sao lại dám phát hỏa với Viêm vương?” Người ta là vương gia, còn ta chỉ là thường dân bá tính.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh phá lên cười, “Ta rốt cuộc cũng hiểu tại sao đại ca đối với thái tử phi lại khăng khăng nhất mực, sủng ái có thừa.” Tiếng cười sang sảng vang lên cả ngự hoa viên, bị gió thổi đi rất xa, rất xa...

Ta lườm hắt một cái, “Hoàng tử, ngài đừng cười đến như vậy, nếu không ta sẽ nghĩ ngài có âm mưu, toàn thân nổi da gà.” Nếu không phải toàn thân nổi da gà thì cũng sờn cả tóc gáy.

“Ha ha...” Hoàng Phủ Thanh cười càng lúc càng lớn tiếng, càng lúc càng phóng khoáng.

Một nam nhân tuấn mỹ làm động tác này vốn nên suất tới cực điểm, thế nhưng, ta lại thấy lạnh khắp cả người.

Thần thái động tác được nam tính hóa, nhưng dung nhan lại ôn nhu như nữ tử... chỉ một chữ, buồn nôn. Nhảm a, là hai chữ mới đúng.

(1) Mục: [Thuật ngữ trong cờ vây]: (tóm gọn theo nghĩa ngữ cảnh) Việc thắng thua trong cờ vây được tính bằng việc ai chiếm được nhiều đất hơn. Mỗi điểm thuộc vùng đất được gọi là một mục, cuối ván cờ, ai nhiều đất (nhiều mục) hơn sẽ thắng. (Thông tin chi tiết -> wiki)

(2) (Nguyên là bài thơ “Hậu cung từ” của Bạch Cư Dị, trong bản edit đã sử dụng bài dịch thơ lấy nguồn từ thi viện)

Hậu cung từ ()

Nguyên tác:

Phiên âm:

Lệ tậnlà cân mộng bất thành,

Dạ thâm tiền điện án ca thanh.

Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn,

Tà ý huân lung toạ đảo minh.

Dịch thơ:

Lệ ướt đầm khăn, mộng chẳng thành,

Điện ngoài ca hát rộn âm thanh.

Hồng nhan chưa tắt ân tình dứt,

Ngồi tựa lò hương đến sáng tinh.

(nguồn: .thivien.net/viewpoem.php?ID=218)

(3) Phương dung: [Nghĩa đen]: phương: mùi thơm, hoa cỏ, đẹp. Dung: mặt/khuôn mặt. Ở đây ý chỉ khuôn mặt thật của Tử Lung, nhưng dùng với nghĩa trang trọng.

(4) Thường tâm duyệt mục: nhìn cảnh đẹp thấy vui lòng.

(5) Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Những người không cùng chung chí hướng thì không thể cùng nhau thảo luận/bàn tính kế hoạch.

(6) Mạn Ngọc: Trương Mạn Ngọc, một diễn viên nổi tiếng Trung quốc

(7) Thanh Hà: Lâm Thanh Hà, cũng là một diễn viên nổi tiếng

43. Q.1 - Chương 43: Bán Thân – Khúc Đạo Đầu Tên Gọi Tứ Hôn

Cùng Hoàng Phủ Thanh đi dạo ngự hoa viên cả buổi sáng, hắn cũng cười suốt cả buổi sáng, ta ngược lại trờng mắt nhìn hắn cả buổi sáng. Khi hắn cảm miệng lại, hai mắt ta cũng muốn rút gân.

Thật sự không thể nào hiểu được, một nam nhân sao có thể phát triển ra bộ dáng này. Nếu như không phải ngôn từ cử chỉ của hắn hoàn toàn đúng chất nam tính, ta thật sự hoài nghi hắn không phải nhân yêu thì cũng là tiểu thụ. Lệ quý phi đúng là một đại mỹ nhân phong hoa tuyết đại, thế nhưng, Hoàng Phủ Viêm lớn lên cũng rất bình thường. Đều là từ một mẹ sinh ra, sao lại khác xa nhau quá vậy?

Buổi sáng là tiết mục của Hoàng Phủ Thanh, buổi chiều đổi lại là Hoàng Phủ Viêm. (Ta tưởng như mình là nữ lang thấp tùng, bị cả gia đình Hoàng Phủ gia này hô đi gọi đến).

Không biết Lệ quý phi đã nói với hắn cái gì, nhưng chung quy, lúc Lệ quý phi bảo hắn mang ta đi du ngoạn hoàng cung, hắn không nói hai lời bảo đi là đi.

Tuy rằng khuôn mặt hắn giống như bảo ta về chịu tang, bất quá, hắn chịu mở miệng đã là giỏi lắm rồi.

“Nói đi, người cùng Lệ quý phi rốt cuộc đã thỏa thuận cái gì, cứ nhiên đồng ý hạ thấp thân phận theo hầu ta.” Đi vào ngự hoa viên, thoát khỏi tầm nhìn của Lệ quý phi, ta chủ động bắt chuyện với hắn.

Dù sao chiều nay cũng phải đối mặt với hắn, ta không hi vọng hắn hóa thành xác ướp.

Hoàng Phủ Viêm vẫn như cũ trờng ra bộ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không để ý tới ta. Ba phút sau, hắn như âm hồn phun ra một câu, “Chỉ cần ta đồng ý đi với người, mẫu phi sẽ suy xét lại việc hôn sự của ta.” Xí, nam nhân sĩ diện chết tiệt, muốn nói thì cứ nói đi.

Ta ‘a’ lên một tiếng, không thể tin được nhìn hắn, “Người thật sự rất đơn thuần a.” Lệ quý phi nói là sẽ ‘suy xét lại’ hôn sự của hắn, nhưng chưa nói tân nương là ai. Cho dù óc ta có là óc heo, cũng biết tân nương chắc chắn không phải Mai Ngọc Phù.

“Có ý gì?” Hắn chậm rãi quay đầu nhìn ta, đôi mắt thâm thúy tĩnh lặng như nước, nhìn không ra chút tâm tình gì.

“Ai...” Ta có chút tội nghiệp vỗ vỗ vai hắn, “Huynh đệ, ta thật sự tội nghiệp cho người quá.” Một chính trị gia thông minh tuyệt đỉnh, hùng tài vĩ lược lại có dã tâm, cứ nhiên bị một nữ nhân lòng dạ khó lường làm cho đầu óc choáng váng, ta vô vàn thấy đáng thương cho hắn.

Chú ý, nữ nhan lòng dạ khó lường đó không phải Lệ quý phi, là Mai Ngọc Phù tiểu thư.

Quý phi vì con trai cứng mà sốt ruột, còn Mai Ngọc Phù... Khụ...

“Mộ Dung Tử Lung, người nói cho rõ ràng.” Hắn vẫn như trước diện vô biểu tình, nhìn không ra bất cứ tâm tình gì.

Ta khoát khoát tay, “Không có gì.” Một người, một người bình thường, có thể luyện đến cảnh giới khô khan bậc này, không mất 180 năm không được. Hẳn quả nhiên là kỳ tài, thiên tài.

Giọng điệu hắn có hơi hòa hoãn, “Người là một người thông minh, ý tứ của mẫu phi người hẳn đã rõ rồi. Lòng ta chỉ có Mai Ngọc Phù, người tốt nhất đừng phí thời gian lên người ta.”

Ta quay lại trừng mắt, “Người tưởng mình xuất sắc lắm sai?” Thanh niên tài tuấn xung quanh lão nương có thể dùng xe mà chở, hắn thì tính là củ hành gì?

Hắn đứng thẳng lưng, hai tay chấp sau người, nghiêm trang nói, “Bình thường thôi.”

Động tác của Hoàng Phủ Viêm khiến ra muốn bật cười, ta ung dung nhìn hắn, “Ta nói Hoàng Phủ Viêm, người thật sự nghĩ mình tuấn tú lắm sao? Rất có tiền sao? Rất phong độ sao? Có tiền có thể lắm sao? Một trong kinh thành ngũ thiếu thì rất giỏi sao? Phong Vân là một trong ngũ thiếu, lão Lăng là một trong ngũ thiếu, muội phu cũng là một trong ngũ thiếu, người thì tính là cái quái gì?” Lão nương ta cũng là một trong kinh thành ngũ thiếu, hẳn cho rằng ta thích lắm a.

Hoàng Phủ Viêm phi thường đồng ý với ta, gật đầu, “Người cùng Lăng Sở Nam quan hệ rất tốt, nếu có chọn rể, sẽ không tới tìm ta?”

“Yên tâm đi, ta có tìm ai cũng không tới tìm người.” Hắn tưởng hắn là ai a? Tự mình là đúng.

“Vậy thì tốt rồi.” Hắn nhún nhún vai, “Nếu đã như vậy, khi nào rảnh rồi tới vương phủ uống chén trà đi.”

“Cô nương ta kỹ thuật pha trà đệ nhất, không cần.” Trà của vương phủ ta đã uống qua rồi, mùi vị cũng bình thường thôi.

Hoàng Phủ Viêm có hơi giật mình, trầm ngâm nói, “Kỳ quái, ta thấy người giống như đã từng quen.”

Lòng ta chấn động, nhịp tim đập nhanh hơn gấp đôi.

“Thủ đoạn lôi kéo mỹ nữ làm quen này đã quá thời rồi.” Tuy rằng lo sợ, nhưng sắc mặt, ánh mắt cũng không lộ ra chút tâm tình nào, bình thản như trước.

Hoàng Phủ Viêm nhìn xuống mặt đất, thản nhiên nói, “Tuy rằng người rất đáng ghét, thế nhưng, ta cũng không ghét người. Có lẽ, kiếp trước chúng ta chính là oan gia.” Theo tính cách của Hoàng Phủ Viêm, nếu như thực sự hoài nghi chuyện gì, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Ta chăm chú suy nghĩ một hồi, gật đầu, “Ta cũng thấy bản thân mình quen biết người, cãi nhau với người, cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Ta cùng Ngọc Phù thanh mai trúc mã, năm mười tuổi, ta đã nhận định nàng rồi.” Trên khuôn mặt người chết của hắn lộ ra một cái mỉm cười nhàn nhạt, “Đời này kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không lấy nữ nhân nào khác.”

“Người trưởng thành thật là sớm á.” Ta ám muội nháy mắt mấy cái, “Vậy thì mấy tuổi lên giường?” Mai tiểu thư người ta đã dọn đến ở trong vương phủ rồi, không có cái gì thì thật không thể nói nổi.

Trên mặt Hoàng Phủ Viêm hiện ra một tầng đỏ ửng, “Khụ, chúng ta còn chưa có... chúng ta rất trong sạch.”

“Xí...” Ai tin a, ta cười chế nhạo, “Người ta đã đến ở trong vương phủ rồi, người lại nói với ta là người và nàng rất trong sạch? Ừ thì trong sạch, cõi sạch, xem sạch, sờ soạt sạch, ăn đến hết sạch.” Ta cùng Phong Vân cho dù mới quen nhau ba tháng, đã phát triển đến trình độ đó rồi. Bọn họ quen biết nhau bao nhiêu năm? Nói là trong sạch, ai tin được? Nếu như ta tin tưởng, ta chẳng phải ngu si lắm à?

Không đúng, vị thành niên đã ăn người ta rồi.

Không có đôi đầu gay gắt, không có tranh chấp quyết liệt, ta cùng Hoàng Phủ Viêm giống như bằng hữu, từng câu từng câu nói chuyện phiếm. Ung dung tự tại, cảm giác này thật là thoải mái.

Hoàng Phủ Viêm cười ra thành tiếng, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Người biết không, người khiến ta nghĩ tới Phượng Nhi.”

Ta không chút e sợ, tùy ý nói, “Phượng Nhi? Ý người muốn nói tới muội muội của Phượng công tử.” Vẫn câu nói cũ, nếu hoài nghi, hẳn sẽ không nói ra.

Hắn hơi sững sốt, lập tức gật đầu, “Đúng vậy.” Không sai không sai, biết được cái gì là tôn trọng người khác.

“Phượng cô nương cùng Mộ Dung gia cũng có chút qua lại.” Sự qua lại này đều do Phong Vân gây ra.

“Kỳ thực Phượng Nhi tính tình không xấu, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Không thể không nói, chuyện lần đó không phải nàng sai.” Hắn còn biết biện hộ cho ta, quả nhiên không kết giao lầm lẫn.

“Điều đó đương nhiên.” Vô nghĩa, đương nhiên không phải ta sai rồi.

“Tính tình của người, đôi khi thật sự rất giống nàng, ngang bướng như nhau.”

“Người đúng là dám ăn ngay nói thẳng.” Ta ngang bướng chỗ nào, quá lắm là hung dữ chút thôi. Không nhiều, chỉ có chút xiu, khoảng chừng xấp xỉ bằng không, có thể không tính luôn cũng được.

“Là lời thật.” Cẩn thận ta đánh người.

“Hoàng Phủ Viêm, kỳ thực ta phát hiện người cũng không khó gần lắm.” Chỉ là thích tỏ ra lãnh khốc thôi.

“Người cũng không tệ.” Hắn quay đầu nhìn ta, “Chỉ là hơi hung dữ.”

“...” Ta hít một hơi thật sâu, “Quên đi, không tính toán với người nữa.”

Hắn dùng cảm chĩa chĩa đình nghỉ mát trước mặt, “Phụ hoàng đang ở phía trước, có muốn qua đó không?”

Ta theo hướng hắn chỉ, quả thật trong thấy một nam một nữ đang ở trong đình nghỉ mát, hai bên trái phải còn có rất nhiều cung nữ thái giám hầu hạ.

Tuy rằng trải qua mưa to gió lớn, nhưng nhìn thấy hoàng đế cổ đại cũng có chút khản trương. Người hiện đại trên Trái Đất này đã lên tới hàng trăm triệu, nhưng được bao nhiêu có thể trong thấy hoàng đế? Ta khản trương cũng rất bình thường.

“Lúc này hợp không?” Ta nheo mắt, đứng từ xa quan sát người lãnh đạo tối cao của Thừa Thiên vương triều.

“Tùy người.”

“Chúng ta đi xem đi.” Gặp hoàng đế a, đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Ta cùng Hoàng Phủ Viêm bước qua hòn giả sơn, đi tới chỗ hoàng đế lão gia. Hoàng đế lão gia cùng nữ nhân kia dường như đang đánh cờ, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào đó.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Hiếm khi thấy Hoàng Phủ Viêm quỳ xuống.

Ta không quỳ, chỉ làm ra một động tác hành lễ đạt tiêu chuẩn quốc tế, “Thần nữ Mộ Dung Tử Lung, tham kiến hoàng thượng, tham kiến nương nương.” Vị hoàng đế lão gia này chỉ có một mình Hoàng Phủ Lam Nhi là con gái, nữ nhân này hẳn không phải công chúa.

“Miễn lễ.” Hoàng đế lão gia đặt xuống một quân cờ.

Ta cùng Hoàng Phủ Viêm trầm miệng một lời tạ ân, trong lòng ta vô cùng khó chịu. Chỉ là hành lễ thôi mà, còn phải giống như phạm nhân chờ hoàng đế lão gia đặc xá mới có thể đứng lên, là loại quy củ quái quỷ gì.

“Vị này chính là Mộ Dung gia đại tiểu thư?” Nữ nhân đưa lưng về phía chúng ta đứng lên, cười dài quan sát ta, “Không ngờ rằng, Viêm vương cùng Mộ Dung cô nương lại thân thiết như vậy.” Nữ nhân này đại khái khoảng ba bốn mươi tuổi, dưỡng nhan khá tốt, phong thái vẫn như cũ mê người. Từ trang phục của nàng,

hắn là quý phi có cấp bậc trong cung. Trong cung chỉ có hai vị quý phi, một là Lệ quý phi, hai là Nghi quý phi.

Nàng không phải Lệ quý phi, đương nhiên là Nghi quý phi. Nghi quý phi là mẹ ruột của ngũ hoàng tử Hoàng Phủ Huyền, thiên kiều bá mị, diễm lệ vô song, thủ đoạn có thừa. Nếu không phải giám quốc công chúa Hoàng Phủ Tiệp sắc bén quả quyết, thái tử bây giờ e sẽ là ngũ gia.

Cũng bởi bội phục thủ đoạn của nàng, mới có thể nhớ rõ nàng.

“Quý phi nương nương, gần đây vẫn khỏe?” Cực kỳ chán ghét nàng, ghét cả mẹ lẫn con.

Nghi quý phi ngoài cười nhưng trong không cười, “Mộ Dung tiểu thư cùng Viêm viêm quan hệ thân mật, có phải sắp có hỉ sự không.” Nữ nhân chết tiệt này, lão nương thật muốn tát cho nàng ba cái.

Hoàng Phủ Viêm ngữ khí lạnh tới cực điểm, không hề kính trọng, “Quý phi nương nương, người nên quan tâm, chính là ngũ hoàng tử.” Trước mặt hoàng đế lão gia mà dám như vậy, chỉ có mình hắn.

“Được rồi.” Hoàng đế khí độ ung dung rốt cuộc lên tiếng, “Mộ Dung tiểu thư, mời ngồi.”

“Tạ hoàng thượng.” Ta kéo váy, ưu nhã vào đình.

Hoàng đế lão gia khoảng chừng năm mươi mấy tuổi, sắc mặt tái nhợt tiều tụy, có vẻ như bị bệnh.

Tuy rằng tiều tụy, nhưng không hề hao tổn đến khí độ của hắn. Luôn hiếu kỳ mấy người Hoàng Phủ gia tại sao đều là nam tuấn nữ mỹ, bây giờ rốt cuộc cũng có đáp án rồi.

Lúc hắn còn trẻ, e rằng chẳng khác gì nhân yêu.

“Mộ Dung Quyết cùng Thanh...” Hắn vội vàng đổi giọng, “Mộ Dung phu nhân gần đây vẫn khỏe.”

“Nhờ hoàng phúc của hoàng thượng, gia phụ gia mẫu thân thể an khang.” Ta nhu thuận trả lời, trong lòng nghĩ tới phản ứng của hoàng đế lão gia.

Hắn hầu như muốn gọi thẳng tên Thanh Nhã, có phải cùng Thanh Nhã có cái gì hay không? Đừng nói với ta là không có, đánh chết ta cũng không tin.

“Người cùng Viêm nhi rất thân thiết?”

“Hoàn hảo.” Phượng công tử quả thật cùng hắn rất thân thiết.

“Ừ.” Hoàng đế lão gia gật đầu, đứng lên ra ngoài, “Ái phi. Chúng ta đi.”

“Cung tiễn hoàng thượng.”

“Cung tiễn hoàng thượng.”

Ta cùng Hoàng Phủ Viêm trăm miệng một lời.

Trong vô thức, ta xoay đầu nhìn hắn, nhưng phát hiện hắn cũng đang xoay đầu nhìn ta.

Chúng ta hai mắt nhìn nhau, cười, kéo gần khoảng cách đi cùng trên một đường thẳng.

“Ta ghét Nghi quý phi, càng ghét ngũ hoàng tử làm bộ làm tịch.” Cảm giác của ta rất nhạy, cảm giác hai mẹ con này cho ta chính là ‘người xấu’.

“Ta cũng rất ghét.” Vừa nhìn đã biết hắn ghét rồi.

Chúng ta vừa đi vừa trò chuyện, đi vào sâu trong vườn, ý thu đang nồng, hoa sen tràn ngập...

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Từ trong cung trở về nhà, cũng đã hơn mười một giờ đêm. Bởi vì trực tiếp bị chuyển về nhà, ta phải qua đêm ở Di Hồng viện.

Sáng sớm ngày tiếp theo, ta bị Tiểu Hồng tỷ tỷ đào lên từ trên giường, trang phục chỉnh tề đến đại sảnh tiếp chỉ.

Lúc tới đại sảnh, ta vẫn còn mơ hồ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Thanh Nhã ấn xuống đất, ngoan ngoãn ngoãn mà quỳ.

Lão thái giám đang cầm thánh chỉ cao giọng nói, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nữ nhi đại tướng quân Mộ Dung Tử Lung hiền lương thực đức, tú lệ tuệ trung, rất được lòng trẫm. Đặc biệt sắc phong làm Viêm vương phi, chọn ngày thành thân.”

Thanh Nhã lặng lẽ kéo kéo y phục ta, “Lão muội, hiền lương thực đức, tú lệ tuệ trung? Đúng là đang nói muội chứ?”

Ta sắc mặt khó coi, “Không nói ta chẳng lẽ nói tỷ à?” Hiền lương thực đức, tú lệ tuệ trung? Không phải ta, tuyệt đối không phải ta.

Thánh chỉ đọc xong, lão thái giám cười **, đem thánh chỉ màu vàng bỏ vào tay ta, “Lão nô chúc mừng tướng quân, chúc mừng phu nhân, chúc mừng tiểu thư.” Ngụ ý chính là, đem tiền thưởng ra.

“Tạ công công.” Thanh Nhã nhìn Tiểu Lan đang đứng cạnh bên, nháy mắt, “Tạ công công.”

“Công công cực khổ rồi.” Tiểu Lan nói, đem túi vàng nặng trĩu nhét vào tay hấn, lại lần lượt đem tiền thưởng phân chia cho những người khác.

“Lão nô tạ phu nhân ban thưởng.” Thu hồi túi vàng nặng trĩu, lão thái giám mặt mày rạng rỡ.

“Công công đi thông thả.” Thanh Nhã không chút khách khí nói, “Mời.”

“Theo ta vào đây.” Mộ Dung tỷ phu càng rõ ràng không xem mấy tên thái giám kia ra gì, bước nhanh vào nội đường. Ta cùng Thanh Nhã song song theo sau, những chuyện còn lại toàn bộ ném cho nha hoàn.

Thân ảnh ba người chúng ta đi qua hành lang gấp khúc, Thanh Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm trôi dạt từ phía hành lang, “Ta muốn đem cái thánh chỉ này đập vào mặt Hoàng Phủ Thành.” Trực tiếp gọi tên của hoàng thượng, đại bất kính.

“Ta cũng vậy.” Mộ Dung Quyết vẫn vô cùng lãnh đạm, “Bất luận thế nào, cũng không thể để Tử Lung gả vào hoàng gia. Hoàng gia chính là thị phi, chúng ta không cần phải chen vào.”

Thanh Nhã hào khí như mây vũ vũ vai ta, “Muội nhi, chỉ cần muội nói một câu, ta lập tức mang thánh chỉ ném vào mặt Hoàng Phủ Thành.” Quả nhiên là có vấn đề, Thanh Nhã cùng đương kim hoàng thượng...

“Yên tâm đi, hấn không dám làm gì Mộ Dung gia đâu.” Mộ Dung Quyết thản nhiên nói, “Có ta ở đây, không ai dám bức muội.” Lòng ta chua chua ngọt ngọt, có ** xung quanh viền mắt.

Ta trưng ra một cái mỉm cười, “Tỷ tỷ, tỷ phu, Tử Lung rất cảm kích hai người.” Vì ta, bọn họ cư nhiên dám kháng mệnh, Bọn họ đối với ta quá tốt, có trả ba đời cũng khó mà trả được.

“Muội đã gọi một tiếng tỷ phu, ta đương nhiên có trách nhiệm bảo hộ muội.”

Thanh Nhã bắt đầu lên tiếng chửi mắng, “Muội gọi ta tỷ tỷ đã gần 20 năm rồi, không phải sao? Còn dám nói mấy câu cảm ơn đó nữa, sau này đừng nói là quen biết ta.”

Ta cắn cắn môi, cố kiềm nước mắt. Đáng ghét, rõ ràng muốn làm ta khóc mà.

Hít một hơi thật sâu, ta chậm rãi phun ra một câu, “Tỷ tỷ, tỷ phu, ta gả.”

“Cái gì?” Thanh Nhã bỗng nhiên dừng bước, khoáy khoáy lỗ tai, “Muội nói cái gì?” Lỗ tai tỷ còn rất tốt, không có vấn đề.

Tỷ phu cũng dừng bước, “Lý do.”

“Viêm vương phủ có thứ muội cần.” Lúc lão thái giám tuyên đọc thánh chỉ, ta vẫn rất bình tĩnh, trong bụng không quên tính toán chút kế hoạch.

So với thân phận lén lút lút lút của Phượng công tử, chỉ bằng quang minh chính đại dùng thân phận nữ chủ nhân ra vào vương phủ. Tuy rằng độ nguy hiểm khá cao, nhưng, ta nắm chắc.

Dùng thân phận Phượng công tử đánh vào nội bộ, lại dùng thân phận Viêm vương phi trộm tư liệu, một công đôi chuyen, làm ít được nhiều.

Mộ Dung Quyết sững sốt ba giây, tiếp tục đi, “Muốn ta giúp đỡ cái gì cứ việc mở miệng.” Hắn ngẫm đồng ý quyết định của ta.

Thanh Nhã cũng sững sốt ba giây, chỉ khác là thở dài một cái, “Ai... Ta an bày ba mươi bảo tiêu bên cạnh muội.”

“Tỷ...” Ta liếc nhìn nàng một cái, “Ta là quốc tế đệ ngũ sát thủ Dạ Phượng, là đệ tử của đệ nhất sát thủ Tu La.”

“Tập đoàn Lục thị ta đã giao lại uội, hôm nào dẫn muội tham quan tòa cao ốc.” Đi được vài bước, Thanh Nhã đột nhiên quay đầu lại, “Tất cả của Lục Thanh Nhã ta, bao gồm tính mạng, đều là của muội, hiểu chưa?”

Mũi ta hơi cay cay, cổ họng giống như nghẹn phải bông vải, căn bản không thốt nên lời. Ta chậm rãi mở miệng, dùng khẩu hình nói với Thanh Nhã, “Ta hiểu rồi.” Lúc Thanh Nhã quay người lại, nước mắt ta không kiềm chế được trào ra, từng giọt từng giọt rơi trên mặt.

Tại sao lại đối xử tốt với ta như vậy? Tốt đến ta xấu hổ vô cùng.

Có một đôi tay từ phía sau vòng qua, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt ta, “Muội dự định gả cho Viêm vương?”

Ta cười chua xót, “Đúng vậy.”

Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mang theo chút ý cười, “Chúc mừng muội.” Sau đó rút tay về.

Ta cố gắng giữ mình bình tĩnh, “Cảm... tạ...” Một chút run rẩy, để lộ phần nào tâm trạng của ta.

Phía sau đột nhiên không một tiếng động, ta ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy, bóng lưng thấp thoáng xa dần của hắn. Bóng lưng, chỉ còn một bóng lưng...

Ngẩng đầu ép những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, ta từng bước đi nặng trĩu, ngược hướng đi của hắn.

Hai bóng lưng càng lúc càng xa, tựa như hai đường thẳng song song, không bao giờ gặp được...

44. Q.1 - Chương 44: Là Ai Cường Ai? (dưới 18 Tuổi Cấm Vào)

Trước khi nhập đề, bạn chỉ có một số chuyện để nói, chính là, chương này rất chi là BT, thế nên mọi người nên suy nghĩ kỹ trước khi “nhập đề” để tránh hối hận về sau [...]. Mọi sự cố xảy ra do không nghe theo lời cảnh báo này, bạn hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Thứ hai: E hèm, chương này bạn để lại khá nhiều từ trong bản gốc, đơn giản vì bạn không biết ý nghĩa “ẩn dụ” thật sự của nó, hoặc là phang nó ra tiếng Việt luôn thì hơi bị “ngại”, cho nên, nếu mọi người đọc thấy khó hiểu cũng xin bỏ qua cho bạn, bạn vẫn còn rất ‘chong xáng’

P/s: Bạn cũng sẽ không đối xung hô giữa PV với TL đâu ha, bộ này bối phận đã đủ loạn rồi, còn đối xung hô thì không biết nó loạn thành cái quái gì nữa =))

Nửa đêm mùa hè, tiếng ve vang lên bốn phía, khí trời oi bức không thể chịu được. Mặc trên người một chiếc áo dài, lại phủ thêm một cái áo đơn mỏng vải tơ tằm, ta đi chân trần tản bộ trong sân.

Ánh trăng sáng rực chiếu lên người ta, khiến cái bóng của ta kéo ra thật dài thật dài.

Ánh trăng tuy đẹp, nhưng lại có chút gì vắng vẻ. So ra thì, ta càng thích những ánh sao lấp lánh hơn. Ánh sáng lấp lánh kia, ** đến cực điểm.

Xưa nay ta chưa từng thấy Di Hồng viện lạnh lẽo, nhưng tối nay, lại cảm thấy điều này. Có lẽ, là cô độc, bởi vì cô độc, nên mới thấy nơi này lạnh lẽo.

Ta sẽ làm Viêm vương phi, sẽ là vợ Hoàng Phủ Viêm sao? Nếu như thật sự có một ngày như vậy, ta sợ rằng tâm trạng đi dạo dưới trăng cũng sẽ không còn nữa.

Triều đình tranh đấu, quốc thù gia hận, vốn không nên để một nữ tử như ta vướng vào. Dạ Phượng ta đánh giết giết nửa đời người, đến lúc xuyên qua cũng không được bình yên. Rốt cuộc phải đến lúc nào, ta mới có thể sống với những ngày bình thường đạm bạc.

Ngồi trên ghế đá, ngồi một lúc cho đến hơn nửa đêm.

Một trận gió lạnh thổi qua, ta nhin không được rùng mình một cái, từ trong trầm tư hồi phục lại tinh thần.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, ta thở dài một tiếng. Chậm rãi đứng lên, đi vào lầu các.

Tiểu thư con nhà quan, không phải đều ‘cổng lớn không qua, cổng sau không bước’, bị nhốt trong lầu các cho đến ngày xuất giá sao? Tại sao ta vừa là một sát thủ, vừa là một gián điệp?

Có đôi khi, cảm thấy những nữ tử bị nhốt trong lầu các thật là bị thảm. Cũng có đôi khi, lại không nhin được tự chủ ham mộ cuộc sống đơn giản của các nàng. Sống đơn giản bình thường, có gì không tốt.

Tiện tay cởi y phục trên vai xuống, ta xoay người đi ra ngoài đóng cửa.

Trong tích tắc cánh cửa kia sắp khép lại, giữa khe hở lộ ra một bóng người.

Ta dừng tay lại, thần sắc cũng trở nên cứng ngắc, “Đại ca, sao huynh lại tới đây?”

Hắn cười mơ màng quái dị, vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve môi ta, “Ta không thể tới gặp muội sao?” Mùi rượu từ trước mặt xông vào mũi ta, ta biết hắn lại uống say rồi.

Nếu không phải say, sao lại đối với ta như vậy?

“Đại ca, huynh say rồi.” Ta nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, vô thức đẩy về sau, “Đã khuya rồi, trở về đi.”

Hắn bước vào trong, trở tay đóng cửa lại, tựa lưng vào cửa. Từ đầu tới đuôi, hắn trước sau vẫn mang theo tiểu ý nhàn nhạt. “Muội thật sự muốn ta trở về?” Ánh mắt nóng rực của hắn rơi lên người ta, tựa hồ như chuẩn bị đem ta ăn tươi nuốt sống.

“Có ý gì?” Ta cười, mơ hồ chờ mong có thể nảy sinh chuyện gì.

Đôi mắt đen của hắn trở nên âm trầm, mang theo vài phần cô đơn, “Không được gả cho Hoàng Phủ Viêm.” Một người say rượu, sẽ có ánh mắt này sao?

Ta mỉm cười, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Phong Vân, huynh thật sự đang say?” Ta cuối cùng cũng không phân biệt được hắn có say hay không.

“Say...” Hắn tà mị cười rộ lên, nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, “hay không say, không quan trọng.”

Đúng vậy, say hay không say, không quan trọng.

“Đại ca, huynh uống nhiều quá rồi, trở về đi.” Nam nhân này a, ngoại trừ mượn rượu giải sầu, chẳng lẽ không tìm được cách giải quyết sầu khổ nào khác sao?

“Không về.” Ánh mắt hắn rơi vào bờ vai mượt mà của ta, “Đẹp thật.”

Ta tà mị cười, ngón tay xẹt qua bờ vai nhẵn nhụi, “Huynh lại không có can đảm tới ăn.” ** lặn tới trên giường rồi, hắn còn có bản lĩnh ngủ, ta thật sự hoài nghi ‘năng lực’ của hắn.

“Có thể ăn không?” Mộ Dung Phong Vân nhìn chằm chằm vai ta, nước bọt hầu như sắp chảy ra.

Ta cong đôi môi đỏ mọng, “Muốn ăn thì ăn.” Phản ứng của ta đích xác nên là như vậy, một nữ nhân hai mươi bảy tuổi, đối mặt với nam nhân mình ngưỡng mộ trong lòng, khó tránh sẽ có một chút ý tưởng. Huống chi, ta sắp phải trở thành vợ người ta rồi.

Nếu hai chúng ta không thể thiên trường địa cửu, ta bằng lòng cùng hắn nhất dạ thâm hoan.

Đời này kiếp này, ta đã có rất nhiều điều hối tiếc, không muốn tiếp tục hối tiếc thêm một lần.

Nam nhân phát tỉnh sau khi được sự cho phép của ta, không nói không rằng, trực tiếp bỏ nhào tới, bắt đầu cắn môi ta.

Ném được vị gì mằn mặn, ta đẩy nam nhân đang đè trên người ra, oán giận nói, “Ai da, dịu dàng một chút đi.” Ta cũng không phải đồ ăn, cắn ta làm gì?

Nam nhân trước mặt vẫn không nói câu nào, chỉ nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, bạc thần lần thứ hai bắt đầu chèn ép.

Vươn ra đầu lưỡi ướt át, hần chậm rãi vẽ trên môi ta, “Thế này được không?”

Mặt ta đỏ bừng, “Không biết.” Đây chính là lần đầu tiên, ta cũng không biết ‘đùa giỡn’ là làm như thế nào.

“Thoát y phục trên người ta xuống.” Hần kéo lấy tay ta, đặt vào trong y phục của hần.

Đầu ngón tay chạm vào ** ấm áp của hần, ta rút tay lại một chút. Mộ Dung Phong Vân nắm lấy tay ta, nhẹ giọng dỗ dành, “Đừng sợ, muội được mà.”

“Đương nhiên là được. Ta là ai? Sát thủ Dạ Phượng.” Ta cố gắng trấn định, không chịu cúi đầu.

Tiếng cười khê trầm mạnh như rượu ngon thuần chất phát ra, “Phượng nhi của ta, muội thật đáng yêu.” Tay hần vòng đến sau người ta, thoát dây lưng trên y phục xuống, “Ta làm trước.”

Ta ho khan một tiếng, “Ai sợ ai?” Nói ra rất mạnh miệng, nhưng vẫn chần chờ mãi không chịu xuống tay.

Mộ Dung Phong vân tà ác khẽ cười lên một tiếng, “Xấu hổ rồi, xem ra ta phải tự mình động thủ.”

Ta nuốt nuốt nước bọt, cố sức thoát y phục của hần ra, động tác cực kỳ giống nữ lưu manh.

“Ngoan lắm.” Hần tựa trên cổ ta, đầu lưỡi ôn nhu liếm liếm vành tai, “Cứ thế này.” Hần cuồng ngược à? Ta như vậy còn bảo là ngoan.

Y phục trên người hần nhanh chóng bị rút ra, trên người chỉ còn mỗi một trường khôi. Nhìn vòm ngực rắn chắc của hần, ta nhẹn không được nuốt nước bọt, “Đáng người rất đẹp.” Thêm muốn đáng người của hần chỉ là cái cớ cho hành động nuốt nước bọt của ta.

Ta phải thừa nhận, ta sợ. Sợ những chuyện sắp sửa xảy ra, sợ hần thoát ra lớp che chắn cuối cùng.

Hần tà mị nhếch môi, “Ta đã uội xem cả rồi, muội cũng nên để ta xem lại.” Bàn tay nắm lấy y phục ta nhẹ nhàng buông ra, y phục trên người lập tức rơi trên mặt đất. Trong nháy mắt y phục rớt xuống, cái yếm sát người cũng rớt xuống theo.

“A...” Ta không kiềm chế được thét chói tai, vội vàng che đi bộ vị trọng điểm. Nam nhân giả hoạt, hóa ra đã sớm lột sạch ta rồi.

“Xấu hổ cái gì?” Hần đưa tay ôm lấy ta, thẳng hướng đến chiếc giường lớn.

Nằm ở trên giường, ta lập tức kéo lấy chăn, che đi thân thể quang lỏa.

Thoát đi lớp che chắn cuối cùng, hần cười tà ác, từng bước một đi tới.

Khi đôi tay ấm áp kia bao ở ** của ta, lại vuốt ve nắm chặt, ta không khỏi ** duỗi thẳng thắt lưng, vừa để hần dễ dàng nắm chặt, vừa vuốt ve thành lũy phân minh trong ngực hần.

“Gấp lắm sao?” Mộ Dung Phong Vân trầm thấp cười, tay chậm rãi trượt xuống.

Ta run lên, “Huynh muốn làm gì?”

“Muội nói xem?” Hai ngón tay cứng rắn xen vào ** của ta, “Lung nhi, muội không biết ta đang làm gì?”

Kịch liệt xen vào khiến nơi tư mật có hơi đau đớn, ta ngẩng đầu lên, hai tay đặt lên vai hần, “A... Muội... Không biết.”

Ngón tay hần chậm rãi di chuyển trong cơ thể ta, dần dần thâm nhập, “Đến đây, ta dạy cho.”

“Dừng...” Hấn di động trong bức tường mềm mại, mang đến ** nhè nhẹ. Ta không tự chủ được cong người, nghênh hợp theo hấn.

Ngón tay thon dài liên tục ra vào, môi lưỡi hấn cũng không nhàn rồi, một bên vừa ngâm trên đỉnh hoa cổ sức mút vào, một bên vừa uống ** ngọt, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi ** hoa nhị.

Khí lực của ta theo cử động của hấn dần bị rút cạn, hô hấp cũng trở nên càng lúc càng gấp, một màu hồng quái dị nhuộm trên thân thể trắng tuyết.

“A...” Ta không chịu đựng được nữa, cái miệng nhỏ nhắn phát ra âm thanh the thé, càng lúc càng nhiều hoa dịch từ trong chỗ sâu tuôn ra.

Ngón tay hấn càng cố sức thâm nhập vào, đè ép tường thịt mềm mại, đầu lưỡi cũng theo đó chơi đùa, chống đỡ vùng trung tâm nhạy cảm.

“A... Không được...” Cùng với hành động đùa giỡn của hấn, một cảm giác như điện giật truyền khắp tứ chi trăm hài, toàn thân liên tục run lên.

Hấn rút đầu lưỡi cùng ngón tay lại, để chất lỏng trong suốt dễ dàng tiết ra, một mùi hương nồng đậm theo đó tràn ngập...

“Thật **, mới như vậy đã chịu không nổi rồi?” Hấn mờ ám liếm dịch thể dính ở ngón tay.

Ta bị hấn làm cho đỏ mặt tía tai, cũng không quên nổi giận, “Mẹ nó, Mộ Dung Phong Vân, huynh nói ai ** hả?”

“Muội a.” Hấn xấu xa đem dịch thể lau lau trên ngực ta, cổ sức ** đùa bỡn.

“Huynh chết chắc rồi.” Trực tiếp đem hấn nhào ở trên giường, đảo khách thành chủ ngồi trên người hấn.

“Tùy ý uội chơi đùa.” Giọng nói của hấn bởi vì ** mà trở nên khàn khàn, nhưng cũng mang theo tiểu ý.

Tuy rằng chưa từng thực hành qua, ** nhưng dù sao cũng xem qua rồi?

Khóe môi ta vung lên một nụ cười tà ác, hai tay luồn vào trong ** sờ soạt, nắm lấy **** sớm đã sưng lên.

“A...” Mộ Dung Phong Vân đang nằm dưới thân phát sinh **, nghiêng răng nghiêng lợi, “Yêu quái.”

“Mới như vậy đã chịu không nổi rồi?” Ta lườm hấn một cái.

Lòng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng chậm chạp ** to lớn trong tay, nhiệt độ như thiêu đốt khiến ta vừa kinh ngạc lại vừa xấu hổ, ** gương mặt không tự chủ được đỏ lên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy nơi tư mật của nam nhân.

Dẫn lại vẽ xấu hổ, giả vờ lớn mật nhìn hấn, ngón tay khẽ vuốt qua đỉnh nam tính, chậm rãi vuốt phẳng.

“Ừ...” Mộ Dung Phong Vân hít sâu một hơi, dưới ** của ta, thân thể hấn co lại, thân thể xinh đẹp cổ lầy, mồ hôi từ trên trán nhanh chóng chảy ra.

Ta liếm liếm đôi môi khô khốc, “Đại ca? Dễ chịu chứ?”

Tuy rằng chỉ là một động tác vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến thân thể Mộ Dung Phong Vân co lại càng lúc càng chặt.

“Lung nhi, đừng chỉ nắm, liếm liếm đi.” Giọng nói hấn giống như ra lệnh, mồ hôi dần dần thấm ướt đệm giường.

Ta đỏ mặt, vươn ** nhỏ nhắn ** liếm một chút, “Đại ca, xin muội đi.”

Hấn nheo mắt lại, trước khi ta kịp có phản ứng, đem ** đau đớn nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của ta.

Ta không kịp đề phòng, bị ** cứng rắn của hấn xâm nhập vào trong miệng, hơn nữa lực đạo của hấn quá lớn, hoàn toàn không để ý đến ta có chịu đựng được hay không, kiên quyết lấp đầy cái miệng nhỏ.

Đầu óc âm âm như sắp nổ, thể vị nam tính nồng đậm đầy trong khoang miệng, khiến một lượng lớn nước bọt chảy ra, không thể khép miệng nuốt vào, chỉ có thể để nó chảy xuống cằm, ta vừa thẹn vừa sợ, không biết nên làm sao cho phải.

“A...” Hắn quá lớn, ta chỉ có thể miễn cưỡng ngậm một nửa.

Mao phát rậm rạp nhẹ nhàng thổi qua ** non mềm, vòm họng hồng phấn bởi vì sự cường ngạnh của hắn mà đau nhức, ** nam tính đỉnh tới cổ họng, khiến ta khó chịu viên mắt rưng rưng.

Không cho ta lùi bước, hắn cường ngạnh chế trụ sau gáy ta, để ** nam tính sưng lên đau nhức trong cái miệng nhỏ nhắn hung hăng xông vào,

Hắn bỗng nhiên cong môi trưng ra nụ cười tuần mị không gì sánh được, “Cho muội ăn no.” Nói rồi liên tục lay động mông, sau khi hết lớn lên một tiếng, đem ** tanh nồng nóng hổi phun ra, hắn khàn khàn rít lên, “Ăn sạch, toàn bộ ăn sạch!”

Khó khăn nuốt xuống những chất dịch này, ta suýt chút nghẹt thở, “Huynh muốn ngược đãi.” Dịch thể trắng đục theo khóe môi ta chảy xuống.

Hắn ôn nhu cười, hung hăng hôn tới.

Hôn, vừa mạnh mẽ vừa kịch liệt, môi lưỡi dây dưa đến độ đau nhức, mùi vị nước bọt cũng ngọt ngào như vậy, khiến ta thêm khát, gấp rút truy tìm mùi vị ** đó, nhưng khi hung nhũ bị mứt vào lại nhỏ tiếng kêu ra, duỗi thẳng thắt lưng, gấp rút hô hấp, khuây khỏa kịch liệt không được cuồng nhiệt **, trái lại còn trống rỗng.

Ta giãy giụa, không phải trốn tránh, mà là nghiêng hợp, từ trong miệng phát ra tiếng thỉnh cầu, “Phong Vân... Phong vân...” Thật khó chịu, thật thoải mái, thật đau đớn, lại thật khoái nhạc, cảm xúc mâu thuẫn đấu tranh trong người, ta thấy mình sắp điên mất rồi.

Hai chân bị tách xa ra, ngực cũng đã bị tàn sát bữa bãi đến sưng lên đau đớn, nhưng bạc thần kia lại lưu luyến mãi không rời, bài tay linh hoạt trượt xuống, xâm nhập vào nơi tư mật nhất của ta, khi ngón tay thon dài không biết khi nào rút khỏi người ta, một cảm giác vui sướng cùng cực cứ ào ạt đến, khiến ta bỗng dưng căng thẳng toàn thân, kịch liệt run rẩy, hầu như vô phương hô hấp.

Bàn tay to lớn che kín hai mắt ta, hơi thở nóng rực chuyển đến bên tai ta, cắn vào vành tai tinh tế, theo đó là tiếng rì rào khàn khàn trầm thấp, “Lung nhi, bảo bối của ta...”

Thần thể như trống rỗng, vui sướng đến trống rỗng, ta càng lúc càng vô lực, cho dù cảm nhận được thân thể cường tráng đè nặng lên thân thể mềm mại của ta, ta vẫn thấy chưa đủ, nhưng lại không biết là thiếu cái gì, rõ ràng là vô cùng khoái nhạc, còn muốn gì nữa? “Đại ca, muội còn muốn...”

Hắn cúi đầu khàn giọng thở dài, “Lung nhi, ta yêu muội, muội biết không?”

“Đại ca, muội rất khó chịu, uội...” Ở bụng dưới trống rỗng dây dưa đến thống khổ, cho dù cảm giác có một bàn tay to lớn khác dịu dàng bao ở nơi u mật đang thẹn thùng tràn ra ướt đầm, nhưng cũng không khiến ta bận tâm, chỉ là có một cảm giác được thỏa mãn, được chiều chuộng.

“Phượng nhi, ta sẽ thỏa mãn muội...” Tiếng thở dài trầm thấp nương theo ngón tay linh hoạt bắt đầu di động.

Bụng dưới ta co lại, yêu kiều lắc lắc eo nhỏ, “Đại ca, đại ca...” Hai tay nắm lấy cổ tay hắn, toàn bộ tinh thần đều tập trung trên viên ngọc tinh tế nhỏ nhỏ đang nhiều lần di động, “Phong Vân... muội...” Cảm giác vui sướng này, vui sướng ăn mòn tâm trí, ** mòn xương cốt.

Tiếng hừ nhẹ nhàng nề như dã thú rít rào, ** êm dịu lại nóng hổi vô cùng thân thiết đặt trước môn khẩu ướt át của ta, vừa trọng vừa khinh vừa cọ xát vừa thăm dò, khiến ta rất kỳ lạ trong vui sướng dâng lên cảm giác khát cầu, “Đại ca, thật kỳ quái, ư ư.” Muốn khép hai chân lại, nhưng cũng chỉ có thể kẹp lại thắt lưng cường tráng của hắn.

Tiếng cười nhẹ vừa hôn hậu vừa gợi cảm, “Ngốc quá.”

Thần trí mơ hồ vô phương tự hỏi, khi hấn tay lần thứ hai như dậy sóng mang đến tất cả, ta khom người, run rẩy hé miệng muốn hô ra **, ** bỗng nhiên thu lại, ngón tay thon dài nguy hiểm dính ở khe hở nóng ẩm phía dưới, thông thả xâm nhập vào.

Không có được khoái cảm mong muốn, ta hoang mang trừng mắt nhìn, cảm thấy lông mi quét qua lòng bàn tay đầy mồ hôi nóng rực, “Phong Vân...” Dị vật xa lạ xâm nhập, hoàn toàn không giống như vui sướng dâng trào mãnh liệt lần đầu tiên.

Thanh âm trầm thấp có chút gấp rút, “Nhịn một chút.”

“A!” Đau đớn đột nhiên tới khiến ta co rút thân thể, thịt bích của theo đó co rút nhanh chóng, khiến cột trụ của hấn xoắn càng lúc càng chặt.

“Trời ạ! Thật là...” Hấn **.

Chuyển mông, hấn lại bắt đầu rút ra, mỗi một lần di động, đều dính vào chỗ sâu nhất rồi mới rời khỏi, máu tử nữ đỏ tươi chảy ra.

“Không được... Đau quá...” Ta cất tiếng khóc, bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy hấn ra, ** mới vừa rồi hoàn toàn biến mất.

“Thở ra, chịu một chút, thể này sẽ không đau nữa.” Hôn lên môi ta, Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng dỗ dành, thất lực mạnh mẽ cố gắng đuổi ra, hoàn toàn vô phương dừng lại.

“A...” Không thể đẩy hấn ra, ta không chống cự nữa, mặc cho hấn liên tục ra vào.

Dần dần, đau đớn hầu như biến mất, một cảm giác sung sướng kỳ dị lại tràn về.

“A...Ừ...” Theo động tác của hấn, một ** kéo tới, khiến ta không thể kiềm chế được phát ra **, thân thể mềm mại theo cử động của hấn run lên, ** tròn cũng theo đó lay động.

“Lung nhi, ta yêu muội.” Mang theo ** nồng đậm. Hấn lại ở bên tai ta than nhẹ.

“A... Phong Vân, chậm một chút, Phong Vân...” Ta **, phun ra thứ ngôn ngữ mà bản thân cũng không biết là gì, hai tay chăm chú giữ chặt, sắp điên mất rồi.

Mùi hương ** nồng đậm lan ra, tiếng vang phát ra hỗn tạp róc rách như tiếng nước, tiếng cả đều quá mức **, vừa khiến ta vô phương chống cự, tham lam hưởng thụ, cũng chờ đợi làn sóng cao hơn bạo phát, cho đến một khắc cuối cùng, cảm giác vui thích dã man chết người đem ta đẩy lên ** tận đỉnh, khiến ta toàn thân co quắp.

Tiếng gầm nhẹ như dã thú trong cơn mê man của ta vang lên, cảm giác được ** trầm trọng gấp gáp xông vào càng lúc càng nhiều, nhiệt độ nóng hổi vung vào trong thân thể, sau đó liền gắt gao bị ôm vào trong ngực nam tính ướt đầm mồ hôi.

Hoan ái kịch liệt tiêu hao hết toàn bộ tinh lực của ta, mệt đến ngón tay cũng không cử động được, “Mộ Dung Phong Vân, huynh ngủ chưa?” Tựa đầu vào ngực hấn, ta mê man, âm thanh mơ hồ không rõ.

“Chưa.” Thanh âm trầm thấp mang theo kích tình mãnh liệt đã qua mà nhẹ nhàng, quyến rũ kỳ lạ.

Ta giống như mèo mễ, cuộn người trong ngực hấn, “Huynh biết chúng ta đang làm gì không?” Nếu như đây là mộng đẹp, hãy để ta mơ đến cùng đi.

Đột nhiên không nghe tiếng âm thanh nào nữa, mà ta, cũng dần dần đi vào giấc mộng. Trong lúc mơ màng, ta nghe được một giọng nói thuần hậu, “Lung nhi, ta yêu muội.”

Đôi môi đỏ mọng vẽ ra một độ cung dịu dàng, ta ở trong lòng hấn ngủ thật sâu.

x x x x

Giấc ngủ của ta luôn không sâu lắm, cho dù có đang kiệt sức, vẫn tỉnh dậy trước khi gà háy.

Vừa tỉnh dậy, đã bị ánh sáng làm đau hai mắt. Ta vô thức đưa tay che đi tia sáng, chậm rãi mở mắt.

Trên bàn là một đôi nến đỏ đã cháy hơn phân nửa, ánh sáng đỏ au như tỏa sáng làm căn phòng sáng rực giống như ban ngày. Sáp nến từng giọt từng giọt chảy xuống, đọng lại trên bàn.

Mộ Dung Phong Vân ngồi ở bên giường, đưa lưng về phía ta.

Ta ngồi dậy, từ sau lưng ôm lấy hấn, đầu tựa vào bờ vai hấn.

“Muội tỉnh?” Bàn tay ấm áo của hấn nắm lấy tay ta, “Trời còn chưa sáng, ngủ thêm lát nữa đi?”

“Đang nghĩ gì vậy?” Trên người hấn không hề ấm áp, chứng tỏ hấn đã ngồi hơn nửa đêm. Có thể, căn bản là không ngủ, “Hối hận sao?”

“Ta sợ muội hối hận.” Hấn bắt đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ** bàn tay ta, “Ngốc quá, muội có biết ta muốn muội đến mức nào không? Rốt cuộc đã đạt thành tâm nguyện rồi, sao lại hối hận?”

Hừ, sớm đã biết hấn muốn ăn ta. Muốn ăn thì ăn đi, ai kêu nhịn đến bây giờ, tự mình chuốc khổ.

Ta thỏa mãn tựa người trên vai hấn, đôi môi cử ẩu bất giác cong lên, “Ai, chỉ cần huynh không hối hận, muội cũng không hối hận.” Hấn cũng đâu phải cường bức ta, tất cả đều do ta tự nguyện, tại sao phải hối hận?

“Còn đau không?” Mộ Dung Phong Vân xoay người, ôn nhu ôm lấy ta, “Ta biết lần đầu tiên nhất định rất đau, có muốn thoa thuốc hay không?” Hấn làm sao biết lần đầu sẽ rất đau? Là ai nói?

Ta đỏ mặt, tựa trên cổ hấn nhỏ giọng lẩm bẩm, “Không nghiêm trọng như vậy.” ** làm đến thoa thuốc, nói ra nhất định bị người ta chê cười.

“Ta giúp muội thoa thuốc, được không?” Mộ Dung Phong Vân cười khế.

“Không cần..” Nhìn nụ cười của hấn, đã biết hấn không có ý tốt gì.

Hấn vung lên nụ cười tà ác, hai tay tìm được chỗ tư mật của ta, “Tối đây, tách chân ra.”

Ta nhẹ giọng van xin, “Không cần mà, muội mệt quá.” Ta toàn thân đau nhức, ** càng đau đớn hơn nhiều.

“Thật đáng thương...” Hấn cúi đầu, ** lên đôi môi đỏ mọng của ta, “Thực sự không cần?”

Ta ôm lấy cánh tay hấn van xin, “Đau lắm, thật sự không cần.” Có biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hay không?

“Ngoan, thêm lần nữa là hết.” Ngón tay hấn thăm dò nơi tư mật của ta, ** hoa biện.

“Không được mà, người ta đau lắm.” Ta đáng thương vô cùng nhìn hấn, “Đau lắm, mai được không?”

** đốt người của nam nhân căn bản không để ý đến ta, lại luồn vào một ngón tay, cố sức đánh vào , “Đương nhiên không được.”

“A...” Ta hét lên một tiếng, chịu không nổi kích thích thành linh xảy ra.

Ngón tay thon dài lập tức co lại, “Lúc này muốn, cho ta.”

“Không... muốn...” Đau quá a.

Hấn tà mị cười lộ lên, “Ta muốn.”

“Muội... không... muốn.” Âm thanh khàn nghị dần dần hóa thành tiếng ‘ưm’ vui sướng.

Hấn cười tà ác, tách hai chân ta ra, đem ** nóng rực hung hăng tiến vào cơ thể ta.

“A...”

“Ngoan quá...” Hấn lại bắt đầu ở trong cơ thể ta chậm rãi ra vào, mồ hôi rơi lên thân thể trắng tuyết mềm mại, “Chặt quá a...” Hấn cắn răng, bắt đầu ngang ngược hung hấn xông vào.

Khoái ý đã man dâng trào mãnh liệt xông tới, ta nử nử duỗi người, cảm giác khi hấn ở trong cơ thể ta vung ra ** nóng hổi, một trận ** bùng nổ, run rẩy vô lực.

Kích tình qua đi, ta mơ mơ màng màng nằm ở trên giường, “Huynh động dục a...” Ta nhắm mắt lại, vô thức rì rào, “Đã thú phát dục giống hệt như huynh.” Thật sự không biết hẳn có nhiều tình lực như vậy.

Tiếng cười rộ trầm trầm truyền đến tai ta, nam nhân trên thân thể vô lực của ta giật giật cơ thể, “Đúng vậy, là động dục, tiếp tục lần nữa.”

Trầm mặc một phút đồng hồ, ta nhânh lệnh thở dài một tiếng, “Tùy ý...” Lấy thể lực của hẳn, hoàn toàn có thể đi **.

“Tốt lắm.” Nam nhân nằm trên người ta lần thứ hai phấn khích, nam tính dừng lại trong cơ thể ta dần dần biến cứng...

Hắn lỗ mãng xuyên vào, ta dần dần hôn mê, “Đợi lúc muội không có tiền, sẽ đem huynh bán cho người đại diện chụp ** lòng dạ thâm hiểm... Yên tâm, huynh sẽ vừa đỏ vừa hồng **...” Trước khi hôn mê, ta nhỏ giọng oán hận.

.....

Lần thứ hai tỉnh dậy, trời đã tờ chớp tối. Ánh tà dương chiếu vào, đẹp đến chói mắt.

Liếc mắt nhìn nam nhân bên người, ta lần thứ hai nhắm mắt lại, “Mộ Dung Phong Vân, bây giờ là lúc nào rồi.” Giọng nói ta hơi khàn khàn, hữu khí vô lực.

“Không còn sớm nữa, đã là sáu giờ mấy chiều rồi.” Hắn miễn cưỡng trả lời, tiếng nói trầm thấp phá lệ **.

“Thân thể ta đau quá.” Nếu có ai nói với ta rằng ta vừa bị đánh một trận, ta tuyệt đối sẽ không nghi ngờ.

“Ta bế muội đi tắm, dùng nước nóng ngâm qua liền khỏe.” Hắn đi xuống giường, ôm lấy ta đi vào bên trong.

Đôi mắt uể oải mở to nhìn thoáng qua, ta lần thứ hai trợn mắt, “Di Hồng viện có phòng tắm từ bao giờ?” Toàn thân đau nhức, ** càng đau nhức hơn, ta chỉ muốn ngủ.

“Ta biết muội muốn tắm, nên đã ôm muội về Phong Vân các.” Nam nhân cẩn thận tỉ mỉ.

“Không công bằng, Phong Vân các có phòng tắm, tại sao Di Hồng viện không có.” Thanh Nhã trọng nam khinh nữ, ta không phục.

“Ngốc, ai bảo muội sinh ra trễ hơn ta.” Hắn sủng nịnh khê hôn lên trán ta, “Bé ngốc, muội thật sự rất khả ái.” Một từ hoàn toàn không hợp với lão bà hai mươi bảy tuổi.

“Khụ... Huynh tại sao lại không mặc y phục? Muốn dẫn người ta phạm tội à? Nếu như muội đoán không nhầm, lúc huynh ôm muội về Phong Vân các, chắc là có mặc y phục chứ?” Không lẽ lẽ này không ngừng xâm phạm ta à?

“Khục...” Mộ Dung Phong Vân đặt ta vào trong bể nước ấm áp, tự mình dựa vào vách, “Tới đây, tựa vào ngực ta.” Đối đề tài, nhất định có quỳ.

Ta ngoan ngoãn tựa ở trước ngực hẳn, mặc cho hẳn ôn nhu thay ta chà sát thân thể.

Hưởng thụ sự chăm sóc ân cần của hẳn, ta đột nhiên nhớ tới một vấn đề, “Mộ Dung Phong Vân, huynh thật sự là xử nam sao?”

“Khụ... Sao muội lại hỏi vậy?” Mặt hẳn có hơi đỏ ửng.

Ta trừng mắt nhìn hẳn, “Kỹ thuật tốt như vậy, nhìn thế nào cũng không giống xử nam.”

“Ta...” Mộ Dung Phong Vân ấp a ấp úng nửa buổi, “Mộng Lộ ... Hẳn... Hẳn dẫn ta đi xem qua.”

“Tại sao phải xem.” Ta nheo mắt lại, nguy hiểm theo dõi hẳn.

“Để lấy lòng muội.” Dưới sự ‘uy hiếp’ của ta, Mộ Dung Phong Vân thốt ra.

Ta trăm triệu lần không ngờ đáp án lại là như vậy, “Cái gì?”

Trước đôi mắt nghi hoặc của ta, Mộ Dung Phong Vân kiên trì nói thật, “Hẳn nói, muội chưa từng**, chỉ cần ta ** cho tốt, muội sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.”

Ta kinh ngạc một lát, “Huynh không bị sốt chứ? Muốn ** muối? Huynh đang nằm mơ hay là... tuy rằng muối chưa thử qua, nhưng đã xem chuyện này trong ** hoàng sắc tiểu thuyết không ít.” Ta không phải là một tiểu cô nương ngây ngô như vậy.

“Không hữu hiệu sao?” Hắc ngu ngốc hỏi.

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắc, “Hữu hiệu.”

Hắc dè dặt nhìn ta, “Muội sẽ ở lại chứ?” Một thật, cầu đầu quân sư Mộng Lộ kia rốt cuộc truyền bá cho hắc cái tư tưởng gì?

Ta cố nén xung động muốn trừng to mắt, thở dài một tiếng, “Đại ca, muội yêu huynh.”

Mộ Dung Phong Vân dịu dàng thay ta chà lau than thề, ở bên tai ta nói nhỏ, “Ta biết, ta cũng yêu muội.”

Ta mỉm cười, “Muội biết. Bất quá muội hiểu kỳ, huynh từ khi nào bắt đầu yêu muội, từ khi nào biết muội yêu huynh?”

“Ở Mị Lực Nữ Nhân nhìn thấy Phương công tử phong lưu phóng khoáng, ta đã yêu muội rồi, nhìn thấy những dòng lưu niệm muội viết cho ta thì biết muội yêu ta.” Oa, đối với ta nhất kiến chung tình a?

Không tin vào nhất kiến chung tình, nhưng hết lần này đến lần khác đều xảy ra trên người ta. Duyên phận này, thật là kỳ diệu.

“Dòng lưu niệm nào?” Ta có viết bài thơ nào mang tính ám chỉ sao?

“Thiếp ở đầu Trường Giang, Chàng ở cuối Trường Giang. Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng, Cùng uống nước Trường Giang. Sông này bao giờ ngừng ? Hận này bao giờ xong ? Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp, Sẽ không phụ ý nhớ mong. (1)” Hai tay hắc quấn quanh ngực ta, ôn nhu ôm lấy ta.

“Khoan đã...” Ta cắt đứt lời hắc, “Muội nghĩ là huynh hiểu lầm rồi, lúc nhìn thấy bức tranh kia rất có cảm xúc, lại không biết phải viết cái gì, nên mới viết bài thơ đó thôi.” Thật thật, lúc đó ta căn bản không biết mình có cảm giác với hắc.

Ta hừ một tiếng, “Đêm qua huynh căn bản không có uống say.”

Mộ Dung Phong Vân sững sốt, “Làm sao muội biết?”

Ta cười hắc hắc, “Lúc huynh hôn muội, muội phát hiện vị rượu trong miệng huynh rất nặng. Chứng tỏ là vừa mới uống, nên còn lưu lại trong miệng rất nhiều. Hơn nữa, vị rượu trong miệng huynh thoáng cái liền biến mất, chứng tỏ trong người huynh không có rượu.” Thật sự xem ta là đồ ngốc mà.

“Ta không có dũng khí đối với muội... Mộng Lộ dạy ta.” Mộ Dung Phong Vân cẩn thận quan sát thần sắc của ta.

“Đúng là cầu đầu quân sư.” Tuy rằng chủ ý của hắc hết sức cầu huyết, kế sách thất bại, có điều, đã đạt được mục đích rồi, “Quên đi, tha thứ cho hai người.”

Mộ Dung Phong Vân hưng phấn như một đứa trẻ, “Thật sự? Ta có thể ăn sao?” Tay hắc ám hiệu trượt đến ** của ta, nhẹ nhàng **.

Lại nữa? Trực tiếp giết ta đi.

“A...” Ta hét chói tai, “Muội muốn đem huynh bán cho người đại diện chụp ** lòng dạ âm hiểm độc ác.”

“Muội đã nói muốn ăn thì ăn mà, ăn trước đi...”

Cuối cùng, cái ác cũng chiến thắng cái thiện, cô bé quảng kháng đồ đáng thương lần thứ hai bị sói xám ăn tươi.

(1) Bài thơ ‘Bốc toán tử’. Ở trên đã sử dụng bản dịch của Diệp Luyến Hoa. Chi tiết xem lại chú thích chương 12.

45. Q.1 - Chương 45: Kết Tóc Phu Thê (vị Thành Niên Cấm Vào)

Từ trong lòng Mộ Dung Phong Vân tỉnh lại, cũng là một loại hạnh phúc. Mỗi buổi sáng mở mắt ra, đều có thể nhìn thấy nam nhân mình yêu, còn cầu gì hơn nữa.

Có người nói, hôn nhân là mồ chôn ái tình. Lúc còn trẻ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ, đột nhiên thấy kết hôn rất tốt. Có thể gả cho Mộ Dung Phong Vân, càng tốt.

Là tại ta già rồi? Nên, đột nhiên muốn kết hôn.

“Lung nhi, đang nghĩ gì vậy.” Nam nhân bên người đem ta ôm sát vào trong lòng, trầm thấp mở miệng.

Khí tức nam tính bao quanh ta, ta nhắm mắt lại, nhu thuận tựa vào trước ngực hắn, “Muội đang nghĩ, hôm nay huynh đưa muội đi đâu chơi.”

“Muội muốn đi đâu.” Có lẽ bởi vì vừa mới tỉnh dậy, giọng nói hắn hết sức thuần hậu mê người.

“Đi đâu cũng được.” Chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, đi đâu không quan trọng.

“Ở nơi của muội, người ta hẹn hò thì làm cái gì?” Hắn hôn lên trán ta một cái, vén những sợi tóc ở trước mặt sang một bên.

“Cái gì a?” Ta bị hắn hỏi đến ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hắn rốt cuộc đang nói cái gì?

“Người yêu hẹn hò chắc là đều đến quán ăn, dạo phố, xem phim? Hay tặng hoa?” Ừ, giáo dục hiện đại hóa của Thanh Nhã phi thường thành công.

Ta không chút nào ngạc nhiên khi hắn biết lai lịch thật của ta, tất cả mọi người ở tập đoàn Lục thị đều biết, Mộ Dung Phong Vân không lí nào không biết.

“Muội chưa từng hẹn hò bao giờ. Làm sao biết?” Ta đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, tựa vào ngực hắn nói giọng làm nũng.

Làm nũng là bản năng của nữ tính, bất luận ta có tài giỏi thế nào, nếu một ngày nằm trong lòng hắn, cũng sẽ biến thành tiểu nữ nhân a.

“Muội không hiểu kỳ tại sao ta biết được lai lịch của muội?” Hắn nhíu mày.

“Cần gì phải hiểu kỳ, Thiên Hương tỷ tỷ, Mộng Lộ đại ca đều biết, sao huynh lại không biết.” Vì để ta dễ bề hành sự, e rằng mọi người đều biết từ lâu rồi.

“Ngoan lắm.” Hắn ở trên môi ta hôn một cái, cười khỏ, “Cha nói muốn ta gọi muội là tiểu di.”

“Ha ha...” Ta che miệng, len lén cười rộ lên, “Phong Vân, huynh thật to gan quá, ngay cả tiểu di cũng dám gạt lên giường.”

Mộ Dung Phong Vân ôm ta, đột nhiên trầm mặc. Nửa buổi sau, hắn mới thở dài mở miệng, “Đâu chỉ tiểu di, ngay cả thân sinh muội muội có cùng huyết thống ta cũng dám ăn tươi.” Hắn cúi đầu, hung hăng cắn môi ta.

Giống như cố ý muốn làm đau ta, cái hôn này vô cùng mãnh liệt. Đến khi hôn đến thở hổn hển, hắn mới không cam lòng buông ra, hung hăng trừng mắt nhìn ta, “Bất luận là tiểu di hay là muội muội, ta đều xác định muội rồi.” Hắn như uy hiếp nắm lấy hàm dưới của ta, “Đời này kiếp này, muội chỉ có thể là của ta.” (TN: Quan hệ ‘trên danh nghĩa’ là dì – cháu mà xưng hô huynh – muội cứ làm bạn sơn tóc gáy thế nào ấy [...], nhưng nếu đổi thì bạn hết biết đổi cái gì rồi [...])

Sức lực hắn quá lớn, hầu như muốn bóp nát hàm dưới của ta, ta khẽ cau mày, “Huynh làm muội đau.” Môi vừa nóng vừa rát, không cần xem cũng biết vừa đỏ vừa sưng.

Nam nhân với vẻ ngoài ôn nhu thế này, cư như lại là ngược đãi cuồng a.

Ánh mắt hần dần dần trở nên nhu hòa, thương tiếc ôm ta vào lòng, “Xin lỗi, Lung nhi, ta sợ muội sẽ rời xa ta.” Cầm nhẹ trên trán ta, hần thống khổ lắm lắm, “Ta biết là mình rất vô sỉ, cứ nhiên lại đối với muội muội thế này... Nhưng, ta thật sự yêu muội.”

Ta giờ mắt lên nhìn chăm chăm hần, thốt ra, “Phong Vân, kỳ thực hai chúng ta...” Những lời tiếp theo, cứ nghẹn ở trong họng không nói nên lời.

Cuối cùng, ta bỏ qua, không nói.

Phong Vân, xin lỗi, đời này kiếp này, muội không thể nói thật với huynh. Nếu huynh biết, hai chúng ta e rằng vĩnh viễn sẽ dây dưa không rõ.

Phong Vân, tha thứ cho sự ích kỷ của muội. Có rất nhiều người cần tới sự ích kỷ này, vì bọn họ, muội chỉ có thể buông tay với huynh.

Mộ Dung Phong Vân dịu dàng ôm ta, “Chỉ cần muội không rời xa ta, ta sẽ đối xử thật tốt với muội, ta xin thề. Chúng ta sẽ tìm đến một nơi không có ai, làm lại từ đầu.”

“Phong Vân, muội yêu huynh.” Vùi đầu vào trong ngực hần, ta ôm chần lấy hần.

“Mộ Dung Phong Vân ta xin thề, đời này kiếp này, nếu như phụ Hạ Tử Lung...” Phong Vân, đừng đối xử tốt với muội như vậy.

Ta đưa đôi môi đỏ mọng lên ngăn chặn miệng của hần, “Đừng nói.” Hần sẽ không phụ ta, mà là ta phụ hần.

Một giọt nước mắt lăn ra trên mặt, thấm ướt đẹn chần.

“Còn đau không?” Hần cúi đầu, vụn phần thương tiếc hôn lên giọt nước mắt đọng trên má ta.

Mặt ta đỏ lên, lắc đầu, “Không đau nữa.” Đáng ghét, sao lại hỏi người ta vấn đề này.

“Xuống giường đi, được chứ?”

Ta chưa từng nghĩ qua, có ngày mình lại được hần yêu thương sủng ái như vậy, “Ừ, muội đói rồi.”

Khóe môi hần nhếch lên, vẽ ra một nụ cười, mờ ám tới cực điểm, “Tham lam quá, đêm qua ăn vẫn chưa no sao? Có phải ta chưa uội ăn no không?” Hần đang nói cái gì a.

“Đáng ghét, hôm qua người ta bị ăn hiếp đến vô cùng mệt mỏi, ăn rất ít.” Thoát sạch y phục ăn cơm, còn chưa kịp ăn đã bị ai đó đem ta ra ăn, đương nhiên chưa ăn no rồi.

Mộ Dung Phong Vân nháy nháy mắt, chống tay trên giường, từ trên nhìn ta, “Ồ trên giường ngày người đứng ba ngày, còn chưa ăn no?”

Làn tóc đen rối tung bay trên vai, hết sức mê người.

Mặt ta càng lúc càng đỏ hơn, đâm vào ngực hần một cái, “Đáng ghét đáng ghét.” Giam ta ở trên giường ba ngày, không biết xấu hổ mà còn nói.

Hần kéo lấy một lọn tóc đen của ta, cùng tóc của hần kết thành một mối, “Kết tóc đen, kết tóc phu thê. Lung nhi, đời này kiếp ta, ta và muội bên nhau mãi mãi.”

Ta kéo mối tóc, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn, “Tóc đen kết lại làm bằng, đời này kiếp này, muội sẽ ở bên cạnh huynh, làm vợ của huynh.” Phong Vân, muội đời đời kiếp kiếp đều muốn làm vợ của huynh. Thế nhưng, kiếp này, chỉ có thể cùng huynh làm chồng hờ vợ tạm.

Kiếp sau đi, kiếp sau, hai chúng ta răng long đầu bạc, bỉ dục song phi. (1)

“Kết tóc phu thê.” Hần cười, tháo mối tóc đen vừa kết, “Lão bà, đã là thê tử của ta, chạy không thoát.”

“Lão công, muội yêu huynh.”

“Nương tử, tới lúc phải xuống giường rồi.” Hần vỗ vỗ mông ta.

Ta mân mê đôi môi đỏ mọng, “Muội không phải là tiểu hài tử, không được đánh.”

“Ngaoan, xuống đi.” Hần bước xuống giường, nhặt cái yếm giúp ta buộc lại.

Trong lúc vô tình thoáng nhìn qua ** trong ngực hắn, mặt ta càng lúc càng đỏ hơn, “Mặc y phục vào.”

“Chỉ nhìn thấy ngực ta, không thấy ta bị sư tử mẹ cào à?” Hắn mờ ám chỉ vào những dấu màu hồng trước ngực, “Đều đã chạm qua hết rồi, xấu hổ làm gì?”

“Huynh xem đi.” Ta giơ cánh tay đầy những vết bầm tím lên, “Huynh là sư tử động dục, ức hiếp sư tử mẹ của huynh.”

“Ngoan lắm.” Hắn hôn lên môi ta hôn một cái, “Sư tử mẹ, đừng náo loạn nữa mà.”

“Ừ...”

Ta ngoan ngoãn gật đầu, tùy ý để hắn giúp ta mặc lại y phục.

Sau khi quần áo chỉnh tề, ta ngồi trước bàn trang điểm chải tóc. Chiếc lược trượt trên tóc đen, buộc thành một búi.

Mộ Dung Phong Vân tiếp lấy chiếc lược trên tay ta, “Đến đây.” Hắn nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc của ta, “Lung nhi, đời đời kiếp kiếp, ta đều giúp muội chải đầu.”

“Đời đời kiếp kiếp, huynh đều phải chải đầu giúp muội.” Ta nhìn vào hình ảnh trong gương, ghi nhớ thật sâu giây phút này.

x x x x x x x

Ta thường ngày đều bận đến đầu tắt mặt tối, Mộ Dung Phong Vân thì thích ở bên ngoài phong lưu. Nói tới nói lui, Mộ Dung gia chỉ có Thanh Nhã cùng tỷ phụ là xuất hiện trên bàn ăn đúng giờ.

Sáng sớm hôm nay, cả nhà ba người chúng ta đều tề tựu đông đủ.

“Đồ ăn ngon lắm sao? Muội cười ngọt như vậy làm gì.” Mộ Dung Quyết liếc mắt nhìn ta.

Ta nhanh chóng lắc đầu, “Không có.” Bữa sáng hôm nay quả thật rất ngọt, ngọt giống như mật ong,

Thanh Nhã tròn mắt nhìn Mộ Dung tỷ phụ, “Luyện ái đến mức ngu ngốc, không nhìn thấy sao?” Thanh Nhã kẹp một cái trứng bánh bao bỏ vào trong bát của ta, “Truy hoan quá độ rất dễ sinh bệnh, ăn vào.”

Một luồng khí nóng dâng trào lên mặt, ta chột dạ cúi đầu, “Tỷ, tỷ nói cái gì a?” Tuy rằng cực lực nhẫn nại, nhưng khóe môi trước sau vẫn cong thành một đường cong ngọt ngào.

“Nói cái gì? Muội tự nhìn lại mình đi, trên cổ toàn là dấu hôn. Nếu như không phải bị ăn đến không còn một mảnh, ta đem đầu chặt xuống uội là bóng đá.” Thanh Nhã lẩm bẩm, lại kẹp một cái trứng bánh bao cho ta, “Ăn sạch cho lão nương.”

“Ồ.” Ta cúi đầu rất rất rất thấp.

Ta chột dạ len lén liếc nhìn ‘tên đầu sỏ gây họa’, hắn trấn định tự nhiên, tựa hồ như việc gì cũng chưa từng xảy ra.

“Bảo tiểu tử đó hôm nào đến cầu thân.” Tỷ phụ nhàn nhạt nói một câu.

“Cầu cái rắm gì, Tử Lung phải gả cho Viêm vương rồi, yêu đương vụng trộm thì được.” Thanh Nhã tròn mắt càng lúc càng lợi hại hơn.

Mộ Dung Phong Vân nhỏ giọng hỏi một câu, “Hai người không phản đối?”

Thanh Nhã khoát khoát tay, “Theo hắn đi, muội muội không thích Viêm vương, cùng với nam nhân mình thích ** cũng không phạm pháp. Chỉ cần hồng hạnh xuất tường đừng để bị bắt quả tang thì chẳng có gì nghiêm trọng.”

Mộ Dung Quyết hớp một ngụm cháo, ánh mắt đảo qua Mộ Dung Phong Vân, “Sau này Tử Lung cùng Phượng Ngự Thiên yêu đương vụng trộm, con làm hộ pháp.”

‘Xì’ một tiếng, toàn bộ cháo trong miệng Mộ Dung Phong Vân phun ra sạch sẽ, “Con làm hộ pháp?” Đùng kích động vậy chứ, lão công.

Ta cũng sững sờ nhìn Mộ Dung Phong Vân, “Huynh ấy làm hộ pháp?” Hắn chính là gian phu của ta a, làm hộ pháp cái rắm gì.

Mộ Dung Quyết lạnh lùng nghiêm mặt, dùng tay áo lau đi cháo trên mặt, “Kích động như vậy làm gì?” Tỷ phu à, huynh thật không may, tội nghiệp huynh a.

“Đúng vậy.” Thanh Nhã ưu nhã lau lau khóe miệng, “Đừng nói với ta gian phu của muội là hắn.” Thảm rồi, bại lộ rồi.

“Tuyệt đối không phải.” Ở trong lòng len lén bỏ thêm một câu ‘mới là lạ đó.’

Mộ Dung Quyết tiếp tục ăn sáng, “Có phải cũng không sao, chúng ta rất tiến bộ.”

Thanh Nhã gật đầu, “Đúng a, một buổi tiệc rượu, tiệc kiệm chi tiêu. Rượu đầy thán, rượu đầy nếm, lễ mừng năm mới, tiền lì xì tết, quà sinh nhật, lễ thành niên... có thể tiết kiệm được rất nhiều chi tiêu a. Đồ cưới cũng có thể tiết kiệm, một mũi tên trúng n con nọ.”

“Đó là muội muội con.” Mộ Dung Phong Vân không thể tin được nhìn chằm chằm hai vị này.

Ăn cũng đã ăn rồi, lão bà cũng đã kêu rồi, bây giờ mới biết ta là muội muội hắn.

Thanh Nhã không quan tâm nhún nhún vai, “Muội muội thì sao? Đầu năm nay, loạn luân rất thịnh hành.”

“Đúng a, rất gây cản.” Tỷ phu cũng phụ họa theo tỷ tỷ, “Cháu nội cháu ngoại có thể bằng một lượt.” Xí, chỉ biết chằm chọc.

“Mọi người ăn đi, đã kích ta quá mà, không ăn nữa.” Ta buông chén đũa xuống, thở dài đi ra ngoài.

“Con cũng không ăn.” Mộ Dung Phong Vân theo sau ta đi ra.

“Đi đâu vậy?” Thanh Nhã cau mày.

Mộ Dung Phong Vân cười quỷ dị, “Đi chuẩn bị đem muội muội ẩn lên giường, ăn sạch sẽ, để hai vị được bằng cháu nội.” Từ ánh mắt cùng nụ cười quỷ dị của hắn, ta tin hắn không phải nói đùa.

Tỷ phu ho khan một tiếng, “Ăn sạch sẽ một chút, nếu như người ta không phối hợp, chỗ này có xuân được cung cấp.”

“Muội nhi, ta có nội y muội thích không?” Thanh Nhã cất cao giọng, không sợ người ngoài nghe thấy.

Điên rồi điên rồi, Mộ Dung gia chúng ta quả nhiên đều điên cả rồi, điên đến vô cùng trầm trọng.

Rời khỏi tầm nhìn của đôi phu phụ đó, hai chúng ta nhích lại càng lúc càng gần, bàn tay mười ngón đan nhau, “Lung nhi, bọn họ nói là thật hay giả.”

“Giả đó.” Cũng có thể là thật. Lấy trình độ điên khùng của đôi phu phụ đó, chuyện gì cũng có thể làm ra. Cho dù hai chúng ta thực sự là huynh muội, chỉ cần chúng ta yêu nhau, bọn họ đều có thể tác thành.

Giọng nói hắn tràn ngập mùi chua, “Phượng Ngự Thiên là ai?” Ặc... Bây giờ bắt đầu tính sổ với ta.

“Bằng hữu thông thường.” Ta vội vàng giải thích, chỉ thiếu đưa tay lên thề.

“Thật sao?” Mộ Dung Phong Vân nheo mắt, rõ ràng không tin.

“Hu hu, huynh không tin người ta. Muội chỉ là bị hắn hôn qua thôi mà, huynh biết đó, ở Châu Âu, hôn môi là rất bình thường.” Ặc... Hình như Thiên ca nhà ta hôn môi không phải đơn giản như vậy, có điều...

“Ở đây là cổ đại.” Hắn trừng mắt nhìn ta, “Không được tùy tiện cho người khác hôn, biết không?”

Ta mê mẩn buong mi mắt, “Muội không biết a, lúc hắn hôn muội muội không những không ghét bỏ. Hơn nữa, muội thường xuyên tưởng như huynh đang hôn muội.” Cũng bởi vì lí do này, ta không phản đối hắn. Lúc hắn hôn lên môi ta, ta cuối cùng có thể tìm được bóng dáng Mộ Dung Phong Vân trên người hắn.

Một mạch nói xong, ta cẩn thận từng chút theo dõi hắn, rất sợ hắn tức giận.

Không ngờ, hắn không hề tức giận, “Nói như vậy, là ta khiến muội dục cầu bất mãn (2).”

“Không phải a, một người dịu dàng, một người lạnh khốc. Hai người rõ ràng là khác nhau như vậy, thế nhưng muội... lại đem hai người gắn liền một chỗ.” Chẳng lẽ vì bọn họ đều bước đi không một tiếng động, nên khiến ta vô thức liên tưởng?

Trời ạ, ta thật sự là ** cuồng rồi, nhớ Mộ Dung Phong Vân nhớ đến điên rồi.

Hắn cúi đầu, vô cùng thân thiết căn môi ta, “Nể mặt đối tượng muội dục cầu bất mãn là ta, tha thứ uội.” Mộ Dung Phong Vân tà mị cười, “Có điều, phải bồi thường cho ta.” Ta mới không phải dục cầu bất mãn.

Mặt ta đỏ lên, hai tay chống lên ngực hắn, “Không được làm loạn, thanh thiên bạch nhật, người ta nhìn thấy.”

“Ở đây không có ai, đừng sợ.” Bàn tay to lớn của hắn không an phận nắm ở một bên **, “Ta sẽ ăn sạch sẽ.”

“Không được...” Ở... ở đây? Thực sự quá ** rồi.

“Chúng ta đến sau núi giả đi.” Hắn liêu lĩnh ôm lấy ta, chạy về phía sau núi giả.

Nhanh chóng đem ta đặt trên núi giả, cái hôn nóng bỏng lập tức rơi lên môi, lên cổ...

Nằm trên thành đá, lưng ** hơi đau nhức.

Kéo ** của ta xuống, hắn đưa tay ôm lấy ta, đưa ra rời khỏi mặt đất.

“A...” Ta hô lên một tiếng, theo bản năng ôm lấy cổ của hắn.

“Lung nhi, đưa chân vòng qua thắt lưng ta.” Mộ Dung Phong Vân dễ dàng, ở bên tai ta nói nhỏ.

Ta tự nhiên biết hắn muốn làm gì, mặt đỏ bừng, “Không muốn không muốn.”

“Ngoan, ôm sát ta.” Hắn tiếp tục dễ dàng, thề phải ăn sạch ta.

“Được...” Ta vô thức tách chân, vòng qua thắt lưng rắn chắc của hắn.

“Ngoan...” Hắn nâng cái mông trắng hồng của ta, đem ta đặt vào vị trí thích hợp nhất.

“Không được...” Ta hoảng loạn lắc đầu.

Bàn tay to di động trên mông, ** của hắn đã thật sâu luồn vào trong cơ thể ta, triệt để chiếm giữ hoa kính non mềm.

“A...” Ta khê thở dốc, phát sinh tiếng ‘ưm’ vui sướng.

“Lung nhi, muội là của ta.” Hắn ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của ta, mạnh mẽ có lực xông vào trong cơ thể ta.

Một ** run rẩy ** bóp chặt lấy ta, ta nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng ngâm nga. Tất cả đều bị dẹp bỏ, chỉ còn lại ** vui sướng ăn mòn xương tủy.

Âm thanh ** tắt dần, ta tựa trên cổ Mộ Dung Phong Vân, uể oải nhắm mắt, “Mệt quá a.” Hai chân vẫn còn đặt trên lưng hắn, thậm chí, ** của hắn vẫn còn ở trong cơ thể ta.

“Nghĩ ngơi một lát, ta đưa muội trở về ngủ.” Môi hắn hôn lên tóc ta.

“Chưa từng nghĩ qua sẽ làm loại chuyện này ở đây.” Hơn nữa còn là ở cổ đại.

“Còn muốn tiếp tục lần nữa không?” Hắn thoát y phục của ta, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh bộ ngực trắng tuyết, “Ta lại đói rồi.”

Mặt ta biến sắc, “Không muốn không muốn.” Bị hắn hành hạ cả ngày, ta sớm muộn cũng truy hoan quá độ.

“Ư ư...” ** mờ ám truyền đến tai ta, phi thường rõ ràng. Có thể tưởng tượng, người phát ra âm thanh này, đang ở bên ngoài mây thước.

Chỗ này thật sự tốt như vậy? Ngoại trừ chúng ta, còn có người nào khác tới đây?

Thân thể ta run lên, “Có người a.” Ta sắp trở thành vương phi, cư nhiên cùng đại ca ở trong hoa viên làm loại chuyện này. Trời ạ, mặt mũi Mộ Dung gia đều bị chúng ta phá sạch cả rồi.

Nếu như bình thường, ta căn bản không quan tâm. Thế nhưng... Bây giờ đang là thời điểm quan trọng, chuyện này nếu như bị làm lớn ra, ta căn bản không có cơ hội gả cho Viêm vương.

“Sợ cái gì?” Hấn tiếp tục căn cứ bộ ngực trắng nõn của ta, “Ngon lắm.”

“Huynh không phải rất sợ quan hệ của chúng ta bị người khác biết sao?”

Hấn kéo lại vạt áo của ta, ngưng mắt nhìn, “Bây giờ không sợ, chỉ sợ người ta không biết. Nếu như biết, ta có thể danh chính ngôn thuận yêu muội.”

“Ừ ư... đau quá...” Thanh âm mang theo kiềm nén lần thứ hai truyền đến, “Nhẹ một chút...”

“Bọn họ đang...” Ta cùng Phong Vân đồng thời cười ra.

“Chúng ta tiếp tục.” Hấn nói, vừa nói xong liền lùn tay vào áo ta, “Để ta yêu muội.”

Ta vội vàng nắm lấy tay hấn, “Đại ca, muội biết là huynh yêu muội, nhưng mà, bây giờ dừng lại được không?” Một cái sốt ruột, nước mắt không chịu thua kém từ viền mắt lăn ra.

Hấn thở ra một tiếng, hôn lên giọt nước mắt trên mặt ta, “Dừng khóc nữa.”

Mộ Dung Phong Vân thay ta mặc lại y phục, kéo ta ra ngoài, “Dừng sợ, có ta ở đây.”

Vành mắt ta một lần nữa đỏ lên, đơn giản chỉ vì một câu nói của hấn.

“Ừm.” Đời này, chưa từng có ai toàn tâm toàn ý bảo hộ ta như vậy. Có thể gặp được hấn, thật sự tốt quá.

Đường vào núi giả chỉ có một đường, ta cùng Mộ Dung Phong Vân mười ngón đan nhau bước qua, không thể tránh việc gặp một đôi nam nữ đang ôm hôn nhiệt tình.

Y phục trên người nữ tử đã bị thoát gần hết, chỉ còn lại duy nhất một cái yếm, tóc tai rối loạn. Nam tử đang ở trên người nàng, cắn cắn bờ vai trắng tuyết.

A... Hai người này trông quen quá a.

Trời ạ, bọn họ chính là...

Nhìn đôi nam nữ trước mặt, ta không nhận được trùng mắt, “Là hai người?” Đã từng có vô số ý nghĩ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không xếp họ vào đối tượng tình nghi.

Bị bọn ta phá rối chuyện tốt, đối phương vô thức nhìn về phía chúng ta. Hai người trùng to mắt, trầm miệng một lời, “Là hai người ở đây vùng trộm?”

(TN: bộ này phải nói là siêu sắc, bạn lỡ phóng lao rồi nên đành phải theo lao (_ _))

(1) Bĩ dục song phi: sát cánh cùng bay. (TN: Có lẽ là lấy ý từ “chim liền cánh, cây liền cành”)

(2) Dục cầu bất mãn: nhu cầu không đc thỏa mãn.

46. Q.1 - Chương 46: Chút Chuyện Năm Đó

Xấu hổ, xấu hổ, bầu không khí này không phải xấu hổ bình thường.

Vùng trộm đã là một chuyện rất xấu hổ rồi, bị người quen bắt gặp lại càng xấu hổ hơn, đã thế diễn viên vùng trộm còn là huynh muội càng phải xấu hổ tới cực điểm. Hai đôi huynh muội cùng vùng trộm gặp phải đối phương, quả thật là xấu hổ tới hết thuốc chữa.

Giờ này khắc này, bốn người ngồi xuống trong cái đình giữa hồ ở Di Hồng viện, đã hết ba người đứng ngồi không yên, chỉ có cái tên họ Mộ Dung tên Phong Vân kia là trấn định tự nhiên, giống như chưa từng xảy ra một màn xấu hổ tới cực điểm vừa rồi.

Lăng Liễu Nhi – cũng chính là Lương Tuyết Liễu cúi đầu xuống rất rất rất thấp, gần như muốn rút vào trong cổ, “Chúng ta biết có người ở đó, nhưng không ngờ lại là hai người.”

So với Tuyết Liễu, ta có vẻ tốt hơn, đầu tạm thời chưa rút vào tới cổ, “Đã biết có người sao còn làm?” Không phải quá lớn gan rồi chứ? Ở trong nhà người khác, lại là chỗ có người mà còn dám làm loạn.

Lăng Sở Nam vô cùng thoải mái ôm Tuyết Liễu vào lòng, nhíu mày một chút, “Đừng trách Liễu Nhi, là ta ép nàng.”

“Biết ngay là bị ép mà.” Nói đi nói lại, một đôi nam nữ ở giữa thanh thiên bạch nhật ** trong hoa viên, nhất định là động vật giống đực ** bộc phát, ép buộc tiểu cô nương đáng thương cùng hấn làm. Ví dụ điển hình nhất, là Mộ Dung Phong Vân. Còn ta, chính là người bị hại điển hình.

“Các người không phải cũng như vậy sao, ở trong hoa viên làm loạn.” Lăng Sở Nam không phục chống lại.

Mộ Dung Phong Vân vòng tay qua, ôm ta đặt lên đùi hấn, “Đây là hoa viên nhà ta.”

Lăng Sở Nam không có chút gì cảm thấy mất mặt, lời lẽ hùng hồn, “Nếu như không phải các người ban ngày ban mặt lại ** đến ám muội như vậy, ta cũng sẽ không chịu đựng không được.” A, hóa ra lão Lăng là bị chúng ta kích thích, ** đốt người a.

Mộ Dung Phong Vân trợn trừng mắt, “Người quản nữ nhân của ta kêu hay không làm gì? Lẽ nào nữ nhân của người không kêu sao? Tự chủ quá kém.”

Trời ạ, bây giờ hình như không phải lúc thảo luận vấn đề này a? Ta hét lên một tiếng, “Mộ Dung Phong Vân, huynh muốn chết hả?”

Mộ Dung Phong Vân rút đầu một chút, “Hấn nói muội.” Đừng dùng ánh mắt đáng thương đó nhìn ta, giống như ta rất hung dữ.

Lăng Sở Nam cười quỷ dị, “Phong Vân công tử, hóa ra là người sợ vợ a. Không phải, là sợ muội.”

Mộ Dung Phong Vân ho nhẹ một tiếng, “Khụ, là biểu hiện yêu thương lão bà mới đúng.”

“Hai người lẽ nào có thù oán gì sao?” Tuyết Liễu ngẩng đầu, đôi mắt đen láy dạo một vòng qua hai người bọn họ.

“Phải ớ, có thù oán sao.” Hai người này miễn gặp nhau là đấu đá dữ dội.

Hai người hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi, trăm miệng một lời nói, “Là vì Minh Nguyệt.” Thần tình động tác của hai người cũng không khác nhau mấy.

“Minh Nguyệt là ai?” Ta hồ nghi nheo mắt lại.

Minh Nguyệt? Là một nữ nhân. Lẽ nào, hai người này là tình địch.

Thần sắc Tuyết Liễu bỗng nhiên có chút lạnh lùng, “Minh Nguyệt là chất nữ của Lăng phu nhân, biểu muội của đại ca.” Một luồng cảm giác không tốt chạy dọc trong người.

“Biểu muội?” Đầu năm nay, biểu muội dường như luôn cùng biểu ca có cái gì.

“Biểu muội, cũng từng là vị hôn thê.” Tuyết Liễu nhẹ nhàng đẩy tay Lăng Sở Nam ra, “Huynh tự về đi, tối nay muội không muốn về.”

Lăng Sở Nam vội vã đuổi theo, nắm lấy cánh tay nàng, “Liễu nhi, muội đứng lại, ta cùng Minh Nguyệt thật sự không có gì. Người cùng nàng lưỡng tình tương duyệt là Mộ Dung Phong Vân, không phải ta.”

Mộ Dung Phong Vân sắc mặt bỗng chốc trở nên rất khó coi, “Lăng Sở Nam, người ăn nói hàm hồ.”

Lăng Sở Nam không cam lòng tỏ ra yếu thế, “Mộ Dung Phong Vân, tám năm trước, người từng cùng Minh Nguyệt bàn hôn luận gả, có phải thật hay không?”

Đàm hôn luận gả, lòng ta bắt đầu phát lạnh.

“Lăng Sở Nam, bởi vì người thích nàng, lúc đó năm lần bảy lượt làm khó làm dễ, đúng hay không?” Mộ Dung Phong Vân hét lên càng lớn tiếng hơn hấn.

Lăng Sở Nam liếc mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói một câu, “Mộ Dung Phong Vân, cho dù ta có thích nàng, nàng cũng đã có hài tử của người, ta làm sao có thể.”

Ta không nói gì, yên lặng đứng lên, xoay người bỏ đi.

Về chuyện Mộ Dung Phong Vân cùng Minh Nguyệt, ta không muốn suy nghĩ miên man làm gì. Đã là chuyện quá khứ, là chuyện đã từng xảy ra, còn nhiều việc thực tế đang diễn ra trước mắt, ta có suy nghĩ cũng chỉ uống công.

Chẳng qua là, ta nghĩ mình cần yên tĩnh một chút.

Ta sai bước qua chiếc cầu treo đung đưa, nhanh chóng bỏ đi.

Có người đuổi theo, nhưng không phải Mộ Dung Phong Vân, mà là Tuyết Liễu, “Tám năm trước, kinh thành có tam đại danh môn vọng tộc. Lăng gia hầu như độc quyền tất cả hiệu buôn tiền trang kinh thành, nhất gia độc đại. Lục gia, độc quyền thị trường nữ nhân cùng những nơi ăn chơi trong thành, sản phẩm yên chi thủy phấn, châu báu trang sức, y phục váy áo của tập đoàn Lục thị chúng ta, kinh thành không có nữ nhân nào không thích. Những chốn ăn chơi của tập đoàn Lục thị chúng ta, không nam nhân nào không thích. Chi phí tiêu khiển tối đa của nam nhân nữ nhân, đều bị Lục gia chúng ta độc quyền. Khang gia, cũng độc quyền thị trường ẩm thực, tửu lâu trà quán, thậm chí cả cửa hàng bánh ngọt, Khang gia đều có kinh doanh. Lăng gia thích làm việc thiện, rất có danh tiếng. Lục gia thần thần bí bí, ngoại trừ biết lão bản họ Lục, là một vị nam tử đã ngoài trung niên, còn lại đều là bí ẩn. Tuy rằng thần bí, nhưng cũng thích làm việc thiện. Còn Khang gia, ngược lại vì tiền bất nhân, cấu kết quan phủ, vô pháp vô thiên. Khang gia dần dần giàu có, dã tâm cũng dần dần lớn lên. Qua mấy lần giao thủ với tập đoàn Lục thị, thất bại trở về, liền chuyển ý đồ đến Lăng gia. Tuy rằng quan hệ thông gia, nhưng cũng không được như ý.” Tuyết Liễu lạnh lùng cười, “Giám quốc công chúa là một trong những cổ đông của tập đoàn Lục thị, đụng đến Lục gia chính là tự tìm đường chết. Khang gia biết Lăng Sở Nam mê luyện Minh Nguyệt, đem Minh Nguyệt gả cho hắn, đổi lại cơ hội được ra vào nơi trọng địa của Lăng gia.”

Ta cắt đứt lời Tuyết Liễu, “Lăng phu nhân không phải người của Khang gia sao?” Chẳng lẽ Lăng gia đối với Khang gia đã sớm có phòng bị?

“Khi đó Lăng lão gia chưa mất, Lăng lão gia biết Lăng phu nhân dã tâm rất lớn, hơn nữa phu thê lúc đó tình cảm rạn nứt, không cho bà bước vào thư phòng.” Nữ nhân kia vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, chẳng trách Lăng lão gia đề phòng bà ta.

Ta cùng Tuyết Liễu sánh vai mà đi, chậm rãi bước bộ trong hoa viên, “Người của Khang gia cũng chẳng phải thứ gì tốt.”

Tuyết Liễu nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của ta, tiếp tục nói, “Khi đó, thiếu gia là quản lý bộ công quan của tập đoàn Lục thị, cùng Lăng Sở Nam là sinh tử chi giao, thân như huynh đệ. Bởi vì Lăng Sở Nam vô cùng yêu thương Minh Nguyệt, ngày thường đều mang theo nàng cùng thiếu gia bàn chuyện buôn bán. Tám năm trước, Lăng gia cùng tập đoàn Lục thị, có làm ăn qua lại với nhau. Lục gia sở dĩ lợi hại như vậy, phần lớn là nhờ nhân viên quản lý cấp cao trung thành tận tụy. Nhân viên quản lý cấp cao của tập đoàn Lục thị, đều thiếu phu nhân ân tình rất lớn. Ngày nay, quản lý bộ công quan Mộ Dung Lộ cô nương, quản lý bộ kế hoạch là Lục Văn Bác, quản lý bộ tài vụ Mộ Dung Chí Trạch, quản lý bộ nhân sự, phó tổng giám đốc Lục Minh Huy, phó tổng tài trợ lý Mộ Dung Vô Lệ, đều là do phu nhân nuôi lớn. Ngay cả tên của chúng ta, đều là do phu nhân đặt. Thậm chí, cả họ, đều là ngài trao cho. Những nhân viên cao cấp khác, đều chịu ân huệ của phu nhân. Ngay cả tạp vụ như cả nhà Lạc đại thúc, cũng là do phu nhân cứu về trên đường. Tiểu Khiết, là do phu nhân đích thân đỡ đẻ.”

Chẳng trách tập đoàn Lục thị của Thanh Nhã phòng thủ kiên cố, công trạng phát triển không ngừng, chỉ cần ta thuận miệng nói một câu, lập tức có n người cam tâm vì ta bán mạng.

Năng lực nhìn xa trông rộng của Thanh Nhã, ta tự thẹn không bằng a.

“Người là tổng tài trợ lý?” Nếu như ta nhớ không nhầm, Mộ Dung Vô Lệ chính là nàng.

Tuyết Liễu gật đầu, tiếp tục đề tài vừa nói, “Tám năm trước cũng giống như bây giờ, nhân viên cấp cao của tập đoàn Lục thị đều chịu ân huệ của phu nhân, bọn họ tùy thời có thể chết vì phu nhân. Khang gia trước

kia từng nhiều lần ra sức thu mua, nhưng đều thất bại, hơn nữa còn bị tập đoàn Lục thị trả đũa. Khang gia đối với Lục gia, vẫn mang lòng oán hận. Khi biết thiếu gia là nhân viên cao cấp của tập đoàn Lục thị, Khang Minh Nguyệt kia bắt đầu ** quyến rũ thiếu gia. Nàng năm đó vừa tròn mười sáu, hoa dung nguyệt mạo, thiên kiều bá mị, được xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ. Thiếu gia tuổi trẻ nhẹ dạ, bị nàng **. Giấu giếm Lăng Sở Nam, cùng nàng cùng ra cùng vào. Giấy không gói được lửa, Lăng gia rốt cuộc phát hiện chân tướng. Lăng Sở Nam mấy lần quấy rối, cuối cùng cũng buông tay. Nguyên nhân chính là, nàng mang thai rồi. Từ lúc đó, Khang Minh Nguyệt bắt đầu liên tiếp ra vào cao ốc xử lý công sự của tập đoàn Lục thị, cùng thiếu gia ra ngoài bàn chuyện buôn bán, ra vào cửa hàng các nơi. Đột nhiên đến một ngày, những vụ làm ăn của tập đoàn Lục thị bị cướp hơn phân nửa, tiếp đó, toàn bộ cửa hàng đều bị niêm phong. Khi quan phủ lục soát, tìm được dưới tấm lót giường ở kỳ hạ điểm (1) của cao ốc xử lý công sự thuộc tập đoàn Lục thị chứng cứ thông đồng với địch. Người của tập đoàn Lục thị toàn bộ vào ngục, vụ án thông đồng với địch từng chấn động một thời.

“Mộ Dung Phong Vân là Mộ Dung gia đại công tử, có Mộ Dung Phong Vân ở đó, Mộ Dung gia nhất định tận lực bảo vệ tập đoàn Lục thị, đúng không?” Thế lực Khang gia cho dù lớn đến đâu, cũng không lớn bằng Mộ Dung gia chứ?

Tuyệt Liễu mỉm cười, “Thiếu gia từ nhỏ được một vị cao nhân mang đi, mười năm sau mới về. Lúc trở về, phu nhân lập tức sắp đặt thiếu gia vào tập đoàn Lục thị học tập, cũng vì phu nhân có dự định truyền lại chức vị tổng tài tập đoàn Lục thị cho thiếu gia. Vì tránh những phiền phức không đáng có, vẫn không ai biết thân phận thật của ngài. Tất cả mọi người đều gọi ngài là Phong Vân công tử, người ngoài tưởng rằng ngài họ Phong tên Vân.” Lục lão bản họ Lục, nếu người ngoài biết thân phận thật của Phong Vân, đích thực sẽ có rất nhiều nghi vấn.

“Cuối cùng thế nào?” Thứ ta hiếu kỳ nhất, là kết cục của Khang Minh Nguyệt, kết cục của Khang gia.

“Giám quốc công chúa là một trong những cổ đông của tập đoàn Lục thị, đương nhiên là không có chuyện gì. Công chúa cùng phu nhân ăn miếng trả miếng, điều tra chứng cứ phạm tội của Khang gia, đánh trả Khang gia. Chủ quản Khang gia bị tịch thu tài sản, toàn bộ tài sản sung vào quốc khố, giúp công chúa thu được chút tiền tài. Cục diện chia ba đã bị đánh vỡ, biến thành hai hổ tranh nhau. Sau khi xảy ra rất nhiều sự tình, Khang gia xuống dốc, người chết, kẻ bỏ đi, chỉ còn lại Khang Minh Nguyệt. Mà ** đó, còn có mặt mũi đến bảo thiếu gia chịu trách nhiệm với cốt nhục trong bụng mình. Sau đó bị Tử Ly tiểu thư cùng Tử Lung tiểu thư...À... còn có ta cùng Mộ Dung Vô Ưu hung hăng đánh ột trận nằm liệt giường, được Lăng gia nhặt đi.” Thương chiến trường kỳ a, đặc sắc lắm. Tìm một biên kịch viết lại chút xíu, có thể diễn thành phim truyền hình rồi. Ủ, tập đoàn Lục thị có thể đầu tư, chỉ lời không lỗ.

“Mộ Dung Phong Vân thế nào?” ** cũng đã có rồi, hắn còn nói với ta hắn là xử nam. Mộ Dung Phong Vân, huynh chết chắc rồi.

“Về sau, thiếu gia lần thứ hai mai danh ẩn tích, ba năm trước mới vừa trở về. Có điều, hoàn toàn thay đổi, đùa giỡn với đời, ở liễu nhìn hoa. Tuy rằng phong lưu phóng đãng, nhưng tài hoa hơn người, một bức hải đường ngủ xuân, được thánh thượng tán thưởng có thừa. Sau này, thiếu gia được xếp vào kinh thành tứ thiếu. Đương nhiên, tính cả tiểu thư, bây giờ là ngũ thiếu. Bất quá, trong kinh thành, ít ai từng nhớ thiếu gia năm xưa từng là quản lý của tập đoàn Lục thị” Tuyệt Liễu cười khổ, thở dài một hơi, “Năm năm a, cảnh còn người mất. Tử Ly tiểu thư cùng Tử Lung tiểu thư từ lâu đã gia nhập tập đoàn Lục thị, trở thành phó tổng tài, ta cùng Vô Ưu, Vô Lệ làm trợ lý. Mộng Lộ cô nương, thay thế vị trí của thiếu gia. Có lẽ bởi vì tập đoàn Lục thị từ lâu đã không còn chỗ cho thiếu gia, nên ngài chọn cách tiếp tục **.”

Ta cười, so với nàng càng khổ sở hơn, “Cũng may tập đoàn Lục thị dưới trướng Thanh Nhã kinh doanh rất tốt, bằng không, rơi vào tay phó tổng tài như ta, sớm muộn gì cũng đóng cửa.” Từ khi đến cổ đại này, ta đã làm được những gì? Xòe tay đòi tiền Thanh Nhã, ngoại trừ tiền, cũng chỉ có tiền. Ngoài một lần ném ra hơn mười vạn lượng bạc, chẳng còn đầu tư gì.

Mà Thanh Nhã thì sao? Không oán không hận, lúc nào cũng nhân nhượng ta, ủng hộ ta. Ta nói một câu có việc muốn làm, tỷ liền không cho ta biết tập đoàn Lục thị tồn tại, không cho ta gánh vác trách nhiệm phó tổng tại này, để ta toàn tâm toàn ý đi làm việc của mình.

“Tiểu thư, phu nhân chỉ muốn tốt cho ngài.” Tuyệt Liễu nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Ta biết, mọi người đều là vì ta.” Nha đầu gốc này sao lại không tốt với ta? Vì giảm bớt gánh nặng cho ta, nàng chọn cách lấy tư liệu Lăng gia giao cho Thanh Nhã. Lúc từ chỗ Thanh Nhã biết được việc này, ta không tức giận, trái lại còn có cảm giác vui mừng.

Hạ Tử Lung ta có tài đức gì, đáng để bọn họ toàn tâm toàn ý, lo lắng cho ta như vậy?

Thanh Nhã, tỷ phu, Tuyết Liễu, Mộng Lộ, Thiên Hương...

(1) kỳ hạ điểm: Quán chơi cờ

47. Q.1 - Chương 47: Tập Đoàn Lục Thị Trong Truyền Thuyết

Tập đoàn Lục thị, là chủ đề thần bí nhất Thừa Thiên vương triều.

Dưới trướng tập đoàn Lục thị, các ngành các nghề, rất có thể độc quyền, cho dù nói là ‘nhật tiến đầu kim’ (1) cũng không có gì quá đáng.

Lão bản của tập đoàn Lục thị vô cùng thần bí, người ngoài chỉ biết đó là một nam tử trung niên, họ Lục, những thứ khác thì hoàn toàn không biết. Ngay cả hiệu sách Bát Quái tung hoành ngang dọc hắc bạch lưỡng đạo, không tra không được lai lịch của người này, càng không biết Lục lão bản là người nơi đâu.

Truyền thuyết kể rằng, Lục thị tập đoàn có chỗ dựa rất hùng hậu, thậm chí còn có chút quan hệ với đương kim hoàng thượng.

Truyền thuyết kể rằng, kho báu của tập đoàn Lục thị, so với quốc khố, nhiều hơn gấp mấy lần.

Càng có truyền thuyết kể rằng, lão bản của tập đoàn Lục thị, chính là đương kim hoàng thượng...

Truyền thuyết lưu truyền trong nhân gian về tập đoàn Lục thị là muôn màu muôn vẻ, thế nhưng, truyền thuyết chung quy cũng chỉ là truyền thuyết.

Người ngoài không biết Lục thị tập đoàn là như thế nào thì thôi, chẳng qua, ta thân là tổng tài của tập đoàn Lục thị, cư nhiên không biết nó nằm ở chỗ nào, như vậy thật sự rất vô nghĩa.

Bước đầu nhận thức tập đoàn Lục thị, chính là biết địa chỉ của nó. Đến in danh thiếp cũng cần phải biết địa chỉ mà.

“Ta bảo người dẫn ta đến tập đoàn Lục thị, người dẫn ta đến ‘Mị lực nữ nhân’ làm gì?” Ta cũng không có tiền để mua gì đó đâu.

Tuyết Liễu kiên trì giải thích, “Từ khi xảy ra chuyện của Minh Nguyệt, tập đoàn Lục thị đối ngoại tương đối bảo mật. Hậu viện của Mị lực nữ nhân, chính là văn phòng.”

Ta không thể tin được nhìn nàng, “Đem cao ốc làm việc đặt trong cửa hiệu trang phục?” Không phải chứ.

“Đúng vậy, vì an toàn.”

Cùng Tuyết Liễu bước vào trong, lập tức có nhân viên phục vụ tiểu thư thái độ nhiệt tình chào đón, “Hoan nghênh quang lâm, hai vị tiểu thư buổi sáng tốt lành.” Thái độ quả nhiên đủ tốt.

“Người mới?” Tuyết Liễu liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Đúng vậy, rất hân hạnh phục vụ hai vị tiểu thư.” Nhân viên phục vụ tiểu thư cười tươi như hoa.

Bên cạnh bàn phục vụ ở lầu một, là một chiếc gương đồng lớn, vô cùng dễ thấy. Tuyết Liễu liếc mắt nhìn gương đồng, “Mở cửa, thử đồ.”

Nhân viên phục vụ tiểu thư nghe thế, vội vàng đi tới trước gương đồng, nhẹ nhàng đẩy một cái, gương đồng lập tức dịch chuyển, “Hai vị quản lý, mời.” Khụ, cửa chuyển động, chế tác không phải quá hoàn mỹ rồi chứ.

“Bảo điểm trưởng cho người thêm mười phần, Mộ Dung trợ lý nói.” Đi vào bên trong cửa, Tuyết Liễu nhàn nhạt nói một câu.

“Đa tạ trợ lý.” Nhân viên phục vụ tiểu thư lộ ra một nụ cười ngọt ngào với má lúm đồng tiền, đóng cửa lại.

Đằng sau gương đồng chính là một khu vườn tinh xảo, trăm hoa đua nở, rường cột trạm trở.

Phòng ốc xây theo hình số ‘7’, căn phòng đầu tiên dựa sát vào ‘Mị lực nữ nhân’, sắp theo thứ tự.

Đi qua một loạt gian phòng, chính là một chiếc gác được kiến tạo xa hoa lộng lẫy.

Đại sảnh lầu một chính là đài phục vụ, tuy rằng không có vi tính điện thoại, nhưng vẫn có tiểu thư xinh đẹp đứng ở trước đài.

Thấy ta cùng Tuyết Liễu tiến vào, nàng lập tức tươi cười khom lưng, “Tổng tài, chào buổi sáng, Mộ Dung trợ lý, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Ta quay đầu mỉm cười một cái.

Theo Tuyết Liễu lên lầu, dọc đường đi đều có người chào hỏi. Tuy rằng không quen biết, nhưng ta vẫn như cũ cười trả lời.

Văn phòng của tập đoàn Lục thị tổng cộng có bốn tầng lầu, phòng tổng tài là ở tầng cao nhất.

Một câu bộ lên bốn tầng lầu, ta suýt chút hít thở không thông.

Lầu bốn tổng cộng có sáu phòng làm việc, một phòng là của tổng tài, hai phòng của phó tổng tài. Còn lại ba phòng, là phòng của trợ lý.

Tuy rằng Thanh Nhã giống như sắp đem chức vị tổng tài này truyền lại cho ta, nhưng vẫn chưa chính thức công bố, hiện tại ta vẫn là phó tổng như cũ. Đương nhiên theo lẽ thường, ta chọn văn phòng của phó tổng tài.

Văn phòng phi thường lớn, chia làm nhiều phòng nhỏ. Phòng ngủ tạm thời, phòng tắm, phòng ăn, phòng làm việc, phòng đọc sách, còn có một phòng đàn tranh, thiết bị vô cùng đầy đủ.

Hướng ra sân, có một khung cửa sổ rất lớn. Mở cửa sổ ra, liền thấy được cảnh trí trong sân. So với xuyên qua cửa kính nhìn ‘ngựa xe như nước’, đúng là kém hơn rất nhiều, tuy nhiên, ở cổ đại này, có thể có một phòng làm việc như vậy, ta nào dám cầu gì xa hơn?

Ta vươn tay hít thở không khí trong lành, ngả người tựa vào sau ghế.

Ừ, cái ghế này làm cũng không tệ.

“Tổng tài, uống trà hay nước trái cây.” Tuyết Liễu đứng ở trước bàn làm việc, đúng tiêu chuẩn của một trợ lý thời hiện đại.

Ta nhàn nhã khoanh tay ôm trước ngực, tựa người trên ghế, “Nước dâu tây.” Có thể xây dựng một cao ốc làm việc hiện đại thế này, chẳng lẽ không chuẩn bị được nước trái cây?

Ta quay đầu nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói, “Thông báo với các bộ môn, ba giờ chiều hôm nay họp. Nếu có văn kiện cần đưa ta kí tên, đưa đến đây. Tìm bộ nhân sự, lấy một bản danh sách nhân viên. Còn có một bản danh sách chi nhánh của tập đoàn Lục thị, là bộ môn nào phụ trách?” Làm sát thủ, ta làm được, nhưng ngồi văn phòng... ta làm được không?

“Vâng.” Tuyết Liễu trả lời một tiếng, đóng cửa lại ra ngoài.

Tân quan nhậm chức ba bó lửa (2), ba bó lửa này, nhất định phải đốt từng cái một. Lần đầu tiên ra họp, ta đem hết toàn lực xuất ra uy nghiêm của một tổng tài, từ đầu tới đuôi chỉ trưng ra một khuôn mặt, tựa như mỗi người ở đây đều thiếu ta mấy trăm vạn lượng. Ngay cả trợ lý Tuyết Liễu, cũng sợ đến chỉ biết vâng vâng dạ dạ.

Chức vụ không tầm thường, khí thế đương nhiên cũng phải không tầm thường. Kết thúc cuộc họp, ta đứng dậy lập tức xoay người bỏ đi, “Từ nay về sau, ta không nhất định sẽ đến đây làm. Nếu ta không đến, việc

nhỏ tự mình xử lý, việc lớn hẵng tìm tổng tài.” Thật thoải mái, ngồi trên vị trí tổng tài, bước đi cũng có uy phong hơn.

Ta vừa đứng lên, chợt nghe thấy tiếng xì xầm to nhỏ.

“Phó tổng hình như không thoải mái lắm.” Là quản lý bộ nhân sự.

“Đương nhiên phải khó chịu rồi, nàng bị ép hôn.”

“Ặc... Phó tổng hình như rất thảm, Phượng công tử, Phượng Nhi cô nương, Mộ Dung tiểu thư, phó tổng tập đoàn Lục thị, bốn thân phận lớn.”

“Phó tổng thật sự rất thảm, nhưng chúng ta không giúp được gì a. Việc chúng ta có thể làm, là làm tốt chức trách của mình.”

“Làm tốt chức trách của mình, để phó tổng nhẹ nhàng một chút.” Quản lý bộ tài vụ nói rất chính xác.

“Theo bộ cơ mật điều tra, Mai Ngọc Phù đường như không dễ chọc.”

“Vậy sao? Ta phái bốn hộ vệ trung thành đi theo phó tổng. Nhưng mà... Nàng hình như không thích bị theo dõi.”

“Người ta nói người của bộ bảo an đều là đầu đất, quả nhiên không sai chút nào.” Quản lý bộ kế hoạch Lục Văn Bác nháy mắt mấy cái, “Lặng lẽ đi theo, đừng để người ta biết là được.” Không hổ danh là bộ kế hoạch, lợi hại.

“Vương ca, hôm nay nhớ làm hải sản, phó tổng thích.” Họ Vương kia chính là quản lý bộ ẩm thực.

“Cộng thêm đương quy ô kê, để nàng bồi bổ, hải tử này sắc mặt không được tốt lắm.” Người nói chính là một vị đại thẩm.

“Tiểu Vương, lúc mua thức ăn đừng quên mua cam tươi, đợi lát nữa đưa lên cho phó tổng dùng.”

Một đám người phía sau lú ra lú rú, mà chủ yếu đều xoay quanh ta.

Ta ôm văn kiện, chậm rãi ra khỏi phòng làm việc, khoe môi nhin không được cong lên.

Thanh Nhã ơi Thanh Nhã, chúng ta có một đám thuộc hạ trung thành tận tâm như vậy. Nhờ có bọn họ, sinh mạng của chúng ta không hề trống trải, ánh mắt không hề tàn khốc... Thế giới này, không hẳn xấu xa như vậy...

.....

Các bộ môn phối hợp rất ăn ý, công việc xử lý ngăn nắp gọn gàng, một chút sai sót cũng không có. Làm phó tổng tài tập đoàn Lục thị, kỳ thực phi thường nhàn hạ.

Ngoại trừ phải ký một ít văn kiện, kiểm tra sổ sách, phần lớn thời gian còn lại dùng để làm quen với tập đoàn Lục thị.

Làm quen với nhân viên của tập đoàn Lục thị, quen với chi nhánh của tập đoàn Lục thị.

Uống một ngụm nước dây tây tươi, ta cúi đầu kiểm tra tình trạng kinh doanh của các chi nhánh.

“Phó tổng, nên nghỉ ngơi đi.” Bàn tay nhỏ bé của Tuyết Liễu nhẹ nhàng đặt trên văn kiện, “Hai ngày hai đêm, ngài chưa thấy mệt à?”

“Ta lười biếng cũng mấy tháng nay rồi, hai ngày hai đêm thì có là gì chứ?” Lấy tay nàng ra, ta tiếp tục xem văn kiện, “Đốt thêm một cây nến nữa, nếu người thấy mệt, thì vào trong nghỉ ngơi đi.” Phòng làm việc của ta trang bị đầy đủ, có một căn phòng ngủ cực kỳ thoải mái.

“Ta đã nghỉ ngơi rồi, người cần ngủ chính là ngài đó.” Nàng không đốt nến, trái lại còn thối tắt vài cây.

“Thân là phó tổng của tập đoàn Lục thị, ta có trách nhiệm quản lý nó cho tốt.” Ta đã thất trách quá lâu rồi, không muốn tiếp tục thất trách nữa.

“Dùng công việc gây tê chính bản thân mình.” Tuyết Liễu kéo một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh ta, “Ta biết trong lòng ngài khó chịu, nhưng mà, ngài không nên tự hành hạ mình như vậy.”

Ta nhẹ nhàng đóng vãn kiện lại, ngẩng đầu nhìn nàng, “Tuyết Liễu, ta không phải theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nhưng, ta không thể lấy đi hạt bụi trong mắt đó.” Khang Minh Nguyệt, vừa vặn là một hạt cát rất lớn,

Ta thừa nhận, ta ngày nào cũng vùi đầu vào công việc, đích thực là muốn phân tán lực chú ý, giảm bớt áp lực trong lòng.

Tuyết Liễu cúi đầu, cười đến khổ sở, “Tỷ tỷ, muội lại làm sao có thể lấy được hạt bụi đó?” Tuyết Liễu từ nhỏ đã lớn lên cùng ta, tiếp nhận nền giáo dục hiện đại, sao có thể lấy được hạt bụi đó?

“Có chuyện gì, nói tỷ tỷ nghe.” Ta để tâm chính là quá khứ của Mộ Dung Phong Vân với Minh Nguyệt, còn nàng lại để tâm cái gì?

“Khang Minh Nguyệt bây giờ đang ở Lăng gia.” Nàng buột miệng, cánh môi tràn ra nụ cười như có như không, “Lăng Sở Nam vẫn còn thích nàng.”

Ta bất giác đề cao âm thanh, “Ả đã có hài tử của Mộ Dung Phong Vân rồi, còn muốn đối với Lăng Sở Nam thế nào?” Nữ nhân này thật sự quá tham lam.

“Không có a.” Tuyết Liễu khẽ cau mày, “Ả nói hài tử là của Lăng Sở Nam.” Nàng đưa tay sờ sờ gương mặt. Là của Lăng... Lăng... Sở Nam?

Ta chớp chớp mắt, hàn ý từ trong mắt trào ra, “Ả đánh muội?” Nàng sẽ không vô duyên vô cớ sờ sờ gương mặt làm gì.

Tuyết Liễu cười càng lúc càng khó coi, nhẹ nhàng gạt đầu, “Ả đánh muội một bạt tay, cùng một lúc với Lăng phu nhân. Hai nữ nhân này nhốt muội trong nhà củi, đánh.”

Đôi mắt ta trở nên âm trầm, ngón tay siết chặt đến run lên, “Cái gì?” Tuyết Liễu tuy rằng không nói ra, thế nhưng ta biết, nàng nhất định đã chịu nhiều khổ sở.

Tuyết Liễu cười yếu ớt lắc đầu, “Quên đi, đã qua cả rồi.”

“Tại sao không phải kháng?” Vô Ưu võ công rất tốt, Vô Lệ chắc cũng không tệ.

“Tỷ biết Khang Minh Nguyệt giả trang giỏi thế nào không?” Tuyết Liễu tựa lưng vào ghế, nước mắt theo khóe mắt trào ra, “Chuyện tới nước này, Lăng Sở Nam vẫn như cũ cho rằng ả là một nữ hài tử ôn nhu động lòng người.”

“Giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hẳn rõ ràng nói người hẳn thích chính là nha hoàn đã cùng hẳn đêm đó, sao lại với muội...” Sao lại thành với Lăng Liễu Nhi? Còn kịch liệt ở hoa viên nhà người ta vụng trộm?

“Nam nhân mà, chính là như vậy...” Từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất, Lương Tuyết Liễu cười thâm, “Hắn yêu muội, yêu Liễu Nhi. Yêu Vô Lệ, yêu Liễu Nhi, cũng yêu Minh Nguyệt. Hôm nay đưa muội đến Mộ Dung gia, chính là muốn nói với tỷ, hẳn yêu muội. Hi vọng tỷ có thể đồng ý, để Vô Lệ làm thiếp.”

“Ngu ngốc.” Ta dùng ngón cái lau đi nước mắt trên mặt nàng, “Khờ quá, người hẳn yêu không phải đều là muội sao? Vô Lệ hoạt bát vui vẻ, Liễu Nhi uyển chuyển hàm xúc, không phải đều là muội cả sao?”

“Không giống.” Nàng thống khổ lắc đầu, “Hắn tại sao lại yêu Liễu Nhi, tại sao lại yêu cả hai người? Không công bằng, nam nhân tại sao có thể tam thê tứ thiếp, nữ nhân tại sao phải thờ chỉ một chồng. Hắn bây giờ chính là ăn trong bát, nhìn trong nồi, nhớ thương trong đất.”

Ta ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, nước mắt nóng hổi lăn ra viền mắt, “Tuyết Liễu, xin lỗi, xin lỗi, nếu như không phải ta đưa hai người đến với nhau, thì sẽ không...” Tất cả đều do ta tạo thành.

Tuyết Liễu rưng rưng lắc đầu, “Tỷ tỷ, không thể trách tỷ. Muội thích hẳn, nhiều năm về trước, muội đã thích hẳn rồi. Đa tạ tỷ, là tỷ thành toàn muội.”

“Tuyết Liễu, Minh Nguyệt kia rốt cuộc là chuyện gì?” Dám cướp nam nhân của tỷ muội bọn ta, ta sẽ không để ả sống được yên lành.

Tuyết Liễu lắc đầu, vùi mặt vào vai ta khóc nức nở, “Muội không muốn nói.”

“Vậy thì đừng nói.” Ta vỗ vỗ vai nàng.

“Tỷ tỷ, muội không muốn ở lại Lăng gia, chúng ta quay về Tê Phượng sơn trang đi.” Tuyết Liễu giống như một tiểu hài tử, nhẹ giọng khóc nức nở.

“Tuyết Liễu, không được. Hai người yêu nhau, nên tranh thủ. Về phần Minh Nguyệt...” Khuôn mặt ta trong nháy mắt trở nên rất hung tợn, “Để ả đi chết đi, đừng để ý làm gì.”

“Yêu hán nhiều năm như vậy, thế nhưng, trong mắt hán chưa từng có muội, muội mệt mỏi lắm rồi, thực sự mệt mỏi lắm rồi.”

“Tiếp tục kiên trì.” Ta ôn nhu vỗ vỗ lưng nàng, “Có tỷ tỷ ở đây, không sao hết. Muội không chỉ có một mình, phía sau muội còn có tập đoàn Lục thị, còn có Mộ Dung gia.”

“Tỷ tỷ, muội thật sự mệt mỏi lắm rồi.” Tuyết Liễu khóc rất thương tâm. “Muội muốn về nhà.”

Ta lạnh lùng cự tuyệt, “Không được, ngày mai ta đưa muội về Lăng gia.” Lúc này không phải lúc nên nhẹ dạ, không thể vì nhẹ dạ, khiến nàng ân hận nửa đời sau, “Ta để Tiểu Khiết đi theo.” Nha đầu Tiểu Khiết đó cũng không phải kẻ ăn chay.

(1) nhật tiến đầu kim: đầu: bình, hủ -> (một) ngày thu (cả) hủ vàng.

(2) Nguyên văn Hán Việt: tân quan thượng nhâm tam bả hỏa, chỉ những chính sách, kế hoạch do người mới đảm nhiệm chức vụ đề ra.

48. Q.1 - Chương 48: Yêu Huynh Là Được

Quá khứ dù sao cũng chỉ là quá khứ, ta không muốn tính toán làm gì. Nếu như ta gặp được hán từ tám năm trước, có lẽ, giữa hán và Khang Minh Nguyệt sẽ không xảy ra chuyện gì. Có điều, trên đời nào có nhiều cái ‘nếu như’ như vậy?

Vào thời điểm đó, hán không quen biết ta, cũng không yêu ta. Cho dù có yêu nữ nhân nào khác, cũng không tính là phản bội.

Kỳ thực, mọi chuyện cũng không phức tạp như vậy, chỉ là ta nhất thời suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Đặt mình vào hoàn cảnh của người ta mà suy xét một chút, hán không sai. Bất luận thế nào, yêu không phải là sai.

Đuổi Tuyết Liễu về lại Lăng gia, ta chọn trở lại bên cạnh Mộ Dung Phong Vân.

Ta tựa như một tiểu cô nương làm mình làm mẩy, sau cơn bực tức, cuối cùng cũng trở về nhà. Lý do bỏ nhà ra đi mất mặt nhất lịch sử, cùng lắm chỉ thế này thôi.

Lúc trở lại Mộ Dung gia, đã đến giờ ăn trưa. Căn dặn Tiểu Lan lấy thêm chén đĩa, ta không chút khách khí ngồi xuống dùng cơm.

Bởi một chén cơm trắng, ta hời hợt nói, “Tỷ, công việc ở tập đoàn Lục thị ta đã xử lý rồi, sau này, sẽ đi họp thường xuyên.”

Thanh Nhã sững sốt một chút, “Nếu muội thích, cứ đi làm đi. Nhân tiện suy nghĩ xem, tập đoàn Lục thị còn cần thêm bộ phận nào.”

“Cơ cấu làm việc ở tập đoàn Lục thị đã tốt lắm rồi.” Nói đến kinh thương, ta thua kém Thanh Nhã rất xa.

Có thể, ta là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tuyệt đối không phải một thương nhân thông minh tuyệt đỉnh.

Thanh Nhã gặt đầu, gấp rau cho ta, “Muội cũng nên làm việc cho quen đã, thời gian sắp tới, vị trí tổng tài phải để muội làm.”

“Đã biết.” Lệnh bài tổng tài cũng giao cho ta rồi, sớm muộn gì ta cũng tiếp quản tập đoàn Lục thị thôi.

“Có chuyện gì, trực tiếp căn dặn bộ phận cơ mật đi thăm dò. Có ai chọc giận muội, cứ tìm quản lý bộ bảo an. Từ nay về sau, tất cả của tập đoàn Lục thị đều uội.”

“Tỷ, tỷ không sợ ta phá sập tập đoàn Lục thị sao?” Thanh Nhã không phải quá tin tưởng ta rồi, giao tập đoàn Lục thị phú khả địch quốc cho ta, ngay cả ta cũng không có lòng tin vào chính bản thân mình.

“Từ nhỏ lớn lên bên nhau, khả năng của muội thế nào, chẳng lẽ ta lại không biết” Thanh Nhã lườm ta, ngoài cười nhưng trong không cười, “Kinh thương không giỏi bằng ta, nhưng âm mưu quỷ kế, giả dối hai mặt, gặp người thì nói tiếng người, gặp quỷ liền nói tiếng quỷ, chính là thế mạnh của muội. Suy cho cùng, chúng ta ai cũng có sở trường riêng. Sống trong thương trường, rất hợp với cá tính muội.”

Ta chột dạ cúi đầu, “Ta rất thuần khiết nha.”

“Ta gặp người vô số, chưa từng gặp ai xấu xa như muội.” Xấu xa? Dùng hai chữ này hình dung ta thật hơi quá đáng nha.

Ta đầu đầy hắc tuyến, “Lăng Sương cũng xấu xa a.”

Thanh Nhã suy nghĩ một chút, chăm chú gặt đầu, “Ừ, Lăng Sương cũng rất xấu xa.”

“Còn nàng thì gian trá.” Tỷ phu liếc Thanh Nhã một cái, nhàn nhạt nói một câu, “Tâm ngoan thủ lạt.”

Thanh Nhã lẩm bẩm nói, “Ta cùng lẩm chỉ độc chết hơn mười vạn đại quân, chàng lại nói ta tâm ngoan thủ lạt?” Hơn mười vạn... đủ ác, đúng là đủ ác, không phải ác bình thường.

Ta chuyển sang đề tài khác, “Khụ, tỷ, chuyện của Tuyết Liễu...” Chuyện của Tuyết Liễu, ta từng nói qua với tỷ ấy một lần.

“Tuyết Liễu tám tuổi đã vào nhà chúng ta, còn có tên khác là Mộ Dung Vô Lệ. Nếu như Lăng Sở Nam muốn nàng, nhất định phải hung hăng dọa dẫm.” Thanh Nhã bày ra bộ dạng hiển nhiên, “Bảo hoàng thượng phong nàng làm công chúa, chặn họng đám người Lăng gia lại.” Tỷ tưởng tỷ là ai? Muốn phong thì phong được à.

“Công chúa không phải muốn phong là phong.” Ta tốt bụng nhắc nhở.

Thanh Nhã không cho là đúng hừ lạnh, “Xí, nếu năm đó không phải lão tử cùng Tiệp nhi vào sinh ra tử, Hoàng Phủ Thành sớm đã bị tỷ phu muội đập khối ngai vàng rồi. Thiên hạ bây giờ, là họ Mộ Dung không phải Hoàng Phủ.”

Tỷ phu đầu đầy hắc tuyến, “Ta tạo phản cũng bởi vì nàng, đừng đem ta so sánh với những kẻ có dã tâm.”

Sao sao sao? Tỷ phu tạo phản? Tỷ tỷ cùng giám quốc công chúa bình loạn? Cái gì với cái gì a.

Nếu ta nhớ không nhầm, chủ mưu tạo phản năm đó là bá chủ Trung sơn, mà người cùng giám quốc công chúa đi bình loạn, chính là chiến thần tướng quân, lẽ nào...

“Ta đối với Hoàng Phủ Thành không hề có chút thiện cảm, bằng không, cũng không bảo tỷ tỷ thay mặt gả.” Có nội tình, có nội tình, tỷ tỷ cùng hoàng đế lão gia quả nhiên là có cái gì.

Thanh Nhã khinh bỉ nhìn hẩn, “Trùng Quan giận dữ vì hồng nhan (1), chàng tưởng chàng là Ngô Tam Quế à? Ngô Tam Quế ít nhất còn được làm một chức Vân Nam vương, còn chàng? Cái gì cũng không kiếm được, đã vậy còn đánh mất vị trí bá chủ một phương.” Bá chủ một phương? Tỷ phu quả nhiên không phải tầm thường a.

Tỷ phu than nhẹ một tiếng, “Thanh Nhã, nàng nói, thà chết cũng không nguyện làm nữ nhân của đế vương.”

“Ặc...” Thanh Nhã lập tức không nói gì, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Loạn tứ vương năm đó, chính là một dấu ấn không thể phai mờ trong lịch sử, cũng là câu đố nghìn năm. Vũ Lăng vương tại sao lại liên hợp cùng ba vị vương gia kia tạo phản, tới nay đều không ai được biết. Bên ngoài đồn rằng, Vũ Lăng vương không cam lòng dưới quyền người khác, thế nên tạo phản.

Nhưng thực tế, nguyên nhân phản loạn vô cùng đơn giản. Nếu không phải vô tình nghe được đoạn đối thoại này, ta cũng không biết nguyên nhân thật sự khiến tứ vương tạo phản. Một nữ nhân, thiên hạ đại loạn, chỉ vì một nữ nhân.

Sự tình năm đó, đã trở thành lịch sử. Bất luận tỷ phu có đúng là Vũ Lăng vương từng có địa vị ngang bằng với hoàng đế lão gia hay không, tỷ tỷ có phải là chiến thần tướng quân danh chấn thiên hạ hay không, đều không quan trọng.

Hôm nay, bọn họ đều chỉ là những người rất bình thường, là đôi phu thê bình thường như bao người khác, sống qua những người cũng hết sức bình thường. Nếu như tỷ phu thật sự trở thành đế vương, thì hai người sao lại có những ngày keo sơn gắn bó, chiêm diệp tình thâm thế này?

Ta lén lén liếc nhìn bọn họ, tự thán nói, “Tuy rằng quý vị đế vương rất tuyệt vời, thế nhưng ‘nhất tướng công thành vạn cốt khô’(2). Trong các triều đại đã qua, có triều đại nào tránh khỏi bị kịch phu thê bất hòa, cốt nhục tương tàn. Từ bỏ ngôi vị đế vương, chọn tình cảm chân thành suốt đời bên nhau, bạc đầu giai lão, chẳng phải là một loại hạnh phúc?” Ta không có tư cách bình luận việc bọn họ làm là đúng hay sai, ta chỉ nghĩ rằng, sống thật bình thường mới là hạnh phúc.

Mộ Dung Quyết cười nhạt, “Tất cả trên thế gian này, chỉ cần ta muốn, đều được một cách dễ dàng. Chỉ có điều, thứ ta muốn, chỉ có mình nàng.”

Ta mỉm cười gật đầu, “Đạt được mong muốn của mình, mới là hạnh phúc đích thực.”

Thanh Nhã thâm tình vô hạn ngưng mắt nhìn Mộ Dung Quyết, đáy mắt ẩn lệ như có như không, “Vứt bỏ giang sơn như họa đồi lấy khuôn mặt tươi cười của ta. Ta thật may mắn, vì đã gặp được nam tử si tình nhất thế gian.”

Ta vẫn câu nói cũ, “Tuy rằng quý vị đế vương rất tuyệt vời, thế nhưng ‘nhất tướng công thành vạn cốt khô. Trong các triều đại đã qua, có triều đại nào tránh khỏi bị kịch phu thê bất hòa, cốt nhục tương tàn. Từ bỏ ngôi vị đế vương, chọn tình cảm chân thành suốt đời bên nhau, bạc đầu giai lão, chẳng phải là một loại hạnh phúc?”

“Mộ Dung gia chúng ta không có dã tâm này.” Lời này của tỷ phu là thật, Mộ Dung gia ta, ai nấy đều chỉ mong bình thân.

Cho dù Tử Ly quý vị thái tử phi, cũng chỉ cầu cuộc sống bình bình phàm phàm.

Ta cũng cùng ý kiến với hần, giống như lơ đãng hỏi, “Phong Vân đâu rồi?”

Thanh Nhã trả lời, “Không rõ.” Mộ Dung Phong Vân luôn xem Mộ Dung gia như quán trọ, không biết hần ở đâu cũng là lẽ thường tình.

Bàn tay ấm áp thô ráp đột nhiên bao trùm lên hai mắt ta, lúc ta còn chưa kịp tự hỏi đã xảy ra chuyện gì, đã có vật gì mềm mại ấm áp đè lên môi ta.

Hơi thở nóng rực phả lên hai gò má, áp lực trên môi cứ tăng dần, bắt đầu vuốt ve, dường như rất quen thuộc, có thứ gì ướt ướt theo đó rời khỏi cánh môi ta, thâm nhập vào trong miệng.

Hần đang làm gì? Môi hơi hé ra, mặc cho thứ ướt ướt vừa mềm mại vừa kiên nghị đó di động nửa ngày trong khoang miệng, sau đó mới bất giác phát hiện ra thứ đó giống như đầu lưỡi, đầu lưỡi rất linh hoạt, như vậy thứ kẻ sát tên môi ta hần là môi của ai đó, động tác đang thực hiện có thể hình dung chính là hôn môi.

Hai tay ta đặt trên cổ hần, tinh tế hôn trả.

Hương vị nhàn nhạt, đặc biệt thế này, chắc chắn là Mộ Dung Phong Vân.

Mãi đến khi ta gần như không thở nổi, đầu lưỡi suýt chút bị hấn nuốt vào, nam nhân đè trên người ta mới bằng lòng buông ra. Ngón tay mơn trớn trên môi ta, “Nhớ muối quá.”

Ta cười quỵn rũ, ám chỉ nháy nháy mắt, “Muội cũng nhớ huynh a.”

“Nhớ ta mà còn chạy mất.” Mộ Dung Phong Vân luồn tay vào trong y phục của ta, kéo cái yếm vướng bận xuống, “Mặc nhiều như vậy làm gì?”

Ta bĩu môi oán giận, đưa tay kéo y phục của hắn, “Huynh mặc so với muội còn nhiều hơn.”

“Lúc đó đã đi đâu? Tại sao ta tìm mãi không gặp?” Hắn thở hổn hển thoát y phục trên người ta, hung hăng cắn lên đỉnh ngực mẫn cảm.

Bây giờ chẳng phải tìm được rồi sao? Không, không phải tìm được, mà là ta trực tiếp ngủ trên giường của hắn.

Từ trên ngum truyền đến một trận ** tê dại, ta nhin không được **, “A... Muội đến văn phòng tập đoàn Lục thị.”

“Đến đó làm gì?” Y phục trên người đã bị hấn cởi sạch, **.

Ta không cam lòng tỏ ra yếu kém kéo y phục trên người hắn xuống, “Muội là phó tổng tài, tổng tài tương lai, sao không thể đến đó?” Bất công quá, hắn thoát nhanh như vậy, còn ta lại chậm thế này.

Đầu lưỡi hấn di chuyển xung quanh ngực ta, “Bé con, cướp vị trí của ta.” (TN: E hèm, tình hình là... chữ “bé con” đó, trong bản gốc nó là “tiểu đông tây” (tiểu = nhỏ, đông tây = cái gì/vật gì/ thứ gì mà bạn QT thân yêu của chúng ta phang nó là ‘vật nhỏ’, bản thân bạn thấy ‘vật nhỏ’ này không hợp ngữ cảnh, “liều mạng” tán ‘đại’ từ ‘bé con’ [...], bởi bạn cũng không biết phải tán cái gì cho nó hợp ngữ cảnh mà không đổi nghĩa, mọi người thông cảm giùm ^^)

“Là huynh không cần mà.” Ta bĩu môi, bàn tay bé nhỏ đặt lên ngực hắn, “Giữa chúng ta còn phân biệt những thứ đó sao? Đã đến nước này rồi, còn phân bì với muội, chẳng phải... huynh chỉ đùa giỡn muội thôi sao?” Quan hệ của chúng ta từ lâu đã đến cảnh giới phu thê rồi, cứ nhiên lại theo ta phân chia tài sản. Ta lườm hắn một cái, “Huynh chỉ là muốn đùa giỡn muội? Không muốn lấy muội?”

Hắn rên lên một tiếng, ngón tay xâm nhập vào nơi ẩm ướt trong cơ thể ta, “Bé con, có thể thu hồi lòng phòng bị lại được không?”

Ta hờn dỗi ném ra một ánh mắt quỵn rũ, “Nào có phòng bị gì đâu?” Thuận tay kéo xuống lớp y phục cuối cùng trên người hắn.

“Bé con, từ trước tới nay ta chưa gặp qua nữ nhân nào thông minh như muội.” Ngón tay hắn tiếp tục xâm nhập, hung hăng cắn lấy đỉnh ngực ta.

“Bàn luận vấn đề này có phải không thích hợp không?” Nào có ai đang ** mà nói chuyện này.

Những nụ hôn tới tấp rơi lên ngực ta, “Ta xin thề, ta cùng Minh Nguyệt hoàn toàn trong sạch.”

“Ừm...” Ta mơ hồ lên tiếng, không muốn đi sâu vào vấn đề này.

Mộ Dung Phong Vân rút ngón tay ra, hừ một tiếng, ** xâm nhập sâu vào bên trong, “Nói, muội vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta.”

Ta buồn bực cười, móng tay cắm sâu vào da thịt hắn, “Này có tính là ngược đãi không?”

“Nói.” Hắn càng lúc càng nhanh va chạm vào cơ thể ta, “Nói muội yêu ta.”

Ta chậm rãi nhắm mắt lại, cong người nghênh hợp, “Muội...yêu...huynh.” Ta yêu hắn, nhưng không thể hứa hẹn gì với hắn.

“Ta cũng yêu muội.” Hắn tấn công càng lúc càng mãnh liệt.

“A!” Ta không thể tiếp tục suy nghĩ, chỉ có thể theo những đó mà thở gấp.

Cùng với sự chiếm hữu càng lúc càng thâm nhập, hơi thở của ta cũng càng lúc càng gấp gáp.

“Không.” Ta không được, cảm giác giống như bản thân sắp chết trong chấn động đau đớn cùng vui thích này rồi. “Không được.”

Bỗng nhiên, có một trận ** cuồng liệt đưa ta lên tận những đám mây, “A!”

Hắn xâm nhập càng lúc càng nhanh, sau mấy lần ra vào thật sâu, thân thể cứng đờ, trong cơ thể ta chảy ra dịch thể nóng bỏng.

Kích tình qua đi, hắn theo thói quen ôm ta vào lòng, “Ta cùng Minh Nguyệt thật sự không có gì, từ đầu tới cuối, ta căn bản chưa từng chạm tới nàng.”

Tựa vào ngực hắn, ta ngáp một cái, giống như một con mèo lười lên tiếng, “Muội muốn ngủ.” Không muốn bàn vấn đề này với hắn.

Mộ Dung Phong Vân hôn lên trán ta một cái, “Ngủ ngon, đừng nghĩ gì cả.”

“Là muội không tốt, là muội tùy hứng. Chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi.” Chúng ta căn bản không có ngày mai, tội tình gì phải tính toán chuyện quá khứ, tính toán một thứ nhảm chán như vậy.

Hắn ôm chặt lấy ta, “Lung nhi, là ta sai. Van xin muội, đừng rời khỏi ta.”

“Muội muốn ngủ.” Cuối cùng liền giả chết.

Hắn cũng không ép hỏi, chỉ ôm chặt ta vào lòng. Trong lúc mơ mơ màng màng, ta nghe thấy âm thanh trầm thấp của hắn, “Trừ khi ta chết, bằng không, sẽ không để muội rời khỏi ta.”

(1) Trùng Quan giận dữ vì hồng nhan: [Điển tích] Khi Ngô Tam Quế lãnh binh vào thành báỉ kiến tân chủ (Lý Tự Thành), đi tới Vĩnh Bình Sa Hà dịch quán thì gặp gia đình từ kinh thành trốn ra, Ngô Tam Quế hỏi:

“Người nhà của ta khỏe chứ?”

Gia đình nói: “Bị Sấm vương bắt rồi.”

Ngô Tam Quế nói: “Không sao, khi ta về sẽ thả.”

Lại hỏi: “Cha ta khỏe chứ?”

Đáp: “Bị bắt rồi.”

Ngô Tam Quế quả quyết nói: “Sau khi ta về liền thả.”

Lại hỏi: “Trần phu nhân (chị Trần Viên Viên) có khỏe không?”

Đáp: “Bị Sấm vương mang đi rồi.”

Lúc này, Ngô Tam Quế huyết khí trào dâng giận đến tím mặt, lớn tiếng nói: “Đại trượng phu mà không bảo vệ được một người nữ tử, còn mặt mũi nào nhìn người khác đây?”

Sau đó, quay đầu đánh về Sơn Hải Quan, lấy thân phận đại thần Minh triều, hướng quân Thanh đang ngày đêm tích trữ lương thực thỉnh binh thì, hi vọng Đa Nhĩ Cổn “Hợp binh ở để đô môn, diệt cỏ cho triều đình, vì đại nghĩa cho Trung Quốc.” Đây chính là điển tích “Trùng Quan giận dữ vì hồng nhan”, nói cách khác chính là Ngô Tam Quế vì danh kỹ Tô Châu Trần Viên Viên, đem giang sơn Đại Hán dâng cho người Mãn.

(2) Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Là một câu thơ trong “Kỷ hội tuế” của Tào Tông, hiện đại giải thích: “làm một tướng soái thành công là nhờ sự hi sinh của ngàn vạn người đổi lấy.”

49. Q.1 - Chương 49: Cắt Cổ Tay Không Tự Sát

Ta theo thói quen, tỉnh dậy trước khi trời sáng, theo bản năng dựa sát vào lòng người nằm bên cạnh, nhưng lại phát hiện ra, bên cạnh không có một bóng người. Sờ sờ chán đẽm, sớm đã không còn chút ấm áp. Trên chiếc giường lớn thế này, chỉ còn lại một mình ta.

Ta trở mình nằm ngửa, mở mắt ngơ ngác nhìn lên trên.

Trong lòng đau đớn, nước mắt cứ thế từng giọt từng giọt theo khuôn mặt lăn xuống, ướt đầm gối đầu.

Chỉ cần có thể tỉnh dậy trong lòng hân, ta đã thấy rất mãn nguyện rồi. Đáng tiếc, một ước nguyện nhỏ nhoi như vậy, cũng không thành hiện thực. Là ông trời keo kiệt không chịu cho ta một chút hạnh phúc nào, hay là... ta thực sự quá tham lam?

Tuy rằng mắt mắt, nhưng chuyện gì nên làm đều phải làm. Ta lúc nào cũng công tư phân minh, tuyệt không để chuyện tư tình làm chậm trễ công sự. Ta có thể chậm trễ, chỉ e những người khác không thể chậm trễ được.

Lau đi những giọt nước mắt trên gò má, ta hít một hơi thật sâu, tự nói với chính mình, “Người không phải nữ nhân bình thường, không có tư cách nói đến hai từ hạnh phúc. Vụng trộm mấy đêm rồi, người còn chưa thỏa mãn sao?”

Tắm rửa sạch sẽ, ta mặc y phục vào, nhanh nhẹn chải chuốt, cố gắng đem những chuyện không thoải mái này ném ra đằng sau.

Vào thời điểm này, sắc trời mờ mịt. Cảnh vật bên ngoài, chỉ thấp thoáng hình bóng mờ mờ ảo ảo.

Thổi tắt nến, ta đưa tay mở cửa, đón chào ngày mới.

Cửa vừa mở ra, một bóng người lập tức bổ nhào tới trước mặt ta.

Ta không ngờ rằng ngoài cửa có người, căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì, bị hân đè ngã xuống đất. Lúc hân ngã vào người ta, mùi máu tươi nồng nặc xông lên tới mũi.

Nam nhân trên người ngẩng đầu lên, suy nhược cười nói, “Lung nhi, ta... yêu...” Giọng nói hân yếu dần, rồi cuộc cũng không nói ra một chữ cuối cùng.

Ta bỗng nhiên tỉnh hân, nước mắt lại cứ thế theo khóe mắt lăn ra, “Đại ca... Đại ca...” Ta khó khăn đẩy hân ra, ngồi trên mặt đất, dồn sức đẩy đẩy thân thể hân, “Đại ca, huynh làm sao vậy?” Ta lúc nào cũng rất lãnh tĩnh, nhưng khi đối mặt với hân, đều không thể khống chế được bản thân mình.

Mùi máu tươi càng lúc càng nồng, ta giơ tay lên, mới phát hiện lòng bàn tay toàn là những vết máu nhìn thấy mà giật mình.

Tự nhéo mình một cái, ta nhanh chóng tự trấn tĩnh mình.

Đốt nến lên, căn phòng dần dần sáng hân. Khi nhìn rõ được bộ dạng hân lúc này, nước mắt, lần thứ hai ào ạt chảy ra.

Ta không rõ hân rốt cuộc đã tới chỗ nào, thế nhưng, y phục trên người hân tất cả đều bị máu nhuộm đỏ, không có chỗ nào là không nhìn thấy máu.

Ta quỳ xuống trước mặt hân, nhẹ nhàng xé bỏ y phục trên người hân ra.

Ngay khi nhìn thấy vết thương trên ngực hân, ta không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, chỉ có nước mắt là không ngừng lăn ra.

Khắp nơi trên ngực hân đều chi chít lỗ nhỏ, máu thịt không rõ ràng.

Hân bất ngờ chậm chậm mở mắt ra, mỉm cười, “Ngốc... Ta... không sao.” Mộ Dung Phong Vân giơ tay, lau đi nước mắt lăn dài trên má ta, “Lung nhi... Đừng khóc.”

Nước mắt cứ rơi xuống liên tục, ta trấn định tiếp tục thoát y phục của hân. Phải biết bị thương ở đâu, ta mới có thể xử lý vết thương được.

Mộ Dung Phong Vân giữ tay ta lại, “Lung nhi, muội nghe ta nói, người của Viêm Vương phủ sắp tìm tới đây rồi, muội...” Hắn xem ta là người thế nào. Hắn là đại ca ta, lại là phu quân cùng ta có quan hệ phu thê thật sự. Huynh muội thì nên có nạn cùng chịu, phu thê lẽ ra phải sống chết có nhau. Dạ Phượng ta tuy rằng không phải loại người gì tốt, nhưng không đến mức vô tình vô nghĩa.

Xoay người tìm dưới ngăn tủ một vò rượu mạnh lâu năm, ta do dự một chút, kéo cái yếm ra, nhẹ nhàng giúp hắn lau miệng vết thương, “Đừng nói gì cả, để muội xem miệng vết thương cho huynh.” Không tìm được vải vóc thích hợp, dùng yếm là tốt nhất.

Rượu mạnh kích thích lên vết thương, Mộ Dung Phong Vân nhin không nhin rên rỉ, “A... Lung nhi... Muội... nghe ta nói... Cây trâm ta tặng muội là... bảo bối...” Lời nói gián đoạn, ta căn bản không nghe rõ hắn rốt cuộc muốn nói cái gì.

Ta nghiêm mặt, cắt đứt lời hắn, “Đừng nói nữa, muốn chết thì cùng chết, muốn sống thì cùng sống.” Khẩu khí có hơi hung ác, nhưng động tác vẫn ôn nhu vạn phần.

“Nếu như ta có gì bất trắc, muội cầm cây đó đi tìm...” Cây trâm? Là di vật của nương hắn?

“Huynh đang để lại di ngôn à?” Ta hết sức chuyên chú đẩy máu bầm trong miệng vết thương hắn ra, “Huynh đừng nói là huynh chết, ai sẽ chăm sóc muội cả đời đây. Dạ Phượng không cần ai chăm sóc, chỉ cần mình huynh. Nếu như huynh chết, muội lập tức tái giá.” Ặc... Hình như ta vẫn chưa gả đi mà.

“Muội...”

“Lấy võ công của muội, mang theo huynh chạy đi là không thành vấn đề. Tỷ tỷ, tỷ phu thân phận đặc thù, Hoàng Phủ Viêm không dám động đến họ đâu. Về phần Tiểu Ly, càng không cần huynh lo lắng.” Phóng mắt khắp thiên hạ, không ai có thể đối đầu với Mộ Dung gia.

Mộ Dung Phong Vân sắc mặt tái nhợt, môi trở nên trắng bệch, “Không được... Lung nhi, ta... không muốn liên lụy Mộ... Dung gia. Không muốn... liên lụy cha nương, mau dẫn ta rời khỏi đây.”

“Ặc.. Huynh nói nửa ngày không phải trần trời hay sao.” Ta mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng vẫn không ngừng động tác.

Hắn ra sức gượng cười, “Ngốc, ta... nếu như ta chết... muội làm sao bây giờ?”

“Đại ca, có kim sáng được không?” Lúc này không phải lúc nói chuyện yêu đương, giữ lại cái mạng nhỏ cho hắn mới là quan trọng.

Hắn từ trong người lấy ra một lọ kim sáng được, “Cho muội.” Hành tẩu giang hồ, được phẩm lúc nào cũng phải mang theo. Bằng không, có thể chỉ vì một chút bệnh vặt mà chết tức tưởi.

Ta nhận lấy kim sáng được, nhin không được oán giận, “Biết rõ bản thân mình bị thương, tại sao không dùng?”

“Ta... dùng rồi.” Mộ Dung Phong Vân cười khổ, “Trước khi... quay về...A... nhẹ một chút... Ta đã dùng qua đơn được, cũng đã xử lý... qua... vết thương.” Chả trách tinh thần hắn ngày càng hồi phục.

Ta thở dài một hơi, “Vậy thì tốt rồi.”

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt ta, trong mắt tràn ngập nhu tình, “Nha đầu ngốc... khi mũi tên đó bắn vào người ta, ta... đã tự nói với mình là không... được chết. Muội cần ta, bảo bối của chúng ta... cũng cần ta.”

Tuy rằng hắn chỉ nói qua loa, nhưng ta có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của hắn khi đó.

Ta cố kiềm nước mắt, thương xót nức nở thút thít, “Huynh đương nhiên không thể có chuyện gì rồi, muội cần huynh.” Tay ta chậm rãi xoa xoa bụng, “Có thể, trong đây đã có tiểu bảo bối rồi, không chỉ có một người đâu. Nếu như huynh chết, để hai người chúng ta mẹ quả con cô bị người ta khi dễ à?” Trải qua mấy ngày ‘cày cấy’, nói không chừng ta thật sự có rồi.

“Ngoan...” Hắn cười cười, ngón tay thô ráp lướt qua môi ta, “Muội khóc... khiến ta đau lòng.”

Ta nắm tay hắn, ấn trên má mình, “Đại ca, hứa với muội, phải cùng muội sinh thật nhiều tiểu bảo bối.” Vừa dứt lời, một trận tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền tới.

Ánh mắt ta phát lạnh, “Có người.” Ít nhất cũng khoảng trăm.

Nếu ta đoán không nhầm, hẳn là truy binh của Viêm Vương phủ.

Hắn đỡ lấy vai ta, vội vã đứng lên, “Lão bà, đi.” Hắn dùng lực quá mạnh, chạm đến vết thương, máu tươi lần thứ hai từ trong ngực chảy xuống.

“Thay quần áo.” Ta tiến vào bên trong, lấy một bộ quần áo đưa cho hắn, “Thay quần áo, những chuyện khác để muội ứng phó.” Đi tới bên người hắn, ta bắt đầu giúp hắn thay y phục.

Nhìn thấy những vết thương ghê sợ đó, ta suýt chút nữa bật khóc. Thế nhưng, ta cố gắng nhịn. Tình huống nguy cấp, nhất định phải khống chế tâm trạng của mình.

Nhanh chóng giúp Mộ Dung Phong Vân thay y phục đằng hoàng, ta dìu hắn tới ngồi trên ghế, “Không được nhúc nhích, nếu như dám động đây, muội cả đời cũng không sinh tiểu bảo bảo cho huynh.” Ta giống hệt như một nữ hài xấu tính, bĩu môi.

“Được, không động đây.”

Dùng lửa thiêu trụ y phục dính máu, tro bụi toàn bộ đổ xuống hồ làm phân bón, hài cốt không còn.

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, ta đánh vỡ một cái chén sứ, lạnh lùng cắt một đường trên cổ tay, chảy ra một đường máu. Mảnh sứ vỡ sắc bén xẹt qua, máu chảy không ngừng.

“Lung nhi...” Mộ Dung Phong Vân nhất thời hốt hoảng, vội vàng đứng dậy kéo tay của ta, “Muội làm gì vậy?” Bởi vì kích động quá độ, động tác quá mạnh, không thể tránh được động đến vết thương, nét mặt hắn hiện lên một chút thống khổ, “Ngốc, ta không uội vì ta tự tổn thương mình.”

Ta lạnh lùng nhìn máu tươi bắn ra, “Đại ca, nếu có ai hỏi, huynh nói muội vì không muốn gả, bị huynh mắng vài câu, nên muội cắt cổ tay, khóc chạy ra ngoài. Sau đó, huynh lại tìm muội về đây.” Có thể đuổi tới đây, tuyệt đối là vì lần theo dấu máu. Bọn họ có chứng cứ, ta phủ định chứng cứ. Muốn đụng đến nam nhân của ta, trước tiên bước qua xác ta cái đã.

Môi hắn khê run lên, “Muội...” Một đại nam nhân, đừng làm ra biểu tình sắp khóc như vậy, khó coi chết đi được.

Ta không chút khách khí cắt đứt lời hắn, “Trừ khi huynh muốn máu của muội chảy xuống uống phí, bằng không, đừng cự tuyệt.”

Vừa dứt lời, tiếng bước chân đã gần tới cửa. Ta kéo làn váy lên che mặt, nhả ra hai giọt nước mắt, bắt đầu gào lên khóc lóc kể lể, “Đại ca, huynh không thiết sống nữa, huynh đừng chạm vào muội, trừ phi huynh đồng ý giúp muội đào hôn, bằng không, muội chết trước mặt huynh...” Ta lạnh lùng nhìn mấy cây đuốc bên ngoài, diện vô biểu tình, nhưng trong giọng nói lại nghẹn ngào khôn tả, “Huynh muốn làm gì? Đừng đụng vào muội, huynh hứa với muội, muội mới chịu băng bó vết thương, bằng không, cứ để muội chảy máu đến chết đi.”

“Tử Lung, muội đừng... như vậy, hoàng mệnh khó cãi, để đại ca xem thương thế của muội thế nào rồi nói.” Đáy mắt Mộ Dung Phong Vân hiện lên một tia đau đớn, hợp diễn cùng ta.

“Không, nếu như huynh không giúp muội đào hôn, cứ để muội chảy máu đến chết.” Ta cùng hắn ngồi bất động trên ghế, há mồm biểu diễn.

Máu chảy ròng ròng, sàn nhà nhuộm đỏ một mảng lớn. Mộ Dung Phong Vân lần thứ hai kích động nắm lấy cổ tay ta, “Ta hứa với muội, cầm máu trước đi.” Mộ Dung Phong Vân hầu như rống giận.

Giờ này khắc này, hẳn đã không phải là diễn kịch nữa.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, ngoài cửa đứng đầy thị vệ vương phủ, chỉ chít như kiến. Ánh lửa mờ lung, khó chịu đến ta không mở mắt ra được.

Hoàng Phủ Viêm đầu lĩnh liếc mắt nhìn vết máu trên sàn nhà, lại liếc nhìn cổ tay ta, thản nhiên nói, “Mộ Dung cô nương, làm sao vậy?”

Ta bỏ mặc Mộ Dung Phong Vân, kích động vọt tới trước mặt hắn, “Con bà nó, còn không phải tại người. Hoàng đế lão cha ngươi ăn no rồi việc, đương không đòi gả ta cho người. Nếu phải gả cho người, ta tình nguyện tự sát.” Động tác vô cùng kịch liệt, máu chảy càng lúc càng nhiều hơn.

Mộ Dung Phong Vân sắc mặt càng thêm tái nhợt, lập tức chạy tới bên người ta, “Ta hứa giúp muội đào hôn, không được chạy đi nữa.”

“Muội phải đào hôn, bằng không, muội thà chết.” Ta lần thứ hai gất gỏng bỏ mặc hắn, giống như cuồng loạn rống lên, “Cút ngay...”

Nhìn ta máu chảy ròng ròng, Mộ Dung Phong Vân hầu như sợ đến ngất xỉu, “Mộ Dung Tử Lung.” Hắn nổi trận lôi đình hét lớn, không cần biết ta có đồng ý hay không, kéo ta đến cạnh bàn, cầm lấy kim sáng được rắc vào vết thương.

Mộ Dung Phong Vân hiện đang bị trọng thương, căn bản không thể chế ngự được ta, “Tránh ra, muội không cần.” Ta dồn sức đẩy hắn ra, bỏ mặc tất cả lao ra ngoài.

Lúc chạy qua người Hoàng Phủ Viêm, hắn vươn tay ngăn ta lại, “Mộ Dung cô nương, hà tất xúc động như vậy.”

“Không liên quan đến người.” Đại khái là do mất máu quá nhiều, ta bắt đầu cảm thấy choáng váng.

“Người là thê tử tương lai của ta, sao lại không liên quan đến ta được.” Hắn liếc mắt nhìn cổ tay ta, “Máu chảy không ngừng, trừ khi, người thật sự muốn chảy máu mà chết.” Đây là thái độ hắn đối với thê tử sao? Ta không thể không nói, hắn đủ nhẫn tâm.

Mộ Dung Phong Vân mặt xám như tro, khẩn trương nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của ta, “Đừng kích động Tử Lung.” Phong Vân, máu của muội chảy không uống phí.

Ta cười lạnh, “Huynh yên tâm, hắn cùng muội không thân không thích, cho dù chọc tức muội, muội cũng không chạy ra ngoài, dự định chảy máu mà chết. Đại ca, huynh thật khiến muội thất vọng. Giúp muội đào hôn thì có gì khó chứ? Tại sao lại không chịu giúp muội?” Ta sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu không vào đề, ta thật sự sẽ chảy máu chết mất.

Giọng nói Thanh Nhã từ phía sau truyền đến, “Viêm vương, ngài đêm khuya tới thăm, chẳng hay là có việc gì.” Rốt cuộc cũng tới rồi.

Thanh Nhã cùng tỷ phu từ trong đám người đi tới, lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Viêm. Thần thái động tác, không khác nhau mấy.

Hoàng Phủ Viêm áy náy cười, “Chỉ là hiểu lầm, ngày khác Hoàng Phủ Viêm sẽ đến nhà tạ tội.”

Kế bên có kẻ dường như không phục, nhin không được đứng ra, “Vương gia, vết máu rõ ràng...” Dám nói ra, người chết chắc rồi.

“Câm miệng.” Hoàng Phủ Viêm trừng mắt cắt ngang lời hắn.

“Vết máu gì?” Ta vờ như không hiểu. “Lẽ nào ta cả quyền được tự sát cũng không có hay sao? Hoàng Phủ Viêm, người đừng khinh người quá đáng.”

Hoàng Phủ Viêm nhàn nhạt liếc nhìn vết máu trong phòng, lại liếc mắt nhìn máu chảy trên cổ tay ta, “Mộ Dung tiểu thư nghỉ ngơi cho khỏe, bản vương ngày khác tới thăm. Tướng quân, phu nhân, quấy rầy rồi.”

Mãi đến lúc này, Thanh Nhã mới chú ý tới cổ tay của ta, ba bước nhập làm hai bước chạy đến bên cạnh ta, “Bảo bối à, tay con bị sao vậy?”

Ta ngang bướng hừ lạnh, “Đào hôn, tự sát.” Sắc mặt của ta đã tái nhợt như giấy, tùy thời có thể ngất xỉu.

Mộ Dung Phong Vân thừa lúc ta không để ý, đem mảnh vải đã kéo xuống từ lâu khóa lại trên cổ tay ta, “Muội muội lấy cái chết uy hiếp con giúp muội ấy đào hôn, con mắng muội ấy vài câu, nên muội ấy khóc lóc chạy ra ngoài. Không ngờ để lại vết máu, khiến Viêm vương hiểu lầm.” Ngữ khí hắn càng lúc càng lạnh, “Vương gia, ngài tự ý xông vào phủ tướng quân, rốt cuộc là muốn làm gì? Lẽ nào, là Mộ Dung gia ta phạm phải tội lớn tày trời gì sao?”

Hoàng Phủ Viêm diện vô biểu tình, “Phong Vân công tử nói đùa, chỉ là hiểu lầm, bản vương xin tạ tội với tướng quân cùng phu nhân. Ngày mai, đến nhà thỉnh tội.” Hần vén áo choàng, tách khỏi dòng người bước ra, “Đi.”

Nhìn đại đội quân mã đi xa, chân ta mềm nhũn, tê liệt ngồi sụp xuống đất, mồ hôi theo trán, từng giọt rơi xuống.

Mộ Dung tướng quân đảo mắt nhìn qua ‘huynh muội’ chúng ta, lấy một viên dược hoàn nhét vào miệng ta, “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Thanh Nhã vươn về phía tỷ phu, “Đưa đây.”

Tỷ phu diện vô biểu tình, lấy ra hai cái bình sứ đặt vào tay Thanh Nhã, “Viên màu hồng là để uống, thuốc bột màu trắng là dùng ngoài.”

“Toàn bộ cho hai người.” Thanh Nhã đem hai cái bình ném lên trên bàn, xoay người bước ra ngoài, “Đừng quên, chúng ta là người một nhà, họa phúc có nhau. Viêm vương thì có là cái rắc gì, nếu như cao hứng, lão tử tùy thời có thể giết chết hắn. Bộ cơ mật của tập đoàn Lục thị chẳng lẽ chỉ biết ngồi không? Chuyện gì cũng tự mình động thủ, vậy nuôi bọn chúng làm gì?” Thanh Nhã cùng tỷ phu đi xa, bóng lưng dần dần biến mất.

Bóng lưng bọn họ càng lúc càng xa dần, thanh âm cũng càng lúc càng nhỏ, “Lão bà, thỉnh tôn trọng ** của chúng, chúng ta làm như không biết gì...”

“Hai tên tiểu tử đáng chết này, chúng ta là người một nhà mà, không biết bọn chúng chảy máu thì chúng ta đau lòng à? Tiểu hài tử đáng chết...”

Mộ Dung Phong Vân đóng cửa lại, “Lung nhi, lên giường nằm đi.”

“Đại ca, huynh không sao chứ?” Chung quy là do mất máu quá nhiều, ta đầu óc choáng váng, còn có chút cảm giác buồn nôn.

“Ta không sao, muội mới có chuyện đó.” Mộ Dung Phong Vân mặt vàng như đất, môi cũng trắng bệch, “Nằm xuống.”

“Huynh mới nên nằm xuống a.” Ta chỉ là mất máu quá nhiều, còn Mộ Dung Phong Vân, lại thân bị trọng thương.

“Vậy cùng nằm đi.” Sắc mặt hần lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Được.”

Khi nằm bên cạnh Mộ Dung Phong Vân, ta đã quen dựa sát vào ngực hắn. Không cần thận chạm tới vết thương trên ngực, khiến hần kêu lên một tiếng đau đớn. Ta co rút thân thể, giữ khoảng cách với hắn.

Hần vươn tay, ôm ta vào lòng, “Chỉ khi ôm muội vào lòng, ta mới thật sự có cảm giác nắm giữ được muội.”

Ta cuộn người trong lòng hắn, nước mắt lặng lẽ trào ra, “Hứa với muội, không được làm những chuyện nguy hiểm nữa. Vì muội, vì bảo bảo của chúng ta.”

“Ngốc nghếch, vì muội, vì bảo bảo, ta nhất định không sao.” Hơi thở hần gấp gáp, rõ ràng là đang cố nén đau đớn.

Rõ ràng biết hần rất đau đớn, nhưng ta không thể làm được gì hơn, “Nếu như không phải vì muội, huynh vẫn như trước là Phong Vân công tử tiêu dao thế ngoại, sẽ không bị cuốn vào đấu tranh chính trị thị thị phi phi, lại càng không bị thương nặng như vậy.” Nước mắt chảy ra càng lúc càng nhiều, giống như nước mắt cả đời ta, đều trong hôm nay mà trào ra hết.

Hần than nhẹ một tiếng, ôm ta càng lúc càng chặt, “Ngốc, cho dù không có muội, ta cũng trốn không khỏi cảnh thị thị phi phi. Là ta liên lụy muội, không phải muội liên lụy ta.”

“Mộng Lộ tỷ... đại ca đã nói hết với muội rồi.” Trong tiềm thức vẫn xem Mộng Lộ là nữ nhi, nhất thời không thể sửa được.

“Lung nhi, đừng ngốc như vậy. Sau lưng mỗi người, đều có những chuyện không muốn nói cho người khác biết, ta cũng vậy. Có thể, người muội nhìn thấy, cũng không phải ta chân chính. Lung nhi...” Mộ Dung Phong Vân dừng lại một chút, “Kỳ thực ta là...”

Ta nhẹ nhàng cắt đứt lời hắn, “Không cần nói, trong lòng muội, huynh chỉ là Mộ Dung Phong Vân.” Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Bất luận thế nào, huynh chỉ cần xem muội là Lung nhi của huynh, được chứ?” Ta không nói cho hắn biết bí mật của ta, ta cũng không muốn biết bí mật của hắn. Ta chỉ muốn quý trọng bản thân mình hiện tại, cùng hắn giờ giờ khắc khắc được ở bên nhau.

Hắn cúi đầu, hôn lên trán ta, “Lung nhi, muội nhớ kỹ, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải cất giữ thật kỹ cây trâm ta tặng.” Ta mơ hồ nhận ra cái gì, nhưng lại không tìm ra đầu mối.

“Được.” Ở trong lòng hắn, ta an tâm nhắm mắt lại.

“Lung nhi...”

“Sao.”

“Mới mấy ngày thôi mà, muội có lẽ chưa có bảo bảo đâu.” Mộ Dung Phong Vân trầm mặc một hồi, “Ta thấy mình vẫn cần nỗ lực.”

“Thôi, muội thấy nhức đầu lắm.” Sống tới bây giờ, chưa từng thấy qua nam nhân nào sắc như vậy, vừa mới nhặt về cái mạng nhỏ, đã bắt đầu động dục rồi. “Nếu như muội nhớ không nhầm, huynh bị thương rất nặng.”

“Ta muốn muội.”

“Nếu như huynh muốn muội vì vết thương chảy máu quá nhiều mà chết, vậy thì đến đây.” Lấy trình độ hào sắc của hắn, có chết cũng không tha cho ta.

“Ta cần thận một chút, không sao.” Nhất định là dói đến mê sảng rồi.

“Ừ, huynh kỹ thuật giỏi mà. Thi Thi, Thúy Châu, còn có cái gì... Mẩu Đơn... Hồng nhan tri kỷ của huynh hằng hà sa số.”

Nhắc lại chuyện phong lưu của hắn, Mộ Dung Phong Vân ngoan ngoãn nhận mệnh, “Ngủ đi.”

Ta bắt đầu chuyển sang đề tài khác, “Trên ngực huynh tất cả đều là dấu vết bị tên bắn, chuyện là sao?” Loại tình huống bây giờ, tựa hồ không thích hợp bàn chuyện ‘ăn’ hay ‘không ăn’. Cho dù muốn ăn, cũng không có khí lực.

“Nửa đêm xông vào Viêm vương phủ, bị bắn thành tổ ong.” Hắn miễn cưỡng nhắm mắt.

Ta nháy mắt mấy cái, cười bốn cợt, “Sao tự nhiên lại tới đó làm gì? Đêm qua không mệt chết huynh sao?” ‘Chơi đùa’ cả đêm, còn có tinh lực đi làm ăn trộm? Ừ, nhất định là kỹ thuật của ta không được giỏi.

“Ăn no muội liền có sức.” Mộ Dung Phong Vân mở mắt, cười đến vô cùng mờ ám.

“Đáng ghét.” Ta đỏ mặt, “Ý muội là, chuyện gì mà phải gấp như vậy.”

“Ta đến lấy thứ ta cần, sau đó mới có thể đưa muội đi.” Hắn thật sâu nhìn chằm chằm ta.

Đôi mắt ta bắt đầu ảm đạm, “Huynh muốn cái gì?” Thứ hắn muốn, rốt cuộc là cái gì?

Ta bắt đầu hiểu kỳ bí mật của hắn.

Mộ Dung Phong Vân lắc đầu, “Không quan trọng, ta muốn cái gì đã không còn quan trọng nữa.” Hắn kéo tay ta, hôn lên miệng vết thương một cái, “Ta xin thề, không bao giờ để muội phải bị thương nữa.”

Ta mỉm cười, “Huynh đừng quên, muội cũng không phải là thiếu nữ tử. Dạ Phượng muội lặn lội giang hồ nhiều năm, cũng không phải hư danh đâu.”

Hắn dịu dàng ôm chặt lấy ta, “Ngủ đi, ta ở đây trông chừng.”

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, nhắm mắt lại, ngọt ngào đi vào mộng đẹp.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, ta rất muốn nói với hân: Phong Vân, dựa vào năng lực của huynh, có thể bảo hộ muội sao?

Đương nhiên không phải xem thường năng lực của hân, mà là... năng lực của ta và hân tương đương, còn cần bảo vệ?

50. Q.1 - Chương 50: Bí Mật Của Phong Vân

Mộ Dung Phong Vân thân bị trọng thương, bản thân ta lại thiếu máu trầm trọng, trong nửa tháng này, hai chúng ta phải làm tổ trong Phong Vân Các để dưỡng thương.

Hạ nhân Mộ Dung gia rất tôn trọng chủ nhân, ngoại trừ mỗi buổi sáng đến đây quét dọn, không ai quấy rầy chúng ta. Về phần Thanh Nhã và tỷ phụ, mỗi ngày không biết làm cái gì, ngoại trừ đứng hạm ngồi vào bàn ăn, hai người căn bản mất tâm mất tích. Cho nên, dưới tình huống không thể công khai quan hệ này, ta có thể cùng Mộ Dung Phong Vân gần gũi. Giống như phu thê, mỗi ngày gặp mặt, đồng sàng cộng ẩm.

Ta và hân đắm chìm trong hạnh phúc, nhiều lúc quên mất chính mình là ai, cũng quên mất nhiệm vụ của mình, mãi đến khi... Mộng Lộ xuất hiện.

Lúc Mộng Lộ tới, đã là nửa sau giờ Ngọ. Mộ Dung Phong Vân ôm ta đặt lên giường, hôn nhẹ ta thở hổn hển, sắc mặt chuyển hồng. Mắt thấy cục diện không còn khống chế được, ngoài cửa đột nhiên vang lên một âm thanh bốn cột, “Phong Vân công tử, chàng thật quá vô tình mà, có người mới, quên mất người cũ là ta. Oa Oa... Ta không thiết sống nữa.”

Mộ Dung Phong Vân cố nén lửa giận, lôi kéo vạt áo của ta, hôn lên môi ta một cái, chậm rãi xoay người, “Lại tới quấy rối nữa rồi, người chán sống rồi sao?”

Mộng Lộ ưu nhã tiêu sái tiến vào, cúi đầu khóc thút thít, “Phong Vân công tử, chàng thật vô tình. Người ta chính là nữ nhân chàng yêu thích nhất mà, bây giờ chàng lại cứ nhiên không cần ta.” Một nam nhân lại có hành động như thế này... Ặc... thực sự khiến ta buồn nôn.

Mộ Dung Phong Vân trở mình ngồi trên giường, giống như chỗ không người, ôm ta hôn một cái, “Nếu như người muốn làm nữ nhân, ta đem kéo đến cất ở dưới cửa người là được.”

Đáng ghét, trước mặt người ngoài còn dám làm như vậy. Ta hai má đỏ hồng, nhẹ nhàng giãy dụa, “Có người kia.”

Phong Vân ôm lấy ta, tay không an phận, “Đừng để ý đến tên yêu nhân chết tiệt đó, đến lúc chịu không nổi nữa hân sẽ tự động rút lui.”

Mộng Lộ ưu nhã cười, rót một chén trà, “Phong Vân, ta cứ tưởng người đồng tính luyện ái hay gì gì đó. Bây giờ xem ra, tính lực có thừa nha.”

Mộ Dung Phong Vân đẩy ta ngã trên giường, ** chuyển động trên cánh môi mềm mại, “Đừng cản trở thiếu gia ta cùng phó tổng nhà người thân thiết, trừ khi người muốn bị thôi việc.” Nam nhân này, càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Ta xấu hổ lảng tránh, lại bị chế trụ hạ thân, không thể nhúc nhích được. Đêm nào cũng bị hân ăn. Vậy còn chưa đủ. Lấy tính lực của hân, đem bán ôi giới chụp ** xấu xa là tốt nhất.

Mộng Lộ trợn trắng mắt, đi tới trước giường vỗ vỗ vai hân, “Phong Vân người làm ơn biết kiềm chế chút được không? Thật sự đói khát vậy à?”

Ta từ dưới thân hân vươn đầu, mặt đỏ hồng lên, “Mộng Lộ đại ca, chúng ta mở công ty điện ảnh chụp **, để hân làm nam chính.”

“Huynh đệ, cho dù người có đói khát mấy, chúng ta cũng quá quen rồi, chỉ là phiền người nghĩ cho cảm nhận của nữ chính được không?” Mộng Lộ ho khan một tiếng, “Rất xấu hổ đó.”

“Có gì nói mau.” Mộ Dung Phong Vân ôm ta ngồi dậy, “Đừng làm phiền người khác.”

Mộng Lộ nhìn ta một cái, “Phó tổng tài, chuyện ngài giao phó đã giải quyết xong rồi.”

“Ừ.” Ta hơi gật đầu, trong lòng đã nắm chắc.

Mộ Dung Phong Vân rất bất mãn trừng mắt nhìn Mộ Dung Lộ nói, “Nói xong rồi, người có thể rút đi.”

“Ta chính là bà mai của hai vị a.” Mộ Dung Lộ lắc đầu, thở dài một hơi, “Động phòng rồi, lại ném ta qua vách tường, có người nào như vậy không?”

“Huynh quen lắm bạn xấu.” Ta liếc mắt nhìn Mộ Dung Phong Vân, gắt gỏng, “Đẩy ta vào hố lửa.” Từ lúc cùng Mộ Dung Phong Vân ở chung một chỗ, ta rất đáng thương mỗi ngày đều sống trong dầu sôi ‘lửa bỏng’.

Mộ Dung Lộ dùng ngón trỏ chọc chọc vào vào người Phong Vân, “Huynh đệ, ta biết là người đói khát lâu ngày. Nhưng mà, phiền người kiềm chế chút đi. Người không có việc gì làm, nhưng tổng tài chúng ta còn phải lo cho tập đoàn Lục thị. Người cả ngày cật người ta trên giường làm loạn, còn sức đâu mà làm việc chứ? Nếu có một ngày tập đoàn Lục thị đóng cửa, người chính là tội nhân thiên cổ.”

Nếu nữ nhân khác mà nghe thấy những lời này, nhất định xấu hổ đến chết, nhưng ta thì không, “Cố gắng sinh một người thừa kế, sau khi hấn kế thừa tập đoàn Lục thị rồi, chúng ta có thể trốn ở nhà ăn.” ** rất bình thường, tuy rằng xấu hổ, nhưng không cần phải xấu hổ đến không thiết sống.

Mộ Dung Phong Vân ôm ta, nhíu mày, “Những gì cần nói đã nói hết chưa? Người rút đi được rồi.”

Mộ Dung Lộ tự tiểu phi tiểu, ý tứ sâu xa nhìn Mộ Dung Phong Vân, “Ta nói thiếu gia, chẳng lẽ người dự định chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn.”

“Vậy là ý gì?” Mộ Dung Phong Vân không cho là đúng nhíu mày, “Năm đó Vũ Lăng Vương có thể bỏ qua, cùng chiến thần tướng quân ẩn cư, tại sao ta không thể?” Ta mơ hồ nhận ra cái gì, cảm giác lạnh cóng từ lòng bàn chân truyền đến.

Một tay ta nắm chặt Mộ Dung Phong Vân, tay còn lại hơi run một chút, “Tất cả trên thế gian, chỉ cần hấn muốn, đều có thể có một cách dễ dàng. Song, tất cả hấn muốn, chỉ là nàng. Chiến thần tướng quân nói: Vứt bỏ giang sơn như họa để đổi lấy nụ cười rạng rỡ của nàng. Nàng rất may mắn, gặp được nam tử si tình nhất thế gian. Ta nhận thấy: Tuy rằng quý vị đế vương phú quý tuyệt vời, nhưng nhất tướng công thành vạn cốt khô. Trong các triều đại đã qua, có triều đại nào tránh khỏi bi kịch phu thê bất hòa, cốt nhục tương tàn. Từ bỏ ngôi vị đế vương, chọn tình cảm chân thành suốt đời bên nhau, bạc đầu giai lão, chẳng phải là một loại hạnh phúc?”

“Câu chuyện tình cảm giữa Vũ Lăng Vương và chiến thần tướng quân, chính là câu đố ngàn năm, không ngờ tổng tài lại biết.” Nghe ý tứ trong lời Mộ Dung Lộ, xem ra không biết diễn viên của câu đố ngàn năm kia, chính là lão bản của hấn.

Ta thành thật mỉm cười, “Hai người họ bây giờ, chỉ là những người bình bình phàm phàm, sống những ngày bình bình phàm phàm, rất hạnh phúc. Nếu Vũ Lăng Vương thực sự có được thiên hạ, tuyệt đối sẽ không tiêu dao tự tại được như bây giờ.” Chuyện tình của tỷ tỷ và tỷ phu, thật sự là thiên cổ truyền kỳ. Tuy rằng không ghi vào sử sách, nhưng làm dã sử lưu truyền hậu thế không tệ.

Mộ Dung Phong Vân tựa hồ rất hiếu kỳ, “Muội rất thân với họ?” Buồn bực, đâu chỉ là thân thuộc thôi đâu, còn là phi thường thân thuộc.

Ta cùng chiến thần tướng quân từ nhỏ sống nương tựa vào nhau, hôm nay cùng sống chung trong một mái nhà, ăn một nồi cơm, có thể không thân thuộc à?

“Lúc Vũ Lăng Vương từng nói với ta: Tất cả trên thế gian, chỉ cần hấn muốn, đều có thể có một cách dễ dàng. Song, tất cả hấn muốn, chỉ là nàng. Chiến thần tướng quân nói: Vứt bỏ giang sơn như họa để đổi lấy nụ cười rạng rỡ của nàng, nghe bọn họ nói ra cảm nhận của đôi bên, ta rất cảm động.” Có thể cùng bọn họ mặt đối mặt, còn không thân thuộc?

Mộ Dung Lộ thực sâu dừng ở ta, “Đại tẩu, bất luận đại ca là ai, tẩu tẩu vẫn sẽ ở bên cạnh hấn chứ?” Hấn có thể là ai? Bất luận hấn là thân phận gì, cũng không kinh khủng như ta chứ? Ta là ai? Công chúa tiền triều.

“Chiến thần tướng quân năm đó vứt bỏ ngôi vị hoàng hậu, chỉ vì trong lòng có một Vũ Lăng Vương nghèo khổ bất kham. Nàng có thể, sao ta không thể?” Cho dù hấn có là gian dương đại đạo, khát cái đồn củi, ta cũng theo hấn. Bởi vì, ta yêu hấn.

Mộng Lộ có chút kinh ngạc, “Vũ Lăng Vương mà nghèo khổ sao? Chiến thần tướng quân là hoàng hậu?” Thân là phiên vương cùng hoàng đế lão gia ngang hàng bình quyền, đương nhiên không nghèo khổ, nhưng không thể giả vờ nghèo khổ sao?

“Lần đầu hai người gặp nhau, là lúc chiến thần tướng quân là phi tặc cướp của người giàu chia cho người nghèo, còn Vũ Lăng Vương đã tâm bưng bưng, mưu đồ tạo phản. Bởi vì Hoàng Phủ Đức từng ra lệnh, phiên vương không được triệu kiến thì không thể vào kinh. Vũ Lăng Vương liền cải trang thành đại nội thị vệ, liên lạc triều thần. Chiến thần tướng quân căm thù hoàng thất, nhiều lần đến hoàng cung cướp của, bắt quá, nhiều lần bị Vũ Lăng Vương bắt được. Sau này, thân phận hắn bại lộ, bị Hoàng Phủ Đức truy sát. Hoàng Phủ Đức không dám công khai thân phận của hắn, chiếu cáo thiên hạ hắn là gian tế địch quốc. Được sự trợ giúp của Chiến thần tướng quân, Vũ Lăng Vương quay về đất phong. Trước khi đi, bọn họ đã ước định đời đời kiếp kiếp mãi mãi bên nhau. Chiến thần tướng quân không biết thân phận của hắn, đã vì hứa hẹn này mà kháng chỉ từ hôn. Vũ Lăng Vương không biết chiến thần tướng quân bỏ trốn, giận dữ vì hồng nhan, mới xảy ra loạn tứ vương nổi danh lịch sử. Sau khi chiến thần tướng quân bỏ trốn, tạm thời ở lại khuê phòng của bạn thân là Hoàng Phủ Tiệp. Lúc đó, triều đình bốn bề là địch, nằng không đành lòng nhìn Hoàng Phủ Tiệp một mình xử lý, nữ cải nam trang cùng Hoàng Phủ Tiệp trấn thủ giang sơn. Người võ công trác tuyệt, mưu trí hơn người, bách chiến bách thắng, chưa từng thất bại, được xưng là chiến thần tướng quân. Gặp lại nơi sa trường, bọn họ trở thành đối thủ. Sau này, chiến thần tướng quân mang thai, nhưng lại trong lúc giao đấu mà mất đi hài tử. Sau khi mất hài tử rồi, nằng đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, không muốn để tâm đến phân tranh thiên hạ nữa. Nằng nói với Vũ Lăng Vương, thà chết cũng không làm nữ nhân của đế vương. Nếu yêu nằng, thì rời xa phân tranh để vị. Giang sơn mỹ nhân, tùy chọn. Vũ Lăng Vương chọn mỹ nhân, cùng chiến thần tướng quân diễn một vở tuồng, để người trong thiên hạ cho rằng họ đã chết trong cuộc chiến vang danh thiên hạ. Loạn tứ vương, từ đó kết thúc. Vũ Lăng Vương mang theo chiến thần tướng quân mai danh ẩn tích, sống những ngày đạm mạc.”

Ngày đó, sau khi tranh luận trên bàn cơm xong, Thanh Nhã cùng tỷ phụ đã thẳng thắn nói ra khoảng thể (1) kỳ duyên kinh tâm động phách, oanh oanh liệt liệt đó.

(1) Khoảng thể kỳ duyên: nhân duyên có một không hai, không gì sánh được

Nghe bọn họ kể chuyện ngày xưa xong, nước mắt ta rơi lã chã đến mức có thể nhấn chìm vài con kiến.

Bọn họ đều từng ở đỉnh cao quyền lực, từng ngạo thế thiên hạ. Nếu như cố tình, khẳng định nhất trang thiên hạ. Vì một phần tình, vứt bỏ vạn lí giang sơn. Loại khí phách này, phần thâm tình này, là nghìn năm hiếm thấy.

Tỷ phụ gặp được nữ nhân thâm tình nhất thế gian, tỷ tỷ gặp được nam nhân si tình nhất thiên hạ. Tình cảm của tỷ tỷ và tỷ phụ chấn động thiên hạ. Ngay cả Dạ Phượng ý chí sắt đá như ta, cũng không cầm được nước mắt.

Mộng Lộ trầm mặc một hồi, cho ra một cái kết luận vô cùng cẩu huyết, “Tổng tài cùng Hoàng Phủ Tiệp là bạn tốt với nhau, nhất định quen biết chiến thần tướng quân, chẳng trách phó tổng quen biết bọn họ.”

“Vũ Lăng Vương là nam tử trọng tình trọng nghĩa nhất trên đời, chiến thần tướng quân là nữ tử tấm lòng rộng mở nhất thiên hạ.” Ta dù luôn xem Thanh Nhã như thân tỷ tỷ, nhưng không sùng bái nằng. Nhưng từ khi biết quá khứ hai người họ, ta trực tiếp sùng bái nằng như thần tượng.

Mộng Lộ liếc mắt nhìn ta, quay đầu nhìn Mộ Dung Phong Vân, “Phong Vân, ta đi.”

Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Tuy rằng quý vị đế vương rất tuyệt vời, nhưng nhất tướng công thành vạn cốt khô. Trong các triều đại đã qua, có triều đại nào tránh khỏi bi kịch phu thê bất hòa, cốt nhục tương tàn. Từ bỏ ngôi vị đế vương, chọn tình cảm chân thành suốt đời bên nhau, bạc đầu giai lão, chẳng phải là một loại hạnh phúc?”

“Người quyết định rồi.” Mộng Lộ cười sáng lạn, xoay người ra ngoài.

“Tranh giành thiên hạ thì dễ, trấn thủ giang sơn mới khó. Huống chi sau khi Hoàng Phủ Đức soán ngôi, thiên hạ đại loạn. Trải qua nhiều năm bình định của Tiệp nhi, mới có dân giàu nước mạnh như ngày hôm nay, cần gì tranh giành nữa? Nhất tướng công thành vạn cốt khô, tiếng kêu than dậy khắp đất trời, máu chảy thành sông, hài cốt thành đống, hai người thật sự muốn thấy cảnh đó à?” Ta hai tay chấp sau người,

chậm rãi lướt qua hai người bọn họ, ánh mắt âm trầm, “Không muốn cung tường, chỉ muốn gần nhau. Trên chiếc thuyền con, thiếp cùng đi cùng chàng... Từ xưa đến nay, triều đình cùng hậu cung không bao giờ tách biệt. Trước thần sau thiếp, hai chữ nô tì hết sức nặng nề. Nữ tử tâm thường chỉ giữ nữ tặc, làm thê tử để vương, thứ cần giữ lại là đạo thiên hạ. Thân ở hậu cung, chỉ có thể cầu sủng chứ không cầu ái. Chính vậy, chỉ có thể sủng quân vương, không thể yêu quân vương. Nếu có ngày yêu, sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa. Ta nguyện ý giống như chiến thần tỷ tỷ ngao du thiên hạ, cũng không muốn bị nhốt trong chốn thâm cung. Ta chỉ là một tiểu nữ tử nhỏ bé tầm thường, không có tư cách ngăn cản bất cứ ai. Bất luận là lưu danh thanh sử, hay bình bình đạm đạm, đều là một cách sống. Ta tuyển chọn, chính là về sau. Chỉ là Tiệp nhi trước khi lâm chung, chiến thần tỷ tỷ cùng Vũ Lăng Vương từng hứa với nàng, sẽ bảo vệ vạn lý giang sơn của Thừa Thiên vương triều. Mà Hạ Tử Lung ta, đã hứa với ‘nàng’, sẽ không để thiên hạ phân tranh. Bất luận là vì Tiệp nhi tỷ tỷ hay vì ‘nàng’, Hạ Tử Lung ta đều không luyến tiếc bất cứ thứ gì, bảo vệ lê dân bá tánh. Chiến thần tỷ tỷ vẫn chưa mở ‘Băng Phách’ truyền lại cho ta, ta mong rằng ‘nó’ vĩnh viễn đừng mở ra. Thiên hạ nếu có phân tranh, ta chắc chắn thay chiến thần tỷ tỷ, rong ruổi sa trường. Hi vọng là, ngày đó sẽ không xảy ra...” Thanh Nhã thoái ẩn nhiều năm, nếu có chiến loạn, nhất định là ta thay nàng bình loạn.

Ta chỉ là muốn làm một nữ tử bình bình phàm phàm, cái gì công chúa tiền triều, hay chiến thần gì đó, ta cũng không cần. Thế nhưng, thiên hạ yên ổn chính là nguyện vọng của Hoàng Phủ Tiệp cùng Hạ Tổ Tâm. Thanh Nhã đã hứa với Hoàng Phủ Tiệp, ta hứa với Hạ tiểu thư. Chuyện của Thanh Nhã, chính là chuyện của ta. Cho nên, thiên hạ thái bình, là trách nhiệm ta không sao tránh được.

Phong Vân, bất luận huynh là ai, muội cũng không muốn đối địch với huynh. Chỉ hy vọng là, huynh đừng ép muội...

Rời khỏi Mộ Dung gia, ta từ tập đoàn Lục thị lấy ra mười vạn lạng bạc, đi thẳng đến hiệu sách bát quái.

Thấy Phượng Tam cười cười đứng ở sau quầy, ta vút ra một chồng ngân phiếu lớn, “Phượng thúc thúc, giúp ta điều tra Mộ Dung Phong Vân.” Hẳn rồi cuộc là ai? Ta nhất định phải biết.

Phượng Tam sững sốt, “Người nói ai?” Hẳn không dám tin tưởng nhìn ta, “Mộ Dung tiểu thư, người mê sắc à? Hẳn là đại ca người đó.”

Ta hữu khí vô lực tựa người lên bàn, “Ta muốn thúc điều tra một thân phận khác của hần.” Hi vọng đừng giống như ta phỏng đoán.

“Ặc...” Phượng Tam do dự một hồi, “Người không đùa với ta chứ?” Hần liếc mắt nhìn chồng ngân phiếu.

“Không đùa.” Ngón trỏ xuyên qua tóc mai, ta hít một hơi thật sâu.

Thật sự là phiền phức, có người mưu đồ phục quốc còn chưa đủ, Mộ Dung Phong Vân cư nhiên lại đi tạo phản. Trời ơi, người trực tiếp dẫn ta đi đi.

“Xin lỗi, ta không thể giúp người.” Phượng Tam chột dạ cúi đầu, đem ngân phiếu đẩy về trước mặt ta.

Đối với sự chối từ của hần, ta mất diết tai ngơ, “Điều tra xem mẫu thân Mộ Dung Phong Vân là ai, thân phận xuất thân, còn nữa điều tra thân phụ của hần rồi cuộc là ai. Lúc hần còn nhỏ đã từng được một vị cao nhân mang đi, điều tra người đó là ai, thân phận, xuất thân.” Nghiêm trọng hoài nghi Mộ Dung Phong Vân cũng giống như ta, che dấu tung tích.

Thanh Nhã từng nói, Phong Vân không phải nhi tử thân sinh của tỷ phu. Thân phụ của hần, là bộ hạ của tỷ phu. Về sau, vì bảo hộ tỷ phu mà chết ở sa trường. Khi đó, hần cùng Phượng phu nhân vẫn chưa thành thân, nhưng Phượng phu nhân trong bụng đã có Phong Vân. Tỷ phu không đành lòng nhìn mẫu tử hai người không nơi nương tựa, bị người khác ức hiếp, nên lấy Phượng phu nhân.

Về phần lai lịch của Phượng phu nhân, xuất thân của thân phụ hần, bọn họ không biết gì cả.

Mộ Dung tiểu thư từng nói, mẫu thân ‘ta’ là Hạ Tổ Tâm, là công chúa tiền triều. Thân phụ ‘ta’, là đệ đệ của tỷ phu. Phụ thân và mẫu thân gặp gỡ rồi yêu nhau, chưa thành thân thì đã lên giường. Sau này, phụ thân ‘ta’ chết ở sa trường. Cho nên, tỷ phu tưởng cũ diễn lại, lấy thai phụ Hạ Tổ Tâm, cho nàng một danh phận, để nàng ở lại Mộ Dung gia.

Nếu ta có thể là huyết mạch của hoàng thất tiền triều, thân phận của Mộ Dung Phong Vân cũng có thể là... Tuyết Liễu nói, hẳn được thể ngoại cao nhân mang đi mười năm, sau đó lại mất tích mấy năm. Mấy năm đó, hẳn rốt cuộc đã làm gì?

Mộ Dung gia tuyệt đối không có lòng tạo phản, mẫu thân hẳn, thể ngoại cao nhân mang hẳn đi, hiềm nghi rất lớn.

Phượng Tam mâu quang lóe sáng, “Ta giúp ngươi, về phần tiền bạc... ngươi cầm lấy.”

Đem ngân phiếu đẩy về trước mặt hẳn, “Nhất định phải giúp ta.” Ta toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hầu như mất nước.

“Phượng nhi...” Phượng Tam yêu thương sờ sờ tóc ta, “Có một số việc, không nhất định phải biết đáp án, ngươi hiểu không?” Đôi mắt thâm trầm như chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ, không nói nên lời.

“Ta biết.” Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Có thể, đáp án có thể khiến ta không chịu đựng nổi.”

“Nếu hiểu được, tại sao ngươi nhất định phải biết?” Ánh mắt Phượng Tam càng lúc càng trở nên thâm trầm.

Ta cười khổ, “Bởi vì... trách nhiệm của ta.”

Mộ Dung Tử Lung từng nói với ta, lúc giang sơn Bắc Hạ vương triều nguy cơ rình rập, hoàng đế đương thời đã đem toàn bộ châu báu chở đi, về bản đồ nơi giấu kho báu. Chia ra làm bốn, bảo người hẳn tín nhiệm mang đi, dùng khi phục quốc.

Lúc Hạ Tổ Tâm vừa mới sáu tuổi, cũng có được một phần tàng bảo đồ.

Cửu cửu vong quốc chi quân của ‘ta’ nói với nàng, hẳn sớm dự đoán được phản loạn, cho nên phái tâm phúc xây dựng một quân đội bí mật. Đợi nàng lớn lên, tìm về đủ bốn phần tàng bảo đồ, lấy thân phận công chúa chỉ huy quân đội phục quốc.

Lúc Hạ Tổ Tâm tuổi nhỏ, căn bản không nhớ rõ những người nắm giữ tàng bảo đồ là ai, cũng không nhớ làm sao để liên lạc, càng không nhớ phải tìm quân đội đó như thế nào.

Trải qua việc phản loạn, thấy được chiến tranh tàn khốc, Hạ Tổ Tâm chỉ mong thiên hạ thái bình. Nàng tìm bốn phần tàng bảo đồ cùng quân đội bí mật đó, thực chất để hủy diệt bảo đồ, ngăn cản quân đội kia phục quốc.

Sau khi Hạ Tổ Tâm mất, trách nhiệm này rơi lên người Tử Lung. Ta dùng thân thể của Tử Lung, trách nhiệm của nàng cũng biến thành trách nhiệm của ta.

Mộ Dung Phong Vân là ai? Là người nắm giữ tàng bảo đồ? Hay thủ lĩnh quân đội bí mật đó?

Hắn năm lần bảy lượt xông vào Viêm vương phủ, có phải cũng giống như ta, muốn có tàng bảo đồ? Hay là... hậu duệ tiền triều?

Không thể nào, lúc tiền triều vong quốc, Hoàng Phủ Đức đối với người trong hoàng thất đuổi tận giết tuyệt, bởi vì Hạ Tổ Tâm là do cung nữ sinh ra, không được ghi chép trong danh sách hoàng thất, nên may mắn thoát được.

Phong Vân, huynh rốt cuộc là ai?

“Trách nhiệm.” Đáy mắt Phượng Tam xẹt qua một tia sáng kỳ dị.

“Không thể nói với thúc.” Đây là bí mật, không thể nói với Phượng Tam.

Phía sau có người vỗ vai ta, “Hạ cô nương.”

Ta quay đầu lại, lập tức thấy một khuôn mặt khuyển quốc khuyển thành, “Thanh nhi cô nương, lại gặp nhau rồi.” Quả thật là có duyên a, mỗi lần đến đây, đều đụng mặt nhau.

“Cô thật sự là Hạ cô nương.” Nàng vô cùng kinh ngạc.

Ta vô thức đưa tay sờ sờ mặt, phát hiện ra mình không mang khăn che. Ta xấu hổ cười cười, “Đúng vậy.” Phủ nhận có kịp không? Dù sao nàng cũng không biết ta là Mộ Dung Tử Lung a.

“Cô là... tiểu thư Mộ Dung gia.” Nàng thử thăm dò hỏi.

Lòng ta trầm xuống, ánh mắt hiện ra hung quang, “Cô nương sẽ không nói ra ngoài, đúng không ?” Ta đang suy xét xem có nên giết người diệt khẩu không.

Thanh nhi miệng vẫn tươi cười không đổi, “Nói gì vậy? Hạ cô nương?” Nàng cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘Hạ cô nương’.

“Không có gì.” Ta lộ ra vẻ tươi cười.

“Hôm nay ta mời uống trà, xem như đáp lễ.” Nụ cười của nàng càng lúc càng ngọt ngào.

Ta lắc đầu, “Không được, ta muốn kể chuyện.” Qua lâu như vậy, thời gian biểu chắc cũng sắp xong rồi?

“Phượng nhi, qua đây.” Phượng Tam nhìn ta, vẫy vẫy tay.

“Chuyện gì.” Ta xoay người đến đó.

Phượng Tam hạ giọng nói, “Thiên ca của người nói, không được cho người xuất đầu lộ diện mà kể chuyện đâu.”

Phượng Tam do dự một hồi, khó xử nói, “Lão đại nói, kể chuyện chỉ là cái cớ, mục đích thật sự của người là tìm hiểu tin tức. Nhưng mà, lão đại không muốn người làm chuyện nguy hiểm.”

Ta thừa nhận, đã bị Phượng Ngự Thiên đoán ra rồi. Tìm hiểu đủ loại tin tức, mới là mục đích thật sự của ta.

Ta không có lời phản bác Phượng Tam, đành phải cam chịu.

“Thay vì mời ta uống trà, chi bằng mời ta uống rượu.” Ta xoay người lên lầu.

“Được.” Thanh nhi mỹ nữ lộ ra nụ cười mỹ lệ, “Tiểu nhị, năm vò rượu ngon.”

Sau khi Thanh nhi ưu nhã ngồi xuống ghế, năm vò rượu của chúng lập tức được đưa tới.

Ta dùng răng cắn mở nắp vò, “Uống.” Ngẩng đầu lên, ta đem toàn bộ rượu mạnh đổ vào trong miệng.

Giờ khắc này, ta chỉ muốn uống cho thật say.

“Uống ít một chút, rượu vào hại thân.” Tay nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay ta, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, “Có phải có gì không vui không?”

Ta cười thầm, “Ta rất vui, rất vui là đằng khác.”

Ánh mắt nàng rơi vào cổ tay ta, vô cùng kinh ngạc, “Cô tự sát? Tại sao?” Dạ Phượng tự sát, đúng là thiên cổ kỳ văn.

Ta cười ha hả, “Đào hôn.”

Nàng tựa hồ có chút vui mừng, “Cô nương không thích trượng phu tương lai của mình ?”

“Đương nhiên không thích, nếu không phải tình thế bắt buộc, ta sẽ không gả cho hắn, tuyệt đối không.” Nhắc vò rượu lên, ta đem toàn bộ rượu đổ vào trong miệng.

Thanh nhi cười khổ sở, “Ai, người ta thích muốn thành hôn.” Nàng chuyển mắt nhìn ta, “Cô nương nói xem, ta có nên ngăn cản không?”

Ta ngả người về sau, tựa người lên ghế, “Hắn hẳn rất ưu tú?” Có thể khiến Thanh nhi khuynh quốc khuynh thành thích hắn, nhất định là rất ưu tú.

Nàng cười nhạt, “Đúng vậy, nàng rất đặc biệt. Ta cứ tưởng nữ nhân ai nấy đều giống nhau, đến khi gặp nàng, ta mới biết trên đời cũng có nữ tử tiêu sái như vậy. Thông minh tuyệt đỉnh, nhưng không khoa trương. Xuất thân hào môn, lại không ương ngạnh. Xinh đẹp như hoa, lại không **. Nữ tử như vậy, ta luyện tiếu không buông.”

Nàng có phải đã dùng sai từ rồi không.

“Nữ nhân.” Ta nháy nháy mắt, “Cô nương đồng tính? Thích nữ nhân?” Không thể nào, nữ nhân đẹp như vậy lại là người đồng tính.

“Ặc...” Thanh nhi sắc mặt có hơi xấu hổ, “Phải.”

“Khụ...” Ta bị rượu làm cho sặc, “Quá khoa trương rồi.”

Thanh nhi không quan tâm, nhún nhún vai, tựa lưng vào ghế, có hơi mỉm cười, “Ta cũng không biết, chỉ là thích nàng thôi. Ta luôn cho rằng, nữ nhân đều cùng một loại, nịnh nọt bợ đỡ, tham lam ích kỷ, đê tiện vô sỉ. Đến khi gặp nàng, ta mới biết, trên đời này cũng có nữ nhân tốt.”

“Cô nương có phải bị ám ảnh gì không, sao lại ghét nữ nhân? Muốn làm nam nhân chứ?” Đối với nam nhân, nữ nhân đều có định kiến, thông thường đều là người chịu tổn thương.

“Cha ta có rất nhiều tiểu thiếp, từ nhỏ trông thấy bộ mặt xấu xa của các nàng, khiến ta chán ghét nữ nhân.” Nàng cười khổ.

“Hóa ra là vậy.” Ta rót cho nàng một chén rượu. “Đây uống đi.”

Hai tay nàng đặt trên vò rượu, mỉm cười, “Cô nương nói ta có nên đi đoạt người không?”

Ta mông lung nhìn nàng, “Nàng yêu cô nương không?” Dù sao tình cảm cũng là chuyện không thể miễn cưỡng. Nàng đồng tính luyện ái, chưa chắc nữ nhân nàng thích đồng tính luyện ái.

“Ta không biết, nhưng ta biết, nàng không muốn gả.”

Ánh mắt ta càng lúc càng trở nên mông lung, “Vậy thì cướp người đi, bất luận nàng có thích cô hay không, có thể thoát khỏi số phận đó, chung quy cũng là hạnh phúc.” Giọng nói nhẹ nhàng, mang chút thở dài.

“Hạ cô nương, với năng lực của cô, đào hôn rất dễ, sao lại không trốn?”

Ta ngẩng đầu lên, lần thứ hai dùng sức uống rượu, “Ta phải gả cho hắn.” Để ta say một hồi đi.

“Tại sao?” Trong lời nói khó kiềm được thất vọng.

“Có một số việc, không đơn giản giống như trong tưởng tượng. Không yêu hắn, nhưng không thể không gả cho hắn.” Chỉ có gả cho hắn, ta mới có thể lấy được tằng bảo đồ.

“Theo ta được biết, Mộ Dung gia cùng Viêm vương phủ, tựa hồ là hôn nhân chính trị.” Khắp thiên hạ mọi người đều biết hôn nhân của ta và Hoàng Phủ Viêm chỉ vì chính trị.

“Người có cái đầu thì ai cũng biết.” Ta lại đưa cho nàng một vò rượu. “Là bằng hữu thì say với ta.”

Thanh nhi nhận lấy bầu rượu, “Được, liều mình hầu quân tử.”

Ta cười mê man, từng ngụm từng ngụm uống cạn. Dần dần, bóng người trước mắt trở nên hết sức mơ hồ, ý thức cũng không còn thanh tỉnh.

“Ta thật sự mệt mỏi quá, ta chỉ là một thiếu nữ tử, tại sao lại gánh trên vai nhiều việc như vậy? Tại sao?” Một tiếng cười khổ bên môi phát ra.

“Thật đáng thương.” Thanh nhi chậm rãi đi tới bên người ta, “Muốn ta giúp cô nương không?”

“Cô không giúp được ta đâu.” Nàng cũng giống ta, chỉ là một thiếu nữ tử.

“Ta có thể. Cô nương không phải muốn đào hôn sao? Ta có thể giúp.” Nàng càng lúc càng tới gần, đầu lười nhẹ nhàng lướt qua vành tai ta.

Ta tuy rằng say tới trời đất quay cuồng, nhưng vẫn còn chút ý thức. Ta giận tái mặt, “Làm gì?” Nàng đồng tính luyện ái, không phải ta.

“Chỉ cần cô nương theo ta, sẽ không cần gả cho hắn.” Khóe môi nàng nhếch lên, lộ ra nụ cười tà khí. Nụ cười đó, giống như gặp qua ở đâu rồi.

“Mặc dù ta có hủ một chút, nhưng tạm thời không muốn gia nhập bộ tộc đồng chí.” Ta đồng tình vỗ vỗ vai nàng, “Ta rất hiểu cô nương, nhưng mà, đừng như vậy, ta là người bình thường.” Đồng tính không phải là tội, ngoại trừ đồng tính, ta cũng chỉ có thể đồng tính.

“Tiểu Lung nhi, cô nương sẽ thích ta.” Tay nàng vòng qua thắt lưng ta, nhẹ nhàng ở bên ta thì thầm, giọng nói mang đầy mỉa mai, “Chỉ cần cô nương theo ta, ta sẽ bảo hộ cô nương cả đời.” Ta có phải đã uống say rồi không, giọng nói của nàng nghe có gì... là lạ.

Ta say bí tỉ đẩy nàng ra, “Cô thích người khác, đừng thích ta làm gì.” Nam nhân hoa tâm, chẳng lẽ nữ nhân cũng vậy.

Nàng cong mong, trên mặt ta hôn một cái, “Ta biết cô nương không thích nam nhân tam thê tứ thiếp, ta xin thề, cả đời chỉ có một mình cô nương, không có bất kỳ nữ nhân nào khác.” Khụ, ăn đậu hũ của ta.

“Tránh ra, bằng không ta động thủ.”

“Ở bên cạnh ta đi.” Nàng tiếp tục **, ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay trắng nõn của ta.

Ta trừng mắt nhìn nàng, “Ta chỉ là người bình thường, xem đi.” Ta kéo vạt áo ra, lộ ra chi chít dấu hôn, “Ta có nam nhân đó.” Không có hứng thú với nữ nhân đâu.

“Cô nương có nam nhân.” Ngữ khí của nàng đột nhiên biến lạnh, âm trầm đến khiến người phát run.

“Đúng vậy, ta yêu hắn, rất yêu, thế nên, ta tuyệt đối sẽ không phản bội hắn.” Ta cầm theo vò rượu, mơ mơ màng màng đứng lên, “Đa tạ rượu của cô nương, ta đi.”

“Mộ Dung Tử Lung, ta định cô nương rồi.” Nàng một tay kéo ta vào lòng, ngữ khí hung ác độc địa.

Ta nhướn mày, “Buông ra, ta động thủ đó.” Hai nữ nhân ôm nhau, còn ra thể thống gì?

“Thứ mà ta muốn, nhất định phải lấy bằng được.” Nàng tà khí cười, “Ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta đi, tiểu Linh Lung (2).” Sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn, trước mắt ta tối sầm, lập tức mất đi tri giác.

(2) Linh Lung: nhanh nhẹn, hoạt bát. (TN: Chắc là biệt danh bạn Thanh nhi đặt cho Tử Lung, đoán thế, vì nó trùng một chữ Lung với tên Tử Lung mà, với lại hoạt bát, nhanh nhẹn để hình dung Tử Lung cũng khá giống

51. Q.1 - Chương 51: Đừng Nói Người Đồng Tính Luyện Ái

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đầu đau như búa bổ. Không sai, kết cục của việc uống say quá chén.

Khó chịu, thật tình rất khó chịu.

“ Tỉnh rồi à?” Một giọng nói trầm thấp truyền đến bên tai.

Ta mơ hồ mở mắt, dần dần thấy rõ người trước mặt.

“Thiên ca?” Ngáp một cái, ta dụi dụi mắt, “Tại sao ta lại ở chỗ này?” Ta còn nhớ mình đang cùng Thanh Nhi mỹ nhân uống rượu, tại sao lại tới chỗ này?

Hắn lạnh lùng nói, “Người bị một nữ nhân ăn đậu hũ, nếu như ta tới trễ một chút, người ngay cả một mảnh vụn cũng không còn.”

Ta ngây cả người, “Không thể nào.” Thanh Nhi là nữ a, cho dù có đem tứ đại mỹ nhân hạ xuân được tổng lên giường nàng, nàng cũng không làm gì được.

Phượng Ngự Thiên cao giọng nói, cười nhạt, “Sao lại không? Nữ nhân kia là đồng tính luyện ái.” Đồng tính luyện ái thì sao? Phạm pháp à? Có ảnh hưởng gì tới hắn?

Ta nheo mắt lại, ngữ khí trở nên rất nguy hiểm, “Họ Phượng kia, đồng tính luyến ái là vô tội, người đừng kỳ thị người ta được không?” Trong mắt ta, tình yêu đồng tính thật sự rất đẹp. Chỉ là, ở thời đại này, không ai chịu tiếp thu.

Nàng đã đáng thương lắm rồi, đừng chửi mắng người ta có được hay không?

Phượng Ngự Thiên không cho là đúng hừ lạnh, “Đây là tự do của mỗi người, ta không kỳ thị nàng. Chỉ là, nàng không nên có chủ ý với người.” Nàng đã có ý trung nhân, chú ý ta làm gì?

Ta hoàn toàn không tin lời Phượng Ngự Thiên, không cho là đúng nói, “Nàng là nữ, chẳng lẽ lại cưỡng gian ta? Hơn nữa, nàng đã có nữ nhân mình thích rồi. Nữ nhân chủ trương có yêu mới thân cận, nàng lại không yêu ta, sẽ không làm gì ta.” Tình yêu của người đồng tính, thông thường còn kiên định hơn người dị tính, nếu như yêu, sẽ khẳng khái nhất mực. Bất luận là tâm hay thân, đều không phản bội.

Phượng Ngự Thiên không thể nhịn được nữa, thở hổn hển nhìn ta rống giận, “Ngu ngốc, lúc ta chạy tới, người đã bị nàng thoát đến chỉ còn lại nội y, nếu tới trễ một bước, e rằng người một mảnh vụn cũng không còn.”

Ta sưng sốt, mắt trừng môi há, “Không thể nào.” Nữ nhân bị nam nhân cưỡng gian thì đã nghe rồi, nhưng nữ nhân bị nữ nhân cưỡng gian... căn bản từng nghe qua. “Có thể là do y phục ta bị bẩn, nàng cởi giùm ta?” Ta chỉ nhớ mình uống rượu như điên, hoàn toàn có thể nôn đến toàn thân dính bẩn.

“Ặc...” Phượng Ngự Thiên sưng sốt một chút, “Trên người người quả thật rất bẩn, cả người toàn mùi rượu.”

Ta tròn mắt nhìn hấn, “Bây giờ thì đúng rồi, hiểu lắm người ta.” Không thể chỉ vì người ta đồng tính luyến ái mà thành kiến như vậy. Ngoại trừ tính hướng bất đồng, nàng chẳng khác gì nữ nhân bình thường, tại sao cứ nghĩ nàng tà ác như vậy?

Phượng Ngự Thiên kích động nắm lấy vai ta, thấp giọng thì thầm, “Nàng không phải người bình thường, ta không cho người quá mức thân cận với nàng.” Rốt cuộc là hấn kích động cái gì?

“Buông ra.” Ta đẩy tay hấn ra, “Nữ nhân cùng nữ nhân làm bằng hữu có gì phạm pháp?”

“Ta không cho bất cứ ai mơ tưởng tới người.” Ngữ khí của hấn tựa như trượng phu đang nổi cơn ghen.

Ta cùng hấn có quan hệ gì? Hấn dựa vào cái gì mà ghen? Thực sự là vô lý.

Ta hừ một tiếng, xốc chăn xuống giường, “Ai thêm để ý tới người, lẽ nào ta ngay cả tư cách kết giao bằng hữu cũng không có?” Đừng ở trước mặt hủ nữ phê bình người đồng tính, nếu như phải dùng một từ để hình dung hành động của hấn, ta nghĩ hấn là ‘tội ác tày trời’.

Ánh mắt Phượng Ngự Thiên lưu luyến trên người ta ít lâu, rồi lại đứng lên đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía ta, “Mặc y phục vào trước, bằng không sẽ khiến ta phạm tội.”

“Cái gì?” Ta vô thức cúi đầu nhìn trên người, “A...” Có tiếng thét chói tai xuyên thủng bầu trời, vô cùng thảm thiết vang lên.

Không cần hoài nghi, tiếng la thảm thiết như bị cưỡng gian đó, đích thật là của ta.

Ta... Y phục của ta đâu rồi? Tại sao ta lại... xích lỏa **, xích lỏa ** thì thôi, tại sao toàn thân trên dưới đầy những dấu hôn? **, còn có một chút đau đớn cực kỳ ám muội.

Trong lòng đột nhiên phát lạnh, ta một thân xích lỏa, chân trần nhảy xuống giường, vọt tới trước gương.

Đôi môi sưng đỏ, toàn thân trắng tuyết đầy những dấu hôn hồng hồng tím tím, vết cào cào, ngay cả môi cũng sưng phù, dịch thể trắng đục cũng đã chạy tới chân...

Ta bị... bị hấn...

Ta chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn hấn, “Phượng Ngự Thiên, người cưỡng gian ta?” Ta vẻ mặt bình tĩnh, ngón tay run run, biểu lộ cảm xúc chân thực nhất của mình.

“Ta không có.” Hấn ngửa chính lời nghiêm phản bác, không chột dạ, không hổ thẹn, từ đầu tới cuối không thêm liếc mắt nhìn ta.

Giọng nói ta trở nên phi thường sắc bén, cổ nén xúc động muốn giết người, “Tại sao trên người ta lại có những vết tích không đáng có này?”

“Lúc ta đưa ngươi về, phát hiện ngươi cả người đầy mùi rượu, nên mới thoát y phục của ngươi ra. Ta thừa nhận có thoát y phục của ngươi, bắt quá, ta tuyệt đối không làm gì khác.” Phượng Ngự Thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta, “Tử Lung, ngươi nghĩ kỹ lại đi, trước khi đến hiệu sách Bát Quái, ngươi đã làm gì?”

Trước khi đến hiệu sách Bát Quái, ta bị Mộ Dung Phong Vân đè trên giường hôn, rồi trước đó... ta bị hấn... hung hăng ‘khi dễ’...

Nhớ tới một màn kích tình nồng nhiệt, ta toàn thân nóng lên, cả người nhuốm một màu hồng. “Mắt mặt a...” Ta ** một tiếng, xấu hổ che mặt...

“Nam nhân ngươi làm chuyện tốt gì, đừng đổ lên đầu ta.” Phượng Ngự Thiên hít sâu một hơi, cắn răng, “Hong sắc tiểu Lung nhi, chẳng lẽ ngươi không biết thân trần đi lại trước mặt nam nhân là rất nguy hiểm sao?” Xem ra hấn đang cực lực nhẫn nhịn.

Ta cùng hấn tuy rằng rất thân thiết, nhưng cũng không đến nỗi cho đối phương tùy tiện nhìn thân thể mình chứ? Ta đột nhiên phản ứng, thét chói tai nhào lên trên giường, “A...” Chôn người trong chăn, quyết tâm đời này kiếp này cũng không chui ra nữa.

Vu cáo hấn cưỡng gian ta, còn thân trần ở trước mặt hấn đi qua đi lại. Lão Thiên à, giúp ta đào một cái hố đi. Không cần lớn quá, đủ chui vào là được rồi.

Phượng Ngự Thiên bình bình thản thản đi tới trước giường giật chăn ra, “Huynh đệ, trước nay ta chưa từng xem ngươi là nữ, đừng ở trước mặt ta làm ra vẻ xấu hổ không muốn sống đó.” Ngừ khí hấn trở nên rất ám muội, “Ta rất hiếu kỳ, là ai đã bẻ đóa hoa sen khuynh quốc khuynh thành ngươi vậy?” Xí? Xem ta là nữ nhất định sẽ dục hỏa khó nhịn? Tính tình hấn ta rất rõ ràng, muốn gạt ta, tu luyện thêm vài năm nữa đi.

“Trả đây.” Ta giật lại chăn, ôm chặt chẽ, “Ngươi rõ ràng là có cảm giác với ta.” Nói không chừng hấn thật sự sẽ ăn ta.

Ta chính là một tiểu cô nương thuần khiết, nên vì Phong Vân thủ thân, làm sao để hấn ăn được?

Phượng Ngự Thiên cười gượng, ngừ khí rất xấu hổ, “Gần đây ăn tiểu ‘chồi non’ của ta, nên nhìn ngươi lại nghĩ tới nàng, thật xin lỗi.” (TN: Mình công nhận mấy bạn Trung Quốc ‘vốn từ’ phong phú thật =)))

“A?” Hấn cũng ăn chồi non của hấn? Ta cười đến xấu hổ lại có phần ám muội, “Rất sáng khoái chứ gì?”

“Vừa mềm vừa thơm, ngọt ngọt, lại mịn màng.” Phượng Ngự Thiên hồi tưởng vô vàn, “Còn ăn chưa đủ.” Siêu cấp sắc lang giống hệt Mộ Dung Phong Vân, tiểu chồi non của hấn nhất định rất bi thảm.

Ta trừng mắt nhìn hấn, “Sắc lang, chưa đủ thì trở về, tiếp tục ăn.”

Phượng Ngự Thiên thở dài, “Ta rất muốn ăn, nhưng mà, ta còn có chuyện phải làm.” Ngừ khí hấn cực kỳ hèn hạ.

“Ngươi không phải nói không thể yêu chồi non của ngươi sao? Tại sao... thoáng cái liền ăn?” Lão Phượng quả nhiên là hảo bằng hữu của ta, lên giường cũng chọn cùng thời điểm.

Hấn thở dài một tiếng, “Không dám yêu nàng, cũng vì không muốn tổn thương nàng.” Lại một tên sa trư (1) tự cao tự đại. Không muốn tổn thương nàng? Hấn từng hỏi qua cảm nhận của nàng chưa? Đừng tự nhì là đúng có được hay không?

(1) Sa trư: Hình dung một một nam giới cao thủ nghĩa đại nam nhân, tâm tính tự nhì so với nữ nhân cao thượng, ưu việt hơn.

“Tự nhì là đúng. Ngươi tưởng ngươi không yêu nàng, là bảo vệ nàng sao. Thế nhưng, ngươi có nghĩ tới, tình cảm của nàng không được ngươi đáp lại là tàn nhẫn thế nào không? Ngươi cho rằng ngươi cho rằng, cái gì cũng là ngươi cho rằng...” Yêu phải một nam nhân chuyện gì cũng nghĩ theo ý mình, là chuyện bất hạnh nhất trên trời.

Trên phương diện tình cảm, Mộ Dung Phong Vân chẳng khác gì Phượng Ngự Thiên. Xét theo kinh nghiệm của bản thân, ta rất đồng tình với chồi non của Phượng Ngự Thiên. Hôm nào rảnh rỗi, hẳn nên làm quen với nàng, thống nhất chiến tuyến, cùng nhau chống lại thế lực tà ác.

“Đúng vậy...” Phượng Ngự Thiên cười khê, thanh âm có chút lơ đãng, “Ta yêu nàng yêu đến tâm đau, nhưng vẫn không dám tiết lộ một chút cảm tình, thậm chí còn mãnh liệt đẩy nàng ra. Biết rõ nàng yêu ta, nhưng vẫn tận lực thương tổn. Tự ình là đúng, ta cuối cùng vẫn tự ình là đúng.”

“Tiểu chồi non của người đâu? Giới thiệu ta làm quen.” Ta ra sức bĩu môi, “Cùng nàng thống nhất chiến tuyến, chống lại thế lực tà ác.”

Tiếng cười trầm thấp từ cổ họng vang lên, “Được, ta sẽ giới thiệu nàng với người.”

“Hắc hắc...” Ta đắc ý cười gian, “Nói cho người biết, ta cũng bị đại ca ta ăn tươi rồi. Sai, hẳn bây giờ không phải đại ca ta, là nam nhân của ta.” Vừa nghĩ đến nam nhân lãnh tỉnh kia lại động thủ với ta, ta lại nhin không được đắc ý.

Phượng Ngự Thiên ném cho ta một bộ quần áo, “Nếu bị ăn rồi, nên ngoan ngoãn ở nhà làm hiền thê lương mẫu, đừng cả ngày đi làm chuyện nguy hiểm.”

Ta đưa tay tiếp lấy y phục hẳn ném tới, “Người không hiểu đâu, có một số việc không phải ta có thể chọn lựa được.” Ai bảo dòng máu đang chảy trong người là của tiền triều hoàng thất, còn vô duyên vô cớ trong tay nắm giữ tàng bảo đồ? Tàng bảo đồ, bất luận vào thời điểm nào, cũng là vậy cấm kỵ. Những người trong tay nắm giữ tàng bảo đồ, có thể bình an sống đến già, tỷ lệ là số âm. Không vì cái gì khác, chỉ là để con cháu bốn nhà chúng ta có thể bình ổn sống qua ngày, ta cũng nên hủy diệt nó.

Phượng Ngự Thiên bắt đắc dĩ thở dài, “Tiểu nữ nhân, người tốt nhất là ngoan ngoan ngoan ngoan ngoan ở nhà đi, triều đình tranh đấu, ân oán giang hồ, không thích hợp với người.”

“Đừng gọi ta là tiểu nữ nhân.” Ta chưa từng là tiểu nữ nhân, ba chữ này cùng ta không hề dính dáng.

“Lung nhi, người là sinh tử chi giao của ta, ta chưa từng xem người như người ngoài.” Hẳn mở cửa ra ngoài, “Nhớ kỹ, bất luận ta làm chuyện gì, đều vì tốt cho người. Có một số việc, người thật sự cần phải dung hòa. Muốn làm nữ tử bình bình phàm phàm, đầu tiên phải học cách buông tay. Có thể buông tay một thứ gì đó, người mới có thể bình bình phàm phàm, hiểu chưa?”

Ta dừng động tác mặc y phục lại, “Buông tay?” Đúng vậy, ta chính là không thể buông tay, mới có thể ôm tất cả vào người.

Sau khi quần áo chỉnh tề, mới phát hiện lúc này đã là hoàng hôn. Tịch dương khiến dòng sông như lửa, đẹp đến rạng ngời. Phượng Ngự Thiên đứng ở ngoài cửa, hai tay chấp sau người, ngẩng đầu nhìn một trời mây đỏ.

Ánh Mặt Trời rực rỡ bao trùm lên hẳn, giống như thiên thần.

Ta bước đến sau lưng hẳn, vỗ vỗ hai vai hẳn, “Thiên ca, nghĩ cái gì vậy?”

“Cho người.” Hẳn vươn tay đưa ta một vật, lần thứ hai như si như ngốc chăm chú nhìn ánh tà dương.

“Cái gì nha, đây là.” Ta cúi đầu, nhìn thiệp mời trong tay.

Chữ viết bên trên tấm thiệp vô cùng xinh đẹp, tiên diễm dục tích. Xuyên qua những chữ kia, phảng phất thấy vô lâm hỗn loạn, máu tanh giang hồ.

Từ kiểu dáng tấm thiệp, ta đã đoán ra được một hai phần. Sau khi xem xong nội dung, ta khép tấm thiệp lại, tặc lưỡi, bắt đầu suy nghĩ mông lung, “Trang chủ Ngạo Kiếm sơn trang Lâm Chấn Bắc mời ta mười lăm tháng tám tham gia đại hội vô lâm.” Dạ Phượng ta quả nhiên danh chấn giang hồ, ngay cả đại hội vô lâm cũng dành phần cho ta.

“Có đi không?” Phượng Ngự Thiên nhàn nhạt hỏi.

Ta tiện tay xé tấm thiệp ra thành bốn mảnh, “Không đi.” Bị cuốn vào triều đình tranh đấu đã đủ phiền rồi, không muốn lại xen vào chuyện giang hồ nữa.

“Thật sự không đi?” Trong lời nói Phượng Ngự Thiên mang theo một tia tiểu ý nhàn nhạt, “Vô lâm đại hội, có thể được đương kim vô lâm minh chủ tự mình đưa thiệp mời, chính là vinh hạnh của người.” Lâm Chấn Bắc cho ta được bao nhiêu vinh hạnh?

“Xì.” Ta không cho là đúng tròng mắt một cái, “Dạ Phượng ta xuất thân hắc đạo, vô cùng chống đối danh môn chính phái, Nếu như đại hội lần này do cung chủ La Sát cung tổ chức, không chừng ta sẽ đi.” Bảo ta đi ta phải đi, Dạ Phượng ta chẳng phải rất mất mặt?

“Tàn Tâm mời người liền đi?” Phượng Ngự Thiên tựa hồ như nghiêm túc suy nghĩ cái gì, “Vậy được rồi, thỉnh hắc đưa thiệp mời cho người.” Tàn Tâm? Cung chủ La Sát cung tên Tàn Tâm? (Sở Sở: Tàn Tâm... Hắc hắc, thỉnh mọi người nhớ cho thật kỹ tên của hắc, bởi vì... Trời ơi, nhìn kia, có con heo mới vừa bay qua, ta đi đuổi nó... Tạm biệt, hôm nào nói chuyện sau.)

“Các người rất thân sao?” Hắc gọi thẳng tên cung chủ La Sát cung như vậy, quan hệ của họ xem ra rất không phải bình thường.

“Bình thường thôi.” Phượng Ngự Thiên tựa hồ không muốn nói nhiều, khinh miêu đạm tả, nhất bút đái qua.
(2)

(2) Khinh miêu đạm tả, nhất bút đái qua: đều muốn hình dung lời nói sơ sài, tóm lược, qua loa.

Nếu hắc không muốn nói, ta cũng không tiện truy hỏi, “Quên đi, ta mệt chết rồi, chuyện giang hồ không muốn xen vào làm chi.”

Phượng Ngự Thiên dừng một chút, “Tuy người không thích xen vào chuyện trong giang hồ, nhưng ta có một việc nhất định phải nói với người.”

“Chuyện gì?” Ta đã nói không thích chuyện trong giang hồ rồi, hắc còn gì muốn nói với ta?

“Cái Bang đã đổi bang chủ mới.” Ngữ điệu hắc rất âm trầm, tựa hồ còn có thâm ý khác.

“A.” Rất bình thường mà, tiền nhiệm bang chủ mất đi, đương nhiên cần phải đổi người.

Cái Bang nhân số đông đảo, đương nhiên không thể quần long vô thủ.

“Nghe nói, tân nhiệm bang chủ là một nữ tử trẻ tuổi, tên gọi Lăng Sương.”

“Cái gì?” Sắc mặt ta bất ngờ biến đổi, suýt chút nữa tự cắn đứt lưỡi mình, “Lăng Sương làm bang chủ Cái Bang?” Một nữ tử bình thường, tuyệt đối không muốn làm Cái Bang bang chủ, trừ khi đầu óc nàng có vấn đề. Thật không khéo, sư muội ta chính là thuộc loại đầu óc có vấn đề này đây.

“Ta nghi ngờ, tân nhiệm Cái Bang bang chủ kia chính là sư muội người, còn không mau đi xem?”

Ta trầm mặc một hồi, khoát khoát tay, “Tùy ý muội ấy đi.” Cho dù nàng thật sự là Lăng Sương, thì đã sao?

Tam tỷ muội chúng ta xuyên không đến đây, là thiên ý. Nếu thiên ý đã là như vậy, chi bằng phó mặc cho số phận đi.

Tỷ tỷ lưu danh thanh sử, gặp được tỷ phu. Ta đùa giỡn triều đình, được Mộ Dung Phong Vân thật lòng đối xử. Ta tin rằng, Lăng Sương cũng sẽ có cuộc sống của chính bản thân mình, có một câu chuyện thuộc về chính mình.

Đường là ở dưới chân, nên đi thế nào, tùy nàng quyết định.

Phượng Ngự Thiên cũng rơi vào trầm mặc, hồi lâu sau, mới trầm thấp mở miệng, “Phượng Tam nói người say rượu?”

Ta nhẹ nhàng cười ra thành tiếng, “Không tính là say rượu, phải là mượn rượu giải sầu mới đúng.”

“Nếu như người cần người giúp đỡ, ta thấy mình cũng là một bạn rượu rất tốt.” Phượng Ngự Thiên nói đương nhiên là lời thật, hắc thật sự là một bạn rượu rất ưu tú.

“Đúng vậy, người thật sự rất tốt.” Có thể làm được nhiều món ngon, có rượu ngon ủ trăm năm, lại kiên trì nghe ta kể khổ, bạn rượu như vậy, quả thực khó tìm.

“Sau này muốn uống, cứ việc tìm ta.” Hấn dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình.

Ta nhẹ nhàng gật đầu, “Được.” Thanh âm ta hết sức nhẹ nhàng, hầu như không nghe được, “Ai, ta đi đâu.”
“Đi đâu?” Hấn quay đầu nhìn ta.

“Viêm vương phủ.” Ngữ khí cực kỳ ôn nhu, nhưng phi thường nguy hiểm.

Có thể cùng Mộ Dung Phong Vân làm phu thê một tháng, ta đã thỏa mãn rồi. Tiếp theo, ta nên đi hoàn thành sứ mệnh của mình.

Một tháng phu thê, thực sự thỏa mãn... Nếu chúng ta quả thật có duyên, tương lai tiếp tục...

x x x x x x

Bái phỏng Viêm vương phủ, ta được hấn đón tiếp nhiệt tình.

Ván cờ này vẫn chưa đánh xong. Qua một thời gian, lại được tiếp tục.

Mùi hương hoa sen nhẹ nhàng bay đến, cả phòng thơm ngát hương hoa.

Chưa tới nửa canh giờ, ván cờ kết thúc. Ngoài ý muốn là, hòa nhau.

Hấn nhìn những quân cờ trắng đen lẫn lộn trên bàn, cười nhạt, “Bản vương kỳ pùng địch thủ.”

“Lâu lắm rồi mới đánh đến sáng khoái thế này.” Có thể cùng cao thủ chân chính chém giết một hồi, là vinh hạnh của Hạ Tử Lung ta.

Hấn vung tay, quét loạn các quân cờ trên bàn, “Chi bằng, chúng ta đánh thêm một ván.”

Ta thật sâu nhìn hấn, “Vương gia, giang sơn mỹ nhân, có phải rất khó lựa chọn hay không?”

“Phượng công tử quả nhiên rất hiểu ta.” Hoàng Phủ Viêm cười khở, “Có thể có tri kỉ như ngươi, Hoàng Phủ Viêm không uống kiếp này.”

“Kỳ thực, cũng không khó chọn.” Ta cúi đầu, nhặt về từng quân từng quân cờ trắng.

“Sao?” Hoàng Phủ Viêm dừng động tác nhặt quân cờ lại, ngẩng đầu nhìn ta.

Ta đặt quân cờ trong tay xuống, nghiêng mình tựa trên ghế, lẳng lặng chăm chú nhìn hấn, “Nếu muốn cái gì, cứ chọn cái đó. Đẹp bỏ bần khoản trong lòng, mọi chuyện đều rất dễ dàng.”

Ta ngẩng đầu lên, nhàn nhạt mỉm cười, “Ta... Vương gia, công cao chấn chủ. Phi điều tẫn, lương cung tàng, giáo thảo tử, tẩu cầu phanh (3). Dịch quốc đồ, mưu thần vong...”

(3) Phi điều tẫn, lương cung tàng, giáo thảo tử, tẩu cầu phanh : chim bay mất hết, cung tốt được cất đi. Thảo khôn chết, chó săn bị nấu.

Hoàng Phủ Viêm sắc mặt đại biến, “Ngươi...”

“Vương gia, ngài biết tại sao ta không muốn xuất sĩ, không muốn phò tá bất cứ ai không?” Ta đặt một quân cờ lên bàn.

Ánh mắt hấn trở nên thâm thúy, nhẹ nhàng phun ra một câu, “Như lời ngươi nói, Phi điều tẫn, lương cung tàng, giáo thảo tử, tẩu cầu phanh, dịch quốc đồ, mưu thần vong.” Hấn đặt một quân xuống bàn cờ, cánh tay nhẹ nhàng run lên.

Ta lại đặt xuống một quân kế tiếp, “Bất luận là quân đen hay quân trắng, đều chỉ là quân cờ.” Hấn cũng vậy, Hoàng Phủ Viêm hấn, cũng chỉ là quân cờ tranh đoạt thiên hạ của Hoàng Phủ Thanh.

“Sinh tại đế vương gia, chính là như vậy.” Hoàng Phủ Viêm đặt tay lên bàn cờ, giọng nói có mấy phần bất đắc dĩ, “Không phải bọn họ chết, thì là chúng ta chết.”

“Ta hiểu rõ.” Nếu như thái tử hay ngũ gia có được thiên hạ, tuyệt đối không buông tha ba mẫu tử họ. Còn nếu bọn họ có được thiên hạ, cũng sẽ không bỏ cho qua thái tử đảng cùng ngũ gia đảng.

Vì đệ đệ cùng mẫu thân, hấn phải tranh. Vì Mộ Dung gia, ta cũng phải giành.

Chúng ta là cùng một loại người, vì người khác mà tranh. Cho dù tranh được, cũng không phải của bản thân mình.

“Ta vốn dĩ vô tâm tranh đoạt.” Hần nhìn bàn cờ, cười khổ, “Đời người cũng giống như ván cờ này, không phải người chết, thì là ta chết.”

Ta thật sâu hít vào một hơi, “Trúc vốn vô tâm, tiếc rằng tự nhiên mọc thẳng.” Chúng ta có số phận tương đồng, cho nên, ta rất hiểu cảm nhận của hần.

“Đúng vậy, trúc vốn vô tâm.” Hần chăm chú nhìn lá sen bên hồ, nhàn nhạt mỉm cười, “Bình bình đạm đạm, cũng là một chuyện tốt.”

“Vương gia, ngài không có quyền lựa chọn. Từ lúc ra đời, vận mệnh ngài cũng đã được sắp đặt rồi.” Sinh tại đế vương gia, cho dù cầm y ngọc thực, phú quý không sao hưởng hết, vẫn phải sống trong tâm kinh đảm chiến (4), thân tâm mệt mỏi.

(4) Kinh tâm đảm chiến: kinh hồn bạt vía, sống trong sợ hãi (!)

“Cho nên...” Hoàng Phủ Viêm bất đắc dĩ cười, “Lựa chọn của ta xem ra chỉ có một?”

Giọng nói ta vẫn bình thản như trước, tựa như đang bàn luận khí trời, “Đúng vậy, ngài nếu chọn con đường này, vậy thì tiếp tục đi.” Nếu chọn con đường phò tá tam gia, sẽ tùy thời chuẩn bị làm vật hi sinh cho tam gia. Hi sinh hạnh phúc, hi sinh tính mạng. Một khi trò chơi bắt đầu, sẽ không có đường lui.

Trò chơi tranh đoạt giang sơn này, không vui chút nào a.

Hoàng Phủ Viêm thần sắc buồn bã, “Ta thật bi ai.”

“Vì giang sơn của người khác mà buông tha mỹ nhân, quả thật rất bi ai.” Ta cúi đầu nhìn một bàn đầy những quân cờ, “Cho dù có được giang sơn, ngài vẫn đảm chiến kinh tâm, trong lòng càng đau xót. Vận mệnh của ngài, tựa như đã bị thao túng, sống vì người khác. Quân cờ, tất cả đều là quân cờ.” Hần là quân cờ, ta cũng là quân cờ.

Cho dù Thanh Nhã kinh tài tuyệt đỉnh, tỷ phú hùng tài đại lược, Tử Ly thông minh tuyệt đỉnh, ta mưu lược hơn người, vẫn bị người khác thao túng như cũ, trở thành quân cờ của người khác.

“Đã lâu không ai cùng ta nói vấn đề này.” Ánh mắt hần toát ra vẻ nhàn nhạt, “Nếu ta không phải sinh tại đế vương gia, có thể cùng người tiêu dao hồng trần, ẩn cư sơn lâm, sống những ngày thường thường nhạt nhạt. Không có phân tranh, không có giết chóc. Nấu rượu luận kiếm, đánh cờ ngâm thơ.” Xí, ai muốn cùng hần ẩn cư sơn lâm.

Hai nam nhân cùng nhau ẩn cư, đó gọi là gì? (Trong mắt hần, ta là nam nhân.)

“Hoàng Phủ đại ca, sau này, còn muốn mời ta phò tá tam hoàng tử nữa không?” Ta nhẹ nhàng lay động chiết phiết, vân đạm phong khinh.

Hần lắc đầu, “Không, một nam tử tài giỏi như Phượng huynh đây, không cần phải làm quân cờ cho người khác.” Người rút cuộc cũng hiểu ra rồi, không phí phạm miệng lưỡi của ta.

Ta mỉm cười, “Ta rất tình nguyện hiến kế cho ngài, nhưng không muốn làm quân cờ cho người khác? Hiểu chứ?” Không hiến kế cho các người, ta làm sao trộm được bí mật của các người chứ?

Hoàng Phủ Viêm thông minh tuyệt đỉnh, đương nhiên hiểu rõ lời ta, “Trên đời này, có rất nhiều người thông minh. Thế nhưng, hai mắt chúng đều bị danh lợi che khuất. Phượng huynh có thể nhìn thấu sự đời, đạm nhiên xử thế, Hoàng Phủ Viêm bội phục vô cùng.”

‘Cách’ một tiếng khép quạt lụa trên tay, ánh mắt ta rơi vào bên ngoài cửa sổ, “Hôm nay khí trời không tệ, chỉ bằng ra ngoài dạo một chút đi.” Đánh lâu như vậy, mệt lắm a.

“Cũng tốt.” Hần đứng lên, nhìn bàn cờ, “Ván cờ này, hôm nào đánh tiếp.”

Bởi vì mất máu quá nhiều, lão tử ta phi thường suy yếu. Vừa từ trên ghế đứng lên, đột nhiên trước mắt ta tối sầm, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

“Phượng Nhi, cẩn thận a.” Hoàng Phủ Viêm thân thủ nhanh nhẹn, cấp tốc chạy đến bên cạnh ta, ôm lấy thân thể ta.

Bị hấn bế hồi lâu, ta mới thoảng khôi phục tinh thần. Ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười suy yếu, “Đa tạ.”

“Có cần thỉnh đại phu tới xem chút không.” Hai tay hấn đặt trên lưng ta, hai người đối mặt, tư thế mờ ám dính sát vào nhau, không chút khe hở.

Ngoại trừ Phong Vân cùng Phượng Ngự Thiên, ta chưa từng cùng nam nhân nào thân thiết thể này. Mà giờ này khắc này, lòng ngực mềm mại của ta dán chặt trước bộ ngực rắn chắc của hấn.

Tuy rằng ta da mặt đủ dày, nhưng vẫn như cũ nhịn không được đỏ mặt, “Không cần.” Ta cắt cổ tay tự sát, trên tay còn để lại vết sẹo. Dùng đến nửa hộp son phấn, mới che khuất được vết sẹo kia. Nếu thỉnh đại phu tới, thân phận thật sự của ta chẳng phải bại lộ rồi sao?

Hoàng Phủ Viêm ánh mắt càng lúc càng nồng, si ngốc nhìn ta, “Người thật thơm a.” Hấn nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt lóe ra ánh lửa, tựa hồ muốn đem ta nuốt sống.

Hấn... Hấn... Hấn... không phải là có hứng thú với ta chứ?

Phượng công tử ta chính là nam nhi ‘hàng thật giá thật’, hấn đã đích thân kiểm chứng, không phải sao?

Chẳng lẽ...

Ta bị ý nghĩ của mình làm cho càng lúc càng hoảng sợ, vội vội vàng vàng đẩy hấn ra, “Hoàng Phủ đại ca, buông ra.”

Hoàng Phủ Viêm thần sắc xấu hổ, quay đầu sang chỗ khác, “Xin lỗi.”

“Không sao.” Khuôn mặt ta vẫn đỏ bừng như trước, lộ ra vẻ kiêu diễm.

May mà Mộng Lộ đại ca đã giúp ta diễn một tuồng kịch, bằng không, không bị hấn nhìn ra sơ hở mới là lạ.

Hấn thật sâu hít một hơi, khôi phục vẻ đạm mạc ban đầu, “Đi thôi.”

52. Q.1 - Chương 52: Tứ Hôn Hay Là Cường Ép?

Hôm đó, ta cùng Viêm vương đã nói rất nhiều. Thái độ bằng mặt không bằng lòng trước đây cải biến, ta mở rộng lòng mình nói ra rất nhiều chuyện.

Kỳ thực, hấn cũng giống như ta, đều là những kẻ đáng thương thân bất do kỷ. Hấn đã đủ đáng thương lắm rồi, ta cũng không muốn tổn thương hấn thêm nữa. Huống chi, hấn thật tình kết giao bằng hữu với ta. Ta đây lại có một ưu điểm, nếu người khác đối tốt với ta, ta cũng sẽ đối tốt với hấn. Hấn xem ta như bằng hữu, ta cũng xem hấn như bằng hữu. Nếu là bằng hữu, ta sẽ không hại hấn. Có những chuyện, nên nói thì phải nói.

Ở Viêm Vương phủ dùng cơm xong, ta mới tìm cơ hội cáo từ. Chẳng hiểu vì sao, Hoàng Phủ Viêm hôm nay biểu hiện đặc biệt nhiệt tình, tiễn ta ra tận cửa.

Rời khỏi Viêm Vương phủ, ta vừa đi vừa ngâm nga từ khúc tiến vào một con hẻm nhỏ. Mặc dù đi đường này phải chú ý an toàn, nhưng mà, con hẻm này có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian về nhà. Ta trời sinh lại không có thiên lý, có thể ngồi chứ tuyệt không đứng. Có thể đi ba bước, tuyệt không đi ba bước rưỡi. Dạ Phượng ta một đời cao thủ, ngay cả võ lâm minh chủ cũng tự mình đưa thiệp mời tới tay, còn sợ mấy tên trộm vặt đánh cướp giữa đường à?

Hai tay bị kiềm lại? Ta cư nhiên bị người ta khống chế? Còn chưa kịp tự hào về võ công cùng danh khí của mình, cư nhiên lại bị người ta ép đến góc tường trong hẻm nhỏ.

Hứ, dám khống chế ta, giống như thọ tinh công ăn thạch tín (1).

Trong lúc ta đang chuẩn bị ném ra một chưởng, ‘kẻ bắt cóc’ không chế ta đột nhiên chuyển sang cướp sắc cắn cắn môi ta, thô lỗ cắn cắn liếm liếm.

Ặc... cái ‘tên chán sống’ này còn muốn cướp sắc nữa sao? Quái lạ, hương vị trên người hắn rất quen thuộc, ngay cả nụ hôn dồn dập đến cực điểm, cùng Mộ Dung Phong Vân giống y như đúc.

Hắn từ khi nào đã đổi nghề hái hoa tặc rồi? Lại còn chuyên ‘hái’ nam nhân? Hình như còn chưa nói ta biết.

Đại thủ không an phận luồn vào váy ta, mò mẫn dọc theo ** ta, “Nói, muối cả ngày ở trong Viêm Vương phủ làm gì? Cùng tên tiểu tử Hoàng Phủ đó nói những gì?”

Ta úy khuất mân mê cái miệng nhỏ nhắn, “Công sự a.” Nam nhân này cố tình ở chỗ này đợi ta sao?

“Công sự? Hai người có nhiều công sự cần nói vậy sao?” Hắn hung hăng hôn lên môi ta, đầu lưỡi nhân cơ hội đó tham lam tiến vào trong miệng, cướp lấy hương vị ngọt ngào trong miệng ta. Hắn như cố ý làm đau ta, ** hung hăng phá lệ, đầu lưỡi ta suýt chút bị hắn nuốt vào.

Ta bị hắn hôn đến cả mặt đỏ bừng, khí tức hỗn loạn, cổ họng muốn nghẹt thở, bấy giờ hắn mới không cam lòng buông ra, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo, “Mỗi ngày đem muối cột lại trên giường, không được ra ngoài.” Hắn cúi đầu hôn lên cổ ta, cố ý để lại một hàng dấu răng, “Xem muối còn dám ra ngoài ăn vụng không.”

Ta ăn vụng? Không phải đùa hơi quá trốn rồi chứ? Bị hắn làm cho cả người mệt mỏi, ta còn sức lực để đi ăn vụng sao.

Ta vô cùng đáng thương chăm chú nhìn hắn, chỉ còn thiếu chút nhỏ ra mấy giọt nước mắt để tăng hiệu quả diễn kịch, “Người ta cũng đâu phải tiểu nữ nô của huynh, sao có thể ngày ngày ở trên giường với huynh được.” Chưa thấy qua nam nhân nào ăn dấm chua đáng sợ thế này.

“Chỉ cần muối vừa ra khỏi cửa, lập tức liền có người tơ tưởng.” Hắn một tay kéo váy ta, “Ta không cho phép muối xuất môn nữa, muối là của ta.”

“Có ai tơ tưởng ta đâu?” Phong lưu công tử ta là nam đó. Ai lại tơ tưởng á?

“Phượng Ngự Thiên...” Hắn hung hăng tiến vào cơ thể ta.

“Á... Không được... chỗ này ở ven đường đó... Huynh điên mất rồi.” Trời ạ, hắn đúng là điên rồi, cứ nhiên ở ven đường lại cùng ta...

Hắn nâng mông ta lên, thất lưng không ngừng luật động, “Lăng Sở Nam, Hoàng Phủ Viêm... Thanh Nhi...”

“Huynh bị điên à? Phượng Ngự Thiên là bạn thân của muối, hơn nữa.. Á... Hắn đã là cây có chủ, Lăng Sở Nam là của Tuyệt Liễu... Á... Chậm một chút... Hoàng Phủ Viêm đã có Mai Ngọc Phù, còn có, hắn không có đoạn tụ. Thanh Nhi cũng là nữ, muối lại không thích nữ nhân...” Ta bị hắn ép đến thở gấp liên tục, hô hấp khó khăn, ** mà tan ra thành từng mảnh nhỏ.

“Ta không cho bất cứ ai tơ tưởng muối, bất luận là nam hay nữ cũng như nhau.” Hắn bỗng nhiên kích động, “Vòng qua thất lưng ta, mau...”

Ta không dám phản kháng, hai chân đặt lên thất lưng hắn, để hắn càng lúc tiến vào càng sâu.

“Từ giờ trở đi, ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, không được đi đâu hết, càng không được đi gặp đám hồ bầy cẩu hữu kia, nhất là Hoàng Phủ Viêm.” Thú tính nam nhân đó đã ở trên người ta mà vẫn ăn giấm chua như cũ.

“Bực thật, người huynh không cần lo lắng nhất chính là hắn... hắn không thích nam nhân a... Đáng ghét... người ta chịu không nổi mà...” Mộng Lộ đã thay ta diễn một tuồng kịch, để hắn hiểu lầm ta là nam nhi chân chân thật thật. Nếu như hắn có chủ ý với ta, nhất định là đồng tính luyện ái.

“Tiểu nữ nô... đáng yêu, muối là.. của ta...” Ta khi nào lại giáng cấp xuống làm tiểu nữ nô rồi? Sao ta không biết nhỉ?

Được rồi, nếu hắn thích đùa như vậy, ta sẵn sàng phụng bồi, “Thiếu gia, đừng như vậy mà... Người ta chịu không nổi.”

“Tiểu nữ nô, muội tốt nhất nên ngoan ngoãn nhận mệnh, đời này, chỗ duy nhất có thể ngốc ở đó, chỉ là trên giường của ta.” Hấn dùng lực đạo dữ dội cùng tốc độ ra sức tiến vào, mỗi lần đều thật sâu tiến vào cơ thể ta, mỗi lần đều tượng trưng cho sự bá đạo vô cùng của hấn, vô cùng mãnh liệt, vô cùng chuyên chế giữ lấy.

“Dựa vào ... trí tuệ... cùng tài học... mưu lược võ công, vậy mà ... lại đi làm tiểu nữ nô, chẳng phải là quá lãng phí...Á...Ừ...” Ngỡ khi ta càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng, chuyển sang thút thít.

“Thế nào? Muội cũng muốn noi theo chiến thần tỷ tỷ, giám quốc công của muội...”

“Oa oa oa, huynh ngược đại người khác...” Ta chỉ muốn sống qua những ngày thường thường nhạt nhạt, không muốn noi theo Thanh Nhã, cũng không muốn noi theo giám quốc công chúa.

Hấn cuồng nhiệt lao tới, thanh âm tràn ngập ** rỉ rả bên tai, “Tiểu nữ nô, muội thắng rồi... Vì muội, cái gì ta cũng từ bỏ.”

Đêm hôm đó, ta bị Mộ Dung Phong Vân lên tường trong hẻm nhỏ, liên tục xâm phạm. Hấn giống như dã thú đói đã lâu ngày, liên tục chiếm lấy không biết chừng mực.

Bị hấn liên tục một lần lại một lần chiếm giữ, ta rốt cuộc cũng chịu không nổi mà ngắt đi.

Tại hẻm nhỏ hôn mê, Mộ Dung Phong Vân cũng không chịu buông tha ta, ôm ta quay về Mộ Dung gia tiếp tục đại chiến.

Bị hấn hành hạ cả một đêm, ta toàn thân đau nhức, giống như bị bị xe lớn cán lên người. Cho dù đói bụng mấy năm, cũng không cần khoa trương như vậy chứ.

Rơi vào trạng thái hôn mê thật lâu, đột nhiên nghe được âm thanh trầm thấp của hấn, “Lung nhi, ta đi.”

Ta mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn người bên giường, “Sao... Đi đâu?”

Mộ Dung Phong Vân ở trên trán ta hôn một cái, “Muội phải chờ ta, ta sẽ mau trở về.”

“Huynh đi đâu?” Thoáng nhìn thấy trong tay hấn là trường kiếm cùng hành lý, trong lòng ta lại có dự cảm không lành, “Ta có chuyện cần phải xử lý, muội phải đợi ta.” Rốt cuộc là có chuyện gì?

Ta nhu thuận gật đầu, “Được.”

“Ng Sloan.” Hấn thay ta kéo lại chăn, rồi lại hôn lên trán ta một cái.

.....

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, đại tướng quân chi nữ Mộ Dung Tử Lung ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, huệ chất lan tâm, thông minh hiền thực, là điển hình là nữ tử khuê các. Mười bốn tháng bảy năm Nhâm Tuất, ngày lành tháng tốt. Mộ Dung Tử Lung đúng ngày gả cho Viêm vương, không được chậm trễ.

Ý chỉ này tới thật nhanh, ta vươn hai tay, cung kính tiếp chỉ.

Thanh Nhã không theo trình tự mà tạ ân, trực tiếp đứng lên nhảy dựng, cầm thánh chỉ hung hăng ném xuống mặt đất, “Còn không được chậm trễ, con mẹ nó, đây là bức hôn chứ kết hôn cái gì. Hấn làm hoàng đế thì rất giỏi sao? Nhi tử hấn muốn lấy nữ nhi của ta, cũng phải hỏi qua lão nương một tiếng chứ.” Thanh Nhã giơ ngón cái lên, kiêu ngạo chỉ vào bản thân mình, “Nữ nhi là của ta, gả hay không ta làm chủ.”

“Phu nhân... Đây là ý chỉ của hoàng thượng, lão nô chỉ phụng mệnh hành sự.” Lão thái giám vẻ mặt khó xử.

Ta vội vã nhặt thánh chỉ lên, mỉm cười nói, “Công công, nương ta vì thương con nên sốt ruột, thỉnh công công thứ tội.” Ta nhìn Tiểu Lan nháy nháy mắt, “Tiểu Lan.” Tức giận từ tức giận, nhưng tiền thưởng không thể không có.

“Chúc mừng Mộ Dung tiểu thư, không, phải là Viêm vương phi mới đúng.” Lão thái giám cầm lấy bao tiền thưởng, vẻ mặt hơn hớn vui mừng.

“Đa tạ công công.” Thanh Nhã có tiền có thế, đương nhiên có thể đắc tội ai cũng được. Nhưng ta, ta chỉ là một tiểu nữ tử, tốt nhất nên biết điều một chút.

“Mộ Dung tướng quân, đây là danh sách lễ vật, thỉnh tướng quân cùng phu nhân quá mục.” Lão thái giám lấy ra một tấm thiệp màu hồng, “Nếu như có chỗ nào không vừa ý, có thể nói ra.” Hoàng gia lấy lão bà cũng cần sinh lễ sao? Ta còn tưởng trực tiếp hạ một đạo thánh chỉ là xong rồi chứ?

Thanh Nhã tiếp nhận danh sách lễ vật, tiện tay xé nát, “Mộ Dung gia chúng ta không bán nữ nhi, sinh lễ cứ việc đưa đến, danh sách lễ vật này cũng không cần nhìn.” Xí, thu nhận lễ vật, cũng không quên biểu lộ khí tiết, Thanh Nhã, coi như tỷ lợi hại.

“Vâng...” Lão thái giám cười mỉa mai, “Mang vào.”

Hắn ra lệnh một tiếng, đủ loại châu báu trang sức, lựa là găm vóc được khiêng vào. Trước mặt toàn lễ vật quý hiếm, khiến người ta mục bất hạ tiếp (2).

“Ba ngày sau sẽ có người trong cung đến lượng thân cho tiểu thư, may giá y, tiểu thư thích loại giá y gì, thỉnh nói để may.” Nói đến đây, lòng ta có chút thư thái. Tuy rằng là bức hôn, nhưng tốt xấu gì cũng cho tân nương có quyền lợi chọn.

“Đa tạ công công.” Ta tiện tay nắm một nắm châu báu nhét vào tay hắn, “Sau này thỉnh công công chiếu cố nhiều hơn.” Mọi việc đều thuận lợi không thể sai được.

Đoàn người ‘bức hôn’ hùng dũng rời đi, chỉ để lại bên ngoài, trong nhà một đống sinh lễ mắt to trừng mắt nhỏ.

“Bây giờ phải làm sao?” Đối mặt với một đống lễ vật quý giá, Thanh Nhã có vẻ không được hứng thú lắm.

Ta ngáp một cái, cầm trân châu xem như đạn pha lê mà đùa nghịch, “Đem bán rồi đổ vào tập đoàn Lục thị.”

Tỷ phu khoát khoát tay, “Nhà ta cái gì cũng thiếu, chỉ riêng không thiếu tiền, muội để lại làm của riêng là được.”

“Sao không nói sớm.” Biết rước nhà ta không thiếu tiền, ta cần gì đi làm sát thủ?

“Ngày cưới là nửa tháng sau phải không.” Cướp người sao, nhanh như vậy?

Thanh Nhã tựa hồ không ngủ đủ, ngáp một cái, “Ngày đó là quỷ tiết, đổi ngày đi, muội muội ta xuất giá tuyệt đối không thể chọn ngày xui như vậy.”

“Quên đi, ta cũng chẳng thèm tính toán, hơn nữa niên đại này làm gì có quỷ tiết chứ.” Ngày nào xuất giá cũng như nhau. Chưa từng hy vọng sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, thì cần chi tính toán nhiều như vậy.

Thanh Nhã lấy ngón tay vòng mấy vòng trên một bức tranh gấm, “Phong Vân đâu? Mấy ngày rồi không thấy hắn. Tiểu hài tử này, muội muội xuất giá cũng chẳng đến xem.”

“Không biết.” Chỉ biết hắn đã đi xa, nhưng không biết là đi nơi nào.

Không chừng, khi hắn trở về, ta đã gả đi rồi.

Tỷ phu đột nhiên nói một câu không hề liên quan gì, “Tiểu muội, Ngạo Kiếm sơn trang mời ta cùng tỷ tỷ muội tham gia đại hội võ lâm, muội có đi không?”

“À...” Nếu là trước đây, ta sẽ kích động suýt khóc. Nhưng bây giờ... không chút cảm giác nào.

“Đại hội võ lâm, muốn đi xem không?” Thanh Nhã nháy nháy mắt nhìn ta.

“Ta có nhận được thiệp mời, trên thiệp nói, mời ta đi tranh cử vị trí võ lâm minh chủ.” Ta đã không làm lão đại nhiều năm, không phải, phải là... không làm sát thủ nhiều năm... thoái ẩn giang hồ đã lâu, ăn no rảnh rồi đi tham gia đại hội võ lâm tranh cử cái chức minh chủ đó làm gì.

“Muội có sao?” Thanh Nhã rất hoài nghi.

“Có a, Lâm Chấn Bắc tìm không được ta, đem tấm thiệp đó đến hiệu sách Bát Quái, là Thiên ca đưa cho ta.” Hầu như cả thế gian này đều biết Hắc Quả Phụ Dạ Phượng ta cùng hiệu sách Bát Quái kia có quan hệ thân mật.

“Thiên ca...” Thanh Nhã cười đến ám muội, “Những dấu tích kia trên người muội, phải chăng là do hấn làm?”

“Thần bạch tông khoan, kháng cự tông nghiêm.” Tỷ phu vẻ mặt nghiêm túc, làm bộ làm tịch ho khan một tiếng,

“Thần bạch tông khoan, lao để tọa xuyên, kháng cự tông nghiêm, hồi gia quá niên (3).” Ta trang nghiêm đính chính.

“Được được được... không nói nữa, muội không đi cũng được, để Phong Vân đi thay bọn ta.” Cái này cũng có thể đi thay được sao? Bất quá... Đừng đem nam nhân ta làm hình nhân thế mạng chứ.

“Ta nghe nói Cái Bang vừa lập tân nhiệm Bang chủ.” Ta dừng một chút, “Nàng tên Lăng Sương.”

Thanh Nhã trầm mặc ngẩng đầu, dùng cánh tay thọc thọc Mộ Dung Quyết, “Lâm Chấn Bắc có phải có một nữ nhi cổng ngoài không ra, cổng trong không bước, tiểu thư khuê các điển hình, gió thổi qua liền ngã, so với Lâm Đại Ngọc còn nhu nhược hơn mười vạn tám trăm lần? Vô lâm đệ tử mỹ nhân trong truyền thuyết?”
Mấy lời vô nghĩa kia không phải quá thừa rồi chứ.

“Đúng vậy, tên gọi Lâm Song.” Tỷ phu mặt hơi biến sắc, gật đầu.

Ta cùng Thanh Nhã bốn mắt trừng nhau, “Không phải trùng hợp vậy chứ?” Lâm Song, Lăng Sương...

“Lâm Song là tiểu thư khuê các, từ nhỏ đã lớn lên ở Ngạo Kiếm sơn trang, các người cho rằng nàng là Cái Bang bang chủ sao?”

“Cũng không chắc lắm, nhớ năm đó, Thanh Nhã ta cũng là tiểu thư khuê các trong mắt người đời, nhưng kết quả thì sao? Trở thành đại đạo tặc Dạ Oanh vào cung trộm quốc khố.” Nhìn người không thể nhìn tướng mạo, chính là sinh ra vì nàng.

“Ta, Mộ Dung Tử Lung ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, huệ chất lan tâm, điển hình tiểu thư khuê các, cũng là...” Ta tuyệt đối không phải khoe khoang, những lời này là hoàng đế lão gia nói trong thánh chỉ mà.

“Mới sáng sớm đã ban thánh chỉ, không sợ mệt chết hay sao, ta về ngủ thêm một lát.” Thanh Nhã đuổi thất lưng, đi vào nội đường. “Đường là ở dưới chân mình, tự mình lựa chọn, con cháu tự có phúc của con cháu.” Không hổ danh là tỷ muội, ngay cả tư tưởng cũng giống hệt nhau. Chuyện của Lăng Sương, cứ để muội ấy tự mình giải quyết,

“Tỷ, phiền tỷ giúp ta thu dọn những thứ này, một phần tặng cho chất nữ làm lễ vậy, một phần để lại cho Tuyết Liễu làm của hồi môn.” Hôm sinh nhật Tử Ly, ta chỉ tặng mỗi một chậu hoa. Đối với thái tử phi mà nói, lễ vật này quá mức keo kiệt.

“Ồ.” Thanh Nhã lên tiếng trả lời, nhìn tỷ phu nói, “Chàng xử lý đi.”

“Làm phiền tỷ tỷ, tỷ phu, ta ra ngoài một lát.” Thánh chỉ đã ban, cũng tới lúc đi tìm Hoàng Phủ Viêm nói chuyện rõ ràng rồi.

Còn chưa kịp rời đi, đã thấy một tên nô tài hốt hải chạy vào, “Tướng quân, phu nhân, Viêm vương đưa Mai quận chúa tới đây bái phỏng.”

Chúng ta một nhà ba người trừng mắt nhìn nhau, “Tính sao?” Cuối cùng Thanh Nhã là người đầu tiên mở miệng.

Tỷ phu thần nhiên ỏi, “Tối gây phiền phức? Trực tiếp đuổi ra ngoài.”

Ta đầu đầy hắc tuyến, “Không ổn, người ta là hoàng tộc a.”

“Loạn còn đuổi ra ngoài?” Tỷ tỷ chỉ sợ thiên hạ không loạn đưa ra chủ ý.

“Ta đi gặp bọn họ.” Theo ta phỏng đoán, Hoàng Phủ Viêm tuyệt đối không phải đến gây phiền phức... Về phần hấn đến đây làm gì... Hối hấn liền rõ

(1) Thọ tinh công ăn thạch tín: không muốn sống nữa.

(2) Mục bắt hạ tiếp: có quá nhiều thứ, không thể xem hết.

(3) Thân bạch tông khoan, lao để tọa xuyên, kháng cự tông nghiêm, hồi gia quá niên: [TN: xem lại chú thích chương 12 ^^]

53. Q.1 - Chương 53: Hiệp Nghị Hôn Nhân

Ta một thân cung trang, mặt phủ một tấm lụa mỏng, đoan trang ngồi tại phòng khách. Ngón tay dài mảnh nâng một chén trà hoa cúc, hương khí tỏa ra bốn bề.

Mai Ngọc Phù rót cuộc tới đây làm gì? Vấn đề này... đáng để suy nghĩ cặn kẽ. Từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã biết vị tiểu thư này chẳng có gì là tốt. Đến khi dần dần quen biết rồi, ta càng cảm thấy nàng thâm tàng bất lộ, thâm trầm đáng sợ. Hôm nay ta phải gả cho Viêm vương, nàng lẽ nào lại cam lòng đem hân hai tay dâng cho kẻ khác?

Trong lúc ta còn đang chìm trong suy tưởng của mình, bọn hạ nhân đã đưa ba người họ vào đến.

Hoàng Phủ Viêm cùng Mai Ngọc Phù dắt tay nhau đi trước, còn tiểu bất điểm, lại một thân trang phục nha hoàn, đứng sau lưng Mai Ngọc Phù.

Khẽ cười một tiếng, tầm mắt ta lại rơi vào mười ngón tay đan chặt vào nhau, khớp môi dần dần hiện lên tiểu ý.

Muốn làm gì? Thị uy hử?

“Mộ Dung Tử Lung tham kiến vương gia, tham kiến quận chúa.” Ta nhẹ nhàng buông chén trà hoa cúc xuống, thực hiện tư thế đứng chuẩn lễ nghi cung đình.

Mai Ngọc Phù tiểu thư dịu dàng mỉm cười, phong tình vạn chủng, “Miễn lễ.”

“Ta quận chúa.” Hai tay ta đan nhau, đặt ngay trước mặt, tươi cười đúng lễ, “Vương gia, quận chúa, mời ngồi.” Tuyệt đối không thể để tỷ tỷ tỷ phu mất mặt.

Ngồi xuống rồi, ánh mắt Mai Ngọc Phù lại đảo qua đồng sinh lễ quý giá đầy nhà, nụ cười ôn nhu mà hữu lễ, “Muội muội hài lòng những món đồ này chứ?” Một đôi mắt tựa như nước hồ thu, ẩn chứa nồng đậm tiểu ý, “Ngọc Phù cảm thấy bản thân mình rất có duyên với tiểu thư, cũng vì hơn người hai tuổi, nên tự ý chủ trương gọi một tiếng muội muội này, mong tiểu thư thứ lỗi.” Ta không phải ngu si cũng không phải bại não, ý tứ của nàng đương nhiên đã biết rõ ràng.

“Đâu dám đâu dám, được quân chú gọi một tiếng muội muội này, là Tử Lung tam sinh hữu hạnh.” Hai người chúng ta ai cũng chưa vào cửa, vọng tưởng áp chế được ta? Mai Ngọc Phù, người quá khinh người rồi.

“Muội muội, nghe nói muội cắt cổ tay tự sát, bây giờ đã khỏe nhiều chưa?” Mai Ngọc Phù cười dài lấy ra một cái hộp, “Tổ yến này là tặng muội muội bồi bổ thân thể.” Cố ý đến gây sự với ta còn bày trò thăm hỏi? Tâm ý của nàng, có quỷ mới tin.

“Đa tạ tỷ tỷ.” Nàng dám tặng ta cũng không dám ăn, ai biết được nàng có hạ độc trong đó không chứ. Ta khẽ liếc nhìn Hoàng Phủ Lam Nhi đang đứng yên bất động một bên, cười cười nói, “Tiểu muội muội, ngồi đi a.” Muốn đứng cũng phải để Mai Ngọc Phù đứng, không đến phiên tiểu bất điểm.

Tiểu bất điểm trừng lớn mắt nhìn ta, không dám tin là thật, “Mộ Dung tiểu thư, ta có thể ngồi sao? Ta là nha hoàn đó á.”

Ta mạn bất kinh tâm nhìn Mai Ngọc Phù một cái, “Nha hoàn thì đã sao? Cũng là người mà. Vô Lệ là nha hoàn của ta, nhưng cũng như muội muội.” Lời này hoàn toàn là thật, ta lúc nào cũng xem Vô Lệ như muội muội mà.

“Đa tạ đại tiểu thư.” Tiểu bát điểm cười một cách ngây thơ, hoạt bát lanh lợi chạy tới ngồi cạnh ta, “Tỷ tỷ, tỷ thật tốt nha.”

Ngay lúc này, hạ nhân dâng lên trà nóng, ta nhàn nhàn bảo, “Lấy cho vị muối muối này một chén trà, lát nữa đem đến chút trái cây điểm tâm cho nà.” Tiểu bát điểm là muối muối ta rất yêu thương, đương nhiên có tư cách hưởng thụ loại đãi ngộ này, còn hai vị kia, cứ thoải mái ngồi gốc ở đó hóng gió đi.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại đối với ta tốt như vậy? Ta chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi thôi a.” Đôi thủy mâu trong suốt Hoàng Phủ Lam Nhi toát lên đầy vẻ nghi hoặc.

“Nhìn bộ dáng của muối, cùng lắm cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi thôi. Nhỏ như vậy đã phải đi làm nha hoàn, nhất định rất cực khổ.” Những lời trên tuy chỉ là nói dối, nhưng cũng có chút thật lòng nói ra. Ta lúc còn rất nhỏ rất nhỏ đã phải ra ngoài làm việc, biết được cảm giác đó là gì. Cho dù nàng không phải công chúa, không phải muối muối ta, ta cũng đối tốt với nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ tốt quá.” Nàng cảm động hít hít mũi, “Ta tên Lam Nhi, sau này tỷ cứ gọi như vậy.”

“Không ngờ muối muối cùng Lam Nhi vừa gặp như đã quen.” Mai Ngọc Phù nhỏ giọng khẽ tiếng chen vào, trong lời nói ngập tràn hân hoan.

Nữ nhân này, thật ** lợi hại.

Ta kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Nhi, thương tiếc vuốt ve bàn tay của nàng, “Phải a, sau này nếu như ta gả vào vương phủ rồi, có thể để Lam Nhi đi theo bầu bạn cùng ta không?”

“Lam Nhi tuổi vẫn còn nhỏ, chỉ sợ hầu hạ không được chu đáo. Đến khi người gả vào vương phủ rồi, tự ta sẽ an bài người đến hầu hạ người.” Kể từ đầu đến cuối không nói câu nào – Hoàng Phủ Viêm rốt cuộc cũng nói một câu.

“Hầu hạ?” Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, cảm thán nói, “Ta có tay có chân, hoàn toàn khỏe mạnh, cần người hầu hạ làm gì? Ở Mộ Dung gia nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có một mình Vô Lệ ở bên cạnh ta. Vô Lệ đi rồi, cũng là ta tự mình chăm sóc mình.” Cũng không phải tàn phế, chuyện của bản thân, bản thân sao không tự làm?

Nhớ năm xưa lúc còn ở Phi Ưng bang, kẻ hầu người hạ không dưới trăm người, nhưng cũng đều là ta tự mình động thủ.

“Muội muối nói vậy sai rồi, muối thân là thiên kim tướng quân, thân thể cao quý, sao có thể tự mình động thủ những chuyện lật vật như vậy.” Quả nhiên là chủ nghĩa phong kiến điển hình.

Ta rất muốn duy trì phong độ, đáng tiếc lại nhấn không được nữa, “Thân thể cao quý?” Ta trào phúng cười, “Thiên kim tướng quân? Nếu như cha ta chỉ là một nông phu bình thường, ta cũng không phải thiên kim tiểu thư thì sao? Từ lúc bắt đầu, mỗi người đều một dạng như nhau. Bất luận là nha hoàn hay thiên kim tiểu thư, mọi người đều bình đẳng. Nhìn người không thể nhìn xuất thân, thể sự vô thường, phong thủy luân chuyển.” Vô Lệ nhà ta, thân phận chỉ là một nha hoàn tầm thường. Nhưng có ai ngờ rằng, nàng lại là tổng tài trợ lý của tập đoàn Lục thị?

Mai Ngọc Phù bị ta mĩa mai một trận, khuôn mặt mỹ lệ bắt đầu lúc hồng lúc trắng, “Ta... Ta... không phải là có ý đó, chỉ là...”

Cứ tưởng rằng Hoàng Phủ Viêm sẽ giúp Mai Ngọc Phù biện hộ, chẳng ngờ rằng, hắn lại đứng về phía ta, “Mộ Dung tiểu thư, thật khiến ta cảm thấy ngạc nhiên.”

Ta chân mày khẽ nhíu, “Người quen ta sao? Có thấy ta làm gì kinh hãi thể tục cũng đường ngạc nhiên như vậy, bởi vì, chúng ta không quen, người căn bản không hiểu được ta.”

Tiểu bát điểm hai tay ôm điểm tâm, hai má phập phồng, “Phải phải, ngài cùng Mộ Dung tiểu thư không hề quen biết.”

Ta không khỏi mỉm cười, đưa một chén trà tới trước mặt nàng, “Cẩn thận coi chừng nghẹn, từ từ mà ăn, ăn xong vẫn còn mà.” Hai vị ngồi đối diện ta kia, các người cứ ngồi xem là được.

“Ngon lắm a.” Điểm tâm dính lại trên khuôn mặt nàng, vô cùng khả ái.

Nụ cười thỏa mãn của nàng tựa hồ đã lây nhiễm đến ta, ta cũng hài lòng cười lại, “Nếu muội thích, có thể thường đến đây ăn.” Có thể nhìn thấy nụ cười kia mà cảm thấy vui vẻ, cũng là một loại hạnh phúc.

“Mộ Dung tiểu thư, lần trước bản vương dẫn người vương phủ xông vào, thật là có lỗi, thỉnh tướng quân cùng phu nhân lượng thứ.” Đến nhà tạ tội chính là thái độ này sao?

Ta nhàn nhạt ‘Ồ’ một tiếng, tự tiểu phi tiểu, “Đã thương hộ viện nhà ta, xông vào Phong Vân các, chỉ một câu thứ lỗi là xong hết mọi chuyện sao?” Máu của lão nương chẳng phải chảy không rồi à?

Trên cổ tay hấn, cắt một đường, sau đó nói một câu xin thứ lỗi, hấn có chịu hay không?

“Người muốn thế nào?” Trong đôi hắc mâu của Hoàng Phủ Viêm tựa hồ hiện lên một tia cười như có như không, ung dung nhàn nhã nhìn ta.

Mai Ngọc Phù vội vàng đứng ra hòa giải, “Muội muội, huynh ấy đã xin lỗi rồi mà.”

Ánh mắt ta phát lạnh, lạnh lùng lườm nàng một cái, “Giết người rồi nói một câu xin lỗi, người có chịu được không?” Nữ nhân này, thật sự đã xem mình như Viêm vương phi rồi? Cọp cái không ra oai, nàng tưởng ta là mèo bệnh chắt.

Hoàng Phủ Viêm nhất định là phát sốt đến đầu óc có vấn đề, ta đối với Mai Ngọc Phù vô lễ như vậy, hấn cứ nhiên không tức giận, trái lại còn nở nụ cười, “Nếu đã là vậy, ta mời người uống trà tạ tội.” Hấn cứ nhiên dùng ‘ta’ mà không phải hai chữ ‘bản vương’, quả nhiên là phát sốt rồi.

“Người mời thì ta phải uống? Chẳng phải rất mất mặt à?” Uống trà cũng phải coi tâm trạng, có Mai Ngọc Phù ở đây, ta căn bản không có tâm trạng uống trà.

“Đúng vậy.” Hoàng Phủ Lam Nhi vẫn ngồi một bên tận hưởng hương vị điểm tâm, chốc lát lại gật đầu phụ họa, “Thật sự là rất mất mặt, nếu có người dẫn quân xông vào nhà ta, ta nhất định cũng rất chán ghét hấn.”

Tiểu thư à? Trước khi nói chuyện làm ơn suy nghĩ có được hay không? Nhà người là hoàng cung á, ai dám xông vào? Trừ khi hấn chán sống.

“Nghe nói Mộ Dung cô nương đối với trà đạo rất có nghiên cứu, bản vương cũng muốn mở rộng tầm mắt một phen.” Hấn không chút nào che giấu hứng thú đối với ta.

“Con người ta thật sự rất tệ hại, từ nhỏ chưa từng đọc qua bất cứ sách gì, từ ‘Nữ huấn’, ‘Nữ tắc’ đến ‘Phụ đức’ các loại, ta căn bản chưa từng liếc mắt qua, một chữ cũng không biết. Thậm chí cả cầm kỳ thi họa, cũng chưa từng gặp qua, còn chuyện pha trà... Dùng nước pha, ai mà không biết? Chưa chạm tới thêu thùa, chưa bước qua trù phòng. Kỳ thực ta rất tệ hại, tệ đến tột bậc, người đừng có hứng thú với ta.” Ta cố ý tự hạ thấp bản thân, đem mình ra nói đến cái gì cũng tệ, cùng phế vật chẳng khác gì nhau.

Trong mắt Hoàng Phủ Viêm hiện lên một tia nghiền ngẫm, “À? Nghe nói đại tiểu thư Mộ Dung gia là một tài nữ, chẳng lẽ đây chỉ là đồn đại thôi sao?”

“Đúng đúng đúng đúng...” Lập tức gật đầu, “Toàn là đồn đại cả.”

Đôi môi quyến rũ khẽ nhếch lên, trầm thấp mở miệng, “Không yêu hoàng cung tráng lệ, chỉ là tội lỗi kiếp trước gây ra. Hoa nở hoa rơi tự có khi, chung quy đều bởi thần mùa xuân, đi cũng không được, ở cũng không xong...”

Ta vội vàng chặt đứt lời hấn, “Lời này không phải ta nói, cùng ta không có chút quan hệ gì.” Quả thật là không phải ta nói, tàn là sao chép cả thôi.

Vừa dứt lời, ta lập tức liền hối hận. Không phải ta nói mà, ta kích động như vậy làm chi?

“Ta nói là do người nói sao?” Hấn càng thêm hứng thú nhìn ta.

Lão huynh, người quả thật là đã mù rồi. Bên cạnh người là một đại mỹ nữ, hứng thú nhìn ta như vậy làm gì?

“Ặc...” Ta xấu hổ cười cười, “Có phải ta quá kích động rồi không?”

Hoàng Phủ Viêm đứng lên, ý vị sâu xa nhìn ta, “Chúng ta nói chuyện riêng một lát.”

“Được, vậy hồ tâm đình ở Di Hồng viện đi.” Muốn nói chuyện riêng với ta? Chỉ e người không có can đảm đó.

“Di Hồng viện? Tên kĩ viện sao?” Tiểu bất điểm ngây ngốc ngẩng đầu.

Ta nhin không được gõ đầu nàng một cái, “Di Hồng Khoái Lục. Ta là Di Hồng, thái tử phi là Khoái Lục.”

Cẩn dặn Tiểu Hồng Tiểu Lan chiếu cố Mai tiểu thư cùng tiểu bất điểm xong. Ta dẫn hần ra sau hậu viện. Ai, từ khi Tuyết Liễu trà trộn đến bên cạnh Lăng Sở Nam, hai người họ đã muốn thành nha hoàn chuyên dụng của ta rồi. Sau này xuất giá, phải suy xét chọn một trong hai đi bồi giá mới được.

Di Hồng viện hoa sen nở rộ, cây xanh che bóng, cảnh trí tươi đẹp vô cùng,

Đi lên cầu treo, ta kịch liệt lung lay, “Vương gia, cẩn thận nha.” Cẩn thận bị quăng xuống dưới ăn bùn.

Hoàng Phủ Viêm hai tay chấp sau người, tư thế trước sau vẫn vững như bàn thạch, “Mộ Dung tiểu thư, hình như quá coi thường ta rồi.”

“Là có ý gì?” Ta lung lay càng lúc càng lợi hại hơn, “Xin lỗi, đại nãi ta không được tốt lắm, không hiểu ý tứ của Viêm vương.” Triệt để giả ngu.

“Người tại sao lại giả cho ta?” Hần bất ngờ hỏi một câu.

“Tại sao lại lấy ta?” Ta hỏi ngược lại hần.

Hần chân mày khẽ chau, “Người hiểu mà.”

“Hoàn toàn hiểu rõ.” Mộ Dung đại tiểu thư tuy không phải chính thất sinh ra. Nhưng có phận được Mộ Dung tướng quân cùng Mộ Dung phu nhân sủng ái, trong Mộ Dung gia, địa vị cùng nhị tiểu thư không hề thua kém. Mộ Dung đại tiểu thư trở thành Viêm vương phi. Sau này nếu có binh biến, Mộ Dung tướng quân rất có thể sẽ nể mặt Mộ Dung Tử Lung, bảo trì trung lập. Đều là nữ nhi của mình, cẳng tay bàn tay đều là cốt nhục. Cho dù giúp đỡ thái tử, cũng sẽ không làm khó Viêm vương, “Vương gia, ta rất coi thường người.”

“Sao?” Hần chẳng những không chút tức giận, ngược lại còn mỉm cười, “Tại sao?”

“Dùng nữ nhân làm lá chắn thật sự là rất dễ tiện.” Đúng vậy, rất dễ tiện. Chỉ có điều, lịch triều lịch đại, nam nhân đem nữ nhân ra làm con cờ nhiều vô số kể.

“Tại sao người lại giả cho ta?” Hần tựa hồ sớm đã đoán được ta sẽ nói những gì.

Ta ưu nhã ngồi trên băng ghế, bắt chéo hai chân. Ngẩng đầu, hưởng thụ gió nhẹ hiu hiu, “Thế gian đều cho rằng, triều đình là chiến trường của nam nhân. Nhưng ta xem ra, hoàng hoàn chi tranh oanh oanh liệt liệt, cũng là chiến trường của nữ nhân. Từ cổ chí kim, hồng nhan xá tử yên hồng, đều là những kẻ đấu tranh khốc liệt nhất triều đình.”

“Giải thích thế nào?”

Ta chăm chú nhìn hần, “Xin hỏi vương gia, thái tử tại sao lại thấy thái tử phi, người tại sao lại lấy ta?”

Hần trầm mặc không nói nửa lời, chắc hần đã đoán được ý tứ của ta.

“Hồng nhan xá tử yên hồng đều là vật hi sinh, một vật hi sinh không thể thiếu. Không có nữ nhân chúng ta, không có thể lực gia tộc sau lưng chúng ta, dùng cái gì để đấu? Chúng ta rất vô tội, chẳng qua là bị đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió.” Cái triều đại tan vỡ trong lịch sử, có bao nhiêu hoàng đế không dùng nữ nhân đổi lấy giang sơn?

Hoàng Phủ Viêm nghiêng mặt, tự tiểu phi tiểu, “Bây giờ xem ra, lấy người, tựa hồ không phải chuyện gì xấu.”

Trong lòng ta ‘lộp độp’ vài tiếng, “Ta không muốn giả cho người.” Gây được sự chú ý của hần, vốn không phải mục đích của ta a. Ta chỉ là... chỉ là... không quen nhìn hần tự mình là giới thôi.

“Ta cũng không muốn lấy người.” Hấn rất thành thật nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng.

“Thân là nữ nhi của tướng quân, ta tựa hồ không có quyền được lựa chọn hôn sự ỳnh. Thay vì chống cự vô ích, chi bằng, ta nhận mệnh.” Ta vỗ vỗ vai hấn, “Ít nhất, chúng ta cũng đã tương đối lớn khôn rồi. Gả cho người, vẫn tốt hơn gả ột vị hôn phu mà đến đêm tân hôn mới biết mặt.” Ta lưu loát nói một tràn bịa đặt, “Hơn nữa, người cũng có nữ tử mình yêu rồi, sẽ không quấy nhiễu ta, ta có thể sống cuộc sống theo ý mình.” Da mặt ta vốn dĩ có thể so ngang với trường thành, đừng tưởng rằng ta khi nói dối liền đỏ mặt.

“Người muốn một cuộc sống như thế nào?” Hấn cơ hồ phi thường hiếu kỳ.

Ta ưỡn ngực, hào tình vạn trượng, “Một cuộc sống giống như nam nhi.” Trừ cấu tạo thân thể, cách thức sinh hoạt của ta chẳng khác nam nhi là mấy.

“Sao?” Hấn buông mắt, thần tình xẹt qua một tia quái dị, “Người cho rằng cuộc sống của nam nhân là cuộc sống như thế nào?”

“Ta muốn thoát khỏi tất cả ràng buộc lễ giáo thế tục, không hỏi sự đời, hồng trần tiêu dao, tiểu ngạo giang hồ. Ẩn cư sơn lâm thì bỏ, bởi vì ta không thích cuộc sống khổ cực. Huống chi, ta chỉ cần bốn chữ ‘tùy tâm sở dục’ này thôi.” Những ngày như thế, đích thực là mơ ước của ta.

“Ta tưởng rằng, người sẽ nói rong ruổi sa trường, báo ân triều đình. Quan to tể tướng, quyền khuynh thiên hạ.” Phần tử dã tâm quả nhiên là phần tử dã tâm, lúc nào cũng nghĩ đến thăng quan phát tài.

“Rong ruổi sa trường cũng được, chỉ là, ta không cần xuất tướng nhập tướng, chỉ cần bảo vệ quốc gia.” Công danh lợi lộc, đối với ta chỉ như một thoáng phù vân.

“Tại sao?” Hấn giống hệt như một đứa trẻ hiếu kỳ.

Ánh mắt ta dần dần trở nên nồng đậm, bình tĩnh giống như nước đọng ao tù, “Công cao chấn chủ.”

Gió sớm mai se lạnh, chậm chậm thổi bay y phục của ta, tóc đen tung tăng trong gió. Thanh ti loạn vũ, che khuất ánh mắt của ta...

Si ngốc nhìn ta hồi lâu, Hoàng Phủ Viêm thở dài mở miệng, “Có lẽ, người nên gả cho tam đệ thì hơn.”

“Tại sao?” Ta đối với nhân yêu không có hứng thú.

“Mộ Dung Tử Lung, người có thể toán tấn thiên hạ.” Đôi hắc mâu thâm thúy chăm chú nhìn ta, “Một nữ tử thông tuệ như người, nhất định có thể phò tá tam đệ lập thành đại nghiệp.” Đừng khen ta quá đáng như vậy, ta chỉ biết mồm mép vậy thôi mà.

Đối với lời khen của hấn, ta chỉ nhàn nhạt mỉm cười, “Đế vương, không cho phép dưới gối mình là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, toán tấn thiên hạ.” Tất cả trên đời này, ta đã nhìn thấu từ lâu. Bởi vì nhìn thấu, nên mới không tranh.

“Dạng nam nhân âm mưu tính kế như hấn, sẽ thích nữ nhân nhu tình như nước.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm rơi xuống cổ tay ta, “Cắt cổ tay tự sát.” Hấn cười cười, “Người đủ độc.”

Ta không phải ngu si, lập tức hiểu ngay ý hấn, “Độc ác tột đỉnh, chính là hạ thủ với bản thân mình.” Ta là sát thủ, một chữ ‘độc’ này, sớm đã ăn sâu vào huyết quản rồi.

“Lấy người, thật sự rất nguy hiểm.” Hấn đưa tay, tà mị xẹt qua đôi gà má của ta.

“Ta nghĩ người hiểu lầm rồi, chuyện đêm đó chẳng qua chỉ là sự trùng hợp thôi, ân ân oán oán giữa tam gia đẳng cùng thái tử đẳng, ta không hứng thú.” Ta vươn tay chạm vào một đóa sen trong hồ, vân đạm phong khinh, “Ta rất may mắn, là một nữ tử. Trách nhiệm của ta, chỉ có thành thân. Không ai ép ta tham gia đẳng tranh, cũng không ai ép ta đi trộm cơ mật.” Hoàng Phủ Viêm là người thông minh, nhất định đã biết đêm đó ta cắt cổ tay chỉ là mượn cớ. Chỉ là, hấn không có chứng cứ thôi.

Mưu đồ của hấn, ta hiểu rất rõ, dẫn người xông vào, chỉ để Mộ Dung gia vô phương thoát tội. Đáng tiếc, lại đến chậm một bước.

Mộ Dung gia là chỗ bất cứ ai cũng không thể chọc vào, không có chứng cứ, tốt nhất đừng hành động nông nổi. Hậu quả của việc hành động sơ suất, hấn gánh không nổi.

Hấn nữa như nói đùa nói, “Ta có thể mượn sức người được không?”

Ta khẽ bật cười, “Nếu như ta có lòng tranh danh lợi, người có thể.” Nhưng đáng tiếc, ta không có.

“Người có thể tùy tâm sở dục, tiêu dao thế ngoại, bất luận người muốn làm gì, ta đều không can thiệp. Ta sẽ cho người vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực, không cần biết người có muốn hay không.” Hấn cao thâm khó lường nhìn ta, hắc mâu không lộ chút tâm tình gì.

Ta cười cười đứng lên, cho hấn một hứa hẹn, “Ta sẽ ngoan ngoan ngoan ngoãn làm thê tử của người, làm Viêm vương phi.” Rất tốt, vụ làm ăn này ta không chịu lỗ.

“Ta biết người rất thông minh... Ngọc Phù... có thể...” Đầu năm nay, nam nhân có thể si tình như Hoàng Phủ Viêm, xem ra gần tuyệt chủng cả rồi. Nữ nhân Mai Ngọc Phù đó rốt cuộc có là cái số ** gì, có thể bắt được thứ gần như tuyệt chủng như hấn?

“Người muốn làm gì ta đều không can thiệp, nếu như muốn ta diễn kịch, cứ nói một tiếng.” Nếu hấn đã phóng khoáng như vậy, ta cũng không keo kiệt làm gì.

“Tử Lung, ta rất mong chờ những ngày sắp tới.” Hấn chân thành nói.

Ta quyến rũ nháy nháy mắt, “Phu quân, người không sợ tỷ tỷ ghen sao?” Để tránh khỏi phiền phức không đáng có, xem ra ta cần phải tránh xa hấn ra một chút. Tiểu thư họ Mai kia, tuyệt không phải kẻ hiền.

Hấn, kẻ luôn nói năng thận trọng, lộ ra một tia tiểu ý, “Người cùng Ngọc Phù nói chuyện đi, hi vọng cả hai có thể chung sống hòa bình.” Ta cùng họ Mai đó không quen không biết, bảo nàng cut ra xa một chút được rồi.

“Được thôi.” Gả cho Viêm vương, sớm muộn cũng phải đấu đá với nàng, trước tiên dò xét nội tình cũng không có gì xấu.

x x x x x

Sau khi đến hoa viên gặp Mai Ngọc Phù cùng tiểu bát điểm, Hoàng Phủ Viêm rất thức thời đưa tiểu bát điểm rời đi, để chúng ta có không gian riêng nói chuyện.

Chiều theo tình huống trước mắt mà nói, chúng ta là tình địch. Ta không muốn đối địch với nàng, về phần thái độ của Mai tiểu thư, ta không biết.

Ta nhìn người vô số, nhưng dạng nữ nhân thâm trầm giống như Mai Ngọc Phù tiểu thư đây, lại chưa từng gặp qua. Lấy tâm cơ của nàng, cùng Thanh Nhã, Lăng Sương có phần khá giống. Người ta trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, còn nàng tự học thành tài. Đã từng bồi phục chủ nhà trọ của Lăng Sương – Hồ Khuynh Tuyết, nay ta ‘di tình biệt luyện’, chuyển sang bồi phục Mai tiểu thư.

Cùng Mai Ngọc Phù tiểu thư sóng vai dạo bước trong hoa viên, nàng mỉm cười hỏi, “Muội muội, muội cùng Viêm đã nói những gì, ta thấy huynh ấy dường như rất vui vẻ.” Cố từng dùng một chữ để gọi hấn, là cố tình đả kích ta sao?

“Chỉ là những chuyện loạn thất bát nhao thôi.” Ta đối với Viêm vương hoàn toàn không có cảm giác, chiều này không hữu dụng đâu.

“Muội muội, muội hấn đã biết quan hệ giữa ta và Viêm.” Nụ cười của Mai Ngọc Phù tiểu thư dần dần biết mất, chợt có chút chân chờ, “Muội đừng hiểu lầm, không phải ta có ý gì khác.” Nhìn bộ dáng làm bộ làm tịch của nàng mà cứ tưởng như là thật.

“Ừm.” Tin nàng, ta chính là ngốc. “Ta biết, tỷ tỷ tiếp tục nói đi.” Xem xem nàng có thể nói những gì.

“Muội muội sau này dự tính thế nào?” Ánh mắt nàng toát ra vẻ bi thảm, “Ở giữa ta và Viêm, muội muội sẽ rất xấu hổ. Ta cũng là nữ nhân, hiểu được nỗi khổ của nữ nhân mà.” Oa oa, ánh mắt này... đủ chuyên nghiệp nha.

“Tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ không can thiệp chuyện của hai người.” Ta thực sự có nhiều chuyện để lo lắng, không có hứng tranh sủng với nàng đầu.

“Cho dù huynh ấy có nạp ta làm thiếp, muội cũng không can thiệp?” Về mặt nàng càng lúc càng trở nên thê lương.

Ta có can thiệp làm gì? Vô duyên vô cớ.

Ta gật hạt đầu, “Không can thiệp.”

“Ta...” Mai Ngọc Phù len lén nhìn ta, “Ta theo Viêm nhiều năm như vậy, nhưng ngay cả danh phận cũng không có. Nếu... muội không thích huynh ấy, có thể để vị trí chính thất đó cho ta không?” Ta ngất, yêu cầu này hơi bị quá đáng rồi a.

Ta nghĩ cũng không cần nghĩ, lập tức thốt ra, “Không được.” Thiếp cùng vương phi là hai địa vị tuyệt nhiên bất đồng, nắm được danh hiệu vương phi, ta mới có thể ở vương phủ hoành hành bá đạo.

“Muội muội, ta... không phải cố ý.” Mai Ngọc Phù xấu hổ nói, “Muội đã không thích huynh ấy, chính thất hay không cũng không khác gì mà.”

“Xin lỗi, ta không đáp ứng được.” Thích hay không thích chẳng có gì quan trọng, thứ ta muốn là địa vị ‘Viêm vương phi’ kia.

“Tại sao?” Mai Ngọc Phù thần tình biến lạnh, ánh mắt dường như rất hững hờ.

Ta thở dài một tiếng, “Tỷ tỷ, tỷ nên biết cuộc hôn nhân này không giống như bao cuộc hôn nhân khác. Hoàng thượng tử hôn, ta cũng vô phương kháng chỉ a.” Ném hoàng đế lão gia ra làm lá chắn.

“Ta có cách.” Mai Ngọc Phù trong mắt xẹt qua một tia tính toán.

Tuy rằng chỉ là trong giây lát, nhưng vẫn bị ta bắt được.

“Nói nghe xem... “ Ta buông mắt, thần tình biến lạnh.

Mai Ngọc Phù, người rốt cuộc là muốn làm gì?

Nàng xấu hổ liếc mắt nhìn ta, “Ngày thành thân, để tỷ tỷ thay muội muội bái đường. Đến khi bái đường xong, đưa vào động phòng, ta cùng Viêm trở thành phu thê. Gạo đã nấu thành cơm, cô cô có muốn phản đối cũng vô dụng.” Dùng chiêu này?

Ngữ khí ta trở nên lãnh đạm xa cách, “Tội khi quân này, ta gánh không nổi, Mộ Dung gia cũng gánh không nổi đâu.”

Mai Ngọc Phù cho rằng kế sách đã đạt thành, lơ là ngữ khí lãnh đạm của ta, “Đến lúc đó, ta đem hết mọi tội danh đổ lên đầu mình. Muội muội chỉ cần một mực khẳng định đã bị tye tỷ đánh ngất, cái gì cũng không biết.”

Ta cười lạnh, “Chỉ sợ đến lúc đó, tỷ tỷ lại nói, muội muội ta đào hôn, tỷ vì thể diện hoàng gia thay ta lên kiệu. Sau đó, ta dù có trăm cái miệng cũng không biện giải được. Tỷ tỷ đây nhu nhu nhược nhược, làm sao có thể đánh ngất ta. Ta tốt xấu gì cũng sẽ nguy đến tính mạng, không phải sao? Nếu như được vậy, tỷ tỷ có thể được như ý nguyện gả cho Viêm vương. Còn ta, cũng không còn cơ hội gả cho hắn. Nhất tiễn hạ song điều, tốt lắm.” Ta nắm lấy đầu người ra đảm bảo, nàng nhất định đã luyện qua mấy chiêu này rồi. Chỉ là, người ngoài không biết đó thôi.

Mai Ngọc Phù mặt không đổi sắc, “Muội muội sao có thể nghĩ như vậy? Tỷ tỷ chỉ là muốn gả cho người mình yêu, muội muội cũng là nữ nhân, chẳng lẽ không hiểu được sao?”

Ta cười rộ lên, “Ta chỉ sợ đến lúc đó giúp ta an bày một màn bỏ trốn, đem một thi thể ra làm ta trăm miệng cũng không biện giải được. Mộ Dung gia ta mất sạch thể diện, tỷ tỷ lại hưởng hết lợi ích.” Ta không phải thánh nhân, chuyện lợi người hại mình tuyệt đối không làm.

“Muội muội, có phải đối với ta có hiểu lầm gì chăng?” Mai Ngọc Phù đáng cười gần như sụp đổ.

Ta phút chốc ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, “Cùng ngũ hoàng tử tư thông gian tình, câu dẫn thái tử, người cho rằng không ai biết những chuyện xấu người làm sao?”

“Người nói vậy...” Trên mặt nạ của Mai Ngọc Phù cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, sắc mặt tái nhợt, nụ cười khuất bóng, “Ta không có...”

“Trên đời không có tường nào không thoáng gió.” Nụ cười ta trở nên cực kỳ gian trá.

Mai Ngọc Phù lẳng lặng nhìn ta, thật sâu hít vào một hơi, “Vậy thì sao? Người sẽ không ở trước mặt Viêm hồ ngôn loạn ngữ chứ?”

“Vậy sao?” Ta bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Xem tâm trạng của ta đi.”

‘Ừm’ một tiếng, bọt nước bắn tung tóe lên mặt ta. Ta đưa tay lau đi bọt nước trên mặt, diện vô biểu tình.

“Cứu mạng a... Mộ Dung tiểu thư, ta... không đắc tội gì với tiểu thư, tại sao tiểu thư lại... Cứu mạng a...” Kỹ thuật diễn xuất của Mai Ngọc Phù quả thật lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực.

Ta cười lạnh, thuận tay nhặt lên một hòn đá nhỏ, hung hăng ném qua người nàng, “Tiếp tục biểu diễn, ta thích xem.” Loại tập kỹ này đã nhiều năm không có ai biểu diễn, người diễn được không?

“Cứu mạng a... Mộ Dung tiểu thư... Tiểu thư tại sao lại đối xử với ta như vậy...” Mai Ngọc Phù đã diễn liền diễn cho triệt để.

“Ta ném, ta chơi...” Ta ngồi xổm trên bờ, nhặt từng hòn đá, từng viên từng viên chơi qua người nàng.

“Cứu mạng a...” Mai Ngọc Phù thét chói tai, dần dần chìm xuống.

Ta liên tục ném xuống mấy hòn đá nhỏ, “Ai da, đáng tiếc, chơi trật rồi.” Nhìn xem, ta cần phải luyện tập dùng ám khí hơn rồi.

“Cứu mạng...” Mai Ngọc Phù nổi lên trên mặt nước.

Thấy nàng nhô đầu lên, ta giống như vừa phát hiện thứ gì rất thú vị, ánh mắt sáng lên, “Lên rồi, ta chơi tiếp...” Tính kế ta? Đi tìm chết.

Tiếng la khóc kinh thiên động địa kia hoàn toàn đều lãng phí, qua một hồi, người chung quanh bắt đầu nghe tiếng mò vào.

Mai Ngọc Phù dưới nước giãy giụa nửa ngày, cuối cùng cũng được cứu.

Vùi đầu vào ngực Hoàng Phủ Viêm, Mai Ngọc Phù vẻ mặt bi thương, “Mộ Dung cô nương, tại sao lại đối với ta như vậy? Ta chỉ muốn lẳng lặng yêu người, như vậy có gì không được chứ?” Nhìn biểu tình của nàng, quả nhiên là Đậu Nga tái thế.

Ta không lời nào phản bác, chỉ lạnh lùng nhìn nàng biểu diễn. Chỉ bằng dạng này có thể làm Hoàng Phủ Viêm chán ghét ta, ta tình nguyện để hấn hiểu lầm.

“Viêm... Muội không muốn tiếp tục yêu huynh nữa, quá mệt mỏi rồi...” Vùi đầu vào ngực Hoàng Phủ Viêm, khóc cho hoa lê đài vũ, thê thảm biết bao, “Nàng mới là vương phi của huynh, mới là thê tử của huynh. Còn muội, cái gì cũng đều không phải.”

Một mỹ nhân nhu tình như nước khóc thành thế này, thật khiến người ta đau xót. Nha hoàn hạ nhân đang đứng một bên, đều nhìn ta bằng ánh mắt đầy ai oán, tựa như ta là tội nhân thiên cổ không bằng.

Xí, thị lực thế nào đây.

Hoàng Phủ Viêm từ đầu chí cuối không nói một lời, khuôn mặt âm trầm không nhìn ra chút biểu tình. Hấn đưa tay ôm lấy Mai Ngọc Phù, nhanh chân tách khỏi đoàn người, “Mộ Dung cô nương, chê cười rồi.” Giọng điệu hấn sâu xa khó lường, ngay cả ta cũng không nghe ra thâm ý tiềm ẩn trong đó.

“Đợi muội với...” Hoàng Phủ Lam Nhi bị bỏ quên không cam lòng đuổi theo, “Này này, nhị ca...”

Chạy được vài bước, nàng đột nhiên lui trở về, thần bí cười cười, “Tỷ tỷ, những gì hai người vừa nói, chúng ta đã nghe cả rồi.”

Xong, bộ mặt thật của Mai tiểu thư đã phơi bày ra ánh sáng. Hoàng Phủ Viêm có còn yêu nàng nữa không? Nếu như không yêu nàng, hắn sẽ yêu ai? Khiến hắn có hứng thú với ta, chẳng phải ta biến thành mục tiêu à?

Không phải ta tự mình là đúng, nhưng mà, ta đích thực nhìn ra trong mắt hắn có tán thưởng cùng... hứng thú...

Hai thứ này tụ lại một chỗ, đủ để một nam nhân nảy sinh tình cảm với nữ nhân...

Sắc mặt ta trở nên cứng ngắc, thân thể đông lại, hóa thành tượng đá đứng sừng sững trong gió ban mai, thật lâu vẫn chưa hồi thần trở lại...

54. Q.1 - Chương 54: Một Phen Đánh Cuộc

Chỉ còn nửa tháng thời gian chuẩn bị, Mộ Dung gia bắt đầu bận rộn vì hôn sự của ta. Tổng quản cả ngày một đến thất lưng cũng đuổi không thẳng, Tiểu Hồng Tiểu Lan vội vàng đi tới đi lui mà muốn rút cả gân. Còn cả nhà chúng ta, lại không có việc gì làm, nhàn rỗi mà đi lang thang khắp chốn.

Tỷ tỷ cùng tỷ phu thỉnh thoảng đến tập đoàn Lục thị trấn giữ, cũng thỉnh thoảng trốn ở nhà làm cái chuyện **, cũng có khi thỉnh thoảng đến Trúc lâm uống trà, mà thỉnh thoảng cũng đến ngoại thành đạp thanh. Nói tóm lại là, cuộc sống vô cùng thỏa mãn.

So với bọn họ, cuộc sống của ta vô vị nhàm chán hơn nhiều. Ngoại trừ đến tập đoàn Lục thị xử lý công vụ, dùng mọi thủ đoạn môi cho được bí mật của tam gia đằng ra, tựa hồ không còn chuyện gì hay để làm.

Tồn hữu (1) của ta tính ra cũng không nhiều, dùng năm đầu ngón tay cũng có thể đếm được.

Phượng Ngự Thiên, tiểu bất điểm tuyệt đối tính là hảo hữu, Viêm vương cùng Thanh Nhi miễn cưỡng cho vào danh sách hảo hữu đi, lão Lăng cùng ta cũng có chút giao tình, tính là bằng hữu. (Thanh Nhã, Tuyết Liễu tính là người thân, không phải bằng hữu.)

Lúc không có người trò chuyện, lại muốn tìm ai đó ôn lại chuyện xưa. Đi tìm Phượng Ngự Thiên, Phượng Tam lại bảo là hắn xuất môn rồi. Cũng từng ba lần bốn lượt đi tìm Thanh Nhi, đáng tiếc là không gặp được. Lão Lăng cùng Tuyết Liễu tình hình căng thẳng, ta không muốn xen vào phá hỏng chuyện của hai người. Về phần Viêm vương... phỏng chừng đang cùng Mai tiểu thư giận dỗi một trận, không thêm để ý tới ta.

Còn tiểu bất điểm? Lấy trình độ điên khùng của nàng, ta nhất định sẽ bị nàng hành đến điên mất. Trước lúc thành thân, không thích hợp chơi mấy trò chơi điên khùng.

Ngày ngày ở văn phòng xử lý công vụ, đảo mắt một cái, đã bảy ngày trôi qua rồi, ngày thành thân cũng gần ngay trước mắt. Thanh Nhã đột nhiên thiện tâm đại phát ra tay xử lý công vụ, ta chính thức được nghỉ chờ ngày thành thân.

Làm diễn viên chính của cuộc hôn nhân này, tựa hồ những chuyện phải làm rất ít. Tiếp chỉ, lượng thân. Thánh chỉ thì đã tiếp rồi, thân cũng đã lượng rồi, ta còn phải làm cái gì đây? Ngoan ngoãn ở nhà đánh đàn thêu hoa chờ ngày lên kiệu? ON (TN: chắc là viết tắt của 'Oh no', *nhún vai*, cái này không chắc lắm ^^), đánh đàn thêu hoa tuyệt đối không phải là phong cách của Hắc Quả Phụ Dạ Phượng ta.

Kỹ viện đi rồi, nhưng đồ phùng thì chưa lần nào tới. Ta trước nay đều không thích đánh bạc, nhưng mà... lúc muốn tiêu tiền thì vào cũng tốt. Nhàn rỗi đến chán ngán rồi, tiền nhiều như vậy phải ném vào đâu đây, thỉnh thoảng phúng túng một chút, cũng không có gì quá đáng.

Tục ngữ có câu, nước phù sa không chảy ruộng người, Lục thị tập đoàn vừa mới khai trương một cái ngu nhạc thành 'Chỉ Túy Kim Mê' (2) khổng lồ, là nơi dùng để đánh bạc tiêu tiền tốt nhất.

'Chỉ Túy Kim Mê' là ngu nhạc thành lớn nhất toàn quốc, đắm bớp mua sắm ăn cơm nghỉ chân tán gái bài bạc... một hàng dài dịch vụ. Từ lúc khai trương đến nay, việc làm ăn phi thường thịnh vượng, việc buôn

bán của Lăng gia cũng vì thế mà vắng vẻ đi nhiều. Sau này nếu như Tuyết Liễu xuất giá, suy nghĩ xem có nên đem 50% cổ phần Chỉ Túy Kim Mê cho nàng làm giá trang hay không.

Ngu nhạc thành có thể khiến người ta vui đến quên cả đường đi lối về, ngay cả thái độ phục vụ rất tốt. Ta vừa bước vào ngu nhạc thành, lập tức có người phục vụ, ta nói muốn đánh bạc, hắn lập tức đưa ta lên lầu. Đồ phương xưa nay đều náo nhiệt, mà hôm nay, lại có gì quái quái. Tựa hồ tất cả mọi người đều ngừng đồ, vây xung quanh một cái bàn đánh bạc xa hoa khổng lồ ở trung tâm. Cái bàn bị n tầng người vây xung quanh, chỉ thấy đen kịt đầu người. Nếu lúc này mà quăng một vào đó một trái lựu đạn, nhất định sẽ là một công hiến vĩ đại cho công tác kế hoạch hóa gia đình.

“Chuyện gì vậy?” Ta ‘soàn soạt’ phát quạt, nhỏ giọng hỏi người phục vụ.

Phục vụ viên lắc đầu, “Ai, vị cô nương này đồ kỹ cao siêu, thua thảm rồi.”

Ta híp mắt một chút, “Thua bao nhiêu?” Dám đến đồ phương của ta kiếm tiền, chán sống rồi sao?

Phục vụ viên khôn khéo đáp phi sở vấn (3), “Công tử, mời vào trong.”

“Thua bao nhiêu rồi?” Ta vô thanh vô thức lấy ra tấm lệnh bài của Thanh Nhã ra.

Phục vụ viên nhìn thấy lệnh bài, vội vàng chấp tay, “Hồi tổng tài, một ngày một đêm, thua hết một trăm mấy vạn lượng.”

“Một trăm mấy vạn lượng?” Cát lệnh bài vào, ta nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt ta lúc này hẳn nên dùng hai từ dữ tợn để hình dung.

“Vâng.” Phục vụ viên đầu đồ đầy mồ hôi lạnh.

“Cao thủ, ta phải đi mở rộng tầm mắt mới được.” Một trăm mấy vạn lượng? Chẳng khác nào cắt nát tim ta a.

Phục vụ viên lanh lợi vội vã xô đoàn người ra hai bên, để ta tiến vào.

Ngồi ở vị trí chính chủ, là một vị nam tử trung niên đang mồ hôi khắp người. Xem bộ dạng của hắn, xem ra thua cũng thê thảm lắm rồi.

Mà ngồi đối diện hắn, chính là một vị nữ tử tuyệt sắc. Ta không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung vẻ đẹp của nàng, chỉ có thể nói, chỉ cần nhìn nàng một cái, bất cứ nam nhân nào cũng sẽ hồn xiêu phách lạc.

Mà khuôn mặt tuyệt mỹ đó, không hề xa lạ với ta chút nào.

“Nữ tử này lai lịch thế nào?” Nói ra thật xấu hổ, ta cùng Thanh Nhi cũng tính là có chút giao tình, nhưng lại không biết lai lịch bối cảnh nàng ra sao.

“Không biết.” Hắn lắc lắc đầu.

‘Bốp’ một tiếng khép cây quạt lại, “Ta sẽ tiếp nàng.” Đúng là hiếu kỳ, nàng rốt cuộc đã dùng cách gì để thắng được một trăm mấy vạn lượng kia.

Đi đến bên người nhà cái, ta không chút khách khí bắt hắn ném qua một bên, “Đi nghỉ ngơi cho khỏe đi, tìm đầu bếp nấu chút thuốc bổ cho người uống.” Vén áo choàng lên, ta tiêu sái nghiêng mình ngồi trên ghế. Quạt lụa khẽ lay, tuần mỹ vô sung, tà mị tột cùng.

Dựa vào trang phục lúc này của ta, nàng tuyệt đối không thể nhận ra ta là Mộ Dung Tử Lung được.

Nhà cái bị ta ném trên mặt đất, bắt đầu động tay động chân, “Người muốn gì?”

Ta tà mị, cười cười liếc mắt nhìn nữ tử, “Cút qua một bên.”

“Người...” Nhà cái từ dưới đất đứng lên, rất không cam lòng.

Ta lườm hắn một cái, lấy lệnh bài ra đưa trước mặt hắn. Biết được thân phận của ta, hắn lập tức câm miệng, sắp đến, “Tiểu nhân thật vô dụng.”

“Không liên quan người, mở đồ phở sao còn sợ người ta thắng bạc?” Nếu muốn trách, chỉ trách Thanh Nhi quá lợi hại. “Trở về nghỉ ngơi, bảo đầu bếp nấu thuốc bổ cho người.” Vị đại ca này không dễ có a, vì tập đoàn Lục thị cứ cung tận tụy.

“Vị công tử này là?” Thanh Nhi nhàn nhạt mỉm cười.

Giả vờ chính là một trong các khóa huấn luyện sát thủ cấp cao, luyện tập nhiều năm như vậy, ta không chút nào lo lắng Thanh Nhi sẽ nhận ra mình.

“Phong lưu công tử.” Ta nhếch đôi môi tà mị.

“A? Công tử muốn cùng ta đánh cược một phen sao?” Ánh mắt Thanh Nhi chậm rãi rơi trên một đồng ngân phiếu bên cạnh, “Công tử muốn những thứ này à?”

“Cô nói xem?” Ta khí định thần nhàn, nụ cười cao thâm khó đoán.

“Công tử là lão bản của đồ phở này?” Thanh Nhi thông minh trước sau vẫn cười rất ưu nhã.

Đúng là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, nàng thắng nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn gì?

“Phải.” Ta cũng không phủ nhận.

“Phượng công tử, vẫn còn tiền cho ta thắng sao?” Thanh Nhi không chút khiêm tốn, phảng phất như đã thắng sạch gia tài của ta.

Ta không quan tâm nhún nhún vai, “Mấy thứ tiền này, mất rồi có thể kiếm lại được. Có gan mở đồ phở, lẽ nào lại sợ thua tiền sao.” Ta trầm giọng nói với người bên cạnh, “Truyền lệnh của ta, đem một nghìn vạn lượng bạc tới đây, để Thanh Nhi cô nương thắng cho tận hứng.” Ta khép quạt, nắm chặt trong tay.

Lời nói của ta e rằng đã khiến xung quanh hút khí lạnh, đồ khách bắt đầu rỉ tai xì xầm.

“Một nghìn vạn lượng? Phượng công tử rốt cuộc là có bao nhiêu tiền?”

“Nghe nói Chỉ Túy Kim Mê là sản nghiệp của Lục gia, từ bao giờ đã thành của Phượng công tử rồi?”

“Lục lão bản cùng Phượng công tử có quan hệ gì với nhau?”

“Chẳng lẽ, hẳn là công tử của Lục lão bản?”

Trong mắt Thanh Nhi lóe lên một tia sáng, “Phượng công tử lợi hại, người biết tên của ta?”

Ta mặt không đổi sắc, “Cô nương thắng nhiều như vậy, Phượng mỗ thật sự bội phục a.” Đáng chết, nói lỡ lời rồi.

“Chúng ta cược một ván, thế nào?” Thanh Nhi trước sau đều cười rất ưu nhã, không chút nào suy giảm quý khí trên người.

“Được thôi.” Cược thì cược, sợ người à?

“Chơi như thế nào?” Nàng cười hỏi.

“Xúc xắc? Chúng ta so ai nhỏ điểm hơn?” Chơi xúc xắc cũng không tệ, không biết có thể liều một trận không? “Một trận phân định thắng thua, một nghìn vạn lượng bạc, cược với toàn bộ ngân phiếu trên bàn của cô nương cùng với tất cả tài sản trong nhà.” Ta vui vẻ khích lệ, muốn chơi thì phải chơi tới bến.

“Được.” Thanh Nhi rất sáng khoái, lập tức chấp nhận yêu cầu.

“Mời cô nương trước.” Ta nháy mắt nhìn phục vụ viên bên cạnh, ra hiệu. Phục vụ viên lập tức đưa chung xúc xắc đến trước mặt Thanh Nhi.

Nàng ưu nhã đem xúc xắc vút vào trong chung, thủ pháp linh hoạt. Trên dưới dòn sức lắc mạnh.

Xúc xắc va đập trong chung, phát ra âm hưởng thanh thúy.

Ta nghiêng đầu tựa lưng vào ghế, mỉm cười theo dõi.

Mở cái chung ra, nàng học theo bộ dáng của ta tựa lưng vào ghế, ưu nhã mỉm cười, “Không điểm.” Từ đầu tới đuôi, không thèm liếc mắt nhìn tới điểm số.

Hiện trường vang lên tiếng hô trầm thấp, tất cả đều mở to mắt nhìn một chồng xúc sắc xếp lên nhau. Có thể lắc được thế này, quả thật là quá giỏi. (TN: Bội phục, năm xưa bạn coi phim thấy lợi hại nhất là ‘nhất trụ kinh thiên’ chỉ có một điểm, Thanh Nhi này đổ ra 0 điểm, bội phục)

Ta mặt không đổi sắc, vỗ tay ba cái, “Tuyệt diệu.” Sáu con xúc sắc xếp lên nhau thành một chồng, con xúc sắc nằm ở trên cùng nghiêng qua, nhìn vào chỉ thấy được một góc trống.

“Ta thắng rồi?” Thanh Nhi mỉm cười nhìn ta, “Một nghìn vạn lượng đã là của ta.”

“Nói thật, ta không thiếu gì mấy cái một nghìn vạn lượng đó.” Còn sợ ta không có tiền chung sao? “Sân nghiệp của bốn công tử trải rộng toàn quốc, ngu nhạc thành này, bất quá chỉ là một trò chơi của ta thôi.”

Thanh Nhi bần chỉ cười nhạt, không nói câu nào.

“Ta còn chưa lắc mà.” Lười nhác nhìn nàng một cái, ta chậm rãi đem xúc sắc từng viên một bỏ vào trong chung.

Không thể phủ nhận, thủ pháp lắc xúc sắc của ta không được inh như nàng, miễn cưỡng xem chơi thì được.

Đem cái chung đặt trên chiếc bàn bằng gỗ đàn hương, mỉm cười nhìn nàng, “Cô nương đoán mấy điểm?”

“Không điểm.” Nàng siết chặt hai tay, “Chúng ta hòa nhau.”

Ta mở cái chung ra, “Sai rồi, không có xúc sắc.”

Trong nháy mắt mở cái chung xúc sắc ra, các vị khán giả bằng hữu vô cùng phối hợp đồng thời hút một ngụm khí lạnh.

“Không thể nào.” Nhìn một đồng bụi phấn trên bàn, Thanh Nhi sắc mặt khê biến.

“Một con xúc sắc cũng không có, vậy ai thắng?” Ta chưa từng đấu mà không nắm chắc phần thắng, dám đấu với nàng một trận, đương nhiên bản thân có lòng tin chiến thắng rồi.

Ta không biết đánh bạc, càng không biết lắc xí ngẫu. Nhưng mà, ta có võ công, nội công thâm hậu. So nhỏ hơn, dùng nội lực đập nát xúc sắc, không muốn thắng cũng không được.

Nói ra quả thật xấu hổ, nhờ được Phượng Ngự Thiên cảnh tỉnh, ta mới biết mười mấy năm qua mình đã luyện võ công, nội lực cũng mười mấy năm tu luyện, dần dần cũng học được cách xuất chiêu.

Nói về đánh cược, ta dốt đặc cán mai, chỉ đành nói mình đầu cơ trục lợi.

“Thanh Nhi tâm phục khẩu phục.” Chiêu này của ta, không muốn phục cũng không được.

“Đa tạ.” Phe phẩy trừ phiền, ta ưu nhã cười. Từ nay về sau, tập đoàn Lục thị lại có thêm một vị đồ thần rồi.

Thanh Nhi thuận tay đem hết tiền bạc đẩy về phía ta, “Một nghìn vạn lượng cược với một trăm vạn lượng, không công bằng. Chi bằng, ta giao bản thân mình cho công tử, thế nào?”

“Xin lỗi, ta đối với nữ nhân không có hứng thú.” Nàng đồng tính luyện ái, nhưng ta thì không.

Thanh Nhi buông mắt, trong mắt lóe hào quang.

Từ ngày ở Chỉ Túy Kim Mê hiển lộ tài năng, danh tiếng phong lưu công tử lan truyền rộng rãi. Mọi người đều bàn tán hăng say, ngoại trừ đồ kỹ cao thâm khó đoán, còn có gia tài bạc vạn phú khả địch quốc.

Chỉ Túy Kim Mê cuối cùng là sản nghiệp của ai? Thân phận thật sự của phong lưu công tử là gì? Hắn cùng Lục lão bản rốt cuộc quan hệ ra sao?

Đủ loại đồn đãi ùn ùn kéo đến, sự kiện náo nhiệt nhất kinh thành lúc này, không phải ta thì ai.

Những lời đồn đãi liên quan đến ta, Thanh Nhã cùng tỷ phu dĩ nhiên cũng nghe thấy, bất quá, bọn họ rất ăn ý cùng chọn cách quên đi.

Mà bản thân ta, cũng không thêm điểm xia làm gì, vờ như cái gì cũng không nghe không thấy.

Canh bạc lưu danh thanh sử đó, không chỉ kinh động đến ta, mà còn kinh động đến Thanh Nhi cô nương.

Trong mắt người ngoài, ta không chút hứng thú gì với nàng. Nhưng với ta mà nói, nàng chính là mục tiêu của ta.

Không tra ra thân phận của nàng, ta thề không bỏ qua.

Bộ cơ mật của tập đoàn Lục thị, ám vệ của thái tử đảng, cùng với hiệu sách Bát Quái, ba tổ nhập một, ta không tin không tra ra thân thế của nàng.

Trước mắt hôn sự đã đến rất gần, ta bắt đầu học theo bộ dáng các vị cô nương chờ ngày xuất giá, lưu luyến chạy tới tiệm thời trang, điểm châu bảo.

Các vị thiên kim tiểu thư trong kinh thành, ai lại không có mấy rương châu báu trang sức, ta ngược lại không có, chẳng phải mất mặt Mộ Dung gia lắm à. Vì sĩ diện của Mộ Dung gia, cho dù ta có ghét mấy thứ đó thế nào, cũng phải mang theo một đồng mà gả đi, càng hướng chi, có nhiều trang sức quý giá để mua chuộc nhân tâm, là phương thức trăm lần thử trăm lần không sai.

Hôm đó là một ngày trời trong nắng ấm, một ngày với những đám mây trắng trôi lững lờ trên không trung. Ta mang theo Xuân Hương tỷ đi dạo loanh quanh, tiện tay mua sắm.

Vẫn câu nói cũ, nước phù sa không chảy ruộng người. Mua châu báu trang sức, đương nhiên phải tới ‘Mị lực nữ nhân’.

Đại khái là do bản thân có đã quá nhiều, ta đối với mấy thứ châu quang bảo khí này cũng không mấy hứng thú. Từ lúc bước vào cửa đến nay, đều là Xuân Hương tỷ đích thân tuyển chọn, còn ta, nhàn nhã ngồi một bên uống trà ngắm cảnh.

“Công tử, chiếc vòng không tệ, rất hợp với ngài.” Xuân Hương tỷ đưa đến một chuỗi vòng cổ trân châu, hưng phấn bừng bừng hoa tay múa chân ở trước mặt ta.

Ta nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái, “Gói lại.” Chất lượng không tệ, đem bán thành trân châu phần mà dùng.

Thấy bộ dạng liếc mắt liền mua của ta, vị tỷ tỷ hướng dẫn mua hàng hứng trí tiếp tục thúc giục, “Công tử, những vật trang sức này, mỗi vật đều thể hiện ra vẻ cao quý của nó. Nếu như đã mua vòng cổ kia rồi, chỉ bằng thử vòng tay cùng khuyên tai này đi.” Không thể không nói vị tiểu thư này thật sự rất khôn khéo, dưới sự dung túng của ba tắc lưỡi trơn tru của nàng, ta đã mua trên dưới hơn ba vạn lượng vật phẩm quý giá.

“Gói tất cả lại đi.” Ta lung lay chiết phiến, nửa khép mắt lại. Dù sao cũng là cửa hiệu của mình, coi như mua chơi là được.

Tỷ tỷ bán hàng vô cùng mừng rỡ, “Mỹ nhân, ngoại trừ y phục trang sức, cũng không thiếu yên chi thủy phần được. Bản điểm vừa mới nhập về một loại yên chi mới, ngài có muốn xem thử không?” Trang sức mua cũng đã quá nhiều rồi, nàng bắt đầu chào hàng đến yên chi thủy phần.

Chắc chắn, không hổ danh là nhân viên của tập đoàn Lục thị, thật có năng khiếu chào hàng.

Thiên tính nữ nhân, vừa nghe đến bốn chữ yên chi thủy phần rồi, Xuân Hương lập tức hăng hái vô cùng, hai mắt sáng rỡ, “Công tử, xem thử đi.”

Ngồi đúng nửa ngày, hai chân ta cũng muốn tê rân, “Được được.”

“Hai vị mệt rồi sao? Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, ta đi lấy ra cho hai vị từ từ lựa chọn.” Vị tiểu thư bán hàng kia còn thân thiết rót cho Xuân Hương tỷ một chén trà.

“Đa tạ.” Vị tiểu thư này không tệ, đáng được thăng chức. Ta phải trở về xem thử, có chỗ nào cần một điểm trưởng hay không.

Trong vòng ba phút, vị tiểu thư kia đã đem một đồng lớn yên chi thủy phần tới trước mặt chúng ta.

Ta dù sao cũng là nữ nhân hàng thật giá thật, nhìn thấy số yên chi thủy phần tinh tế này, không thể không có một chút cảm giác.

“Công tử, đây là sản phẩm mới nhất của bản điểm. Mát lạnh thoáng khí lại không tan ra, rất thích hợp dùng trong mùa hè.” Nàng mở ra một cái hộp, mùi hương thoang thoảng theo đó xông vào mũi ta. “Bên trong còn có trân châu phần thượng hạng cùng nhiều loại phần hoa hoa tươi khác, các vị nương nương trong cung đều sử dụng thứ này.” Các loại trang sức yên chi thủy phần trong cung đều được đặt hàng từ ‘Mị lực nữ nhân’ sớm đã không còn là chuyện gì mới mẻ.

Ta tiếp lấy hộp phần trên tay nàng, “Phiền người lấy giúp ta một cái gương, ta muốn thử.” Cổ đại không có mấy thứ như hộp trang điểm gì đó, đúng là bất tiện.

Tối nay về hạ lệnh, để bộ kế hoạch trong vòng một tuần nộp ngay bản kế hoạch.

Vị tiểu thư kia khom lưng, đem đến một cái gương tới trước mặt ta, “Mời ngài.”

Ta cầm lấy bông trang điểm, nhẹ nhàng đánh một lớp phần lên mặt. Ừ, không tệ không tệ. Nếu đúng là sản phẩm do tập đoàn Lục thị làm ra, đúng là rất tốt.

“Phượng huynh, người thật có hứng thú nha.” Một thanh âm quen thuộc truyền tới tay ta.

Ta ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hắn, “Vương gia? Sao ngài lại tới đây vậy?”

Hoàng Phủ Viêm đứng trước mặt ta, tự tiểu phi tiêu, “Tình cờ đi qua, tùy tiện vào xem một chút.” Nụ cười của hắn càng lúc càng thêm kinh khủng, “Hóa ra Phượng huynh còn có sở thích này.”

“A...” Chết rồi, ta bây giờ đang là Phượng công tử mà. Trời ạ, một đại nam nhân lại nghiêm nhiên ở chỗ đông người mà thoa son đánh phấn, còn ra thể thống gì?

Ai, bất luận là như thế nào, trong tận xương tủy ta chính là một nữ nhân a. Nhìn thấy yên chi thủy phần, cũng phải nảy sinh hứng thú thôi.

Trời ơi, Chúa ơi, mang ta đi đi.

Ta cười gượng vài tiếng, đặt thứ trong tay xuống, “A a, phải đó.”

Xuân Hương tỷ tỷ trước sau thân mật, thấy ta cũng có hứng thú với yên chi thủy phần, thay ta làm chủ, “Vị tiểu thư này, toàn bộ gói lại đi.”

“Nếu như Phượng huynh thích, xem như bản vương tặng, thế nào?” Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm rơi vào một đồng yên chi thủy phần đó.

“Không dùng nữa.” Trong lòng ta điên cuồng mà đổ mồ hôi lạnh.

Hoàng Phủ Viêm không thêm để ý đến sự cự tuyệt của ta, nhàn nhạt nói: “Tiểu thư, những thứ hôm nay Phượng công tử chọn, tính cả cho ta, phải người đưa sổ thu đến Viêm Vương phủ.”

“Đa tạ vương gia chiếu cố.” Tiểu thư bán hàng ưu nhã cầm lấy một đồng yên chi thủy phần, đẩy hết vào một bao đóng gói, sau đó đưa đến bàn tính tiền.

“Công tử, ngài không phải nói muốn ăn bánh sơn tra sao, ta đi mua nhé.” Xuân Hương thức thời tìm một cái cớ bỏ đi.

“Được.” Ta vừa rồi đích thực có nói muốn ăn, hôm nay ăn đồ chua giải nhiệt.

Hoàng Phủ Viêm ưu nhã ngồi đối diện ta, “Những thứ đó là của nữ hài tử hay ăn mà.”

“Ặc...” Thể diện của ta toàn bộ đều vứt mất, sĩ diện cả đời đều mất sạch cả rồi.

“Hắc hắc, tại ta thích.” Nụ cười của ta đầy vẻ xấu hổ.

Thanh âm ngọt ngào của tỷ tỷ kia truyền đến bên tai, “Vương gia, tổng cộng ba vạn một nghìn bốn trăm lượng. Tiền lẻ bỏ hết cho ngài, ba vạn lượng thôi.” Một lần bỏ đi một nghìn bốn trăm lượng, đúng là không khách khí chút nào.

“Giảm giá thế này thật quá lợi hại rồi.” Ta lén lén bỏ thêm một câu.

Tuy rằng nói giọng rất nhỏ, nhưng vẫn bị vị tiểu thư kia nghe thấy, “Phượng công tử ngài là khách quen của tiểu điểm, đương nhiên phải được ưu đãi.”

“Không phải ta trả tiền.” Ta lên tiếng nhắc nhở.

“Viêm vương cũng là khách quen của tiểu điểm.” Tiểu thư lần thứ hai lên tiếng, khiến ta vô cùng xấu hổ.

Ta là lão bản của nàng, tiền lương của nàng là do ta phát đó nha, cho ta chút sĩ diện chẳng lẽ không được à?

“Nếu như Phượng công tử đã lên tiếng, không cần bớt phần lễ đâu.” Hoàng Phủ Viêm rất có khí độ mở miệng.

“Bản điểm sẽ đem năm hộp thủy phần mới nhất đến phủ tặng cho Mai quận chúa, chẳng hay ý của vương gia thế nào.” Năm hộp thủy phần, ít nhất cũng mấy trăm lượng đó, trái tim ta lại rỉ máu nữa rồi.

“Được.”

“Vương gia, ngài cũng thường xuyên tới đây nữa à?” Những lời này quả nhiên là nói nhảm, quan lại quý nhân trong kinh thành có ai mà không thích chiếu cố ‘Mị lực nữ nhân’.

“Nàng thích.” Giải thích đơn giản một câu, ta liền biết hàm nghĩa trong đó. Mai tiểu thư thích, nhưng hần không thích.

“Hoàng Phủ huynh, chúc mừng huynh cùng Mộ Dung tiểu thư hỉ kết lương duyên.” Người ta sắp kết hôn rồi, cũng phải chúc mừng một câu.

“Có cần cho người hỉ thiệp không?” Hần nhàn nhạt cười, “Chúng ta không say không về.”

Ta ái muội nháy nháy mắt, “Nếu như ngài say, vậy tân nương tử phải làm sao bây giờ?” Xin lỗi, ta phải bận làm tân nương, không tham gia hôn lễ của hần được.

Hần tựa hồ rất không muốn nói đến vấn đề này, trầm mặc một lát, lại đổi sang đề tài khác, “Phượng huynh, hai chúng ta vẫn còn một ván cờ chưa đánh hết.”

“Được, chúng ta tiếp tục đi.” Để xem ván cờ đó kết cục như thế nào.

Ta rất mong chờ được thấy kết quả.

(1) Tồn hữu: bạn xấu

(2) Chỉ túy kim mê: sa hoa đòi trụ

(3) Đáp phi sở vấn: trả lời không đúng câu hỏi.

55. Q.1 - Chương 55: Cứu Mạng, Có Người Cường Gian!

Cái trò chơi tên gọi đánh cờ này, chẳng có cái quái gì thú vị. Hôm nay khí trời tốt như vậy, vậy mà phải ngồi nhà đánh cờ quả thực là lãng phí quá đi. Nếu không phải vì đáp tạ lễ vật hần tặng ta, ta đây chẳng thèm hầu hạ hần. Đường đường là một vương gia, chẳng lẽ tìm không ra người đánh cờ chung à?

“Hoàng Phủ huynh, sao không đi an ủi Mai tiểu thư, hơn nữa còn có tâm trạng nhàn nhã đánh cờ thế này?” Mai tiểu thư kia chờ đợi hần nhiều năm như vậy, hôm nay hần lại đi lấy một nữ nhân khác, Mai tiểu thư e rằng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu. Xem tính tình của Mai tiểu thư, nếu không một khúc hai quạ ba treo cổ thì đúng là chuyện lạ.

“Không cần.” Hoàng Phủ Viêm chậm rãi đặt xuống một quân cờ, “Ta nghĩ bản thân nên tìm hiểu nàng cho rõ.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Từ nhỏ lớn lên bên nhau, còn tìm hiểu cái gì.” Chính xác, hẳn nên tìm hiểu cho rõ con người của Mai tiểu thư đi.

“Đại tiểu thư Mộ Dung gia...” Hắn niết một quân cờ, tự tiểu phi tiểu, “Rất thú vị.”

Trong lòng ta chấn động, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, “Không phải là thiên kim tiểu thư, so với nữ hài tử bình thường có điểm nào khác biệt.” Xin lỗi, ta đối với người không chút hứng thú, làm ơn đừng có hứng thú với ta.

“Ta trước nay không hiểu tại sao lão tam lại đối với nàng nhất kiến chung tình, hôm nay, rốt cuộc cũng hiểu được rồi.” Chúng ta hai bên vừa chơi cờ, vừa người một câu, ta một câu trò chuyện.

“Như vậy xem ra, đại tiểu thư Mộ Dung gia ngược lại rất có thủ đoạn.” Đại khái là trên đời không có người giống như ta, trắng trợn hạ thấp bản thân mình.

Hắn uống một ngụm trà lạnh, “Năm xưa thái tử phi ở Bách Hoa yến từng làm một bài thơ, được mọi người ca tụng. Mộ Dung Tử Lung trời sinh đậm bạc, cũng có vài phân tương tự như thái tử phi.” Đừng khen ta như vậy, có được hay không? Ta sẽ kiêu ngạo bây giờ.

Ta không chút dấu tích ăn sạch mấy quân cờ của hắn, tự tiểu phi tiểu, “Chủ đề của ngày hôm nay sao lại là Mộ Dung đại tiểu thư nhỉ, nhìn trúng người ta rồi à?” Ta sớm đã có nam nhân rồi, tốt nhất đừng chú ý tới ta.

“Không phải.” Hắn cúi đầu, mỉm cười, “Nữ nhân như vậy, thích hợp làm tri kỷ hơn là làm thê tử.”

Hắn nói quả thực không sai, tính tình của ta, đích thực cùng người dị tính làm tri kỷ hơn là làm phu thê. Phượng Ngự Thiên từng nói, không xem ta như nữ nhân. Lăng Sở Nam cũng từng nói, đối với ta không có hứng thú.

Trừ con quỷ xúi quẩy như Phong Vân nhà ta, chẳng có ai chịu đựng được ta cả.

Tiếp tục ăn, sớm muộn gì cũng ăn sạch, “Thê tử trong cảm nhận của Hoàng Phủ huynh là người như thế nào?” Viêm vương cũng được xem như một anh hùng kiêu dũng, ta đột nhiên có chút hiếu kỳ về tiêu chuẩn kén vợ của hắn.

“Ôn nhu chu đáo, nhu mì hiền tuệ.” Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, nhìn đức hạnh của Mai tiểu thư, liền biết tiêu chuẩn của hắn như thế nào.

Ta cùng nam nhân khác ‘có một chân’, đối với Viêm vương thân là trượng phu của bản nhân mà nói, thật không công bằng. “Mai quận chúa rất thích hợp, lấy Mộ Dung tiểu thư, nạp nàng làm thiếp, trái ôm phải ấp, đúng là tốt cực kỳ.” Ta có gian phu, hẳn có tình phụ, phu thê chúng ai ai nấy đều có sở thích của mình.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, cười cười nhìn ta, “Cũng giống người thôi, mỹ tỷ kiều thiếp.” Nụ cười của hắn ôn hòa một cách lạ thường, phải nói là quỷ dị quỷ dị quỷ dị, vô cùng quỷ dị.

Toàn thân ta bỗng dựng nổi da gà, “Phải a, trái ôm phải ấp.” Muốn trái ôm phải ấp cũng không có cơ hội, người ôm ta chỉ có thể là Mộ Dung Phong Vân. Về phần lão công chính quy của ta – là hắn, cứ việc ngồi chơi hóng mát.

“Gần đây không nhìn thấy ái thiếp, mỹ tỷ nào của ngươi.” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt thản nhiên lướt qua ta.

Ánh mắt quỷ dị của hắn khiến nhịp tim ta bắt đầu gia tốc, da gà nổi từ đầu tới chân, “Ta tặng người khác rồi.” Cũng không phải là ta nói dối hắn, ái thiếp của ta xác thực đã tặng cho lão Lăng hưởng dụng rồi.

Hoàng Phủ Viêm có thâm ý khác cười với ta, “Hoa đẹp, quả thật phải tìm người yêu hoa mới có thể thưởng thức.”

“Ý của Hoàng Phủ huynh là, ta không đủ thương hương tiếc ngọc sao?” Phong lưu công tử ta rất tốt với ái thiếp, cả kinh thành ai cũng biết chuyện này.

Về mặt hần đột nhiên trở nên ám muội, “Có phải để người ta độc thủ phòng khuê không?” Da gà vừa mới lặn đi lại cấp tốc nổi hết toàn thân, cả mặt cũng trở nên đỏ hồng.

Hoàng Phủ Viêm hôm nay uống lộn thuốc rồi à, cứ quái dị thế nào ấy, “Không có.” Chẳng lẽ cái chiếu chỉ ban hôn kia đã kích hần quá lớn, khiến hần thần kinh bất bình thường?

Hay là biết được con người thật của Mai tiểu thư, bị sốc quá độ?”

“Phượng huynh, người cũng không phải phong lưu, tại sao lại giả vờ phong lưu?” Ta không quên thâm ý trong mắt hần.

“Hoàng Phủ huynh là có ý gì?” Ta đặt xuống một quân cờ, “Ngài thua rồi.”

Hần cúi đầu nhìn bàn cờ, cười nhạt, “Ta lại thua rồi.” Hôm nay toàn là hần thua. “Ta không có giả vờ, là phong lưu thật sự.” Hần rút cuộc là có ý gì. Cho dù ta có giả vờ phong lưu, thì liên quan gì tới hần?

“Tiếp tục.” Lại chơi nữa? Ngoại trừ đánh cờ, hần không còn chuyện gì khác để làm hay sao?

“Thời tiết hôm nay tốt thế này, rất thích hợp ra ngoài tản bộ.” Ta dùng chiết phiến chỉ chỉ bên ngoài cửa sổ, “Hoa sen nở rất đẹp, không bằng, đến trong đình ngồi một lát đi.” Di Tâm đình là nơi nghỉ mát trong vương phủ, phong cảnh siêu đẹp. Thời tiết lại tốt thế này, đi tản bộ thật tốt biết bao nhiêu.

“Người muốn?” Hần xoay đầu, ánh mắt rơi vào những đóa hoa sen.

Ta gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Hần mày rậm nhướn lên, nhẹ nhàng nhảy ra song cửa sổ, mũi chân giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng đáp qua đóa hoa sen, hái lên một đóa.

“Tặng người.” Hần vuốt đóa hoa sen kiều mỹ đặt lên trước mặt ta.

“Đa tạ.” Ta đưa tay tiếp lấy, trong lòng lại lóe lên một tia quái dị.

Một nam nhân tặng hoa sen ột nam nhân khác, cái này... Trích đoạn này không phải quá khôi hài rồi chứ?

Chẳng lẽ... Hần đã biết ta là nữ rồi? Không, không thể có chuyện đó được.

“Thích không?” Hần hỏi.

“Thích.” Lần đầu tiên trong đời nhận hoa của nam nhân. “Sống trên đời hai mươi bảy năm, lần đầu tiên có người tặng hoa cho ta.” Chuẩn xác mà nói, là hai mươi sáu năm lẻ hai tháng.

Nhận được hoa tươi, là tiết mục của tiểu nữ sinh. Không ngờ tới một lão bà hai mươi bảy tuổi như ta, còn có người tặng hoa cho.

“Người hai mươi bảy tuổi rồi?” Hần vểnh tai, cho rằng bản thân đã nghe nhầm? “Ta còn nhớ không lâu trước đó người nói mình hai mươi lăm tuổi mà.”

“Chuẩn xác mà nói, khi đó ta mới hai mươi lăm tuổi lẻ mười tháng, mấy ngày trước lại vừa bước qua sinh nhật lần thứ hai mươi sáu. Qua sinh nhật thứ hai mươi sáu, không phải là hai mươi bảy tuổi à? Tuổi tác chính là tính như vậy đó. Hiểu chưa?” Nữ nhân mà. Đối với tuổi tác của mình luôn rất kiêng kỵ. Giống như ta, rõ ràng là hai mươi sáu rồi. Nhưng cũng không thừa nhận, nói bản thân mình chỉ mới hai mươi lăm.

Hần gật gật đầu, biểu thị đã hiểu rõ cách tính của ta, “Phượng huynh, người cũng nên thành gia lập thất rồi?”

“Bây giờ không muốn thành gia.” Thành gia cũng là gả cho người mà.

“Tại sao?” Khóe môi hần nhếch lên, “Chẳng lẽ đã có người trong lòng rồi?”

“Không có.” Sao ta cứ thấy cái tên bệnh thần kinh này hôm nay quái quái thế nào ấy.

“Lần trước vội vội vàng vàng bỏ đi, người đã để quên một thứ.” Hần chậm rãi từ trên người rút ra một cây chiết phiến, “Là cây chiết phiến này.”

“Đa tạ.” Quả thực là vật của ta.

Lần trước về nhà tìm hoài không gặp, còn tưởng là lúc làm loạn với Mộ Dung Phong Vân đã lỡ ném đi mất.

“Ta phát hiện Phượng huynh để quên thứ này, bèn đuổi theo Phượng huynh.” Ánh mắt hắn vô cùng vô cùng ám muội.

“Cái gì?” Ta thất kinh hồn vía, quai hàm suýt chút rớt ra, “Người thấy cái gì rồi?” Không phải thấy ta cùng Mộ Dung Phong Vân ở trong hẻm làm cái đó chứ.

“Ta thấy Phượng huynh cùng nam nhân ở trong hẻm hoan ái.” Vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, đôi hắc mâu không chớp mắt nhìn chằm chằm ta.

Hắn... hắn... thấy rồi.

Trời ơi, phiền ông cho thiên lôi đánh chết ta cho rồi. “Á...” Ta cao giọng hét chói tai. Xấu hổ đến lấy tay che mặt lại. “Người không thể nói ra như vậy, đó là ** người ta a, người sao có thể nói, người có hiểu cái gì là tôn trọng người khác không?”

“Xem ra, nam nhân tư tưởng người cũng không ít. Ngoại trừ nam nhân của người ra, còn có Phượng Ngự Thiên, Lăng Sở Nam.” Hắn không chút khách khí, vạch trần ** của ta.

“Đừng nói nữa...” Ta như đã điều bịt hai tai lại. Giả chết tới cùng.

Hắn nghe được cái gì rồi? Những lời ta cùng Phong Vân nói, nam nhân này nghe được nhiều hay ít a.

Trong lúc ta còn đang suy xét xem có nên giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích không, đột nhiên nghe hắn hít một hơi thật sâu, “Trước khi gặp phải người, ta vẫn cho rằng bản thân mình rất bình thường.”

“Là có ý gì?” Có phải ta nghe lộn rồi hay không? Trong mấy câu này của hắn, dường như có cái gì đó ám chỉ.

Hắn ngồi trên ghế, cúi đầu xuống rất thấp rất thấp. “Ta...” Hoàng Phủ Viêm kéo kéo tóc, trầm giọng thở dài, “Lúc ôm người ở trong lòng, ta mới phát hiện bản thân... là...” Hắn lấy hết can đảm, nhưng vẫn như cũ không nói ra được mấy lời phía sau.

“Đam mê đoạn tụ?” Ta mơ hồ thay hắn nói ra.

“Tuy rằng... từ lâu đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết bản thân mình đối với người rất có hảo cảm... Nhưng mà... Ta cũng không ngờ rằng... Ta đối với người dĩ nhiên lại là...” Ngữ khí của hắn phi thường trầm trọng. Lần trong đó còn có chút đau thương, chút bất đắc dĩ, chua xót, cùng với... xấu hổ. (TN: Oh my god! Ai đó cho bạn mượn cái gối đập đầu chết phức cho xong!)

Thật đáng thương á, ta nhìn không được vồ vồ vai hắn “Đồng tính luyến ái không phải là phạm pháp mà.” Ặc... ta dường như quên mất tình huống trước mắt là gì.

“Khi nhìn thấy người mặc nữ trang, ta kinh diễm. Sau khi biết rõ người là nam nhân, ta vẫn như trước luôn muốn gọi ‘Phượng Nhi’. Nhớ tới người mặc nữ trang. Nhớ tới người ưu nhã, nhớ tới người cao quý, nhớ tới người e thẹn. Nhớ tới vẻ dịu dàng của người..Ta... điên mất rồi.” Hắn thống khổ vò đầu bứt tai, giọng nói bởi vì thống khổ mà trở nên khan khản dị thường. (TN: Bạn... bạn gõ chỗ này mà tay... tay cứ run run =)), không hiểu... không hiểu sao ko nhìn được cười =)))

Hoàng Phủ Viêm nói hắn thích ta, thích Phượng Nhi, ta không nghe nhầm chứ?

Lỗi tai ta nhất định là có vấn đề, nhất định có vấn đề rồi.

Ta tự thôi miên bản thân mình, hai lỗ tai này chắc chắn có vấn đề, thần kinh hắn là không còn bình thường nữa, tệ hơn, ta còn tưởng mình đang nằm mơ, đang nằm mơ...

Ta khóc không thành tiếng, “Nhưng ta là nam mà.”

“Ta biết.” Giọng nói hắn càng lúc càng khản đặc, “Chính mắt ta trông thấy, không thể tự gạt người gạt mình nói người là nữ được.”

Nguy hiểm thật, may mà Mộng Lộ có dự liệu trước, bằng không, hắn nhất định hoài nghi.

“Người không phải người đoạn tụ, có khi nào đã nhận sai rồi sao?” Bất luận nhìn tới nhìn lui thế nào, hấn cũng không giống như đoạn tụ.

“Nghe thấy người ở dưới thân thể nam nhân khác **, ta cứ hi vọng nam nhân đó là ta. Ta đổ kỵ đến muốn điên rồi.” Hấn vẫn như cũ cúi thấp đầu. (TN: Cứu mạng, bạn sắp đập mặt vào bàn phím rồi)

“Trời ạ, người rốt cuộc đã nghe thấy cái gì rồi.” Da mặt ta dày tới mức có thể so với tường thành, nhưng lúc này cũng nhịn không được đỏ mặt.

Ở trong con hẻm tối làm chuyện **, còn bị người quen bắt gặp, mặt mũi ta phải ném chỗ nào đây.

“Người nói: ‘Bực mình, người huynh không cần lo lắng nhất chính là hấn, hấn không có... thích nam nhân, a... đáng ghét... người tạ chịu không nổi mà...’ sau đó ta rời đi. Tiếc là người sai rồi, ta thích nam nhân.” Ngữ khí hấn trở nên rất nặng nề, hầu như tùy thời có thể khóc ra.

Ta đỡ trán, cố nén xúc động muốn đập đầu vào tường nói: “Người có thể không nói ra được không.” Nam nhân này, hoàn toàn không biết cái gì gọi là khách khí.

Hấn đột nhiên ngẩng đầu, vùng một cái siết chặt cổ tay ta, “Phượng Nhi, theo ta đi, ta nhất định đối xử tốt với người.” Ánh mắt của hấn giống hệt như dã thú, đang nhìn chòng chọc con mồi.

“Ta có nam nhân mà.” Nếu đã bị hấn hiểu nhầm rồi thì, cứ để hiểu nhầm luôn đi.

“Đi theo ta, người cái gì cũng có.” Trong đôi hắc mâu như có hỏa diễm đang cháy rừng rực, đó là...**

Ta bị hấn nhìn đến môi khô lưỡi khô, “Ta cái gì cũng không thiếu.”

“Phượng công tử phú khả địch quốc, hiệu buôn trải rộng toàn quốc, có trăm nghìn vạn lượng bạc, đương nhiên không thiếu thứ gì.” Ngọn lửa trong mắt hấn cháy càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Xem ra, những lời đồn đãi về ta. Cũng đều truyền tới tai hấn.

“Cho nên, ta không cần phải theo người.” Ta không cần tài phú, không cần quyền thế, đi làm nam sủng cho hấn làm gì.

Trong mắt Hoàng Phủ Viêm lóe ra một tia mãnh liệt. Bàn tay đang siết chặt tay ta càng lúc càng chặt hơn, “Những gì nam nhân của người có thể cho người, ta cũng có thể. Tại sao người lại muốn hấn, mà không phải muốn ta.”

“Ta yêu hấn a.” Nhắm nhí, cùng Mộ Dung Phong Vân đương nhiên là vì yêu hấn rồi.

“Ta cũng rất yêu người.” Giọng nói hấn trở lại rất ôn nhu.

Ta nhượng đôi mày thanh tú, “Mai tiểu thư thì sao?” Dem thanh mai trúc mã mà hấn yêu nhất ra đỡ đạn, xem hấn còn dám làm càn nữa hay không.

Đáy mắt Hoàng Phủ Viêm hiện ra đau thương nồng đậm, “Là chính nàng thành toàn cho chúng ta.”

“Hả...” Ta bắt đầu thấy đầu óc choáng váng.

“Nếu không phải phát hiện ra nàng... thủy tính dương hoa, ta cũng không có dũng khí nói ra lời ở trong lòng.” Đau xót càng sâu.

“Có phải có hiểu lầm gì không?” Ta rất rõ chuyện đó hoàn toàn không phải hiểu lầm, nhưng mà, ta hi vọng chuyện đó chỉ là hiểu lầm.

Kỳ thực, Hoàng Phủ Viêm cũng rất đáng thương. Ngay cả Mai tiểu thư cũng đối xử với hấn như vậy, hấn sống căn bản không còn ý nghĩa gì nữa.

“Nếu như không nhờ Mộ Dung tiểu thư, ta vĩnh viễn không biết được bộ mặt thật của nàng.” Hấn chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt tràn ngập vẻ bi thương.

Nếu như không phải ta vạch trần bộ mặt thật của Mai Ngọc Phù, ta sẽ không bị hấn coi như nam sủng a.

Trời tạo nghiệt, có thể tha. Tự mình tạo nghiệt, khó sống được a.

Kẻ luôn lạnh lùng cứng rắn như hấn, vậy mà hôm nay lại đau khổ thế này, có thể thấy chuyện của Mai tiểu thư thực sự đã kích hấn rất lớn. Người được xưng là ý chí sắt đá như ta, lúc này cũng nhịn không được cảm động, “Hoàng Phủ huynh, sớm nhìn ra bộ mặt thật của nàng, miễn cho sau này bị nàng lừa dối triệt để.”

“Người dường như đã sớm biết?” Hấn vẫn như trước nhắm chặt hai mắt.

“Lúc ở chung với nàng, ta đã thấy nàng rất giả dối. Thế nhưng, lại không đành lòng nói cho người nghe. Người đối với nàng tình thâm ý trọng, nói ra chỉ sợ tổn thương người.” Chuyện tới nước này, nói thật vẫn tốt hơn.

Hoàng Phủ Viêm dường như đã sớm dự liệu trước, không hề kích động, chỉ là thở dài một hơi, “Phượng Nhi, theo ta đi.” May mà ta sớm đã quen được gọi là Phượng Nhi, bằng không, ta lập tức toàn thân đều nổi da gà.

“Người là vương gia, có nam sủng thì còn mặt mũi nào.” Ta cố gắng hết sức thuyết phục hấn.

“Ta không quan tâm.” Thăng thần trả lời, không chút do dự.

Ta bắt đầu dĩ thử dài, nói ra một câu tàn khốc, “Ta không yêu người, cũng không tham bất cứ thứ gì của người.” Đau dài chỉ bằng đau ngắn, lời này tuy có hơi tàn nhẫn, nhưng cũng là lý do có sức thuyết phục nhất.

“Người yêu tiền, không phải sao? Ta cho người tàng bảo đồ của ta.” Hoàng Phủ Viêm nhất thời quỳnh lên, nói không lựa lời.

Lời vừa nói ra, hấn lập tức hồi hận. Về mặt của hấn nói với ta, hấn rất hối hận.

Bảo tàng? Đáy mắt ta xẹt qua một tia tiểu ý, “Ai, vương gia, người hiểu cho rõ ràng, người tìm bảo tàng không phải để khiến ta vui vẻ.” Ta cúi thấp đầu, giấu đi nét mặt của mình.

“Người biết ta muốn tìm bảo tàng.” Những ngón tay nắm chặt lấy tay ta từ từ buông lỏng.

“Đúng vậy.” Ta không chỉ biết hấn muốn tìm bảo tàng, còn biết đây là mệnh lệnh của hoàng thượng, càng biết rõ hấn tìm bảo tàng là để làm cơ sở cho Hoàng Phủ Thanh tạo phản. (Cái cuối cùng cũng chỉ là suy đoán của ta thôi, nếu như có ai cảm thấy bị xúc phạm, bản thân không chịu trách nhiệm á.)

Bảo tàng là đồ của Hạ gia chúng ta, vậy mà có người ngày đêm ngày thương thương nhớ nhớ, đương nhiên phải vênh tai lên nghe thật kỹ rồi.

Hấn buông ta ra, trào phúng cười, “Ta quên mất, Phượng công tử thà làm tiểu nữ nô cho nam nhân chính là phú khả địch quốc mà.” Ta có thể xem những câu mỉa mai này của hấn chính là hành động ăn giấm chua không?

Có nam nhân ghen vì ta chính là chuyện tốt, ta phải nên đa tạ cả nhà hấn mới phải, chỉ tiết là ta không có ý tiếp thu.

“Người ghen sao?” Ta đem những lời này nói ra tới miệng, để hấn lơ là những cái khác.

“Người biết một phần tàng bảo đồ lọt vào tay ta?” Hoàng Phủ Viêm không bị mắc lừa, hỏi một vấn đề khiến ta sợ hãi nhất, “Người cố ý tiếp cận ta?” Trước đây rất ngốc, nhưng bây giờ sao lại thông minh lên rồi?

Ta lắc lắc đầu, thề thốt phủ nhận, “Không phải.” Thần sắc trở nên buồn bã, “Vương gia, ta tuy rằng rất yêu tiền, cũng không yêu tới mức độ đó. Huống chi, tiền của ta cũng đã quá nhiều rồi. Tàng bảo đồ ở trong tay người, là bí mật đã được công khai. Ta muốn giả vờ không biết, cũng khó lắm.” Kỹ thuật nói dối của ta, có muốn phát hiện ta đang nói dối cũng chỉ là phí công vô ích.

Sắc mặt Hoàng Phủ Viêm dần dần hòa hoãn lại, “Xem ra Phượng công tử cũng không phải lòng tham vô đáy.” Từ trên nét mặt của hấn, ta biết hấn đã chọn tin tưởng ta. Đáng tiếc, hấn sai lầm rồi.

Ta là ai? Là sói đội lông cừu, là Dạ Phượng ăn người không nhả một khớp xương.

“Biết được thì tốt, từ hôm nay trở đi, chúng ta làm bằng hữu vậy.” Ta giả vờ nghiêm túc vỗ vỗ vai hấn, chuẩn bị bỏ đi.

“Đứng lại.” Hoàng Phủ Viêm lần thứ hai bắt lấy tay ta, ánh mắt lóe ra hào quang ám muội, “Muốn đi tìm nam nhân của ngươi?”

Ta bị hấn dọa đến môi khô lưỡi khô, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi, “Ngươi muốn làm gì?”

Cử động vô tình này của ta, ngược lại khiến hấn hít một ngụm khí lạnh, “Chết tiệt, ta muốn ngươi.”

Ta bị hấn dọa đến thét lên oang oát, “Cứu mạng a...” Phong Vân, cứu mạng, có người muốn cưỡng gian muội nè.

Oa oa, Phong Vân, huynh ở đâu?

“Bất luận ngươi là nam hay nữ, ta đều muốn ngươi.” Hoàng Phủ Viêm nói, vung tay kéo ta vào trong lòng hấn, bạc thần ép xuống.

Hấn còn chưa kịp hôn ta, đã bị ta vung ra ba chưởng, “Cút đi.” Muốn hôn ta, cũng không xem lại bản thân mình là ai.

Thoát vừa thoát khỏi ngực hấn, liền xoay lưng đối diện, lạnh lùng nói, “Vương gia, ta nghĩ ngài cần có thời gian để bình tĩnh lại.”

“Ta...”

Ta cắt đứt lời hấn, giọng điệu càng thêm lạnh nhạt, “Vương gia, ta nghĩ ngài tốt nhất nên bình tĩnh lại thì hơn. Nếu ngài còn có ý tưởng không an phận như vậy, e rằng chúng ta cả bằng hữu cũng không thể làm. Hơn nữa ngài còn sắp thành thân, càng không thể đối với ta như vậy.”

Lạnh lùng giáo huấn Hoàng Phủ Viêm xong, ta không thêm quay đầu lại bước đi thật nhanh.

Không khống chế được, không khống chế được, mọi chuyện sao lại phát triển thành ra thế này? Hấn dĩ nhiên lại thích ta? Sau này ta làm sao đối diện với hấn? Làm sao... Trời ạ, loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.

Vào đêm trước ngày xuất giá, Tử Ly cùng Vô Ưu xuất cung về nhà, cả Tuyết Liễu cũng trở về đây.

Mà người ta đợi kia, lại không thấy trở về.

Cái tư vị nói không nên lời đó, có hơi ưu thương, có hơi trống trải, mà cũng có chút gì may mắn.

Hấn không trở lại, chí ít ta không cần phải đối mặt với hấn.

Bảo chính miệng ta nói với hấn, ta phải gả cho Hoàng Phủ Viêm, với hấn mà nói, thật là quá tàn nhẫn.

Có thể, hấn không trở về chính là một kết quả tốt. Khi hấn trở về, ta đã thành người đã có chồng, hấn đối với ta không cần phải đợi chờ gì nữa.

Lúc ăn cơm tối, Thanh Nhã đích thân xuống bếp, làm rất nhiều những món mà ta thích ăn. Ta nghĩ ta đã bị tỷ ấy chiều hư rồi, từ xưa tới nay, gia vụ trong nhà đều do tỷ ấy một tay lo liệu. Kỹ thuật của ta, đã lụi đến không có mặt mũi ra đường gặp ai, mà kỹ thuật của Thanh Nhã, chỉ có thể dùng một chữ ‘tuyệt’ để hình dung.

Vừa lúc ta định lên giường nằm ngủ, Thanh Nhã lại đến, trong tay còn bưng theo mấy món điểm tâm ta thích ăn nhất.

Tiện tay phủ thêm một chiếc áo choàng, ta ám muội nháy nháy mắt, “Tỷ tỷ, không hầu tỷ phu lên giường, tới đây làm gì?”

“Những món này đều là những món mà muội thích ăn nhất.” Thanh Nhã buông cái khay trên tay xuống, đặt điểm tâm lên bàn.

Ta giống như một tiểu nữ hài, kéo kéo cánh tay nàng làm nũng, “Tỷ tỷ, cùng nhau ăn đi.”

Thanh Nhã yêu thương vuốt ve mái tóc của ta, “Với ta mà nói, muội cũng giống như một nữ nhi khác của ta, đợi nhiều năm như vậy, muội cuối cùng cũng kết hôn rồi.”

Cảm giác buồn bã dâng lên trong lòng, nhưng trên mặt vẫn tươi cười ngả ngớn, “Có muốn ta gọi mẹ không.” Đúng vậy, ta cũng giống như nữ nhi của Thanh Nhã. Lúc ta phạm sai, nàng thay ta chịu trách nhiệm. Lúc ta sinh bệnh, nàng không quản nhọc nhằn chăm sóc cho ta. Lúc ta đói, nàng nấu cơm cho ta ăn. Lúc ta lạnh, nàng lại khoác thêm cho ta y phục. Nếu như không có nàng, ta căn bản không sống đến ngày hôm nay.

Những gì Hạ Tử Lung ta thiếu nàng quả thực là nhiều vô số kể.

Thanh Nhã trừng mắt nhìn ta, gấp một miếng điểm tâm bỏ vào trong chén, “Đừng ba hoa nữa, món muối thích nhất đây.”

Ta ném thử một miếng, vẽ ra một nụ cười kiêu mỹ, “Ngon lắm.” Không cần vinh hoa phú quý, không cần cầm y ngọc thực, chỉ cần ăn điểm tâm do Thanh Nhã nấu, ta đã thấy rất thỏa mãn rồi.

“Nếu ngon thì ăn nhiều một chút, sau này muốn ăn thì cứ trở về nhà.” Ngữ khí của nàng trầm trọng lạ thường, “Sau này cần phải tự biết chăm sóc bản thân.”

Ta có chút buồn cười, “Tỷ, ta xuất gia rồi, sau này cũng có thể trở về mà.” Nếu như sau này ta có gả cho ai, nhất định sẽ là Mộ Dung Phong Vân. Vĩnh viễn đều là người một nhà, không phải chia ly.

“Ta biết.” Thanh Nhã hít hít mũi, “Nhưng ta vẫn không nhận được muốn khóc á, năm xưa Tử Ly xuất giá, ta cũng không giống như vậy. Muội muội ta nuôi dưỡng mấy chục năm, cứ như vậy bị một nam nhân khác cướp đi... Ta muốn chém hắn quá.”

Tuy rằng lời nàng nói rất buồn cười, nhưng ta cũng không muốn cười, ngược lại là muốn khóc.

Ta mở rộng vòng tay ôm lấy nàng, giống như một tiểu hài tử tựa trên vai nàng, “Tỷ tỷ, ta xin thề, đời này kiếp này nhất định không rời xa tỷ.”

“Ngốc quá, muội sớm muộn cũng có ngày phải xuất giá mà.” Sóng mũi nàng đã trở nên hồng hồng, bộ dạng rất đáng thương.

“Xuất giá nhưng vẫn ở trong nhà.” Trực tiếp gả cho đại ca ta, vô cùng tiện lợi.

“Cuộc đời của Lục Thanh Nhã ta có thể nói là kinh tâm động phách, tung hoành hắc đạo, rong ruổi sa trường, độc bá thương giới, bất cứ chuyện cũng gì đều từng làm qua, cái gì cũng chưa từng sợ hãi. Nhưng mà, ta sợ phải rời xa muội. Bây giờ, ta có rất nhiều người thân. Mộ Dung Quyết, Tử Ly, Phong Vân, những người của Lục gia đều là người thân của ta. Có điều, ở trong lòng ta, muội vĩnh viễn là muội muội thân nhất của ta.” Một giọt nước mắt nóng hổi từ trong viên mắt nàng lăn ra, Thanh Nhã khóc không thành tiếng, “Quyết là người ta chí ái, muội là người ta chí thân, địa vị của hai người trong lòng ta là ngang ngửa như nhau. Tuy rằng chúng ta không có quan hệ huyết thống, nhưng mà, những ngày đồng cam cộng khổ, giúp đỡ lẫn nhau trong mấy chục năm qua, đã ràng buộc chúng ta lại với nhau. Chúng ta một lần rồi lại một lần tìm được đường sống trong cái chết, một lần rồi lại một lần trải qua bi thương khóc liệt. Mạng của muội là do ta cứu, mạng của ta cũng là do muội cứu, tính mạng của chúng ta, đều là của đối phương. Trong những ngày tàn khóc nhất, chúng ta dựa vào năng lực của đôi bên, kiên cường mà sống. Chúng ta ai cũng thâm nhập vào máu thịt của đối phương, căn bản không thể tách rời. Ta có thể dùng sinh mệnh của mình đổi lấy sinh mệnh của muội, cho dù máu thịt trên người ta rơi xuống, cũng không quan trọng bằng muội.” Thanh Nhã chưa từng rơi một giọt nước mắt, đây là lần đầu tiên ta thấy được những giọt nước mắt của nàng.

Khóe mắt ta sớm cũng đã hồng lên, nước mắt rơi xuống giống như một chuỗi trân châu đứt đoạn, “Ta biết, tỷ tỷ, ta biết cả mà.”

“Muội sắp xuất giá rồi, ta rốt cuộc cảm thấy... giống như mất đi muội. Ta cảm thấy mình thật sự xem muội như nữ nhi rồi, không muốn muội bị nam nhân nào cướp đi.” Thanh Nhã lau lau nước mắt, “Muội nhi, muội là máu thịt trong lòng của ta, phải biết tự chăm sóc bản thân mình, đừng khiến ta lo lắng.”

“Tỷ tỷ, ta đã hai mươi bảy tuổi rồi, không cần tỷ lo lắng cho ta.” Tuy rằng cái thân thể này chỉ mới mười chín tuổi.

“Muội từ nhỏ luôn không biết cách chăm sóc bản thân mình, ta căn bản không thể nào yên tâm được. Lúc vừa mới xuyên qua, ta vẫn luôn ngủ không ngon giấc. Lúc ăn cơm thì nghĩ muội đã ăn cơm chưa. Lúc ngủ

lại nghĩ không biết muối có ngủ đúng giờ không. Tuy rằng chúng ta tuổi tác không chênh lệch nhiều, nhưng trong mắt ta, muối chỉ như một đứa trẻ.”

Nàng chưa từng trực tiếp nói tình cảm của mình với ta, nhưng ta có thể cảm nhận được. Những lời nàng vừa nói ra, từng câu từng câu giống như bó lửa, khiến lòng ta ấm áp.

“Ta biết, ta biết mà.” Ta cùng nàng hai người ôm nhau, khóc đến hai mắt đầm lệ, “Tỷ chưa từng nói ra, nhưng ta biết. Không có tỷ, ta đã sớm chết rồi. Chúng ta là tỷ muội, là người thân, là tri kỷ. Trên đời này, tỷ người là thân nhất của ta. Cho dù là nam nhân cùng ta trên giường lăn qua lăn lại n lần, cũng không sánh bằng tỷ.”

Chiến thần tướng quân danh chấn thiên hạ, bá chủ thương giới Lục lão bản lại vì ta khóc thành như vậy, ta thỏa mãn rồi, có chết cũng không hối tiếc.

56. Q.1 - Chương 56: Xuất Giá

Cùng Thanh Nhã ôm nhau mà ngủ, ta ngủ vô cùng thoải mái. Bởi vì ta biết, có Thanh Nhã bên cạnh, sẽ không ai dám tổn hại đến ta.

Vào một buổi sáng, Thanh Nhã nhân lúc ta còn đang say ngủ đi làm chút điểm tâm, tự mình đưa tới phòng ta. Đuổi hết mọi người ra ngoài, cùng ta dùng bữa.

Lần cuối cùng ta cùng Thanh Nhã đơn độc ăn chung là lúc nào nhỉ? Chuyện xảy ra đã rất lâu rồi, lâu đến ta không tài nào nhớ rồi. A, lúc đó chắc là lúc còn ở hiện đại.

Ăn điểm tâm xong, Mộ Dung gia bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, mọi người vội vã đến muốn rung trời. Một đám cung nữ từ trong cung được phái đến, nói là giúp ta thay y phục.

Ta dù sao cũng là gả vào hoàng thất, không phải chuyện đùa, đương nhiên cần người chuyên gia hầu hạ công chúa quận chúa giúp giá đến giúp ta thay y phục.

Trình tự quả nhiên phức tạp, chỉ một chuyện tắm rửa hết sức bình thường, vậy mà lại đem ta ra tắm hai tiếng đúng. Trước tiên là dùng nước nóng có tắm hoa tươi ngâm mình đúng một giờ, sau đó lại dùng dầu vùng tắm hoa để tẩy tóc. Tiếp theo, dùng trân châu phấn chà lau thân thể, sau khi lau xong, lại dùng phấn hoa thoa khắp toàn thân. Cắt lại móng tay, khoét khoét móng tay, cạo lông chân lông nách... Trời ạ, ta rốt cuộc là xuất giá hay để cho hoàng đế lão gia thị tắm? Ở trên người chỗ nào cũng có phấn, có phải quá khoa trương rồi không?

Mặc vào giá y hoa lệ đến cực điểm, ta giống như một con búp bê gỗ, bị đẩy đến trước bàn trang điểm.

Lão ma ma phụ trách chải đầu vừa mới cầm lược lên, chợt nghe ngoài cửa có một tiếng quát thật lớn, “Tất cả cút ngay cho ta, để ta vào.”

Lão ma ma run lên một chút, “Phu nhân, như vậy không hợp lẽ.” Uy nghiêm của chiến thần tướng quân Mộ Dung phu nhân, bất luận là ai cũng đều phải sợ.

Thanh Nhã ngang ngược giật lấy lược trong tay lão ma ma, “Muội muội lão nương sủng ái mấy chục năm hôm nay xuất giá, không tới phiên các người chải đầu.” Nàng bất chấp mọi thứ, trực tiếp gọi ta là muội muội.

Một vị lão ma ma khác khuyên can, “Phu nhân, điềm xấu đó.”

Chiếc lược hồng sắc nhẹ nhàng xẹt qua mái tóc đen nhánh của ta, “Tất cả cút ra ngoài, chờ muội muội nhà các người xuất giá, muốn chải thế nào thì chải.” Thanh Nhã nổi trận lôi đình, tiếng rống giận tựa hồ khiến căn nhà cũng muốn lung lay.

Thanh Nhã mắng rất lợi hại, nhưng động tác trên tay vẫn ôn nhu cực kỳ.

Nhìn qua gương đồng thấy được biểu tình ôn nhu của Thanh Nhã, viền mắt ta lần thứ hai đỏ lên, “Cút ra ngoài.”

Hai tỷ muội chúng ta đều là người hắc đạo. Đến khi phát hỏa luôn đáng sợ mười phần. Một đám cung nữ lúc này đã bắt chấp quy củ, hai chân lão đảo chạy ra ngoài.

Nhìn các cung nữ nơm nớp lo sợ. Một cảm giác tội lỗi nảy lên trong lòng, “Chúng ta thật sự rất quá đáng.” Các nàng chỉ là cung nữ, phụng mệnh hành sự thôi mà. Kỳ thực, chúng ta không nên trút giận lên các nàng như vậy.

Thanh Nhã hừ một tiếng, giống như đứa nhỏ bị giật mất đường ăn, “Ai kêu bọn họ cướp đoạt muội muội của ta.” Chỉ cướp có một lát thôi mà, có cần phải chửi như vậy không?

Ta thở dài một tiếng, “Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, ta sẽ trở về. Sau này có gả cho ai, cũng sẽ ở nhà.” Lời nói của ta ẩn chứa rất nhiều hàm ý.

“Đừng lên tiếng, ta muốn giúp muội chải đầu.” Thanh Nhã dịu dàng chải vuốt những sợi tóc đen nhánh của ta, mỗi một động tác, đều ôn nhu cực kỳ.

Nhìn Thanh Nhã, ta đột nhiên nhớ tới Mộ Dung Phong Vân. Mấy ngày gần nhau, hẳn chính là đã chải tóc cho ta như vậy.

Mỗi một cái chải, đều chưa đựng yêu thương, dịu dàng đến khiến người ta say lòng.

Phong Vân, muội sắp gả đi làm vợ người ta rồi, huynh sau này còn có thể giúp muội kẻ mày chải tóc được nữa không?

“Đang nghĩ gì vậy?” Thanh Nhã buông lược, bắt đầu búi tóc cho ta.

Ta cười khổ, “Ta đang nghĩ. Hẳn còn có thể chải đầu cho ta nữa hay không.” Ta không muốn gạt tỷ tỷ bất cứ việc gì. Nếu có lừa dối, chỉ là bất đắc dĩ.

“Ai?” Thanh Nhã nỗ lực chiến đấu với cái búi tóc.

Ta chìm trong hồi ức. Trên mặt toát lên vẻ hạnh phúc ngập tràn, ngũ khí cũng trở nên mông lung mờ mịt, “Một nam nhân đã từng kẻ mày chải tóc cho ta.” Cũng là nam nhân đời này ta yêu đến ghi tâm khắc cốt.

“Vậy thì đừng gả.” Thanh Nhã dừng động tác lại, hào khí ngút trời nói, “Để nam nhân muội thích về ở rể cho chúng ta, chỉ cần hẳn bằng lòng, sau này, toàn bộ gia sản nhà ta đều truyền cho hắn.” Nghe giọng điệu của nàng, chẳng khác chi đang dụ lợi.

Ta nhin không được cười ra thành tiếng, “Tỷ, ta hình như không cần nhờ gia sản của tỷ làm nền mới gả đi được?” Nói ra giống như ta là kẻ gả đi không được vậy.

“Ta quan tâm muội mà.” Thanh Nhã lễ thắng khí hùng.

Lễ thắng khí hùng cũng phải thôi, nàng thật sự rất quan tâm ta mà.

“Ta biết tỷ quan tâm ta, nhưng mà... aiz, quên đi, ta dù sao cũng phải xuất giá, không đề cập tới cái này.” Không cần ở rể, trực tiếp gả cho Mộ Dung Phong Vân là được.

“Không muốn gả thì hủy hôn là được.” Giọng điệu của nàng vẫn bình thản giống như bàn luận khí trời hôm nay có tốt hay không.

Ta lắc đầu, “Tỷ, việc ta đã quyết định rồi thì tuyệt đối không bao giờ thay đổi.” Từ khi biết được thân phận của hắn, ta không chút nghi ngờ hắn có năng lực đối chọi với hoàng đế lão gia.

Thanh Nhã tiếp tục búi tóc cho ta, “Được, gả thì gả, gả xong rồi thì về nhà ở.”

Nàng quá quan tâm ta, nên Lục tổng luôn luôn minh mẫn giỏi giang, cư nhiên cũng hồ đồ rồi “Aiz, ta là vương phi mà.”

“Vương phi thì đã sau, sau khi quá môn rồi, cứ nạp cho Hoàng Phủ Viêm mấy người thiếp, để hắn quên mất muội, sau đó lại dọn về nhà. Thất sủng vương phi, dọn về nhà xin giúp đỡ thì có vấn đề gì? Đến lúc đó,

đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu hẳn là được.” Đáng thương thay Hoàng Phủ Viêm, ta còn chưa qua cửa, đã bị nhạc mẫu đại nhân tính kế rồi.

“Tỷ, ta gả cho hẳn vì để trộm một thứ, dọn về thì làm sao trộm đây.” Ta không khỏi mỉm cười.

Lục Thanh Nhã trầm mặc một hồi, nặng nề mở miệng, “Vậy thì đừng trộm, ta biết muội là vì Tử Ly. Thế nhưng, ta không muốn muội hi sinh.”

“Tỷ, đừng khiến ta càng thêm xấu hổ.” Ta hơn phân nửa là vì bản thân mình a, “Ta muốn tàng bảo đồ.”

Thanh Nhã sững sốt một chút, lập tức khôi phục bình thường, “Bất luận muội muốn tàng bảo đồ làm gì, chỉ cần phải người của tập đoàn Lục thị đi tìm không phải được rồi sao.”

Ta lắc đầu, “Ta không muốn liên lụy tỷ.” Vận dụng mạng lưới tình báo của tập đoàn Lục thị, không chừng sớm đã tìm ra rồi.

“Từ khi biết muội là muội muội ta, ta ích kỷ muốn đem tập đoàn Lục thị toàn bộ giao hết uội. Của ta chính là của muội, bất cứ cái gì của ta, ta đều tình nguyện chia đôi với muội.” Nàng cười hắc hắc, bổ sung một câu, “Trừ tỷ phụ muội ra.” Về phần tỷ phụ, ta đương nhiên không dám có ý tưởng không an phận rồi.

“Tỷ, đừng tốt với ta như vậy, ta nợ tỷ đã nhiều lắm rồi.” Nàng đối với ta quá tốt, khiến ta áy náy vô cùng.

“Muội quên rồi sao? Trong một lần dã ngoại huấn luyện năm chúng ta chín tuổi, chúng ta gần như đều sắp chết đói. Muội nhặt được một hạt đậu phộng, bẻ ra một nửa chia cho ta. Từ đó ta đã phát thề, những gì của ta đều có thể uội.”

Nửa hạt đậu phộng, bây giờ nghĩ lại cũng thấy buồn cười.

“Năm mười hai tuổi, chúng ta bị lão nhân chú ý giam trong buồng tối nhịn đói mấy ngày, nhặt được một cái trứng chim, muội cũng chia cho ta phân nửa. Kỹ thuật bắn của ta không đạt chuẩn, bị phạt đội tảo trên đầu để huấn luyện viên luyện súng đúng một giờ, muội cũng dám cùng ta chia một nửa. Chuyện đó cực kỳ nguy hiểm, nếu như hẳn không cẩn thận lệch tay, không chết cũng thành tàn phế. Ta ám sát thất bại, lão nhân muốn chặt đứt hai ngón tay của ta, muội nói sẽ chịu thay ta một ngón. Sau hẳn thay đổi chủ ý, đánh ta hai trăm roi, muội lại thay ta chịu một trăm roi. Lúc ám sát Đông Nam Á đệ nhất đầu đẳng đại ca, ta bị bắt. Muội đơn thương độc mã đến cứu ta, Bị trúng ba viên đạn còn bị bọn họ bắt. Vết thương thối rửa, lúc sốt cao đến thần trí bất minh, bọn họ muốn xâm hại ta, muội nói là muội tương đối đẹp, muốn xâm phạm thì xâm phạm muội được rồi. Trong lúc nguy cấp, Lăng Sương tới cứu chúng ta, muội bảo Lăng Sương đưa ta đi trước. Nếu như trong hai chúng ta chỉ có một người được sống, vậy thì ta phải thay muội sống cho thật tốt.” Thanh Nhã đáy mắt lấp lánh lệ quang, “Muội nhi, những gì muội làm cho ta, còn muốn ta từng chuyện từng chuyện kể hết ra không? Tính toán thật kỹ, chúng ta rốt cuộc là ai thiếu nợ ai?”

Ta nâng tay áo lau đi nước mắt, “Tỷ, lần đầu tiên kéo dây thép, ta từ tầng mười bảy ngã xuống. Lúc đó tỷ nắm được tay ta, nói cho dù chết cũng không thả ta ra. Nếu như không cứu được ta, vậy thì cũng nhau rút xuống. Được rồi, chúng ta không ai nợ ai.” Sát thủ vô tình, thế nhưng, cũng có ngày hữu tình, chỉ cần gặp được người vì quan tâm bản thân mà xông pha khói lửa, giúp ta không tiếc cả mạng sống. Bất luận là cảm tình hay là thân tình, đều như nhau. Người ta quan tâm cũng không nhiều lắm, Thanh Nhã, Lăng Sương. Ba người chúng ta đều vì nhau, nguyện ý trả giá bằng cả sinh mệnh. Có thể ở trong thế giới sát thủ ngập tràn tàn khốc này lập được tình thân thâm hậu như vậy, cũng có thể coi là kỳ tích.

“Nha đầu, đừng nói nữa.” Trong lúc nói chuyện, Thanh Nhã đã giúp ta búi tóc xong. “Nói chung, đừng xem ta như người ngoài là được. Có thể đồng cam cộng khổ mấy chục năm, có chuyện gì mà không thể nói? Có chuyện gì không thể để ta xử lý thay muội?”

“Tỷ tỷ, ta thích cái này.” Ta mỉm cười, nâng cây trầm hoa trong tay đưa cho nàng.

Hẳn là ở lại cổ đại này đã nhiều năm, Thanh Nhã búi tóc thật sự rất đẹp. Cao quý tự nhiên, trang nhã hàm súc.

Một thân giá y đỏ thắm tinh xảo với đường viền kim tuyến, làn váy thêu một con phượng hoàng cao quý, trên búi tóc cũng cài ba con phượng hoàng. Ta cả người kim quang long lánh, quý không thể tả.

Sau khi Thanh Nhã giúp ta trang điểm xong, tư đứng lên, nghiêm chỉnh quỳ xuống dập đầu, “Tỷ, xin nhận của Hạ Tử Lung ba lạy.” Ta không cha không mẹ, Thanh Nhã chính là cha mẹ của ta.

“Muội, làm gì vậy?” Thanh Nhã vội đỡ ta lên.

Ta không đứng dậy, cái trán vẫn dán chặt xuống đất, “Đa tạ tỷ tỷ chăm sóc nhiều năm, đa tạ tỷ tỷ dám dùng sinh mệnh để bảo vệ ta, đa tạ tất cả những gì tỷ tỷ dành cho ta.”

“Được rồi được rồi, mau đứng lên đi.” Thanh Nhã đưa tay nâng ta dậy, “Muội nói với ta mấy thứ đó làm gì, xem ta là người ngoài sao?”

Ta vừa đứng lên, một thanh âm quen thuộc nhẹ nhàng bay tới, “Nương, con muốn cùng Lung nhi nói chuyện riêng một lát.”

Ta ngoái đầu nhìn ta phía cửa, quả nhiên nhìn thấy nam nhân ta tâm tâm niệm niệm đang đứng ở đó, ta vẻ mặt vui vẻ, “Đại ca?”

Hắn có hơi tiêu tụy, thâm trầm nhìn ta, “Muội muội, muội muốn xuất giá sao?”

“Tiểu hài tử chết, bây giờ ngươi mới biết à?” Thanh Nhã lườm hắn một cái, “Được rồi, hai người tự nhiên nói chuyện đi.”

Lúc rời khỏi đây, nàng còn cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Thanh âm đóng cửa còn chưa hoàn toàn tiêu thất, Mộ Dung Phong Vân liền ôm cổ ta, “Lão bà, ta nhớ muội lắm.”

“Muội cũng nhớ huynh.” Ta cũng gắt gao ôm chặt lấy hắn, “Rất nhớ huynh.”

Những nụ hôn nhỏ vun rơi trên mặt ta, “Lung nhi, muội tại sao lại ăn mặc như vậy?”

“Bởi vì muội muốn xuất giá a.” Ta ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đáp lại hắn.

Lời nói của ta vẫn chưa làm hắn tức giận, trái lại còn đón được một tiếng cười khê của hắn, “Tiểu mẫu sự, chờ ta mang muội bỏ trốn, có đúng không?”

“Không phải, muội thật lòng muốn xuất giá.” Ta vươn cái lưỡi nhỏ, khê liếm nam nhân trước mặt.

“Muội nói cái gì?” Mộ Dung Phong Vân đình chỉ động tác nồng nhiệt đó, một đôi mắt đen sâu nhìn chăm chăm ta.

Ta hai tay ôm lấy cổ hắn, “Muội phải gả cho Hoàng Phủ Viêm.”

Mộ Dung Phong Vân nét mặt trở nên đáng sợ âm trầm, “Chết tiệt, ta không cho phép.” Tiếng mắng trầm thấp vẫn còn quanh quẩn trong phòng.

“Muội phải gả cho hắn.” Ta chậm rãi buông hắn ra, lùi sang một bên.

Mộ Dung Phong Vân thở dài bất đắc dĩ, kéo ta vào trong lòng, “Lung nhi, ta đưa muội đi, đến một nơi không ai quen biết chúng ta sống những ngày bình dị, có được hay không?” Giọng nói hắn thật sự rất ôn nhu, rất dịu dàng, khiến lòng ta rung động.

Thế nhưng, ta lạnh lùng nói với hắn, “Không được.” Ta muốn đi với hắn, cùng hắn sống những ngày bình dị, thế nhưng ta không thể. Quốc thù gia hận đè nặng trên vai ta, ép tới ta không tài nào thở nổi. Nếu như ta đi thế này, làm sao ăn nói với Hạ gia, làm sao ăn nói với Mộ Dung Tử Lung.

Bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta, Mộ Dung Phong Vân cười, “Tại sao không được, làm thê tử của đại ca, muội không muốn sao?” Hắn cười càng thêm ôn nhu, ôn nhu đến say lòng người, “Theo ta đi, chúng ta suốt đời bên nhau, sinh một đàn con nhỏ, có được hay không?”

“Đi đâu?” Ta bắt đầu nghĩ tới như ngày tháng đó, nhưng trong lòng biết rõ mồm một là bản thân không có được phúc phận kia.

“Muội muốn đi đâu, chúng ta đi đến đó, đại ca chiều ý muội.” Hắn sủng nịnh hôn lên trán ta, “Thu dọn đồ đạc, bây giờ chúng ta đi.”

Ta ép buộc bản thân không được động lòng, lạnh lùng nói, “Muội không muốn cùng huynh sống những ngày cực khổ.”

“Lung nhi ngốc, ta biết câu này không phải lời thật lòng của muội.” Hắc cú đầu, nhẹ nhàng cắn cắn môi ta, “Đừng cự tuyệt ta, có được không?” Đại ca, huynh tại sao lại dịu dàng với muội như vậy, dịu dàng đến khiến muội muốn liêu lĩnh đắm chìm trong lòng huynh.

Muội không muốn cự tuyệt huynh, muội muốn theo huynh, chỉ có điều, muội không thể.

Ta dùng hết khí lực đẩy hắc ra, “Chúng ta là huynh muội, huynh không cần thể diện, nhưng muội cần.” Đây là điều hắc kiêng kỵ nhất, muốn bức hắc đi, chỉ còn mỗi cái cơ này.

Trong miệng vương đầy son phấn, nhưng nụ cười của hắc vẫn dịu dàng như gió xuân, “Ngốc quá, tìm một nơi không ai nhận ra chúng ta, ai biết chúng ta là huynh muội.”

Ta không dám nhìn thẳng vào mặt hắc, rất sợ bản thân sẽ không kiềm lòng được, “Nhưng chúng ta biết.” Ta nhất tâm kiên quyết (1) nói: “Chúng ta là huynh muội cùng chung huyết thống, muội không muốn cùng huynh tiếp tục thế này. Tội danh loạn luân đó, muội gánh không nổi đâu.” Tha thứ uội vì đã gạt huynh, muội chỉ là bất đắc dĩ.

“Muội từng nói muội không để tâm mà.” Mộ Dung Phong Vân sắc mặt biến đổi.

Ta ngẩng đầu, dừng cảm nhìn thẳng vào hắc, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Trước đây muội nói không quan tâm, không có nghĩa là bây giờ không quan tâm. Muội đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ có cách gả cho người khác mới có thể chấm dứt đoạn nghiệt duyên này.”

“Nghiệt duyên.” Hắc bị đả kích nghiêm trọng, “Muội nói hai chúng ta chính là nghiệt duyên.”

“Huynh là đại ca thân sinh của muội, muội là muội muội của huynh.” Ta lạnh lùng nói ra điều hắc kiêng kỵ nhất, sợ hãi nhất.

Hắc trầm mặc một hồi, nhưng vẫn không bỏ cuộc. Hắc nắm lấy cánh tay ta, cầu xin giống như một tiểu hài tử, “Đi theo ta, ta sẽ đối xử thật tốt với muội. Lung nhi, ta yêu muội.”

Lời nói đó giống như một cây đao, hung hăng đâm vào ngực của ta, hầu như khiến ta đau đến sống không bằng chết.

“Nếu để người ngoài biết quan hệ của chúng ta, bọn họ sẽ nhìn chúng ta như thế nào?” Đại ca, muội yêu huynh, rất rất yêu huynh. Vì huynh, muội có thể trả giá bằng cả sinh mệnh, chỉ duy có chuyện này, muội không thể làm được.

“Trong bụng muội có thể đã có hài tử của ta rồi.” Hắc từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy ta, khàn khàn nói, “Vì hài tử, theo ta đi đi.”

Ta cố dần lòng, không chút lưu tình mĩa mai, “Trừ khi huynh muốn có một hài tử ngu ngốc, bằng không, bỏ nó đi.” Kinh nguyệt vừa mới qua, ta rất xác định bản thân không hề mang thai.

Mộ Dung Phong Vân lần thứ hai trầm mặc.

“Đại ca, chúng ta đã sai một lần rồi, không thể tiếp tục sai nữa.” Ta chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt theo gương mặt rơi xuống.

Nón cái thô ráp nhẹ nhàng lau đi nước mắt đọng trên má ta, “Xin lỗi, là ta ích kỷ liên lụy tới muội. Ta không nên vì tư dục của bản thân mà chiếm lấy muội, không nên đắm chìm trong sự tốt đẹp của muội, không thể làm theo ý mình. Nếu như muội muốn rời xa ta, ta không còn gì để nói.” Giọng điệu hắc rất bình tĩnh, không chút nào run rẩy.

Ta vẫn như cũ nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng theo khuôn mặt chảy xuống, “Đại ca, muội yêu huynh.”

“Ta tiễn muội xuất giá, có được hay không. Lấy thân phận đại ca, tiễn muội xuất giá.” Hắc trước sau vẫn dịu dàng như vậy.

Ta hơi gật đầu, tim đã đau đến chết lặng.

x x x x x

Mộ Dung gia gả nữ nhi, Viêm vương lấy vợ, hỉ nhạc vang vọng khắp trên đường lớn. Mười dặm hồng trang, đội ngũ đón dâu cuộn cuộn nổi thành hàng dài uốn lượn, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Ta lẳng lẳng ngồi trong kiệu hoa, trong tay giữ chặt cây trâm Mộ Dung Phong Vân tặng, chăm chú đặt vào trong ngực. Mũ phượng áo choàng, hỉ khăn đỏ chói trên đầu, theo sự di động của cỗ kiệu mà lắc lư.

Ngắn ngủi vài dặm đường, nhưng ta lại thấy sao mà lâu quá.

Ta biết Mộ Dung Phong Vân đang đi bên cạnh cỗ kiệu, dùng thân phận đại ca tiễn muội muội mình xuất giá. Nam nhân mình yêu đang gần trong gang tấc, nhưng muốn thấy cũng không tài nào thấy được.

Không biết đã qua bao lâu, kiệu hoa rớt cuộc cũng dừng, hỉ bà vén rèm lên, “Vương phi, ra đây đi.”

Bước khỏi cỗ kiệu, Hoàng Phủ Viêm lập tức vươn tay, “Tử Lung, nắm tay ta.”

Ta biết rất rõ ràng, Hoàng Phủ Viêm làm như vậy hoàn toàn xuất phát từ đạo nghĩa. Bất luận thế nào, chúng ta cũng tính như bằng hữu. Trước mặt công chúng, hấn không muốn làm ta khó xử. Thế nhưng hành vi của hấn, ở trong mắt Mộ Dung Phong Vân, sẽ biến thành hàm ý gì?

“Vương gia, Lung nhi sau này phải nhờ tới ngài rồi.” Thanh âm trầm thấp của Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng bay đến tay ta, trong lòng lại dấy lên một cơn đau nhức.

“Đại ca yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng.” Hoàng Phủ Viêm nói những lời này, ta tin tưởng, hấn nhất định sẽ chăm sóc tốt cho ta.

“Lung nhi, ta đi.”

Lời nói này khiến ta có cảm giác không lành, “Huynh đi đâu?”

Mộ Dung Phong Vân khẽ cười, “Thiên nhai, mười năm tám năm cũng không quay trở lại.”

Hấn đang cười, nhưng ta lại nghe trong đó có gì vắng lặng, thê lương.

“Đại ca, muội và Tử Ly đều đã gả đi rồi, chỉ còn mỗi huynh ở bên cạnh hầu hạ cha nương.” Mười năm tám năm, có phải đời này kiếp này ta không còn cơ hội nào gặp hấn?

Hấn lại cười, “Ta sẽ trở về thăm họ.” Chỉ là thăm họ, không thăm ta sao?

Xin lỗi, Phong Vân, xin lỗi, muội không muốn làm tổn thương huynh...

“Còn muội thì sao?” Một giọt nước mắt nóng hổi lăn ra, rơi trên mặt đất.

Hấn không trả lời ta, “Vương gia, nhờ cả vào ngài.”

“Được.” Hoàng Phủ Viêm nắm lấy tay ta, “Chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không làm nàng chịu ủy khuất.” Hoàng Phủ Viêm sở dĩ làm như vậy, là vì hiệp nghị của chúng ta. Giờ này khắc này, ta thật sự hận chết cái hiệp nghị quái quỷ đó.

“Lung nhi, sau này gặp lại.” Thanh âm nhẹ nhàng truyền đến bên tai, tiếp theo là tiếng vó ngựa cất lên.

Ta luống cuống, giật mạnh hỉ khăn xuống, “Đại ca, đừng đi mà...”

Trễ rồi, khi ta giật hỉ khăn xuống, chỉ còn thấy bóng dáng xa xăm mờ ảo của Mộ Dung Phong Vân.

Huynh làm sao có thể quyết tuyệt như vậy? Mười năm tám năm? Huynh hận muội sao? Hận đến không muốn gặp lại muội nữa. “Phong Vân...” Đầu óc ta trống rỗng, thậm chí muốn giữ hấn lại. “Huynh đứng lại...” Ta kéo làn váy đuổi theo, hỉ khăn nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

“Vương phi, tiểu thư...” Phía sau truyền tới một những tới hô hào vang dội, ta nhắm mắt làm ngơ, liều mạng đuổi theo bóng dáng xa dần của hấn.

Mũ Phượng ép tới ta không đuổi thắng được người, quần áo hoa lệ phức tạp khiến bước chân ta chậm lại. Mũ phượng trang sức đều là chính phẩm, hoàng kim trên châu này ít nhất cũng 5kg. Trân châu kim cương đính trên y phục cũng là đồ thật, trọng lượng càng không cần phải nói. Vén vén chỉ phần đuôi nâng chết

tiết phía sau, cư nhiên khoa trương dài hơn năm thước, y phục trên người khiến ta cả bước đi cũng muốn bắt lực.

“Phong Vân...”Ta vừa chạy vừa khóc, nhìn theo thân ảnh ngày càng mờ ảo kia, dần dần tiêu thất.

Mặc thứ áo liền quần này chạy trên đường lớn, ta phá lệ gây nhiều sự chú ý, từng ánh mắt hiếu kỳ bắt đầu dõi theo ta. Một thân y phục hoa quý, trở thành công cụ quét sạch đường. Ta đi đến đâu, bụi bặm tung bay đến đó, những thứ dơ bẩn trên mặt đất không còn sót lại thứ gì.

Bóng hình kia đã tiêu thất ngay trước mắt, ta vẫn như cũ không cam tâm, càng bước nhanh đuổi theo. Không ngờ giẫm phải làn váy chết tiết này, ta hung hăng ngã trên mặt đất.

Hai gối khuy xuống, đau đớn trong giây phút đó khiến ta muốn rơi nước mắt.

“Phong Vân...” Ngẩng đầu nhìn theo nơi hấn tiêu thất, trước mắt ta dần dần trở nên mờ mịt, hai mắt đăm lẹ, “Phong Vân, đừng bỏ rơi muội.” Ngồi trên mặt đất, nước mắt không ngừng chảy ra.

“Tử Lung, ta sẽ chăm sóc cô.” Hoàng Phủ Viêm đứng trước mặt ta, vươn tay.

“Đa tạ.” Ta chậm rãi nắm lấy tay hấn.

Ta muốn đứng lên, nhưng đầu gối đã đau đến bất lực.

“Ngã bị thương sao? Ta bế cô.” Hấn nói, sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy cổ ta.

“Đa tạ.” Ta nhanh chóng vùi đầu vào cổ hấn, rất sợ hấn nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của ta.

“Tối nay phải ủy khuất cô nương rồi, ta muốn một mình uống rượu.” Đôi phụ thê vào ngày đại hôn bàn luận vấn đề này, chỉ có mỗi chúng ta.

Ta cười khổ, “Uống rượu giải sầu? Ta với ngài cùng uống, được không?” Uống rượu chứ gì? Ta cũng muốn uống.

“Ta từng nói, muốn cùng một người không say không về.” Hấn uyển chuyển từ chối khéo.

“Ai?” Người ta không phải trùng hợp là ta chứ? “Mai Ngọc Phù.” Đường như hấn và Mai Ngọc Phù đã cãi nhau một trận rất lớn.

“Phong lưu công tử.” Hấn không chút giấu giếm. “Ta đã nói sẽ cùng y không say không về, không biết y có đến hay không, thế nhưng, ta muốn chờ.”

“Chúc ngài may mắn.” Vương gia, hấn không tới đâu. Cho dù người có chờ cả đêm, cũng chờ không được hấn.

Xin lỗi, Phương Nhi lòng đã theo người khác. Thâm tình của người, Phương Nhi chỉ đành cô phụ.

Viêm Vương phi trên đường đuổi theo Phong Vân công tử, Viêm Vương đích thân ôm nàng trở lại vương phủ, lại là một tin thời sự đáng chú ý a.

Trong suốt khoảng thời gian tiếp theo, ta giống như một con rối không có linh hồn.

Bước qua lò than, bãi đường, giống như tất cả các tân nương tử khác trong thiên hạ, làm theo trình tự mấy nghìn năm bấy biến đó. Tàng bảo đồ, bản công chúa tới đây. Sẽ có một ngày, ta nhất định tìm cho ra được người.

(1) Nhất châm kiến huyết: lời nói trúng tim đen, lời nói sắc bén.

57. Q.2 - Chương 1:

Chữ vàng màn đỏ khiến tấm lâu hỉ khí dương dương, nền long phụng cháy rừng rực, càng tăng thêm mấy phần hỉ khí.

Bầu không khí hân hoan vui vẻ, đối lập hoàn toàn với tâm trạng ta hôm nay.

Kết hôn là đại sự của cả một đời người, nhưng với ta mà nói, nó chỉ như một thứ thủ tục. Hơn nữa, trong lúc làm thủ tục lại lại gặp chút sai sót, khiến tâm tình ta càng thêm trầm xuống.

Ngồi ở trên giường, ta không nói được lấy một lời. Buông mắt, ngay người nhìn chăm chú cây trâm đang nắm trong tay.

Ta chưa bao giờ là một nữ nhân làm việc theo lẽ thường, nhưng lúc này đây, chính là lần đầu tiên ta ngồi trên hỉ sàng rất lâu, rất lâu...

Đúng là rất lâu, lâu đến mức chính bản thân ta cũng không biết đã qua bao lâu rồi.

“Đại tiểu thư, ngài đói bụng không, trước tiên ăn chút gì đi.” Thanh âm kiều diễm của Tiểu Lan truyền đến tai ta.

Vẫn còn nha hoàn thân thiết nhà mình a, sớm biết vậy đã tiện tay mang cả Tiểu Hồng tỷ tỷ theo rồi.

Ta siết chặt cây trâm, thản nhiên nói, “Tất cả lui xuống nghỉ ngơi đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Chẳng lẽ lúc này còn sớm lắm sao?

“Vương phi, vương gia có lẽ đã say rồi.” Hỉ nương xấu hổ mở miệng.

Hứ, Hoàng Phủ Viêm có phải hơi quá đáng rồi không? Nói là phối hợp diễn kịch, vậy mà mới vào màn đầu khiến ta khó xử rồi.

Động phòng hoa chúc lại để bản cô nương độc thủ không khuê, truyền ra ngoài người ta sẽ nghĩ ta thế nào?

Người ngoài nghĩ sao ta cũng mặc kệ, cái chính là hạ nhân vương phủ sẽ nghĩ như thế nào? Nếu để bọn họ biết ta chưa được sủng ái ngày nào đã lâm vào thất sủng, ta còn cơ hội thậm thụt lén lút đi lại khắp nơi trong vương phủ hay sao?

“Hỉ nương bận bịu cả ngày, hẳn rất cực khổ, thay ta ban thưởng đi.” Mặc dù có chút oán giận, nhưng vẫn như cũ duy trì phong độ đáng có của Mộ Dung đại tiểu thư.

Hỉ nương cùng nha hoàn vương phủ vừa lĩnh thưởng xong, đều lui xuống cả.

Trong tân phòng, chỉ còn lại mỗi ta cùng Tiểu Lan.

“Tiểu thư, bây giờ đã là giờ tỵ rồi.” Tiểu Lan nhỏ giọng nói, “Vương gia sẽ không tới đâu, ngài không cần chờ đợi làm gì.”

Ta trợn mắt, “Người cứ đi ngủ trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình.” Chờ hẳn? Hẳn xứng sao?

“Tiểu thư, cả ngày nay ngài vẫn chưa ăn thứ gì, nô tỳ đến phòng bếp làm vài món cho ngài ăn.” Nha đầu nhà mình quả nhiên rất tốt.

“Ở trước mặt ta cứ việc xưng ta.” Nha đầu kia được Thanh Nhã giáo dục, lúc nào cũng xưng ‘ta’, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giọng điệu Tiểu Lan mang theo tiểu ý, “Tiểu thư, đây là vương phủ.”

Bất tri bất giác, hóa ra ta đã lập gia đình rồi. Đây là vương phủ, không phải Mộ Dung gia a. Ta thở dài một tiếng, “Người cứ đi ngủ trước đi.” Thành thân rồi, gã ột nam nhân mình không yêu không thích.

“Tiểu thư, thứ ta nói thẳng, ngài thích Viêm vương sao?” Nha hoàn Mộ Dung gia quả nhiên không giống người thường, vấn đề này rất có chiều sâu nha.

“Làm sao có thể?” Ta đối với Phong Vân trung trinh như một, tuyệt đối sẽ không di tình biệt luyện.

“Nếu đã như vậy, ngài còn ngồi đây chờ đợi làm gì?” Nhất châm kiến huyết. (TN: xem lại chú thích chương trước ^^)

Ta chậm rãi ngẩng đầu, cười nhạt, “Ta đã yêu sâu sắc một nam nhân, yêu hắn yêu đến trái tim đau đớn. Thế nhưng, ta lại gả cho người khác. Đã cùng hắn làm phu thê chi thực, nhưng lại không có danh phận phu thê. Ta cũng như những nữ nhân bình thường, khao khát hôn nhân, chờ mong đêm động phòng hoa chúc. Đêm nay, để ta nếm thử tư vị của động phòng hoa chúc đi.” Để ta ngậy ngốc huyền tưởng được gả cho Mộ Dung Phong Vân, trở thành thê tử của hắn.

Trong phòng hồi lâu không một tiếng động, một lúc lâu sau, ta nghe thấy âm thanh đóng cửa rất nhỏ.

Nha đầu tri kỉ a.

Tân phòng phút chốc lại khôi phục vẻ yên tĩnh ban đầu, nền long phụng vẫn hừng hực cháy sáng. Sáp chảy, từng giọt từng giọt rơi xuống bàn, từ từ đọng lại.

Hỉ khăn đỏ thắm đột nhiên nhẹ nhàng được vén lên, rơi trên mặt đất. Ánh nến đỏ au cùng với màu đỏ của chiếc khăn hòa quyện vào nhau, diễm lệ vô cùng.

Ta theo bản năng ngẩng đầu, theo đó đối diện với một khuôn mặt quen thuộc. À không, phải là chiếc mặt nạ quen thuộc mới đúng.

Bốn mắt nhìn nhau, trong giây phút đó, thời gian như dường như ngưng đọng.

Hắn là người đầu tiên hồi phục tinh thần, “Tử Lung.”

“Thiên ca?” Ta có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì sự xuất hiện của hắn?

Phượng Ngự Thiên không phải rời khỏi kinh thành rồi sao? Tại sao lại xuất hiện trong phòng của ta.

“Phượng nhi.” Hắn giơ tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi mềm mại của ta, “Hôm nay người rất đẹp.”

Ta nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, “Đa tạ.” Lời kịch này lẽ ra phải do tân lang nói mới đúng.

Hắn vươn tay lấy mũ phượng trên đầu ta xuống, “Có phải rất mệt không?”

“Tạm ổn.” Mấy lời này không phải nên do phu quân ta nói sao? Hắn đương không đến xem chuyện náo nhiệt gì?

“Những thứ trên đầu người rất nặng?” Hắn không chút e dè ngồi xuống bên cạnh ta, giúp ta lấy hết phục trang trên đầu ta xuống, “Ta giúp người lấy xuống.” Hắn... ai a? Dựa vào cái gì lại giúp ta làm mấy chuyện này?

Ta dở khóc dở cười, “Người làm gì vậy? Mấy chuyện này hình như không tới phiên người làm?” Kẻ làm huynh đệ như hắn không phải quá “chuyên nghiệp” rồi?

“Gỡ xuống sẽ thoải mái hơn.” Nhẹ nhàng gỡ từng cây trâm xuống, từng lọn tóc đen nhánh tản ra, giống như thác nước bay tán loạn trên vai.

“Ta còn chưa muốn ngủ, người xoa tóc ta ra làm gì?” Hắn... Phượng Ngự Thiên hôm nay đầu óc có phải có vấn đề rồi không?

“Mệt mỗi cả ngày, uống chút rượu cho đỡ mệt.” Hắn đúng là không biết khách khí, hoàn toàn xem nơi này giống như là nhà của mình.

Ta tiện tay tiếp nhận chung rượu trên tay hắn, một ngụm uống sạch, “Tìm ta là để uống rượu sao?” Muốn uống rượu mừng cũng không cần trực tiếp vào tận tân phòng như vậy chứ?

Hắn cười khê, tiếp nhận chung rượu trên tay ta, “Không phải uống như vậy.”

Ta nheo mắt, nghi hoặc nhìn hắn, “Người hôm nay sao lạ lùng quá vậy? Có phải đầu óc có vấn đề rồi không?”

Phượng Ngự Thiên hoàn toàn không thèm nhìn ta, chỉ chăm chú nhìn cây trà ta siết chặt trong lòng bàn tay, “Buông cây trà xuống.”

“Không buông.” Tôi nay, ta muốn cây trà này theo bên sát bên ta.

“Trước tiên uống rượu trước đã.” Phượng Ngự Thiên đưa chung rượu cho ta. Trong lúc chậm chậm đem chung rượu đặt vào tay ta, hần tiện tay rút lấy cây trà, “Cẩn thận kéo tổn thương chính bản thân mình.” Giọng điệu ôn nhu của hần khiến ta thấy mình giống như một tiểu hài ba tuổi.

Ta trợn mắt nhìn hần, “Ta không phải tiểu hài tử ba tuổi, làm sao có thể bị nó tổn thương, mấy lời của người đúng là thừa thãi.”

Ngón tay thô ráp của Phượng Ngự Thiên đè nặng trên đôi môi mềm mại của ta, “Suýt, đừng lên tiếng” Cánh tay hần nhẹ nhàng quần lấy cánh tay ta, “Uống đi.” (TN: Thỉnh mọi người nhớ tới động tác uống rượu giao bôi kiểu hai tay chéo nhau trong mấy phim TQ để hiểu “quần lấy” đó là gì =)))

Ta sững sờ tại chỗ, vẻ mặt mông lung nhìn hần, “Người muốn làm gì?”

Tiểu ý nhàn nhạt từ bên môi hần phát ra, “Uống rượu đó, người nói mà, ta là bạn rượu của người.”

“Bạn rượu cũng có cách uống này sao?” Cách uống này rõ ràng chính là uống rượu giao bôi, hần khinh ta là kẻ ngốc à?

“Uống thử xem, uống như vậy mới thấy ngọt.” Ngọt? Còn có cách nói này sao?

“Vậy để ta thử xem.” Ta giơ chung rượu lên, chậm rãi đem chất lỏng màu hổ phách kia đổ vào trong miệng, hai bên song song, Phượng Ngự Thiên cũng làm động tác giống hệt như ta.

Ta buông chung rượu xuống, liếm liếm môi, giận dữ bĩu môi, “Gạt người, có gì khác với mấy loại rượu thông thường đâu.” Rượu này lạnh lạnh nhạt nhạt, một chút mùi vị cũng không có.

Đầu ngón tay hần mơn trớn trên môi ta, “Để ta nếm thử.” Vươn đầu lưỡi, hần khẽ liếm giọt rượu còn đọng trên môi ta, “Quả nhiên rất ngọt.”

Động tác của hần thật sự là... ám muội muốn chết, “Người muốn làm gì?”

Bàn tay Phượng Ngự Thiên đột ngột ôm lấy eo ta, “Vén hi khăn, uống rượu giao bôi xong thì phải làm gì?”

Thực hiện tất cả các bước trên, đương nhiên là nghi thức kết hôn trong phim kịch. “Lên giường.” Lời vừa thốt ra, ta chỉ hận không thể cắn đứt cái lưỡi của mình.

“Vậy thì đúng rồi.” Hần cười khê, bàn tay luồn vào trong y phục của ta, ** ám muội, “Nữ hài tử thông minh.”

Ta vội và giữ chặt y phục, “Người muốn làm gì?” (TN: Sao có mỗi 1 câu mà nói hoài đi =.=?) Bớ người ta cứu mạng, hần muốn cưỡng gian tân nương.

“Động phòng hoa chúc, người nói nên làm cái gì?” Hần gạt tay ta ra, thuận tiện xé bỏ lễ phục tân nương, “Tới đây, ta giúp người thoát.”

Ta không chút khách khí đánh tay hần ra. Lạnh lùng nói, “Phượng Ngự Thiên, đầu óc người có phải có vấn đề rồi không? Người rõ ràng đã có nữ nhân mình thích? Tại sao còn tới trêu chọc ta?” Ăn no rồi việc.

Hần đứng đưng trả lời, “Ta thích.” Ai đó rất không biết thân biết phận cởi bỏ thất lưng của ta, “Ăn người cũng không tệ a.”

Cái gì cái gì cái gì? Hần muốn ăn ta? Là lỗi tai ta có vấn đề? Đúng vậy, tuyệt đối là có vấn đề.

“Người đừng vọng tưởng. Đời này kiếp này, chỉ có Phong Vân mới có thể chạm vào ta, người không xứng,” Ta nuốt nước bọt lui về phía sau, “Người không được giở trò, ta với người là huynh đệ đó.” Ta không nhìn thấy khuôn mặt của hần, thế nhưng, xuyên qua chiếc mặt nạ băng lãnh kia, ta nhìn thấy trong đáy mắt hần có dục hỏa.

“Lung nhi, người thế này giống hệt như một con thỏ nhỏ bị thương, khiến ta không kiềm lòng được muốn xâm phạm.” Đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt của ta, nhưng ta lại không cảm nhận được chút gì ấm áp.

“Phượng Ngự Thiên, người còn dám làm vậy với ta, đừng trách ta động thủ.” Lần đầu tiên thấy nam nhân này thật đáng sợ, đáng sợ đến mức giống như ác ma đến từ địa ngục.

“Tiểu Lung nhi, ta biết người sẽ không làm vậy.” Hắn cười khê, bàn tay vòng qua ôm ta vào lòng.

Trên người hắn có một loại hương vị nhàn nhạt, không giống với hương liệu thông thường, cũng không phải mùi hương của hoa cỏ, tươi mát tự nhiên, rất dễ chịu. Quan trọng nhất chính là... Tại sao ta thấy hắn rất quen thuộc, mùi hương nhàn nhạt, giống như đã nghĩ thấy ở đâu rồi.

“Người xem chúng ta là huynh đệ sao?” Hắn luồn tay thoát từng lớp y phục của ta.

Ta cố gắng bảo trì thanh tĩnh, cùng y phục đại chiến, “Đúng vậy.” Quả là đáng sợ, trên người hắn có gì đó khiến ta vô phương kháng cự, mê hoặc ta trầm luân vào đó. Nam nhân này, quả thật quá đáng sợ.

“Vậy sao? Cái gì ta cũng thấy qua, ăn cũng đã ăn qua, người còn xem ta là huynh đệ à.” Hắn vẫn tiếp tục thoát y phục của ta.

Ta ngăn người, lập tức thét lớn, “Không thể nào.” Không thể nào, hắn căn bản không có cơ hội ăn ta.

“Sao lại không thể nào, ngày đó người bị Thanh Nhi lột sạch chỉ còn mỗi y phục bên trong, lúc ta ôm người trở về, nổi lên sắc tâm, không cẩn thận ăn người mất rồi.” Giọng điệu hắn bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy việc hắn cưỡng gian ta là rất thiên kinh địa nghĩa.

“Người...” Ta thét chói tai, căn bản không quan tâm chuyện đó sẽ đem đến hậu quả gì, “Người ăn ta?”

“Đúng vậy, những dấu hôn trên người người hôm đó là của ta.” Hắn ngậm lấy vành tai ta, “Ngày đó người thật là khả ái, khiến ta yêu thích không muốn buông tay.”

Ta tận lực kiềm nén tâm tình, đầu ngón tay run lên nhẹ, “Không được nói nữa.”

“Ta không thích người như vậy, cười một cái đi.” Hắn đùa nghịch ta, “Lung nhi, ta thích người cười.”

Ta mặt xám như tro, ngữ điệu băng lãnh, “Nể mặt người từng là huynh đệ với ta, người muốn chết như thế nào.” Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, ta sẽ dùng thái độ tỉnh táo nhất để xử lý.

Làm sát thủ cũng không phải không có cái tốt, ít nhất, lúc này ta sẽ không khóc sụt sùi, chạy đi tự vẫn.

“Muốn chết cũng phải chết trên người người.” Hắn lần thứ hai ôm lấy thắt lưng ta, “Như vậy có được không?” (TN: Anh này đề tiện thiệt =.=)

“Không.” Đã đến nước này rồi, hắn cứ nhiên... cứ nhiên...

“Nhất dạ phu thê bách dạ ân, lẽ nào người một chút cũng không niệm tình bạn cũ?”

“Niệm cái đầu người.” Ta xuất ra một chưởng. Không chút lưu tình, “Người đi chết cho ta.” Ta bị cưỡng gian à? Đỉnh đỉnh đại danh Dạ Phượng vậy mà bị cưỡng gian.

Phượng Ngự Thiên dễ dàng tránh được đòn tấn công của ta, “Lung nhi, ta đã sớm biết người sẽ có tâm cơ, đêm nay buộc lòng phải ủy khuất người rồi.”

Mặt ta biến sắc, biết tình huống không ổn rồi, “Có ý gì?” Nam nhân gian trá này, rốt cuộc đã sử dụng thủ đoạn đề tiện gì...

“Ta đã hạ mê dược ở trong rượu, xem ra lúc này nên phát huy tác dụng rồi.” Hắn không chút giấu giếm, “Lợi hại lắm, có thể chống cự được tới lúc này.”

Ta toàn thân phát lạnh, “Mê dược...” Đã bị hắn xâm phạm một lần, chẳng lẽ còn phải bị xâm phạm thêm một lần? Thân thể ta là thuộc về Phong Vân, ngoại trừ hắn, không ai có thể chạm vào.

“Cũng nên phát tác rồi?” Hắn tà ác cười khê, “Nội lực người dù có thâm hậu, cũng không thể tiếp tục chống cự. Thỏ con, ngoan ngoan để ta ăn đi.”

“Vọng tưởng.” Ta tàn bạo trừng mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt giết người nhìn hắn.

Tuy biểu tình độc địa hung ác, nhưng đầu óc ta liên tục choáng váng, tựa hồ tùy thời đều có thể mất đi tri giác.

“Nên ngủ rồi?” Hấn vươn tay kéo lấy khuỷu tay ta, “Không khác biệt lắm.”

“Buông ra.” Ta dùng hết toàn bộ sức lực đẩy hấn ra, nhưng phát hiện bản thân mình một chút khí lực cũng không có.

Hấn ôm lấy ta, đi về phía chiếc giường vốn dĩ thuộc về ta cùng phu quân, “Từ nay trở đi, ngươi là của ta.”

“Mơ tưởng.” Phẫn nộ phun ra hai chữ, đầu óc ta đột nhiên mơ hồ, quay cuồng choáng váng.

Tuy rằng choáng váng, nhưng ta vẫn còn chút tri giác. Ta biết hấn đem ta trói trên giường, biết hấn nhẹ nhàng che lấy mắt ta, biết hấn rút đi y phục trên người ta, biết hấn hôn lên môi ta, biết hấn nhu tình như nước tiến vào cơ thể ta...

Trong nháy mắt hấn ** tiến vào cơ thể ta, ta nghe tiếng Phượng Ngự Thiên rĩ rả bên tai, “Lung nhi, ta muốn ngươi.” Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, “Ta hận ngươi.” Ta hung hăng bầu lên lưng hấn, móng tay thật sâu cắm vào da thịt.

“Không sao, không sao. Ta sẽ thương nàng, yêu nàng, sủng nàng.” Đôi môi hấn lạnh lẽo đè lên môi ta.

“Ta hận ngươi hận ngươi suốt đời.” Ta cũng hận chính bản thân, hận bản thân cư nhiên không biết xấu hổ tiếp nhận hấn, thậm chí còn nằm dưới thân hấn.

Hấn thương tiếc hôn lên môi ta, “Không sao, ta yêu nàng yêu đến suốt đời...”

(TN: Tình hình là... bạn thực sự rất ghét cái câu “Ta yêu ngươi.”, nếu có ai đứng trước mặt bạn nói “Tao yêu mày”, bạn chắc chắn sẽ đá nó ra khỏi phạm vi tác dụng của định luật vạn vật hấp dẫn =.=”, nên cho phép từ câu cuối cùng của chương này, bạn đối xứng hô của Phượng Ngự Thiên – Tử Lung nha)

58. Q.2 - Chương 2: Chơi Đùa Lẫn Nhau

Ánh nền long phụng đỏ hồng khiến cả căn phòng dường như thiêu đốt, trong phòng ánh lửa chói mắt, trong không khí tựa hồ còn vương lại chút dư vị khi kích tình mãnh liệt qua đi.

Hỉ phục đồ thẩm bị ném xuống đất, cái yếm cũng bị xé ra thành nhiều mảnh nhỏ. Y phục nam nữ hòa lẫn vào nhau, vô cùng ám muội.

Ta bị Phượng Ngự Thiên ôm vào trong lòng, hoàn toàn không còn hơi sức đâu mà động dậy, “Nàng hài lòng rồi chứ? Một chân đạp hai thuyền có phải rất thỏa mãn không?” Cho dù muốn cử động, cũng không còn khí lực.

Hấn ôm ta càng lúc càng chặt hơn, “Ngươi đang ghen?” Ghen? Hấn xứng sao?

Trải qua kích tình mãnh liệt, thanh âm của ta trở nên có chút khàn khàn, “Da mặt ta cho dù có dày, nhưng trước mặt ngươi cũng đành cam bái hạ phong.”

Phượng Ngự Thiên không chút xấu hổ cười hắc hắc, “Ta có thể hiểu là nàng đang khích lệ ta không?” Da mặt đúng là quá dày.

“Ngươi cho rằng một nữ nhân vừa mới bị ngươi cưỡng gian sẽ khích lệ ngươi sao?” Làm loạn đến hơn nửa đêm, cổ họng không chỉ khó chịu, hơn nữa còn giống như bị lửa thiêu đốt.

Phượng Ngự Thiên không biết liêm sỉ cười khê, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta, “Ngày đó ở hiệu sách Bát Quái, nàng hại ta không thể tự chủ. Tối nay, chỉ là nhắc lại chuyện cũ mà thôi.”

“Ai nhắc lại chuyện cũ với ngươi.” Chuyện lần trước xảy ra, bản cô nương một chút cũng không biết, hoàn toàn không biết.

“Con mèo hoang, vẫn còn sức lực cãi nhau với ta? Hay là ta vẫn chưa nỗ lực tới cùng?” Tên nào đó da mặt so với Vạn Lý Trường thành còn dày hơn.

Ta hé miệng, hung hăng cúi xuống, trên ngực hấn để lại một hàng dấu răng, “Như vậy mới đúng là mèo hoang chứ.” Tất cả oán hận đều trút ra, dấu răng trên ngực hấn nhẹ ửng hồng.

“Mèo hoang nhỏ à, đau.” Hấn tuy rằng miệng thì kêu đau, nhưng vẫn ôn nhu ôm lấy ta, “Đừng cắn ta mà.”

“Lúc ngươi cưỡng gian ta, ta càng đau hơn nhiều.” Ta lại tiếp tục hung hăng cắn lên vai hấn, dùng hết toàn bộ sức lực mà cắn, nước mắt cũng cứ thế lăn ra, rơi trên người hấn.

Hấn chỉ lẳng lặng để ta cắn, không nói một lời.

Đến khi ném được vị gì đó mằn mặn, ta mới không cam lòng buông ra, “Dám hạ mê được với ta, ngươi điên rồi.”

Hấn khẽ thở dài một tiếng, “Ngốc à, mê được không phải do ta hạ, trong rượu đó vốn dĩ có chút xuân dược mà.”

“Tin ngươi ta chính là đồ ngốc.” Ngoại trừ hấn, còn ai có thể hạ mê được với ta? Cho dù có bỏ thuốc, cũng sẽ không bỏ vào rượu giao bôi.

“Nàng có thể kiểm tra, trong đó thật sự có mê được cùng một chút xuân dược.” Hấn nói vô cùng thành khẩn, tựa hồ như thực sự có chuyện này.

Ta quật cường ngoảnh mặt, “Không cần.” Ta đối với vũ khí, võ thuật biến hóa đều có tư chất trời sinh, nhưng độ mẫn cảm đối với dược vật trước nay số âm vẫn là số âm.

Nhớ năm xưa trong khóa huấn luyện độ mẫn cảm với dược vật, ta ba ngày hai đêm đều bán sống bán chết.

“Ta không có lừa nàng, bên trong thực sự có chút xuân dược cùng mê được, lúc rót rượu ra, ta mới biết được.”

Ta tàn bạo trừng mắt nhìn hấn, “Ta không cần phải tin lời kẻ đã cưỡng gian ta.” Dựa vào hiểu biết của ta về Phượng Ngự Thiên, hấn nhất định không nói dối.

Ngoài miệng ương bướng, nhưng trong lòng lại trôi lên một tầng nghi hoặc. Bỏ thuốc vào rượu giao bôi, rốt cuộc là ai làm?

“Nàng từng gặp qua tội phạm cưỡng gian nào lại dịu dàng như ta chưa?” Hấn thừa cơ hội thâm hương, đôi môi ấm áp đến sát gần khuôn mặt ta, chiếc mặt nạ bằng lãnh cũng chạm vào ** của ta.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Cùng ta chung đụng hai lần, vậy mà ta lại không biết bộ dạng hấn ra sao, không phải quá buồn cười à.

Phượng Ngự Thiên đột nhiên ấn mạnh vào chiếc mặt nạ của mình, trầm mặc một lúc mới từ từ mở miệng, “Bây giờ không phải lúc, xin lỗi, ta không thể nói với nàng.”

“Không xem thì không xem, phiền ngươi rút mau lên một chút. Những chuyện xảy ra đêm nay, cứ coi như một giấc mộng đi, chúng ta cả hai đều quên sạch.” Ta trở mình, lưng xoay về phía hấn.

Trước khi sự việc xảy ra, nên lo liệu tình huống xấu nhất. Sau khi sự việc đã xảy ra rồi, phải suy nghĩ đến giải pháp tốt nhất.

Không phải chỉ là không cần thận vụng trộm một đêm thôi sao, không có gì nghiêm trọng.

Phượng Ngự Thiên cười khẽ, “Là mộng xuân?”

Ta ôm chần, thản nhiên nói, “Nếu ngươi đã có người mình yêu rồi thì đừng chọc tới ta. Ngươi xin lỗi nàng, ta xin lỗi Phong Vân. Một đêm là đủ rồi, từ nay về sau, chúng ta không gặp nhau nữa.” Cắn môi, nước mắt liên tục rơi xuống gối nằm.

Phía sau đột nhiên không còn chút ấm áp, tiếp đó là một tiếng động lớn vang lên. Ta biết, hấn đã đi rồi.

Cạch ——

Thanh âm mở rộng cửa truyền đến ben tai, ta nghe được tiếng cười đậm như thanh phong của hắc, “Lung nhi, vương mắc của chúng ta chỉ mới bắt đầu.” Một dự cảm không lành đột nhiên dâng lên trong lòng, ta hầu như có thể dự kiến, hai chúng ta, từ nay về sau sẽ dây dưa không rõ.

Nghiêng mình vương mắc của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi sao?

Thở dài một tiếng, ta xoay người nằm ngửa trên giường, đêm nay, ta đã định trước là không thể ngủ ngon rồi.

“Huynh khẳng định nàng thật sự sẽ uống?” Một giọng nói trầm thấp vang lên ngoài cửa, phá vỡ không gian yên tĩnh trong đêm.

“Tử Lung rất thích uống rượu, rượu ngon trước mắt, nàng nhất định sẽ uống mấy chén.” Nghe câu này, cho dù ta có ngốc, cũng biết được kẻ bỏ thuốc kia là ai.

“Nhị ca, cảm ơn huynh.” Thanh âm này nghe rất quen tai nha.

“Ta đã định là không thể cho nàng hạnh phúc, nếu như hai người có thể trở thành một đôi, ta hết sức tán thành.” Có tiếng ai đó đẩy cửa ra, hai tên hái hoa tặc đảo mắt tiến vào.

Nếu như lỡ tai ta không có vấn đề, dây thần kinh cũng không sợi nào bị đứt, ta có thể xác định người vừa nói chính là lão công của ta.

Tân lang bỏ thuốc vào trong rượu giao bôi, hiệp trợ người ngoài cưỡng gian tân nương, hôn sự này của ta... Không hổ danh là Dạ Phượng, không có gì nháo loạn thì thật có lỗi với danh khí của mình.

“Dược liệu cũng nên phát tác rồi.” Lão công, người thật sự là chuyên gia ** nha.

“Ừm, cũng nên phát tác rồi.” Tiểu thúc, người muốn làm cái loạn thất bát nhao gì đây.

“Lần đầu tiên sẽ rất đau. Để nhẹ tay một chút.” Lão công thân yêu của ta, thật xin lỗi. Đây không phải lần đầu tiên của ta đâu à.

“Đệ biết.” Biết cái rắm nhà người. Dám đi cưỡng gian còn cần biết có phải lần đầu tiên của người ta không làm gì. “Đệ có chuẩn bị thuốc mỡ, đợi lát nữa sẽ giúp nàng thoa.” Cái gì? Ngay cả thuốc mỡ cũng chuẩn bị giùm ta? Ai cần người giúp ta thoa? Muốn thoa cũng phải là Phong Vân động thủ.

“Đệ tự nhiên, ta đi tìm Phượng Nhi.” Tìm cái đầu người, Phượng Nhi đang nằm trên giường nè.

“Huynh cứ đi, giao nàng cho đệ.”

“Hi vọng nàng sớm ngày trở thành đệ muội của ta.” Hoàng Phủ Viêm, đầu óc người có phải úng đậu rồi không, ta là lão bà của người đó.

“Đi mau, đệ giúp nàng giải thuốc.” Đa tạ hảo ý của người, lão nương đa tạ toàn gia nhà người. Chỉ có điều... tiếc thật, xuân dược của ta đã được giải rồi.

“Hai vị, nói xong chưa.” Ta nằm ở trên giường, lạnh lùng mở miệng, ngữ khí thản nhiên trong đêm đen phá lệ dọa người. “Phu quân, ‘chàng’ thật rộng lượng a.”

Ta tựa hồ nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng, “Ặc... Nàng nghe thấy gì rồi?” Tiểu thúc của ta vô cùng xấu hổ mở miệng.

“Ta nghe nói người muốn cưỡng gian ta.” Ta không chút lưu tình, một tát tát chết người, “Phu quân ta hiệp trợ người.”

“Tử Lung, nghe ta nói đã... Ta...” Lão công của ta so với tiểu thúc còn xấu hổ hơn n lần, nếu ở đây mà có lỗ hắc nhất định chui vào.

“Ta có nam nhân, hắc vừa mới tới, đa tạ rượu của hai vị góp vui.” Triệt để thực thi nguyên tắc tức chết người không cần đền mạng tới cùng. “Tam gia, vương gia, mời đi cho.” Thấy một đồng quần áo bị xé tan nát dưới kia, ta nghĩ bọn họ cũng hiểu rõ rồi.

Bọn họ cũng tính là thức thời, lạng lẽ biến mất.

Tân phòng cô quạnh lần thứ hai trở lại an tĩnh. Ta đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười thê lương không gì sánh được.

Tân lang bỏ thuốc, tiểu thúc mưu đồ làm loạn, hảo tri kỷ gạt ta lên giường, đêm động phòng hoa chúc quỹ dị nhất lịch sử, cùng lắm cũng chỉ thế mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, lập tức có ma ma cùng nha hoàn tới hầu hạ ta thay y phục.

Ta tuy rằng không phải tàn cũng không phải phế, đáng tiếc không biết vương phi nên chải đầu thế nào, bộ y phục vương phi hoa lệ đó nên mặc ra sao, khi đối mặt với đồng y phục kia, ta quả thực có chút muốn ngất xỉu.

Giống như con rối bị xoay đi xoay lại nửa giờ, ta rốt cuộc cũng ăn vận ổn thỏa.

Một thân cung trang hồng nhạt, cổ tay thêu hoa văn phức tạp, vừa nhìn đã biết giá cả không thấp rồi. Nếu như ta nhìn không nhầm, lúc bộ y phục này được mang ra, trên đó vẫn còn nhãn hiệu của Mị Lực Nữ Nhân.

Ta với thân phận đã thành thân, búi tóc đương nhiên phải kéo cao, một bên cài loại trâm hoa sen thịnh hành nhất đương thời. Đương nhiên, ta cũng không quên mang theo khăn che mặt.

Nếu để hần phát hiện ta là Phượng Nhi, nửa đời sau của ta e rằng sớm muộn gì cũng bị hủy.

Hần ngay cả nam nhân cũng không chịu buông tha, lẽ nào chịu bỏ qua thân phận nữ nhi của ta à? Vừa nghĩ đến chuyện đáng sợ như vậy, ta lập tức đầu đầy mồ hôi.

Y phục chỉnh tề, ta được một đám nha hoàn bao vây hộ tống đến phòng khách ăn điểm tâm.

Đi tới phòng khách, ta phát hiện Hoàng Phủ Viêm ngồi đợi đã lâu.

Liếc mắt nhìn một đồng lớn hạ nhân, ta giả vờ khuyu gối, “Nô tỳ tham kiến vương gia.”

“Ái phi mau đứng dậy.” Hần phi thường phối hợp, giả vờ đỡ ta đứng lên, kéo tay ta ngồi xuống bên bàn.

Quả nhiên là vương phủ, điểm tâm cũng phong phú thế này.

Trên dưới hơn mười món điểm tâm, ngọt có mặn có, cộng thêm cháo trắng dưa cải, bày ra đầy cả một bàn.

“Vương gia, Ngọc Phù tỷ tỷ đâu rồi?” Ta phi thường không thức thời, sấn vào hỏi một câu.

Nói đến Mai tiểu thư, sắc mặt hần lập tức thay đổi, “Tiệc mừng của hai chúng ta, Ngọc Phù tới làm gì?” Từ thần sắc của hần suy ra, những việc làm của Mai tiểu thư, tuyệt đối không gạt được hần.

Trong lúc vô tình nhìn thấy vết cắn trên cổ hần, ánh mắt ta hiện lên một tia bồn chồn, “Vương gia, đêm qua ngủ có ngon không?” Xem ra, lão công ta đêm qua cũng thật vui vẻ. Có mỹ nhân làm bạn, giai nhân trong lòng, nhụy ngọc ôn hương, so với ta thích thú hơn nhiều.

Hoàng Phủ Viêm trên mặt xẹt qua một tia xấu hổ, “Rất ngon.” Hần ho khan một tiếng, muốn che đi vẻ xấu hổ trên mặt.

“Nữ nhân đêm qua là ai vậy? Ta không ngại để ngài nạp mấy phòng thiếp đâu.” Làm vương phi, phải có khí độ, chậm rãi nhún nhin.

Hần là vương gia, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, ta có thể chấp nhận được.

“Nàng đói bụng chưa?” Hoàng Phủ Viêm cố ý đổi sang đề tài khác, quan tâm gấp thức ăn cho ta, “Trước tiên ăn chút gì đi.”

“Đa tạ vương gia.” Ta cố tình gấp một miếng điểm tâm vừa ngọt vừa ngán đưa cho hần, “Vương gia, nếm thử cái này đi.” Ta lấy tính mạng ra đảm bảo, hần không thích ăn đồ ngọt, hơn nữa còn cực kỳ ghét.

Viêm vương tuy rằng rất ghét, nhưng vẫn kiên trì mà ăn, “Đa tạ ái phi.”

“Vương gia ngài khách sáo rồi.” Ta cười ngọt ngào, lại gấp cho hần một miếng điểm tâm chết người không cần đèn mạng nữa, “Đây, ăn thêm một miếng đi.”

Hoàng Phủ Viêm lần thứ hai kiên trì tiếp nhận ‘hảo ý’ của ta, cố gắng nuốt vào.

“Ái phi, đêm qua nàng cũng vất vả lắm rồi, nếm thử cái này đi.” Hoàng Phủ Viêm không chờ ta động thủ, đem một miếng điểm tâm đưa tới bên miệng ta, “Há miệng ra, ta đút nàng.”

“Đa tạ.” Ta xúc khăn che mặt lên, cực kỳ không tình nguyện để cho hắn đút.

Con bà nó, ta với hắn có quan hệ gì? Tại sao phải ăn nước bọt của hắn?

Trong mắt người ngoài, hai ta là một đôi phu thê ân ái. Phu xướng phụ tùy. Nhưng ai biết đâu rằng, tất cả những thứ này chỉ là diễn kịch mà thôi.

59. Q.2 - Chương 3: Lễ Vật Này Đủ Hậu

Theo lệ cũ, sau ngày đại hôn, con dâu hoàng thất phải đến thỉnh an để hậu.

Thân là Viêm vương phi, ta đương nhiên cũng phải tiến cung vấn an hai người họ.

Ta một thân cung trang màu vàng kim, làn áo trước ngực còn thêu một đóa hoa mẫu đơn tinh xảo, ưu nhã cao quý. Bộ cung trang tinh tế này, là do tú nương trong cung mất đúng một năm trời mới may xong. Làn váy tầng tầng rũ xuống, tựa như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

Từng bước từng bước tiến vào đại điện, váy áo hoa lệ nhẹ nhàng lướt qua những bậc thang bạch ngọc, đột nhiên ta cảm thấy khó thở.

Cung điện rường cột trạm trổ, tựa như một con sư tử đang há to cái mồm đầy máu, tùy thời có thể nuốt chửng ta vào bụng.

Trong hoàng cung, nhìn thì tráng lệ, nhưng kỳ thực tinh phong huyết vũ, dơ bẩn vô cùng. Nói thẳng ra, hoàng cung chính là nơi dơ bẩn nhất thế gian.

Một kẻ thỉnh thoảng mới tiến cung như ta còn chịu đựng không được, huống hồ là Tử Ly phải ở đông cung lâu dài.

Tử Ly, Tử Ly, mỗi lần nghĩ đến Tử Ly, ta lại thấy như có một tảng đá lớn chắn ngay trước ngực.

Đại khái là do suy nghĩ quá mức nhập thần, ta giẫm lên làn váy của mình lúc nào không biết. Ta lão đảo vài bước, hung hăng ngã trên mặt đất. Vốn dĩ ta có thể không cần phải ngã, nhưng ta vẫn chọn để mình ngã xuống. Nguyên nhân đơn giản là vì, ta không muốn ai biết ta vô công cao cường.

Ta ngã vào một vòng tay áp áp, bên tai còn truyền tới một tiếng cười ôn nhu, “Hoàng tẩu, cẩn thận.”

Ta không chút do dự đẩy cái tên anh hùng cứu mỹ nhân này ra, bảo trì cự ly với hắn, “Đa tạ.” Người nay đêm qua ý đồ cưỡng gian ta, đối với hắn, ta vô cùng cảm ghét.

“Hoàng tẩu, cẩn thận một chút.” Hắn mỉm cười, đẹp như pháo hoa điểm lệ.

Trên đời sao lại có nam tử đẹp như thế này? Nếu như hắn là nữ tử, nhất định sẽ diên đảo chúng sinh, khuynh quốc khuynh thành.

“Ngã có đau không?” Hoàng Phủ Viêm đúng lúc tiếp tay, trình diễn một màn phu thê ân ái.

“Không có.” Ta mỉm cười, đặt tay mình vào giữa tay hắn, mặc cho hắn dắt đi.

Bước vào đại điện, bà bà (1) ta Lệ quý phi cùng hoàng đế lão gia ái mộ lão tử ta đã đợi ở đây rất lâu rồi, ta dựa theo nghi lễ hoàng gia, hành lễ ba quỳ chín lạy trước mặt bọn họ, “Nhi thần bái kiến phụ hoàng, mẫu phi.” Những lời này là trước lúc xuất phát, Tiểu Lan tử tỷ dạy cho ta, trở thành vương phi, phải gọi hoàng đế là cha.

“Miễn lễ.” Hoàng đế lão gia thân nhiên liếc mắt nhìn ta, ho khan vài tiếng.

“Đứng lên đi.” Lệ quý phi luôn rất thích ta, sắc mặt cũng dễ chịu hơn nhiều.

Một cơn buồn bực dâng lên trong lòng, ta cúi đầu, “Tạ ơn phụ hoàng, mẫu phi.” Hoàng đế sắc mặt tái nhợt, lại hay thở dốc, xem chừng không sống được bao lâu.

Nếu hắn chết, cái ghế hắn đang ngồi nhất định bị nhiều người tranh đoạt. Thân là đại tiểu thư Mộ Dung gia, Viêm vương phi, bất luận thế nào ta cũng không trốn được một trận phong ba này. Cho dù trốn được, cũng không chạy được. Nếu chúng ta đều trốn cả rồi, Tử Ly thân là thái tử phi phải tính sao đây?

Nói tới nói lui, đều là cái ghế kia của hoàng đế lão gia gây họa.

Hoàng đế lão gia nháy mắt, vị lão thái giám kia lập tức lấy ra n thứ ngọc như ý, “Vương phi, đây là lễ vật hoàng thượng ban thưởng.” Ngọc như ý, ý chỉ vạn sự như ý, là thứ hoàng gia thường dùng để ban thưởng nhất.

Hắn tặng cho ta một thứ tầm thường thế này, rõ ràng là không coi trọng ta. Miễn đi, bản cô nương cũng không cần hắn coi trọng làm gì.

“Tạ ơn phụ hoàng ban thưởng.” Tiểu Lan nhanh nhẹn giúp ta nhận lấy lễ vật thưởng tứ.

Hoàng đế lão gia đột ngột phát tay, “Khụ, tất cả lui xuống hết đi, ta có vài lời muốn nói với Tử Lung.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ, bao gồm cả ta trong đó.

Ta cùng hắn vừa không thân lại không quen không biết, hắn giữ lại một mình ta làm gì?

Sau khi tất cả đã lui ra ngoài, trong cung điện to lớn bây giờ chỉ còn vẻ thê lương trống trải. Ta đứng trước mặt hoàng đế lão gia, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Ở cổ đại, nhìn thẳng hoàng đế là hành vi phạm pháp, dựa vào ánh mắt này của ta, cũng đủ cho ta chết hơn ba trăm sáu chục lần.

Thế nhưng, hoàng đế công công (2) cũng không chú ý đến ánh mắt đó của ta.

“Thanh nhã vẫn khỏe chứ?” Ta ngắt, giữ ta lại chỉ vì để hỏi thăm lão tỷ của ta à?

“Hồi hoàng thượng, gia mẫu vẫn khỏe.” Trong lòng cực độ khinh thường, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ cung kính như cũ.

“Con mang khăn che mặt làm gì? Gỡ xuống đi.” Nghe nói ở trước mặt hoàng đế mà mang khăn che cũng phạm vào tử tội, tội danh là coi rẻ hoàng uy. Bản cô nương chính là muốn coi rẻ đó, thì đã sao?

Đùa, gỡ xuống? Để Hoàng Phủ Viêm trông thấy gương mặt thật của ta à?

“Hồi hoàng thượng, Tử Lung bị nhiễm phong hàn, cho nên...” Tùy tiện tìm đại một lý do.

“Thanh Nhã hắn là hận ta lắm?” Hắn dùng chữ ‘ta’ này nói chuyện với ta, rốt cuộc là có ý gì.

Đúng là rất hận, bất quá ta sẽ không nói ra, “Gia mẫu làm sao dám hận hoàng thượng chứ.”

Hắn thở dài một hơi, “Tử Ly tiến cung, nàng ấy hận ta. Con gả cho Viêm nhi, nàng ấy sẽ càng hận ta.”

“Được hoàng thượng cùng hai vị hoàng tử hậu ái, là vinh hạnh của tỷ muội chúng con, gia mẫu làm sao dám oán hận người.” Vị lão nhân gia này nghĩ cũng đáng thương, ta tận lực chọn mấy lời hữu ích đem ra nói.

Đáy mắt hoàng đế lão gia toát ra tiểu ý nhàn nhạt, tiểu ý đó, ôn nhu cực kỳ, “Lúc ta mới quen Thanh Nhã, nàng mới chỉ được mười mấy tuổi. Bướng bỉnh, hoạt bát, tự đại ngông cuồng. Lúc nàng ngoảnh đầu lại cười với ta, nụ cười diễm đảo chúng sinh ấy, đến nay ta vẫn còn nhớ rõ.” Hắn tựa hồ đang chìm trong hồi ức, tiểu ý nơi đáy mắt hiện ra càng lúc càng sâu.

Vị này cũng là một kẻ đáng thương a, yêu lão tỷ ta đến muốn chết rồi, nhưng cuối cùng lại không có được. Chỉ có thể dùng một từ để hình dung – thảm.

Tiểu ý kia chậm rãi nhạt dần, biến thành một cái gì đó bất đắc dĩ, “Ta nắm giữ giang sơn vạn lý, nhưng trước sau vẫn là thất bại. Làm người, ta đã rất thất bại, làm quân, ta lại càng thất bại hơn.”

Người quả thật thất bại, thất bại vô cùng. Đương nhiên, những lời đó ta chỉ dám len lén phát biểu trong lòng. Về phần cái miệng của ta, hiện nay vẫn bảo trì trầm mặc.

Một vị đế vương lâm bảm trước mặt ta, tốt nhất vẫn cứ nên trầm mặc.

“Thanh Nhã nói, nàng sẽ không làm thiếp của bất cứ ai. Cho nên, ta lập nàng làm hậu. Ta vẫn cho rằng, mẫu nhi thiên hạ chính là vinh sủng mà nữ tử thế gian đều thiết tha mơ ước. Không ngờ rằng, nàng lại khinh thường nó. Nhìn nàng rong ruổi sa trường, kim qua thiết mã, ta mới biết được, ta không thể có được nàng. Ta mặc dù xưng đế, nhưng vĩnh viễn vẫn thua Vũ Lăng vương. Thanh Nhã đi cùng hần, ta thua tâm phục khẩu phục.” Tuy rằng người lớn lên có đẹp trai hơn tỷ phu ta một chút, nhưng khí thể kém tỷ phu ta nhiều lắm.

Trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc đến cùng.

“Thanh Nhã là thiên cổ kỳ nữ, Mộ Dung Quyết là cái thể anh hùng. Con cùng Tử Ly, là nữ nhi của họ, đương nhiên cũng không phải tầm thường.” Hần chậm rãi ngẩng đầu, thở dài một tiếng, “Hạo nhi cùng Thanh nhi đều là hài tử của ta, huynh đệ tương tàn, đó không phải nguyện vọng của ta.”

“Lịch đại các triều, tranh giành hoàng vị là không thể tránh khỏi.” Ta đã mơ hồ đoán được tâm tư của hần, “Hạo nhi cùng Thanh nhi đều là nhân tài trị quốc, bất luận là ai kế thừa đại thống. Đều là phúc phận của bách tính thiên hạ. Thế nhưng ta biết, Thanh nhi bụng dạ hẹp hòi, nếu nó có được thiên hạ, Hạo nhi cùng các vị hoàng tử khác xem ra lành ít dữ nhiều, cho nên...” Có lộn hay không, đường đường một nhất quốc chi quân lại bàn chuyện chính trị với một tiểu nữ tử, đầu óc hần chẳng lẽ nổi đậu hay là phát sốt rồi à?

Nếu như không phải Hoàng Phủ Thanh bụng dạ hẹp hòi, hoàng đế lão gia sẽ xem trọng hần, là vậy chăng?

“Ý của hoàng thượng, là vừa ý Hoàng Phủ Thanh?”

“Thanh nhi đủ âm hiểm.” Hoàng đế lão gia thẳng thắn nói, “Chỉ có điều...”

Nếu đã đem những lời này nói ra, ta cũng không cần tiếp tục giấu giấu giếm giếm, làm bộ làm tịch nữa, “Người như hần, rất thích hợp làm hoàng đế.” Ngược lại, thái tử quá mức nhân hậu (người này tuy rằng cũng tàn nhẫn thâm hiểm, nhưng so với tam gia, thật sự kém hơn rất nhiều), ngũ gia quá mức tàn độc, chỉ có vừa âm hiểm vừa biết cách biểu hiện bề ngoài như tam gia, mới là lựa chọn tốt nhất. Chỉ tiếc, nếu hần kế vị, tất sẽ diệt trừ hậu hoạn.

Hần bắt đầu dĩ cười khổ, “Nếu một ngày Thanh nhi đăng cơ, hoàng cung này nhất định máu chảy thành sông, Mộ Dung gia cũng khó thoát khỏi liên lụy, lấy tính tình đũa tợn giết tuyệt của Thanh nhi...” Những lời sau đó hần không nói ra, chỉ cười khổ thay lời muốn nói.

“Hoàng thượng muốn Tử Lung làm gì?” Ta cũng không phải ngu ngốc, ngụ ý của hần ta đã hiểu rất rõ ràng.

Hần nâng chiếc hộp gấm đặt bên người lên, “Nhận đi.”

Trong cái hộp đó, rốt cuộc chứa thứ gì?

Ta đưa tay tiếp nhận, rõ ràng là tò mò muốn chết, nhưng cũng không dám mở ra xem.

Hần lấy một cái cấm nang ra đưa cho ta, “Đợi sau khi ta chết rồi, đem nó giao cho Thanh Nhã.” Ta ngất, hần đang bàn giao hậu sự, trong cái hộp này, không phải là di chúc chứ? Không, phải gọi là di chiếu mới đúng. Nếu như là di chiếu, có cần phải để trong hộp không? Không phải quan trọng vậy chứ?

Ta vẫn cung kính tiếp nhận, không nói một lời. Giây phút này, im lặng chính là lựa chọn tốt nhất.

Ta chỉ là một vương phi, hoàng đế lão gia lại bàn giao hậu sự với ta, có phải quá buồn cười không?

“Mở ra xem đi.” Hoàng đế lão gia tuấn mỹ ưu nhã vẫn mỉm cười như trước.

Được sự cho phép của hần, ta mang theo tâm trạng mong chờ, nhẹ nhàng mở hộp gấm ra. Nhìn rõ thứ trong hộp, toàn thân ta chấn động, lập tức đóng nắp hộp, rút tay về.

Bên trong... dĩ nhiên là...

“Tại sao lại chọn con?” Hần cứ nhiên đem thứ này giao cho ta, rốt cuộc là có ý gì?

“Năng lực của Viêm nhi, tuyệt đối không thua gì Thanh nhi. Chỉ có điều, Viêm nhi tự cầu phong vương, từ bỏ cơ hội được kế thừa đại thống. Ban đầu ta muốn gả con cho Thanh nhi, nhưng quý phi nói, con không thích câu tâm đầu giác (3), đàm bạc như Viêm nhi mới thích hợp với con. Cũng vì hai người đều đàm bạc như nhau, nên sẽ không lợi dụng thứ ta giao cho để tranh quyền đoạt lợi. Con là thê tử của Viêm nhi, cũng là tiểu thư Mộ Dung gia. Nếu như Hạo nhi có được thiên hạ, con phải bảo hộ Viêm nhi và Thanh nhi.” Hoàng đế lão gia xem ra cũng không phải vô năng như vậy.

“Tam gia là đệ đệ của Viêm vương mà.” Hoàng Phủ Viêm đàm bạc, nhưng Hoàng Phủ Thanh lại là phần tử có dã tâm. Thân là thê tử của Hoàng Phủ Viêm, giúp đỡ tam gia cũng là chuyện bình thường.

Hoàng đế lão gia ung dung lắc lắc đầu, “Nếu như con không yêu Viêm nhi, tự nhiên sẽ không giúp hai đứa nó. Nếu như con yêu Viêm nhi, con sẽ vì rời xa kinh thành mà làm theo lời ta nói. Bất luận là vì bản thân hay vì Mộ Dung gia, Hạo nhi kế thừa đại thống vẫn là sự lựa chọn tốt nhất.”

Ta ngắt, hai phía đều đổ dồn cả về ta.

Ta mỉm cười, “Hoàng thượng, người đã gả con cho Viêm vương, thật sự có thể trở thành nhất cử lưỡng tiện. Ngược lại nếu tam gia có được thiên hạ, người hi vọng hần sẽ vì con mà buông tha cho Mộ Dung gia.” Vì Mộ Dung gia, vì Thanh Nhã, hần có thể nói là dụng tâm lương khổ a. Nếu như Thanh Nhã biết được tâm chân tình này của hần, hần sẽ rất cảm động.

Vị hoàng đế lão gia Hoàng Phủ Thành này không phản bác lời ta, ngấm ngầm thừa nhận, “Thanh nhi thích con, hài tử này cũng giống như ta, hết hi vọng rồi.” Không hổ là đế vương, cho dù vô năng cũng lợi hại hơn kẻ bình thường.

Ta có hơi giật mình, “Tử Lung biết.” Từ lần gặp mặt đầu tiên, người này không hề che giấu hứng thú đối với ta. Nếu như nói lúc trước có chút hoài nghi, đêm qua cũng có thể xác nhận được rồi.

Định bụng cường gian ta còn lo lắng đến cảm nhận của ta, thuận tiện còn mang theo thuốc giảm đau, nói hần không thích ta, đánh chết ta cũng không tin.

“Có lẽ con không biết, khi ta hạ chỉ gả con cho Viêm nhi, Thanh nhi đã ở trước tấm cung của ta quỳ đúng một ngày một đêm, cầu xin ta thu hồi thánh mệnh.”

Hả... lại còn có chuyện này nữa sao?

Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, cười khổ, “Thâm tình của hần, Tử Lung chỉ đành cô phụ.” Nể tình hần vì ta mà quỳ xuống cầu xin một ngày một đêm, tha thứ cho hành vi cầu huyết đêm qua của hần.

Hoàng đế lão gia khoát khoát tay, “Đi đi, chắc con đã hiểu mình phải làm gì.”

Ta dùng tư thế đúng tiêu chuẩn cổ đại lui ra ngoài. Lúc xoay người, ta lại cười nói, “Tuy rằng Tử Lung không biết người vì sao lại chắc chắn con sẽ bảo hộ tam gia cùng vương gia, thế nhưng, người đoán đúng rồi.” Người dám nói chuyện với hoàng đế như vậy không được mấy ai, thật vinh hạnh, Hạ Tử Lung ta cũng tính là một trong số đó.

Thanh âm của hoàng đế lão gia từ phía sau truyền tới, mang theo mấy phần tịch mịch, “Không phải đoán, mà là đặt cược. Từ con ra, ta không còn sự lựa chọn nào khác. Hơn nữa, con và Thanh Nhã giống nhau, đều là người trọng tình trọng nghĩa.”

(1) Bà bà: mẹ chồng

(2. Công công: cha chồng (TN: chú thích để khỏi nhầm ‘công công’ này với ‘công công’ kia =)))

(3) câu tâm đầu giác: tranh đấu lẫn nhau.

60. Q.2 - Chương 4: Cường Gian Là Phạm Pháp

Cầm trên tay chiếc hộp gấm bước ra khỏi cung, vẻ mặt ta giống như hồn phi phách tán. Vô duyên vô cớ phải gánh vác... Giang sơn của thừa thiên vương triều, tương lai của mấy vị hoàng phủ đó, đều nằm cả trong lòng bàn tay ra.

Bước ra khỏi cung điện, ta vẫn không thể tin được những việc vừa xảy ra. Hạ Tử Lung ta tuy rằng nói là một sát thủ lừng danh, nhưng thẳng thắn mà nói chỉ là một tên côn đồ. Một cô đồ, vô duyên vô cớ trở thành tiên triều công chúa, vương phi đương triều, đến hôm nay, lại nằm trong tay cả thiên hạ. Vô duyên vô cớ, quả thật cái gì cũng đều vô duyên vô cớ.

Cố gắng quên đi trong hộp là chứa thứ gì, ta tiện tay ném nó cho Tiểu Lan.

Nhưng Hoàng Phủ Viêm tựa hồ cảm thấy rất có hứng thú với cái hộp đó, “Là gì vậy?” Hắn thuận thế dắt tay ta.

Ta cũng không phản kháng, mặc cho hắn muốn nắm thế nào thì nắm, “Phụ hoàng ngươi cùng nương ta ngày xa hình như có chút chuyện, vật trong đó là để giao cho nương. Ta chưa nhìn qua, nên cũng không biết bên trong là cái gì.” Nếu ta nói ra bên trong đó chứa cái gì, nhất định sẽ bị giết ngay lập tức. Vì cái mạng nhỏ của mình, làm bộ không biết vẫn tốt hơn.

“Mẫu phi nói nàng rất thích ăn điểm tâm ở trong cung của người, chi bằng đưa đầu bếp kia về đi.” Nhìn vẻ mặt của hắn, rất giống như một vị trượng phu cương chiêu thê tử.

Ta cười ngọt ngào, sắm vai hiền thê lương mẫu, “Ta làm sao có thể cướp thứ người ta yêu thích chứ?”

“Hay là, nàng ở lại đây bầu bạn với mẫu phi mấy ngày vậy.” Hắn cười đến phi thường ôn nhu, nhưng thực tế là tiểu lí tàng đao (1).

Để ta ở lại trong cung, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Ta ném cho hắn một ánh mắt đầy quyến rũ, ám muội nháy nháy mắt, “Phu quân, chẳng lẽ để chàng phòng không gối chiếu hay sao?” Ta vờ như vô ý liếc mắt nhìn dấu hôn trên cổ hắn.

Chắc chắn, nữ nhân kia quả thật đủ nhiệt tình.

“Ta làm sao dám cướp người của mẫu phi.” Hắn thuận tay đánh vào tay áo ta, trừng mắt nhìn dấu vết còn ở trên đó, “yên tâm, nàng tuyệt đối không độc thủ phòng khuê đâu.” Á, hắn làm sao biết trên tay ta còn dấu vết.

Nhìn thấy những dấu xanh xanh tím tím, ta đột nhiên nín bật. Họ Phượng kia quả thật không biết cái gì là thương hương tiếc ngọc, để lại nhìn dấu vết như vậy trên tay ta, rõ ràng là muốn tuyên bố với cả thế giới ta cùng hắn yêu đương vụng trộm.

Không cam lòng tỏ ra yếu thế, ta nén hết mọi người ngừng lại trong lòng, “Oa, trên này cũng có, có phải hơi quá kịch liệt rồi không?”

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, cực kỳ âm hiểm, “Ai bảo nàng nhiệt tình như vậy.” Ta nhớ rõ kẻ này không thích cười nha, hôm nay sao có gì là lạ? Vừa âm hiểm, lại gian trá, có phải thần kinh có vấn đề rồi không.

“Chàng cũng rất nhiệt tình a.” Ánh mắt ta lại rơi vào dấu hôn trên cổ hắn, “Cầu xin chàng khi ra ngoài thì che lấp một chút đi, người ngoài không biết sẽ tưởng ta là sắc lang mất.” Đêm qua là đêm động phòng hoa chúc của bọn ta, thấy những dấu vết trên cổ kia, mọi người đương nhiên sẽ đem toàn bộ trách nhiệm đổ cả trên đầu ta.

“Vậy sao?” Hắn đưa tay sờ sờ cổ, “Trở về nói tiếp.”

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Chàng có biết cái gì gọi là liêm sỉ không? Chàng không biết xấu hổ nhưng ta rất ngượng ngùng a.” Gả cho hắn làm lá chắn thật sự hết sức bi ai.

Từng tiếng cười trộm lũ lượt truyền đến tai ta, ta theo hướng âm thanh nhìn lại, mới phát hiện cung nữ thái giám đều che miệng cười, nụ cười đó, cực kỳ ám muội. Ngay cả Lệ quý phi cùng Tiểu Lan, cũng gia nhập binh đoàn cười trộm kia.

Người chỉ nhất không cười, chỉ có tam gia.

Khuôn mặt của tam gia, phi thường đáng sợ, giống như ta đã giết chết toàn gia hay là cường gian lão bà của hắn.

Ta trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Viêm, dẫm một quyền lên ngực của hắn, “Đều tại ngươi hết, hại ta bị người khác chê cười.” Ta cư nhiên quên mất trái phải hai bên còn có một đoàn cung nữ thái giám, trời ạ, ta còn muốn sống nữa hay không?

Động tác lơ đãng đó của ta chẳng qua chỉ là hành vi thân thiết giữa bạn bè với nhau, nhưng trong mắt người ngoài, nó lại mang một hàm nghĩa khác.

Lệ quý phi cười đen tối xen vào, “Được rồi được rồi, việc khuê phòng của phu thê các con về nhà đóng cửa nói thầm, đừng nói ra ngoài như vậy.” Có chê cười cũng chỉ có nàng cùng đám cung nữ thái giám bên cạnh nàng thôi.

“Mẫu phi, người lại chê cười con nữa rồi.” Ta giả vờ e thẹn cúi đầu, hoàn thành xuất sắc vai diễn của một con dâu tốt.

“Vốn định giữ con ở lại mấy ngày, nhưng mà...” Ánh mắt nàng phi thường mờ ám quét qua ta và hoàng phủ viêm, “ta sợ viêm nhi không thể rời xa con được.”

Ta van người, đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta có được không? Ta với nhi tử người thật sự không có gì, có đất trời chứng giám, thật sự không có gì. Nếu như ta với hắn thật sự có cái gì, cứ để ta bị thiên lôi đánh chết không được tử tế.

Viêm vương vẫn như cũ trừng ra khuôn mặt người chết, “Mẫu phi, con cũng không dám cướp người của mẫu phi.”

Chỉ khi nói chuyện với ta, hắn mới hé môi cười, chỉ có điều, nụ cười kia của hắn rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, giả tạo đến chín mươi chín phần trăm chín chín chín chín (lược bớt n số chín).

Lệ quý phi cười đen tối nhìn hắn, “Làm thái độ đó trước mặt ta, còn nói là không dám đoạt. Về nhà đi, để ta sớm ngày được bông tôn tử.”

Người bông tôn tử thì liên quan gì đến ta? Đừng lôi ta vào cuộc.

Hoàng phủ viêm hết sức thức thời, đưa tay ôm lấy eo ta, “Nếu đã như vậy, nhi thần xin cáo lui.” Hàm ý của hắn đã quá rõ ràng.

Muốn chạy thì cứ nói thẳng, kéo ta vào làm lá chắn làm gì? “Tử lung xin được cáo lui.” Ta là tử lung, không phải nhi thần của quý phi người.

Lệ quý phi che mặt cười khê, “Con dâu đã lên tiếng rồi, về thì về đi.”

Được lệ quý phi cho phép, Hoàng Phủ Viêm cứ thế ôm eo ta, từng bước rời khỏi hoàng thành. Trên đường đi, cung nữ thái giám nào gặp phải cũng nhìn ta bằng cặp mắt hết sức ám muội.

Mỗi lần bắt gặp ánh mắt của bọn họ, ta lại trừng to mắt. Ta cùng hắn chỉ là phu thê hữu danh vô thực, có trời chứng giám ta bị oan a.

“Hoàng Phủ Viêm, ngươi là lão nhị mà. Theo quy củ, chúng ta có phải cần bái kiến đại ca đại tẩu người, cũng là muội phu và muội muội ta không?” Cho dù bá tánh bình thường kết hôn, cũng phải đi bái phỏng mà.

Hắn buông ta ra, đứng xa ngàn dặm, “Ta có việc gấp, cần phải trở về.”

“Có chuyện gấp gì?” Tiểu tử này trước sau đều tỏ vẻ không yên lòng, rốt cuộc là suy nghĩ cái gì.

Hắn đảo mắt nhìn quanh bốn phía, thấy bốn bề vắng lặng, mới nhỏ giọng nói, “Diễn kịch xong rồi, ta phải trở về thăm nàng.” Hắn nói nhỏ vào tai ta, “Phượng Nhi vẫn còn ở trên giường của ta.”

“Cái gì?” Ta cả tiếng nói, suýt chút bị sặc nước bọt, “Phượng Nhi nào?” Không phải là Phượng công tử chứ? Bản cô nương còn đang hoàn hảo đứng ở chỗ này, hắn gặp quỷ rồi sao?

Khóe môi hắn giương lên, “Phong lưu công tử.” Có phải có hiểu lầm gì rồi không? Hôm qua ta rõ ràng ngủ ở tân phòng, khi nào lại mò lên giường của hắn.

Ta không dám tin tưởng nói, “Hắn là nam mà, nam người cũng ăn?”

“Nàng là nữ.”

Một câu nói kia của hắn, triệt để khiến ta hồn phi phách tán, “Là nữ?” Không thể nào.

Mộng Lộ đã từng dịch dung giả thành ta, để hắn thấy nửa thân dưới của mình. Hắn là ngu si hay mắt bị đục thủy tinh thể, không phân biệt được cấu tạo cơ thể nam nữ hay sao?

“Đúng vậy, ta đã từng thử qua. Có điều, đến tối hôm qua mới biết nàng là nữ.”

Ta nheo mắt lại, “Cho nên, người mới cùng nàng?”

Thế nhưng... Thế nhưng... Đêm qua ta cùng hắn không có gì mà.

“Nếu ta muốn giữ nàng lại bên người, người không phản đối chứ?” Hắn trưng ra một nụ cười nịnh hót.

“Tuyệt đối tán thành.” Ta rất tán thành giữ lại nàng kia, nhưng mà... Rốt cuộc nàng là ai chứ?

“Nếu muốn gặp thái tử phi, người tự đi đi, ta muốn trở lại thăm Phượng Nhi.” Từ đáy mắt của hắn, ta nhìn thấy hắn rất nóng vội.

Ta xua xua tay, “Mau đi đi.” Ta cầu hắn buông tha ta còn không kịp.

Đi được vài bước, hắn đột nhiên quay lại, “Ta muốn tặng lễ vật cho nàng, phải tặng cái gì?”

Ta ném cho hắn một cái tròng mắt lớn, “Người bị ngốc sao? Đến Mị Lực Nữ Nhân mua vài món nữ trang, trâm hoa châu ngọc gì đó là được.” Hắn không phải thường xuyên đến đó chọn lễ vật ai tiểu thư hay sao? Sao lại không biết được.

“À.” Hắn giống như một tên ngốc, liên tục gật đầu, “Ta biết rồi.”

Đợi viêm vương đi xa, Tiểu Lan ở sau người chậm rãi đi tới, “Đại tiểu thư, bây giờ đi đâu.”

“Đến đông cung.” Bàn luận phương hướng phát triển sắp tới của thái tử đảng.

Ta vừa dứt lời, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng nói, “Hoàng tẩu, có thể cùng ta nói chuyện riêng được không?”

Ta cười dịu dàng, “Tam hoàng đệ à, ta là tẩu tử của người, e rằng không tiện.” Nhân yêu mưu đồ cường gian ta, đánh chết ta cũng không đơn độc ở riêng với hắn.

“Có chỗ nào không tiện.” Khóe môi hắn cong lên, vẽ ra nụ cười làm chúng sinh điên đảo, “nói câu này thật không giống hoàng tẩu chút nào.”

“Ta nói tam hoàng đệ à, người rốt cuộc là muốn thế nào?” Ta đã chọc gì tới hắn sao, tại sao hắn cứ quẩn quít mãi ta thế này?

“Chuyện đêm qua... Xin lỗi...” Hắn hơi ngừng một chút, “Tuy rằng biết có lỗi với nàng, nhưng ta vẫn muốn làm như vậy.”

Ta lạnh lùng gơ bàn tay trắng nõn, thẳng một quyền đánh vào con mắt hắn, “Mẹ nó, người còn nói người muốn cường gian ta, đi chết đi cho ta.” Đánh tên một quyền nữa, thưởng cho hắn một đôi mắt gấu mèo.

Hắn khổ sở dụi dụi mắt, “Tử Lung, ta biết nàng đã thích một người.”

Ta thổi vù vù trên nắm đấm của mình, tùy thời chuẩn bị cho hắn thêm một quyền nữa, “Biết mà người còn dám hạ độc với lão tử.” Cường gian là phạm pháp đó.

Nhân yêu vẫn tiêu sái vẩy vẩy tóc, “Ta thích nàng.” Xí, thích thì có thể cưỡng gian sao? Nếu vậy, vụ án cưỡng gian xảy ra khắp cả thế giới rồi.

“Ta không có hứng thú với người.” Hẳn quả thật rất tốt, có điều ta không thích hẳn.

Cho dù bị đánh thành mắt gấu mèo, nhưng vẫn không chút nào ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hắn, “Ta biết.” Nếu biết còn muốn làm gì?

Ta trượng nghĩa vỗ vỗ vai hắn, “Thâm tình của người ta chỉ có thể ghi nhớ trong lòng.” Ta lén lút bổ thêm một câu, nhân tình này ta sẽ trả cho người.

Nhân yêu lập tức gục đầu xuống, “Ta nghĩ nàng cũng đã biết.”

Ta cười hì hì khoát tay, “Huynh đệ, ta đối với người thật sự không có hứng thú, ta tốt nhất cứ thành thành thật thật mà làm hoàng tử của người, ta làm vương phi của ta, được chứ.” Ta làm tẩu tử của hắn, hẳn rất cuộc muốn làm thế nào?

“Ai...” Tuấn mỹ nam nhân hai mắt gấu mèo thở dài một hơi, bất đắc dĩ xoay người bỏ đi.

Mùa thu, lá cây bay đầy trời. Chiếc lá nhẹ nhàng thổi qua người hắn, thê lương vô hạn.

Tiểu lan gật gật đầu, “Đại tiểu thư, tấm lòng của một thiếu nam đó. Cả nhà ngài quả nhiên là nghiệp chướng mà, nhớ năm xưa phu nhân khiến hoàng thượng thần hồn điên đảo, nhị tiểu thư mê hoặc đến thái tử cùng ngũ hoàng tử trở mặt thành thù, giờ đến phiên ngài...”

Lỗ tai ta tạm thời không có vấn đề, những gì Tiểu Lan nói ta đều nghe hết sức rõ ràng, “Khoan đã, thái tử cùng ngũ hoàng tử trở mặt thành thù là vì Tử Ly?” Cái này... Hình như... Vấn đề có chút phức tạp.

Tiểu Lan gật đầu, lại cười nói, “Cái này... Ngài đi hỏi thái tử phi đi.” Ân oán giữa nhà ta cùng Hoàng Phủ gia, quả thật không thể nói rõ ràng được a.

Ta cầm chiếc hộp gấm, không dám buông ra, cứ như vậy mà ôm chặt lấy. Rõ ràng biết là nặng đến không thể giữ được, nhưng vẫn không dám buông ra. Buông nó ra, đồng nghĩa với buông tính mạng của trên dưới Mộ Dung gia, buông cả tương lai của thái tử đảng, ta làm sao buông được?

Cổ kiệu vừa hạ xuống trong vương phủ, ta vẫn như vậy ôm chặt lấy nó, rất chặt.

Không nhớ rõ làm sao lại trở về vương phủ, chỉ biết cổ kiệu vừa hạ xuống, chợt nghe thấy một âm thanh hết sức quen thuộc, “Muội muội, vương gia không trở về cùng muội sao?”

Tiểu Lan lập tức không chút khách khách trả lời, “Xin lỗi, mộ dung gia nhà ta chỉ có hai vị tiểu thư. Ngoại trừ thái tử phi, đại tiểu thư nhà ta không còn tỷ muội nào khác.” Tiểu Lan tỷ tỷ, làm tốt lắm.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Lan nhi nói không sai, ta chỉ có một muội muội, không có tỷ tỷ.” Mẹ nó, muốn đem thân phận ra chèn ép ta? Đừng có mơ.

Mai Ngọc Phù khẽ biến sắc, “Muội muội. Chúng ta không phải đều xưng hô tỷ muội hay sao?”

“Ta hôm nay đã gả vào vương phủ, chính là nữ chủ nhân vương phủ, muội gọi ta một tiếng muội muội là không hợp tình hợp lý.” Ta vươn tay sờ chiếc phượng trên đầu, thể hiện rõ thân phận.

“Theo lý, muội nên gọi tẩu một tiếng tẩu tử?” Nàng cười ôn nhu, chu sa đỏ thắm dưới ánh mặt trời càng thêm phi thường chói mắt.

“Tùy ý.” Vô nghĩa, người đương nhiên phải gọi ta một tiếng tẩu tử rồi. Trừ phi, lão công ta nạp người làm thiếp.

“Nếu đã là tẩu tử, có mấy lời muội không thể không nói.” Nàng ghé sát tai ta, không có hảo ý nói, “Vương gia từ khi từ trong cung trở về, đã đi tìm một nữ nhân. Nghe đám nha hoàn lắm mồm nói, hôn nay lúc quét dọn ngoại thất của hắn, đã phát hiện trên giường hắn có vết máu. Nếu không phải nhìn nhầm, hẳn là lạc hồng của nữ nhân.” Muốn gì? Kiểm chuyện ly gián sao.

Ta khẽ nhú� đôi mày thanh tú, cực kỳ ám muội đáp, “Đêm qua, bản vương phi cùng vương gia nhất thời nổi hứng, trong tân phòng vui đùa quá trớn. Vui đùa chạy tới cả phòng ngủ của hần, một đêm xuân tiêu, biểu muội có ý kiến gì à?”

Ở trước mặt phong lưu công tử ta diễn trò? Đúng là chán sống.

Nàng cười vô cùng xấu hổ, “Hóa ra là hiểu nhầm, đều do bọn hạ nhân lảm lời, khiến muội tin lầm những lời nhảm nhí.”

“Hạ nhân dù sao cũng là hạ nhân, biểu muội đây đường đường là quận chúa, đừng để mất thân phận.” Cầm theo hộp gấm, ta đi thẳng vào nội viện vương phủ, hung hăng vứt mai ngọc phù lại phía sau.

Đường đường là thái tử đẳng đệ nhất mưu sĩ, người tưởng ta ngu ngốc sao?

Đêm tân hôn ngày thứ hai, Hoàng Phủ Viêm cũng không để ta độc thủ khuê phòng. Màn đêm vừa buông xuống, hần đã giống trống khua chiêng đến nơi ở của ta – linh lung các (nghe nói tên này là hoàng phủ viêm đặc biệt đặt cho ta), mục đích của hần rất đơn giản, chính là muốn cho cả thế giới biết hai chúng ta là phu thê ân ái.

Khi hần tới, ta vẫn còn đang nằm trên giường say sưa ngủ, dự định đêm nay dạo chơi vương phủ một phen.

Nhớ tới mình vẫn chưa mang khăn che mặt, ta cuống cuống bò ra khỏi giường, nắm lấy cái khăn che trước mặt.

Phục trang thỏa đáng, hần cũng vừa tiến vào. Vừa vào tới cười, lập tức bày ra nụ cười mê chết người không cần đèn mạng, “Ái phi, có nhớ ta không?” Tên này chưa bao giờ cười, hần lộ vẻ tươi cười thế này rõ ràng là làm bộ. Vậy mà người ngoài lại cho rằng chúng ta phu thê ân ái, quả thật là đầu óc có vấn đề.

“Đương nhiên nhớ rồi.” Ta thuận thế tựa vào người hần.

Hần không chút khách sáo ôm ta, nhìn đám nô bộc phía sau ra lệnh, “Đóng cửa, các người lui xuống hết đi.”

Ma ma, nha hoàn nghe thế, tất cả đều lui xuống cả.

Bọn họ vừa đi khỏi, hần lập tức buông ta ra, thản nhiên nói, “Xin lỗi, mạo phạm người rồi.”

“Không sao.” Ta ngồi xuống ghế, “Người không cần tới đây, chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa thôi mà.”

“Chúng ta vừa mới thành thân, nếu như ta không đến, nghe nhất định sẽ trở thành trò cười cho người khác, ngay cả nô bộc trong phủ, cũng không xem trọng người.”

Ta sững sốt, không ngờ từ miệng hần lại nghe được một đáp án thế này. Rót cho hần một chung trà, ta thở dài một tiếng, “Vương gia, người đúng là người tốt.” Đầu năm nay, người tốt như hần không còn bao nhiêu người.

Hần đưa tay tiếp nhận, nhưng đặt nó lại lên bàn, “Nghe nói người pha trà rất ngon, chi bằng, pha cho ta một chén.”

“Được.” Ta đáp, sau đó đứng lên căn dặn tiểu lan chuẩn bị trà cụ.

Tiểu lan lên tiếng trả lời, sau đó đi chuẩn bị. Nha đầu kia thông minh lanh lợi, trung thành hộ vệ, mang nàng đến vương phủ quả thật không lầm.

Ta bưng chén trà mà hần chưa kịp đựng tới lên, “Ta đã quen một sống vắng lặng một mình, không cần người hầu hạ, những nha đầu ma ma đó, bảo họ đi đi.”

“Được.” Hần lập tức đồng ý.

Tiểu Lan nha đầu rất nhanh mang bộ trà cụ đến, cùng với trà ngon công phẩm thượng hạng.

Ta thành thạo ngâm vào nước trà, thuận tiện cùng hần nói chuyện phiếm, “Nếu không ngon, mong người thứ lỗi.”

“Sao lại không ngon? Ta đã nghe thấy hương thơm ngào ngạt rồi.” Hấn hít sâu một hơi, chứng minh hấn không hề nói dối.

Ta cười cười, “Người không cảm thấy như vậy rất tốt sao? Làm tri kỷ, tốt hơn làm phu thê nhiều. Nếu như trước đó chúng ta không có giao dịch, bây giờ cũng không thể dưới trăng phẩm trà rồi.” Gạt đi hết mọi ân oán oán, ta đối với hấn rất có thiện cảm.

Hấn gật đầu, tán thành nói, “Phải, nếu như người là thê tử của ta, e rằng ta sẽ rất ghét người.”

“Đây, ném thử đi.” Ta đưa cho hấn một chén trà thơm, “Hôm nào rảnh rồi, ta làm vài món điểm tâm cho người ăn thử.”

“Được.” Hấn cúi đầu uống trà, đáy mắt xẹt qua một tia khó xử, “Ta...”

“Có chuyện gì xin cứ nói thẳng, chúng ta là bằng hữu mà.” Ta cũng bưng một chén trà lên thưởng thức.

Hấn ngập ngừng một lát, “Đêm qua ta nhận sai người, nàng không phải phượng công tử.” Đương nhiên là nhận nhầm người rồi, Phượng công tử đêm qua bị người gài bẫy, rảnh rồi làm loạn với người sao?

“Vậy sao, thế người định làm thế nào?” Ăn cũng đã ăn rồi, hấn rút cuộc muốn sao.

Bản cô nương đường đường là nữ nhân thời hiện đại, tuyệt đối không cho phép những việc bội tình bạc nghĩa xảy ra trước mắt mình.

Hấn chần chờ một lát, sau đó mở miệng, “Cho nàng một khoản tiền, bảo nàng đi đi.”

Ta buông cái chén xuống, lẳng lặng nhìn hấn, “Người cho rằng tiền có thể giải quyết mọi vấn đề sao?” Tiền? Hấn xem người ta là bán mình ** sao?

“Ta là...” Hấn lén lút liếc mắt nhìn ta, “Ta là... Đoạn tỵ, đêm qua là hiểu lầm... Ta uống say.” BẠN bè quả nhiên đủ thâm thiết, ngay cả loại chuyện ** này cũng đem ra chia sẻ.

Ta biết là hấn uống say, nếu không phải hấn uống say ép buộc người ta, cô nương thanh thanh bạch bạch người ta dựa vào cái gì theo hấn? Ở đây là cổ đại, không lưu hành **.

“Đoạn tỵ? Người có lộn hay không? Huynh đệ à, người đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi, chưa từng cùng với nữ nhân sao? Đoạn tỵ? Nếu như đoạn tỵ, sẽ không phát sinh chuyện đêm qua.” Cái gì mà đoạn tỵ, rõ ràng là thấy phượng công tử xinh đẹp, sắc tâm nổi lên.

“Phỏng chừng người từ năm mười sáu mười bảy đã không còn là xử nam rồi, nếu như người thật sự đoạn tỵ, sao mấy chục năm nay không phát hiện ra?” Nam hài tử gia đình quyền quý ở cổ đại, đến một độ tuổi nhất định đều phải trải nghiệm, theo ta phỏng đoán, lão huynh này từ năm mười bảy tuổi thì đã thất thân rồi.

“Nói thì nói vậy, nhưng ta thật sự thích Phượng công tử.” Hấn gục đầu xuống, giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện.

“Chuyện về Phong lưu công tử ta cũng có nghe qua, nghe nói hấn còn có một vị muội muội, Phượng cô nương quốc sắc thiên hương, lanh lợi hoạt bát, thông minh tuyệt đỉnh, nho nhã cao quý, giống hấn như đúc. Có phải người thích muội muội hấn, nên nảy sinh ảo giác hay không. Nói một cách đơn giản hơn, chính là người thích nữ nhân có tướng mạo tính cách như vậy.” Ta đây đúng là nói dối không chớp mắt điển hình, phượng công tử không hề có muội muội.

Trầm mặc một lúc lâu, hấn ném cho ta một câu, “Ta cũng không biết.”

Ta hết sức đồng tình vỗ vỗ vai hấn, “Hôm nào đưa vị cô nương đó đến cho ta xem, ta giúp người xem xét.” Hấn thích Phượng Nhi, là việc nằm ngoài dự tính của ta, hoàng phủ viên là người tốt, ta không muốn tổn thương hấn. Nếu hấn có thể tìm được một nữ tử tốt, trong lòng ta sẽ thấy dễ chịu hơn.

Hấn cười khổ, “Hôm nào cũng đem vị kia của người tới đây, ta muốn biết tam đệ ta thua ở chỗ nào.”

Ta sáng khoái gật đầu, “Không thành vấn đề.” Muốn gặp gian phu của ta? Được, tùy thời gọi đến.

(1) Tiểu lí tàng đao: trong nụ cười ẩn chứa cây đao. Ý chỉ người nói ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng tính toán, nham hiểm, không phải có thiện ý.

61. Q.2 - Chương 5: Nàng Là Ai?

Hoàng Phủ Viêm ở trong phòng ta nán lại đến nửa đêm, mãi đến khi nô bộc nha hoàn trong phủ đi chìm vào giấc ngủ, hắn mới lén lút bỏ đi.

Nhìn động tác vụng trộm lén lút kia của hắn, ta vừa buồn cười vừa cảm động. Đường đường một vị vương gia, nếu không phải vì ta, cũng không cần làm những ra những hành vi của loài sâu mọt như vậy.

Có thể gã ột nam nhân như thế, quả thực vô cùng hạnh phúc, chỉ có điều... lòng ta đã có một người. Nếu không phải yêu Phong Vân, ta nghĩ mình thật sự sẽ gả cho hắn.

Thấy hắn rời đi, ta nhanh chóng đóng cửa lại, thay bộ y phục dạ hành được giấu dưới đáy rương, ‘thái đao’ vắt ở bên người, tiêu sái nhảy lên nóc nhà.

Ta không muốn làm kẻ thù của hắn, thế nhưng chúng ta ai vì chủ nấy. Thế giới này có rất nhiều điều bất đắc dĩ, ta và hắn không thể chân chính là bằng hữu, cũng là một trong những điều bất đắc dĩ kia.

Với ta mà nói, Viêm vương phủ không phải chỗ nào xa lạ. Dùng thân phận Phượng công tử ra ra vào vào là chuyện thường ngày, Dạ Phượng nửa đêm canh ba thăm viếng đã là lệ cũ. Sáng thăm tối viếng, thăm thăm viếng viếng không biết bao nhiêu lần, ngay cả nhà vệ sinh của Viêm vương phủ nằm đâu, ta đều có thể tìm được. Vì có gì mà tìm khắp nơi, hết lần này tới lần khác đều không tìm gặp tàng bảo đồ, thực sự là bực mình quá a.

Tên Viêm vương này quả thực có đôi khi rất ngốc, nhưng cũng có lúc khôn khéo vô cùng. Hắn có thể giấu tàng bảo đồ ở nơi nào đây? Chắc chắn, chỉ là một tấm bản đồ, lại khó tìm thế á. Nếu như giấu ở mấy chỗ như thư phòng hay ngọa thất, ta sẽ dễ dàng tìm ra. Nhưng nếu giấu ở mấy nơi loạn thất bát nhao nào khác, ta phải tìm ở đâu bây giờ? Vương phủ bao la, tàng bảo đồ lại quá bé nhỏ, cho dù hủy đi cũng không nhất định sẽ tìm được.

Miên man suy nghĩ hồi lâu, ta vô thức đi tới trước cửa thư phòng của hắn.

Tìm những thứ quan trọng đều phải bắt đầu từ thư phòng, đây là thông lệ. Dưới tình huống không còn cách nào khả thi, ta đành khuôn sáo làm theo thông lệ. Trước tiên cứ theo thông lệ mà làm, tìm không được thì lại tính sau.

Lặng lẽ đẩy cửa ra, một luồng ánh sáng yếu ớt thu hút sự chú ý của ta. Ta vội nấp mình vào cánh cửa, ẩn bên ngoài. Kỳ quái, sao lại có ánh nến ở đây? Lúc này, Viêm vương đang ra nên đi hầu tân sủng của hắn, không thể đến đây được.

Bản nhân một thân trang phục Dạ Phượng, cho dù bị thấy thì đã sao? Ai sợ ai nào?

Ta trấn định tinh thần, lặng lẽ đi vào, sau đóng cửa lại.

Thanh âm đóng cửa đã làm khuấy động người đang tìm kiếm vật gì trước thư trác, ánh nến vụt tắt, ta chợt nghe thấy một thanh âm trầm thấp của nữ tử, “Ai...” Sau lời nói, kiếm quang lạnh lùng cũng theo đó lóe ra.

Ta vội vàng thối lui mấy bước, dùng ‘thái đao’ ngăn chặn kiếm của nàng, “Giết người a?”

Đối phương không lên tiếng trả lời, bảo kiếm lạnh băng băng vẫn không chút lưu tình thẳng hướng về phía ta. Bộ dáng này, xem ra không giết được ta thì không bỏ cuộc.

Người bất nhân, ta đương nhiên cũng bất nghĩa. Lăn lộn giang hồ nhiều năm thế này, nàng cho rằng danh tiếng của ta là do xin cơm mà có sao?

Rất hiển nhiên, đối phương cũng không phải hạng bất tài. Qua mấy hiệp, chúng ta đánh đến bất phân thắng bại.

Thư phòng chật hẹp, không thể thi triển võ nghệ, ta thắng thần đẩy cửa chạy ra ngoài, dụ nàng đuổi theo. Quả nhiên, nàng không hề có ý định buông tha ta, vội vã đuổi ra ngoài.

Nhờ ánh trăng, ta có thể nhìn rõ bộ dạng của nàng. Nàng một thân y phục dạ hành, lụa mỏng che mặt, trang phục đúng tiêu chuẩn của tiểu thâu thích khách thời cổ đại.

“Người là Dạ Phượng?” Rất hiển nhiên, nàng cũng nhìn rõ được ta. Xem ra, Dạ Phượng ta quả thật danh chấn giang hồ nha. “Làm sao người biết?”

“Nhìn trang phục kia liền biết.” Nàng soạt một tiếng thu hồi bảo kiếm chấp ở sau người, “Người tới làm gì?” Trang phục này của ta nổi tiếng thế ư? Sao ta lại không biết nhỉ.

“Ta chưa hỏi người người lại hỏi ta?” Chỗ này là nhà ta nha, ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, liên quan gì tới nàng.

“Cáo từ.” Nàng lạnh lùng xoay người, không muốn tiếp tục dằng dặc với ta.

“Khoan đã, bên trong đã bị chúng ta làm cho rối loạn, ngay mai bị phát hiện thì phải tính sao?” Muốn một mình ta chịu tiếng xấu thay người, không có cửa.

Nàng nhún nhún vai, “VẬY cùng nhau dọn.”

“Cũng không tệ lắm.” Đầu năm nay, tiểu thâu cũng không dễ làm nha. Lật tung đồ đạc của người ta, còn phải tự mình dọn dẹp.

“Bán cho người một nhân tình.” Nương theo giọng nói của nàng, một phong thơ bay đến.

Ta dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, “Là cái gì?” Hồ nghi liếc mắt nhìn phong thơ trong tay, lấy thứ bên trong ra.

Giấy trắng mực đen, dưới ánh trăng trở nên rất rõ ràng.

Nội dung trong thư khiến ta đồ đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn như cũ vờ như không mấy quan tâm, “Người đưa ta thứ này làm gì?”

Nàng cười cười, “Hạ cô nương không phải là người của thái tử sao?”

Ta mất phượng khê chớp, “Người cũng là người của thái tử?” Nói như vậy, hai chúng ta là bạn cùng đường rồi?

“Ta cùng thái tử một chút quan hệ cũng không có, chỉ có điều chủ tử nhà ta, cùng Hạ cô nương thâm giao không nhỏ. Lá thư trên tay người, chính là dự định đem về giao cho chủ đi đi lấy lòng Hạ cô nương đó.” Nàng đúng là không khách khí, ngay cả chuyện này cũng nói với ta.

“Chủ tử nhà người?” Kỳ quái, chủ tử nhà nàng rốt cuộc là ai? Ta có quen sao?

“Xin lỗi, không tiện nói cho người biết chủ tử nhà ta là ai.” Tiểu cô nương này cũng không tệ, cũng biết ta muốn hỏi cái gì.

Ta thờ ơ xoay xoay phong thư trên tay, “Làm sao ta biết người có phải người của tam gia không, nếu như những việc viết trong thư này là giả, ta thực sự không gánh vác nổi nha.”

“Ta không nhàm chán như vậy, tin không tùy người.” Nàng đi vào thư phòng, “Mau qua dọn dẹp đi.”

“Trả về chỗ cũ.” Ta đem thư hàm biến thành đĩa bay bắn qua, “Tránh đá thảo kinh xà.” Trộm phong thư này, tam gia đáng nhất định sẽ có phòng bị. Có những bí mật, chỉ cần nhìn là được, không nhất thiết phải lấy đi.

“Đá thảo kinh xà là gì?” Đá thảo kinh xà mà cũng không hiểu, không biết chủ tử ngu ngốc của nữ nhân ngu ngốc này là ai?

“Trả lại chỗ cũ, không được lưu lại chút vết tích gì. Mặc kệ là thật hay giả, nhân tình của người, Dạ Phương ta cùng thái tử đăng ghi nhớ trong lòng.” Ta cũng đi vào thư phòng, cùng nàng bắt tay dọn dẹp.

Một đêm này, có chút ngoài ý muốn. Trở lại Linh Lung các, nằm ở trên giường, ta vẫn còn suy nghĩ không biết nữ nhân đó là ai? Rốt cuộc nàng, là ai chứ? Còn chủ tử của nàng, lại là thần thánh phương nào?

Vì để chứng minh hai ta phu thê ân ái, ta cùng Hoàng Phủ Viêm vẫn như cũ dùng điểm tâm với nhau. Ăn điểm tâm xong, ta đại giá quang lâm hiệu sách Bát Quái. Không phải để đập đồ hay là nghe kể chuyện, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì muốn nghe kết quả.

Bỏ ra mười vạn lượng, ta cũng không tin không tra ra được tung tích của Phong Vân công tử.

Bước vào hiệu sách Bát Quái, người đứng ở quầy thu tiền không phải Phương Tam, mà là lão già gian manh xảo quyệt Phương Đại, “Phương Đại thúc thúc, sao chỉ có mình thúc ở đây, Phương Tam thúc thúc đâu rồi?” Hai mắt ta híp lại thành một cái khe, giống như trăng non. Bởi vì lão không thể nhìn thấy không mặt thật của ta, ta đành dùng đôi mắt để biểu đạt tâm tình.

“Phương nha đầu, sao ngươi lại tới đây nữa rồi.” Phương Đại nghiêng người tựa vào bên cạnh bàn, cười gian xảo.

“Đại thúc thúc, ta đến hỏi thăm chút chuyện của Phong Vân.” Trực tiếp đi vào vấn đề, không cần khách sáo với hắn.

Hắn từ dưới quầy lấy ra một phong thư, “Cầm về từ từ mà xem.”

“Đa tạ.” Đã sớm chuẩn bị xong xuôi cả rồi? Hiệu sách Bát Quái năng suất làm việc quả thật không tệ.

“Có muốn ngồi xuống một lát, ăn chút gì đó không, ta không lấy tiền.” Không biết gần đây xảy ra chuyện gì, mọi người trong hiệu sách Bát Quái đều trở nên rất khách khí.

Ta vừa nói một tiếng được, liền thấy trong đại sách có người lấy ra một tờ giấy gì đó nghiên cứu, ta dùng cầm chỉ chỉ, đó là cái gì? Chuẩn xác mà nói, kia chính là giấy báo.

Ngoại trừ người nọ, còn có rất nhiều người nghiên cứu.

Phương Đại tươi cười đưa cho ta một tờ, “Gần đây trên giang hồ xuất hiện một thứ báo chí, ghi chép lại những việc trong võ lâm, gọi là “Tiểu Ngạo Giang Hồ” vừa mới ra đời, rất thú vị nha, người cũng xem thử đi.”

Ta có thể xuyên không, còn có chuyện gì không thể xảy ra nữa? Nếu có người nói với ta nàng là xuyên không tới, ở cổ đại này kinh doanh báo chí, ta tuyệt đối vô cùng tin tưởng, “Thúc rất hiểu trò chơi báo chí này, không lẽ thứ này là do hiệu sách Bát Quái làm ra không?”

“Là Cái Bang.” Hắn cười giải thích, “Báo chí vừa mới phát hành, Cái Bang hi vọng hiệu sách Bát Quái chúng ta có thể hợp tác, cùng nhau kiếm tiền.”

Đáp án của Phương đại đã xác minh được suy đoán trong lòng ta. “Tiểu Ngạo Giang Hồ” quả nhiên là do Cái Bang làm.

Ta nhìn thoáng qua, thấy trong ban biên tập có hai chữ Lăng Sương. Trên môi bất giác vẽ ra một nụ cười bất biến.

Tiểu sư muội, quả nhiên muội đã tới rồi. Thật trùng hợp, đừng nói với ta ta nhận sai người nữa nhé.

“Không tệ chút.” Lão không quên chú tâm đến nụ cười trên khóe môi ta.

Ta ngẩng đầu lên trừng mắt, “Thúc trở thành người nói hộ Cái Bang từ bao giờ vậy?” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Hiệu sách Bát Quái không những là nơi nổi tiếng nhất kinh thành, mà còn là chỗ trú danh nhất võ lâm, có hiệu sách Bát Quái ủng hộ, người trong giang hồ, quan to hiển quý, hay bá tánh bình dân đều sẽ biết đến sự tồn tại của thứ tiêu khiển gọi là báo chí này. Báo chí giá cả rất thấp, không bao lâu sau, nhất định sẽ trở thành một trong những thứ giết thời gian không thể thiếu của người dân trong nước. Thậm chí, có thể đi xa ra ngoại quốc.

Phượng Đại cười hắc hắc, “Phó bang chủ Cái Bang tự mình tới đây, ta cũng nên nể mặt mấy phần.”

“Có thể để ta gặp hần không?” Thuận tiện giúp Cái Bang một chút,

Trong ba tỷ muội chúng ta, ta là người may mắn nhất. Khi ta tới đây, Thanh Nhã cái gì sắp xếp ổn thỏa cho ta. Lăng Sương thì không được như vậy, trở thành thủ lĩnh của một đám khát cái, muốn gây dựng sự nghiệp thật sự không dễ dàng.

“Không thành vấn đề.” Phượng Đại hào sảng đáp ứng.

“Phượng Ngự Thiên có ở đây không? Gọi hần ra, ta có việc muốn bàn với hần.” Nếu như Lăng Sương này thật sự là Lăng Sương kia, Phượng Ngự Thiên hần không muốn hợp tác cũng phải hợp tác. Cho dù không thu hồi được vốn, cũng phải làm.

“Chủ tử đang ở bên trong nghị sự, ta đi gọi.” Phượng Đại vui cười hớn hở ung dung rời khỏi quầy hàng.

“Nếu hần đang bận, vậy thôi đi.” Nếu như đang họp, xem ra là chuyện lớn rồi.

“Phó bang chủ Cái Bang đang nghỉ ngơi ở hậu đường, ta đưa người qua đó.”

Được Phượng Đại dẫn đường, ta lần thứ hai tiến vào hậu đường của hiệu sách Bát Quái. Tuy rằng trời đã vào thu, nhưng nơi này vẫn xinh đẹp như cũ.

Cho dù là ngự hoa viên nơi cung đình, cũng chưa chắc có được cảnh sắc tuyệt đẹp thế này.

Đi qua mấy phần hoa cỏ trong hoa viên, ta nhìn thấy một nhóm ba người như hung thần ác sát đang bước ra từ bên trong, ta kéo kéo y phục Phượng Đại, “Bọn họ là ai?” Thoạt nhìn giống như thổ phỉ.

“Bọn họ chính là thủ hạ của chủ tử Đắc Lực Càn Tương.” Phượng Đại cười cười nghênh đón, chào hỏi ba người bọn họ, “Chư vị tướng quân, gần đây vẫn khỏe.”

Ba người họ tựa hồ rất tôn trọng Phượng Đại, đồng thanh nói, “Phiền đại tiên sinh quan tâm, chúng mạt tướng rất khỏe.” Ặc... Nghe khẩu khí của bọn họ, có chút không thích hợp á.

Một người trong đó liếc mắt nhìn ta, “Nàng là ai?”

“Nàng a...” Phượng Đại ý vị sâu xa liếc mắt nhìn ta, “Mẫu thân của thiếu chủ.”

“Cái gì?” Ta ngây ngẩn cả người, “Ta từ khi nào trở thành mẫu thân của thiếu chủ các người?” Ta quen biết thiếu chủ nhà bọn họ sao?

Hần cười nham hiểm, “Người cùng chủ tử nỗ lực sinh, không phải sẽ có sao.”

Ba tên thổ phỉ nghe thấy lời Phượng Đại, lập tức cung kính nói, “Chủ mẫu.”

**, ta từ khi nào trở thành chủ mẫu của bọn họ?

“Người nhỏ tiếng một chút, nàng nhu nhu nhược nhược thế này, bị hù sợ chạy mất thì sao?” Một người trong đó xoa đầu trợn mắt.

“Người còn lớn tiếng hơn cả ta.”

“Ánh mắt người thật là kinh khủng.”

“Ta không nhu nhược như vậy.” Bị ánh mắt hay giọng nói hù cho phát sợ? Bọn họ xem ta là tiểu hài tử ba tuổi à.

Ba người họ vô cùng ăn ý bật cười ha hả, “Cáo từ.”

Ba người mặc dù bỏ đi, nhưng lại khiến ta hoài nghi không ngớt. Nhất định có, có rất nhiều chuyện.

Hần không giống như phó bang chủ Cái Bang, ngược lại giống như văn nhân mặc khách, đây là cảm nhận đầu tiên sau khi ta nhìn thấy vị phó bang chủ Cái Bang này.

Nam tử một thân thanh sam, ôn văn nho nhã.

Ta chân thành đi đến sau lưng hắn, hơi mỉm cười, “Người chính là Trần Mặc tiên sinh.” Hắn tên cũng như người, cả người tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Trần Mặc quay đầu, thần tình đạm mạc liếc mắt nhìn ta, “Cô nương là ai?”

“Ta họ Hạ, biệt danh Dạ Phượng. Người có thể gọi ta là Hạ cô nương, cũng có thể gọi là Hạ cô nương.” Ta ưu nhã đi vào trong đình, ngồi trên ghế đá.

Cũng vì bản thân trên giang hồ rất có danh tiếng, giọng điệu của hắn cũng dịu đi rất nhiều, “Dạ Phượng cô nương, ngưỡng mộ đã lâu.”

Ta nhàn nhạt cười, chấp tay nói, “Không dám.”

Hắn ngập ngừng một chút, “Chẳng hay Phượng cô nương đến đây là vì...”

“Tiên sinh đã từng nghe Lăng Sương đề cập tới ta chưa?” Ta không dám nói thẳng ra, từng bước một thăm dò.

Trần Mặc khẽ gật đầu, “Dạ Oanh, Dạ Phượng, Phi Ứng song hùng. Dạ Oanh, Dạ Phượng, Ngưng Sương, vô lâm tam tuyệt.”

Phi Ứng song hùng quả nhiên có thật, nhưng còn vô lâm tam tuyệt... Chúng ta không phải vô lâm tam tuyệt, mà là hắc đạo tam tuyệt.

“Chuyện của Lăng Sương muội tử cũng là chuyện của ta, nếu có gì sai khiến, Dạ Phượng có chết trăm lần cũng không từ chối.” Biết Phi Ứng song hùng, vô lâm tam tuyệt, không phải Lăng Sương muội tử mới là lạ.

Trần Mặc cười cười, “Cô nương là tỷ tỷ của bang chủ, làm sao ta dám sai khiến?” Người này cười lên trông đẹp vô cùng, hơn người quý khí trên người cũng không giống phàm nhân, tuyệt đối không phải con cái của gia đình tầm thường, càng không phải là một tên khất cái.

Người này... có hơi quái lạ, sau này, ta nên nhắc nhở Sương nhi chú ý hắn mới được.

“Người có việc cần nói với Phượng tiên sinh, ta đi trước.” Tạm thời không biết nội tình của hắn, không thể tiết lộ quá nhiều việc với hắn. Hết thấy mọi việc, chờ đến đại hội vô lâm gặp lại Lăng Sương sẽ bàn sau.

62. Q.2 - Chương 6: Tình Nhân Của Lão Công

Xem qua tài liệu Phượng thúc thúc gửi cho ta, quả thực hắn đã xử lý mọi việc vô cùng thỏa đáng.

Phụ thân mẫu thân của Phong Vân, đều có lai lịch rõ ràng rành rành. Ngay cả danh sách thân thích bạn bè của họ, cũng được đính kèm theo.

Những năm hắn bị đưa đi đó, đã theo một kẻ vô lâm tiền bối học võ. Thuận tiện gửi kèm luôn sự tích cuộc đời của lão tiền bối kia, tỉ mỉ đến mức đã phải tròn xoe mắt.

Không có gì đáng nghi ngờ, nhưng sao ta cứ cảm thấy không yên tâm?

Ai, e rằng bản thân mình quá đa nghi rồi. Chuyện này dừng ở đây thôi, trước mắt trọng tàng bảo đồ mới là việc quan trọng nhất.

Sau ba ngày kết hôn, lại tới ngày quy trử (1). Ta cùng Hoàng Phủ Viêm lại tiếp tục vỡ tường phu thê ân ái, lừa gạt người trong thiên hạ đến xoay vòng vòng.

Sau ngày quy trử, ta ngược lại ngoan ngoãn ở trong vương phủ, bắt đầu cuộc sống trong vương phủ.

Ban ngày thì đi dạo loanh quanh vương phủ, đêm đến lại vượt nóc bằng tường tìm kiếm khắp nơi.

Nửa tháng sau, hơn phân nửa sân vườn trong vương phủ đều được ta viếng thăm qua cả, chỗ nào đặt mấy chậu hoa ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ đáng tiếc là, không tìm được thứ ta cần.

Sau giờ Ngọ hôm đó, ta vẫn tiếp tục đi dạo xung quanh vương phủ.

Khi đi đến khu vườn của Hoàng Phủ Viêm, ta dừng bước.

Gió mùa thu rất lạnh, ta tiện tay vớ lấy chiếc khăn thêu ném một cái, chiếc khăn lập tức theo gió bay đi.

Có chiếc khăn thêu làm cớ, ta đường đường chính chính tiến vào bên trong.

Gần nửa tháng nay, Hoàng Phủ Viêm ngày nào cũng ở lại chỗ này. Nghe nói, có một mỹ nhân ở đây hầu hạ hắn. Bọn ta đã từng nói qua với nhau, ban ngày ta mặc sức đi tới đi lui. Ban đêm, ta không dám tới. Võ công của hắn rất cao, có thể nói là ngang ngửa với ta. Nếu để hắn phát hiện, chẳng khác chi đã thảo kinh xà.

Vừa bước vào khu vườn tên gọi ‘Xuân Thu’ này, một nha hoàn bỗng nhiên xuất hiện cản đường của ta, “Người là ai?”

“Còn người là ai?” Vương phủ khi nào đến phiên nàng làm chủ?

Tiểu nha hoàn lạnh lùng giương mắt, thần sắc bất thiện nhìn ta, “Ta là Đại Nhi, nha hoàn của Linh Linh tiểu thư, nếu người muốn ức hiếp người, hỏi qua ta trước đã.”

Linh Linh? Vị cô nương đó tên là Linh Linh? Linh Linh, tên rất hay.

Hay ột nha hoàn trung thành hộ chủ, “Người vì sao cho rằng ta sẽ ức hiếp nàng?” Ta khoanh tay trước ngực, nửa cười nửa không.

“Nhìn y phục của người, nhất định là thê thiếp của vương gia. Người đến gặp tiểu thư, nhất định không phải có ý gì tốt.” Tiểu nha hoàn này trên người toát ra ngạo khí, ta thích.

“Ta là vương phi, có điều người cứ yên tâm, ta không phải tới ức hiếp nàng.” Ta còn cầu cho Linh Linh kia có thể thay ta giữ được trái tim của Viêm vương, sao lại có thể làm khó làm dễ nàng?

“Vương phi?” Đại Nhi thần sắc đại biến, “Linh Linh tiểu thư là người tốt, vương phi đừng ức hiếp người.”

“Người theo nàng cùng lắm chỉ được nửa tháng, lại có thể thề chết bảo hộ, xem ra nàng nhất định là một nữ tử tốt.” Đây là ta thật lòng nói, nha hoàn mặc dù là tỷ là nô, nhưng cũng có tình cảm của mình. Đại Nhi bảo vệ Linh Linh như vậy, có thể thấy nàng là một nữ tử tốt.

“Vương phi nói thật sao?” Nét mặt Đại Nhi bắt đầu giãn ra, nhưng thái độ nghiêm túc cũng không giảm mấy phần.

“Để ta vào xem sao.” Nếu như thật sự là một nữ tử tốt, ta có thể nhường lại vị trí vương phi này.

Đại Nhi ngừng một lát, “Để ta đưa ngài đi.”

Ta xua xua tay, “Không cần.” Để nàng dẫn đường, ta làm sao có cơ chạy loạn khắp nơi?

“Từ khi tiểu thư ở lại chỗ này, ngày nào cũng có người tới nhục mạ nàng, ta không yên tâm.” Đại Nhi đi theo sau lưng ta, thần tình lãnh ngạo.

Ta chớp chớp mắt, “Vậy sao?” Sao ta không biết nhỉ?

“Tiểu thư con nhà quan lại trong thành, rất nhiều người tới.” Đại Nhi có vẻ không hề sợ hãi ánh mắt lạnh lùng chăm chú đó của ta.

“Dám đến nhà ta nhục mạ người của ta, đúng là chán sống. Sau này tới nữa trực tiếp đuổi đi cho ta, xảy ra chuyện gì ta chịu trách nhiệm.” Buồn cười, bọn chúng có thân phận gì, mà lại dám khi dễ tình nhân của lão công ta.

“Thật sao?” Đại Nhi dường như không tin tưởng lắm.

“Nghe người nói vậy, ta đã hiểu rõ nhân phẩm của những người đó rồi. Loại cặn bã đó, ném ra ngoài cho thanh tịnh.” Thân là một trong kinh thành ngũ thiếu, sức hút của Viêm vương không cần phải nghi ngờ. Trong kinh thành nếu có hăng hà sa số thiên kim tiểu thư ngưỡng mộ hắn, âu cũng là lẽ đương nhiên.

Hắn kết hôn, các nàng nhất định không cam lòng. Có điều, nhà gái lại là Mộ Dung đại tiểu thư, bọn họ chỉ đành buông tay bỏ cuộc. Chẳng qua, bọn họ làm sao có thể không có lòng với vị trắc phi tiểu thiếp kia.

Hôm nay nghe nói Viêm vương thu nạp một nữ tử lai lịch bất minh vào phòng, đương nhiên phải tới nhà tra khảo, ức hiếp cho chết người ta. Về phần bọn họ làm sao biết được chuyện này, vậy thì phải hỏi Mai Ngọc Phù rồi. Nữ nhân Mai Ngọc Phù này, đúng là ác độc.

Đại Nhi diện vô biểu tình gật gật đầu, “Đa tạ ngài.”

“Nữ nhân Mai Ngọc Phù đó chẳng phải hạng tốt đẹp gì đâu, nếu ả đến gặp tiểu thư nhà ngươi thì dừng cho vào. ả có đưa đến cái gì, phải bỏ ngay.” Ta thật sâu thở dài một hơi, “Ta biết, ta nói như vậy sẽ khiến ngươi nghĩ ta đang khiêu khích ly gián. Lúc mới quen biết ả, ta cũng tưởng rằng ả là người tốt. Ngoài miệng luôn gọi ta là muội muội, sau lưng lại tìm cách hãm hại ta.” Bộ mặt đáng kinh tởm đó của ả, ta đã nhìn thấy rõ như ban ngày.

“Ta tin ngài.” Đại Nhi thần sắc ngưng trọng, “Ả đích thực không có ý gì tốt, trong thuốc bổ mang đến cho tiểu thư nhà ta, có bỏ độc được.”

“Cái gì?” Vẻ mặt ta trở nên lạnh lẽo, “Tiểu thư nhà ngươi thế nào rồi? Có nặng lắm không.” Nếu như nàng thật sự mang thai, từ nay về sau ta thoát ly bề khổ rồi.

“Tiểu thư không sao, chẳng qua là sợ hãi một phen thôi.” Sao ta cứ cảm thấy Đại Nhi này có gì là lạ, không giống như một nha hoàn bình thường.

“Để ta vào xem sao, ngươi canh giữ bên ngoài, có người đến cứ việc đuổi đi.” Ta vẫn chưa từ bỏ ý định vào trong xem xét.

Đại Nhi suy nghĩ một lát, sau cùng chọn cách tin tưởng ta. “Vào trong đi.”

Ta cố ý chậm rãi đi từng bước một, nhìn đông ngó tây, âm thầm ghi nhớ địa hình. Đương nhiên, nếu có ai hỏi ta chỉ việc trả lời đang tìm khăn tay là được.

Khi ta vừa rón ra rón rén đẩy cửa vào, đập vào mắt là hình ảnh một nữ tử nhỏ nhắn nho nhã đang ngồi sau thư án, chuyên chú đọc sách. Đường như đọc quá nhập thần, nên ngay cả ta tiến vào cũng không cảm nhận được.

Là nàng? Sao lại là nàng? Ta có nhìn nhầm không? Dụi dụi mắt một lát, ta xác định bản thân không hề nhìn nhầm.

“Linh Linh.” Ta gọi một tiếng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, sắc mặt lạnh lùng, “Ngươi là ai?”

Ta vươn đầu ra ngoài nhìn một lượt, lại lén la lén lút đóng cửa lại, “Linh Linh, là ta.” Ta vươn tay tháo khăn che mặt xuống.

Nàng vội vàng đặt quyển sách xuống, đứng lên, “Tổng tài.”

Ta trừng mắt nhìn nàng, “Ngươi khách sáo với ta như vậy làm gì? Cộng tác lâu như vậy, ngươi thấy ta là loại người câu thúc đó sao?”

Linh Linh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói, “Đại tiểu thư, ta không phải cố ý... cố ý cướp vương gia của ngài.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiểu thiếp của vương gia nghiễm nhiên lại là phó quản lý phòng kế hoạch, tên nhóc kia không phải may mắn vậy chứ?

“Ngày đại tiểu thư xuất giá, người của Viêm vương phủ đến Tê Phụng sơn trang ở lì không đi, nháo nhào nói là muốn tìm Phụng công tử. Xuân Hương tỷ đang trong tình thế bất đắc dĩ, lại thấy ta trùng hợp đi ngang. Ngài cũng biết ta luôn vận nam trang mà, Xuân Hương tỷ thấy ta liền gọi một tiếng công tử, đám nô bộc đó không nói không rằng lập tức đem ta nhét vào trong kiệu đưa đến vương phủ. Ta vừa định giải thích, đám nô bộc kia liền quỳ xuống cầu xin ta cứu bọn họ. Nói là Viêm vương uống say, quát tháo nói muốn gặp ngài, khiến cả vương phủ rối tung rối mù. Lúc đó ta tưởng rằng Viêm vương hoài nghi tổng tài chính là Phụng công tử, cho nên mới làm ầm lên đòi gặp ngài. Hắn uống rất say, căn bản không biết ai là

ai, cứ tưởng rằng sẽ giúp tiểu thư xử lý chút phiền phức không đáng có. Nào ngờ, hấn vừa thấy ta... liền...”
Linh Linh lấp ba lấp bắp, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ hồng lên.

Ta ám muội nháy nháy mắt, “Đem người lột sạch ăn sạch có phải hay không? Tiếp theo, tên nam nhân chết tiệt đó lại đem người cột lên giường, ngày nào cũng ăn?”

Linh Linh họ Bùi, phụ thân nàng Bùi Quang từng giàu nứt tiếng một phương. Đáng tiếc đại ca nàng Bùi Tấn không chịu thua ai, trong một đêm đánh bạc thua hết tài sản của Bùi gia.

Sau khi Bùi gia lụn bại, được Thanh Nhã tìm thấy, để Bùi Linh Linh vào làm việc cho tập đoàn Lục thị.

Bùi Tấn chính là ăn chơi trác táng điển hình, Linh Linh từ năm mười bốn tuổi đã phải nữ cải nam trang lo liệu việc làm ăn của Bùi gia, thủ đoạn kinh thương hết sức phi phàm.

“Đại tiểu thư, ngài ngàn lần vạn lần cũng đừng hiểu nhầm, vương gia chỉ là nhất thời ham vui.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thêm mấy phần sầu não, “Linh Linh biết, ngài và vương gia ân ái vô cùng. Mỗi đêm, hấn đều đến chỗ của ngài.”

“Hấn không phải cùng cùng người ** à?” Gần đây thường thấy trên người lão công nhà ta có dấu hôn, đừng nói với ta là không phải nàng làm nhé.

“Hấn...” Nói đến vấn đề này, Linh Linh mặt lại ửng hồng.

Ta cười ám muội vỗ vỗ vai nàng, “Linh Linh, chỉ cần người thích hấn, mọi việc dễ dàng hơn rồi. Ta và hấn thực sự không có gì đâu, bọn ta chỉ là diễn kịch thôi mà.”

“Thật sao?” Vẻ mặt lộ ra vẻ mong chờ.

Ta trịnh trọng gật đầu, “Bọn ta thực sự không có gì, chỉ là đã diễn phải diễn tới cùng. Nếu như hấn thật sự cùng ta có cái gì, làm sao còn sức mà cùng với người... ha ha... người nghĩ thử xem, nếu như bọn ta thực sự có cái gì, tại sao đêm động phòng lại không ở cùng nhau?” Ta chỉ bái đường vào phòng, nàng mới là kẻ lên giường.

Linh Linh đỏ mặt ngượng ngùng, “Lúc... phấn khích, hấn đã gọi Phượng Nhi.” Vẻ cô đơn ẩn giấu trong ánh mắt.

Ta xoắn xoắn khăn lụa, có chút đăm chiêu, “Xem ra, ta phải nói chuyện rõ ràng với hấn một lần.” Trong lúc ** mà lại gọi tên nữ nhân khác, đối với người dưới thân hấn quả là quá tàn nhẫn.

Bất luận thế nào, đối với Linh Linh, ta đều cảm thấy day dứt.

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ nói rõ ràng với hấn.” Lấy thân phận Phượng công tử, đường hoàng nói chuyện một phen.

Bùi Linh Linh cúi thấp đầu, thì thầm nói nhỏ, “Thật sự có tác dụng sao?”

Ta hào khí ngất trời vỗ vỗ vai nàng, suýt chút khiến nàng bị nội thương, “Yên tâm đi.” Thân là nhân viên của tập đoàn Lục thị, tuyệt đối không thể bị người ta ăn sạch lại bị bỏ rơi. Trước mắt Dạ Phượng ta, ai dám bội tình bạc nghĩa.

Ở lại chỗ Linh Linh ngồi được nửa ngày, nói mấy chuyện loạn thất bát nhao, ta mới chậm rãi trở về Linh Lung các. Nếu như nàng ở lại chỗ này, muốn trộm cái này cái kia thật không tiện ra tay. Nếu tàng bảo đồ bị mất, mọi việc đổ hết lên đầu nàng thì phải tính sao? Ai, sự tình càng lúc càng phức tạp rồi.

“Tỷ tỷ...” Đường lúc miên man suy nghĩ, một âm thanh giòn giã vang lên khiến ta có chút giật mình.

Ta mỉm cười, rất muốn vươn tay xoa xoa đầu nàng, “Lam Nhi.”

Lam Nhi ngẩn người nhìn ta, từ đầu đến chân quan sát thật kĩ.

“Lam Nhi, sao vậy?” Ta vô thức vân vê tóc nàng, yêu thương nàng như mọi khi.

Trùng mắt nhìn ta cả nửa ngày, nàng mới mở miệng, “Tỷ là Mộ Dung tiểu thư...” Giọng điệu của nàng, tràn ngập hoài nghi. Nụ cười trên khóe môi bỗng nhiên cứng ngắt, ta tức thì biến thành pho tượng, “A?” Thăm

rồi, quên mang khăn che mặt rồi. Lam Nhi đi đến bên người ta, vòng qua vòng lại mấy lần, tầm mắt liên tục di chuyển trên người ta, “Phượng tỷ tỷ? Mộ Dung tỷ tỷ, nhị tẩu?”

Ta khẩn cấp lấy khăn che mặt lại, kéo nàng chạy về Linh Lung các, “Ta có việc muốn nói với muội.” Vấn đề này vô cùng trọng đại, nếu như không bỏ chút công phu, tiểu bất điểm tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Vào đến Linh Lung các, ta lập tức đóng chặt cửa phòng, ngượng ngùng cười với nàng, “Muội muội à, đến tìm ta là có việc gì vậy?” Trong lòng ta mãnh liệt đổ mồ hôi, sự tình thật sự nghiêm trọng lắm rồi.

Tiểu bất điểm khả ái nháy nháy mắt, “Muội muốn biết tỷ rốt cuộc là ai?”

“Tỷ tỷ tên là Mộ Dung Tử Lung.” Ta kéo lấy tay nàng, thân mật vuốt ve mu bàn tay, “Có điều muội cũng biết đó, sinh ra trong nhà quan lại, chỉ có thể chờ ngày gả đi.” Lại thở dài một hơi nữa, “Muội muội, tỷ tỷ không muốn cả đời phải sống như vậy. Cho nên, giấu giếm gia đình, nữ cải nam trang ra ngoài buôn bán. Muội quanh năm đều sống trong cung, hẳn hiểu được nỗi khổ này của tỷ.” Ta dùng đôi mắt u uất, đáng thương nhìn chăm chăm nàng, ý đồ tranh thủ chút đồng tình.

Lam Nhi chậm rãi cúi đầu, “Tại sao nữ tử nhất định phải gả cho người khác?”

Thấy nàng có chút lay động, ta tiếp tục châm dầu vào lửa, “Đúng đó, ta rất không cam lòng, một chút cũng không cam lòng.”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ta với ánh mắt chờ mong, “Tỷ tỷ, chúng ta cùng đi có được hay không? Muội cùng tỷ ngao du thiên hạ, làm những việc của nam nhân.” Ặc... Nàng đúng là mơ mộng hảo huyền. Tâm tình thiếu nữ, quả thật như thơ á.

Ta thở dài, bất đắc dĩ nói, “Muội muội, tỷ tỷ không thể đi được.” Kinh thành phồn hoa, có rất nhiều rất nhiều thứ ta không buông tay được.

“Tại sao chứ? Tại sao cứ phải làm vật hi sinh?” Nàng cúi thấp đầu, ưu thương vương đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lam Nhi trước nay luôn vui vẻ hoạt bát, rất ít khi ủ rũ như thế này. Càng huống chi, nàng gần đây rất ít tới tìm ta. Mọi chứng cứ đều nói rõ, nàng gặp phải vấn đề gì nan giải rồi, “Sao vậy?”

Sắc mặt Hoàng Phủ Lam Nhi càng thêm ủ rũ, “Phụ hoàng muốn đưa muội đi hòa thân.”

“Hòa thân...” Ta cao giọng nói, “Muội phải hòa thân? Có lộn hay không. Trong ngũ đại cường quốc đương thời, Thừa Thiên vương triều ta cùng bốn nước kia đều cân tài cân sức, có cần phải hòa thân để duy trì hòa bình không?” Hòa thân? Nói thì dễ nghe như vậy. Trên thực tế, chính là đem nữ nhân đi làm bia đỡ đạn.

Lam Nhi nhà ta khả ái đáng yêu thế này, ta không thể để nàng đi làm bia đỡ đạn.

Lam Nhi khóc đến đỏ mặt, “Nhưng phụ hoàng vẫn khăng khăng nhất mực, nói là gả muội đi muội mới được an toàn.” Lời của Lam Nhi, khiến lòng ta nóng như lửa đốt, tựa hồ như nghĩ ra thứ gì.

Hoàng tử Thừa Thiên nội loạn, vì tranh giành cái ghế của hắc mà làm đến loạn thất bát nhao. Gả Lam Nhi đi, e rằng còn có dụng ý gì. “Lam Nhi, cảm thông cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.” Ta nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Nhưng muội không muốn hòa thân đâu.” Nàng trở tay ôm lấy ta, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nhăn nhó.

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giống như tấm lòng của một người mẹ, “Muội yên tâm, có tỷ tỷ ở đây, nhất định không để muội phải hòa thân.” Ngày nào còn Hạ Tử Lung ở đây, tuyệt đối không để cái chuyện hòa thân làm nhục quốc thể này xảy ra trước mắt.

(1) Quy trử: Sau khi kết hôn ba ngày, tân lang tân nương phải về nhà thăm cha mẹ vợ.

63. Q.2 - Chương 7: Câu Đố Bảo Tàng

Đêm hôm đó, ta giữ Lam Nhi lại vương phủ ăn cơm. Ăn cơm tối xong, Lam Nhi cứ quẩn quít lấy ta, đòi ta nói chuyện với nàng, Hoàng Phủ Viêm sau khi nở một nụ cười quỷ dị, cũng trốn về địa bàn của mình. Trước lúc hắn đi, ta nhìn thấy trong mắt hắn hứng thú và... một chút gấp gáp. Linh Linh nhà ta lẽ nào ngon đến vậy sao? Ăn ngon đến mức giờ giờ khắc khắc đều có thể phát tình? Ai, nam nhân quả nhiên đều cùng một loại, háo sắc.

Ta cùng Hoa Dương công chúa vừa gặp đã thân, nàng bám lấy ta không buông cũng là chuyện vô cùng hợp lý. Cái tên Hoàng Phủ Viêm đó, chỉ mong sao có thể ném được ta qua một bên.

Cùng Lam Nhi nói đông nói tây một hồi, sắc trời cũng đã không còn sớm nữa, ta đẩy nàng trở về rồi đi ngủ. Nha đầu này lúc nào cũng nghe lời ta, ta bảo nàng đến phòng khách ngủ thì nàng thực sự đến phòng khách ngủ.

Vương phủ rất lớn, sợ nàng đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, ta tự mình đưa nàng đi.

Vừa mới từ trong phòng nàng bước ra, ta vô tình phát hiện một bóng người thoáng qua. Bằng bản năng, ta vội vàng đuổi theo hắn. Một thân y phục vương phi trên người thật sự là phiền toái, vướng tay vướng chân. Truy đuổi một hồi, triệt để mất dấu bóng dáng đối phương.

Bị người ta bỏ rơi ta cũng hết cách, đành phải hậm hực quay về Linh Lung các. Vừa mới mở cửa phòng ra, ta lập tức cảm thấy không khí có vị không bình thường.

Mùi vị này, là mùi máu. Ta cúi thấp đầu, ánh mắt tìm tòi trên mặt đất, quả nhiên phát hiện ra dấu vết của một giọt máu.

Có lộn hay không, vết máu dẫn tới chỗ này, chẳng phải là muốn hại chết ta sao?

Vô tình trông thấy máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống, ta nở một nụ cười khó lòng phát hiện, “Bằng hữu trên xà nhà, xuống đây nói chuyện có được hay không.” Ta thông thả chậm rãi ngồi xuống, cầm lấy một cái chén lên, hứng được mấy giọt máu.

“Mộ Dung tiểu thư quả nhiên lợi hại.” Giọng cười lạnh lùng truyền đến, tiếp đó là một cái bóng đen từ trên xà nhà nhảy xuống.

Buông cái chén, ta lãnh đạm cười, “Bị thương ở đâu?”

Dưới ánh nến lập lòe, ta nhìn thấy trên cánh tay nàng hiện ra một đường máu.

Nàng ôm cánh tay bị thương, máu tươi theo khe hở ở các ngón tay nhỏ ra ngoài, “Cánh tay, một vết thương nhỏ thôi mà.”

“Vết thương nhỏ cũng là vết thương.” Ta xoay người đi đến bên giường, từ đầu giường lấy kim sang được ra, “Tới đây, trước tiên thoa thuốc cái đã.” Ta đến vương phủ là có mục đích không thể cho ai biết, kim sang được đương nhiên phải mang theo bên mình.

Nàng do dự một hồi, đến ngồi ở bên ghế.

Ta thành thực xé bỏ y phục của nàng, “Chịu đựng một chút, sẽ đau.”

Nàng gật gật đầu, không đáp một câu. Khi thuốc bột rơi xuống miệng vết thương, thân thể nàng đột nhiên căng thẳng.

“Thả lỏng ra.” Thoa thuốc xong, ta tiện tay xé một mảnh vải trên khăn che mặt, băng bó lại cho nàng.

Tiện tay thắt một cái nơ, máu tươi cũng không chảy ra nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn ta, “Tại sao lại giúp đỡ ta?”

“Đều là người trong giang hồ, ai mà không có lúc gặp nguy hiểm?” Người trong giang hồ, lúc nào chẳng kề bên đao kiếm? Hôm nay ta ra tay tương trợ, hi vọng nàng một ngày nào đó cũng có thể cứu ta.

Nàng đứng lên, lạnh lùng nói, “Ân tình này, ta sẽ trả lại ngươi.”

Ta nửa đùa nửa không nói, “Được thôi, nếu có ngày ta cũng bị thương, hi vọng người có thể cứu ta.” Tuy rằng nói tri ân không cầu báo, nhưng đến khi gặp nguy hiểm, ta hi vọng sẽ có người ra tay cứu giúp.

“Người không hỏi ta là ai? Không hỏi ta đến vương phủ làm gì sao?”

“Nếu người muốn nói sẽ tự nhiên nói, nếu không muốn nói, ta cũng không làm khó dễ người. Ân tình này đối với người cũng chỉ là một giọt nước rơi đầu gối, không dám hi vọng xa vời.” Ta từ trong người lấy ra một cái bình sứ, lấy ra một viên thuốc đưa nàng, “Đây, giảm đau cầm máu, ăn trước đi.”

Nàng gật gật đầu, bước ra ngoài, nói, “Ân tình này của người, ta sẽ ghi nhớ.”

Ta dùng phương thức của người trong giang hồ, ôm quyền nói, “Bảo trọng, ngày sau gặp lại.”

“Cáo từ.” Mở cửa ra, thân ảnh yêu kiều đã biến mất trong màn đêm mờ mịt.

Tiến nàng đi, ta đuổi thẳng người, chuẩn bị thu dọn vết máu trên nền đất. Dù sao ta cũng là một vương phi, trong phòng xuất hiện vết máu chẳng phải là việc gì tốt đẹp.

Vừa mới lau sạch sành sanh vết máu, chuẩn bị trèo lên gác ngủ một giấc, đột nhiên cảm giác được có ai đó từ sau lưng ôm mình.

Cúi đầu nhìn hai tay đang ôm lấy eo ta, ta vô cùng bất đắc dĩ, “Tại sao người lại tới đây? Nửa đêm canh ba xông vào khuê phòng của phụ nữ có chồng, chẳng biết người muốn làm chuyện gì đây.” Người có thể vô thanh vô thức tiếp cận ta chỉ có hai người, ngoài Mộ Dung Phong Vân đang biệt vô tăm tích, chỉ còn tên đầu sỏ gây tội là Phượng Ngự Thiên này đây.

Phượng Ngự Thiên cười khê, rất không an phận liếm liếm vành tai của ta, “Ta đã nói, giữa hai chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi mà.”

“Ta đã để người ăn hai lần rồi, người còn muốn làm gì nữa? Có được ta rồi, ảo vọng đối với ta còn chưa tiêu tan hết sao?” Ta vươn tay ra che trước vành tai, khiến hắn liếm phải lòng bàn tay ta.

Bàn tay che chắn ở đó, xem chừng không chút nào ảnh hưởng đến hứng thú của hắn, “Mềm thật, ta thích.” Vô nghĩa, lòng bàn tay không mềm chẳng lẽ cứng?

“Ta không phải là người bảo thủ, không cho rằng nam nhân đầu tiên của mình là ai thì phải cùng người đó. Nhưng người nên biết, ta yêu phong vân. Bởi vì yêu hắn, ta hi vọng trái tim và con người ta chỉ thuộc về hắn. Hắn là nam nhân đầu tiên ta đời này kiếp này yêu thương, cũng là nam nhân đầu tiên của ta. Ta yêu hắn, rất yêu hắn. Cho dù hắn đi rồi, ta cũng không phản bội hắn. Ta chỉ mong trái tim này, thể xác này, đều hoàn toàn thuộc về hắn. Ta đã có lỗi với hắn hai lần, không muốn có lỗi với hắn thêm lần nào nữa.” Ta đã làm sai, không thể tiếp tục sai thêm lần nữa.

Phượng Ngự Thiên ở bên tai ta nhẹ nhàng phả khí, “Lẽ nào ta không làm nàng mãn nguyện? Cho nên, nàng không quên được hắn.” Bàn tay hắn giống như một con rắn linh hoạt, luồn vào trong vạt áo của ta.

Ta bắt được bàn tay hắn, thở dài một hơi, “Phượng Ngự Thiên, dục vọng và tình yêu là hai chuyện khác nhau. Ta yêu hắn, cho nên khi cùng hắn bên nhau với có cảm giác mãn nguyện, còn lúc cùng người... chỉ là qua loa đại khái vậy thôi. Người cũng có nữ tử mình yêu, đừng nên phản bội nàng. Nếu như thật lòng yêu một người, trái tim người, con người người đều chỉ trung thành với nàng.” Nam nhân này tại sao mãi vẫn không chịu hiểu?

“Ta yêu nàng ấy, nhưng cũng yêu nàng.” Hắn không cam tâm cắn vào cổ ta một cái, giống như ăn kẹo ngào đường, lại cắn thêm cái nữa.

Hành vi được nước lấn tới kia của hắn đã chọc giận ta, giọng nói ta càng thêm băng lạnh, “Có lộn hay không, nói đạo lý với người người không chịu hiểu, chẳng lẽ ta không động thủ người không vừa lòng?” Đừng ép ta có lỗi với Mộ Dung Phong Vân.

“Nàng sợ cái gì, chỉ đùa thôi mà.” Bàn tay hắn thoát khỏi sự khống chế của ta, nhẹ nhàng di chuyển.

Không thể chịu được thêm chút nào nữa, giọng nói ta càng thêm băng lạnh, “Chẳng lẽ người cho rằng ta là nữ tử có thể tùy tiện chơi đùa được sao?”

“Không muốn chơi đùa? Thế nàng muốn sao?” Hấn bắt đầu thoát y phục của ta, từng lớp từng lớp một.

Ta không ngăn cản hấn, mặc hấn muốn làm sao thì làm, “Người cho rằng ta là nữ tử có thể cho người tùy tiện đùa giỡn?” Ta tuy rằng là nữ nhân hiện đại, nhưng cũng biết bốn chữ liêm sỉ lễ nghĩa là như thế nào. Có yêu thì mới có tính (1), sao hấn lại có thể đùa cợt ta như vậy?

Dạ Phương ta là sát thủ trứ danh, là đại tiểu thư của tướng quân phủ, lẽ nào, chỉ dùng để đùa cợt thôi ư?

“Mèo hoang nhỏ, ta không thích nữ nhân lòng tham không đáy.” Ngón tay thô ráp xẹt qua hai gò má của ta, nhưng ta lại không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Một trận gió lạnh thổi qua, ta đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Ngọn gió tiêu điều, khiến cả người ta đau đớn. Bây giờ chỉ mới vào thu, tại sao ta lại thấy lạnh thế này?

Là tâm lạnh sao? Lạnh thấu xương tủy, kết thành một lớp băng dày thật dày.

Dùng hết toàn lực đẩy hấn ra, ta lạnh lùng liếc mắt lườm hấn, không chút tình cảm, “Cút ngay.” Đùa giỡn cái gì? Xem ta là cái gì? Là dân phụ không chịu nổi cô đơn sao?

Hấn bị ta đẩy ra, nhưng ánh mắt nhìn ta vẫn hừng hực lửa, “Mèo nhỏ, nàng làm sao vậy?” Ta hầu như tức chết, hấn lại trực tiếp ngoắc ngoắc ta, không chút e dè.

“Muốn chơi chứ gì? Đến Thiên Hương lâu đi, đến chỗ ôn nhu đó. Mỹ nhân ở đó nhiều vô số kể, muốn chơi thế nào thì chơi.” Ta kiêu ngạo hất cằm, hoàn toàn quên mất bản thân đang **, “Hạ Tử Lung ta, không phải là nữ nhân để cho người đùa giỡn.”

Hấn chậm rãi đi đến bên người ta, cười khê, “Mèo hoang nhỏ à, nàng yêu ta.” Đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua gò má ta, ấm muội vô cùng.

Trong lòng ta chấn động, kích động nói, “Không thể nào.” Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, ta và hấn chỉ là bằng hữu, ta làm sao có thể yêu thương hấn.

Người ta yêu là Mộ Dung Phong Vân, không phải hấn.

“Nàng nói xem, có yêu thì mới có tính, ta đã ăn nàng hai lần rồi, không phải yêu ta thì còn gì nữa?” Hấn dịu dàng ôm ta vào lòng, “Mèo nhỏ à, yêu ta có được hay không?”

Ta lạnh lùng nhìn chằm chằm hấn, “Ta không có, người ta yêu là Mộ Dung Phong Vân.” Không phải hấn, tuyệt đối không yêu hấn, trừ Mộ Dung Phong Vân, ai ta cũng không yêu.

Hấn nhẹ nhàng niết lấy cằm của ta, ép buộc ta đối mặt với hấn, “Lung nhi, nếu như nàng không yêu ta, sao lại ba lần bốn lượt để ta hôn nàng? Ba lần bốn lượt để ta khinh bạc nàng? Quan hệ của chúng ta sớm đã vượt xa bằng hữu, lẽ nào nàng không nhận thấy sao?”

Mỗi câu mỗi chữ, tựa hồ như kim đâm vào trái tim ta.

Muốn quên đi những câu vừa rồi của hấn, muốn tiếp tục lừa mình dối người, nhưng ta không làm được.

Hấn có ta, ta có hấn, bọn ta chẳng lẽ đã...

Trên mặt không có chút cảm xúc nào, bình tĩnh nhìn hấn, “Tại sao người phải nói ra, tại sao không để ta tiếp tục lừa mình gạt người? Tiếp tục như vậy, chẳng phải tốt hơn sao? Chỉ ít, trái tim ta cũng không phản bội hấn.” Giờ này khắc này, ta đã không còn biết phải làm như thế nào.

Hối hận, xấu hổ? Ta không biết, thật sự không biết.

Ta rõ ràng là yêu Mộ Dung Phong Vân, sao lại có thể dối với hấn...

Ngón tay hấn phác họa đôi môi ta, “Ta không muốn nàng tiếp tục lừa mình gạt người như vậy nữa. Sau khi nghe nói ta chỉ đùa giỡn nàng, nàng rất tức giận, phải không? Lúc nàng ở bên ta, chẳng phải cũng chỉ muốn đùa giỡn thôi ư? Ta cũng rất đau lòng, nàng biết không?”

Ta lắc đầu, “Không phải, ta không đùa giỡn người, là tự người tới tìm ta mà.” Là tự hấn tới tìm ta trước, đừng đem trách nhiệm đổ lên đầu ta. Lúc ở bên cạnh hấn, ta luôn nhắc nhở mình hai chúng ta chỉ là bằng hữu.

“Lung nhi, ta biết nàng không phải nữ nhân thủy tính dương hoa. Sao nàng lại để ta hôn nàng, để ta chạm vào nàng? Dám người không mảnh vải ở trước mặt ta đi qua đi lại, còn nói là không thích ta?” Hấn cúi thấp đầu, thân mật hôn lên môi ta một cái, “Ngốc quá, từ tận đáy lòng đã tiếp nhận ta, chỉ là không cam lòng thừa nhận.”

Ta chậm rãi nhắm chặt hai mắt, “Người muốn thế nào?” Ta sớm đã yêu hấn rồi, chỉ là không muốn thừa nhận thôi. Hôm nay hấn đã biết rõ tâm ý của ta, rốt cuộc là muốn thế nào?

Hấn dịu dàng ôm lấy ta, cũng giống như ôm nữ tử hấn yêu thương nhất, “Lung nhi, ta muốn nàng quên Mộ Dung Phong Vân, yêu ta, có được không?”

Hấn có phải cũng ôm nữ tử kia như vậy không? Nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Ta buồn bã cười, trào phúng nói, “Bảo ta quên Phong Vân, người có thể quên nàng không? Hay là, người muốn hưởng thụ phúc đức hơn người.” Hạ Tử Lung ta có một tình cảm thuần khiết, tuyệt đối không chấp nhận nam nhân của mình có nữ nhân nào khác.

“Lung nhi, chúng ta quên hết quá khứ đi, làm lại từ đầu. Ta quên nàng ấy, nàng quên Phong Vân.” Đây chính là hứa hẹn sao?

“Quên? Người nói nghe dễ dàng quá. Nếu tình cảm có thể dễ dàng quên như vậy, thì không phải tình cảm nữa rồi.” Ta không phải nữ nhân thủy tính dương hoa, yêu một lúc hai người đàn ông đã là đau khổ lắm rồi, ta không muốn phản bội Phong Vân ta yêu sâu đậm nữa.

“Lung nhi.” Hấn mạnh mẽ xoay người ta, để ta đối diện với hấn, “Nàng nghe ta nói, ta yêu nàng, luôn luôn yêu nàng. Hấn đã đi rồi, sẽ không trở lại nữa đâu. Nàng để ta chăm sóc nàng, yêu nàng, có được không?”

Ta đẩy hấn ra, buồn bã nói, “Đừng ép ta, để ta bình tĩnh một chút, được không?” Sự thật tàn nhẫn, tổn thương ta rất nặng nề, ta không cách nào chấp nhận, không chấp nhận được.

Con người chỉ có một trái tim, tại sao lại ép ta phải yêu hai người?

Hấn kéo lấy tay ta, hôn lên mu bàn tay mềm mại, “Nàng cứ từ từ suy nghĩ, ba ngày sau, cho ta một câu trả lời.”

Đến không hình, đi không bóng, hấn lại biến mất rồi.

Ta một mình đứng ở bên giường, nhìn cảnh vật trong vườn, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Đêm nay, thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh. Bất tri bất giác, trời đã sáng rồi, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào. Ánh nắng khiến ta cay cả mắt, lòng cũng đau đớn vô cùng.

Đã yêu Phong Vân, làm sao có thể yêu hấn...

Tuy rằng cả đêm không ngủ, nhưng chính sự không thể qua loa.

Thay y phục khác, ta lén la lén lút trở về Tê Phượng sơn trang, thay một thân nam trang rồi trở lại vương phủ.

Rõ ràng là nhà của mình, nhưng ta lại lén la lén lút, chẳng khác nào kẻ trộm. Mẹ nó, đạo lý này là đạo lý gì?

Nghe nói ta đến, Viêm vương ngồi ở chỗ cũ chờ ta.

Hoa sen vẫn nở rộ như ngày nào, hương thơm nhàn nhạt theo gió luồn vào trong phòng, khiến cả phòng ngát hương thơm.

Chậm rãi bước đến, ta thấy Viêm vương đang tựa người lên ghế trúc mà suy nghĩ vẩn vơ.

“Đánh cờ đến nghiện rồi?” Phe phẩy quạt giấy, ta cười thật tươi tiến vào. Phong lưu hào phóng, tuấn nhã vô song.

Hấn ngẩng đầu, mỉm cười một cái, “Muốn đánh một ván hay không?” Lại đánh cờ? Ta thấy ta nên đổi nghề làm kỳ thủ được rồi.

“Được thôi.” Ta cúi đầu nhìn thế cờ, tiện tay bóc một quân cờ, nhẹ nhàng đặt xuống, “Ngài đã chọn quân trắng, ta đành phải chọn quân đen.” Người muốn đánh, ta đây sẵn sàng tháp tùng.

“Chiêu rút cũi từ đáy nồi này của người không tệ.” Hắn lại đặt một quân cờ xuống, “Có điều... Chúng ta ‘bộ ngựa bắt ve sầu’...”

Ta đặt một quân cờ xuống, nói tiếp lời hắn, “Hoàng tước ở phía sau.” Bộ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở phía sau chính là mấy lời ta viết trong bản mưu lược đưa cho hắn. Nhìn hắn do dự, đã biết hắn không biết nói thế nào rồi.

Hắn ngẩng đầu cười cười, “Phải, bộ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở phía sau. Người cực khổ tìm được chứng cứ, thái tử lại thừa cơ nhảy vào, đi trước một bước.”

Ta trừng mắt, “Các người quá ngốc, ta cũng hết cách rồi.” Tư liệu mà thái tử đăng vô cùng cực khổ mới tra ra, há để các người đi trước một bước.

Hoàng Phủ Viêm sắc mặt vẫn không thay đổi, “Thành thật xin lỗi, đã phụ lòng tốt của người rồi.” Không phụ, một chút cũng không có phụ, để thái tử đăng lợi dụng triệt để rồi.

“Không sao.” Ngón tay đặt xuống một quân cờ, ta ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn hắn, “Dự tính dụng binh?”

Hắn ngẩn người, há miệng muốn nói gì. Lời đến miệng, lại không nói ra. Hắn nhếch môi một cái, “Công tử quả nhiên lợi hại.”

Ta buông mắt lạnh nhạt nói, “Vô tình nghe được thôi.” Trong phong thư ‘nàng’ đưa ta có nói, tam gia có năm vạn đại quân bí mật, rốt cuộc có phải thật hay không?

Hắn cũng không tiếp tục chủ đề này, “Không biết nam nhân của Phượng công tử là ai?” Nam nhân của ta là ai, cần gì hắn quản?

Để cho hắn khỏi nghi ngờ, ta không dám tỏ ra hứng thú lắm với năm vạn đại quân bí mật kia, đành phải tháp tùng hắn chủ đề tiếp theo này, “Có nói ngài cũng không biết.” Tại sao hắn đột nhiên lại hỏi ta vấn đề này, có phải đã nhìn ra sơ hở nào không?

“Mười bốn tháng bảy ta có hẹn người uống rượu, tại sao không tới?” Hắn chậm rãi đặt quân cờ xuống, cũng chậm rãi nói.

“Ngài động phòng hoa chúc, làm sao có thời gian để tháp tùng ta.” Ta ám muội cười, nói, “Nghe nói vương gia không những lấy được tiểu thư Mộ Dung gia, còn thu nạp thêm một thị thiếp.” Đã ăn sạch Linh Linh nhà ta rồi, còn muốn thế nào nữa đây?

“Người rõ ràng biết ta thích người.” Hắn cười trào phúng, “Ta cứ tưởng rằng bản thân là đoạn tỵ, không ngờ lại đối với nàng...” Linh Linh nhà ta mỗi ngày bị người nhốt ở trong phòng ăn, người còn muốn làm sao nữa?

Ta nâng chén trà lên uống một ngụm, “Kiều thê mỹ thiếp, ngài còn muốn làm gì nữa?” Hơi nóng từ chén trà phả ra, tạo thành một màn sương trắng. Hắn ngẩng mặt nhìn ta, từ trong đáy mắt hiện ra một tia hứng thú, “Còn muốn người.”

Ta mỉm cười lắc đầu, “Nam nữ đều ăn?” Quá tham lam rồi.

Hắn thở dài một tiếng, “Linh Linh là một cô gái tốt, ôn nhu hiền lành.” Hoàng Phủ Viêm lắc đầu cười khổ, “Mỗi lần nhìn thấy nàng, ta đều thấy bản thân giống như dã thú phát tình.”

Ta xòe quạt giấy, chậm rãi phe phẩy, “Mê luyện của người đối với ta có thể dừng ở đây, thật lòng quý trọng Linh Linh.” Được một cô gái tốt như Linh Linh, hắn còn muốn gì?

Hắn ăn được mấy quan cờ của ta, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm ta, “Có thể cho ta ôm một chút được không?”

Nước trà trong miệng ta như muốn phun hết ra ngoài, ta trừng to mắt, “Cái gì?” Ôm ta... Hắn... Hắn...

Hắn gục đầu xuống khoát khoát tay, “Quên đi, xem ra ta đối với người đã không còn cảm giác gì rồi.” Hoàng Phủ Viêm thở dài một tiếng, “Ai, người nói rất đúng, có lẽ...” Hắn trầm mặc, câu tiếp theo cũng không nói thành lời.

“Thế nào?” Ta rất hiếu kỳ Hoàng Phủ Viêm nhận định tình cảm hắn đối với ta là như thế nào.

Hắn trầm mặc một lát, rất lâu sau mới chậm rãi mở miệng, “Có lẽ, người ta yêu chính là Phượng Nhi.” Hoàng Phủ Viêm cười giấu cợt, bất đắc dĩ lắc đầu, “Yêu một nữ nhân chưa từng tồn tại.” Phượng Nhi chính là một thân phận khác của Tử Lung ta, nàng tồn tại, chỉ là không hoàn chỉnh thôi.

“Nên biết quý trọng Linh Linh đi.” Linh Linh là một cô gái tốt, rất đáng để hắn quý trọng.

Dường như hắn không muốn bàn vấn đề tình cảm cá nhân này nữa, rất thông minh chuyển đổi chủ đề khác, “Tìm ta là có việc gì?”

“Tùy ý tâm sự.” Ta đương nhiên sẽ không cho hắn biết, ta tìm hắn là bởi vì một phong thư. Trên đó viết, tam gia đẳng được n vị phú thương ủng hộ, bí mật chiêu nạp năm vạn đại quân, dự định ép vua thoái vị.

Hắn ngừng động tác, giương mắt lên nhìn ta, “Phụ hoàng muốn gả Lam Nhi đi hòa thân, người lấy muội ấy được không.” Ta dở khóc dở cười, “Lấy nàng?” Thứ chuyện cầu huyết này hắn cũng nghĩ ra.

“Giống như ta và Tử Lung, chỉ là phu thê trên danh nghĩa.” Vô nghĩa, ta là nữ, chẳng lẽ còn có thể cùng nàng lên giường? Ta một không phải đồng tính, hai không phải đối khát, hoàn toàn không có ý gì với tiểu bất điểm.

Ta hoàn toàn xem hắn như tiểu quỷ cổ tình gây rối, “Sau này nói đi.”

Hoàng Phủ Viêm là người thông minh, thấy ta mở miệng hắn cũng biết ý ta thế nào, “Có xem báo chí hay không.” Chủ đề lần nữa lại được thay đổi.

“Có xem một kỳ, cảm giác cũng được.” Cũng ra xuất bản được số đầu tiên rồi.

“Ừ, cũng được. Mười lăm tháng tám là đại hội võ lâm, người có đi hay không?” Sao lại nói đến chuyện này.

“Không đi.” Ta không làm đại ca đã nhiều năm, có đi hay không cũng vậy.

“Năm nay chọn lại võ lâm minh chủ, đi xem thế nào?” Thế nào? Hắn muốn đi?

“Không đi, ta đối với chuyện này không có hứng thú.” Ta đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm, không muốn quay lại những ngày chém chém giết giết.

“Gần đây giang hồ trở nên rất náo nhiệt, đều do bản bí tịch của Cái Bang gây ra.” Hai mắt ta híp lại, “Bí tịch của Cái Bang?” Cúi đầu, che đi hết mọi cảm xúc.

“Cái Bang vô tình có được một bản võ công bí tịch, khiến người trong giang hồ thi nhau cướp đoạt, tiền nhiệm bang chủ cũng vì bản bí tịch này là yếu mệnh.” Giang hồ này, quả nhiên gồm giết.

“Là bí tịch gì?” Bang chủ Cái Bang đương nhiệm là muội muội ta, không muốn quan tâm cũng phải quan tâm.

“Băng Phách kiếm.” Băng Phách kiếm? Sao nghe quen tai thế này?

“Băng Phách kiếm là gì?” Thực xin lỗi, ta mặc dù sống trong giang hồ, nhưng kiến thức vô cùng nông cạn.

“Băng Phách kiếm pháp do một vị cao nhân sáng tạo ra vào rất lâu trước đó, bộ kiếm pháp này uy lực vô song. Thế nhưng, vị tiền bối kia cũng không thể khiến uy lực của nó phát huy đến tột đỉnh. Băng phách kiếm pháp sinh hàn, cần một thứ binh khí chí hàn để phối hợp. Băng phách kiếm chính là bảo kiếm được thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư Âu Dương vì nữ nhân mình yêu nhất là Dạ Oanh mà rèn thành, tương truyền, Băng Phách kiếm là dùng tuyết dưới chân núi băng mà rèn, là vật cực hàn trên thế gian, vô cùng thích hợp luyện Băng Phách kiếm. Băng phách kiếm pháp và băng phách kiếm, luôn là hai món bảo vật bị người trong giang hồ tranh đoạt. Băng Phách kiếm đã theo Dạ Oanh biến mất hơn hai mươi mấy năm, hôm nay Băng Phách kiếm pháp hiện thế, đương nhiên sẽ khiến mọi người tranh đoạt.”

Hắn giải thích rất tỉ mỉ, khiến ta nghe xong toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, đầu đầy hắc tuyến, “Sao ngài biết những thứ này?” Nếu như ta nhớ không nhầm, Băng Phách kiếm trong truyền thuyết hiện giờ đang được vất bên hông ta đây.

“Đây là bí mật công khai trên giang hồ, ta nhàn rồi không việc gì làm đến hiệu sách Bát Quái ngồi chơi, nghe nói như vậy.” Ta đặt xuống một quân cờ trắng, “Ta thắng.”

“Đúng vậy, ngài thắng rồi.” Giờ này khắc này, ta không còn chút tâm trạng nào mà tranh thắng thua với hắn.

Tuyệt thế danh kiếm Băng Phách vậy mà bị ta xem như là đao thái rau, ta thực sự có mắt không trông mà. Được thôi, ta không hiểu kiếm, không xứng với nó. Chi bằng, đưa cho Lăng Sương dùng đi.

Băng Phách kiếm pháp phối với Băng Phách kiếm, không cầu Lăng Sương xưng bá vô lâm, chỉ hi vọng muội ấy có thể bảo vệ bản thân mình.

Hắn lắc đầu than nhẹ, “Trên đời sao lại có nhiều phân tranh như vậy.” Đấu đá nhiều năm, hắn còn nhìn không thấu nhân sinh?

Ta cười, “Ở đâu có người, ở đó tất có phân tranh ân oán. Băng Phách, tiền triều bảo tàng, danh và lợi, đều là những thứ khiến thế nhân tranh đoạt.” Ta như vô tình đem tiền triều bảo tàng biến thành chủ đề.

“Bảo tàng tiền triều?” Hoàng Phủ Viêm cười quỷ dị, “Lẽ nào, Phượng công tử cũng có hứng thú với bảo tàng tiền triều hay sao?”

“Ta yêu tiền.” Vô nghĩa, không có hứng thú với nó thì tiếp cận người làm gì?

Hắn đối cờ với ta, đặt xuống một quân cờ đen trên bàn cờ trống rỗng, “Thực không dám giấu giếm, ta có một phần trong tàng bảo đồ.” Nếu như hắn biết ta trăm phương ngàn kế tiếp cận hắn nửa năm, chính là vì muốn nghe những lời nói này, không biết hắn có giận đến hộc máu, tự sát tại chỗ hay không?

“Ồ?” Đây là bí mật đã được công khai, ai chẳng biết, “Có nghe nói tới.”

“Một phần thôi, vô dụng.”

“Cũng có thể là có đầu mối.” Ta vờ như không thèm quan tâm, không biểu hiện ra chút hứng thú nào.

“Mấy ngày trước, có một tên mang ngân sắc mặt nạ năm lần bảy lượt xông vào vương phủ của ta. Nếu như ta đoán không sai, một phần tàng bảo đồ chính là ở trong người hắn. Gần đây, lại có một nữ tử thần bí cũng năm lần bảy lượt xông vào. Có lẽ, nàng cũng có một phần. Bốn phần trong tàng bảo đồ, đã tìm được ba.” Hoàng Phủ Viêm, người đứng là bạn tốt a, loại chuyện cơ mật này cũng đem ra chia sẻ với ta.

Nam tử mang ngân sắc mặt nạ? Là Ngự Thiên, tuyệt đối chính là Ngự Thiên.

Còn nữ tử thần bí? Là người đã nợ ta một ân tình?

Nếu như bọn họ thực sự có tàng bảo đồ, xem ra, bốn mảnh ghép trong bảo đồ đã tề tụ đông đủ rồi.

Tim đập thành thịch, nhưng ánh mắt thâm trầm không lộ ra chút tâm tình, “Ngài chỉ suy đoán? Có chứng cứ không.” Càng ngày càng gần với sự thật hơn, ta làm sao không vui cho được?

Phượng Ngự Thiên, hi vọng người ‘chỉ là’ Ngự Thiên.

“Trong lúc vô tình ta phát hiện nam tử mang ngân sắc mặt nạ cùng cô gái kia gặp mặt, nam tử đó hỏi nữ tử họ gì, nàng bảo họ Thiên.” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt quỷ dị, “Nam tử nói, hắn là người nhà họ Phượng. Sau đó, bọn họ cùng nhau tìm tàng bảo đồ, sau đó cùng bỏ đi.” Nếu Ngự Thiên cùng Thiên cô nương kia biết những lời của họ đã bị Viêm vương nghe thấy, e rằng sẽ tức chết thôi. Nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải Viêm vương vô tình nghe thấy chuyện của hai người họ, đến năm nào ta mới tra ra chân tướng.

Rõ ràng là ý trời mà.

Ánh mắt quỷ dị của hắn, khiến ta dở khóc dở người, “Ngài nghi ngờ ta?” Ngự Thiên giết người lại đổ lên đầu ta, ban đêm xông vào vương phủ cũng đổ lên đầu ta, ta có phải sinh ra là định sẵn phải chịu tiếng xấu thay người khác?

Hắn cười cười, “Người không phải hắn, ta khẳng định người không phải. Đêm đó, người ở cùng Lam Nhi.”

Lam Nhi ơi, muội cứu ta rồi.

“Ngài khẳng định bọn họ là người thủ hộ bảo tàng?” Không biết hắn có khẳng định hay không, nhưng ta hoàn toàn khẳng định. Mộ Dung tiểu thư từng nói với ta, bốn nhà Hạ, Bạch, Thiên, Phong chính là những người thủ hộ bảo tàng. Cho nên, ta chưa từng nghi ngờ Phượng Ngự Thiên. Hôm nay nghĩ lại, e rằng ta đã nghe nhầm rồi. Hắn là Hạ gia, Bạch gia, Thiên gia, Phượng gia mới đúng. Phải, là Phượng chứ không phải Phong (2).

Không biết là Hạ Tổ Tâm nhớ nhầm, hay là Mộ Dung tiểu thư nói sai, cũng có thể là ta nghe nhầm. Tóm lại, đã hiểu nhầm rồi.

“Khẳng định.” Hắn khí định thần nhàn, “Đã tìm được ba người, chỉ còn một nữa thôi.” Người cuối cùng người vĩnh viễn không thể nào tìm được, dù có tìm được cũng chỉ vô dụng thôi. Bởi vì.... Mảnh tàng bảo đồ đó đã bị ta... đốt rồi.

Ta ngáp một cái, “Trò chơi tàng bảo đồ này, ta không chút hứng thú.” Trong lòng vội bỏ thêm một câu, mới là lạ.

“Tiền nhiều lắm việc.” Ta tham tài, thế nhưng, cũng không nghĩ tới tiền triều bảo tàng.

“Đấu không tập trung, người lại thua rồi.”

Liếc mắt nhìn bàn cờ, quả thực ta đã thua rồi.

Trong vòng một ngày nghe được nhiều tin đồn kinh thiên động địa như vậy, ta có thể tâm bình khí hòa, quả là chuyện lạ.

(1) Tính: [TN: Trong ngữ cảnh này là chỉ tình dục đó ạ]

(2) Phượng và Phong cùng một phát âm là /feng/

64. Q.2 - Chương 8: Say Rượu

Từ chỗ Viêm vương biết được Lăng Sương đang trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, chỉ là việc ngoài ý muốn.

Nhưng dù là ngoài ý muốn, ta cũng không thể không quan tâm. Lúc còn ở hiện đại, Lăng Sương đã năm lần bảy lượt ra tay cứu giúp, nếu không phải nhờ Lăng Sương, ta và Thanh Nhã e rằng đã đầu thai sớm rồi.

Ba người bọn ta cho dù không có quan hệ máu mủ, không phải tỷ muội, nhưng còn hơn cả tỷ muội. Lăng Sương gặp nguy hiểm, ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Những kẻ tự xưng danh môn chính phái trên giang hồ đó, đều là loại kẻ người không muốn nhả xương.

Chỉ vì có một quyển bí tịch, lại khiến cả giang hồ gà bay chó chạy, Cái Bang người người đều gặp cảnh hiểm nguy. Lăng Sương là bang chủ Cái Bang, nguy hiểm đương nhiên cao hơn mười phần. Giờ này khắc này, Lăng Sương rất cần có một thứ binh khí lợi hại. Bằng Phách kiếm của ta, chính là sự lựa chọn tốt nhất. Nếu như Thanh Nhã biết được suy nghĩ của ta, ta tin tỷ ấy cũng sẽ tán thành đưa Bằng Phách kiếm cho Lăng Sương.

Hôm nay đã mừng năm tháng tám, phu phụ bọn họ e rằng đã xuất phát rồi, Bằng Phách kiếm phải nhờ ai đưa đi giúp đây?

“Tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?” Một giọng cười duyên dáng từ sau lưng cất lên, khiến mọi dòng suy nghĩ của ta thành linh đứt đoạn.

Tiểu bát điểm đột nhiên xuất hiện, làm ta giật nảy mình, “Tiểu tiếng chút.” Người dọa người, sẽ dọa chết người ta đó biết không?

Hoàng Phủ Lam Nhi biết mình không nên lớn tiếng gọi ta là tỷ tỷ, vội vàng bịt miệng, nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu?”

“Ta trở về Tê Phượng sơn trang.” Hầu Hoàng Phủ Viêm đánh cờ cả một buổi sáng, thu hoạch thật không phải ít. Bây giờ, cần phải đi làm chính sự rồi.

Tiểu bát điểm ôm lấy cánh tay ta, cả thân thể yêu kiều cơ hầu dán chặt vào ta mà cọ qua cọ lại, “Muội cũng muốn đi với tỷ, nếu tỷ không uội đi cùng, muội lập tức la lên Phượng công tử phi lễ với muội.” Nha đầu quỷ này, còn học được cách đe dọa người khác nữa.

Ta vừa tức lại vừa buồn cười, “Được được được, đi với ta.” Có một tiểu muội đáng yêu như vậy, kỳ thực cũng rất vui.

Hoàng Phủ Lam Nhi đột nhiên lén la lén lút nói, “Tỷ tỷ, nghe nói nhị ca có tân sủng phải không?” Từ ngày đầu ta quen biết hắn, chẳng phải hắn luôn có tân sủng hay sao.

Ta trừng mắt nhìn nàng, gơ tay nhéo khuôn mặt khả ái của nàng một cái, “Học ở đâu ra thói thọc mạch người khác đấy?”

“Người ta là quan tâm tỷ mà.” Nàng bĩu môi, “Sớm biết nhị ca đối với tỷ như vậy, tỷ gả cho tam ca cho rồi. Tam ca yêu tỷ như vậy, nhất định sẽ không khiến tỷ đau lòng.” Không thể nói rõ với nàng.

“Chuyện của người lớn, con nít đừng xen vào.” Ta và nhị ca nàng rất tốt, không cần tam ca nàng nhúng tay vào.

Hoàng Phủ Lam Nhi nhíu mày, “Muội chỉ biết một điều, đã lấy tỷ rồi, thì phải đối xử tốt với tỷ.”

“Hắn đối với ta rất tốt mà.” Hoàng Phủ Viêm đối xử với ta rất tốt.

Nàng thở phì phì trừng mắt nhìn ta, “Tốt cái gì mà tốt, tân hôn chưa đầy một tháng thì đã nạp thiếp rồi, vậy mà gọi là tốt sao.” Ta chọc nàng ghẹo nàng sao? Trừng mắt nhìn ta làm gì?

Ta yêu thương vuốt mũi nàng, cười nói, “Chuyện của người lớn, con nít không hiểu đâu.” Ta biết nàng là thật lòng quan tâm ta, nhưng ta cũng biết phải trả lời nàng như thế nào. Chuyện giữa ta và Hoàng Phủ Viêm vô cùng phức tạp, nàng không hiểu được đâu.

Hoàng Phủ Lam Nhi càng thêm tức giận, “Muội không phải con nít, nếu như tỷ bị ăn hiếp, muội nhất định sẽ ra mặt thay tỷ.”

“Tâm ý của muội tỷ tỷ hiểu rõ.” Cô bé này, tâm tư thế nào đều thể hiện ra mặt cả rồi, ta có thể không biết được sao?

“Tỷ tỷ, nếu như tỷ gặp phải uất ức gì cứ việc nói ra, muội nhất định làm chủ cho tỷ.” Lam Nhi vẫn như cũ túm lấy tay của ta, đầu tựa vào vai ta, thân mật vô cùng.

Ta cúi đầu xoa xoa mũi nàng, “Biết mà.”

Ở bên cạnh Lam Nhi, ta hoàn toàn không có lòng phòng bị, chân chính là bản thân mình. Tay nắm tay, hai người bọn ta thân mật bước ra khỏi vương phủ.

Lúc vừa bước ra khỏi cửa lớn vương phủ, ta lập tức thấy một thân ảnh quen thuộc.

Ta và Lam Nhi còn chưa kịp mở lời, hắn đã giành lên tiếng trước, “Lam Nhi, muội và Phượng công tử thân thiết lắm ư?”

Hoàng Phủ Lam Nhi cười hì hì, ôm lấy cánh tay ta, “Vâng.”

Ta mặc cho Lam Nhi ôm lấy cánh tay mình, khẽ cười nói, “Tam hoàng tử, ngưỡng mộ đã lâu.” Đây là lần đầu tiên ta dùng thân phận Phượng công tử gặp hắn.

Khuôn mặt đẹp giống hệt nhân yêu bày ra vẻ tươi cười, “Thanh cũng ngưỡng mộ đại danh Phượng công tử đã lâu.” Đúng là đẹp quá nha, đẹp đến ta muốn nhào tới cắn ột cái.

Ta và tên nhân yêu này quen đến không thể nào quen hơn, vậy mà vẫn không cưỡng lại được mỹ sắc của hắn. Mỗi khi nhìn thấy hắn, trong lòng không khỏi cảm khái một phen. Ta phe phẩy quạt giấy, cười một cách phong lưu tuấn nhã, “Được vương gia nâng đỡ, Phượng mỗ thẹn không dám nhận.” Gió thu thổi qua, ta một thân bạch y phiêu dật.

“Ngưỡng mộ Phượng công tử đã lâu, không biết Phượng công tử có thể nể mặt, hầu Thanh vài chén.” Đôi mắt phượng tà mị của nhân yêu lóe ra tia sáng, không thể nhìn rõ tâm tình.

Ta cười tươi như hoa, cuồng ngạo vô cùng, cười lớn, “Ha ha, vinh hạnh cho Phượng mỗ rồi.” Nếu không phải sợ người nhìn ra ta là Mộ Dung Tử Lung, có quỷ mới cùng người đi uống rượu.

“Trong phủ của ta giai nhân mỹ tửu, nhất định không để Phượng công tử cô đơn.” Mấy năm qua, huynh đệ đấu đá kịch liệt, ngoại trừ thái tử ra, những vị hoàng tử khác đều tự lập môn hộ, có phủ đệ riêng ở ngoài cung.

Nghe nói tam gia sống rất xa hoa, ca kỹ nhất định có thể lập thành đại đội.

Mỹ tửu? Giai nhân? Quả thực tốt vô cùng. Đáng tiếc... vô hiệu. Ta không phải tửu quỷ, càng không phải sắc quỷ.

“Đến Thiên Hương lâu đi.” Ta ám muội chớp chớp mắt, “Ta và Mộng Lộ...” Những lời kế tiếp, được ta dùng giọng cười ám muội thay vào.

Tam gia đối với sở thích của ta đương nhiên có thể hiểu được, “Nếu đã là vậy, xin mời.”

Ta cười hết sức phong lưu, “Mời.” Ta cùng tam gia một trước một sau, còn Lam Nhi thì nhất quyết ôm chặt tay ta không bỏ.

“Lam Nhi, muội về trước đi.” Tam gia lên tiếng rồi.

Hoàng Phủ Lam Nhi bất đắc dĩ hừ một tiếng, “Hai người có thể đi, tại sao muội không thể đi?”

Hoàng Phủ Thanh sắc mặt trầm xuống, “Muội là nữ hài tử, không thích hợp tới những nơi đó.”

Ta bình sinh hận nhất chính là câu vừa rồi của Hoàng Phủ Thanh, nữ nhân thì sao? Chẳng lẽ thiếu tay thiếu chân à? “Nữ hài tử cũng có thể đi.” Kinh thường nữ nhân, lão tử không tha cho hắn.

Hoàng Phủ Thanh cũng tỏ ra rất rộng lượng, “Nếu như Phượng công tử đồng ý đưa muội đi, ta cũng không có ý kiến.”

Ta trưng ra nụ cười đẹp chết người không cần đèn mạng, “Đa tạ tam gia nể mặt.”

“Ca vũ trong phủ đệ của ta hoàn toàn không kém Mộng Lộ, nếu công tử thích...” Dụ dỗ ta? Vô hiệu.

Ta suýt chút nữa là sắc nước bọt, “Khi khác đi.”

Vừa nói chuyện tào lao trên trời dưới đất, bất giác ba người chúng ta đã đến Thiên Hương lâu.

Thiên Hương lâu là doanh nghiệp hoạt động hai bốn trên hai bốn giờ, nhìn thấy bọn ta bước vào, lập tức có một đám cô nương vây lấy.

Ta vươn ma trảo ra, sờ soạt lên mặt một vị cô nương trong số đó, “Ta tìm Mộng Lộ.”

Vị cô nương bị ta sờ soạt kia cả người dán lên người ta, giọng nói ồ ồ ọ ọ, “Mộng Lộ cô nương không gặp khách.”

Ta suýt chút nôn mửa, nhưng vẫn như cũ giữ nguyên bộ dạng sắc quỷ, trắng trợn ăn đậu hũ của nàng, “Phượng công tử cũng không gặp sao?”

“Đương nhiên là gặp.” Một mỹ nữ tiến tới ôm lấy ta.

“Phượng công tử cùng Mộng Lộ cô nương giao tình không mỏng, cô nương sao lại không gặp.” Lại thêm một mỹ nhân khác.

“Phải nha, không chừng bây giờ Mộng Lộ tỷ tỷ đang nhớ người ta đó.”

Ê ê ê, các người đang làm gì vậy? Ta không phải Thanh Nhi, không phải đồng tính luyến ái, các người muốn làm gì ta?

Ta tận lực dùng cử chỉ dịu dàng nhất đẩy các nàng ra, “Gọi Thiên Hương tới đây gặp ta.” Mẹ ơi, cả người đầy mùi son phấn, ai không biết còn cho rằng ta có sở thích bất lương gì.

Tiểu bắt điểm đột nhiên bỏ nhào vào lòng ta, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, “Không cho huynh nhìn các nàng, đáng ghét.” Ồ, nha đầu này rất biết diễn kịch đó nha.

Ta cười hắc hắc, đưa tay ôm lấy nàng, “Nhìn muội là được chứ gì.” Tiểu bắt điểm túm lấy cánh tay ta. “Chúng ta lên lầu đi, không phải nói muốn uống rượu sao?”

Nhân yêu đi theo sau lưng chúng ta, thản nhiên nói, “Phượng công tử cùng Lam Nhi xem ra giao tình không mỏng.” Ngữ điệu thản nhiên, không nghe ra chút tâm tình nào, “Không có gì, tiểu hài tử thích bám lấy người khác thôi mà.” Nhân yêu, ta cảnh cáo người, ngàn vạn lần không được nghĩ đi chỗ khác.

Hắn vờ như vô tình nói, “Phụ hoàng muốn gả Lam Nhi đi hòa thân.” Thế nào, tam gia muốn gả Lam Nhi cho ta sao?

Vì không muốn để tam gia nghi ngờ, ta đành phản bội lương tâm, “Hòa thân rất tốt mà, nở mày nở mặt mà xuất giá.”

“Đáng ghét, ta không thèm quan tâm tới các người nữa.” Lam Nhi buông tay ra, thở hổn hển đẩy ta một cái, “Ta đi, không muốn gặp mặt các người.”

Thấy Lam Nhi tức giận bỏ đi, Hoàng Phủ Thanh vốn muốn gọi nàng lại, nhưng bị ta ngăn cản, “Để nàng đi đi.” Trong địa bàn của ta, không xảy ra chuyện gì đâu.

Nhân yêu thở dài bất đắc dĩ, “Ai, Lam Nhi giận thật rồi.”

“Đi thôi, đi tìm Mộng Lộ.” Ta đang có việc gấp tìm nàng.

Vừa mới sải bước tiến vào Lộ Châu các cửa Mộng Lộ, liền thấy một vị mỹ nhân xinh đẹp khoan thai bước tới, dán lên người ta, “Phượng công tử, chàng tới rồi?” Mộng Lộ ám muội nháy nháy mắt, “Là tới gặp thiếp phải không?”

Ta vươn tay ôm lấy eo nàng, lại ngênh ngang nhìn Hoàng Phủ Thanh cười nói, “Ta và Mộng Lộ cô nương có chuyện muốn nói riêng.” Hắn là nam, ta là nữ, ôm hắn thật sự giống như đang ôm nam kỹ.

Ý tứ của ta đương đối dễ hiểu, hắn tự nhiên cũng có thể nhìn ra, “Hai vị, mời.” Mới nói liền đi, thật là.

“Người ta nhớ chàng lắm.” Mộng Lộ kéo ta vào phòng, ném Hoàng Phủ Thanh nét mặt đầy vẻ ám muội ở phía sau.

Đóng cửa lại rồi, Mộng Lộ lập tức buông ta ra, thấp giọng nios, “Tổng tài, Mộng Lộ mạo phạm rồi.”

“Không sao.” Ta không xem nàng là nam.

“Tổng tài đại giá quang lâm là có việc gì?”

Ta lấy Băng Phách kiếm đang quần bên hông ra, “Dem thanh bảo kiếm này giao cho bang chủ Cái Bang Lăng Sương cô nương.” Hắn tuyệt đối trung thành với tập đoàn Lục thị, lại biết võ công, hơn nữa còn tinh thông dịch dung thuật, để hắn đi là thích hợp nhất.

Hắn cầm lấy bảo kiếm, không nói hai lời, “Khi nào xuất phát?”

Ta vỗ vỗ vai hắn, “Trước mười lăm tháng tám nhất định phải giao đến tận nơi.” Một khi đã dính líu đến thân binh lợi khí, võ công bí tịch, đại hội võ lâm dứt khoát không phải đơn thuần. Đưa đến trước ngày mười lăm tháng tám, nếu có gặp chuyện bất trắc gì, Lăng Sương cũng có binh khí phòng thân.

“Mười lăm tháng tám?” Mộng Lộ nhú mày, “Không biết kịp không?”

“Lăng Sương đang cần gấp, bằng không cũng không tới tìm người.” Ta không phải một lão bản nhân nhần tâm, không muốn bóc lột sức lao động nhân viên của mình. Có điều, vì an toàn của Lăng Sương, ta chỉ đành làm như vậy. “Đại hội võ lâm, Lăng Sương nhất định đang ở Ngạo Kiếm sơn trang. Đến Tê Phượng sơn trang tìm Lạc Anh, Lạc Hùng, Lạc Hào cùng đi với người, ngày đêm thần tốc, thay nhau nghỉ ngơi, chắc có thể kịp.”

“Phu nhân cùng lão gia cũng ở Ngạo Kiếm sơn trang chứ?”

“Không biết, nếu như người không tìm thấy Lăng Sương, cứ giao thanh kiếm này cho phu nhân, phu nhân biết phải làm thế nào.” Thanh Nhã rất thích vui chơi, ta cũng không chắc mười lăm tháng tám tỷ ấy có thể có mặt tại hiện trường võ lâm đại hội.

“Nếu như phu nhân cùng Lăng Sương đều không có ở đó thì sao?” Xem ra Mộng Lộ cũng rất hiểu cá tính của Thanh Nhã.

Ta trầm ngâm một lát, “Nếu như cả hai đều không có ở đó, người đi tìm thiên kim của Lâm Chấn Bắc, Lâm Song cô nương. Người hỏi nàng chủ nhà trọ của nàng là ai, đáp là Hồ Khuynh Tuyết. Nếu như nàng đáp đúng, người cứ nói người được Dạ Phượng ủy thác, giao Băng Phách kiếm cho nàng.” Ta chắc chắn bang chủ Cái Bang chính là Lăng Sương, nhưng không chắc Lăng Sương có phải là Lâm Song hay không. Chuyện tới nước này, đánh phải đánh cuộc một phen.

Mộng Lộ thần tình nghiêm túc gật đầu, “Tuân lệnh.”

Nét mặt ta so với hần còn nghiêm túc hơn, “Thanh Nhã, Lăng Sương, và ta, ba người không ai có thể bỏ rơi ai. Nếu không có Lăng Sương, ta và Thanh Nhã đã sớm mất mạng rồi. Cái Bang gặp nạn, Lăng Sương gặp nạn, ta lại không thể ra tay cứu giúp, thật đáng hổ thẹn. Cho nên, người nhất định phải mau chóng đưa Băng Phách kiếm tới nơi.”

“Ân nhân của phu nhân cũng chính là ân nhân của Mộng Lộ. Mộng Lộ nhất định không phụ kỳ vọng của ngài, đem Băng Phách kiếm giao đến tận tay Lăng cô nương.”

Ta gật đầu, liếc mắt nhìn ra bên ngoài, “Kêu vài tiếng đi, tam gia đang ở bên ngoài.”

“Kêu?” Mộng Lộ nhất thời ngẩn người.

“Khụ... kêu ** đó, để hần tưởng chúng ta đang làm việc.” Một nữ hài tử lại đi nói những chuyện này, thực sự quá mất mặt.

Mộng Lộ bật cười ra thành tiếng, “Không biết cái này.”

“Ồ... Vậy thôi đi.” Hần là một nam nhân, quả thực là làm khó hần rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của ta, Mộng Lộ cười cười, hạ thấp giọng, “Ừ... Ừ...”

Tiếng ** này nghe rất tục nhưng cũng rất thực, khiến ta cũng đỏ bừng cả mặt. “Làm tốt lắm...” Không hổ danh là hoa khôi, tiếng ** cũng đặc biệt mê hoặc lòng người.

“A...” Hần lại tiếp tục thét chói tai, chế tạo hành vi ** giả.

Ta bưng một chén trà tới cho hần, “Uống trà đi.”

Mộng Lộ nhận lấy chén trà của ta uống một ngụm, lại tiếp tục diễn tuồng, “Đáng ghét... Đừng có như vậy mà...” Trong lúc biểu diễn, hần cũng không quên tranh thủ thời gian nói chuyện với ta, “Tuyệt Liễu đã dùng thân phận Liễu Nhi lên giường với lão Lăng, là ta bày kế.”

Ta trợn mắt nhìn hần, “Người đứng là thích bày kế hại người nha.” Đầu tiên là bày kế ta cùng Phong Vân, sau lại bày kế Tuyệt Liễu cùng Sở Nam.

Hần phá lên cười ha hả, “Chuyện của phó tổng và thái tử ta cũng có tham gia.” Ặc... Nghe nói năm Tử Ly mười lăm tuổi, cái tuổi còn chưa tốt nghiệp trung học đã bị Hoàng Phủ Hạo gạt lên giường, đó là chuyện của bốn năm về trước, ta cũng không rõ lắm.

“Người có thể đi làm bà mai được rồi.” Hần quả thật rất có tiềm chất của một bà mai.

Nét cười trên mặt dần dần rút đi, đôi mắt quầng rũ lộ ra một tia bất đắc dĩ, “Ta không được hoàn chỉnh, không thể có được tình yêu chân chính. Cho nên, ta hi vọng trong thiện hạ, người có tình sẽ nên duyên giai ngẫu.”

Ta nhất thời xấu hổ, “Xin lỗi.” Đã chạm vào vết thương của hắn rồi.

Hắn cười gượng một tiếng, “Gặp được phu nhân, quen biết mọi người, đã là ta tam sinh hữu hạnh. So với nhiều người khác, ta có phúc hơn nhiều.”

“Người đừng đau lòng, người tốt sẽ có hồi báo tốt.” Ngoại trừ an ủi, ta cũng không biết bản thân có thể làm gì. Hắn cười rạng rỡ, “Ta cũng tin như vậy. Kỳ thực, thấy mọi người hạnh phúc, ta cũng rất mãn nguyện.”

Hạnh phúc? Ta cùng Phong Vân có thể hạnh phúc sao, “Ta rất hạnh phúc.” Để an ủi hắn, ta đành bịa chuyện.

Nói đến chuyện của ta và Phong Vân, tâm trạng lập tức chùng xuống. Trước mặt hắn thì vẫn gượng cường, vừa xoay lưng đi, nụ cười bỗng dưng biến mất không chút tăm tích.

Khi đối diện với vương gia, lại phải tiếp tục ra vẻ tươi cười.

“Mộng Lộ hầu hạ không được chu đáo sao?” Tam gia cũng cười hỏi, thần sắc mờ ám vô cùng.

“Bình thường.” Ta cầm một cái chén lên, rót rượu xong liền uống.

Hoàng Phủ Thanh cũng rót ra một chén, “Sao lại bình thường được.”

Hầu tam gia uống rượu, cho dù cả nhà vừa chết cũng dứt khoát phải tươi cười. Ta tựa lưng vào ghế, ngẩng nhìn nụ cười tuyệt sắc kia của hắn, “Tam gia, ngài cười rất đẹp nha.” Diện mạo hắn thế này, muốn mê hoặc quân vương đến không thể lên triều sớm dễ như trở bàn tay.

Tam gia cất giọng cười lớn, “Ha ha, chỉ có người mới dám nói với ta những lời này.”

Là thật mà, hắn vốn dĩ chính là đẹp đến không còn thiên lý.

“Tam gia ngài vốn dĩ đẹp sẵn mà.” Đẹp đến hoa khôi Mộng Lộ cũng không sánh bằng, đẹp đến Dạ Phượng ta cũng phải đổ ky.

Hắn nghịch nghịch chén rượu, tiểu ý trên mặt trở nên u ám, “Tam gia? Bình thường đều gọi ta như vậy?”

Ặc... cái cách xưng hô... tam gia này dường dư là do ta sáng chế ra, “Đúng vậy.” Ta trợn mắt nói dối.

“Tính tình Phượng công tử thế nào, nhị ca đã nói qua với ta, Thanh rất thương thức con người của công tử.” Hắn nâng chén rượu, “Kính công tử một chén.”

“Mời.” Ta cũng nâng chén rượu lên.

“Phượng công tử không thể phụng sự cho ta, quả là đáng tiếc. Thanh hi vọng, có thể làm bằng hữu cùng công tử.” Hắn lại tiếp tục nâng chén.

“Tam gia, chúng ta chẳng phải đã là bằng hữu hay sao.” Chỉ mong người thật sự xem ta là bằng hữu.

“Thanh vừa xem qua mưu lược của công tử, bội phục muôn phần.” Ngữ khí của hắn vô cùng thành khẩn, không biết trong đó có bao nhiêu thành ý.

Ta nhất thời không nói gì, chỉ có thể cười trừ, “Quá khen quá khen.” Đừng khen ta, ta xấu hổ lắm. Ba mươi sáu kế chỉ nhớ được mười lăm kế. Phải đem ‘bộ ngựa bắt ve sâu, hoàng tước ở phía sau’ ném vào mới được thành mười sáu kế. Trong tất cả những người xuyên không, ta đúng là người dốt nhất.

Cả một quyển binh pháp Tôn Tử của người ta, ta chỉ nhớ mỗi ba câu. Người ta ba mươi sáu kế đọc thuộc lâu lâu, ta chỉ nhớ được mười lăm kế. Mắt mặt, mặt mũi không biết phải ném tới nhà ai rồi.

“Lại kính công tử thêm chén nữa.” Lại kính? Muốn chuốc say ta à?

Ta hào khí ngất trời hô lớn một tiếng, cảm giác cay xè từ tràn ngập, “Uống...” Xem ra tửu lượng của hắn không tệ, ta cũng chẳng kém. Muốn uống kiểu liều mạng sao? Ai sợ ai nào.

Tam gia quả nhiên tuân thủ lời hứa, uống được nửa ngày, hấn tuyệt nhiên không nói một câu nào về chính trị, cơ hồ như thật sự muốn kết giao với ta.

Tên tam gia này quý kẻ đa đoan, hấn càng tỏ ra bình thường, ta càng phải nên phòng bị. Rõ ràng là đang uống rượu, ta lại cảm giác như bản thân đang tính toán cái gì. Từng ánh mắt hành động của hấn ta đều quan sát từng li từng tí, không bỏ qua chút biểu cảm nào.

Tại sao bằng hữu của ta cứ thích cùng ta uống rượu thế nhỉ? Thôi đừng gọi ta là Dạ Phượng nữa, đổi thầy Túy Phượng đi. Đừng gọi Hắc Quả Phụ, Lâm Tửu Quỷ mới thích hợp nhất.

Cứ uống uống suốt cả ngày, ta cũng muốn hồ đồ luôn rồi. Nói thật lòng, ta thật sự không chống đỡ được nữa.

Tửu lượng ta đã là cực tốt, mà giờ này cũng muốn hồ đồ, tên tam gia kia không biết còn đến mức độ nào nữa. Khuôn mặt xinh đẹp giờ đã phiem hồng, lại thêm vài phần mị hoặc, quả thật là khiến người ta phạm tội mà. Mau mắn là ta đang giả trai, nếu không, thật sự có thể đại phát ** mà ăn hấn luôn rồi. Hấn quá đẹp, đẹp đến không giống nam nhân.

Ta giờ bình rượu không lên, dung đưa trong không khí, “Hết rồi.” Đồ ăn đầy bàn không động đến một miếng, nhưng rượu không lại có đến n bình.

Hấn trưng ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, “Đúng, hết rượu rồi.” Lúc giây phút bắt gặp nụ cười kia của hấn, ta thấy như bản thân mình vừa bị điện giật.

Hấn quả thực quá đẹp, còn tiếp tục uống nữa, ta sợ bản thân mình sẽ hóa thành sói, đem hấn ra ăn sạch mất, “Đừng uống nữa, còn uống nữa sẽ say đó.” Vì an toàn cho thân thể hấn, tốt nhất là đừng uống nữa.

“Người say rồi, phải nghỉ ngơi một lát.” Hấn đứng dậy, khoát tay lên vai ta, “Vậy phiền ngài đỡ tay lên giường rồi.”

Cái trò nam nữ thụ thụ bất thân kia đối với ta hoàn toàn vô dụng, ta đỡ hấn, loạng choạng đi đến bên giường, “Ngủ đi.” Dem nhét hấn lên giường rồi, ta cũng ngã xuống theo hấn.

Ta tuy rằng thần trí thanh tỉnh, nhưng cũng đã say lắm rồi. Ngã lưng lên giường, ta căn bản không thể đứng lên được nữa.

Cùng nhân yêu ôm lấy nhau, ta cứ như vậy mà mơ hồ ngủ mất...

65. Q.2 - Chương 9: Không Để Người Yên

Ta bị bắt cóc rồi ... Đây là ý niệm đầu tiên của ta khi vừa tỉnh lại. Nếu như không phải bị bắt cóc, hai tay hai chân ta sao lại bị trói ở trên giường? Nếu nói là bắt cóc, dường như lại không đúng lắm, bởi vì... người ta không còn mảnh vải che thân. Cướp sắc ư? Ta bị cưỡng gian rồi?

Một âm thanh trầm thấp đột nhiên truyền tới, lớn vồn trong căn phòng u ám, “Nàng tỉnh.” Quả nhiên lợi hại, ngay cả ta cũng không cảm giác được trong phòng có người.

Ta dùng sức giãy dụa, nhưng lại đau khổ phát hiện bản thân mình càng giãy dụa thì bị trói càng chặt, “Người cột ta như thế làm gì?” Muốn cưỡng gian ta? Hay là đã cưỡng gian rồi?

Trái tim bỗng dưng chùng xuống.

“Nàng nói xem?” Hấn chậm rãi bước tới, cúi xuống nhìn ta từ đầu đến chân. Nương theo ánh trăng mờ ảo, ta nhìn rõ được diện mạo hấn, “Ngự Thiên? Là người?” Dưới ánh trăng chiếu rọi, mặt nạ bằng bạc long lanh tỏa sáng.

“Đương nhiên là ta.” Hấn cười khế, đầu ngón tay nhẹ nhàng, vuốt ve ** của ta.

“Ngự Thiên, người trói ta lại như thế làm gì? Thả ta ra.” Hai chân ta bị tách ra, tứ chi bị cột lên đầu giường. Căn cứ theo kinh nghiệm của ta, nữ nhân bị trói với tư thế này, nhất định sẽ bị xâm hại.

“Nàng đoán thử xem?” Tiếng cười tà ác không gì sánh được bay bổng trong không khí, ngón tay hắn chậm rãi trượt xuống, luồn vào ** của ta. Hành động của hắn khiến ta hét toáng lên, **, “Á...” Vô sỉ.

Hắn dùng một ngón tay càn rỡ xuyên vào nơi mềm mại nhất, “Nàng dám ở sau lưng ta lên giường cùng nam nhân khác, xem ta nghiêm phạt nàng thế nào.”

Ta ở sau lưng hắn lên giường với nam nhân khác? Là chuyện lúc nào? Cho dù ta thật sự có cùng nam nhân khác làm điều xằng bậy, cũng không tới phiên hắn quản. Hắn là ai? Có quan hệ gì với ta? Hừ.

“Họ Phượng kia, người dựa vào cái gì quản ta? Cho dù ta có thật sự lên giường cùng nam nhân khác, cũng không có gì... phạm pháp.” Ta cực kỳ chán ghét giọng điệu của hắn, chẳng khác nào coi ta như súc vật.

“Nàng là của ta, từ đầu đến chân đều là của ta.” Hắn cúi đầu, đầu lưỡi đảo vòng trên **.

Cảm nhận được hắn đang ở trên người ta làm điều xằng bậy, ta rất muốn một chưởng đánh hắn ngã đi, đáng tiếc hai tay đều bị trói chặt, chỉ có thể dùng tiếng thét chói tai biểu thị sự bất mãn của mình, “Họ Phượng kia, người phát điên gì vậy, mau buông ta ra.”

Hắn tạm thời rời khỏi thân thể ta, bắt đầu **, “Lung nhi, ta sẽ không buông nàng ra đâu.”

“Sống trên đời nhiều năm như vậy, lần đầu tiên ta cảm thấy mình vô dụng biết bao. Giống như một con thỏ hoảng loạn, ta sợ hãi nhìn hắn, “Người muốn làm gì?” Hắn đã ** rồi, có phải sẽ đối với ta...

“Làm nhục nàng.” Nửa thân trên đã bị cởi sạch, lộ ra khuôn ngực màu cổ đồng. Dáng người thật đẹp, giống như của Mộ Dung Phong Vân.

Ta liếm liếm đôi môi khô khốc, “Nếu người thật sự tức giận, cứ đánh ta, nhưng tuyệt đối không được xâm phạm ta.” Nói ra câu này thật là quá ngu xuẩn.

“Ta muốn làm nhục nàng, muốn nàng than khóc dưới thân ta.” Làm nhục? Hắn là nam nhân đầu tiên dám nói với ta câu này. Ta vừa thẹn vừa giận, “Lời như vậy người cũng dám nói ra cho được? Có biết xấu hổ không?”

“Nàng dám phản bội ta, nhất định phải chịu nghiêm phạt.” Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng ta dám khẳng định sắc mặt hắn lúc này dị thường tà ác. Có lẽ, còn đang cười nham hiểm nữa.

Cảm giác Phượng Ngự Thiên cho ta chính là lãnh khốc. Hắn bây giờ, giống như dã thú tinh trùng lên tới não, “Xí, lão tử có quan hệ gì với người? Cho dù ta có cùng nam nhân khác lên giường cũng không liên quan gì đến người hết.” Huống chi ngoại trừ hắn cùng Mộ Dung Phong Vân, ta căn bản không còn nam nhân nào nữa.

“Nàng là của ta, cũng chỉ mình ta được chạm vào.” , * , “Nàng dám lên giường cùng Hoàng Phủ Thanh, ta hành chết nàng.” Nghe khẩu khí của hắn, giống như ta là thê tử hồng hạnh xuất tường, bị trượng phu là hắn bắt gian tại giường vậy.

*, “Người đi chết cho ta, nếu bây giờ người không giết chết ta, sau này ta nhất định chém chết người.” Ta toàn thân run rẩy, không biết vì lạnh hay vì bản thân quá sợ hãi.

Hắn không thèm để ý tới ta, lỏa thể đi đến bên giường, lại rót ra một chén rượu, “Uống đi.” Phượng Ngự Tiên đứng bên người ta, đưa thứ chất lỏng cay xè đó hung hăng đổ vào miệng ta. Ta là tù nhân, không uống cũng phải uống, “Khụ... Người cho ta uống thứ này làm gì?”

Hắn thản nhiên nói, “Xuân được.”

Ta bỗng dưng trừng to mắt, “Cái gì? Người cho ta uống xuân được.” Rượu đã lỡ nuốt vào, muốn phun cũng không còn kịp nữa.

Phượng Ngự Thiên cúi người, *, “Ta cũng uống.”

Ta không kiềm chế được thét chói tai, “Người điên rồi.” Hai người cùng uống xuân được, trời ạ, như thế sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì?

“Ta quyết định làm nhục nàng ba ngày ba đêm.” Ba ngày ba đêm? Ta còn mạng để sống không?

“Bớ người ta cứu mạng...” Ta cảm thấy bản thân trở nên là lạ, trong giọng nói mang theo mấy phần nũng nịu, lại thêm vài phần dục cầu, nghênh hờp. “Nếu người dám xâm phạm ta, ta vĩnh viễn không tha thứ cho người.” Cơ thể ta run lên nhè nhẹ, bắt đầu phát run.

Trời ạ, xuân được bắt đầu phát huy tác dụng rồi sao?

“Ta muốn nàng vĩnh viễn cũng không quên được ta.” Đầu lưỡi lạnh lẽo di động trên cơ thể ta.

“Ta không...muốn...” *, cảm giác trống rỗng, còn có chút khó chịu...

Trời ạ, sao ta lại biến thành thế này?

“Muốn hay là không muốn?”

Ta cảm thấy mơ hồ, giống như sư tử mẹ tức giận, “Muốn, nhưng sau khi hết rồi ta sẽ giết chết người.” Xem hắn như nam kỹ, cùng lắm ta trả tiền cho hắn.

“Ta biết, nàng không chịu được nữa rồi.”

Cảm giác tê dại lập tức truyền đến, ta nhịn không được run lên.

“A... không được hành hạ ta.” Loại chuyện cưỡng gian này, nếu không thể tránh né được, thôi thì từ từ hưởng thụ đi. Rồi sau đó ta sẽ làm gì, cũng khó nói lắm.

“Nàng muốn?”

“Ta muốn người, được rồi chứ? Nhanh lên một chút.” Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Chuyện tới nước này, đối đầu với hắn chỉ là tự tìm đau khổ.

“Được, bây giờ ta lập tức ăn tươi nàng.”

Thời gian tiếp theo, hắn quả thực là ‘giữ lời’, đem ta ăn đến không còn một mảnh, ngay cả khớp xương cũng không còn.

Cái gì gọi là cực kỳ bi thảm? Cái gì gọi là sống không bằng chết? Hắn bây giờ đã cho ta nếm đủ.

Ta bị **, liên tiếp suốt ba ngày ba đêm. Người nào đó đã thực sự xem ta là búp bê bơm khí, dùng cách thức thô lỗ nhất, điên cuồng nhất mà chà đạp ta. Trong trong ngoài ngoài, không chỗ nào bỏ sót.

Mỗi lần trước khi hôn mê ta đều suy nghĩ, phải chăng mình sắp chết rồi? Đến khi bị kêu tỉnh dậy, ta còn có thể chịu đựng được bao lâu?

Lại một lần nữa từ trong mê man tỉnh dậy, mở mắt ra, đã thấy Phượng Ngự Thiên gần trong gang tấc. Lạnh đạm liếc nhìn hắn một cái, ta nhắm chặt hai mắt, toàn thân uể oải nói, “Họ Phượng kia, người có bản lĩnh thì giết chết ta, đợi đến khi...”

Bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta, hắn khàn giọng nói, “Ta sẽ không giết nàng, ta muốn nàng cả đời đều sẽ nhớ đến ta.” Ta đối với tính chiếm hữu của hắn ghét đến cùng cực.

Ta vươn tay lau đi thứ gì thứ gì đó trên miệng, “Trừ phi người giết chết ta, bằng không, phiền người đến cửa hiệu mua trước quan tài.” Cái tên chết tiệt này, khiến toàn thân ta đều là vết bẩn.

Hắn lặng lẽ nhìn ta, “Nàng là của ta, không được để ai khác chạm vào nàng.”

Ta chỉ thấy hạ thân đau nhức đến không còn chịu được, vô thức đưa tay chạm vào, “Ta là người, không phải búp bê bơm khí.”

Chạm vào thứ gì đó dính dính, ta giơ tay lên lắc qua lắc lại trước mặt hắn, “Đáng chết, chuyện tốt người làm ra đó.” Trên đầu ngón tay trắng nõn, dính đầy máu tươi.

Nếu như cảm giác của ta không lầm, lúc này vẫn còn đang chảy máu.

Phượng Ngự Thiên ngăn người, “Chảy máu ư?” Hắn là bị cận thị hay bị loạn ngôn? Không phát hiện ra à.

“Đây là chuyện tốt do người làm ra đó.” Hạ thân đau đớn khiến ta như chết lặng.

“Làm sao bây giờ?” Ta không nhìn được vẻ mặt hắn lúc này thế nào, chỉ có thể khẳng định là, giờ này khắc này, vẻ mặt hắn vô cùng ngu xuẩn.

“Theo ta phỏng đoán, là người quá lỗ mãng đã phá hỏng huyết quản của ta rồi. Ta muốn ngủ, nếu như ta có chảy máu đến chết thì người cũng cứ để ta chết đi. Bị người chà đạp lâu như vậy, ta muốn chết.” Một nam nhân luôn miệng nói là yêu ta, nhưng lại chà đạp ta như thế này, ta sống quả thực quá thất bại.

Giọng điệu ta hết sức chán chường, còn có chút bi quan chán nản, hắn bị ta dọa cho sợ hãi, kích động vỗ vỗ khuôn mặt ta, “Lung nhi, nàng tỉnh lại.”

Ta không chút khách khí nhéo cánh tay hắn, “Chết tiệt, đừng làm phiền ta, ta mệt chết rồi.”

“Lung nhi, nói cho ta biết nàng đau ở chỗ nào?” Hắn lại tiếp tục vỗ vỗ gương mặt ta, trong giọng nói có vài phần cuồng quýt, vài phần không nỡ.

“Ta toàn thân đều thấy đau nhức.” Bị một nam nhân ngược đãi, xâm phạm ba ngày ba đêm, ta chưa tắt thở thì đã a di đà Phật rồi.

Hắn cúi đầu, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, “Xin lỗi, ta ghen tị đến điên rồi.” Xem ra, hắn rất xấu hổ, có điều... Ta giết hắn rồi tới xin lỗi hắn, hắn có chịu không?

Ta trở mình đưa lưng về phía hắn, “Phượng Ngự Thiên, nếu như lương tâm người chưa bị chó tha, phiền người tìm chút thuốc giảm đau cầm máu tới cho ta uống.” Lương tâm hắn e rằng đã bị chó tha đi lâu lắm rồi, một chút dư thừa sót lại sợ cũng không có.

Thực sự quá mệt mỏi rồi, nhắm mắt lại chưa đầy một phút đồng hồ, ta đã đi tìm chu công trò chuyện. Tiếp đó xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không biết gì cả.

Lần thứ hai tỉnh dậy, đã là một ngày một đêm sau. Có thể tỉnh dậy, đúng là kỳ tích. Nếu như là người bình thường, không chết thì cũng sắp chết. Vậy mà, lại có thể còn tới nửa cái mạng.

Ta há mồm ra, khàn giọng nói, “Nước...” Nếu như ta nhớ không nhầm, đã bốn ngày nay ta không có được giọt nước nào vào miệng, thảo nào đầu choáng mắt hoa, cổ họng đau rất.

“Lung nhi, nàng tỉnh rồi?” Nước ấm từ từ được đổ vào miệng của ta, ta chậm rãi nuốt xuống.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của ta, áp lên mặt mình, “Xin lỗi, là ta đổ kị đến điên rồi, căn bản không nghĩ tới hậu quả, ta... không phải cố ý làm tổn thương nàng.”

Bị Mộ Dung Phong Vân cột trên giường ba ngày ba đêm, ta chỉ thấy ngọt ngào hạnh phúc. Bị Phượng Ngự Thiên cột trên giường ba ngày ba đêm, ta sống dở chết dở. Nghĩ đến sự dụ dỗ của Mộ Dung Phong Vân, tầm mắt như bị một tầng nước che phủ, “Phong Vân, muội rất nhớ huynh. Sao huynh lại bỏ muội một mình? Một mình muội cô đơn lắm, bây giờ còn bị...” Ta chớp chớp mắt, nước mắt lăn xuống từ khóe mi.

Giọng nói hắn càng lúc càng dụ dỗ, “Nàng đói bụng ư, ăn chút gì đó được không?”

“Không ăn.” Kéo chăn qua đầu, “Ta muốn ngủ.”

“Ngoan, ăn chút gì đi, có được hay không.” Hắn giật chăn ra, động tác vô cùng dụ dỗ, “Ta không làm nàng đau nữa, đừng sợ mà.” Bị hắn hành hạ đến bán sống bán chết, ta có thể không sợ sao?

Ta trở mình, thân thể đau nhức đến gần như căng cứng, “Người ra ngoài cho ta, ta muốn ngủ.”

“Ngoan, ăn một chút gì đi.” Cánh tay hắn luôn đến dưới cổ ta, dụ dỗ ôm ta và lòng, “Nàng đã mấy ngày không ăn uống gì rồi, ăn một chút đi, được không?”

Ôm ta đến bên cạnh bàn, lúc này ta mới phát hiện hắn đã nấu xong cháo, dùng một cái bếp nhỏ hâm nóng lại.

Ta đẩy tay hắn ra, ngoẹo đầu sang một bên, “Đem đi.” Ta không ăn.

“Ngoan, ăn một miếng thôi.” Hắn giống hệt như đang dỗ ngọt trẻ con.

“Đem đi.” Ta vung tay lên, cái muỗng trên tay hắn lập tức văng xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy, “Ta không ăn.”

Hắn cũng không nổi giận, rót ra một chén trà nóng, đưa cái chén tới bên môi ta, “Uống một ngụm trước đi.” Sau khi hưng hăng chà đạp ta rồi, lại giống như tri kỉ chuẩn bị mọi thứ giùm ta. Hắn xem ta là cái gì? Con rối sao? Lúc vui vẻ thì vỗ về an ủi, lúc mất hứng thì chà đạp dưới chân.

Ta cố tình lật đổ chén trà trên tay hắn, “Đã nói là ta không uống.”

Chén trà bị đổ, vị trà thơm ngập tràn trong không khí.

Phượng Ngự Thiên bế ta trở lại bên giường, muôn vàn thương tiếc nói, “Còn đau không?” Cường gian rồi còn nghĩ đến cảm nhận của nạn nhân?

Ta lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, “Không can hệ gì tới người.”

Hắn giật lấy chiếc chăn trên người ta, bàn tay tiến vào, ta cả kinh thất sắc, trong vô thức **, “Con mẹ nó, ta sắp chết rồi.” Tại sao còn chưa chịu buông tha ta?

Hắn nhẹ nhàng xoa xoa dưới chân ta, nồng tình đậm ý chăm chú nhìn ta, “Còn đau hay không?”

Hả... Hắn... “Ai cần người lo.” Ta tiếp tục ngoẹo đầu, không muốn nhìn hắn, “Cút ngay.”

Hắn ngăn người một lát, lại rút tay về, đứng lên đi, bụng bẹp cái bẹp lò đi ra ngoài,

Nhìn theo bóng lưng của hắn, ta đột nhiên có một loại xúc động muốn khóc to lên. Úp mặt vào trong gối, ta khóc một trận cho hả lòng hả dạ,

Ta khóc rất thương tâm, dường như muốn đem hết mọi bất mãn trong lòng biến thành nước mắt, trút hết một lần.

Không biết ta khóc được bao lâu thì lại ngủ mất.

Trong lúc mơ mơ màng màng, có một đôi tay cường tráng ôm lấy ta.

Ôm ta ngồi xuống bên bàn, ta mới phát hiện trên bàn đã bày đầy những món ăn ta thích, còn có một chén cơm trắng thơm ngào ngạt. Mấy ngày nay chưa ăn miếng cơm nào, ta thực sự còn đáng thương hơn cả dân Châu Phi chạy nạn, nghe thấy mùi vị này đã muốn chảy nước bọt rồi, bao tử không chịu thua kém liền đánh trống ầm ĩ.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ dứt rau cho ta, “Ăn thử đi.”

Ta rất muốn ăn, thế nhưng thực sự không muốn khuất phục, cắn răng hất tay hắn ra, thần sắc lãnh đạm, “Ta không ăn.” Ta đói quá, đi đến chỉ còn mỗi nửa cái mạng.

Ta không ăn, hắn ăn. Đem thức ăn bỏ vào miệng, hắn lại gấp thêm một món khác tới bên miệng ta, “Cái này nàng thích ăn không?”

“Ta đã nói là không ăn.” Đừng làm trò trước mặt ta nữa, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hắn lần thứ hai đem món ta không chịu ăn bỏ vào trong miệng, lại gấp thêm một món khác, “Chẳng lẽ không hợp khẩu vị sao?”

Chưa từng thấy nam nhân nào không biết thức thời như vậy, một cảm giác hơn dỗi nảy lên trong lòng, ta thẳng thắn gạt hết đồ ăn trên bàn xuống đất, “Không hợp, người cút ngay cho ta.” Cơm nước tức thì đổ đầy mặt đất.

Hắn không phải nổi trận lôi đình bảo ta cút đi như trong tưởng tượng, ngược lại dịu dàng bế ta trở lại giường, tiếp tục thu dọn một đồng hỗn độn.

Hơn mười phút sau, hắn lại trở vào, trên tay bưng một đĩa điểm tâm nóng hổi, ta phảng phất nghe thấy mùi vị ngọt ngào.

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Người có biết xấu hổ hay không, ta đã nói là không đói bụng, người cút xa ra.” Thực tình thì ta đói sắp chết rồi.

“Ném thử xem.” Trước sau vẫn ôn nhu nhất mực, không hề có chút khó chịu nào.

Khi hấn đưa miếng điểm tâm vừa thơm vừa ngọt đó đến môi ta, ta đã triệt để đầu hàng, cắn nuốt một ngụm.

Còn nhịn đói nữa ta sẽ chết mất, khí khái cũng không thể đem làm cơm ăn, càng không thể cứu được cái mạng nhỏ này. Thôi đi, ta đầu hàng.

Ta thực sự đã đói lắm rồi, một mạch ăn sạch đĩa điểm tâm, cũng chỉ mới no được bảy tám phần.

Uống một ngụm trà Phượng Ngự Thiên đưa cho, ta giống hệt một vị nữ vương cao ngạo, “Ta vẫn chưa no.”

Hấn bế ta lên giường, hôn lên trán ta một cái, “Nằm nghỉ một lát đi.” Cứ bị hấn bế tới bế lui, ta cứ thấy mình như phế vật.

Ta không hề dị nghị, ngoan ngoãn nhắm mắt. Chờ ta nghỉ ngơi khỏe rồi, xem ta làm sao chinh hấn. Ngày ta sống lại, chính là ngày chết của hấn.

66. Q.2 - Chương 10: Ngả Bài Rồi

Mưa tháng tám, tí tách rả rích, liên miên không ngớt. Một cơn mưa đêm lất phất, khiến bầu không khí tinh mơ phẳng phất mùi cỏ thơm, thấm vào trong gan ruột.

Nghỉ ngơi suốt một ngày một đêm, sức khỏe ta cũng đã dần hồi phục.

Tính kỹ một chút, ta đã ở trên cái giường xui xẻo này đúng năm ngày năm đêm rồi.

Nhẹ nhàng mở mắt ra, đập vào mắt ta chính là một bóng người.

Ta đắm lên vai hấn một quyền, khàn khàn giọng nói: “Họ Phượng kia, nếu như ngươi còn chưa chết, phiền người tìm giúp ta một bộ quần áo tối đây.” Làm nũng là thiên tính của nữ nhân, khóc lóc là quyền lợi của nữ nhân. Làm nũng là sao ta không biết làm, cho nên, đành phải khóc lóc vậy.

Phượng Ngự Thiên đang tựa trên mép giường bị ta đánh tỉnh, ngẩng đầu nhìn ta, “Nàng tỉnh rồi? Còn đau không?”

Ta trợn mắt nhìn hấn, “Vẫn còn đau, ngươi vừa lòng rồi chứ.” So với hôm qua, đã khá hơn nhiều rồi.

“Ừm.” Hấn giống như một tên ngốc, đem y phục đã chuẩn bị sẵn từ lâu dâng tới trước mặt ta. Giống như một tên nô bộc, đích thân giúp ta mặc quần áo.

Còn ta giống như một vị nữ hoàng cao ngạo, trừng ra khuôn mặt cứng nhắc như người chết, mặc cho hấn muốn thay sao thì tùy.

Ai bảo hấn lại phạm sai lầm như vậy? Nếu đã phạm sai, nhất định phải chịu nghiêm phạt.

Ta thay quần áo xong, vẫn như cũ bọc chăn ngồi ở trên giường, không muốn đứng lên. Phượng Ngự Thiên giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, đứng bên mép giường không biết phải làm sao, “À... Nàng có đói bụng không?” Mười ngón tay đan vào nhau, xoay qua xoay lại như một cô nương nhà nào đó.

Ta tức giận lườm hấn một cái, “Không rửa mặt không chải đầu không trang điểm, ngươi bảo ta ăn cái gì, chết tiệt, xem ta như quỷ đói hay sao?” Nếu dám phạm sai lầm trí mạng này với ta, nhất định phải chịu đựng được ta mắt lớn mắt nhỏ, chịu được Phượng cô nương ta nổi cơn lôi đình.

“Cần ta giúp nàng không?” Hấn cẩn thận từng chút, rất sợ sẽ chọc giận nàng.

“Ngươi tưởng ta là tàn phế hay là nửa tàn phế, cô nương ta không cần.” Cô nương ta thuộc về mẫu người rảnh rỗi không việc gì làm thì đi sinh sự, không màng hấn trong lòng khó chịu lắm.

“Ta múc nước cho nàng.” Ai đó tự động xưng phong nhận việc chạy ra ngoài.

“Cút về đây cho ta.” Giọng điệu ta hoàn toàn giống như ác chủ sai bảo nô tỳ.

Hắn chẳng những không hề tức giận, ngược lại ngoan ngoãn chạy về, đứng ở cạnh giường, “Muốn ta đỡ nàng đứng dậy phải không?”

“Nói thừa.” Chân ta còn đau, cử động rất khó.

Hắn bắt đầu biến ta thành trẻ nhỏ, bế ta đến ngồi trước bàn trang điểm, tiếp đó cầm lấy chiếc lược nhẹ nhàng chải qua những sợi tóc đen nhánh của ta.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, tràn đầy yêu thương cưng chiều.

Từ trong gương đồng nhìn thấy bộ dạng của hắn, ta đột nhiên nhớ tới một người. Trước đó không lâu, cũng từng có một nam nhân chải đầu cho ta thế này. Người đó nói, “Lung nhi, đời này kiếp này, ta đều sẽ giúp muội chải đầu.” Lời này còn vang vọng bên tai, tiếc rằng, giờ đã thành cảnh còn người mất.

Lúc đó ta đã nói, “Đời này kiếp này, đều phải do huynh chải đầu giùm muội.” Thế nhưng, ta lại phản bội lời hứa của mình. Gả cho Hoàng Phủ Viêm, lại bị Phượng Ngự Thiên cưỡng gian nhiều lần.

Hành động phản bội hắn, thân thể phản bội hắn, Hạ Tử Lung ta từ đầu chí cuối đều là một kẻ phản bội. Bất tri bất giác, một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn ra, đọng trên mu bàn tay, vẽ thành một đường cong.

“Sao vậy?” Hắn cúi đầu, tà mị lấp liếm giọt nước mắt trên tay ta. Đôi môi ta nhếch thành một nụ cười chua xót, “Cũng từng có một nam nhân chải đầu cho ta như vậy.”

Phượng Ngự Thiên trầm mặc một hồi, tiếp tục chải đầu cho ta, “Nàng đang nhớ đến Phong Vân.”

“Đúng vậy, chính là hắn.” Ngoại trừ hắn, còn có thể là ai nữa?

“Quên hắn đi.” Động tác hắn càng thêm vài phần dịu dàng, “Những gì hắn cho nàng, ta cũng có thể cho.”

Ta cười khổ, “Người không phải hắn.” Phượng Ngự Thiên cho dù tốt với ta, cũng không phải là Mộ Dung Phong Vân, Phong Vân và Thiên ca, không hề giống nhau.

“Đúng vậy, ta không giống hắn.” Hắn giúp ta búi tóc thành một búi, lại cẩn thận tỉ mỉ dùng trâm cài cố định.

Ta thở dài một tiếng, “Ai, nếu đã không giống nhau, người hà tất muốn thay thế hắn.” Trong lòng ta hiểu rất rõ, hai người bọn họ không giống nhau, hoàn toàn không giống. Từ đầu chí cuối, ta cũng không đem hai người họ ra so sánh.

“Ta không muốn thay thế hắn, chỉ muốn nàng yêu ta.” Nhẹ nhàng giúp ta cài lên chiếc trâm long phụng, đầu ngón tay hắn xẹt qua chiếc trâm, “Đúng là trâm tốt.”

“Là Phong Vân tặng ta.” Ta thẳng thắn trả lời.

Giúp ta cài thêm vài cây trâm nữa, hắn mới mở miệng, “Xong rồi, như vậy được không?”

Ta ngắm nghía búi tóc, “Người rất khéo tay, có phải rất hay giúp nữ nhân chải đầu không.” Ta thừa nhận bản thân mình yêu hắn, nghĩ đến chuyện hắn sẽ chải đầu cho nữ nhân khác, tự nhiên cảm thấy trong lòng bốc lên vị chua.

“Nàng là người đầu tiên.” Ai biết hắn nói thật hay giả.

Ta cười càng thêm cay đắng, “Còn chồi nhỏ của người? Nữ nhân người không thể yêu, nhưng lại yêu sâu đậm.”

Phượng Ngự Thiên cười cười, nắm lấy tay nàng, “Nàng ấy... cho đến lúc này cũng không phải là trở ngại giữa chúng ta.”

“Người muốn bội tình bạc nghĩa?” Trên đời ta hận nhất chính là nam nhân bội tình bạc nghĩa, đã ăn người ta rồi, còn muốn trêu ghẹo ta.

“Không phải.” Hắn kéo ta đứng dậy, chăm chú quan sát ánh mắt của ta, “Một ngày nào đó, nàng sẽ hiểu thôi.”

Đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn, từ ánh mắt hắn, ta nhìn thấy được sự cố chấp, nhìn thấy thâm tình.

Đôi mắt này, cái nhìn này, giống như đã gặp ở đâu.

Đôi mắt vừa sắc bén vừa chuyên chú kia khiến ta không dám nhìn thẳng vào hắn, ta xoay đầu sang một bên, “Ai biết người có lừa dối ta hay không?”

“Có một số việc ta không thể nói với nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ hiểu.” Phượng Ngự Thiên kéo tay ta ngồi xuống, “Có đói bụng không? Muốn ăn gì nào?” Mỗi ngày đều muốn nấu cơm cho ta ăn, xem bản thân là bảo mẫu của ta à?

Ta hồ hững hờ nhìn hắn, “Tàng bảo đồ thì sao? Một ngày nào đó, có phải người sẽ đem tàng bảo đồ ra cho ta xem không?” Trực giác nói cho ta biết, những điều thần bí về hắn, đều có liên quan đến tàng bảo đồ.

Ngày đó sau khi nói chuyện với Hoàng Phủ Viêm, ta hầu như có thể khẳng định hắn cùng tàng bảo đồ tuyệt đối có quan hệ.

Hắn tựa hồ không nghe thấy lời ta, đứng lên bước ra ngoài, “Nàng muốn ăn gì? Ta đi làm điểm tâm.” Thực sự xem bản thân mình là bảo mẫu rồi.

“Ta cũng muốn đi.” Chống tay xuống bàn đứng dậy, ta chậm rãi đi về phía hắn.

Bởi vì chân đau, ta bước đi vô cùng thông thả.

Hắn chỉ đứng yên tại chỗ, mỉm cười vươn tay, “Đến đây.” Mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, thế nhưng giọng nói kia tràn ngập ý cười.

Ta đặt những ngón tay dài mảnh vào trong tay hắn, để hắn mặc tình nắm lấy. Giây phút đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay kia, ta cảm thấy giờ này khắc này giống như đang ở lễ đường, hắn là tân lang, ta là tân nương. Phải chăng ngủ suốt mấy ngày khiến đầu óc trở nên hồ đồ mất rồi? Hay là bị hắn ‘quậy’ cho thần kinh điên loạn.

Theo hắn đi vào nhà bếp, hai chúng ta vẫn như cũ chia việc ra làm, hắn đứng ra nấu ăn, còn ta làm những việc vặt vãnh. Những việc vặt vãnh này chẳng phải đều do nam nhân làm sao? Hai chúng ta dường như đã bị đổi vai với nhau rồi.

Nhìn bếp lửa đang hừng hực cháy, ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta không hận người.” Những gì phát ra từ miệng của ta, tám chín phần mười đều là giả, thế nhưng, câu này là ta nói thật lòng.

“Cái gì?” Hắn dừng động tác thái rau chóc lát, cúi đầu.

“Ta không hận người làm nhục ta. Lúc đó ta rất tức giận, nhưng về sau ngẫm lại, thôi thì quên đi.” Ta biết rõ nam nhân này bị tính chiếm hữu quá cao quấy phá. Nếu như ta nhìn thấy Phong Vân cùng nữ nhân luôn tơ tưởng hắn nằm bên cạnh nhau, không chừng còn làm ra những việc kinh khủng hơn Phượng Ngự Thiên nữa.

Người phạm đầu phải thánh nhân, mấy ai có thể vượt qua được. Huống chi, nếu ta đứng trên lập trường của hắn, cũng có thể sẽ có những hành vi như vậy. Ta có thể làm, vì sao hắn không thể? Ta hiểu được cảm nhận của hắn, cũng hiểu được hành động của hắn.

Hắn có hơi giật mình, “Đa tạ.”

“Ta hiểu người mà, nếu như ta thấy Mộ Dung Phong Vân cùng Khang Minh Nguyệt ôm nhau như vậy, cũng sẽ rất tức giận.” Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, ta lại muốn giết người. “Lão tử nhất định cho hắn ăn xuân được liều lượng cỡ mười người ăn, từ từ lãng nhục hắn.” Đùng nghĩ ngờ, ta tuyệt đối dám làm như vậy.

“Ặc...” Ta khẳng định Phượng Ngự Thiên bây giờ đang đầu đầy hắc tuyến.

Ta cười cười, “Ha, không nói nữa.”

Hắn đột nhiên buông thứ trong tay xuống, “Lung nhi, ở bên cạnh ta đi.”

“Hả?” Ở bên cạnh hắn? Là có ý gì?

“Chúng ta sống chung.”

“Sống chung?” Ta suyét chút nữa ** “Ta đã là hữu phu chi phụ (1), hơn nữa còn yêu Mộ Dung Phong Vân, người lại bảo ta sống chung với người?” Đầu óc hần... phải chăng nổi đậu rồi.

“Đúng vậy, ta muốn nàng sống chung với ta.”

“Ta không muốn.” Nghĩ ta là ai? Thủy tính dương hoa, hay hồng hạnh xuất tường?

“Ta sẽ nửa bước không rời khỏi nàng, mãi đến khi nàng cam tâm tình nguyện ở lại mới thôi.”

Trời ơi, còn có thứ lý lẽ nào sao?

“Thế nhưng ta chỉ muốn vụng trộm một đêm với người thôi.” Ta không tham lam, một đêm là đủ.

“Còn ta muốn cùng nàng hằng đêm vụng trộm.” Thế lực của hần tốt đến vậy sao?

“Thượng đế ơi, làm ơn dẫn ta đi đi.”

xxxxxxxxxxxx

Ta bị giam lỏng rồi, bắt đầu từ hôm đó, Phượng Ngự Thiên một tác cũng không rời khỏi ta (bao gồm cả lúc ngủ, nhưng mà, chúng ta hoàn toàn không có làm chuyện gì cấm thiếu nhi), hoàn toàn xem ta như tội phạm.

Ta tuyệt đối chính là tội phạm, kiêu ngạo nhất, hạnh phúc nhất trên đời. Ngoại trừ bên cạnh có thêm một người, cuộc sống của ta cũng không có gì thay đổi. Ta muốn cái gì, hần đều chiều theo. Ta muốn đi đâu, hần dẫn ta đi đó. Tuy nói là bị giam, nhưng ta vẫn thường đi dạo phố, thậm chí còn khoa trương đến của hiệu châu báu phá cửa, đến Thái Bạch lâu uống rượu. Hần đối với ta đúng là rất tốt, có dùng nghìn theo trăm thuận, nói gì nghe nấy hình dung cũng không phải khoa trương. Làm gì cũng được, chỉ cần hứa với hần một điều... không được rời khỏi tầm mắt hần.

Mấy ngày gần đây, hần giống hệt như bảo mẫu, hầu hạ ta tốt vô cùng tốt.

Chải đầu rửa mặt đánh răng ăn sáng, hần đều chuẩn bị hết giùm ta. Ngay cả bước đi cũng phải nhờ hần bế, khiến ta thấy mình biến thành phế nhân rồi.

Những ngày như vậy tuy rất chán chường, nhưng ta lại có phần hơi lưu luyến.

Phong Vân cho dù sủng ta, nhưng vẫn chưa sủng đến mức khoa trương như vậy.

Hần lạnh lùng, nhưng lại dịu dàng chăm sóc. Chậm hiểu, nhưng ngàn vạn nhu tình. Ta thừa nhận, nam nhân này, từ lâu đã bước vào trái tim ta rồi.

Phong Vân, Phong Vân, nếu không có Phong Vân, ta cùng hần phải chăng sẽ là một đôi phu thê ân ái?

Gần đây ta thường hay suy nghĩ, nếu Phượng Ngự Thiên tỏ tình với ta trước cả Phong Vân, không biết mọi chuyện hôm nay sẽ ra như thế nào?

Tháng tám, vốn là mùa thu hoạch. Nhưng mùa thu năm nay, lại là cảnh sầu vân thăm đạm (1)

Chẳng qua là vì, một trận tuyết lớn chết tiệt quét qua.

Sau bảy ngày trời mưa tầm tã, đột nhiên xuất hiện một trận tuyết lớn.

Cả kinh thành thay màu áo trắng, tuyết đóng từng mảng. Những cây nông nghiệp còn chưa thu hoạch, đã bị đông lạnh đến nát bét, loạn thất bát nhao. Những người có kiến thức đều biết, năm nay nhất định mất mùa. Nếu như thật sự mất mùa, ta sẽ suy xét đem một trăm vạn lượng đi cứu trợ thiên tai. Một nơi có nạn, tám nơi trợ giúp. Ta thừa nhận bản thân mình rất tham tiền, nhưng bây giờ, ta là chủ tịch tập đoàn Lục thị, tiền nhiều đến nỗi có thể ném xuống sông làm trò tiêu khiển, nghe cho vui tai. Cố gắng tiết kiệm chút, là chuyện hết sức nên làm. Tập đoàn Lục thị mặc dù không phải của một mình ta, thế nhưng, ta tin tưởng nếu như Thanh Nhã còn ở kinh thành, cũng sẽ tán thành suy nghĩ của ta.

“Phượng Ngự Thiên, năm nay phương bắc nhất định mất mùa, ta muốn quyên tiền.” Mỗ Thiên vừa ăn điểm tâm xong, ta lập tức nói với hần suy nghĩ của mình.

Hần không chút do dự gật đầu, “Được, quyên một trăm vạn lượng đi.” Á, suy nghĩ giống hệt như ta.

“Phượng Ngự Thiên, người tưởng một trăm vạn lượng là một trăm lượng chắc? Một trăm vạn lượng, bằng khoảng thuế thu cả năm của một tỉnh đó.” Dù sao cũng đâu phải quyền tiền của hần.

Hần rót một chén trà nóng đưa tới trước mặt ta, “Tập đoàn Lục thị thiếu tiền hay sao?”

“Không thiếu.” Thứ tập đoàn Lục thị không thiếu nhất chính là tiền.

“Nếu đã như vậy thì quyền đi.”

Ta liếc hần một cái, “Người quyền bao nhiêu?” Ta dám khẳng định, tiền của Phượng Ngự Thiên nhất định không ít.

“Đến lúc đó nói sau.” Xí, thái độ này là thái độ gì đây.

“Nếu như quang minh chính đại đem tiền đi quyền, hần sẽ bị tham quan ô lại xén bớt. Vì tránh những chuyện này phát sinh, ta chuẩn bị phái người của tập đoàn Lục thị trực tiếp đến các nơi phân phát, lấy danh nghĩa của thái tử làm.” Một phần ba tập đoàn Lục thị là của thái tử phi, lấy danh nghĩa của thái tử không có gì không đúng.

Hần đưa cho ta một miếng điểm tâm, “Nàng nhất định phải giúp thái tử có được ngai vàng ư?” Gần đây đối rất lợi hại, hầu như vĩnh viễn đều ăn không muốn no, ăn xong bữa chính còn phải ăn thêm đồ ăn vặt.

Ta ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt hần, kiên định không gì sánh được nói, “Đúng vậy, bất luận thế nào, ta cũng sẽ giúp thái tử giành lấy thiên hạ.”

“Tại sao?” Hần đối mặt với ta, ánh mắt trở nên quỷ dị.

Ta hít sâu một hơi, đứng lên đi đến bên cạnh cửa sổ. Nhìn tuyết rơi trắng xóa, ta bất giác cười, “Những năm cuối của Bắc Hạ vương triều, chư hầu phân tranh, giặc cỏ nổi lên bốn phía, dân chúng khắp nơi lầm than. Tám năm sau, Hoàng Phủ Đức soạn vị, tranh giành suốt mười một năm, mới có thể thống nhất thiên hạ. Lại phải qua năm năm tranh đấu tiếp theo, mới có thể thành công dẹp loạn tứ vương, chân chính thống nhất thiên hạ. Sau đó, tỷ tỷ, tỷ phu ta cùng với giám quốc công chúa phải mất thêm thời gian mấy chục năm nữa, mới có thể khiến thiên hạ thái bình, dân giàu nước mạnh như ngày hôm nay. Người tính thử xem, phải dùng bấy nhiêu thời gian, mới có được thái bình thịnh thế như bây giờ. Cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, trong vòng mười năm thời gian này, sẽ xuất hiện bao nhiêu danh tướng? Xuất hiện bao nhiêu bá chủ? Người hãy tưởng tượng một chút, đã chết bao nhiêu người, chảy bao nhiêu máu? Ta không phải thần thánh, chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi. Không dám gánh vác thiên hạ trên vai, thế nhưng, ta không muốn nhìn thấy tâm huyết Thanh Nhã bỏ ra bị hủy trong một sớm một chiều.” Thiên hạ thái bình, là ước mơ của Thanh Nhã, cũng là khát vọng của ta. Tỷ tỷ đã bỏ ra cả một đời làm vốn, ta không thể khiến tâm huyết của tỷ ấy bị hủy diệt như vậy.

“Tỷ tỷ và tỷ phu nàng? Mộ Dung tướng quân và phu nhân? Là bá vương cùng chiến thần tướng quân năm đó.” Hiệu sách Bát Quái quả nhiên lợi hại, ngay cả chuyện này cũng có thể điều tra ra.

“Vũ Lăng vương yêu chiến thần tướng quân, vì người mà không màng thiên hạ. Thế nhưng, chiến thần tướng quân cũng yêu Vũ Lăng Vương như thế, không đành lòng để người sống qua những ngày thường thường nhạt nhạt, lại càng không muốn về sau người sẽ oán mình. Cho nên, Vũ Lăng vương mới xuất hiện với thân phận Mộ Dung tướng quân, giúp Hoàng Phủ Tiệp bình định thiên hạ, cũng là bắt đầu một cuộc sống mới của mình. Có thể người sẽ không tin, nhưng thực tế, từ sau khi giám quốc công chúa buông rèm chấp chính, quyền lực của Thừa Thiên vương triều đều nằm trong tay phu thê bọn họ. Từ ngoài nhìn vào, để thiên hạ có được thái bình như hôm nay, là giám quốc công chúa cai quản có tài. Ta thừa nhận Hoàng Phủ Tiệp rất lợi hại, thế nhưng, không thể không kể công của tỷ tỷ và tỷ phu trong đó. Bọn họ vì nàng mà chinh chiến sa trường, vì nàng mà bày mưu tính kế. Những hưởng trị quốc của Hoàng Phủ Tiệp, đa phần đều là chủ ý của tỷ phu, nàng chỉ phụ trách thông truyền.” Thiên hạ ngày nay, kỳ thực là của nhà Mộ Dung chúng ta. “Tỷ phu tỷ tỷ ta suốt đời chinh chiến sa trường, công cao chấn chủ. Người cho rằng Hoàng Phủ Tiệp tại sao không dám động tới Mộ Dung gia? Vì tình nghĩa ư? Để vương gia không hề có tình nghĩa.” Những chuyện khiến người nghe kinh hãi này đều là sự thật, chính Thanh Nhã đã từ từ nói cho ta biết. Lúc biết được những sự thật này, ta đã vì quá mất mặt mà trực tiếp hôn mê. Quá đáng sợ, càng nghe càng thấy rợn cả người.

Tỷ phu hùng tài đại lược, tỷ tỷ kinh tài tuyệt diệu, phu thê họ, đều không phải người bình thường. Bọn họ cho dù chưa xưng đế hậu, nhưng đã dùng hình thức kia mà xưng bá thiên hạ.

Có thể, đây là một sự lựa chọn sáng suốt nhất. Hoàn thành mộng tưởng của mình, cũng có thể xa rời thị phi.

“Nếu thiên hạ đều là của Mộ Dung gia nàng, hà tất phải tranh gì nữa.” Hắc nói rất bình thản, không nghe ra bất cứ tâm tình gì.

“Sáu năm trước, là lần cuối cùng tỷ tỷ tỷ phu ta trở lại sa trường. Lần đó, tỷ tỷ thân bị trọng thương, nguy trong sớm tối. Trải qua lần đó, bọn họ hoàn toàn buông bỏ quyền lợi trong tay, từ đó về sau không màng triều chính. Phu thê hai người nắm giữ chính quyền đã lâu, giám quốc công chúa đương nhiên nóng lòng thu lại binh quyền. Tỷ tỷ tỷ phu sớm đã có ý thoái ẩn, thuận thế trao trả hơn nửa binh quyền, chỉ chừa lại một bộ phận binh quyền để tự bảo vệ mình. Dù sao chuyện phu thê họ nắm giữ thiên hạ nhiều năm là điều tuyệt mật (quả thật là tuyệt mật, ngoại trừ đương sự ba người họ a, cũng chỉ mình ta biết), Hoàng Phủ Tiệp mất, không còn ai biết bọn họ đã từng làm những gì. Lúc tân hoàng đăng cơ, cũng là lúc tỷ phu quang minh chính đại trao trả toàn bộ binh quyền thoái ẩn. Đáng tiếc, Hoàng Phủ Tiệp mặc dù không phải người thường, nhưng không có tài kinh thiên vĩ địa (2) như tỷ phu ta. Hơn nữa, khi nàng qua đời vào ba năm trước, đã để lại một cục diện rối rắm vô cùng. Tỷ tỷ tỷ phu vốn tưởng rằng thiên hạ đã định, quyết tâm thoái ẩn, nào ngờ mấy tên hoàng tử kia lại đấu đá, nội loạn, biến thiên hạ thành cục diện như thế này.” Cho dù như vậy, người thắng sau cùng trong trận hoàng quyền chi tranh này, chính là thái tử. Mà cũng có lẽ, ngay từ đầu, người thắng đã là thái tử.

Hoàng Phủ Tiệp chọn Hoàng Phủ Hạo, Mộ Dung gia ta cũng chọn Hoàng Phủ Hạo, nhất định hắc sẽ là chủ nhân thiên hạ.

Phượng Ngự Thiên đến bên cửa sổ nhìn ngắm tuyết đọng trong vườn, “Tại sao nàng lại nói cho ta biết những chuyện này?”

Câu hỏi thật hay.

“Tỷ phu năm xưa đầy rẫy dã tâm, lại vì một câu nói của tỷ tỷ mà không màng thiên hạ. Tuy rằng không màng thiên hạ, nhưng lại vứt đi mộng tưởng của mình. Tỷ phu đã dùng một cách thức khác, trở thành người đứng đầu thiên hạ. Trải qua nhiều năm hành động, cố gắng, bỏ ra vô số tâm huyết, rốt cuộc được gì? Kết quả là, suýt chút mất đi nữ nhân mà mình yêu thương nhất. Vất vả lắm mới có ngày yên ổn, nhưng lại bị cuốn vào một trận hoàng quyền phân tranh. Phu phụ hai người cả đời cố gắng vì thiên hạ, nhưng chẳng hề đổi được cái gì. Cách làm của bọn họ cho dù vĩ đại, nhưng lại quá ngu xuẩn. Quyền lực cho dù là tốt, nhưng vẫn chưa phải là thứ tốt nhất. Nếu người không thể dùng quyền lực để đạt được mục đích của mình, xin hỏi người cần quyền lực để làm gì? Tỷ phu ta là không cam lòng làm một nam nhân tầm thường, mới cần quyền lực, đơn giản vì đó là mộng tưởng của người. Tỷ phu đã hoàn thành được mộng tưởng của mình, nhưng chẳng đổi được gì cả. Ta thật không thể nào hiểu nổi, mấy tên hoàng tử kia cứ đấu đá đến chết đi sống lại làm gì. Nếu người không cần giai nhân tuyệt sắc, không cần vàng bạc châu báu, mà chỉ vì cái gọi là mộng tưởng, ta khuyên người tốt nhất buông tay đi. Tỷ phu ta chính là ví dụ tốt nhất, đừng giẫm lên vết xe đổ của người.”

“Hình như đã nói lạc đề rồi. Tóm lại, ta sẽ không bỏ mặc tâm huyết cả đời của hai người họ. Muốn tạo phản? Muốn nội loạn? Hỏi thử ta có chấp nhận hay không.” Mộ Dung Phong Vân không phải là con ruột của tỷ tỷ và tỷ phu, Tử Ly lại còn quá trẻ. Mộng tưởng của phu thê hai người bọn họ, đương nhiên phải do ta tiếp tục. Vì tỷ tỷ, bất luận ta có tình nguyện hay không, ta đều sẽ vì bọn họ mà bảo vệ thái bình thịnh thế này.

Phượng Ngự Thiên trầm mặc một hồi, chậm rãi mở miệng, “Mộ Dung tiểu thư, nàng có ý gì?” Gọi ta là Mộ Dung tiểu thư?

Ta mỉm cười, “Có ý gì chẳng phải người đã hiểu quá rõ rồi hay sao? Phượng công tử.” Muốn tạo phản, hỏi qua ta trước đã.

“Nàng biết được bao nhiêu?” Đủ bình tĩnh, không hổ danh là người thủ hộ bảo tàng. Vị cứu tinh kia của ta năm xưa lựa chọn Phượng gia bọn họ, quả thật không sai.

Ta đưa tay hứng vài bông hoa tuyết, thản nhiên nói, “Toàn bộ.” Nội dung đàm thoại hôm nay dường như đã lạc đề rồi.

Phượng Ngự Thiên hoàn toàn trầm mặc, không nói một lời.

Bên trong căn phòng to lớn bỗng nhiên không còn chút tiếng động, ngay cả một tiếng thở nhẹ, cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Nhét một miếng điểm tâm vào trong miệng, ta lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này, “Có muốn ra ngoài ngắm tuyết hay không?”

Hắn vẫn không lên tiếng, chỉ là cầm lấy một chiếc áo khoát lông chồn bọc kín người ta, sau đó kéo ta ra ngoài.

Tuyết bay tán loạn, gió lạnh thét gào, lạnh đến tận xương. Trong vườn một mảnh tuyết trắng, khoác lên mình chiếc áo trắng tinh khôi, lộng lẫy vô cùng.

Hai người bọn ta sánh vai đi giữa trời tuyết, để lại một hàng dấu chân trên tuyết, “Sao nàng lại biết ta có tàng bảo đồ.” Vấn đề này hắn nên hỏi ta lâu rồi.

“Viêm vương nói với ta. Nếu như ta đoán không sai, vị cô nương tối đó giao cho ta bí mật của tam gia đẳng, bị thương trốn trong phòng của ta, hẳn là Thiên cô nương. Chủ nhân mà nàng nói, chính là người. Ta biết các ngươi là một trong bốn người thủ hộ bảo tàng, không biết người có phải là cự thần của Bắc Hạ vương triều, thủ lĩnh của quân đội bí mật kia không?” Ta đã sớm biết vị tiểu cô nương thụ thương kia và người nợ ân tình ta là cùng một người, chẳng qua là không nói ra thôi.

Hoa tuyết rơi trên người chúng ta càng lúc càng nhiều, hắn khẽ gật đầu, “Nàng đoán không sai, sao nàng biết được.”

“Trùng hợp ta biết Bắc Hạ vương triều còn để lại một quân đội, lại trùng hợp gặp được hai vị tướng quân ở hiệu sách Bát Quái. Nên mới đoán ra.” Chút lý luận như vậy mà cũng không suy nghĩ được, làm sao xứng đáng làm lão đại của cả một đám người. Con bà nó, ta vậy mà trở thành kẻ cầm đầu phản cách mạng, vấn đề thật quá nghiêm trọng mà.

Phượng Ngự Thiên thở dài một hơi, “Quả nhiên là một nữ tử thông tuệ.”

“Không phải thông tuệ, mà là bị bức.” Nếu không phải tình thế bắt buộc, ta cần gì suy nghĩ mấy thứ loạn thế bát nhao thế này.

Bàn tay to lớn của hắn càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của ta, “Tay nàng lạnh quá, chúng ta trở vào thôi.”

Hắn vừa nói thế, ta lập tức cảm thấy quả thật rất lạnh, “Ta muốn đi thêm một chút.” Ta thích trời tuyết, thích đất tuyết.

“Ngoan, chúng ta trở vào đi, coi chừng cảm lạnh bây giờ.” Hắn đứng chắn trước mặt ta, lại kéo tay còn lại của ta đặt lên miệng thổi phù phù. Dùng thân nhiệt của mình, sưởi ấm bàn tay đang lạnh buốt của ta.

Cử chỉ thân mật mà tràn ngập nhu tình, khiến ta không khỏi mỉm cười, “Người là một nam nhân tốt.” Ai gả cho hắn, nhất định hạnh phúc.

Hắn vòng tay qua eo ta, nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, “Trở vào đi, bảo trọng sức khỏe.”

“Không vào, ta còn muốn nói chuyện với người thêm lát nữa.” Khó khăn lắm mới nói đến đề tài nghiêm túc này, ta đương nhiên sẽ không từ bỏ.

Giọng nói Phượng Ngự Thiên mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Trở vào cũng có thể nói mà, ta chỉ lo cho sức khỏe của nàng thôi.”

“Ta chưa lo thì người lo làm gì?” Ta cũng không phải là búp bê sứ, quanh năm luyện võ, võ công rất khá.

Hắn cúi đầu nhìn ta, nhẹ nhàng trách cứ, “Nàng xem cả giày nàng mang cũng ướt hết rồi, lạnh không.” Cho dù là đang trách cứ, cũng mang theo yêu chiều vô hạn.

“Lạnh.” Nói thừa, ta đương nhiên là lạnh muốn chết rồi.

Phượng Ngự Thiên liếc mắt nhìn xung quanh, vươn tay ôm lấy ta, “Bên kia có một ngôi đình, qua đó ngồi một lát đi.” Giày ướt thì vào đình ngồi làm gì.

Bước vào trong đình, hần đặt ta ngồi trên bàn đá, nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc giày dưới chân ra. Tiếp đó, vùi bàn chân đã lạnh đến đở ửng của ta vào trong lòng.

Hơi ấm trên người hần liên tục không ngừng truyền vào chân ta, “Như vậy có thấy đỡ hơn không?”

Hần... dĩ nhiên lại dùng phương pháp này sưởi ấm cho ta.

Ta không trả lời, chỉ giương mắt lên nhìn hần. Từ tận sâu trong đôi mắt, nước mắt rưng rưng ẩn hiện.

Một người đối với ta nghìn theo trăm thuận, che chở đủ điều, ta còn gì để bắt bẻ nữa? Có một người yêu ta tận xương tủy, nâng niu ta trong lòng bàn tay, ta còn gì chưa mãn nguyện?

Làm người không thể quá tham lam, coi chừng bị thiên lôi đánh chết.

Ngay tại nơi này, ta liền đưa ra một quyết định quan trọng.

Ta mỉm cười vươn tay, vuốt ve chiếc mặt nạ lãnh lẽo kia của hần, “Thiên ca, ta muốn nhìn khuôn mặt người, được chứ?”

“Tại sao đột nhiên lại muốn nhìn mặt ta?” Hần kéo lấy tay ta, đặt ở bên môi thổi thổi, “Nàng đã lạnh lắm rồi.”

Nước mắt càng thêm ứ đọng trong đáy mắt, “Bởi vì...” Ta rất muốn biết nam nhân sẽ cùng ta đi suốt cuộc đời, rốt cuộc có diện mạo như thế nào.

Hần đưa tay che lại chiếc mặt nạ, có hơi giật mình, “Ta diện mạo rất xấu, sợ sẽ hù dọa nàng.”

Ta bĩu môi, nũng nịu đáp, “Thiên ca, muội lạnh lắm a.” (TN: Bạn bắt đầu đối xứng hô từ đây, cái chuyện bạn đã bảo làm từ hồi chương ba mươi mấy nhưng vẫn chưa làm =)), xem câu trên chắc mọi người cũng biết ý của Tử Lung rồi há b-))

“Chúng ta về phòng đi, có được không?” Hần vẫn như cũ sợ ta không chịu trở về phòng, nhẹ nhàng dỗ dành, “Ta làm điểm tâm cho nàng ăn.” Ta nào có phải heo đầu, giờ giờ khắc khắc đều nghĩ đến ăn như vậy.

“Nhưng mà muội vẫn còn thấy lạnh, toàn thân đều lạnh, huynh giúp muội ** chút đi mà.” Ta đỏ mặt cúi đầu, lặng lẽ liếc hần một cái.

“Về phòng rồi sẽ không lạnh nữa.” Lấy đôi bàn chân ta đang đặt trong người hần ra, ra vẻ muốn ôm ta vào.

Ta vừa tức vừa buồn cười, “Đúng là đầu gỗ.” Ta đã không e thẹn nói rõ ràng như vậy, hần... vậy mà cũng không hiểu sao.

“Lạnh thì nàng ** làm gì?” Tức chết ta rồi. Đầu gỗ đúng là đầu gỗ, vùi đầu vào đất tưới nước bón phân cũng không thể nảy mầm.

(TN: E hèm, mọi người cứ xem như chỗ ** kia chỉ là 1 câu không thành lời, tức là lời từ trong họng phát ra thành tiếng, ‘ưm ưm’ hay gì đó tương tự, tóm lại là không nói ra lời mà dùng cử chỉ hành động vân vân mây mây ám chỉ cho PNT, đáng tiếc là người ta không hiểu =)))

Ta mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn hần, “Đầu gỗ chết, muội thoát y phục huynh không biết ôm muội sao? Như vậy muội sẽ không lạnh nữa.” Trời ạ, ta đang nói gì thế này?

“Tay ta cho dù có ấm, cũng chỉ có một đôi tay. Trời lạnh thế này, Thoát y nàng sẽ cảm lạnh đấy.”

“Huynh...” Ta triệt để không nói được gì, “Ôm muội về phòng.”

(1) Sầu vân thâm đạm: ý nói tình huống bi thảm

(2) Kinh thiên vĩ địa: ý chỉ tài năng thống trị thiên hạ.

67. Q.2 - Chương 11: Hắc Là Sắc Lang

tuyết rơi nặng hạt suốt một ngày một đêm, khiến cho khí trời thánh tám lạnh buốt như ngày đông giá rét.

Mở mắt liền thấy một luồng sáng trắng ánh lên lớp giấy trên cửa sổ, xem ra tuyết rơi càng lúc càng dày.

Ta lặng lẽ tới gần Phượng Ngự Thiên, “Muội lạnh, phiền huynh tới gần đây một chút.” Ta bảh sinh sợ lạnh, loại thời tiết này, quả thực là muốn lấy mạng ta mà.

Từ sau lần bị hắc **, mỗi lần hắc tới gần ta, đều bị ta đánh. Hắc chậm chạp tới gần, “Được không?” Lần này, ta tuyết đối sẽ không đánh hắc.

Ta trở mình, cánh tay đặt trên người hắc, “Muội nói được là được.”

“Nàng thật sự lạnh lắm sao?” Một cánh tay đang ôm lấy thắt lưng ta, nhưng cả người hắc lại cứng đờ không dám động đậy.

“Huynh thả lỏng chút đi, muội không có ăn thịt huynh đâu.” Mấy ngày trước sau khi đồng sàng cộng chẳm, ta đã công kích hắc mấy lần, bây giờ còn để lại di chứng.

“Ặc... Có phải quá mạo phạm rồi không.” Đã đem ta ăn sạch sành sanh rồi mới nói câu mạo phạm, hình như hơi muộn đó.

“Huynh dài dòng quá, sát qua đây, ôm muội đi.” Câu này nói ra thật giống lời thoại của nữ lưu manh quá.

Đặt bàn tay cứng đờ lên lưng ta, hắc quả thật đã ôm ta vào lòng, “Ôm nàng thật tốt.”

Bàn tay nhỏ bé đặt trong ngực hắc vẽ vẽ mấy vòng tròn, ta nũng nịu nói, “Thiên ca, huynh mặc y phục làm gì? Thoát y càng tốt, cởi đi. Đúng rồi, thuận tiện cởi giúp người ta luôn.” Nghe nói hai người thoát y ôm chẳm lấy nhau sẽ rất ấm áp.

“Có dọa nàng sợ không.” Ai bảo huynh ** người ta suốt ba ngày ba đêm, bây giờ hối hận chứ gì.

“Muội là ai? Dạ Phượng danh chẳm giang hồ đó, vô tình để lộ tin tức muội đang ở chỗ này, cánh cửa kia không lập tức bị truyền thông san bằng mới lạ.” Không phải mới bị ** lần đầu tiên, ta sợ cái gì. Vốn dĩ cũng là yêu hắc, trong lòng cũng không còn thấy ảm ảh nữa.

Ta đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nói tiếp, “Đúng rồi, Cái Bang nói muốn hợp tác với Hiệu sách Bát Quái, huynh thấy thế nào?” Vẫn còn chưa kịp nói với hắc chuyện này.

“Nàng nói phải làm sao?” Ai đó bắt đầu thoát y phục của mình, xem chừng bước kế tiếp chính là thoát y phục của ta.

“Bang chủ Cái Bang là muội muội người ta, mỗi lần người ta gặp nguy hiểm, muội ấy đều ra tay giúp đỡ. Nếu không có muội ấy, người ta và Thanh Nhã đã sớm mất mạng rồi.” Ta chỉ thấy bản thân mình giống như đang tỏ thể bên tai tình nhân, câu nào cũng đầy gian trá.

“Nàng nói sao thì làm vậy.” Trong lớp y phục đã xuất hiện thêm một bàn tay.

Mỹ nhân kể quả nhiên hiệu nghiệm, “Hợp tác với Cái Bang, cụ thể thế nào thì tìm phó bang chủ.” Để Lăng Sương chiếm chút lợi ích cũng không thành vấn đề.

“Tùy ý nàng.” Y phục trên người ta bây giờ đã hoàn toàn thoát sạch.

Ta cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trên người không còn mảnh vải che thân. Tên sắc lang kia hiện giờ đang ở trên người ta, “Gấp vậy sao, huynh là sắc lang à? Chẳng lẽ là chưa từng thấy qua nữ nhân.”

“Ta đói lâu lắm rồi.” Cái tên sắc lang tên Phượng Ngự Thiên nào đó hai mắt tỏa sáng, không chừng bây giờ còn đang chảy nước bọt.

Ta trừng mắt nhìn hắc, vươn tay muốn kéo cái mặt nạ trên mặt hắc ra, “Bỏ mặt nạ ra, để muội xem thử bộ dạng huynh thế nào.”

Hắn đột nhiên bắt lấy tay ta, chăm chú nói, “Lung nhi, nàng yêu ta không? Yêu Phượng Ngự Thiên không?”

“Hỏi thừa.” Không yêu hắn, ta cần phải quyến rũ hắn làm gì.

Hắn dừng một chút, “Nàng nên biết, thân phận của ta... là...” Là cái gì? Đừng nói với ta hắn là nhân yêu nhé.

“Không phải là phản tặc sao? Muội không quan tâm.” Nếu như hắn biết lão đại thật sự của bọn chúng chính là ta, nhất định sẽ tức muốn chết.

“Phản tặc?” Tiếng cười khê khàng từ phát ra, “Ta quả thật chính là phản tặc.”

“Không thành vấn đề.” Ta cũng là phản tặc, hơn nữa lại là vị đầu sỏ lớn nhất kia.

“Yêu ta không?” Hắn nắm lấy tay ta, áp trên chiếc mặt nạ lạnh lùng.

“Thần kinh, chẳng phải đã sớm yêu huynh rồi, bằng không, làm sao có thể dễ dàng để huynh ăn đậu hủ như vậy.” Chuyện tới nước này, ta cũng không muốn trốn tránh nữa. Nếu không phải trong lòng ta có hắn, hắn cần bản không thể chạm đến một sợi tóc của ta.

“Nàng có thể tháo mặt nạ này xuống rồi.” Á, có thể tháo xuống được rồi sao.

“Muội tháo xuống nha, nhìn thử xem huynh có tuần tú hay không. Có điều huynh an tâm, không được tuần tú cũng không sao cả.” Hạ tiểu thư ta chẳng lẽ là loại phụ nữ trông mặt bắt hình dong hay sao? Ngoại trừ hắn, trên đời còn tìm được nam nhân nào yêu thương chiều chuộng nàng như vậy, không sống cạnh hắn thì sống cạnh ai bây giờ?

“Là nàng muốn xem, đừng hối hận đó.” Ta chưa bao giờ hối hận chuyện mình đã làm, huống chi, có gì đáng để ta hối hận chứ?

Đưa tay tháo chiếc mặt nạ của hắn ra, ta bỗng dừng tròn tròn mắt, thất thanh thét chói tai, “Á...” Hắn... hắn... thực sự... rất...

Mẹ ơi, thực sự tuần tú quá mà, tuần tú đến rồi tung rồi mù khiến ta muốn chảy nước miếng. Tuần tú thì tuần tú, nhưng mà... người này nhìn sao quen mặt quá? Hơn nữa còn quen đến không thể quen hơn.

Ngay khi ta còn đang cố sức nhìn chăm chăm vị ca ca tuần tú này, tên sắc lang đó đã nhân cơ hội tiến thật sâu vào người ta, hai người đồng loạt phát ra **.

Ta nùng nịu nhìn Phượng Ngự Thiên, “Đáng ghét, đánh lén người ta.”

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt tuần tú, “Nàng không tức giận?”

“Tại sao phải tức giận?” Ta cười hì hì nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé không an phận bám trên ngực hắn.

“Lung nhi, thật sự không tức giận?” Hắn nuốt một ngụm nước bọt, thất lưng không ngừng cố sức, tiến vào nơi mềm mại nhất trên người ta.

Ta nâng người lên nghênh hợp, “A... Không giận... Không giận chút nào.”

Đôi mắt tà mị kia lóe lên tia sáng hừng hực, “Không giận ta lừa gạt nàng” Bây giờ nói cái này còn có tác dụng gì sao?

Đáy mắt xẹt qua một tia bồn chồn, ta co rút tiểu phúc (1), siết chặt lấy hắn, “Không giận.” Mới là lạ đó, ta nhất định phải hành chết hắn.

Hắn khó nhịn ngẩng đầu **, càng thêm cố sức tiến vào người ta, “Tiểu yêu tinh, nàng làm gì vậy?”

Ta nháy nháy mắt, vẻ mặt ngây thơ vô tội, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đỡ lấy yết hầu của hắn, “Huynh làm nhục người ta, bây giờ đến lượt người ta lăng nhục huynh không được?” Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, ánh mắt quyến rũ.

Phượng Ngự Thiên hung hăng tiến vào, ** có hơi đau đớn, “Dựa vào nàng?”

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Đúng vậy, dựa vào muội, tiểu xử nam.” Luôn miệng nói mình là xử nam, gạt ai chứ?

“Tiểu yêu tinh, nàng chết chắc rồi.” Hắn nghiêng rặng nghiêng lợi, hung hăng rời khỏi người ta.

Nhất thời trống rỗng, ta khó chịu giãy dụa, “Đại ca, huynh làm gì vậy?”

Ôm lấy ta nằm sấp trên giường, “Để xem nàng có dám hay không.” Cảm giác khó chịu lan truyền khắp thân thể, hắn dùng lực đạo hung hăng cuồng bạo cùng tốc độ ra sức ra vào, mỗi lần đều tiến thật sâu vào cơ thể, mỗi một lần đều đại diện cho sự chiếm hữu bá đạo nhất, mãnh liệt nhất, chuyên chế nhất của hắn.

“Không dám.” Mộ Dung Phong Vân, một ngày nào đó muội sẽ trả thù huynh. “Đại ca, muội không dám nữa.” Xem thử muội có dám hay không, đợi lát nữa lão nương trời huynh lại từ từ lắng nghe.

“Như vậy mới ngoan.” Bàn tay to lớn ôm trọn trước người ta, cổ sức ôm lấy ta, “Để chịu không?”

Ta càng lúc càng đỏ mặt, “Đại ca... dễ chịu...” Huynh chết chắc rồi. Tiểu nữ tử báo thù, ba mươi năm không muộn.

“Ngaoan...” Hắn ra vào càng lúc càng kịch liệt, “Lung nhì, nàng là của ta.”

Tiếng một cành cây vì chịu không được gió tuyết lia cành vang lên trong đêm đen yên tĩnh, đột ngột phi thường.

Hai cái bóng đen trên giường, lại càng quấn chặt lấy nhau, phẳng phất như suốt đời cũng không rời xa nhau nữa.

Hoa tuyết rơi càng lúc càng nhiều, tuyết đọng mỗi lúc càng dày trên đất...

“Đúng là ngu ngốc, muội sớm nên nghĩ ra mới phải.” Ta ngáp một cái, mơ mơ màng màng ôm lấy hắn.

“Nghĩ đến cái gì?” Mộ Dung Phong Vân mở mắt ra, cúi đầu nhìn ta.

“Tuyết Liễu từng nói uội biết, huynh năm tuổi đã rời khỏi nhà, mười năm sau trở lại. Huynh cũng nói với muội, huynh năm tuổi đã được sư phụ mang đi, mười năm sau hạ sơn. Mẹ huynh (2) họ Phượng, Phượng Ngự Thiên cũng họ Phượng. Muội và Phượng Ngự Thiên chưa từng ăn chung, hắn làm sao biết được khẩu vị của muội. Trong tất cả các nam bằng hữu của muội, người hay cùng muội ăn nhất chính là Mộ Dung Phong Vân. Huynh từng nói, huynh yêu một vị nữ tử, đáng tiếc, nàng là người huynh không nên yêu nhất trên đời. Ngoại trừ muội muội, còn có ai là không yêu được? Muội bị Phong Vân ăn sạch, Ngự Thiên cũng nói hắn đã ăn sạch chồi nhỏ của hắn, sao lại trùng hợp thế này? Mộng Lộ từng hỏi, có phải bắt luận huynh là ai, muội cũng sẽ ở bên cạnh huynh. Từ cách nói chuyện của hai người, muội đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Từ giây phút đó, muội đã càng lúc càng ngờ vực. Sau này ở hiệu sách Bát Quái gặp được hai vị tướng quân, lại nghĩ đến Phượng thúc thúc gửi uội bản tư liệu tỉ mỉ như vậy, hầu như đã có thể khẳng định. Phần tư liệu đó không chút sơ hở nào, nhưng lại quá tường tận. Tường tận quá, lại thành ra sơ hở.” Hay tay còn đang ôm lấy thắt lưng hắn, ta bấu môi, “Một người cho dù có thay đổi thế nào, cũng không thay đổi được ánh mắt. Có lẽ cũng bởi vì trên người Phượng Ngự Thiên có hình bóng của Mộ Dung Phong Vân, muội mới có thể yêu hắn. Mà cũng bởi vì trên người Mộ Dung Phong Vân có hình ảnh của Phượng Ngự Thiên, mới khiến muội nhất kiến chung tình. Huynh đã để lộ nhiều sơ hở như vậy, muội không phải không biết, cũng không phải không nhìn ra nghi điểm, mà là ngu ngốc không muốn thừa nhận, lừa mình gạt người không muốn tìm ra đáp án thôi.” Lừa mình gạt người, khiến bản thân mình cứ mãi ngờ vực như vậy.

“Ta để lộ nhiều sơ hở vậy à?” Mộ Dung Phong Vân cười khổ.

“Điểm duy nhất khiến muội nghĩ không thông đó là, khi chúng ta lần đầu gặp nhau, huynh tại sao lại không nhận ra muội? Cũng bởi vì điểm này, muội vừa khẳng định, vừa không dám khẳng định thân phận của huynh.” Cho dù lúc đó hai người chưa yêu nhau, nhưng cũng không cần giấu giếm thân phận như vậy.

“Tối hôm đó, ta từ Viêm vương phủ quay về. Sợ rằng có người nghe được cuộc đối thoại giữa chúng ta mà liên lụy Mộ Dung gia, nên mới...” Ta cứ tưởng đêm đó hắn đến Viêm vương phủ trộm tư liệu là vì ta, không ngờ là đã có âm mưu từ trước, uống công ta cảm động mất nửa ngày.

“Hiểu rồi.” Suy nghĩ của ta cùng hắn như nhau, đều không muốn liên lụy Mộ Dung gia.

Mộ Dung Phong Vân thỏa mãn ôm lấy ta, bàn tay to lớn quyến luyến tấm lưng như ngọc, tùy thời chuẩn bị tiếp tục ăn, “Ôm nàng rất tốt.”

Nhuyễn ngọc ôn hương, hần đương nhiên thấy tốt. Ta nhìn hần bằng đôi mắt yêu kiều quyến rũ, nũng nịu tựa vào lòng hần, “Đại sắc lang, huynh luôn muốn ăn tươi nuốt sống người ta, đau lắm nha,”

“Chúng ta từng ở trên giường ba ngày ba đêm, ta còn nhớ nàng rất mặn nguyện mà.”

“Rõ ràng là huynh sắc, còn không biết xấu hổ nói người ta.”

“Vậy sắc thêm vài ngày nữa đi.”

“Không được.”

Con cừu non vĩnh viễn không phải là đối thủ của con sói xám, kết quả thế nào có thể đoán ra.

Phảng phất nhớ lại những đêm đầu tiên ấy, ** điên cuồng, liều mạng triền miên.

Ta cũng không phải nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, hướng chi, ta hiểu được nỗi khổ tâm của hần. Cũng như ta không muốn liên lụy Mộ Dung gia, hần cũng không muốn Mộ Dung gia vì hần mà gặp nhiều tổn hại.

Mộ Dung Phong Vân, Phượng Ngự Thiên, ta dường như chính là nữ tử may mắn nhất trên đời, cùng lúc có được cả hai người mình yêu.

Lịch sử tái diễn, ta lại bị hần cột trên giường ba ngày ba đêm lần nữa.

Ba ngày sau, tuyết đã ngừng rơi, cũng bắt đầu tan dần. Cùng với những lớp băng tuyết ngày một tan, từng giọt nước tí tách nhỏ xuống, tạo nên những nốt nhạc diệu kỳ.

Sáng hôm ấy, ta bước vào nhà bếp.

Sống hai kiếp người, đây là lần đầu tiên ta lấy thân phận nữ nhi rửa tay nấu nướng.

Đối với việc xào nấu ta thực sự rất không thạo nghề, bắt lửa nấu lẩu thì miễn cưỡng làm được. Trừ nghệ của Thanh Nhã sành ngang đầu bếp, ăn đồ ăn tỷ nấu nhiều năm như vậy, phối một cái lẩu cũng miễn cưỡng có thể làm.

Trong khí trời lạnh lẽo, bắt lên một nồi lẩu nóng hổi, kê bên còn có một bầu rượu ấm, đời người có bao nhiêu chứ.

Đem món ăn cuối cùng bày ra trước mặt hần, ta cười hì hì ngồi đối diện hần, “Phong Vân, đầu là lần đầu muối xuống bếp, ăn không được cũng phải cố mà ăn.” Mông vừa chạm xuống chiếc ghế lạnh như băng, ta nhin không được run lên một trận.

“Qua đây, ta ôm nàng.” Hần không nói hai lời, ôm ta ngồi trên đùi hần, bá đạo ấn chặt ta trong lòng.

“Phong Vân, có lửa, nguy hiểm.” Không cẩn thận khiến ta bị hủy dung nhan, ai sẽ bồi thường.

“Ăn trước một miếng cho ấm người đi.” Miếng rau mềm mại được gấp đến bên môi, phả ra một luồng nhiệt khí.

Ta hé miệng cắn một cái, lập tức nóng đến há miệng thổi phù phù, “Nóng quá.” Mùi vị không tệ, quả nhiên trò giỏi hơn thầy.

“Muốn ăn cái gì? Ta giúp nàng nấu.” Ánh mắt Mộ Dung Phong Vân quyến luyến n lần nhìn một bàn thức ăn, cuối cùng gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong nồi nấu, “Muốn giải hàn ăn thứ này là tốt nhất.”

Ta cầm đôi đũa lên, gấp một miếng khoai tây dứt cho hần, “Huynh ăn một miếng đi, thử xem xem mùi vị thế nào.” Phương thức phối hợp hoàn toàn do Thanh Nhã dạy cho.

“Ngon lắm.” Hần cũng há miệng thổi phù một hơi, “So với mẹ nấu cũng không thua gì.”

“Cái đó đương nhiên. Từ sau khi muối và Thanh Nhã rời khỏi giang hồ, muối mỗi ngày ngoài việc đến trường, viết tiểu thuyết thì không phải làm gì nữa, Thanh Nhã ở nhà đảm đương chức vụ bảo mẫu này. Mỗi lần đối bụng, muối chỉ cần nói, “Chị ơi, đói bụng rồi.” Sau đó liền có cơm ăn.” Nhớ lại những ngày tháng này, thật sự rất hài lòng.

“Ta biết.” Hần gấp miếng thịt bò nhét vào trong miệng của ta, “Ngày nàng xuất giá, hai người nói gì với nhau ta đều nghe cả.”

Miếng thịt bò mềm mại nhanh chóng tan ra trong miệng của ta, “Hôm xuất giá, những gì muội nói với huynh đều là giả dối, chỉ muốn gạt huynh đi thôi. Muội là Hạ Tử Lung, là muội muội của Thanh Nhã, một cô gái hiện đại. Cá tính muội cũng như Thanh Nhã vậy, một khi đã yêu ai rồi, nhất định không buông tay. Ca ca thì đã sao? Muội cứ yêu thì thế nào? Cùng lắm thì, chúng ta không sinh con là được.” Ta không chút nghi ngờ việc hắn nghe được lời ta và Thanh Nhã nói với nhau.

Mộ Dung Phong Vân ngăn người, “Tại sao lại muốn ta bỏ đi.”

“Bởi vì... tạm thời không nói với huynh được.” Muội sợ huynh nghe xong kích động quá mà ném muội vào nồi mất.

Hắn cũng không tiếp tục truy vấn, từng ngậm từng ngậm dứt cho ta ăn, “Ăn nhiều một chút.” Ta đói đến mức có thể ăn cả một con trâu.

Ta cũng từng miếng từng miếng một dứt hắn, thân thiết vô cùng, “Đại ca, bí mật của Mộ Dung gia huynh cũng biết cả rồi phải không?” Có phải hắn nghĩ rằng Thanh Nhã cùng tỷ phu đã đối xử hắn thiếu công bằng.

Hắn bình thần vuốt ve những lọn tóc của ta, “Ngốc quá, ta biết nàng đang lo lắng cái gì. Thân phận thật sự của cha mẹ, ta và Tử Ly đều biết rõ. Chẳng qua là, không ngờ rằng thiên hạ hôm nay chính là của Mộ Dung gia ta. Nàng là muội muội của họ, còn ta và Tử Ly, chẳng qua chỉ là con cái. Có một số việc, chúng ta không biết sẽ thỏa đáng hơn. Tuy rằng ta không phải là do mẫu thân sinh ra, nhưng người đối với ta như con ruột của mình. Cha mẹ đối xử với ta rất tốt, ta luôn ghi tạc trong lòng.”

Ta mạn bất kinh tâm nhai nuốt đồ ăn trong miệng, thản nhiên nói, “Phong Vân, cánh quân đó tổng cộng có bao nhiêu người?” Kia là tài sản của ta, ta có quyền được biết chứ.

“Vị cao nhân năm đó dẫn ta đi, chính là ngoại công của ta, cũng là người thủ hộ bảo tàng, hơn nữa còn là minh chủ Kinh Thiên minh. Sau khi người mất, ta trở thành minh chủ.” Hừ, sớm đã biết lão nhân mang hắn đi kia rất kỳ quái. Bất quá... ta có hỏi hắn cái này sao?

Nét mặt ta thoáng hiện lên tia nghi hoặc, “Mẹ huynh vì sao lại gả cho tỷ phu, huynh biết không?” Nếu như biết, hắn sao lại không biết lai lịch của bản thân mình?

“Ngoại công nói mẹ ta không muốn gánh nhiều trọng trách, bỏ nhà ra đi, cho nên mới gả cha.” Hừ, trong này còn có một số chuyện mà huynh không biết đó.

Ta hít sâu một hơi, quay đầu nhìn những mảng tuyết trắng tinh trong viện, cảm khái hàng ngàn vạn lần, “Phong Vân, tại sao nữ nhân luôn nghĩ thoáng hơn nam nhân chứ?” Phượng phu nhân, Hạ Tổ Tâm, Hạ Tử Lung, đều không muốn bàn tới chuyện phục quốc, chỉ mong thiên hạ thái bình. Còn nam nhân bọn họ, vậy mà...

Mộ Dung Phong Vân chậm rãi nhú mày, “Có ý gì?”

Ta đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên trán hắn, “Đừng nhú mày, người ta đau lòng đó. Huynh là Phong Vân công tử, Phong Vân công tử thi họa song tuyệt, phong lưu phóng khoáng, không phải là Phượng Ngự Thiên vai gánh nhiều việc.” Mộ Dung Phong Vân và Phượng Ngự Thiên, là cùng một người, nhưng cũng không phải một người.

Mộ Dung Phong Vân là công tử Mộ Dung gia, là Phong Vân công tử thi họa song tuyệt. Phượng Ngự Thiên, là cự thần tiền triều, là người thủ hộ bảo tàng, minh chủ Kinh Thiên minh.

Tính cách hai người có chỗ giống, cũng có chỗ không giống.

Phong Vân dịu dàng, Ngự Thiên lãnh khốc. Phong Vân phóng đảng, Ngự Thiên nghiêm cẩn...

Hắn rất cuộc, là ai?

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của ta, đưa đến bên môi hôn một cái, “Được, sau này không nhú mày nữa.”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi hắn, ta bất đắc dĩ thở dài, “Phong Vân, muội thực sự khó chấp nhận hai người là một.”

Cánh tay đặt bên hông ta càng siết chặt, ánh mắt dịu dàng, “Nàng đừng quan tâm đến ta là ai, chỉ cần nàng là Hạ Tử Lung là được.” Ánh mắt ôn nhu đó như dệt nên một lưới tình dày đặc, giam giữ ta trong đó, cả đời cũng không thoát ra ngoài được.

Nhìn đôi mắt ôn nhu của hắn, đáy mắt ta hiện ra nghi hoặc.

Mộ Dung Phong Vân chăm chú nhìn ta, mỉm cười, “Nương tử, nàng là Hạ Tử Lung là được.”

Trong một khắc đó, ta đột nhiên bừng tỉnh, “Muội...” Hạ Tử Lung yêu Phong Vân, cũng yêu Ngự Thiên. Chỉ cần ta là Hạ Tử Lung, hắn là nam nhân ta yêu thương nhất. Là Phong Vân hay Ngự Thiên, căn bản không có gì khác biệt.

Ta ôm lấy cổ hắn, ra sức hôn lên má hắn một cái thật mạnh, “Sai rồi, phải nói là, miễn hai ta yêu nhau là được. Muội là Hạ Tử Lung cũng được, Dạ Phượng cũng được. Huynh là Phong Vân cũng được, Ngự Thiên cũng được. Nói chung, chỉ cần hai người yêu nhau là đủ.”

Mộ Dung Phong Vân nắm lấy tay ta, kiên định đáp, “Đúng vậy, chỉ cần hai người yêu nhau là đủ.”

Ta lần thứ hai nhấc đôi đũa lên, liên tục đút thức ăn cho hắn, “Quốc thù gia hận gì đó sau này hẵng hay, bây giờ chúng ta ăn cơm trước đã.” Giờ này khắc này, ta chỉ là một nữ tử bình thường, hắn cũng chỉ là nam tử bình thường, hai ta là một đôi nam nữ yêu nhau. Cái gì quốc thù gia hận, cái gì ân ân oán oán, để nó... đi chết đi.

Ta đảo mắt, mỉm cười nói với hắn một chuyện, “Đại ca, muội không phải muội huynh. Chỉ có Tử Ly, mới là do tỷ tỷ tỷ phụ sinh ra. Tỷ tỷ năm đó bị tỷ phụ đánh rơi xuống ngựa dẫn đến sẩy thai, còn sinh được đã là tốt lắm rồi.” Câu nói sau cùng kia, còn có dụng ý khác.

Ta cũng không hỏi hắn tại sao muốn Phong Vân biến mất, sau đó còn dụng tâm sắp đặt muốn ta yêu Ngự Thiên. Bởi vì ta biết, hắn làm như vậy, là vì muốn ta an tâm. Ác cảm huynh muội loạn luân này, hắn một mình gánh lấy. Chỉ cần có thể ở bên cạnh ta, yêu thương ta, hắn không tiếc trả giá bất cứ thứ gì. Nụ cười của ta, đáng để hắn hi sinh tất cả. Chuyện cho tới nước này, nếu ta vẫn khẳng khái nhất mực không nói ra chân tướng, đối với hắn quả thật quá tàn nhẫn.

Mộ Dung Phong Vân ngây người, đôi đũa trong tay phút chốc rơi xuống mặt đất, “Cái gì?” Có cần khoa trương đến vậy không?

Ta khom người xuống nhặt đôi đũa lên, đặt vào trong tay hắn, thuận tiện gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng hắn, “Muội nói, huynh không phải là ca ca của muội, chúng ta không có quan hệ gì.” Từ ngày đầu xuyên qua, ta đã biết tỷ phụ căn bản không hề nặc thiếp. Cho nên mới hỏi Thanh Nhã toàn bộ chân tướng sự tình. Thanh Nhã cũng không giấu giếm, tường tận kể lại mọi chuyện. “Phụ phụ bọn họ muốn chúng ta sống vui vẻ thoải mái, nên không nói ra thân thế của chúng ta. Nếu không phải muội trùng hợp mượn dùng thân thế của Tử Lung, chuyện tư mật này xem chừng là không ai biết.”

Mộ Dung Phong Vân thần sắc buồn bã, cúi cùng cũng khép miệng lại, “Dụng tâm cực khổ.”

“Huynh biết thì tốt rồi.” Tỷ tỷ tỷ phụ đối với Phong Vân và Tử Lung, có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, có thể làm được như vậy nào có mấy ai.

Mộ Dung Phong Vân cười khổ, “Ở Mộ Dung gia nhiều năm như vậy, hai người chúng ta được yêu chiều nhất. Còn thân sinh nữ nhi của họ, trái lại bị quên.”

Ta trước tiên hôn lên môi hắn một cái, mới nói rõ chân tướng mọi việc, “Sinh phụ của huynh, là bộ hạ của tỷ phụ muội, vì bảo vệ tỷ phụ mà chết trên sa trường. Khi đó, sinh phụ sinh mẫu huynh vẫn chưa thành thân, Phượng phu nhân lúc đó lại đang mang thai huynh. Tỷ phụ không đành lòng nhìn mẹ con hai người không nơi nương tựa, bị người đời khinh rẻ, nên mới cưới sinh mẫu huynh. Thực tế, hai người họ vẫn trong sạch thuần khiết.”

Mộ Dung Phong Vân đáy mắt lóe lên tia kỳ dị, “Nàng không phải muội muội ta thì tốt lắm rồi, những cái khác không còn quan trọng nữa.”

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Cái gì mà không còn quan trọng nữa, Mộ Dung gia đối với huynh ân trọng như núi, rất quan trọng.” Không phải vì ai khác, chỉ cần vì bọn họ, hắn không nên tạo phản.

Hắn cúi thấp người, ánh mắt rơi trên khuôn ngực đầy đặn của ta, nước miếng e chừng sắp chảy ra rio, “Chúng ta không phải huynh muội, có thể sinh con được rồi.”

Ta đem một miếng thịt gà không biết từ đâu nhét vào trong miệng hắn, ném cho hắn một cái trừng mắt, “Ăn đi, người ta đói lắm rồi.” Chỉ biết rấp tâm làm bậy.

“Ăn cơm xong rồi sinh con.”

“Tư tưởng của muội quả nhiên là đúng.”

“Tư tưởng gì?”

“Đem huynh bán cho người đại diện lòng lang dạ sói để chụp **”

(1) Tiểu phúc: bụng dưới

(2) [Thực ra chỗ này là ** ó, ban đầu bạn cũng không biết là gì, do không nhớ nổi mẹ của Phượng Ngự Thiên họ Phượng, nhưng edit dài dài xuống thì có thể khẳng định được điều này. Chẳng qua, bạn không biết chỗ này có gì mà Sở Sở phải ** ‘ ‘]

TN: Thứ nhất, ờ ừm, bạn quyết định giữ nguyên xưng hô cho Phong Vân – Phượng Ngự Thiên. Một là vì đổi nữa không những là bạn điên đầu mà còn khiến mọi người bực bội =)), hai là hai người này cũng chẳng phải huynh muội ruột thịt gì, ba là (!) cứ xưng hô huynh huynh muội muội mà với lời thoại “ba chấm” kiểu này, sớm muộn gì bạn cũng vì lạnh sống lưng mà chết, (chủ yếu là vì bạn có định kiến đối với mấy cái xưng hô này, cứ nghe huynh – muội là lại nghĩ ngay tới anh em). Bạn cũng muốn đổi xưng hô cho Tử Lung lắm, ngặt nỗi chị ấy cứ hết đại ca rồi tới ca ca, thật sự là khiến bạn đau đầu, may là chương này nói rõ mọi chuyện, xem ra chương sau đổi xưng hô được rồi, miễn cho bạn vì lạnh sống lưng mà chết.

Thứ hai, xem ra đa phần chúng ta đều hiểu lầm hai từ “phụ thân, mẫu thân” của Phong Vân trong tư liệu Phượng Tam gửi cho Tử Lung, (cũng bởi vì truyện viết ở ngôi thứ nhất, chúng ta hầu như biết muốn hết rồi nên mới dẫn đến hiểu lầm), phụ thân đó không phải sinh phụ của Phong Vân mà là Mộ Dung tướng quân, như vậy, đã không còn thắc mắc gì về những việc làm của Phong Vân rồi nhé, căn bản ảnh hưởng bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ.

Thứ ba, *lại liên quan vấn đề xưng hô*, bạn đổi thẳng chữ nương thành chữ mẹ luôn nhé, sau một thời gian ngồi luyện phim lại, cuối cùng bạn trở về trạng thái “dị ứng” với chữ nương này, nói với mọi người một tiếng để khỏi thắc mắc sao tự nhiên đổi 180 độ, bạn cũng quay về mấy chương trước chỉnh sửa luôn.

68. Q.2 - Chương 12: Xin Lỗi, Ta Lừa Người

Tuyết lớn liên tục mấy ngày mấy đêm, khiến cả kinh thành như phủ lên tấm áo màu trắng bạc, trắng xóa một phương.

Khí trời lúc tuyết dần tan, lạnh lẽo dị thường. Tuy rằng lạnh đến không muốn mò ra khỏi giường, nhưng ta vẫn như cũ đã Mộ Dung Phong Vân ra khỏi giường từ sớm, xách theo giỏ đồ ra đường mua thức ăn. Cùng nhau đi mua thức ăn, là chuyện mà rất nhiều đôi phu thê hay nam nữ sống chung hay làm, chúng ta cũng không ngoại lệ.

Đúng vậy, chúng ta đã chính thức sống chung, lấy thân phận là một đôi tình lữ, lấy kết hôn làm tiền đề sống chung.

Lần trước là bị bức, lần này là tự nguyện. Tự nguyện và bức ép thực ra cũng chẳng khác nhau nhiều lắm, điểm khác duy nhất chính là chuyện nhà tất cả đều do ta làm... À... Thực ra thì cũng không phải chuyện gì

to tát, chỉ là rửa chén mà thôi. Việc quét dọn cứ để đó cho người hầu, còn việc giặt quần áo... giữa trời gió tuyết này ai mà dám giặt?

Vừa mở cửa ra, ta lập tức run lên một trận. Mộ Dung Phong Vân lấy một chiếc áo khoác lông cừu choàng lên người ta, tức thời toàn thân ấm áp. Ta cười ngọt ngào, nắm tay hắn bước ra khỏi cửa.

Biệt thự hắn dùng để nghỉ ngơi nằm ở ngoại thành, muốn đi đến chợ cũng phải mất trên dưới nửa giờ. Nửa giờ hứng chịu gió rét, ta lạnh đến run cầm cập. Vậy mà Mộ Dung Phong Vân, người chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh lại mặt không đổi sắc, à... dường như tóc tai có chút rối loạn, gió lạnh khẽ lướt qua. Võ lâm cao thủ quả nhiên không giống người bình thường, đi giữa gió tuyết mà mặt cũng không buồn chớp. Không biết chiêu này phải luyện thế nào, ta sẽ suy xét có nên học hay không.

Bởi vì trời đổ tuyết lớn, chợ bán thức ăn vô cùng vắng vẻ. Có người chụm lại thành tốp năm tốp ba, co rút cổ lại, vội vã đi trên đường. Chỉ có ta và Mộ Dung Phong Vân, chậm rãi nhìn đông ngó tây, nhàn nhã như đi tản bộ.

Tiện tay cầm lấy một cây củ cải, ta liếc hắn một cái, “Muốn ăn củ cải không.” Kỳ thực là do ta muốn ăn, muốn uống canh củ cải.

“Tùy nàng.” Hắn nhận lấy cây củ cải, bỏ vào trong giỏ trúc.

“Mười văn tiền.” Người bán rau cũng lạnh đến run lấy bấy, hai hàm răng ken két đánh vào nhau.

“Tám văn.” Ta bắt đầu cò kè trả giá.

Người bán rau trẻ tuổi cười méo mào, bắt đắc dĩ nhìn ta, “Phu nhân, nhìn y phục là biết ngay phu nhân là người giàu có, không thiếu gì hai văn tiền, nhưng ta thì thiếu.”

Ta vẫn tỏ vẻ không nhân nhượng như cũ, “Trời lạnh thế này, không bán mau thì sẽ thối đấy, tám văn.”

Người bán hàng lắc đầu, thật sâu thở dài một lượt, “Tám văn thì tám văn.”

“Cho người.” Ta lấy trong túi ra một khối bạc vụn đưa cho hắn.

Người bán hàng tiếp được bạc, ngẩn người, “Phu nhân, ta không có tiền thối lại đâu.”

Ta kéo kéo cánh tay Mộ Dung Phong Vân, tiếp tục đi về phía trước, “Không cần thối lại, về nhà sớm chút đi.”

Dùng năm lượng mua một cây củ cải, hắn ngàn ơn vạn tạ nói, “Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.”

Mộ Dung Phong Vân mặc cho ta kéo, mỉm cười, “Vậy còn trả giá làm gì?” Ài, ta là thích một Phong Vân công tử mặt dày vô sỉ, không phải thích Phượng công tử nghiêm túc lạnh lùng.

Ta tựa người trên cánh tay hắn, nghiêm trang đáp, “Mua đồ thì phải trả giá, đó là luật.”

“Nếu có một ngày, chúng ta đi mua rau cũng phải cò kè mặc cả, nang có còn cam tâm tình nguyện theo ta không?”

Ta hung hăng trừng néo vào cánh tay hắn một cái, “Chàng nói cái gì? Tập đoàn Lục thị chúng ta phú khả địch quốc. Không, còn nhiều tiền hơn cả quốc khố, làm sao mà phá sản được? Cho dù phá sản thì có sao đâu? Chàng là Phong Vân công tử, ta là Dạ Phượng, còn lo bị đói nữa hay sao?” Ch dù hắn chỉ còn hai bàn tay trắng, ta cũng đi theo hắn.

Mộ Dung Phong Vân mờ ám nháy nháy mắt, cười hắc hắc, “Nàng có biết ta là người nổi tiếng phong lưu lãng tử, phá của thành quen nhất kinh thành không. Hơn nữa sau này chúng ta sẽ có rất nhiều hài tử, nuôi trẻ con rất tốn kém đó.” Có tốn kém cũng không đến mức tiêu sạch tiền của tập đoàn Lục thị chứ?

Ai có thể tiêu sạch tài sản của tập đoàn Lục thị và tiểu tập đoàn Hạ gia, ta theo họ của hắn.

“Chỉ cần đi theo chàng, ta chính là nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian” Chỉ cần có thể đi theo hắn, cho dù ăn dầu uống trâu ta cũng thấy rất mãn nguyện.

“Giúp ta sinh mấy đứa con, gia đình ta hẳn sẽ rất náo nhiệt.” Mộ Dung Phong Vân cười với ta bằng nụ cười hại dân hại nước, so với nhân yêu Mộng Lộ lại càng quynh rũ hơn.

Ta trừng mắt nhìn hắn, “Ngu ngốc, sao ta phải sinh ấy đứa, chàng tưởng ta là heo à.” Trách nhiệm của nữ nhân cổ đại chỉ có sinh con, đúng là không có nhân quyền mà.

Hắn dùng ánh mắt sắc sắc nhìn ta, “Nàng gả cho ta, chúng ta hai người cùng nhau sinh mà.” Tên sắc lang Mộ Dung Phong Vân này, lúc nào cũng muốn ăn ta.

“Tính như vậy cũng tính được sao?” Ta đi đến trước một sạp bán thịt heo, đưa mắt chọn lựa.

Hắn vươn tay chĩa chĩa một miếng thịt mỏng, “Miếng này đủ rồi.”

“Ta muốn miếng này.” Miếng kia quá mỏng, ăn không đủ.

Mộ Dung Phong Vân quay đầu nhìn ta, “Nương tử, ta nhớ nàng không ăn nhiều thịt mà.”

Ta xấu hổ cúi đầu, “Ta gần đây rất muốn ăn món nào dầu mỡ.” Hơn nữa còn vĩnh viễn ăn không thấy no.

Hắn sững sờ cười cười, “Vậy thì miếng này.”

Lão bản thân người tráng kiện cấp tốc tán dương miếng thịt, dùng lá gói lại thật kĩ, tiện tay bỏ vào giỏ trúc giúp chúng ta, “Hai vị, tổng cộng tám mươi văn tiền.”

“Bảy mươi lăm văn.” Ta lại bắt đầu cò kè mặc cả.

“Được được, vậy thì bảy mươi lăm văn.” Đại khái là do thời tiết quá lạnh, lão bản căn bản không muốn tính toán với ta.

Móc túi tiền giống như đựng tiền lẻ ra, ta lấy ra một khối bạc nhỏ, “Cho người, không cần thối lại.” Năm lượng.

Lẽ tự nhiên, lão bản liên tục nói câu cảm tạ, nhiệt tình tặng cho chúng ta thêm một miếng gan và một cái giò heo.

Suốt hành trình đi mua đồ ăn, ta không ngừng cò kè mặc cả, không ngừng đưa bạc, đương nhiên cũng không ngừng lấy được nhiều tặng phẩm.

Mua cá tặng tôm, mua trứng gà tặng trứng vịt, mua cải trắng tặng khổ qua, mua bí đao tặng bí rợ, mua thịt gà tặng thịt ngỗng....

“Nhiều vậy à?” Ta nhìn Mộ Dung Phong Vân xách theo ba cái rổ, có chút giả khùng giả điên.

Hắn cười khổ gật đầu, “Đúng là nhiều vậy đó.”

“Nhưng ta đâu có mua nhiều như vậy.” Tặng đồ thì không nói, đằng này cả rổ cũng tặng cho bọn ta.

Mộ Dung Phong Vân đứng đưa cái rổ, “Trời lạnh, không dễ hư đâu, ăn từ từ cũng được.” Chúng ta chỉ có ba người, mấy thứ này ít nhất cũng đủ để ăn năm ngày. Tuy rằng ta gần đây ăn rất khỏe, thế nhưng dạ dày ta cũng không phải là vua dạ dày.

“Vậy thì được rồi, mời Tử Ly cùng thái tử đến Mộ Dung gia, chúng ta cùng nhau ăn lẩu.” Mang tiếng là người một nhà nhưng chúng ta thường ít cùng ăn chung một bữa cơm.

Mộ Dung Phong Vân vẽ mặt đau khổ, hoàn toàn giống như nô bộc bị chủ nhân ngược đãi, “Không được, không phải nàng nói hôm nay còn phải đi mua nhiều thứ sao. Mua thức ăn xong, chúng ta còn phải đi mua điểm tâm mất kẹo quả khô hạt dưa. Nàng nói là muốn xem tiểu thuyết, nhân tiện đi đến hiệu sách một chuyến luôn.”

“Á... Được rồi, chúng ta đem thức ăn đến ọi người ăn bớt.” Lỡ như hỏng hết rồi thì sao?

“Không được, đi, mua hết mấy thứ đó rồi trở về nhà.” Thái độ hắn rất cứng rắn, nghe giọng nói của hắn, ta biết mình hoàn toàn không còn cơ hội phản kháng nữa rồi.

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên một lúc, ta tựa vào vai hắn giả vờ khóc nức nở, “Lão công, chàng ức hiếp ta.”

Tuy rằng biết là ta giả khóc, nhưng Mộ Dung Phong Vân vẫn kiến trì hoãn dành ta, “Ngoan, đừng khóc nữa. Thế giới riêng của hai người chúng ta, đừng cho người ngoài quấy nhiễu, có được hay không?” Nô bộc cảm đó cứ coi như không khí.

Thế giới riêng của hai người? Chủ ý này không tệ. “Được.”

Mộ Dung Phong Vân xoa xoa đầu ta, sung sướng nói, “Đi, đi mua điểm tâm cho nàng.”

Giữa một trời gió tuyết lạnh lẽo mua đồ khắp nơi, có lẽ chỉ có mỗi hai kẻ ngu ngốc này. Sau khi mua hết những thứ đã định, giày ta cũng thành ra ướt sũng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà trở nên đỏ bừng. Tuy rằng lạnh, nhưng lòng lại rất ấm.

Trước đây có đi mua đồ, cũng bởi vì cần thiết mới mua, căn bản không có cảm giác gì. Lần này mua đồ, tâm trạng rất tốt.

Bước ra khỏi hiệu sách, chúng ta đến thẳng cửa hàng bánh ngọt nổi danh nhất kinh thành.

Dùng một ngón tay chỉ chỉ, cũng muốn hơn mười loại bánh.

“Nương tử, có cần nhiều như vậy không?” Mộ Dung Phong Vân cầm cả đồng thứ trên tay bắt đầu dở khóc dở cười.

“Đưa ta cầm cho, đợi lát nữa mua trái cây xong là đủ rồi.” A... Hôm nay có lẽ mua hơi nhiều rồi. Nhưng mà... ta vừa muốn ăn chua lại vừa muốn ăn ngọt, thôi cứ mua hết đi.

Ta vừa dứt lời, hần đã nghiêm mặt, “Ta cầm, cẩn thận tay nàng đó.”

Trái tim hơi hơi rung động, ta làm nũng tựa người trên tay hần, “Đáng ghét, tay chàng cũng lạnh a.” Cúi đầu xuống, không để hần thấy một giọt lệ lấp lánh trong mắt ta. Có được tình yêu của hần, Hạ Tử Lung ta chính là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời, cho dù bây giờ bảo ta lập tức đi chết, ta cũng cam tâm tình nguyện. Hơn nữa, chết không hối tiếc.

“Mộ Dung huynh, sao trùng hợp vậy?” Giữa lúc ta đang cảm động đến không thể cảm động hơn, một giọng nói đáng ghét chen vào giữa chúng ta.

Bực mình, chờ ta cảm động xong hăng gọi không được sao?

Mộ Dung Phong Vân xoay đầu đi, cười phóng khoáng, “Hoàng Phủ huynh, gần đây khỏe chứ?”

Giữa lúc hai nam nhân vẫn còn đang khách sáo, ta đã nổi xung thiên nhào tới trước mặt hần, chỉ thẳng vào mũi hần để mà thóa mạ, “Hoàng Phủ Viêm, trời lạnh gió rét ngươi tới đây để mà tìm chết à?” Cắt đứt cơn cảm động của ta, chẳng phải muốn chết là gì?

Hoàng Phủ Viêm giống như vừa gặp quỷ, trừng mắt nhìn ta, ấp a ấp úng nói, “Linh Linh nói nàng muốn ăn bánh mít táo.” Nói rồi nhìn ta bằng ánh mắt sắc lạnh, khiến ta cả người không được tự nhiên.

Hoàng Phủ Viêm thân là vương gia, trong ngày trời đông gió lạnh lại đích thân ra ngoài mua đồ ăn vặt, mắt chọn nam nhân của Linh Linh tốt đấy.

Nghe xong lý do của hần, giọng điệu ta cũng nhu hòa hơn, ta có chút thông cảm gật đầu, “À, là Linh Linh muốn ăn? Vậy đi mua đi. Thuận tiện mua chút quả khô hay gì đó, nữ nhân đều rất thích ăn vặt.” Linh Linh chính là giống ta ở khoản thích ăn vặt này.

“Ta nói Phượng huynh, người nam cải nữ trang làm gì?” Hần vươn một ngón tay chỉ vào Mộ Dung Phong Vân, “Tại sao ngươi lại tựa trên vai hần như vậy?”

Tựa trên người hần bởi vì hần là nam nhân của ta, ta muốn dựa thì dựa.

Lý do vô cùng hợp lý, nhưng mà, ta đột nhiên cứng đờ như một pho tượng điêu khắc, hoàn toàn không thốt nên lời.

Giờ này phút này, đại não tiểu não ta đều như bay khỏi cơ thể, hệ thần kinh tạm thời ngừng hoạt động. Trong y học, triệu chứng này gọi là bại não, cũng gọi là ngu ngốc. Nói mặt ta bị rút gân, cũng có lý do nhất định.

Chưa đầy năm giây sau, ta mở miệng nói. Chỉ tiếc là hoàn toàn giống như một con rối bị người ta điều khiển, giọng điệu thần thái dị thường cứng nhắc, “Cái đó... Hoàng Phủ huynh à...” Ta thường ngày rất hay

bịa chuyện, lừa đến chết người không cần đền mạng. Nhưng mà bây giờ, ta lại nói không nên lời. Chắc là do chúng bại não gây ra, ta ngang nhiên không tìm được lý do nào.

“Phu nhân, công tử, thứ hai vị cần đã gói xong rồi.” Lão bản ngay lúc máu chốt nhảy ra giải cứu ta khỏi một phen xấu hổ.

“Cảm ơn.” Ta đưa tay tiếp lấy, thuận tiện lấy một thỏi bạc ra đưa cho lão, “Không cần thối lại.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm rơi vào vật phẩm đang còn trên tay ta, nghi hoặc nhìn Mộ Dung Phong Vân, rồi lại nhìn ta, “Hắn là nam nhân của ngươi.” Không phải hỏi, mà là khẳng định.

Răng khê cắn vào môi, ta bắt đầu dĩ gạt đầu, “Đúng vậy, hắn là nam nhân của ta.” Có điều, chúng ta không phải đồng tính luyến ái.

“Phượng nhi, hai người quen biết nhau à” Mộ Dung Phong Vân cười nhạt, ý cười không đạt tới đáy mắt. Trong đôi mắt đen láy, lóe ra một chút lạnh lùng.

Tuy rằng biết là hắn biết rồi mà còn cố hỏi, ta tiếp tục diễn kịch đến cùng, “Đúng vậy, ta và hắn có quen. Lúc ở Thiên Hương lâu tranh giành Mộng Lộ cô nương, không được hòa thuận lắm.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Hoàng Phủ Viêm hiện ra một nụ cười trào phúng, “Hai vị, chuyện tới nước này, có cần diễn kịch nữa không?” Cái nhìn tràn đầy châm chích.

Mộ Dung Phong Vân nhếch môi, cười như không cười, ánh mắt lại càng thêm lãnh khốc, “Ý của vương gia thế nào? Ta nghe không hiểu.”

“Không hiểu?” Hắn cúi đầu cười khổ, ánh mắt chậm rãi hướng về phía ta, “Phượng công tử, tiếp cận ta có mục đích gì?”

Ánh mắt hắn khiến ta chột dạ, ta ngoảnh mặt đi, né tránh ánh mắt sắc bén kia của hắn, “Mời người gọi Phượng cô nương.”

Hoàng Phủ Viêm chớp mắt, “Phượng cô nương?”

“Đúng vậy, ta là nữ.” Ta xấu hổ, “Ặc... xin lỗi, ta lừa ngươi.”

“Phượng cô nương gạt ta, đâu phải chỉ có chuyện này.” Hoàng Phủ Viêm diện vô biểu tình, nhìn không ra hắn rốt cuộc là có ý gì.

Việc gì nên tới, sớm muộn gì cũng sẽ tới. Chuyện đã đến nước này, ta cũng không muốn tiếp tục giấu giếm nữa, chuyện không cần phải giấu giếm nữa.

Ta hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Gọi thêm Linh Linh, tới Tê Phượng sơn trang ăn lẩu.”

“Ăn lẩu.” Hắn dường như chưa từng nghe thấy từ này.

Ta mỉm cười, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay Mộ Dung Phong Vân, “Ngươi không phải nói, muốn biết tam đệ thua ở chỗ nào sao? Kêu Linh Linh tới, bốn người chúng ta cùng nhau ăn.”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Viêm tức thì không còn chút máu, khuôn mặt tuần tú bây giờ tái nhợt như một tờ giấy, “Ngươi là...”

Ta chỉ chỉ vào Mộ Dung Phong Vân bên người, “Muội muội hắn.” Lại trở tay vào Hoàng Phủ Viêm, “Thê tử ngươi.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm càng trở nên âm trầm, nắm tay siết chặt đến run lên, “Mộ Dung Tử Lung, ta muốn giết chết ngươi.” Một trận gió lạnh thổi qua, khiến ta thấy toàn thân nổi da gà.

Ngay cả giết người vô số như ta, cũng bị ánh mắt âm trầm, lãnh khốc tận cùng kia của hắn dọa ột phen hoảng sợ, “Ngươi đánh không lại ta đâu.” Chúng ta đánh nhau không mới chỉ một lần.

Mộ Dung Phong Vân đứng chắn trước mặt ta, “Hoàng Phủ Viêm, tốt hơn là khách khí một chút.” Có lẽ công quả nhiên là tốt, lúc đánh nhau cũng có người bảo vệ cho ta.

Hai nam nhân lấy khí thế không ai chịu nhường ai giằng co một trận, dùng ánh mắt sát phạt lẫn nhau. Giống y như lần ở phủ Cửu Môn Đề Đốc, giết đến trời long đất lở, loạn thất bát nhao, thảm liệt không gì sánh được. Duy chỉ có một việc không giống là, lần này ta đứng sau Mộ Dung Phong Vân, không phải cùng Hoàng Phủ Viêm đứng chung chiến tuyến.

Hai nam nhân đấu mắt với nhau càng lúc càng đáng sợ, tiềm ẩn nguy cơ có thể tại chỗ đánh nhau, sau đó tay chân bay tán loạn, máu tươi đầm đìa.

Ta len lén nuốt nước bọt, giật giật cánh tay hấn, “Đại ca, chúng ta đi.”

Hai người này hoàn toàn xem ta như người đã chết, không chút lay động.

“Đại ca, chúng ta đi.” Ta ghé vào sát tai hấn nói, đỏ mặt, “Chúng ta về nhà sinh hài tử.”

Mộ Dung Phong Vân tư thế còn đang vững như bàn thạch nghe thấy đột nhiên cười rộ lên, cười tà, đen tối nhìn ta, “Nàng nói gì?”

“Ừ, chúng ta về nhà, người ta lạnh rồi.” Ta đưa tay ôm lấy eo hấn, nhón đầu ngón chân hôn lên môi hấn một cái, “Giúp người ta sưởi ấm đi.”

Hấn dang tay ra, ôm trọn ta vào lòng, hung hăng giằng xé môi ta.

Nụ hôn mãnh liệt khiến ta hầu như ngừng thở, ta thêm một lần nữa nghi ngờ bản thân mình sẽ trở thành nữ nhân xui xẻo đầu tiên trong lịch sử chết vì hôn môi quá khích. Mãi đến khi ta đầu óc choáng váng, nhưc đầu hoa mắt, môi vừa đỏ vừa sưng, hấn mới chịu buông ta ra, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Hoàng Phủ Viêm, “Nương tử, chúng ta đi, về nhà sinh hài tử.”

Hấn cúi đầu, mờ ám nói, “Nóng không?”

“Lạnh.” Trời lạnh thế sao lại nóng được?

“Nàng hấn đang nóng lắm mới phải.” Hấn đưa tay, vạch phần áo lông cừu trước ngực ra, trên mặt hiện lên nụ cười đẹp mê hồn, “Đúng là rất đẹp.”

“Cái gì đẹp?” Ta không hiểu chuyện gì xảy ra, đưa tay vạch áo lông cừu, “Trước ngực ta có gì sao?”

Hoàng Phủ Viêm cắn đến muốn rách môi, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm ta, “Dấu – hôn.”

“Hả?” Ta sửng sốt, vội vã lấy áo khoác che người lại, “Phong Vân, chàng làm gì vậy?”

“Ta muốn để cho vương gia biết, nàng là của ta.” Mộ Dung Phong Vân ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn Hoàng Phủ Viêm.

Nhìn nụ cười quỷ dị mà lạnh lùng u ám đó của Mộ Dung Phong Vân, ta đã hiểu được phần nào. Ta bĩu môi, đôi mắt thuần khiết thương cảm nhìn hấn, “Đại ca, hiểu lắm hiểu lắm, ta và Hoàng Phủ Viêm không có quan hệ gì hết, hấn có Linh Linh rồi.” Đúng là hấn từng thích ta, nhưng đã là quá khứ, là chuyện xưa rồi...

“Lung nhi, nhìn nàng rất đẹp, ta muốn ăn tươi nàng.” Nói rồi làm ngay, hấn thật sự đã cắn lên má ta một cái.

Hoàng Phủ Viêm u ám ngửa mặt lên trời cười to, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Thật sự không ngờ, đại công tử và đại tiểu thư Mộ Dung gia, loạn luân.” Ê ê, đừng la lớn như vậy, coi chừng người ta nghe đó.

Ta bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Hoàng Phủ đại ca, xin lỗi, ta lừa người, ta thấy chúng ta nên từ từ nói chuyện.”

Mộ Dung Phong Vân cười tuần dật, ung dung ôm ta ra ngoài, “Tê Phượng sơn trang, phu phụ chúng ta cùng ghé thăm đại giá.”

Ta cấp tốc đưa tay che miệng hấn lại, “Nhỏ giọng một chút, chàng muốn người trên toàn thế giới biết chúng ta có gian hay sao?” May mà hôm nay tuyết lớn, trong cửa hàng này không có người ngoài, bằng không, không biết sẽ nháo loạn ra cái gì nữa.

Anh hùng kiệt ‘khiết’ đều không có trong nhà, Tê Phượng sơn trang chỉ còn mỗi ba người. Hơn nữa, cũng vì tuyết rơi quá nhiều, càng khiến nó trông vắng vẻ. Lúc ta và Mộ Dung Phong Vân trở về, trùng hợp bắt gặp Xuân Hương tỷ cùng Lạc đại thẩm xách theo một cái giỏ đi mua thức ăn.

Vừa nhìn thấy chúng ta, Xuân Hương tỷ lập tức nhìn trái ngó phải, sau đó kéo chúng ta đi vào, “Tiểu thư, công tử, hai người tới làm gì?”

Lạc đại thẩm đi theo phía sau, lén la lén lút đóng cửa lại, hành động giống như như trộm.

“Tiểu thư, đại thiếu gia, cẩn thận kẻ bị trông thấy.” Lạc đại thẩm cũng vội vàng vàng chạy tới, nhìn đông nhìn tây. Ta rất muốn chạy tới nói với thẩm rằng: vào tới nhà rồi, không cần xem nữa.

Mộ Dung phong Vân đưa mấy thứ trên tay ra, cười một cách chết người không cần đèn mạng, “Xuân Hương, Lạc đại thẩm, đã lâu không gặp. Tới đây, tặng cho hai người thứ này.” Đây là đồ của ta, đừng tự tiện tặng cho người khác.

Lạc đại thẩm cười cười bước qua nhận lấy, “Cảm ơn công tử.”

Ta giận dữ bĩu môi, “Đó là của ta mua mà.”

Hắn vươn ngón trỏ để trên môi ta, xoa xoa mấy cái, lại cười hì hì ôm lấy ta, “Là tiền của ta mà.”

“Đại công tử, quà của ta đâu?” Xuân Hương vươn tay, ngây thơ vô tội nháy nháy mắt.

Ta rút một cây trâm trên đầu xuống, bỏ vào lòng bàn tay nàng, “Cho người.”

“Đa tạ vương phi.” Nàng vui vẻ vô cùng, cầm cây trâm đó xuyên qua búi tóc, “Vương phi đúng là người tốt mà.”

“Không được gọi Tử Lung là vương phi.” Mộ Dung Phong Vân cơ hồ không được cao hứng lắm.

“Đúng rồi, Xuân Hương, phiền tỷ đến Viêm vương phủ nói với Viêm vương, tối nay mời hắn qua ăn tối.” Bữa trưa sợ là ăn không kịp rồi.

“Tiểu thư, bộ dạng này của ngài...” Nàng nhìn ta, quan sát từ đầu đến chân.

“Hôm nay ta sẽ mặc nữ trang.” Ngày hôm nay, nhất định phải đem mọi chuyện giải thích rõ ràng.

Xuân Hương tỷ trả lời một tiếng, sau đó nhấc váy lên bỏ chạy.

Đại thẩm tươi cười hơn hở vừa bắt chuyện vừa mời chúng ta vào, “Đại công tử, mời vào trong, ta mang đến một chậu than cho hai người.”

“Cảm ơn đại thẩm.” Mộ Dung Phong Vân cười đến đẹp chết người không cần đèn mạng, kéo tay ta vào trong.

Mộ Dung Phong Vân thật sự không biết cái gì gọi là khách sáo, trực tiếp lôi ta vào khuê phòng của ta, sau đó cởi chiếc áo khoác lông cừu ra, ôm ta nhét lên giường.

Bị hắn đặt dưới thân, ta vừa tức vừa buồn cười, “Đại ca, đúng là quá sắc.” Làm cả một đêm, vẫn thấy chưa đủ à.

“Không phải nàng nói về nhà sinh hài tử sao” Ai đó bắt đầu động tay động chân, bàn tay không chịu nghe lời luồn vào y phục của ta.

“Buông ra, đại thẩm lát nữa mang chậu than vào nhìn thấy đó.” Bọn họ đều tưởng rằng ta và Mộ Dung Phong Vân là huynh muội ruột, nếu để đại thẩm thấy ta và hắn nằm lẫn trên giường, ta trực tiếp đi chết ngay.

Mộ Dung Phong Vân không tình nguyện buông ta ra, cầm áo khoác lông cừu lên choàng vào người ta, “Không ăn được rồi.”

“Ngoại trừ ăn ta chàng có thể nghĩ ra thứ gì khác không.” Ta lườm hắn một cái, “Tập đoàn Lục thị cũng có cổ phần của chàng, quên một trăm vạn lượng đi.”

Hắn vờ như nghiêm túc gật đầu, cởi giày của ta ra, “Được, ta đồng ý.”

“Lấy danh nghĩa của thái tử.”

“Đồng ý.” Kéo vạt áo ra, hắn đem đôi chân ngọc của ta đặt vào ngực hắn.

Bàn chân bị hắn kẹp trong lòng không an phận nhúc nhích, “Phong Vân, ta phát hiện chàng thật sự sắc muốn chết, còn dám nói với ta mình là xử nam. Ta chỉ có một mình chàng, ta cũng muốn chàng chỉ có một mình ta. Người ta là Mộ Dung tiểu thư nhu mì hiền thực, không muốn đánh nhau với yêu tinh bên ngoài.”

Mộ Dung Phong Vân giơ tay lên, nghiêm chỉnh nói, “Ta xin thề, ta vẫn còn là xử nam đó.”

Ta bị hắn chọc đến phá lên cười ha hả, “Đến bây giờ chuyện này đâu còn quan trọng nữa.”

“Đại công tử, tiểu thư, lão nô có việc gấp cầu kiến.” Tiếng của Lạc đại thúc từ ngoài vọng vào.

“Vào đi.” Ta vội vàng rút hai chân lại, lui lại trên giường.

Lạc đại thúc tiến vào, cung kính trình lên một phong thư, “Công tử, bộ cơ mật mười ngày trước đưa tới thứ này, nhờ ta giao lại cho tiểu thư.” Chẳng phải là giao cho ta ư? Sao lại nói với Phong Vân chứ.

Mộ Dung Phong Vân gạt đầu, nhận lấy phong thư trên tay lão, mỉm cười nói, “Được rồi, thúc ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Lạc đại thúc cúi đầu, nhận lệnh ra ngoài.

“Viết gì vậy?” Ta chân trần nhảy xuống giường, chạy tới bên người hắn.

“Trở về giường, coi chừng cảm lạnh.” Người nào đó dùng chủ nghĩa nam nhân ôm lấy ta, ném ta trở lên giường, “Không được đi chân không.”

Ta uất ức hít hít mũi, “Ồ.” Đáng ghét, đi theo hắn, ta dường như không có chút tự do nào.

Hắn bắt đắc dĩ cười cười, ngồi một bên ôm lấy ta, “Đây, cùng nhau xem đi.”

Xem xong báo cáo của bộ cơ mật, ta đầu đầy hắc tuyến, “Đại ca, nhân yêu tam gia chính là nàng? Ài, nên đoán ra từ sớm mới phải.” Giọng nói ta mơ hồ toát ra vẻ lo lắng.

Mộ Dung Phong Vân giật giật tờ giấy, thần sắc chuyên chú, gạt đầu, “Là nàng.”

“Nhân yêu tam gia đó tại sao phải nam cải nữ trang?” Ta vẫn luôn thấy nhân yêu tam gia kia quen thuộc, hóa ra là đã sớm gặp nhau rồi, hơn nữa còn rất thân. Xưng tỷ gọi muội, thân tới cực điểm.

“Ta không biết.” Nếu như hắn biết, đã sớm nói cho ta biết rồi.

“Ta không cẩn thận để hắn nhìn thấy khuôn mặt thật của mình, nói cách khác, Hoàng Phủ Thanh đã biết Dạ Phượng cũng chính là Mộ Dung Tử Lung.” Lần đầu tiên tiết lộ thân phận, đối tượng ngang nhiên lại là nhân yêu tam gia, lão nương ta đúng là kỳ tài. Nể mặt ta đã xoay tam gia đặng vòng vòng, còn trộm được bí mật của chúng, ta đại nhân đại lượng không tính toán nữa.

Mộ Dung Phong Vân ôm ta vào lòng, dịu dàng vén một lọn tóc mai, “Đừng lo lắng, tất cả đã có ta rồi.”

“Ta không lo lắng. Cho dù hắn biết Tử Lung là Dạ Phượng, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Mộ Dung Phong Vân lạnh lùng nói, “Nếu lúc đầu ta tới trễ một bước, chẳng phải nàng đã bị hắn... Ta nói cho nàng biết, sau này không được ở riêng với hắn nữa.” Nam nhân bụng dạ hẹp hòi này, ăn giấm chua cái gì chứ?

“Biết hắn là tam gia, ta sợ hắn còn không kịp, sao lại ở riêng với hắn.” Ta âm thầm lặng lẽ lau mồ hôi trong tưởng tượng. Đúng vậy, nếu không phải Mộ Dung Phong Vân kịp thời xuất hiện, e rằng ta đã sớm thất thân với nhân yêu tam gia rồi.

“Nàng có từng nói với hắn điều gì không nên nói không?” Hắn nâng lọn tóc trước ngực ta lên ngắm nghía.

Ta lắc đầu, “Không có.” Ta cũng không phải hạng người nhiều chuyện, có những bí mật, ta sẽ giấu cả đời.

“Ta rất hiếu kỳ, ở đây có phải đặc biệt lưu hành việc thay đổi giọng nói hay không, tại sao chàng và nhân yêu tam gia đều biết.” Mộ Dung Phong Vân giọng nói nhu hòa dễ chịu, còn Phượng Ngự Thiên thì trầm thấp lãnh liệt, hoàn toàn không có điểm nào giống nhau.

Giọng của Thanh Nhi mềm mại đáng yêu, giọng của tam gia lại thuần phác hùng hồn, là hai loại giọng nói.

Mộ Dung Phong Vân nhân cơ hội đó hít hương thơm trên người ta, “Nàng không phải cũng biết sao?”

Ta chăm chú gật đầu, “Cũng đúng, ta làm được, đương nhiên người khác cũng làm được.” Ta từng học qua cách biến âm, người khác cũng có thể học.

“Được rồi, đừng lo lắng.” Mộ Dung Phong Vân xé nát lá thư thành nhiều mảnh nhỏ rồi ném ra ngoài cửa sổ. Mảnh giấy bay bay trong gió, giống như hoa tuyết đang bay tán loạn.

“Đại ca, ta mệt rồi, muốn ngủ một lát, khi nào đến giờ ăn hãy gọi, đừng làm phiền người ta.” Đừng hiểu nhầm, đúng là buồn ngủ. Đêm qua thực sự mệt lắm rồi, mới hừng đông mới mơ mơ màng màng ngủ được một lát, bây giờ phải ngủ bù đây.

69. Q.2 - Chương 13: Phần Nộ Vì Hồng Nhan

Ta tự mình xuống bếp, Lạc đại thẩm cùng Xuân Hương tỷ suất chút rút cả cằm. Trong lòng bọn họ, ta chính là một nữ nhân phóng túng chỉ biết cờ bạc chơi gái, hôm nay xuống bếp, không chừng là trời sắp đổ cơn mưa màu hồng.

Ta tự mình xuống bếp thì thôi, vậy mà Mộ Dung Phong Vân cũng xắn tay áo xuống bếp lo việc vặt vãnh.

Tập đoàn Lục thị sắp đóng cửa rồi? Hay là Mộ Dung gia sắp sửa phá sản? Quyền thế nghiêng trời, phú khả địch quốc – Mộ Dung gia, có cần tới đại công tử cùng đại tiểu thư đích thân xuống bếp.

“Đại công tử à, mấy chuyện này để cho ta làm được rồi, không cần tới cậu tự mình ra tay đâu.” Lạc đại thẩm tới bên người Mộ Dung Phong Vân lẩm bẩm, ý đồ thuyết phục hẳn dừng công việc rửa rau này lại.

“Thẩm lớn tuổi rồi thì qua bên đó nghỉ ngơi, để ta làm.” Mộ Dung Phong Vân cười hắc hắc, quyền rũ chết người không cần đèn mạng.

Ta kéo kéo tay áo, tay cầm sạn trở qua trở lại trong nồi, “Đúng đó, qua bên kia nghỉ ngơi đi.” Một thời gian được Mộ Dung Phong Vân dạy dỗ, tay nghề xào đồ ăn cũng không đến nỗi nào.

Lạc đại thẩm trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ, dở khóc dở cười, “Tiểu thư, hai vị muốn làm khó người ta sao?”

“Mẹ à, tùy tiện kiểm chuyện gì làm thôi là được.” Xuân Hương chậm rãi lộ đầu ra khỏi bếp lò, “Tiểu thư nấu ăn, chúng ta giúp việc thêm củi nhóm lửa. Đại công tử rửa rau, mẹ giúp cậu ấy mức nước thì được rồi.”

“Xuân Hương nói đúng quá nha.” Người trẻ quả nhiên là người trẻ, tác phong làm việc khác hẳn người già.

Đại thẩm thở dài một tiếng, “Tiểu thư, không được đâu, người là Vương phi tôn quý, thân thể ngàn vàng, làm sao có thể làm mấy việc nặng nhọc này chứ?”

Nếu như tỷ phu ta không phải tướng quân, Viêm vương không phải lão công ta, thì ta có khác gì người bình thường đâu chứ?

Ta thực sự bị đại thẩm nói đến khó chịu, trưng ra vẻ mặt ôn hòa kiểm việc để thẩm ấy làm cho xong, “Đại thẩm, ta đói bụng rồi. Nếu như thẩm thấy nhàn rồi quá, phiền thẩm giúp ta làm mấy món điểm tâm, dùng gạo nếp ấy.” Tay nghề làm điểm tâm của đại thẩm tuyệt khỏi phải chê.

Đại thẩm có chút dao động, nhưng đôi mắt cứ nhìn chằm chằm cái sạn trên tay ta, “Nhưng mà...”

Ta giơ cái sạn lên đưa cho đại thẩm, “Thẩm muốn dùng cái này làm bánh ngọt sao? Vậy lấy đi.” Đại thẩm không biết nấu lẩu.

“Á...” Lạc đại thẩm sững sốt, quay đầu bỏ chạy, “Ta đi đây một chút.”

Đợi đại thẩm đi rồi, Xuân Hương tỷ mới len lén cười gian, “Công tử, tiểu thư, có thể hỏi một câu được không, sao hôm nay hai người muốn cùng nhau nấu ăn vậy?”

Ta sững sốt quay đầu, ánh mắt vô thức nhìn Mộ Dung Phong Vân. Khi ta đưa mắt nhìn hần, song song đó hần cũng đưa mắt nhìn ta. Hai người chúng ta cùng cười một cái, đồng thanh đồng tiếng, “Chúng ta thích.”

Xuân Hương kinh ngạc kêu lên, “Oa, hai người thật là ăn ý quá nha.”

Ta trợn tròn mắt, “Bình thường thôi.” Song song đó, Mộ Dung Phong Vân cũng nói một câu tương tự vậy.

“Ha ha, hai người thật là ăn ý.” Xuân Hương trốn sau bếp lò cười trộm.

“Đương nhiên rồi.” Hai người nào đó tiếp tục đồng thanh.

Xuân Hương cười gian đi tới bên cạnh ta, nhỏ tiếng nói, “Tiểu thư, thứ lỗi ta đây nói thẳng, hai người đúng là có tướng phu thê nha.”

Chúng ta vốn là phu thê mà, chỉ còn chưa bái đường thôi.

“Chết xa ra một chút, muốn ăn lẩu thì phiền lão nhân gia tỷ đốt giúp hai cái lò.” Ta trừng mắt nhìn nàng, rồi lại bỏ vào nồi chút hoa tiêu.

“Tại sao phải tới hai cái?” Nàng tiện tay đưa hạt tiêu cho ta, “Thêm cái này nữa.”

Ta nhận lấy hạt tiêu, vừa thêm hạt tiêu vừa thêm hoa tiêu, “Bởi vì, hôm nay ta muốn mời Viêm vương tới ăn, không thể ăn cùng tỷ và đại thẩm được. Cho nên, cần tới hai cái lò.” Đã ăn lẩu thì phải ăn thật cay mới ngon chứ.

Xuân Hương tỷ hai mắt sáng ngời, “Chúng ta cũng có phần.”

“Nói thừa, có bao giờ ta bạc đãi các người đâu? Vàng bạc châu báu đều có phần các người cả.” Cả nhà Lạc đại thúc tận tâm tận lực làm việc cho tập đoàn Lục thị ta, ta đương nhiên không bạc đãi họ.

“Cảm ơn tiểu thư.” Xuân Hương tỷ cười hắc hắc, chạy đi làm việc.

Bỏ thêm một trái ớt vào, vị cay từng đợt từ trong nồi tỏa ra. Mộ Dung Phong Vân ho khan một tiếng, “Lão bà, khi nào thì gả cho ta?”

Ta đưa tay bịt mũi, “Gả hay không thì có khác gì?” Cho dù chúng ta có phát triển quan hệ này, cũng không giống phu thê.

“Để ta nuôi nàng.” Tiếng thái rau từ đằng sau truyền đến.

“Bây giờ chàng không phải đang nuôi ta sa? Mặc y phục chàng mua, xài tiền của chàng, hơn nữa còn xài như phá của.” Ngoại trừ việc chưa đăng ký kết hôn, chúng ta cũng giống phu thê mà.

“Nhưng ta muốn lấy nàng, ánh mắt Hoàng Phủ Viêm nhìn nàng khiến ta rất khó chịu.” Ánh mắt hần nhìn ta quả thật rất đáng ghét, nhưng giờ khá hơn nhiều rồi.

“Hần đã có Bùi Linh Linh ở bộ kế hoạch rồi, nếu như dám động tay động chân...” Đổ nước vào trong nồi, ta giơ cái sạn lên cười âm hiểm, “Lão tử thiên hần.” Giọng cười ta cực kỳ âm hiểm, giống hệt như vợ cả xấu xa trong phim truyền hình.

Mộ Dung Phong Vân tiêu sái thái rau, “Nếu như hần dám tơ tưởng tới nàng, ta thiên hần.”

“Tơ tưởng cũng không được à? Muốn ăn giấm ch... Ọe...” Kỳ lạ, sao ta đột nhiên lại muốn ới thế này, chẳng lẽ là bị mùi dầu làm cho ngạt thở.

“Sao vậy?” Hần dừng động tác thái rau.

“Muốn ới.” Ta thẳng thắn thành thật nói ra tình trạng của bản thân, “Tự nhiên muốn ới.”

“Muốn ới?” Mộ Dung Phong Vân nhú mày, “Còn gì nữa không?”

“Không có. Gần đây ta ăn rất ngon ngủ rất say, không phải, phải nói là ăn nhiều hơn bình thường một chút.” Từ trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, “Đại ca, có phải vì ta ăn nhiều quá nên đau dạ dày rồi?” Tất cả đều tại hần, nấu ăn ngon vậy làm gì, khiến ta ăn liên miên không nghỉ.

“Tiểu thư, muốn ới à? Có phải đã có rồi không?” Lạc đại thẩm không biết từ đâu nhảy ra, vội vội vàng vàng chạy tới.

“Hả?” Ta sững sốt, há miệng thật to.

Lạc đại thẩm ném đồng bột mì trên tay xuống, hứng khởi vô cùng kéo ta qua một bên, “Tiểu thư, chắc là tiểu thư có rồi. Nói cho đại thẩm biết, lần cuối người có nguyệt sự là vào lúc nào?” Đề tiếng thật nhỏ, giống như là sợ Mộ Dung Phong Vân nghe thấy.

Ta theo phản xạ buột miệng thốt ra, “Hảo bằng hữu đã không tới một tháng nay rồi.” Á... Tháng trước ta còn nghĩ không biết có phải vừa bị hạ xuân được vừa bị cưỡng gian, cho nên mới... (kỳ thực ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.)

“Tiểu thư à, người mau nghỉ ngơi đi, ta đi thỉnh đại phu.”

Ta nháy nháy mắt, ngốc nghếch nhìn về phía Mộ Dung Phong Vân, “Đại ca có biết bắt mạch không?”

Mộ Dung Phong Vân vẽ mặt ngờ nghệch, đứng tại chỗ cười khúc khích. Mãi đến khi ta lên tiếng, hần mới trở lại bình thường, “Để ta xem.”

Nhẹ nhàng kéo lấy tay ta, ta phát hiện tay hần lúc này đang run lẩy bẩy. Ngón tay đặt trên mạch của ta, khoe môi càng lúc càng nhếch lên, càng nhìn càng giống một tên ngốc. Lúc buông tay ta ra, giọng nói hần càng thêm run rẩy, “Nàng có...” Chẳng phải chỉ là có thai thôi à? Ta giờ đã hai mươi bảy tuổi rồi, cũng đã tới lúc nên sinh hài tử.

“Theo ta tính toán, lần cuối cùng có nguyệt sự là...” Ta tuy rằng hơi ngốc, nhưng không ngốc đến nỗi không tính được thời điểm mang thai, “Bây giờ là tháng chín, có hơn năm mươi ngày rồi.” Nói cách khác, hài tử có vào đúng đêm động phòng hoa chúc.

May mà có ngay ngày đó, bằng không, ta cũng không biết phải ăn nói với ngoại nhân thế nào. Dù sao cũng không thể nói, ta cùng Viêm vương chưa kết hôn thì đã yêu đương vụng trộm.

Tên ngốc nào đó đột nhiên ôm lấy ta, hôn mạnh vào má ta một cái, “Lung nhi, nàng thật sự đã có rồi.”

Sững sốt đúng một giây đồng hồ, ta giống như kẻ ngốc cất tiếng cười to, vươn tay vòng qua thắt lưng ôm lấy hần, “Phải, ta có rồi.” Gần ba mươi tuổi, rốt cuộc cũng có thai rồi.

Đại thẩm rất thích bộc lộ cảm xúc, nhưng câu nói kia khiến ta cảm thấy rất phản cảm, “Tiểu thư, mau tới nói cho Viêm vương biết đi.”

“Chuyện cứ tính sau.” Nói cho hần biết tin này, chẳng khác nào quang minh chính đại tuyên bố hần đã bị ta cắm sừng?

Ta tuy rằng da mặt rất dày, nhưng cũng muốn cho hần chút sỉ diện.

Mộ Dung Phong Vân ôm lấy ta, “Đại thẩm, còn một chuyện phải phiền thẩm đi làm. Đúng rồi, tìm đại phu giỏi nhất kinh thành cùng bà đỡ tới đây.”

Ta có chút bực mình, “Hả? Chẳng không phải đại phu sao? Còn nữa, mới năm mươi ngày, tìm bà đỡ tới làm gì?”

“Ta chỉ biết sơ qua y thuật, không phải đại phu. Còn mời bà đỡ tới là để hầu hạ nàng.” Xí, mới hơn năm mươi ngày đã bày đặt mời bà đỡ tới hầu hạ ta.

“Phong Vân, chàng đúng là papa ngu ngốc nhất trên đời.” Mới có năm mươi ngày thôi mà.

“Đối với những chuyện này, nam nhân nào cũng trở nên ngu ngốc.” Ai đó không thèm quan tâm.

“Hóa ngốc cũng còn tha thứ được, có điều ta van chàng đừng có ngu ngốc triệt để như thế được không? Bà đỡ? Tưởng rằng ta sắp sinh à?” Ta rất muốn trợn mắt thật to nhìn hần, có điều đúng lúc phải nhin xuống.

Đại phu sau khi chẩn mạch qua, chứng minh tình trạng của hai mẹ con ta đều rất tốt, chỉ là, có thể sẽ xuất hiện triệu chứng ốm nghén.

Mộ Dung Phong Vân không hề kiêng nể cứ bám riết lấy đại phu, hỏi thăm ta có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, so với lão thái bà còn dài dòng hơn.

May mà lão đại phu rất hiểu cho cảm nhận của hần, cười xòa giải thích cho hần nghe từng chút một, còn nói thêm những việc đáng phải lưu tâm. Trước khi đi còn nói một câu, “Chúc mừng Phong Vân công tử và phu nhân đã có quý tử.”

Hần ngu ngốc đưa cho đại phu một phong bao lì xì, “Đa tạ.” Bộ dạng còn đần hơn kẻ ngốc.

“Đại phu, ông đã nhầm rồi, người mang thai là tiểu thư nhà chúng ta, Viêm vương phi.” Đại thẩm bưng điểm tâm vào, dong dài xen vào một câu, khiến tất cả mọi người đều xấu hổ.

“À... thất lễ thất lễ rồi.” Lão đại phu cười xấu hổ.

Đại phu vừa đi khỏi, hần liền cầm bánh ngọt lên dứt cho ta ăn, cười hết sức nịnh nọt, “Lão bà, khi nào thì ly hôn gả cho ta?” Lời này nghe qua không phải đùa, nếu như ta nhớ không nhầm, mấy lời này là lẽ ra phải do vai phản diện nói mới đúng.

Ta do dự, “Mới kết hôn hơn một tháng mà đã ly hôn, như vậy ổn không?” Như vậy Mộ Dung gia ta và hoàng gia còn mặt mũi nào chứ?

Hần cầm chiết phiến của phong lưu công tử lên, chậm rãi phe phẩy, mạn bất kinh tâm nói, “Có gì không ổn, lập tức ly hôn, sau đó ta đưa nàng cao bay xa chạy.”

Ngoài trời rất lạnh, đừng có quạt mà. Cổ nhân đúng là kỳ quái, cứ thích dùng quạt giấy thể hiện phong độ, “Hình như thiếu một câu rồi.”

“Câu gì?” Hần khép quạt lại, cười tà ghé người qua.

Ta tập trung suy nghĩ một lát, “Chàng phải nói là, gom được tiền rồi lập tức ly hôn, sau đó ta đưa nàng cao bay xa chạy.” Ta cùng Mộ Dung Phong vân giống như đôi gian phu dâm phụ mưu đồ bí mật cướp đoạt tài sản của người khác. A... Chúng ta quả thực đúng là có mưu đồ với tàng bảo đồ của hần.

Lời của ta khiến Mộ Dung Phong Vân cười ha hả, “Nàng thật đáng yêu.”

Bao tử không hợp thời kêu lên thành tiếng, ta mới phát hiện ra mình vẫn còn đói lắm, “Đúng rồi, nôi lẩu đó tính sao đây? Đại thẩm không biết làm.”

“Nàng đã ăn nhiều lắm rồi.” Hần chỉ chỉ ba cái khay trống không trên bàn.

“Điểm tâm của những người giàu thời cổ đại lúc nào cũng đặt trên khay là để cho đẹp mắt, chàng xem ba cái khay hồng này đi, tối đa đựng được hai ba cái bánh là cùng.” Ta không phải đang chống chế ỉn, những gì ta nói đều là sự thật.

Hần cười khổ gật đầu, hỏi ta, “Nàng ăn lẩu được không?”

Ta hất cằm, “Ta là phụ nữ mang thai, đương nhiên ăn được.”

“Nếu nàng thật sự muốn ăn, ta đi nấu, được rồi chứ?” Ta bất đắc dĩ đành khoát khoát tay.

Phụ nữ mang thai thông thường đều rất hay nổi giận, không biết có thật hay không?

“Hôn một cái.” Hần cấp tốc vọt tới bên giường, hôn lên má ta một cái.

“Chúc mừng, Phong Vân huynh.” Giọng nói của Hoàng Phủ Viêm đột nhiên truyền đến.

Mộ Dung Phong Vân ôm ta, cười tạ mị, “Vương gia, chúc mừng ta chuyện gì?”

Hoàng Phủ Viêm tay vẫn ôm chặt eo Linh Linh, cười ầm áp như gió xuân, “Vương phi của bản vương có cốt nhục của người, chẳng lẽ không nên chúc mừng.” Câu này nghe không được tự nhiên chút nào, càng nghe càng thấy đồ mờ hồ lạnh.

“Nếu chàng yêu vương phi của chàng như vậy, ta chỉ đành... lưu lạc thiên nhai.” Linh Linh che mặt, vờ như nước nở mấy tiếng, “Chàng yên tâm đi, ta sẽ không bắt chàng phải chịu trách nhiệm. Sau này ta sẽ nói với con chúng ta rằng, cha nó không phải không cần nó, mà đã chết rồi.”

Hả? Nàng cũng có rồi?

Bùi Linh Linh vừa nói thế, sắc mặt Hoàng Phủ Viêm lập tức trắng bệch, cấp kỳ giải thích, “Linh Linh, ta không yêu nàng ấy, thật mà. Người ta yêu nhất chính là nàng, nàng phải tin ta.” Mới cách có một buổi chiều thôi mà, sao thay đổi lớn quá vậy.

“Mỗi lần cùng ta... chàng đều gọi Phượng nhi.” Bùi Linh Linh càng thêm nước nở.

“Chuyện đó qua lâu lắm rồi.” Hoàng Phủ Viêm đỏ đẫy mồ hôi lạnh, “Linh Linh... Là ta... ta tưởng nàng ấy là nam.”

“Hóa ra là chàng đồng tính luyện ái? Oa oa oa...” Linh Linh bây giờ trực tiếp khóc to ra.

“Không phải... Hai người bọn ta... ta với nàng ấy... ta tưởng rằng nàng ấy là nam, nên xem nàng ấy giống như huynh đệ.” Hoàng Phủ Viêm bắt đắc dĩ, dịu dàng vuốt vuốt lưng nàng, nhẹ giọng dỗ dành, “Linh Linh, ta thật sự chỉ xem nàng ấy như huynh đệ. Nàng ấy đúng là một kỳ nữ, ta nhất thời mê hoặc thôi.”

“Ta tầm thường như vậy, chàng thấy ta rất chướng mắt chứ gì.” Linh Linh gục mặt vào vai hắn, đầu mày cuối mắt nhìn ta cười trộm.

Nụ cười của ta so với nàng còn gian trá hơn bội phần, giơ ngón cái lên, dùng khẩu hình nói một câu: giỏi lắm.

Có thể huấn luyện một con sói lạnh lùng thành một con chó lông xù ngoan ngoãn, quả thật rất giỏi.

Linh Linh cười gượng, vùi đầu vào cổ hắn.

Ta cùng Mộ Dung Phong Vân nhìn nhau, cùng nở nụ cười, hắn mãi nguyện ôm ta vào lòng.

“Nấu cơm đi.” Ta nhỏ giọng nói, chỉ chỉ về phía cửa.

Mộ Dung Phong Vân rõ ràng là muốn phá sán diễn của Hoàng Phủ Viêm, lúc đi ngang liền vỗ vỗ lên vai hắn, “Muội phu, đói bụng chưa? Nói chuyện với vương phi một lát, ta phải đi nấu lẩu cho nàng ăn. Ai, nữ nhân thật là...”

“Muội phu?” Linh Linh ngẩn người, đột nhiên lớn tiếng khóc thét lên, “Oa... Ta không thềm làm tiểu thiếp của chàng, đánh chết ta cũng không chia sẻ chàng với nữ nhân nào khác. Chàng để ta đi đi, ta sẽ không nói với con chàng là một phụ thân bội tình bạc nghĩa...”

Hoàng Phủ Viêm áp úng, “Linh Linh, Ta.... Không phải ta... Ta không có... Vương phi của ta... Không phải, Mộ Dung tiểu thư cùng với ta là hoàn toàn trong sạch.”

Nhìn Linh Linh biểu diễn, ta che miệng lại cười như điên.

Linh Linh lộ ra nụ cười gian trá, dùng khẩu hình nói với ta; Trước đây hắn làm tổn thương ta, bây giờ phải trả thù.

Ta che miệng, gạt đầu ngay lập tức.

“Linh Linh, đừng khóc nữa, coi chừng hại tử.”

“Hại tử?” Linh Linh chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, “Chàng chỉ biết tới hại tử, trong lòng chàng cũng chỉ có hại tử.”

“Không phải... mà... Nếu như nàng không tin, ta không cần...”

“Không cần cái gì? Không cần hại tử ư?” Giọng nói của Linh Linh càng giống như bị đá kích lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này vì khóc mà giống như một con mèo nhỏ. Ánh mắt lấp lánh tỏa ra bốn phía, nhưng tràn ngập ý cười.

“Không...” Quả nhiên nói nhiều sai nhiều.

Bùi Linh Linh tuy là nữ tử, nhưng từ nhỏ đã lăn lộn thương trường. Năm mười bốn tuổi, nữ cải nam trang, chính thức tiếp nhận sản nghiệp của Bùi gia. Sau khi gia đạo sa sút, lại càng thêm khôn ngoan chín chắn.

Trong tập đoàn Lục thị, nàng nổi tiếng là ánh mắt sắc sảo, thủ đoạn độc ác. Dám đấu với nàng, chẳng khác nào đi vào chỗ chết.

Phải rồi, không biết Mai tiểu thư kia đã bị nàng chơi đến nông nổi nà? Chắc không phải điên rồi chứ?

Ta rót một chén trà, nhìn nam nhân này bằng ánh mắt đáng thương.

Haiz, người nào rót vào bể tình cũng trở nên ngu ngốc.

Mãi đến khi Linh Linh chơi đùa thỏa thích, Hoàng Phủ Viêm cũng bị hù dọa đủ rồi, hai người mới rảnh rỗi để ý tới ta.

“Tử Lung, chúc mừng.” Câu này của Hoàng Phủ Viêm tuyệt đối là thật lòng.

Ta sờ sờ bụng, “Hoàng Phủ huynh, ta cũng chúc mừng người và... vị cô nương này.” Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là lộ ra sơ hở rồi.

“Đa tạ vương phi.” Linh Linh cười xấu hổ.

“Tới đây, cho cô vật này.” Tiện tay gỡ chiếc trâm ngọc trai xuống, “Chúc hai vị bách niên hảo hợp, loan phượng hòa minh, xứng lứa vừa đôi, sắt cầm hòa hợp, tịnh đế trường sinh, kim thạch đồng tâm, bạc đầu giai lão, trời ban duyên lành, vĩnh kết đồng tâm, trời đất tác thành, biển tình cuộn cuộn giai ngẫu thiên thành, kim ngọc hòa minh, bách niên giai lão, tài tử giai nhân, tình liên bách hợp, nên vợ nên chồng, tương kính như tân, bách thế cát tường, hoa hảo nguyệt viên, tốt lành mỹ mãn, như cá như rồng, én bay liền cánh, thần tiên quyến lữ, ý hợp tâm đầu, phượng hoàng vu phi, cầm tú long phượng, duyên kiếp tam sinh, may mắn năm đời, cây ngọc liền cành, phu xướng phụ tùy, lân chỉ trình tường, như cầm như sắt, kiêu diệp tình thâm, lưỡng tình tương duyệt, gắn bó keo sơn, môn đăng hộ đối, cả nhà hòa thuận, qua diệt duyên miên, con cháu đầy đàn.” Ta một hơi nói ra n câu chúc. (TN: Một loạt câu này đều là chúc chuyện gia đình, con cháu)

Hoàng Phủ Viêm mãn nguyện ôm lấy Linh Linh, “Tử Lung, hay là hai nhà chúng ta chỉ phúc vi hôn đi.”

Một người hiện đại như ta, sao có thể làm mấy loại chuyện này? Ta lười nhác mỉm cười, “Hoàng Phủ huynh, chúng ta đã từng nói sẽ không liên quan gì nhau...” Ta vuốt ve bụng mình, ánh mắt hướng về bụng Linh Linh, “Miễn giải thích đi.”

“Vậy thì miễn.” Hoàng Phủ Viêm đưa cho ta một mảnh kim tảo, “Cho cô.”

“Gì vậy?” Ta cười cười nhận lấy. Không phải tín vật chỉ phúc vi hôn chứ?

“Là và Linh Linh vừa mới mua, có một đôi, tặng cô một cái.” Hắc nhàn nhật nói một câu.

“Hả...” Ta thử nhìn hắc, “Chỉ phúc vi hôn?”

Hắc lắc đầu, “Không phải, là mua cho hài tử của ta, bây giờ tặng lại một cái.”

Ta mở ám chớp chớp mắt, “Muốn sinh mấy đứa à?”

“Ừ.” Hoàng Phủ Viêm mặt không đổi sắc, mỉm cười gật đầu. Còn Linh Linh, sớm đã đỏ bừng cả mặt.

Ta nhận lấy tấm kim tảo, “Hoàng Phủ đại ca, nhà ta không có lễ vật gì tặng được cả.” Đến khi hắc chính thức lấy Linh Linh rồi, ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt.

“Nương tử, qua ăn đi.” Mộ Dung Phong Vân di chuyển thật sự không quý bao nhiêu, hắc tới khi nào ta hoàn toàn không biết.

Ta thuận thế ôm lấy thắt lưng hắc, “Phong Vân, nhà họ tặng cho bảo bảo chúng ta một miếng kim tảo, chàng tặng lại người ta cái gì?” Ta chỉ có mấy thứ đồ dùng nữ nhi như ngọc bội trâm cài thôi.

“Bây giờ không có, khi khác đi.” Hắc ôm ta, cười như không cười ngẩng đầu, “Hoàng Phủ huynh, mời.”

“Đừng mời nữa, mời tới mời lui cơm lạnh hết bây giờ.” Cổ nhân quả thật phiền phức.

Bùi Linh Linh đã từng ăn lẩu hay chưa ta quả thực không biết, nhưng Hoàng Phủ Viêm thì tuyệt đối chưa từng gặp qua. Khi thấy một cái nồi đồng đặt trên bếp lò, hần rất hiếu kỳ, “Đây là cái gì?”

“Lẩu đó.” Linh Linh thân mật giải thích.

“Vậy thì ăn.” Ta ngồi trên ghế, gấp một miếng thịt mỏng bỏ vào trong nồi, “Đợi chín rồi, thêm chút gia vị là có thể ăn.”

“Ta muốn ăn đậu hũ.” Bùi Linh Linh gấp một miếng đậu hũ bỏ vào trong, “Đại tiểu thư, ta còn nhớ tiểu thư cũng thích ăn lắm, chúng ta hai người cùng ăn đi.”

Ta có hơi sững sốt, lén lút quan sát sắc mặt Hoàng Phủ Viêm. Thấy hần vẫn rất bình thường, ta mới thở dài một hơi, “Được.” Linh Linh quả thật là đang đắc ý lắm rồi, đến những câu nguy hiểm thế này cũng lỗ miệng nói ra.

“Cái nồi này là ta dùng xương cốt của một loại động vật nấu thành, thiên chuy bách luyện (2) đó.” Ta múc một chén canh đưa tới cho Linh Linh, “Nếm thử xem.”

“Hảo ý của cô ta xin nhận.” Hoàng Phủ Viêm đưa cái chén đến trước mặt Mộ Dung Phong Vân, “Lo cho Mộ Dung huynh đi.”

“Không phải vậy cũng ghen chứ?” Tinh thần ăn dấm chua của hần còn hơn cả Mộ Dung Phong Vân, chuyện này mà cũng ăn dấm chua cho được?

Trên mặt Hoàng Phủ Viêm hiện lên một màu đỏ sậm, “Ta tự biết mức cho nàng.”

“Ghen thì nói là ghen, còn chối, ta không cười người...” Ta liếc mắt nhìn Mộ Dung Phong Vân, “Bởi vì... hần ăn dấm chua cũng rất kinh khủng.” Hai nam nhân đang ngồi cạnh ta đây đều là những thùng dấm chua cực lớn.

Mộ Dung Phong Vân cười không biết xấu hổ, “Lung nhi, cho vi phu chút sĩ diện không được sao?”

“Vậy thì ăn đi.” Ta lấy đũa nhét vào miệng hần một miếng đậu hũ non mềm, “Bớt nói nhảm lại.”

“Hai vị rất ân ái.” Hoàng Phủ Viêm vừa gấp rau cho Linh Linh, vừa châm chọc.

Ta cười cười, “Còn Mai Ngọc Phù đó phải tính sao đây?” Nụ cười trên môi dần dần biến mất, sắc mặt ta cũng nghiêm túc hơn nhiều, “Mai Ngọc Phù tuyệt đối không phải tốt đẹp như vẻ bề ngoài. Người có biết, sau khi Linh Linh đến bên cạnh người, ả từng gọi người đến nhục nhã nàng không?” Dựa vào thủ đoạn của Linh Linh, hoàn toàn không cần phải sợ Mai Ngọc Phù. Có điều, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, huống chi nàng hiện tại còn đang mang thai.

“Phải vậy không?” Hoàng Phủ Viêm dùng ánh mắt phức tạp nhìn Linh Linh.

Linh Linh do dự một hồi, sắc mặt rất khó coi, “Phải.”

“Muội đừng sợ, ta tốt xấu gì cũng là vương phi, là đại tiểu thư Mộ Dung gia, có ta che chở, muội tạm thời sẽ không sao đâu.” Ta vươn tay vỗ vỗ vai nàng, “Có ta ở đây rồi.”

“Có phải ta nên cho Linh Linh một danh phận rồi không?” Hoàng Phủ Viêm dùng ánh mắt bất đắc dĩ hỏi ta.

“Người đừng hỏi ta. Hôn nhân của chúng ta chỉ là một trò hề, chúng ta chỉ là bạn, không phải phu thê.” Có nên cho Linh Linh một danh phận hay không, hần làm chủ.

“Linh linh...” Hần nhìn về phía Linh Linh, “Nàng từng nói nàng tuyệt đối sẽ không làm thiếp của bất cứ ai.”

Bùi Linh Linh ôn nhu cười, “Vương phi cũng được, thị thiếp cũng được, chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, ta đã mãn nguyện rồi.”

Hoàng Phủ Viêm gật đầu, “Tạm thời để nàng chịu uất ức rồi.”

“Yên tâm đi, cho dù là lúc ở vương phủ, ta cũng rất thức thời biến mất mà.” Sự việc cấp bách trước mắt, chính là phải tìm cho được mảnh tằm bảo đồ thứ tư, ta làm sao có thể đắm chìm trong nhu tình được.

“Cô ở lại vương phủ? Làm gì?” Hoàng Phủ Viêm cười, “Trộm bí mật? Nửa năm qua? Chúng ta thua còn chưa đủ thảm?”

“Ắc...” Ta cười hắc hắc, xấu hổ nói, “Ai vì chủ nấy mà.” Nửa năm qua, ta nắm rõ mọi hành vi của tam gia đang. Đối đầu với thái tử đảng bao nhiêu lần là bấy nhiêu lần thất bại.

Hắn nhìn thẳng vào mắt ta, thản nhiên nói, “Bọn ta phải chăng là đã thua rồi?”

“Ài...” Trong nhất thời, ta cũng không biết phải trả lời hắn ra sao.

Bọn họ quả thật là đã thua rồi.

“Nếu như ta đoán không nhầm, tập đoàn Lục thị hẳn là có liên quan đến thái tử, đúng chứ?” Hắn chắc chắn nhìn ta.

“Ừ.” Ta gật đầu thừa nhận.

“Haiz...” Bầu không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng, bốn người đều ngồi im bất động, chỉ còn hơi nóng trong nỗi cuộn cuộn phả ra.

Ta rót một chén rượu nóng ra đưa cho hắn, “Vương gia, ta từng nói với ngươi rồi, công cao chấn chủ. Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi, thỏ khôn chết, chó săn bị nấu, địch quốc diệt, mưu thần vong. Bất luận là quân đen hay quân trắng, đều chỉ là quân cờ trên tay kẻ khác. Ngươi là cờ, ta cũng là cờ.”

Hoàng Phủ Viêm đột nhiên hướng mắt về phía Bùi Linh Linh, “Linh Linh, nếu như ta không còn là vương gia nữa, nàng có theo ta không?”

Linh Linh nhẹ nhàng nắm tay hắn, nụ cười càng lúc càng tỏ ra dịu dàng, “Chàng là Hoàng Phủ Viêm, cho dù... có chết ta cũng không hối hận.” Ắc... Đang yên đang lành sao lại chết được cơ chứ?

“Vương gia...” Hắn không phải muốn... Nếu hắn thật sự muốn rút lui, tam gia thật sự đã mất hết đại thế rồi.

“Ý ta thế nào không phải cô đã biết rồi sao?” Lại nhìn Linh Linh, “Là ta hại nàng.”

“Chàng chỉ là quá nặng tình thôi.” Nàng mỉm cười, “Lựa chọn của ta, chàng cũng biết mà?”

Ta đồng ý với cách nói này của Linh Linh, “Đúng vậy, ngươi quá nặng tình.” Tranh đoạt thiên hạ, không phải mong muốn của hắn.

“Nhưng mà...” Hắn dừng một chút, “Tam đệ và mẹ ta...” Quả nhiên, là do hắn không bỏ mặc hai người đó được.

Ta hít sâu một hơi, nghiêm túc hơn bao giờ hết nhìn hắn, “Ta có thể tin tưởng ngươi không?”

“Cô có tin hay không?” Hắn cũng nghiêm túc như thế nhìn ta.

“Được, ta tin tưởng ngươi.” Ta dứt khoát đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Khi từ ngõa thất trở ra, trong tay ta có thêm một cái hộp.

Ta bỏ cái hộp vào tay Linh Linh, “Vật này xem như lễ vật kết hôn ta tặng uội.” Linh Linh, muội phải giữ cho thật kỹ.

“Đây là...” Ba ánh mắt đồng loạt dồn về phía ta.

“Chiếu thư của hoàng thượng, đợi người trăm tuổi rồi, xem đó như di chiếu của tiên hoàng.” Ngày trước hoàng thượng gia cho ta hai cái, trong đó đều là ‘di chiếu của tiên hoàng’.

“Trong đó viết gì?” Linh Linh dường như rất hiếu kỳ.

“Tam hoàng tử phong làm Thụy vương, đất phong vạn dặm. Quý phi đi theo, cả đời không được trở vào triều.”

Hoàng Phủ Viêm tựa hồ đã đoán được từ lâu, dùng ánh mắt thăm dò nhìn ta, “Ý cô là...”

“Tam vương tử âm hiểm, nếu hần có được thiên hạ, các hoàng tử khác cũng không còn đường sống.” Thần sắc ta trở nên phức tạp, “Bao gồm cả... người...” Đừng nghi ngờ, nhân yêu tam gia âm hiểm như vậy, không có chuyện gì là không dám làm đâu.

Nét mặt hần càng lúc càng trở nên phức tạp, nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo của Linh Linh, “Linh Linh, để bọn họ xem đi.”

Linh Linh khẽ cắn môi, đặt tay lên trước ngực, mạnh tay xé vạt áo ra.

Nhìn thấy dấu vết trên ngực nàng, ta cùng Mộ Dung Phong Vân không hẹn mà cùng hít một ngụm khí lạnh, “Sao có thể?” Trên ngực nàng có dấu vết của bốn đường chồng chéo lên nhau, hơn nữa còn rất đậm. Tuy rằng đã kết vảy, nhưng cũng đủ khiến người ta giật mình, không rét mà run.

Đáy mắt Mộ Dung Phong Vân hiện ra một tia tàn khốc, “Là tam gia làm.”

Hoàng Phủ Viêm gật đầu. Không nói.

Linh Linh đưa những ngón ngọc dài mảnh vuốt ve nếp nhăn giữa trán của hần, nhàn nhạt cười, “Không sao mà. Tuy rằng không biết bản thân mình còn sống được bao lâu, thế nhưng, có thể có được tình yêu của chàng, ta cảm thấy rất mỹ mãn.” Ngoại thương thôi mà, sao lại chết được?

Hần nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, “Ta sẽ không để nàng chết.” Chả trách Viêm vương đối với nàng nghìn theo trăm thuận, hóa ra là bởi vì nàng sắp chết.

“Nói rõ ràng.” Thần sắc Mộ Dung Phong Vân càng thêm thâm độc.

“Vì Linh Linh và hải tử, ta cũng không muốn tranh nữa. Tam đệ và mẹ là người thân của ta, Linh Linh và hải tử cũng là người thân của ta. Thế nên, hần phải người ám sát Linh Linh, lại bỏ vào thức ăn của Linh Linh một thứ độc mạn tính. Hần muốn giết Linh Linh, để ta không còn vướng bận.” Hoàng Phủ Viêm siết nắm tay chặt đến mức phát ra tiếng răng rắc, “Ta vẫn xem hần là người thân nhất, nhưng hần chỉ xem ta như quân cờ.”

Ta vừa nghĩ có phải hần đã điên rồi, vô duyên vô cớ lại muốn thoái ẩn, hóa ra là tam gia đã ép hần tới đường cùng. Chiêu này của tam gia rất khá, đáng tiếc là lộ ra sơ hở, khiến nó bị phản tác dụng.

“Linh Linh trúng độc, người chỉ có thể nghe theo lời hần, đúng không?” Ám sát không thành lại hạ độc, đề tiện cực kỳ.

Hần nắm chặt tay Bùi Linh Linh, “Ta không tin thứ này không có thuốc giải.”

Ta đưa tay chống cằm, “Nói đến giải độc, ta nghĩ tới một người.” Có thể, đây là chuyển biến tốt cũng không chừng.

“Ai?” Hoàng Phủ Viêm khẩn trương hỏi.

“Ta đã từng cứu một lão đầu rất kỳ quái, theo ta thấy, y thuật của hần nhất định rất inh.” Cách một cái khăn che mặt mà cũng biết là ta ngộ độc thức ăn, người này nhất định không phải tầm thường. “Nếu như có thể tìm được lão, chắc hần...”

“Tìm lão đi.”

Đáy mắt ta hiện lên một tia kỳ dị, “Ta muốn tàng bảo đồ và người nhà Bạch gia...” Cho dù hần không chịu, ta vẫn cứu Linh Linh. (Nhắc ọi người nhớ (vì ta cũng quên =))), Bạch gia là một trong bốn nhà thủ hộ bảo tàng, Phượng gia, Hạ gia, Thiên gia đều đã xuất hiện cho nên tàng bảo đồ trong tay Viêm vương nhất định là của Bạch gia, còn câu nói dở của TL chắc là quân đội trong tay Bạch gia,... đoán thế thôi ^^)

Hoàng Phủ Viêm không chút do dự, lập tức nhận lời, “Được.”

Hần sáng khoái như vậy lại khiến ta cười ra thành tiếng, “Cho dù người không chịu, ta vẫn cứu.”

Hần cười nhạt, “Ta không muốn làm quân cờ cho tam đệ nữa, cô muốn tàng bảo đồ, ta cho.” Xem xem, đây đúng là hậu quả việc tam gia vận dụng thất bại kể đập nổi chìm thuyền mà.

“Năm nay, số lượng nam nhân giận dữ vì hồng nhan nhiều thật.” Tỷ phu đã là trường hợp ngàn năm hiếm thấy, bây giờ lại có thêm một Hoàng Phủ Viêm.

Hoàng Phủ Viêm đặt tay lên bụng Linh Linh, “Ngay cả Linh Linh và cốt nhục trong bụng nàng hần cũng dám hại, hoàn toàn không hề xem ta như huynh đệ.” Tam gia, người gây họa lớn rồi.

“Mang thai lúc nào? Hạ độc ám sát lại là chuyện lúc nào?” Sao ta không biết nhỉ?

“Lúc cô vừa rời khỏi vương phủ mấy ngày.”

“Ồ.” Tính tới tính lui, xem ra ta rời khỏi vương phủ cũng hơn một tháng rồi.

Mộ Dung Phong Vân vội vàng lên tiếng, “Không ăn được, thịt bò sẽ khiến vết thương trở nên khó lành.”

Linh Linh cười cười, “Ta không ăn thịt bò, ngài không phát hiện ta vẫn ăn rau dưa sao.”

Ta nhìn tới nhìn lui, thấy đầy bàn toàn rau với rau, thở dài một hơi, “May mà không đụng tới thị bò, được rồi, bây giờ không ai được phép ăn thịt bò hết. Đúng rồi, nước đã quá cay, ta đi lấy một cái nồi khác tới.” Ta nói xong, liền đem thịt bò để xuống dưới bàn.

Hoàng Phủ Viêm thấy ta bỏ thịt bò xuống dưới bàn, chân thành nói, “Đa tạ.”

Ta khoát khoát tay, “Không cần khách khí, người một nhà cả mà.” Linh Linh là thuộc hạ của ta, hần là bạn thân của ta, không cần khách sao như vậy.

“Tử Lung, khi nào thì tìm được lão.”

“Ta đề nghị hai người tối nay nên ngủ lại chỗ này, ngày mai tìm lão. Trước tiên giải hết độc trên người Linh Linh, sau đó chúng ta cùng quay về vương phủ.” Trở về để lấy tàng bảo đồ, trước khi bụng to ra, phải giải quyết mấy chuyện này trước.

Hoàng Phủ Viêm suy tư một lát, nói, “Ngọc Phù ở mãi trong vương phủ không chịu đi, ta sợ Ngọc Phù sẽ gây bất lợi cho Linh Linh, cô trở lại thì không còn gì bằng.” Mẹ kiếp, ả còn không biết xấu hổ ở lì trong vương phủ.

Ta tròn tròn mắt, “Trọng sắc khinh bạn.” Quả nhiên là điển hình của trọng sắc khinh bạn.

70. Q.2 - Chương 14: Một Lũ Ngốc

Bởi vì Linh Linh thụ thương, không thích hợp ăn lẩu. Đành phải làm phiền Mộ Dung Phong Vân xuống bếp một chuyến, làm một bữa cơm dinh dưỡng bồi bổ cơ thể.

Trên bàn ăn, ta lỡ miệng nói ra một bữa cơm này đều là kiệt tác của Mộ Dung Phong Vân, khiến Viêm vương không chút nể mặt cười nhạo nửa ngày trời, đến khi Linh Linh trừng mắt nhìn hần mới hừ hừ cầm miếng.

Trước đây nhìn nhau không vừa mắt, cũng bởi ai vì chủ nấy. Nhưng bây giờ đã đứng chung một chiến tuyến rồi, vậy mà còn cãi nhau, có lộn hay không vậy.

Sau khi ăn cơm tối xong, bọn họ y theo kế hoạch ở lại nghỉ ngơi tại Tê Phượng sơn trang. Chỉ là lo lắng Linh Linh của hần bị người ta hại, chứ không phải lo ta trở về vương phủ sẽ bị ngược đãi. Quả nhiên là trọng sắc khinh bạn điển hình mà, ai... Đối với tên Viêm vương này, ta thật hết chỗ nói rồi.

Từng hạt tuyết tí tích rơi xuống mặt đất, khiến ta càng thêm phiền lòng loạn ý.

Nằm ở trên giường, vì ồn mà ngủ không được, “Đại ca, ta muons ra ngoài một chút, ồn ào quá.” Ta ngủ cùng Mộ Dung Phong Vân, Hoàng Phủ Viêm ngủ với Linh Linh. Ta và Hoàng Phủ làm phu thê, thật sự là đôi phu thê kinh khủng nhất trên đời.

“Vậy...” Hần ôm ta, vẻ mặt cười tà, “Vận công trước đã.”

Ta đâm cho hấn một cái, “Mấy tháng đầu mang thai, cấm ăn ta.” Đúng là sắc mà, không biết sẽ sinh ra đứa con thế nào đây.

“Ai...” Mộ Dung Phong Vân ai oán nhìn ta, “Tiểu tử, đợi người ra đời rồi xem ta làm sao đánh người.” Đứa con của ta thật là bạc mệnh, chưa ra đời đã bị cha nó ức hiếp rồi.

Ta trừng mắt nhìn hấn, ngồi dậy, “** hả? Đi tìm tứ đại danh kỹ đi.”

Hấn cũng theo ta ngồi dậy, xụ mặt, “Ta cùng họ thật sự không có gì.”

“Ai chẳng biết chàng là Phong Vân công tử nổi tiếng phong lưu.” Ta hừ một tiếng, chậm rãi xuống giường.

Ai đó ngẩng cao đầu, không chút xấu hổ nói, “Lão bà, ta là vì...”

Ta cắt đứt lời hấn, “Ta biết, chàng là cố tình tỏ ra mình vô dụng, để mọi người chỉ chú ý đến những chuyện bên ngoài của chàng. Lúc chúng ta còn ở ổ chó nhà chàng, chàng đã nói rồi.” Lúc đó cũng không hiểu lắm, bây giờ thì đã hiểu hết rồi.

“Nàng biết?” Nhảm nhí, ta đương nhiên biết. Một chút chuyện nhỏ đó còn không biết, làm sao mà phản cách mạng được.

Ta vừa mặc quần áo, vừa ní, “Lúc đó ta vẫn nghĩ, tại sao chàng không làm quan. Ngay từ đầu, ta nghĩ chàng là điển hình ăn chơi trác táng, không có tài năng. Sau đó, lại nghĩ do Mộ Dung gia quyền thế nghiêng trời, nếu chàng ra làm quan e rằng dẫn tới họa sát thân. Bây giờ nghĩ lại, là do chàng là phần tử phản cách mạng.” Suy cho cùng, cả nhà ta đều là người phản cách mạng.

Đừng thấy Mộ Dung gia ta ai nấy đều tướng mạo đường đường, thực tế, ai ai cũng là đồ bại hoại.

Đại đương gia nhà ta, từng phản hai triều. Đầu tiên là Bắc Hạ, sau đó là Thừa Thiên, danh chấn thiên hạ. Lão Phật gia nhà ta Thanh Nhã tỷ tỷ, có sở thích trộm đồ trong quốc khố thì thôi, đã vậy còn bỏ ngôi vị hoàng hậu tôn quý mà bỏ theo phản tặc. Đại ca nhà ta, vừa sinh ra đã là cự thần Bắc Hạ, nhiều năm vẫn thận trọng từng chút mưu đồ tạo phản. Ta thì càng khỏi phải nói, thủ lĩnh cự thần Bắc Hạ, là chị hai của một đám giang hồ phản cách mạng. Tính tới tính lui, cả nhà đều là phản tặc.

Hấn lấy chiếc áo lông cừu phủ kín người ta, giống như một đứa trẻ kéo kéo ta làm nũng, “Ngoài trời lạnh lẽo, đừng đi mà.”

“Một đại nam nhân như chàng, đừng làm nũng với ta.” Hấn là lão công ta, không phải con trai ta.

Hấn bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, kéo tay ta ra ngoài, “Muốn đi thì đi.”

Lúc này, khí trời càng thêm rét lạnh, ra khỏi cửa phòng, từng luồng gió lạnh thấu xương phả thẳng vào mặt.

Đứng nơi hành lang uốn lượn, ta mới phát hiện Hoàng Phủ Viêm đang đứng một mình ngoài sân, lẳng lặng nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm.

Hấn quay đầu lại nhìn chúng ta, thần nhiên nói, “Thiên tai năm nay nhất định rất nghiêm trọng.” Hơn nửa đêm không ngủ được, không phải là vì suy tư vấn đề thiên tai này chứ.

Ta đi tới bên cạnh hấn, đứng trên đất tuyết, “Tuyệt đối rất nghiêm trọng.” Mưa to liên tiếp bảy ngày, lại thêm nửa tháng tuyết lớn, không thành tai họa mới là chuyện lạ.

Mộ Dung Phong Vân nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của ta, thoải mái nói, “Chúng ta không thể làm gì.”

“Đúng vậy, chúng ta không thể làm gì. Chuyện có thể làm, chỉ có quyền tiền thôi.” Ở đây khoa học kỹ thuật tương đối lạc hậu, nếu có thiên tai xảy ra cũng chỉ có thể trở mắt đứng nhìn.

“Quyền bao nhiêu?” Hoàng Phủ Viêm mỉm cười, “Phượng công tử phú khả địch quốc, chắc không keo kiệt chứ.”

“Một trăm vạn lượng.” Lão Lãng lẩm tài nhiều của, cũng có thể bảo hấn quyền thêm.

Hoàng Phủ Viêm gục đầu xuống, “Khuê danh của Mộ Dung phu nhân là Lục Thanh Nhã, không biết Mộ Dung gia và tập đoàn Lục thị có quan hệ gì?” Quả nhiên thông minh.

“Ta là phó tổng tài tập đoàn Lục thị, người nghĩ tập đoàn Lục thị và Mộ Dung gia có quan hệ gì?” Hần đã đoán được, không cần phải tiếp tục giấu giếm.

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.” Hần thở dài một tiếng, “Trận tranh giành ngôi vị hoàng đế này, chỉ là trò hề mà thôi. Ngay từ đầu, thái tử đã thắng chắc rồi.” Có Mộ Dung gia và tập đoàn Lục thị giúp đỡ, thắng chắc.

“Cũng không hẳn vậy, Tử Ly và thái tử tuy bề ngoài giống như một đôi phu thê ân ái, nhưng kỳ thực dường như...” Theo ta được biết, tình cảm của phu thê họ không được hòa thuận cho lắm. Không vì Tử Ly, ai thêm ủng hộ hẳn.

Hoàng Phủ Viêm cười khỏ, chuyển sang đề tài khác, “Có một số việc, thật khiến người ta bất ngờ. Ai cũng không ngờ được, một hội đại hội võ lâm, Cái Bang xưng bá.”

Cái gì cái gì? Cái Bang xưng bá võ lâm? Cái Bang? Chuyện nực cười trăm năm hiếm thấy nha.

“Không có gì bất ngờ.” Có Lăng Sương lãnh đạo, Cái Bang xưng bá giang hồ là chuyện sớm muộn. “Lăng Sương rất lợi hại.” Trong tam tỷ muội chúng ta, chỉ số thông minh của ta là thấp nhất. Thanh Nhã 180, Lăng Sương 190, ta có 170 thôi. (Truyền Ung: Chẹp, cái này là tính theo thang đo nào mà cao ngất ngưỡng vậy :-)

“Đúng là khốc nha, đều thuần một màu đen cả.” Ta cười hì hì tới sau lưng hẳn, ngả đầu lên vai hẳn, “Đại ca, có phải ta nên mặc bạch y cho xứng với đôi với chàng không?”

“Nhưng ta nghĩ nàng thích màu tím.” Hần quan sát ta từ đầu đến chân, “Ta còn nghĩ nàng mặc màu tím nhất định rất đẹp.” Tuy rằng bạch y rất đẹp, nhưng ta không thích, màu tím hợp với ta hơn.

“Ta thấy chàng mặc bạch y cũng rất đẹp nha, giống như đại hiệp.” Tình cảnh ban đầu gặp nhau, cả đời ta cũng không sao quên được.

Tiêu sái, tuấn dật, phong lưu, cuồng ngạo hiển hiện đầy đủ trên người. Nam nhân như vậy, mới xứng đôi với Dạ Phượng ta chứ.

“Nhưng ta không phải đi làm đại sứ.” Hần lấy y phục ra, vẻ mặt khó xử.

Ta chủ động cầm lấy y phục, giống như tiểu thê tử giúp hẳn thay quần áo, “Vậy làm phản tặc được rồi.” Hần là đại hiệp ta là Dạ Phượng, hẳn là phản tặc ta là công chúa tiền triều, hẳn là Mộ Dung gia công tử ta là Mộ Dung gia tiểu thư.

Bất luận hẳn dùng thân phận gì, ta đều có thể phối hợp với hẳn. Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, tuyệt đối không tìm được nữ nhân thứ hai thích hợp với hẳn hơn ta, cũng không thể tìm được nam nhân thích hợp với ta hơn hẳn. Ta nghĩ vị sư thái kia nói đúng, hai ta là trời tạo một đôi, nhân duyên sớm định.

Giúp hẳn thay y phục Phượng Ngự Thiên, ta phi thường thỏa mãn, “Thiên ca, như vậy cũng tuấn tú lắm na.” Có thể ta nên đi thay y phục nữ chiến sĩ Dạ Phượng để xứng đôi với hẳn.

Hần yên lặng không nói gì, mang mặt nạ lên, nắm tay ta ra ngoài.

Hần bây giờ là Phượng Ngự Thiên, là Ngự Thiên cao ngạo lạnh lùng. Ta không nghĩ ngợi gì thêm, thần nhiên tiêu sái đi bên cạnh hẳn.

Qua rất nhiều hành lang gấp khúc, chúng ta đi đến một khoảnh sân hẻo lánh. Sải bước qua cổng vòm hình trăng, từng cơn gió lạnh thổi tới, trực giác mách bảo, trong sân này có những thứ ta không muốn xem.

Co người lại một chút, lắc đầu nhìn Mộ Dung Phong Vân, biểu hiện ta không muốn vào.

Hần cũng lắc đầu, cố tình kéo ta vào đó.

Ta đứng im bất động, “Ta sợ, chàng vào một mình đi.” Nếu như đi vào, sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện.

Hần dịu dàng nắm tay ta, “Thiên cô nương vẫn ẩn thân trong vương phủ, chính là vì tàng bảo đồ. Nàng không phải muốn thấy tàng bảo đồ sao, ta ch nàng xem.”

“Tàng bảo đồ.” Thực sự rất hấp dẫn nha, đáng tiếc, ta đối với vật này luôn cảm thấy – sợ.

“Ừ.” Hấn gật đầu.

“Ai...” Ta dùng hết toàn lực nắm tay hấn, “Đi thôi.” Vào thì vào, chuyện tới nước này, ta cũng hết cách. Có điều, có hấn bên cạnh, cho dù là hồng thủy mãnh thú ta cũng bằng lòng.

Giẫm qua mấy bậc thang đi vào, bên trong là một phòng khách trống trải. Trong phòng bố trí mấy cái ghế đòng, mười cái ghế được chia đều hai bên.

Ngồi ở hai bên hàng ghế gồm có năm người, bốn nam một nữ.

Thấy Thiên ca nhà ta đi vào, năm người rất ăn ý đứng lên.

“Chủ tử.” Năm người đối với Phượng Ngự Thiên tất cung tất kính.

Năm người này nhìn qua rất quen mặt, nếu như mắt ta không có vấn đề, bốn người trong số đó ta đều đã gặp qua.

Đối với ba tên nam nhân hung thần ác sát kia ta tuyệt không hứng thú, có điều... vị cô nương xinh đẹp kia, ta không phải hứng thú, mà là rất có hứng thú.

“Đại Nhi?” Nàng không phải nha hoàn của Bùi Linh Linh ư? Sao lại ở chỗ này.

Đại Nhi mỉm cười, “Mộ Dung cô nương, chúng ta từng gặp nhau rồi.”

Ta cười cười, “Thương thế sao rồi?”

“Đa tạ cô nương giúp đỡ.” Thiên cô nương ta hai lần gặp mặt quả nhiên chính là nàng.

Mộ Dung Phong Vân gật đầu với Thiên đại cô nương, ánh mắt nhìn về phía nam tử bên cạnh nàng, “Bạch huynh, lấy được rồi?” Nghe giọng nói của hấn, xem ra rất hài lòng.

Nam tử được gọi là Bạch huynh kia nhẹ nhàng gật đầu, “Lấy được rồi.” Hấn một thân bạch y, tuy rằng có hơi gầy guộc, nhưng ánh mắt lại hết sức có thần.

Theo ta thấy, người này quang hoa nội liễm (1), cũng là một nhân vật lợi hại.

Nếu là họ Bạch, vậy là người nhà Bạch gia rồi. (Ok, bạn thừa nhận bạn đoán nhầm. Không phải một quân đội mà chỉ có một người thôi. Tướng TL định thu quân đội của Bạch gia dùng chuẩn bị tạo phản *mất long lanh*, ai ngờ mình tưởng tượng phong phú quá rồi =)))

Ta lộ ra ánh mắt mê chết người không cần đèn mạng, “Bạch đại ca, xin chào.” Cái tên họ Bạch này, nhất định là tên không may chết tiệt bị Hoàng Phủ Viêm bắt rồi, không biết làm sao lại trở ra được đây.

“Mộ Dung tiểu thư quả thật quốc sắc thiên hương.” Nam tử họ Bạch cũng mê chết người không cần đèn mạng.

Chẳng qua chỉ là một cái mỉm cười, nhưng nam nhân lòng dạ hẹp hòi nào đó lại ăn dấm chua, ké ta ngồi xuống ghế, bá đạo hơn là ôm ta trong lòng.

Hành động của hấn khiến năm người kia che miệng cười thầm, còn ta thì ngượng ngùng le lưỡi.

Một trong ba tên thổ phỉ bật cười ha hả, mập mờ nói, “Mộ Dung tiểu thư, khi nào thì sinh hài tử.”

Tên nam nhân nào đó tên Mộ Dung Phong Vân chẳng biết cái gì là xấu hổ nói, “Tám tháng sau sinh.”

“Nhanh vậy sao?” Ba tên thổ phỉ trảm miệng một lời, mắt trừng to, vui mừng đến kinh ngạc.

“Đúng đó, là nhanh như vậy.” Ai đó không biết tự xấu hổ.

“Còn chưa thỉnh giáo các vị...” Vẫn chưa biết tên họ nữa mà.

Một trong ba tên cường đạo bước ra, “Mộ Dung cô nương, ta là Hoàng Càn, là đại ca của chúng.”

“Ta là Hoàng Khôn, là lão nhị.”

“Ta là Hoàng Chấn, lão tam.”

Năm nay, phụ mẫu hay sinh quả thật là nhiều. Trước là tám huynh đệ Phượng gia, sau là ba huynh đệ Hoàng gia.

“Thiên Đại.”

“Bạch Vô Trần.” Vị huynh đệ này tên thật đặc biệt. Vô Trần, thoát khỏi phàm trần, không nhiễm bụi trần.

Nghe bọn họ báo danh xong, ta cũng nói tên mình, “Hạ Tử Lung.” Năm tên ở hiện trường tựa hồ quá chậm tiêu, ngoài ta ra thì không còn nghe giọng người nào khác.

Ta vươn tay gõ gõ Mộ Dung Phong Vân, “Báo danh đi.”

“Phượng Ngự Thiên.” Nghe hẳn báo danh, ta thỏa mãn gật đầu.

Trong những thành viên này, chắc hẳn tiểu tập đoàn Hạ gia ta mới là thành viên chủ chốt.

“Thiên cô nương, Bạch công tử, lấy ra đi.” Một trong ba tên thổ phỉ, Hoàng Khôn xem ra đã không còn nhẫn nại.

Thiên Đại cô nương, Bạch Vô Trần công tử cùng Mộ Dung Phong Vân đưa mắt nhìn nhau, đều luồn tay vào y phục.

Mộ Dung Phong Vân lấy từ trong người ra một tấm da dê, trải trên mặt bàn.

Ta cùng ba tên thổ phỉ vội vội vàng vàng chạy đến bên bàn, nhìn rõ hình dạng tàng bảo đồ. Bức tranh trên da dê là những đường cong hắc sắc, giăng giăng khắp chốn. Mỗi một đường nét đều có thể nhìn rõ, không chút mờ nhạt.

Bạch Vô Trần công tử giật lại từ tay một tên thổ phỉ, lấy ra một miếng da dê ghép với miếng của Ngự Thiên, Thiên Đại cô nương cũng lấy phần của nàng ra.

Ba phần tàng bảo đồ hợp lại thành một hình vuông không hoàn chỉnh, sáu người cúi đầu nhìn da dê, không nói câu nào.

“Còn thiếu một phần.” Hoàng Khôn lên tiếng trước.

“Đúng vậy.” Hoàng Càn thần tình ngốc nghếch.

“Đúng.” Thần tình Thiên tiểu cô nương cũng rất ngu ngốc.

Ta lấy tay áo che lên lại tàng bảo đồ, “Các vị các vị, nếu như tàng bảo đồ tề tụ đủ rồi, các vị muốn làm gì?” Vấn đề này cần phải rõ ràng.

Tam thổ phỉ Hoàng Chấn tùy tiện mở miệng, “Hỏi thừa, đương nhiên là tạo phản rồi.”

“Đương nhiên là tạo phản.” Nhị thổ phỉ cũng đồng ý với tam thổ phỉ.

“Làm gì?” Thiên Đại cùng Bạch công tử hai mắt nhìn nhau, rất ngu ngốc, trằm miệng một lời, “Không biết.” Không biết thì được, ngàn vạn lần không thể tạo phản.

Ta đối với Thiên cô nương cùng Bạch công tử không còn gì để nói, “Vậy hai vị tìm tàng bảo đồ làm gì?”

“Cha ta bảo tìm.” Thiên Đại ngốc nghếch.

“Cha ta trước khi chết bảo phải tìm.” Bạch Vô Trần càng ngốc nghếch hơn.

“Các vị các vị, đã đến đông đủ hết chưa?” Xem ra, bản công chúa cần phải xuất mã, nói đạo lý với bọn họ rồi.

“Cái gì đến đủ?”

“Cầm đầu tạo phản.” Ngay cả đại đầu lĩnh như ta cũng tới, chắc là đông đủ rồi.

“Mộ Dung cô nương, ý cô là sao?” Tam thổ phỉ tức giận.

“Cầm đầu tạo phản đó.” Bạch Vô Trần cười khở, “Chúng ta quả thật đang cầm đầu tạo phản.”

Thiên Đại tựa hồ rất sung sướng, không để ý hình tượng cười to, “Ha ha, ta là phản tặc, còn là kẻ cầm đầu.”

Mộ Dung Phong Vân hiểu câu nói này của ta, gật đầu, “Đến đông đủ rồi.”

Ta gật đầu, “Người thủ hộ bảo tàng, mình chủ, ba vị tướng quân đều đã tới rồi. Đúng rồi, có tính cả ba vị thúc thúc không?”

“Chỉ còn thiếu Hạ gia và công chúa.” Nhị thổ phỉ người mắt bị mù sao? Bản công chúa đứng đây chẳng lẽ người không thấy?

“Bạch công tử và Thiên cô nương không biết nên tìm tàng bảo đồ để làm gì, Thiên ca cũng ghét làm mình chủ gì đó, lại càng không muốn tạo phản. Xin hỏi các người tìm tàng bảo đồ để làm gì. Một lũ ngốc.” Ta coi như có lý do chính đáng, còn những người này đều là lũ ngốc.

Đại thổ phỉ ngênh ngang bức ra, động tác vô cùng thô lỗ, “Cha ta nói, nhất định phải tìm đủ bốn phần tàng bảo đồ, ủng hộ công chúa phục quốc.” Xí, ai cần hần ủng hộ.

Ta vươn ngón trỏ, chích chích vào ngực đại thổ phỉ, “Mẹ kiếp, cha các người nói, cha các người nói, ta van các người, các vị đại ca à, có tự suy nghĩ một chút được không?” Có một đám thuộc hạ ngu ngốc như vậy, thật đúng là bất hạnh thay.

“Ý của ta chính là muốn phục quốc, chiến tranh.” Nhị thổ phỉ rất thô lỗ đứng ra.

“Ta van các người, các người có từng hỏi qua công chúa thật sự muốn gì không?” Ta chỉ muốn thiên hạ thái bình, ai tạo phản ta đại diện chiến thần tướng quân cho hần đẹp mặt.

“Ặc...” Một lũ ngốc lần thứ hai đưa mắt nhìn nhau.

Ta vỗ vỗ trán, hầu như tức giận đến choáng váng, “Cứu mạng, sao ta lại gặp một lũ ngốc danh xứng với thực thể này.”

“Cho dù chúng ta thật sự ngốc, cũng không cần biểu hiện vậy chứ?” Thiên cô nương vỗ vỗ vai ta.

Ta triệt để không nói gì, “Thần kinh, nói ta biết họ Bạch kia sao lại thoát ra được?” Vì tìm vị lão huynh này, hạnh phúc cả đời ta cũng bỏ mất, kết quả hần không biết từ đâu nhảy ra, còn mang the tàng bảo đồ, thực sự khiến ta choáng váng.

(1) Quang hoa nội liên: ý chỉ đôi mắt giấu hết được sự sắc xảo tài hoa vào trong (Theo Tàng Thư Viện)

71. Q.2 - Chương 15: Kết Cục

Vị lão huynh họ Bạch tên Vô Trần kia quả nhiên khổ mệnh, cha mẹ đều là cự thần Bắc Hạ vương triều. Năm đó khi Bắc Hạ chưa vong, Bạch gia cả nhà phú quý. Đến lúc Bắc Hạ bị diệt, lại lưu lạc tha hương. Mà hần lại sinh ra trong thời kỳ lưu lạc đó. Năm mười một tuổi, cha mẹ đồng loạt qua đời. Đến lúc chết, không để lại bất cứ thứ gì ngoài mảnh tàng bảo đồ loạn thất bát nhao đó.

Vì hoàn thành tâm nguyện của lão cha, người này bắt đầu sống vất vưởng trong giang hồ, nói cho dễ nghe thì chính là hành tẩu giang hồ, khó nghe một chút thì chính là lông bông vô công rồi nghề. Lang thang suốt một năm, đánh bữa đánh bãi không biết làm sao lại trở thành môn hạ của mình chủ võ lâm Lâm tiên bối, trở thành đệ tử nhập thất của lão. Người này thiên phú rất cao, võ công học cực kỳ giỏi.

Tuy rằng trở thành môn hạ của Lâm tiên bối, nhưng Bạch huynh vẫn không quên việc tìm kiếm tàng bảo đồ. Hai năm trước, giang hồ xuất hiện lời đồn tàng bảo đồ hiện đang ở kinh thành, người này đơn thương độc mã đánh vào vương phủ. Đánh được nửa ngày, không ngờ đó là một cái bẫy, không chỉ không tìm được tàng bảo đồ, còn bị người ta bắt nhốt.

Trên thực tế, hai năm trước không hề xuất hiện thứ được gọi là tàng bảo đồ. Sở dĩ có lời đồn, đều là chuyện tốt Viêm vương làm ra, mục đích chính là dẫn dụ những người tìm tàng bảo đồ cắn câu của hần. Ba người

còn lại tương đối thông minh (lúc đó ta vẫn chưa xuyên tới, Mộ Dung tiểu thư có đi hay không ai biết được? Cho nên, tính ba người), tuy rằng là đi thăm dò, nhưng rất nhanh phát hiện đó chỉ là một cái bẫy. Mỗi mình hần ngốc nghếch, bị Viêm vương bắt được. Trong một lần ở nơi đặt bẫy, Thiên ca gặp được Thiên cô nương, tình huống ở hiện trường khi đó chính là đoạn đối thoại ngớ ngẩn mà Viêm vương nghe được: “Người họ gì?” , “Ta họ Thiên”.

Nói họ Bạch này là bạch si (3) cũng chẳng có gì quá đáng, đến Viêm phủ tìm tàng bảo đồ, ngang nhiên lại đem cả tàng bảo đồ của mình theo, để Viêm vương lấy được. Với võ công của lão Bạch, muốn chạy trốn khỏi vương phủ dễ như trở bàn tay. Có điều, tàng bảo đồ của hắn đã bị mất. Vì muốn lấy lại tàng bảo đồ, hắn đành tương kế tựu kế ở trong vương phủ.

Vào một ngày một tháng nào đó, lúc Ngự Thiên đang lật tung vương phủ, rốt cuộc tìm được hắn ở chỗ của hạ nhân. Hai người hợp mưu, hắn ở lại, Thiên cô nương trà trộn vào vương phủ hỗ trợ, Ngự Thiên lúc rảnh không có việc gì làm thì tới nơi tìm thử.

Ba người hợp sức tìm tàng bảo đồ, tìm hơn nửa năm, họ Bạch kia rốt cuộc cũng tìm được tàng bảo đồ bị mất. Khi tìm được tàng bảo đồ đã vội vội vàng vàng trở về gặp Ngự Thiên, thương lượng chuyện kế tiếp.

Nghe xong mọi chuyện, ta thật sự không còn gì để nói.

Họ Bạch này dĩ nhiên lại là sư huynh của Lăng Sương, làm tới làm lui, hóa ra đều là người một nhà với nhau cả.

Hắn có phải sư huynh của Lăng Sương không không thành vấn đề, vấn đề chính là... “Tàng bảo đồ rốt cuộc ở đâu?” Phòng ốc trong vương phủ hơn một nửa ta đều đã bay qua, những nơi trọng địa như thư phòng ngọa tất, ngô gác nào cũng không bỏ sót. Ngay cả tranh treo trên tường, cũng bị ta tháo xuống luôn. Tìm nhiều nơi như vậy mà cũng không tìm được gì.

Bạch Vô Trần trợn mắt, “Trong nhà xí.”

“Nhà xí.” Tất cả mọi người đều trợn mắt thật to.

“Ai cũng cho rằng tù nhân phải nhốt trong những chỗ như địa lao, kỳ thực, hần giam ta ở phòng của hạ nhân.” Bạch Vô Trần trợn mắt, “Nô bộc bên người hần, tất cả đều là thủ vệ.”

“Viêm vương quả nhiên lợi hại.” Nhốt phạm nhân trong phòng của hạ nhân, dùng thân phận nô bộc để che mắt thiên hạ, thật là ẹ nó cao chiêu (1). Thua trong tay nam nhân như vậy, ta thật không thấy chút mất mặt.

“Thế nên, hần giấu tàng bảo đồ ở trong nhà xí cũng không có gì kỳ quái.” Mộ Dung Phong Vân đến lúc này mới lên tiếng.

Thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì, thay đổi tạo hình thành Phượng Ngự Thiên, ngay cả lời nói mà cũng tiết kiệm.

Bạch Vô Trần xua xua tay, cười như không cười, “Đào một cái hố trong nhà xí, chôn xuống dưới, ai mà đoán được.” Giấu trong mao xí... ta thật muốn lấy gạch ném bản thân mình.

Đại thổ phỉ giậm chân một cái, “Tuyệt diệu.” Đúng là tuyệt **.

Vì tìm được tàng bảo đồ cũng Bạch huynh, ta hi sinh hạnh phúc cả đời gả cho Viêm vương, là muốn gần nước ở ban công (2), ai ngờ...

Trước khi gả cho hần, ta chưa từng nghĩ sẽ có kết cục nư vậy. Thực tế, ta cũng không quá kinh ngạc. Bởi vì, đây là sự thật.

Kết cục như thế nào không có gì quan trọng, có kết cục là được rồi.

Ta vỗ vai thổ phỉ, ý muốn bảo hần đừng kích động, lại tiếp tục chậm rãi ngồi vào vị trí trung tâm, “Chiến thần tướng quân và Vũ Lăng vương danh chấn thiên hạ chắc mọi người đều đã nghe qua?” Tỷ tỷ và tỷ phu bị ta biến thành đại biểu sống, nói tới nói lui đúng n lần.

Ta vừa nói, tất cả mọi người đột nhiên nín bật. Bạch lão huynh chính là người đầu tiên trở lại bình thường nhìn ta, “Chuyện gì?” Chuyện gì? Bản công chúa muốn thuyết giáo cho các vị nghe đó.

Ta giả vờ thở dài một tiếng, bắt đầu kể chuyện, “Những năm cuối của Bắc Hạ vương triều, chư hầu phân tranh, giặc cỏ nổi lên bốn phía, dân chúng khắp nơi lầm than. Tám năm sau, Hoàng Phủ Đức soạn vị, tranh giành suốt mười một năm, mới có thể thống nhất thiên hạ. Lại phải qua năm năm tranh đấu tiếp theo, mới có thể thành công dẹp loạn tứ vương, chân chính thống nhất thiên hạ. Sau đó, giám quốc công chúa phải mất thêm thời gian mấy chục năm nữa, mới có thể khiến thiên hạ thái bình, dân giàu nước mạnh như ngày hôm nay. Mọi người tính thử xem, phải dùng bấy nhiêu thời gian, mới có được thái bình thịnh thế như bây giờ. Cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, trong vòng mười năm thời gian này, sẽ xuất hiện bao nhiêu danh tướng? Xuất hiện bao nhiêu bá chủ? Các vị hãy tưởng tượng một chút, đã chết bao nhiêu người, chảy bao nhiêu máu? Ta không phải thần thánh, chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi. Không dám gánh vác thiên hạ trên vai, thế nhưng, thân là truyền nhân của chiến thần tướng quân, ta không thể nhìn tâm huyết của người bị hủy hoại chỉ trong một giây một phút, không thể nhìn cảnh thiên hạ đại loạn.” Đạo lý này nghe cả tiểu nữ tử như ta còn hiểu, bọn họ sao lại không hiểu chứ.

Tam thổ phỉ trừng mắt nhìn ta, “Tiểu hài tử thì đứng qua một bên, ngươi thì biết cái gì?”

Ta đứng dậy, hai tay chống nạnh, chỉ thẳng vào mũi bọn chúng mà nghiêng răng nghiêng lợi, “Lời ta nói các ngươi không nghe thấy à, thỉnh tính toán thử xem năm mươi năm đó, đã chết bao nhiêu người, khô bao nhiêu cốt.” Ta tự thấy mình giống như một lão sư kinh khủng.

“Cô nương, tính toán thử xem, Hoàng Phủ Đức soạn chính, đã chết bao nhiêu người, bao nhiêu người nhà tan cửa nát.” Đại thổ phỉ nghiêng răng nghiêng lợi, thần sắc thâm độc không gì sánh được.

Ta mỉm cười, “Đúng vậy, bao nhiêu người nhà tan cửa nát. Nếu các vị muốn phản thêm lần nữa, có phải lại chết rất nhiều người không?” Đạo lý đơn giản như vậy, sao bọn họ còn không hiểu?

“Lời này rất hợp lý.” Lão Bạch khoát chân lên ghế, chậm rãi rót một ly trà, “Thôi thì chúng ta đừng phản nữa được không?” Hả, thỏa thuận dễ dàng như vậy?

Thiên cô nương ngồi xuống bên cạnh hắn, “Cũng được.” Thoạt nhìn căn bản không có lòng tạo phản.

“Lung nhi nói rất có đạo lý.” Thiên ca ám muội ôm ta, “Chi bằng Kinh Thiên minh giải tán, mọi người ai về nhà nấy đi.” Tốt lắm, ta tán thành.

“Chủ tử, ngài nói cái gì vậy?” Nhị thổ phỉ hốt hải, thoạt nhìn có thể nổi bão bất cứ lúc nào.

Ta vội vàng đứng ra hòa giải, “Ai ai ai, mọi người cứ vậy quên đi.” Chuyện tạo phản dừng ở đây được rồi.

“Không có cửa đâu.” Ba thổ phỉ đồng thanh lên tiếng.

Ta vỗ vỗ trán, lần thứ hai thở dài, “Nhớ năm đó, Vũ Lăng vương dã tâm bừng bừng, chỉ vì một câu nói của chiến thần tướng quân mà không màng thiên hạ. Tuy rằng không màng thiên hạ, nhưng không thể buông tha mộng tưởng của mình. Người đã dùng một cách thức khác, trở thành người đứng đầu thiên hạ. Trải qua nhiều năm tổ chức, nhiều năm nỗ lực hao tổn biết bao tâm huyết, rốt cuộc người có được cái gì? Kết quả là, suýt nữa mất đi nữ nhân mình yêu thích nhất. Vất vả lắm mới có được những ngày yên ổn, lại bị kéo vào một trận hoàng quyền tranh đấu. Phu phụ hai người suốt đời cố gắng cho thiên hạ, rốt cuộc không có được cái gì. Phương pháp của họ đúng là vĩ đại, nhưng cũng rất ngu ngốc. Quyền lực cho dù là tốt, nhưng vẫn chưa phải là thứ tốt nhất. Nếu người không thể dùng quyền lực để đạt được mục đích của mình, xin hỏi người cần quyền lực để làm gì? Vũ Lăng vương không cam lòng làm một nam nhân tầm thường, người cần quyền lực, đơn giản vì đó là mộng tưởng của người. Người hoàn thành được mộng tưởng của mình, nhưng chẳng đổi được gì cả. Ta thật sự không hiểu, tại sao mấy tên hoàng tử chết tiết đó lại đầu đá đến chết đi sống lại. Nếu mọi người không cần giai nhân tuyệt sắc, không cần vàng bạc châu báu, chỉ vì mộng tưởng của mình, ta khuyên các vị tốt nhất buông tay đi. Bất hạnh của Vũ Lăng vương chính là một ví dụ, đừng giẫm lên vết xe đổ đó lần nữa.” Ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn ba tên thổ phỉ.

“Phú quý như mây bay, tiền tài như cặn bã, không cần.” Lão Bạch tiếp tục uống trà, là người đầu tiên hưởng ứng.

Mộ Dung Phong Vân cười hắc hắc, lần thứ hai ăn đậu hũ của ta, “Có nàng, ta không cần mỹ nữ.”

Ta hung hăng giẫm hấn một cái, “Nhìn cũng không được.”

Hấn không chút xấu hổ nói, “Không dám không dám mà.”

Ba tên thổ phỉ hùng hổ đứng lên, “Lão tử không cần mỹ nữ cũng không muốn tiền tài, chỉ muốn chiến tranh. Hoàng Phủ Đức tên dê tiện đó giết cả nhà ta, chà đạp muội muội ta, chỉ còn ba huynh đệ ta trốn thoát, lão tử muốn báo thù.” Ấc... Muội muội bị chà đạp, đáng thương nha.

Đáng thương thì đáng thương, “Lão tử không cho tạo phản.” Ta giơ chân lên giẫm xuống mấy cái, giống như một lão đại hung hăng, “Không cho tạo phản.”

“Dựa vào cái gì?” Đại thổ phỉ bắt chước bộ dạng của ta.

Ta đưa tay sờ soạt lỗ mũi một chút, động tác vô cùng thô lỗ, “Lão tử nói không cho tạo phản thì không được tạo phản.”

“Ta muốn tạo phản.” Tam thổ phỉ trừng to mắt, “Bọn chúng chà đạp muội muội ta, giết cả nhà ta.”

“Ta biết.” Ta vỗ vỗ đầu hấn, “Ta biết, có điều, ngươi suy nghĩ lại chút đi, nếu chúng ta tạo phản, có bao nhiêu người sẽ nhà ta cửa nát, bao nhiêu nữ tử sẽ bị chà đạp?”

Phượng Nhị trực tiếp không để ý tới ta, bắt lấy Mộ Dung Phong Vân, “Chủ tử, ngài nói đi.”

Ta mặc kệ bọn họ, đi tới bên cạnh tàng bảo đồ, “Các ngươi xem, mảnh tàng bảo đồ này có phải bị thiếu hay không?”

Nghe ta nói vậy, mọi người lập tức vây quanh. Trải qua nghiên cứu tỉ mỉ, Mộ Dung Phong Vân là người lên tiếng đầu tiên. “Hình như bị thiếu một phần.”

“Tuyệt đối là thiếu.” Lão đại đưa ra kết luận.

“Nhiều như vậy, tàng bảo đồ không chỉ thiếu một phần.” Vẫn là Thiên cô nương thông minh.

“Có hỏa chiết tử (4) không.” Ta vỗ vỗ vai Mộ Dung Phong Vân.

“Có.”

“Lấy ra đốt lên đi.”

“Ồ.”

Hấn đốt hỏa chiết tử lên, ta tiện tay đem tàng bảo đồ đặt trên ngọn lửa.

Tàng bảo đồ còn chưa bén lửa, trên cổ ta đã có thêm một thanh kiếm, “Làm gì?”

Ánh mắt ta lạnh lẽo, “Thiên ca? Vì tàng bảo đồ mà chia kiếm vào người ta ư?” Hấn dĩ nhiên...

Ta siết chặt mười ngón tay, hít sâu một hơi. Mộ Dung Phong Vân, món nợ này ta sẽ tính sau.

Hấn rút kiếm lại, lạnh lùng nói, “Không được động đến tàng bảo đồ.” Từ lúc ta quen biết hấn đến nay, hấn chưa từng đối xử với ta như vậy. Hôm nay vì tàng bảo đồ, ta lại dám đối xử như thế với ta.

“Đúng, không cho phép động.” Lão Bạch cũng không giúp ta.

“Không phải không muốn tạo phản sao? Cần thứ đó làm gì?” Ta giận dữ ném tàng bảo đồ xuống đất, giận dữ bấu môi.

Mộ Dung Phong Vân: “Nhặt lên.”

“Toàn là một lũ ngu ngốc bị bệnh thần kinh, một lũ ăn no không có việc gì làm mới đi tạo phản. Ân oán oán giữa triều đình Bắc ạt và Thừa Thiên vương triều thì có liên quan gì đến các ngươi? Nếu như quân vương Bắc Hạ vương triều đủ tài đủ đức, cũng không bị Hoàng Phủ gia thay thế được.” Càng nói càng giận, ta một chân giẫm lên tàng bảo đồ dưới đất, “Thần kinh, bây giờ thay triều đổi đại rồi, người cầm quyền là Hoàng Phủ gia. Mấy người các ngươi, đi mà...”

Bốp...

Ta còn chưa nói xong, đã bị giáng ột cái tát thật mạnh.

Thanh Nhã còn chưa dám chạm tới một sợi tóc của ta, vậy mà hấn dám đánh ta?

Đánh ta một cái xong, ai đó lập tức tỏ ra hối hận, “Lung nhi, ta...” Đại khái là sợ ta tức giận, một câu cũng nói không lưu loát.

Bị hấn tát ột cái, ta chẳng những không nổi giận mà còn cười. Cúi người xuống, ta chậm rãi nhặt ba mảnh tâng bảo đồ lên, ghép lại cho hoàn chỉnh.

“Mộ Dung...” Thiên cô nương bị bộ dạng của ta hù sợ.

Bị tát ột cái chẳng những không giận mà ngược lại còn cười, chỉ có hai tình huống, một là quá ngốc, hai là quá giận.

Ta cởi vòng ngọc trên tay ra, chậm rãi đặt trên bốn phần tâng bảo đồ.

Tam thổ phỉ rối loạn, “Làm gì?”

“Tự xem đi.” Ta liếc mắt nhìn tâng bảo đồ, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Thiên Đại cô nương chậm rãi quay đầu, nghi hoặc nhìn ta, “Chiếc vòng ngọc này cũng là một trong các phần tâng bảo đồ?” Thông minh, vừa đoán đã đúng. Ta mỉm cười, “Đúng vậy, một phần của tâng bảo đồ.” Cũng chính là chìa khóa của tâng bảo đồ.

Ánh mắt ta đột nhiên trở lạnh, “Phần tâng bảo đồ thứ tư đã bị thiêu hủy rồi.” Đêm đầu xuyên qua, ta đã tìm được tâng bảo đồ ở trong hộp trang điểm. Liếc cũng không thèm liếc, ta lập tức thiêu hủy nó đi, bây giờ kể cả tro cũng không tìm được.

Mộ Dung Phong Vân chợt hiểu ra, thốt lên, “Hạ Tử Lung, nàng họ Hạ?” Không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

Ta gật đầu, “Đúng vậy, ta họ Hạ. Mẹ ta là Hạ Tổ Tâm, là công chúa Bắc Hạ vương triều.” Nhắc nhở n lần, nhưng hết lần này đến lần khác lũ người ngày quá ngốc, căn bản không nhận ra được.

Nhị thổ phỉ nuốt một ngụm nước bọt, “Người là công chúa?” Sai rồi, ta không phải công chúa.

“Hừ, đừng gọi ta là công chúa, ta chưa từng thừa nhận thân phận này.” Có thể gọi ta là Hạ tiểu thư, Mộ Dung tiểu thư, Phượng công tử, có điều, đừng gọi ta là công chúa.

“Cô...” Một lũ ngốc đám ngốc đưa mắt nhìn nhau, căn bản không biết phải mở miệng thế nào.

“Muốn tạo phản cũng được, có điều, Hạ gia chúng ta tuyệt đối sẽ không tham dự. Mẹ ta từ nhỏ, đã sống trong hoàng cung Bắc Hạ. Trải qua hai triều, có rất nhiều chuyện thấy rõ hơn người khác. Trước khi chết đã căn dặn ta, nếu như tìm được bốn phần tâng bảo đồ rồi thì hủy đi. Phần của ta, ta đã hủy rồi. Cho nên, các người tuyệt đối không thể tìm được tâng bảo đồ đâu.” Muốn tạo phản chứ gì? Vậy tạo phản đi. Có điều, ta vĩnh viễn đứng về phía Hoàng Phủ gia.

Bạch huynh ho khan một tiếng, giật nhẹ ống tay áo Thiên Đại cô nương, “Đại nhi, tâng bảo đồ đã không còn nữa, vậy thì đừng tạo phản.”

Đại nhi và Bạch huynh luôn rất ăn ý với nhau, “Vậy cũng được, kỳ thực ta cũng không biết phải tạo phản làm gì.”

Đại thổ phỉ rầu rĩ mở miệng, “Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thích làm gì thì làm đó, chỉ cần không tạo phản, ta đều ủng hộ.

Ta ngậy người một lúc, “Xin hỏi chúng ta có bao nhiêu thuộc hạ.” Đã bàn tới đây rồi, ta lại không biết mình có bao nhiêu thuộc hạ.

“Hai mươi vạn.” Người trả lời chính là Thiên ca nhà ta.

Hai mươi vạn? Dường như rất nhiều. Ta tập trung suy nghĩ một hồi, “Thái tử tuyệt đối sẽ là một vị vua tốt, nếu các người bằng lòng, vậy thì đầu quân cho thái tử đi.” Nếu như có hai mươi vạn đại quân bí mật hỗ trợ, chúng ta trực tiếp bức vua thoái vị.

Mộ Dung Phong Vân xoay đầu nhìn ta, “Ta vẫn luôn muốn như vậy, chỉ sợ công chúa không đồng ý.” Xuyên qua lớp mặt nạ lạnh thấu xương, ta nhìn thấy hào quang trong mắt hắn.

“Ta đương nhiên chấp thuận.” Cầu còn không được.

“Công chúa, ngài bảo bọn ta đầu quân cho thái tử ư?” Đề nghị này rất hoang đường sao?

“Nói hơi khó nghe một chút, nếu ta và Thiên ca muốn được thiên hạ, là chuyện rất dễ dàng. Nhưng vì chúng ta không muốn, cho nên các vị đừng nghĩ đến chuyện tạo phản nữa.” Tuy rằng ta là phản tặc, nhưng không thích tạo phản.

Bởi vì một câu nói của ta, một đám người bắt đầu đưa mắt nhìn nhau.

Tiếp đó, chúng ta bước vào giai đoạn mật bàn. Chúng ta đã nói với nhau những gì, không ai biết được. Có điều, Bắc Hạ vương triều đã trở thành lịch sử rồi. Mấy nghìn năm sau, không còn ai nói đến hai chữ phục quốc nữa.

Bàn luận quốc gia đại sự, mất khá nhiều thời gian. Khi chúng ta mật đàm xong, đã sớm qua khỏi giờ Ngọ ba khắc.

Mộ Dung Phong Vân để mọi người rời đi, trong nội đường rộng lớn chỉ còn lại hai người.

“Còn đau không?” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ta, giọng nói có chút xấu hổ.

Ta cười nhạt, “Còn biết đau sao?” Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người dám đánh ta, vậy mà hắn dám vì tàng bảo đồ mà tổn thương ta.

Hắn tháo mặt nạ xuống, vẻ mặt xấu hổ, “Xin lỗi, ta... lúc đó có hơi nóng nảy.”

“Tức giận thì đánh ta, sau này nếu chàng tức giận, ai biết có đánh chết ta không?” Ta hận nhất chính là bạo lực gia đình.

Hắn nắm lấy cánh tay ta, làm nũng giống như một đứa trẻ, “Đừng nóng giận mà, cùng lắm ta cho nàng đánh lại một cái.”

Ta không chút khác khí đẩy hắn ra, “Cút, sau này ta không muốn gặp chàng nữa. Lần này bị chàng tát ột cái, lần sau không chừng sẽ đánh vào bụng ta, ta không muốn con còn chưa sinh đã bị cha nó đánh chết.” Ta là phụ nữ mang thai, cách xa hắn ra cho an toàn.

“Ta không đánh nàng, tuyệt đối không.” Hắn suýt chút đưa tay lên thề.

Ta không tin hừ lạnh, “Nếu như tin chàng, ta chính là đồ ngốc. Tỷ tỷ còn không dám đánh ta, chàng dựa vào cái gì mà dám đánh ta?”

“Lão bà, là lỗi của ta.” Ai đó cực kỳ không biết xấu hổ.

Sắc mặt ta trở nên nghiêm trọng, “Mộ Dung Phong Vân, ta nghĩ chắc chàng còn nhiều việc phải làm.”

Hắn gật đầu, “Ừm.”

“Vậy đi đi, ta sẽ ở vương phủ đợi chàng, bất cứ lúc nào, ta cũng sẽ đợi chàng.” Kinh Thiên minh có đến hai mươi vạn nhân khẩu, hắn thân là minh chủ, không thể nói không làm thì không làm. Có rất nhiều chuyện phải xử lý cho thỏa đáng. Bất cần một chút, chúng ta đều sẽ chết không tử tế.

“Không giận sai?” Hắn vẫn như cũ cười không biết xấu hổ.

Ta cười ngọt ngào, vỗ nhẹ lên mặt Mộ Dung Phong Vân, “Ta vẫn còn nhớ chàng từng nói với ta một câu, ‘Tiểu yêu tinh, vì nang, ta có thể từ bỏ tất cả.’ Lúc đó ta chỉ biết, chàng sẽ vì ta làm bất cứ việc gì, sẽ vì ta mà từ bỏ tất cả. Triều đình bây giờ tứ phân ngũ liệt, nếu tìm thấy tàng bảo đồ, chàng có một nửa cơ hội sẽ quân lâm thiên hạ. Có điều, chàng đã không làm. Ta biết, chính là vì ta. Một nam nhân có thể vì ta mà buông tay tất cả, vì ta mà gánh hết trách nhiệm lên vai mình, còn gì mà không vừa ý. Con người ta rất hay tùy hứng, nhưng không phải không biết nặng nhẹ.”

“Lung nhi...”

Ta ngẩng đầu, ánh mắt ẩn chứa ý cười, “Ta là một nữ nhân quật cường, không thích ỷ lại vào nam nhân. Có điều, chàng đã vì ta mà gánh hết trách nhiệm. Bởi vì người đó là chàng, ta tình nguyện nấp sau lưng chàng, làm một nữ nhân bình thường như bao người khác.” Quá dựa dẫm vào hắn, đến mức xem hắn như một phần sinh mệnh của mình, không thể chia cắt.

“Lung nhi.” Mộ Dung Phong Vân thấp giọng, “Ta yêu nàng.” Hắn nâng cằm ta lên, ôn nhu như nước hôn lên môi ta.

Ta biết bây giờ đang là mùa đông, thế nhưng, tuyết đã sắp tan rồi, mùa xuân sẽ mau tới thôi.

Khi ta và Mộ Dung Phong Vân trở lại hiệu sách Bát Quái, đã qua giờ Ngọ ba khắc.

May mà Phượng Đại hiểu thế nào là lễ nghĩa, từ lâu đã mời Hoàng Phủ Viêm và Linh Linh đến ăn cơm.

Ta mang theo tâm trạng hồi lỗi không gì sánh được đi sám hối, “Thật xin lỗi, chúng ta...” Ta cười mờ ám, ý đồ che dấu chân tướng sự thật.

Đối với chuyện chúng ta đến muộn n khắc, Viêm vương tựa hồ không có chút tức giận, “Cả ngày ngồi nghe chuyện đại hội vô lâm, rất thú vị.”

Hai mắt ta sáng lên, “Vậy sao? Ta cũng muốn nghe ta cũng muốn nghe.” Ta đối với đại hội vô lâm không có hứng thú, chỉ có hứng thú với Lăng Sương thôi. (Ta nghĩ các vị đối với Lăng Sương cũng có hứng thú, một nữ sát thủ thích khóc lại hay những nhẽo, bẩm sinh rất dễ ngượng ngùng, một nữ lưu yêu đuổi lãnh đạo Cái Bang xưng bá giang hồ. Đương nhiên, mỹ nam càng không thể thiếu. Nam Cung tam thiếu, Trần Mặc tiên sinh, ngay cả lão Bạch đồng chí cũng... Thanh Nhã truyền kỳ một đời, Tử Lung cũng truyền kỳ một đời, Lăng Sương hiển nhiên cũng có truyền kỳ. Hắc hắc, muốn biết không?)

(TN: Tại nó nằm trong chính văn nên edit... chơi :-”, các vị muốn gì cứ qua gặp Sở Sở :-” *đâu phải em nào đâu phải em* :-”)

(1) [TN: Thực ra chỗ này bản gốc dùng là ‘cao can’, tra google thì nó ra đây là một kỹ xảo cơ bản trong bi-da, đánh vào chính giữa cầu mẹ (theo từ ngữ bên đó dùng) để cầu mẹ đánh vào các mục tiêu kế tiếp mà vẫn di chuyển theo hướng cũ. Xin lỗi, TN không có chơi bi-da nên không biết thuật ngữ bên mình dùng là gì, với cầu mẹ đó bên mình gọi là gì :-”>. Mạo muội đổi thành từ khác cho dễ hiểu + dễ diễn đạt)

(2) Cận thủy lâu thai: Ý nói ở gần mục tiêu để có nhiều cơ hội.

(3) [Một cách chơi chữ] bạch si nghĩa là ngu ngốc.

(4) hỏa chiết tử: Hình dạng giống như cái ống ngắn, có thể đốt lửa lên (cái này hăng các vị cũng thấy trông phim rồi)

72. Q.2 - Chương 16: Lão Công Không Dễ Đoạt

Ngày thứ hai, ta không dám bước chân ra khỏi nhà nửa bước, ngoan ngoãn ở lại Tê Phượng sơn trang chờ đến giờ Ngọ ba khắc.

Giờ Ngọ ba khắc cuối cùng cũng đến, ta lập tức lấy ống pháo hoa bước ra sân, châm lửa.

Pháo hoa sáng lạn bắn lên không trung, bung ra thật lớn, vừa rực rỡ lại vừa chói mắt.

“Hiệu nghiệm không?” Mộ Dung Phong Vân rất hoài nghi.

“Làm sao ta biết?” Ta cũng chưa thử qua lần nào, làm sao biết có hiệu quả hay không.

So với chúng ta, đương sự Bùi Linh Linh có vẻ bình tĩnh hơn, “Thử xem sao.”

Ta gật đầu, ngồi trên chiếc ghế đá trên hành lang uốn khúc, “Linh Linh giải được độc rồi, các người các tính toán gì không?”

“Đến lúc đó hãy hay.” Viêm vương lão huynh tựa hồ rất không thể đưa ra một đáp án chính xác.

Ta đang muốn bạo phát thóa mạ hẳn một trận, đột nhiên có tiếng của Lạc đại thúc truyền vào, “Tiểu thư, tiểu nhi đã về.”

Anh Hùng Hào đã về? Không biết có giao Băng Phách kiếm đến tận tay không. Theo ta thấy, chắc là đưa đến rồi.

Ta liếc mắt nhìn ba người họ, “Ta đi một chút sẽ trở lại ngay, ba vị từ từ trò chuyện.”

Đi qua cánh cổng tròn, liền thấy bốn người mười phần phong trần đứng ở trong sân. Ba nam một nữ, nam chính là Anh Hùng Hào nhà ta, còn nữ chính là Mộng Lộ cô nương xinh đẹp tuyệt trần.

Bốn người ai nấy đều tỏ ra mệt mỏi, người đầy bụi đường, nhìn qua rất cực khổ. Trước khi ta kịp mở miệng an ủi, bốn người đã giành lên tiếng trước, “Tiểu thư.”

Ta khoát khoát tay, “Cực khổ cho các vị đại ca rồi, mọi chuyện thế nào.” Chuyện này tốt nhất đừng nên khách sáo.

Giọng nói yêu kiều uyển chuyển của Mộng Lộ tỷ tỷ nhàn nhạt vang lên, “Lão gia phu nhân vẫn chưa xuất hiện ở đại hội võ lâm, có điều, Băng Phách kiếm đã giao tận tay Lăng Sương cô nương rồi. Ngày diễn ra đại hội võ lâm, Lăng Sương dùng bản lĩnh áp đảo quần hùng, đoạt được chức vị minh chủ võ lâm.” Biết ngay Thanh Nhã và tỷ phu còn đang lêu lổng bên ngoài mà.

“Lăng Sương có nói với ta cái gì không?” Ở dĩ thế gặp được bạn bè, chẳng lẽ không có gì nhắn gửi sao?

“Lăng Sương cô nương nói, ngày khác sẽ tự mình đến kinh thành báỉ phỏng phu nhân và tiểu thư.” Mẹ kiếp, nói cái gì, ngay cả một câu quan tâm hỏi thăm cũng không có.

Ta gật đầu, “Vất vả rồi, nghỉ ngơi trước đi.” Trở về trong khoảng thời gian ngắn như vậy, vất vả cho bọn họ rồi.

Tiến bốn người họ đi, tâm trạng ta tương đối thoải mái. Vừa đi vừa nhép miệng, cười hì hì trở vào trong.

Mới vừa vào được mấy bước, một bóng người đặc biệt lớn đứng chắn trước mặt ta, “Nha đầu, người quen biết bang chủ bọn ta sao?”

Ta di chuyển với tốc độ quá nhanh, không cẩn thận va vào người nọ, suýt chút chảy máu mũi. Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nhăn nhó, ta xoa xoa mũi, “Đúng vậy... Đau quá, không biết có chảy máu mũi không.”

Lui về sau mấy bước, ta nhìn thấy rõ người đứng trước mặt. Chẳng phải ai xa lạ, chính là lão ăn mày mà ta đang tìm kiếm.

Lão ăn mày từ ái nhìn ta, “Nha đầu, người bắn pháo hoa tìm ta là có việc gì?”

Ta tiếp tục xoa xoa cánh mũi, “Giải độc.”

Lão ăn mày sững sờ một chút, kinh ngạc trừng to mắt, “Giải độc?”

“Đúng vậy.” Ta tiện tay lấy miếng ngọc bội ra đưa cho lão, “Ngọc bội của lão, không phải muốn nợ lại chứ?” Tốt nhất đừng nói với rằng ta lão không biết giải độc.

Lão ăn mày thoáng cái hồi phục tinh thần, “Người làm sao biết ta biết giải độc?” Há há, đoán trúng rồi.

Ta chớp chớp mắt tỏ vẻ ngây thơ vô tội, “Đoán thôi.”

Lão hít sâu một hơi, nhận lấy ngọc bội, “Được, nếu ta đã hứa với người, nhất định làm được.”

“Ta biết tiền bối sẽ không thất hứa mà.” Vận khí của ta đúng là tốt đến không còn thiên lý, tùy tiện đoán bậy đoán bạ cũng có thể đoán trúng.

Lão ăn mày hừ lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Nha đầu chết tiệt này, người đúng là lợi hại nha, bức được ‘Kiến tử bất cứu’ ta tái xuất giang hồ.” Kiến tử bất cứu? Không thể nào.

Kiến tử bất cứ tiền bối danh chấn giang hồ, nghe nói người này tướng mạo ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô song, hơn nữa còn gia tài vạn quán, sao lại nghèo túng tới mức độ này?

“Lão chính là Kiến tử bất cứ?” Trên đỉnh đầu ta hiện lên ba dấu chấm hỏi đỏ to tướng, rõ ràng là không tin lão.

Lão ăn mày trợn mắt thật to, “Người không biết sao?”

Bộ dạng của ta bây giờ chính là cực kỳ ngu ngốc, “Ta... không biết.” Nếu biết lão là Kiến tử bất cứ, ta đã sớm dùng mọi thủ đoạn để thu lão về làm thuộc hạ rồi, để gì chờ đến ngày hôm nay.

Lão trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ thở dài, “Ai, thôi đi thôi đi. Nếu đã hứa với người rồi, ta giúp. Có điều, không được nói với người khác thân phận của ta.”

“Được.” Có thể mời được Kiến tử bất cứ mất tung mất tích hơi mười mấy năm trên giang hồ xuất thủ, là vinh hạnh bậc nào của ta. Sĩ diện của Hạ Tử Lung ta, quả nhiên không phải lớn bình thường.

Ta cùng Kiến tử bất cứ tiền bối đi vào Phượng Lai các, nhìn thấy Mộ Dung Phong Vân, Linh Linh và Hoàng Phủ Viêm đang nói cười vui vẻ.

Ta đứng ở hành lang uốn khúc từ xa nhìn ba người bọn họ, cười như không cười, “Tiền bối, người biết là ai trúng độc không?” Đúng thật là Kiến tử bất cứ không? Ta ngược lại muốn thử xem một lần.

Ánh mắt lão đảo qua bốn người bọn họ, trừng mắt nhìn ta, “Là ai trúng độc?”

Ta mang khăn che mặt, lão còn nhìn ra là ta ngộ độc thứ ăn. Nếu Linh Linh thật sự trúng độc, không lý nào lão nhìn không ra á. Ta nhú mày, “Chính là cô gái kia, không nhìn ra thật à?” Về nghi hoặc của ta thoáng qua trong đáy mắt.

Kiến tử bất cứ tiền bối hung hăng đánh vào sau ót ta một cái, “Đồ ngốc, ai nói là nàng trúng độc?” Nè nè, tiền bối, người đánh nhẹ chút đi, cẩn thận chấn thương sọ não.

Ta kịp thời xoa xoa cái ót, miễn cho bản thân rơi vào số phận chấn thương sọ não, “Đó là...”

“Nếu như ta đoán không nhầm, nàng hẳn đã ăn phải một loại kỳ hoa, tên là Phượng Hoàng hoa. Thứ này không độc, sau khi phơi khô còn có thể dùng để làm thuốc. Chỉ là, tương khắc với rượu nếp. Ăn Phượng Hoàng hoa rồi lại tiếp tục uống rượu nếp vào, ngực sẽ đau đớn khó chịu, thậm chí còn nôn ra máu.”

Không cần bắt mạch không cần chụp hình đã biết được nàng rốt cuộc ăn trúng cái gì, không phải quá thần kỳ chứ? “Tiền bối, đứng ở xa cũng nhìn ra được? Có thật hay không?”

Kiến tử bất cứ tiền bối rất muốn trừng mắt nhìn ta, có điều kịp thời nhịn xuống, kiềm chế tâm tình, “Phượng Hoàng hoa là một loại kỳ hoa ở Tây Vực, ta từng mấy lần dùng nó làm thuốc, rất hiểu công dụng của thứ thuốc này. Người có thấy ấn đường nàng ta ửng hồng, đáy mắt còn hiện lên tơ máu kỳ lạ không, không cần bắt mạch ta cũng biết nàng đã ăn quá nhiều Phượng Hoàng hoa.” Ta còn nhớ Linh Linh thể chất âm hàn, bình thường phải dùng rượu để xua đi hàn khí. Nàng không dám uống rượu, chỉ uống rượu nếp. Ta biết thói quen từ nhỏ của nàng, bởi vì chúng ta từng là cộng sự, còn nhân yêu tam gia làm sao biết thói quen của nàng, chẳng lẽ là đầu cơ trục lợi? Lẽ nào...

Hàng mi thanh tú chớp chớp mấy cái, ta chớp mấy mi, “Tiền bối, nên làm thế nào?” Xếp đặt được nhiều tai mắt như vậy trong Viêm vương phủ, quả nhiên lợi hại.

“Phượng Hoàng hoa không có hại gì cho cơ thể, hơn nữa còn có công dụng bổ huyết dưỡng nhan. Chỉ cần không ăn nó nữa, nàng sẽ không sao cả.”

Ta cung kính cúi người, “Đa tạ tiền bối.”

“Ấn tình của người ta đã trả xong rồi, đừng tới tìm ta nữa.” Lão hừ hừ một tiếng, lắc lắc lư lư đi ra ngoài. Ra tới cánh cổng tròn, đột nhiên nói, “Lão ăn mày là đệ tử Cái Bang, không phải thần y gì. Nếu như người có việc gì cần, có thể đến Nhất Phẩm các tìm ta.” Muốn làm bằng hữu với ta thì cứ việc nói thẳng ra đi, cần chi làm mấy thứ loạn thấy bát nhao thể làm gì?

Đôi môi hình củ ấu nhếch lên, ta bắt giác cười ra thành tiếng, “Tiền bối đi thông thả, hôm nào rảnh rồi, ta theo tiền bối uống một bữa không say không về.” Cô nương ta không có ưu điểm gì, chỉ có nhân duyên tốt ời là tốt.

Vén váy, ta chậm rãi bước qua hành lang gấp khúc, “Ba vị, trò chuyện vui vẻ quá.”

Mộ Dung Phong Vân cười ha ha, “Lão bà, ngồi xuống đây.”

Ta ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Phong Vân, thuận thế tựa lên người chàng, “Linh Linh, mỗi lần muội phát bệnh có phải đều đúng lúc đang uống rượu nếp phải không?”

Linh Linh đầu tiên là sững sốt, có chút suy tư, rồi gật đầu khẳng định, “Đúng vậy.”

Ta kéo một lọn tóc quăn quăn ngón tay, thản nhiên nói, “Linh Linh không phải trúng độc, mà là đã ăn quá nhiều Phượng Hoàng hoa. Phượng Hoàng hoa không phải độc dược, hơn nữa còn có thể làm thức ăn, được phẩm. Khuyết điểm duy nhất của nó, chính là tương khắc với rượu nếp.”

Hoàng Phủ Viêm nhíu mày thật chặt, “Có nghĩa là...” Ha, đúng là rất thông minh nha, mới nói đã hiểu rồi.

Ta kéo tay Mộ Dung Phong Vân đứng lên, “Ta cũng không phải người hay lảm miệng, có những việc sẽ không nhiều lời. Hoàng Phủ huynh, Linh Linh, mời tự nhiên.” Viêm vương thông minh tuyệt đỉnh, hẳn biết nên làm thế nào.

Cùng Mộ Dung Phong Vân tay trong tay ra khỏi hành lang gấp khúc, ta đột nhiên nhớ tới việc gì, ngoảnh mặt lại cười, “Đúng rồi, lát nữa ta sẽ cùng các người trở về, nguyên nhân là vì ta muốn làm chủ giúp người lấy Linh Linh vào cửa.” Ta và Hoàng Phủ Viêm kết hôn chưa đầy hai tháng, chuyện nạp thiếp hẳn thực sự không nên làm. Có điều, nếu như do ta làm chủ thì không phải như vậy. Lệ quý phi nương nương thương ta như thế nào, hơn nữa còn có ba tấc lưỡi vô cùng lợi hại của ta, nhất định không thành vấn đề. Vả lại, Linh Linh đang có mang, cần phải có người nương tựa, mất công Mai tiểu thư lại nhiều lời.

“Tại sao nàng phải đi với họ.” Mộ Dung Phong Vân không nể mặt, trên mặt viết ba chữ lớn: Ta không thích thế.

À không, bốn chữ mới phải.

Ta le lưỡi, giận dữ nói, “Chúng ta mới kết hôn hai tháng, chẳng lẽ ly hôn sao? Hơn nữa, tỷ tỷ tỷ phu và chàng đều không có ở nhà. Trong lúc an thai, ta không thích hợp đi công tác. Ở nơi nào mà chẳng được? Chi bằng ở lại vương phủ càng có thể tiết kiệm chi tiêu.” Từng gặp qua nhiều người keo kiệt, nhưng chưa thấy ai keo kiệt như ta.

“Đáng tiếc Đại Nhi đã rời khỏi vương phủ rồi, bằng không, để Đại Nhi ở lại hầu hạ nàng.”

“Xin chàng, ta có tay có chân, không cần người hầu hạ.” Ta chỉ mang thai, không phải là tàn phế.

“Ta lo cho nàng.”

“Ta cũng không phải trẻ con, mau chóng xử lý mọi chuyện xong xuôi rồi trở lại kinh thành, sau đó chúng ta còn tính chuyện tương lai nữa.”

“Tuân lệnh, công chúa.”

Ta vươn đôi bàn tay trắng như phấn, đâm vào ngực chàng một quyền, “Đáng ghét, không được gọi ta là công chúa nữa.” Vô cùng chán ghét xưng hô này.

Mộ Dung Phong Vân nửa thật nửa đùa nói, “Nếu không thì, nàng đi với ta?”

Ta lắc đầu, “Bạch huynh, Thiên cô nương, ba vị tướng quân, thêm chàng nữa tổng cộng sáu người, sáu sáu đại thuận. Có mọi người xử lý những chuyện loạn thất bát nhao đó, ta rất yên tâm. Chàng đi đi, ta còn phải ở nhà xử lý chuyện thiên tai nữa.”

Nét mặt Mộ Dung Phong Vân trở nên rất sắc, cười gian ác nhìn ta, “Hôn một cái.”

“Không.” Không thềm để sắc lang hôn ta.

“Hôn một cái đi.” Nụ cười đó cực kỳ nịnh nọt, rất giống Hán gian.

Ta nghiêm túc lắc đầu, “Không được.”

“Cho hay không cho?” Bây giờ lại giống như trẻ con đòi kẹo.

“Cho, có điều... Lát nữa không thể tiễn chàng xuất môn. Thế nên, xem nó như nụ hôn tiễn biệt.” Ta vĩnh viễn không phải là đối thủ của chàng, ai....

Ta nhón gót chân, nhẹ nhàng hôn lên má chàng một cái. Ai đó được một tấc lại tiến thêm một thước lập tức ôm chặt lấy ta, ôm ta vào lòng hôn bù một cái.

xxxxxx

Sau một tháng bỏ nhà trốn đi, ta đã trở về. Hơn nữa, còn dắt theo Xuân Hương và Lạc đại thẩm.

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại vương phủ, đó là thỉnh đại phu. Sau khi cẩn thận chẩn đoán ta và Linh Linh đều đã mang thai, tin tức này lập tức giống như đám lửa lan tỏa khắp kinh thành.

Tân hôn chưa đầy hai tháng, thê tử và thị thiếp đều đã mang thai trên dưới hai tháng, Hoàng Phủ Viêm thoảng chốc trở thành đề tài hấp dẫn nhất kinh thành. Rất nhiều những nhân sĩ nhàm chán trắng trợn khoác lác ‘năng lực’ của hần, trong miệng bọn họ, hần so với nam diễn viên xxx còn lợi hại hơn. Những nữ tử phong trần từng cùng hần một đêm lấy đó làm vinh hạnh, các hiệu thuốc cũng muốn lấy hần ra làm bằng hiệu quảng bá thuốc trắng dương bổ thận. Tóm lại, lời đồn kiểu nào cũng có, loạn thất bát nhao, nháo nhào một trận.

Sau khi thông qua nghị sự, ba người chúng ta đều quyết định để Linh Linh ở lại Linh Lung các.

Vì an toàn của chúng ta, Linh Lung các chữa ra một căn phòng làm một cái nhà bếp nhỏ. Toàn bộ thức ăn của ta và Linh Linh dùng đều do Tiểu Lan, Xuân Hương, Lạc đại thẩm và nha hoàn Đào Nhi phụ trách, người ngoài không được phép nhúng tay vào. Quá trình từ ra chợ mua thức ăn cho đến lên bàn ăn, người ngoài cả nhìn cũng không được. (Bao gồm trà nước cũng không được nhìn.)

Phòng bị chu đáo chặt chẽ như vậy, Linh Linh vẫn tiếp tục uống rượu nếp, có điều, bệnh đau tim cũng không phát tác nữa.

Chiều nào cũng đánh cờ đọc sách ngắm hoa, thời gian còn lại thì ăn ngủ tản bộ, ngày qua ngày vô cùng thoải mái.

Tục ngữ nói, cẩn thận cách mấy cũng có lúc sơ hở. Ta cái gì cũng đều đã tính qua, chỉ tính sót một điều, chính là Lệ quý phi.

Sau nửa tháng an nhàn, Lệ quý phi ngênh ngang báỉ phỏng vương phủ.

Khi Đào Nhi chạy vào bẩm báo, ta và Linh Linh đang ngồi uống trà chiều. Vừa nghe tin Lệ quý phi tới, Linh Linh đã sợ làm đổ chén trà trong tay.

“Tiểu thư, tính sao bây giờ?”

Ta vội vã kéo tay nàng xem xét, “Có bị phỏng không?”

“Không có.” Nàng gục đầu xuống, “Muội... Lệ quý phi có phải không thích muội không?”

Ta mỉm cười, “Muội yên tâm, người sẽ thích mà. Lệ quý phi rất giỏi nhìn người, muội xinh đẹp, thiện lương thế này, người nhất định thích. Bù Linh Linh bất kể sóng to gió lớn thế nào cũng đã từng trải qua, hà tất phải sợ một vị quý phi như vậy.” Có thể xưng tỷ gọi muội với cả thái tử phi, chỉ là một quý phi thì có tính là gì?

Linh Linh thở dài một tiếng, “Không phải muội sợ, mà là lo lắng, lo lắng người không thích muội. Người là mẫu thân của càn, muội chỉ mong người có thể chấp nhận muội.” Một nữ nhân cho dù lợi hại thế nào, đến khi yêu rồi đều trở nên ngu ngốc.

Ta vỗ vỗ tay nàng, “Yên tâm đi.”

Đang nói chuyện, Lệ quý phi đã vào đến nơi. Hôm nay người mặc y phục bình thường, không son không phấn, chỉ mang vài món trang sức, vừa nhìn giống như một người mẹ bình thường.

Thấy người tiến vào, ý cười từ khóe môi lan ra. Nhìn thấy nữ nhân đang đuổi theo người, ý cười trên mặt thoáng chốc đông lại, không thể cười thêm được nữa.

Ta đương nhiên rất hoan nghênh Lệ quý phi, có điều, ta không thể chào đón Mai Ngọc Phù đang đi bên cạnh người. Nữ nhân này quá mức dối trá, quỷ kế đa đoan, mới nhìn thấy ả ta đã chán ghét rồi.

Ta cùng Linh Linh đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt quỳ xuống, “Nương nương kim an.”

Lệ quý phi nhìn thấy chúng ta quỳ xuống, bước lên phía trước, đưa tay đỡ lấy từng người, “Mau đứng lên mau đứng lên, thân thể đã không được tiện, không cần như vậy.”

“Tạ ơn nương nương.” Chúng ta hết sức ăn ý, đồng thanh lên tiếng.

Lệ quý phi mỗi tay nắm một người, đồng thời ngồi xuống, quay đầu nhìn ta, “Tử Lung, nghe nói con có mang rồi.”

Ta cúi đầu, giả vờ xấu hổ, “Vâng.” Tin tức không phải đến chậm đến vậy chứ, qua nửa tháng rồi mới hay.

“Thành thật xin lỗi, bây giờ mới tới thăm con.” Lời này không giống lời quý phi nên nói? Các vị quý phi trong phim truyền hình, không phải đều nên tặng ta rất nhiều lễ vật quý trọng mang nhiều ý nghĩa sao? Không phải nói mấy câu dịu dàng thế này a.

Ta mỉm cười lắc đầu, “Là Tử Lung bất hiếu, đã lâu như vậy cũng không tiến cung thăm mẫu phi.” Hừ, hai chúng ta có quan hệ gì mà thăm?

Lệ quý phi mỉm cười, quay đầu nhìn Linh Linh, “Vị này chính là Linh Linh cô nương?”

Linh Linh vội vã đứng lên, “Bùi Linh Linh tham kiến nương nương.”

Lệ quý phi đỡ nàng ngồi xuống, “Nghe nói Viêm vương rất thích cô nương?”

Linh Linh gục mặt xuống, né tránh ánh mắt thăm dò của Lệ quý phi, “Là vương gia yêu mến.”

Bây giờ mà không giúp đỡ, còn phải đợi tới chừng nào.

Ta vô cùng thân thiết nắm tay Lệ quý phi, “Mẫu phi, con và Linh Linh tình như tỷ muội. Có Linh Linh giúp đỡ hầu hạ vương gia, là phần phúc của Tử Lung.”

Lệ quý phi có chút hiếu kỳ, “Con rất thích nàng?”

“Đương nhiên rồi, Linh Linh dịu dàng hiền thực, lương thiện lại hiểu ý người, tâm địa thiện lương, con đương nhiên thích.” Ta liếc mắt nhìn Mai Ngọc Phù, “Không giống như người ta, tâm tư độc ác, chia rẽ ly gián khắp nơi.” Ắ không cho ta chút sĩ diện, đừng trách ta không nể mặt ả.

Biết người ta nói chính là Mai Ngọc Phù, nhưng Lệ quý phi vẫn vờ như không biết, cười tươi như hoa, kéo Mai Ngọc Phù tới bên người, “Lung nhi, ta biết con không phải nữ nhân lòng dạ hẹp hòi. Hôm nay thấy con cùng Linh Linh tình như tỷ muội, ta rất vui vẻ.” Người kéo tay ta đặt lên tay Mai Ngọc Phù, cười nói, “Hi vọng hai người có thể hòa thuận sống chung với Ngọc Phù.”

Ta vẫn cười tươi, siết chặt bàn tay Mai Ngọc Phù, “Con và Ngọc Phù luôn xem nhau như tỷ muội, hôm nay thực sự trở thành người một nhà, con cầu còn không kịp.” Ta len lén quan sát sắc mặt Linh Linh, phát hiện sắc mặt nàng thực sự rất khó coi, giống như tùy thời đều có thể ngắt xỉu.

Mai Ngọc Phù buông mắt, bốn phía tỏa hào quang, “Đa tạ tỷ tỷ.”

Ta kéo tay Mai Ngọc Phù, lại kéo tay Linh Linh, ba bàn tay chồng chéo lên nhau, “Đều là người một nhà, khách khí cái gì. Linh Linh muội muội, chúng ta là người một nhà mà, phải không?” Ta và Linh Linh là người một nhà, có điều, không quen biết Mai Ngọc Phù đây.

Bùi Linh Linh miễn cưỡng cười một cái, “Vâng.” Nụ cười của nàng, so với khóc còn khó coi hơn.

“Mẫu phi, nếu đã như vậy, cứ để con làm chủ cho, để hai vị muội muội vào cửa cùng ngày được chứ. Phàm là việc gì cũng phải có trước có sau, Linh Linh vào cửa trước, lại đang mang thai, chi bằng cùng Tử Lung không phân lớn nhỏ.” Ta cười tươi như hoa, thân thiết nhìn Mai Ngọc Phù, “Về phần Ngọc Phù muội muội, đành phải uất ức uội, làm trách phi rồi.” Mai Ngọc Phù, muốn đấu với ta, người còn non tay lắm.

Mai Ngọc Phù dường như sợ ta không biết, nhẹ giọng nhắc nhở, “Tỷ tỷ, muội và vương gia là thanh mai trúc mã.”

Ta cười, nụ cười có chút oán giận, “Muội muội, muội là quận chúa, đại nhân đại lượng, đừng giành với người ta. Hơn nữa, Linh Linh chẳng phải đang mang thai sao.” Vai diễn vương phi rộng lượng này, ta diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nhưng mà...” Mai Ngọc Phù không cam tâm, “Nghe nói Linh Linh muội muội lai lịch bất minh.” Mẹ kiếp, họ Mai kia, người đứng là quá đáng lắm rồi.

Mất thấy Mai Ngọc Phù càng ngày càng quá đáng, Linh Linh cũng không khách khí nữa, hất cằm, “Ta cũng không phải cô nhi, sao nói là lai lịch bất minh được?”

Mai Ngọc Phù khó chịu nhìn Linh Linh, “Ồ? Không biết muội muội là thiên kim nhà ai?” Nữ nhân chết tiết này, càng ngày càng quá đáng.

Linh Linh còn chưa mở miệng, ta đã lên tiếng trước, “Linh Linh muội muội nguyên là thiên kim của Bùi Quang lão gia giàu có một vùng, vừa là nghĩa muội của kinh thành đệ nhất thủ phủ, Lăng Sở Nam, sao nói là lai lịch bất minh được.” Danh hiệu của lão Lăng rất tốt, mượn xài chút chắc không có vấn đề.

Mai Ngọc Phù sắc mặt đột nhiên tái nhợt, “Nàng là nghĩa muội của Lăng Sở Nam?”

Có ta làm chỗ dựa, lá gan Linh Linh cũng bắt đầu lớn hơn, “Đương nhiên rồi.”

Nhìn thấy Mai Ngọc Phù vô cùng xấu hổ, Lệ quý phi vội vã đứng ra hòa giải, “Ta chỉ biết Lăng Sở Nam có một muội muội, không biết còn có một nghĩa muội này.”

“Sở Nam vô cùng yêu thương Linh Linh, không nỡ để nàng xuất đầu lộ diện. Trước khi con xuất giá, có chút giao tình với Lăng Sở Nam, cho nên rất thân thuộc với Linh Linh.”

“Tỷ tỷ, tỷ là vương phi, sao có thể gọi thẳng tên một nam nhân khác.” Mai Ngọc Phù, người nhất quyết đối đầu với ta phải không?

Mặc kệ ả, ta cười cười nói, “Mẫu phi, Linh Linh là muội muội Lăng Sở Nam yêu thương nhất, muốn nàng làm thiếp là chuyện không thể nào. Chi bằng, lấy lễ vương phi lấy nàng vào cửa đi.” Giọng nói dịu dàng, nhưng tràn đầy kiên quyết. Muốn ức hiếp Linh Linh? Nằm mơ đi.

“Chuyện này...” Lệ quý phi có hơi khó xử.

Không để cho Lệ quý phi có thời gian suy nghĩ, ta kiêu ngạo nói, “Xuân Hương, bảo Lăng Sở Nam đến đón Linh Linh về.” Dám ăn trong bát, nhìn trong nồi, nhớ thương trong đất. Lão nương đem lão bà, nhi tử của hần giấu đi, chờ hần suy nghĩ xong mới cho đưa trở về.

“Tuân lệnh.” Nha hoàn nhà ta không sợ cường quyền, trước mặt Lệ quý phi cũng dám lớn tiếng.

“Mẫu phi, tiểu thư Lăng gia và con là tỷ muội kết nghĩa, con muốn đến Lăng gia ở đó mấy ngày.” Mỗi ngày đều phải nhìn mặt Mai Ngọc Phù này, ta phiền muốn chết, chi bằng tới Lăng gia xem xem Tuyết Liễu thế nào.

“Việc này...” Lệ quý phi nhất thời bị ta làm cho đầu óc choáng váng, “Con cũng đi?”

Ta kiên quyết nói, “Phải.”

73. Q.2 - Chương 17: Ta Muốn Giết Người

Lão Lăng này tương đối cũng biết thế nào là nghĩa khí, sau khi nhận được thông báo của ta, lập tức phô trương thanh thế đích thân tới nơi đón người. Kiệu lớn tám người khiêng, nô bộc đứng thành đàn, chỉ còn thiếu khua chiêng gõ trống.

Khi hần xuất hiện trước cửa lớn vương phủ, ta và Linh Linh chờ hần đã lâu.

Kỳ thực hôm nay ta đương đối không cho Lệ quý phi một chút sĩ diện, trước mặt người thu dọn đồ đạc bỏ đi, còn lôi cả Linh Linh đi cùng.

Người ta vừa là quý phi, vừa là mẹ chồng của ta, về tình về lý ta đều không thể đối xử với người như vậy. Có điều, nghĩ đến chuyện tốt ba mẫu tử họ làm, ta kiềm chế không được muốn phát hỏa lên. Với tính tình của ta, không phát hỏa tại chỗ đã là vạn phần may mắn rồi.

Đứng ở trước cửa vương phủ, Lệ quý phi có hơi khó xử, “Tử Lung, có gì từ từ mà nói, vào nhà trước đi.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Thật xin lỗi, nương nương. Cho dù con chịu để người ta ức hiếp, nhưng Lăng đại ca cũng không chịu để người ta ức hiếp.” Lăng gia mặc dù không phải nhà quan, nhưng dựa vào tài sản khổng lồ, nhất định không để người nhà bọn họ bị người ta ức hiếp.

Lăng Sở Nam chui đầu ra khỏi cổ kiệu, lập tức nhìn về phía vị mỹ nữ đang đứng bên cạnh ta. Hần căn bản không thèm nhìn ta một cái, chỉ hòa nhã dịu dàng đến đứng trước mặt Linh Linh, giống như một vị đại ca nhã nhặn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng, “Linh Linh, đại ca đến đưa muội về. Muội yên tâm, chỉ cần có đại ca ở đây, bất cứ ai cũng đừng hòng ức hiếp muội.” Những người bên cạnh ta đều là những diễn viên thiên tài, bao gồm cả Lăng Sở Nam trong đó.

Linh Linh mỉm cười ngọt ngào, hết sức hồn nhiên, “Đại ca, muội còn nhớ huynh từng nói Lăng gia nhà ta không làm ăn lỗ vốn. Nhưng mà bây giờ, muội đã thua đến cạn vốn rồi.”

“Không sao cả, đại ca kiếm lại uội thì được rồi.” Lăng Sở Nam nắm tay Linh Linh, “Đi, chúng ta về nhà trước.” Lão Lăng này nói chuyện quả thật là cao thâm bí hiểm, khiến cả ta cũng không đoán ra ý tứ sâu xa trong đó là gì.

“Đại ca, là muội muội không có bản lĩnh, mọi chuyện phiền tới đại ca rồi.” Linh Linh quay đầu lại cười, ánh mắt hướng về phía Lệ quý phi, “Nương nương, Linh Linh cáo từ.”

Lệ quý phi vẫn dịu dàng như nước, nhìn Linh Linh rời đi.

Đờ Bùi Linh Linh vào kiệu, Lăng Sở Nam lần thứ hai trở lại, “Tử Lung, Liễu Nhi dạo này rất hay nhắc tới muội, có muốn gặp Liễu Nhi chút không?”

Ta còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói ngọt ngào đã xuyên qua tai, “Tỷ tỷ, không biết tỷ và Lăng công tử có quan hệ gì?”

Lăng Sở Nam vẫn cười tươi như trước, “Mai quận chúa, Mộ Dung gia chỉ có hai vị tiểu thư.”

Nếu lão Lăng đã biểu hiện khí độ như vậy, ta cũng không muốn phát hỏa với Mai Ngọc Phù tại đây, “Đại ca ta và Lăng đại ca là huynh đệ kết nghĩa, ta và Lăng tiểu thư cũng là tỷ muội kết nghĩa, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?” Ân cần hữu lễ, cười tươi như hoa được ta thể hiện triệt để đến cùng.

Mai Ngọc Phù dường như đã luyện được công phu bày vẽ đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, bị ta ta và Lăng Sở Nam nói ột trận, vẫn cười thùy mị dịu dàng, “Tỷ muội kết bái của tỷ tỷ đây quả thật không phải ít.”

“Tóm lại, trong đó không có người là được.” Nụ cười trên mặt ta đột nhiên biến lạnh, “Trước khi chưa gả cho vương gia, một chiêu vu oan giá họa của quận chúa đây giỏi vô cùng giỏi, khiến Tử Lung ta suốt đời khó quên.” Giọng nói cũng càng lúc càng lạnh, một chữ cuối cùng, gần như là nguyền rủa mà nói.

“Tỷ tỷ đang nói gì vậy?” Mai Ngọc Phù tỏ ra nghi hoặc, ngay cả ánh mắt cũng biết gạt người.

“Mai tiểu thư, nhà ta chỉ có hai con gái. Muội muội ta chính là thái tử phi đương thời, người đừng có nhận họ hàng bậc bạ.” Không cho ả biết mặt, ả lại tưởng rằng ta dễ ăn hiếp.

Lăng Sở Nam vỗ vỗ vai ta, “Tử Lung, đi thôi.”

“Cáo từ.” Dám vô lễ trước mặt quý phi như vậy, thế gian này không được mấy người, trùng hợp, ta lại chính là một trong số đó.

Ta đi đến trước cổ kiệu, một gã đầy tớ vén màn lên. Ta vừa bước vào, Lăng Sở Nam cũng chui vào theo.

Ta trừng mắt thật to nhìn hắn, “Làm ơn, đây là đường lớn, hai người chúng ta như vậy, sẽ có chuyện cho người ta bàn tán.” Làm ơn suy nghĩ cho danh tiếng của ta một chút, được không?

“Tử Lung, ta có chuyện muốn nói.” Hắn buông màn, nhốt hai người bọn ta vào trong.

“Nói.” May là kiệu này đủ rộng, hai người chúng ta không đến mức tứ chi tiếp xúc.

Thần sắc hắn trở nên chuyên chú, “Tuyệt Liễu nàng...”

Tuyệt Liễu? Hắn biết thân phận của Tuyệt Liễu rồi?

Ánh mắt ta lóe lên, bàn tay siết chặt, “Có chuyện gì?”

Sắc mặt Lăng Sở Nam càng thêm phức tạp, “Nàng có thai.” Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

“Tốt mà.” Ngoài miệng thì nói là tốt, nhưng không cách nào tỏ ra vui vẻ được. Nhìn thần sắc của hắn, ta biết Tuyệt Liễu nhất định xảy ra chuyện rồi.

Hắn gục đầu xuống, vẻ mặt đau đớn, “Bị ta đẩy một cái, nàng sẩy thai rồi.”

Sẩy thai? Ta đột nhiên ngẩn người, khiếp sợ không thốt nên lời. Bảo bảo của Tuyệt Liễu, một tiểu hài tử đáng yêu, đã biến mất như vậy?

Ta cũng là mẫu thân, có thể hiểu được tình cảm thiêng liêng của người mẹ. Nếu ai dám làm hại bảo bảo của ta, ta sẽ khiến hắn chết không có đất chôn thân. Ta tin, tâm trạng của Tuyệt Liễu cũng giống như vậy. Người nàng yêu thương nhất, hại chết bảo bảo của nàng, bảo nàng làm sao đối mặt?

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, gần từng câu từng chữ, “Lăng Sở Nam, ngươi nói cái gì?” Ngón tay bị siết đến kêu lên răng rắc, phần nộ tức khắc hóa thành sức mạnh.

“Minh Nguyệt hãm hại ta.” Lăng Sở Nam né tránh không dám nhìn ta.

“Mẹ nó, ** đó.” Ta cố gắng nhịn, nhẫn nhịn hơn nữa. Ta sợ bản thân nếu không cẩn thận, sẽ ra tay bóp chết tên nam nhân khốn khiếp trước mặt này đi.

“Xin lỗi.” Ánh mắt hắn lộ vẻ khổ sở.

Không thể nhịn được nữa, một cái tát như trời giáng quất thẳng lên mặt hắn, ta kích động siết lấy cổ hắn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Xin lỗi thì được cái rắm gì, lão tử giết ngươi xong nói một câu xin lỗi có được hay không? Ngay cả hài tử của mình cũng xuống tay được, ngươi ** có còn là người nữa không?” Lão tử bóp chết hắn.

Lăng Sở Nam hoàn toàn không hề biện giải, mặc ta ta siết, “Tuyệt Liễu thế nào rồi?”

Hắn bị ta siết đến hầu như không thở được, “Thân... thân thể nàng đã hồi phục nhiều, có điều... nàng... đã điên rồi.”

Nghe hắn nói xong, ta đột nhiên thấy toàn thân mình vô lực. Chậm rãi buông hắn ra, ta đấm cho hắn một quyền thật mạnh, đáy mắt tràn đầy tơ máu, “Lão tử giết chết ngươi.” Giết chết hắn, ta muốn giết chết hắn...

Ban đầu, cổ kiệu lắc lắc lư lư, tiếp theo đó là tiếng rên rỉ của nam nhân cùng tiếng nữ nhân gào nhẹ truyền ra ngoài. Từ đó về sau, kinh thành lại có thêm một cái trà dư tửu hậu về chuyện của Mộ Dung Tử Lung cùng với Lăng Sở Nam.

Bị ta đánh suốt dọc đường đi, Lăng Sở Nam chỉ còn thừa có nửa cái mạng. Khi từ trong kiệu bước ra, hắn mặt đỏ tới mang tai, máu mũi ròng ròng, người ngoài nhìn vào, càng thêm mờ ám. Đương nhiên, ta sẽ không nói với ai hắn mặt đỏ tới mang tai là do ta nhéo, máu mũi ròng ròng vì bị ta đánh.

Bước vào cửa lớn Lăng gia, ta bắt chấp tất cả, kéo tay Linh Linh tới thẳng nơi ở của Tuyệt Liễu.

Còn chưa bước vào sân, đã nghe thấy tiếng cười ngân như chuông bạc, “Thảo Thảo, người tới đây, mau tới đây.”

Khi ba người chúng ta tới nơi, Tuyệt Liễu đang cười đùa chạy tới, đụng vào người Lăng Sở Nam. Nàng ngẩng đầu, ngốc nghếch nói, “Công tử, ngài tới xem ta à?”

Nha hoàn Thảo Thảo bước qua, đứng bên người Tuyết Liễu, không dám động dậy.

“Ừm.” Lăng Sở Nam gật đầu, nhưng vẫn không giấu được thống khổ nơi đáy mắt.

Nhìn thấy ta, nàng cao cao hứng hứng kéo lấy tay ta, “Đại tiểu thư, tỷ tới rồi.”

“Ừ, ta tới gặp muội đây.” Tuyết Liễu trông rất bình thường, nhưng ta nhìn sao cũng thấy nàng có gì là lạ.

Nàng giống như một đứa trẻ, chuyển qua nhìn Linh Linh, cười hì hì ôm lấy tay nàng, “Linh Linh tỷ, tỷ mặc nữ trang thực sự rất đẹp.”

“Chuyện đó đương nhiên.” Linh Linh tựa hồ cũng nhìn thấy Tuyết Liễu có gì kỳ lạ, nụ cười cũng không được tự nhiên.

“Đại tiểu thư, Tuyết Liễu có khả ái không? Có ngoan không?” Đôi má lúm đồng tiền thuần chất vô tà, hồn nhiên chân chất.

Ta nhẹn không được vươn tay, vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng, dịu dàng nói, “Tuyết Liễu là ngoan nhất, khả ái nhất.”

Nàng tới gần ta, thẹn thùng cúi thấp đầu, “Nói nhỏ cho tỷ biết na, trong bụng Tuyết Liễu đã có bảo bảo rồi. Nó nhất định sẽ rất giống muội, rất ngoan, rất khả ái.” Nó...

Ta chỉ cảm thấy sóng mũi cay cay, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Linh Linh không biết được chân tướng, mừng rỡ như điên, “Thật sao? Đại tiểu thư cùng ta cũng có rồi.”

Nước mắt không ngừng rơi xuống, ta cắn răng một cái, “Lăng Sở Nam, lão nương giết chết người.” Gỡ một cây trâm trên búi tóc xuống, ta hung hăng đâm về phía hắn. Cho dù có gánh trên vai tội danh giết người, ta cũng muốn báo thù cho Tuyết Liễu.

Thân thủ ta nhanh nhẹn, chưa từng thất thủ bao giờ. Đương lúc cây trâm sắp đâm trúng vào vai Lăng Sở Nam, Tuyết Liễu lại bấu môi đứng chắn trước mặt ta, “Tiểu thư, tỷ ức hiếp công tử, muội nhất định đi mách với phu nhân.” Nói xong, nàng xoay người bỏ chạy.

Ta bị nàng dọa cho hoảng sợ, cây trâm trong tay rơi xuống mặt đất, vang lên một tiếng thanh thúy.

Linh Linh cơ hồ cũng nhìn ra vấn đề, đưa tay nắm lấy Tuyết Liễu đang sắp chạy đi, chỉ vào Lăng Sở Nam, “Hắn là ai?”

“Là đại công tử của chúng ta.” Nàng ngây thơ nháy nháy mắt.

Nước mắt liên tục rơi xuống, ta thất thần cười khê, “Linh Linh, muội biết tại sao ta muốn giết Lăng Sở Nam rồi chứ.” Nụ cười rất ôn nhu, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Linh Linh sớm đã ngán lệ, cắn môi, cố gắng hết sức khống chế tâm trạng bản thân mình. Nàng gật đầu, siết tay thành nắm đấm, “Cho muội một phần.”

“Đánh cho ta.” Dám ngược đãi Tuyết Liễu nhà ta như vậy, đánh chết hắn đi.

74. Q.2 - Chương 18: Tình Hình Lộn Xộn

Không cần thu dọn bất cứ thứ gì, ta trực tiếp đưa Tuyết Liễu về thẳng Tê Phượng sơn trang. Ngày ta phái Tuyết Liễu tới Lăng gia, thần sắc hồng nhuận, thân thể mạnh khỏe bình thường. Vậy mà mới qua mấy tháng, lại biến thành bộ dạng như vậy. Ta không biết Lăng gia đã đối xử với nàng thế nào, nghĩ cũng không dám nghĩ. Bởi vì, ta sẽ hận chết bản thân mình. Nếu như không phải ta xen vào việc của người khác, nếu như không phải ta kiên quyết muốn làm bà mai, nàng sẽ không biến thành thế này. Đều là lỗi của ta, đều là do ta hại nàng.

Ta đã từng hứa với Hạ cô nương, sẽ chăm sóc nàng thật tốt, ta... đúng là tội nhân mà.

Nhìn Tuyết Liễu đang ngoan ngoãn ngồi trong viện ăn điểm tâm, ta ra sức nắm chặt tóc mình, để những đau đớn trên thân thể, giảm bớt nỗi khổ trong lòng.

“Đại tiểu thư, ngài đừng tự trách mình. Là ta không tốt, không thể bảo vệ Tuyết Liễu chu toàn.” Tiểu Khiết đi tới sau lưng ta, gỡ từng ngón tay ta ra khỏi tóc.

Ta vẫn cố sức nắm chặt, “Không trách người, muốn trách thì trách ta.” Nàng chỉ là một nha hoàn, không đủ sức. Tất cả mọi chuyện, đều do ta gây ra. Nếu như không phải ta tự mình là đúng, nếu như không phải ta nhúng tay vào việc của người khác, nàng sẽ không biến thành như vậy.

“Không trách ngài được. Tuyết Liễu trước nay vẫn luôn cảm kích ngài, cảm kích ngài luôn nghĩ cho nàng. Ta thấy, thiên hạ nào có chủ tử nào, lại đối tốt với nha hoàn như vậy.” Tiểu Khiết khẽ thở dài, “Chỉ là thiên ý trêu người.” Không phải thiên ý trêu người, là tại tiểu ** Khang Minh Nguyệt kia.

“Nếu như đối xử tốt với nàng, sẽ không để nàng biến thành như vậy.” Ta vùi đầu vào gió, liên tục lắc đầu.

“Đại tiểu thư, ngài đã cố gắng hết sức rồi. Có những chuyện, không phải ngài muốn thì có thể khống chế được.” Ta rất cảm ơn thiện ý của nàng, nhưng ta vẫn hận chết bản thân mình.

“Khang – Minh – Nguyệt, Lăng – Sở – Nam.” Hai kẻ này, ta hận thấu xương.

Tiểu Khiết thuận tay cầm dao cắt trái cây đến trước mặt ta, “Lăng Sở Nam vẫn đuổi theo tới tận đây, bây giờ đang bị ba vị ca ca của ta cản lại, còn Khang Minh Nguyệt ** chết tiệt kia vẫn còn ở lại Lăng gia.”

“Người đưa dao cho ta làm gì?” Ta cầm lấy cây dao, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Tiểu Khiết nghiêng răng nghiêng lợi, “Giết người chứ gì, nếu ngài muốn đi, ta đi với ngài.”

“Lão tử không giết người.” Ta nhếch môi cười nhạt, “Người lập tức đến văn phòng, đem chuyện của Tuyết Liễu nói ọi người biết. Sau đó bảo bộ cơ mật phái mấy người võ công cao cường, đem Khang Minh Nguyệt bắt đến Thiên Hương lâu. Muốn quyến rũ nam nhân chứ gì? Lão tử cho ả quyến rũ đủ.”

“Đi ngay.” Tiểu Khiết vừa nghe, lập tức biến mất như một trận gió xoáy. Trước khi đi, ta còn nhìn thấy một tia ngoan độc lóe lên từ đáy mắt nàng. Trực giác nói với ta rằng, tương lai của Khang Minh Nguyệt nhất định khó sống.

Nhìn Tiểu Khiết rời đi, ta đứng lên bước vào trong viện, nhìn thấy Tuyết Liễu đang đùa giỡn với Linh Linh.

“Linh Linh tỷ tỷ xấu quá, để muội ăn đi.” Bị Linh Linh đoạt mất điểm tâm, Tuyết Liễu giận dỗi bĩu môi.

Linh Linh xoa xoa đầu nàng, dịu dàng nói, “Vô Lệ, không thể ăn nữa, ăn nhiều không tốt cho bao tử đâu. Đợi lát nữa hãy ăn tiếp, được chứ?”

“Vô Lệ, muội mới vừa ăn trái cây, chờ thêm lát nữa rồi ăn, được chứ?” Từ lúc bước vào Tê Phượng sơn trang, nàng cứ ăn không ngừng nghỉ. Mời đại phu đến xem bệnh, hẳn nói với ta trí tuệ của nàng bây giờ giống hệt như trẻ con tám tuổi.

Vô Lệ nghe thế càng tỏ ra mất hứng, “Muội có thể không ăn, nhưng bảo bảo muốn ăn đó, bảo bảo nhất định đã đói rồi.” Bàn tay nhỏ bé xoa xoa dưới bụng, nàng thần bí cười nói, “Nói cho hai người biết, bảo bảo rất ngoan, không hề thích đá.”

Sóng mũi ta bỗng chốc cay xè, cố kiềm nước mắt, “Đúng vậy, rất ngoan.” Linh Linh ngược lại không thể khống chế bản thân mình, cúi đầu lau nước mắt. Cộng tác nhiều năm, tình cảm của hai người bọn họ không phải tầm thường.

“Đại tiểu thư, bảo bảo nói nó đói bụng rồi.” Bàn tay mềm mại cầm lấy một miếng điểm tâm, nhét vào trong miệng.

Ta cúi đầu lau nước mắt, miễn cưỡng nói đùa, “Tỷ tỷ làm bánh trứng uội ăn, có được không? Còn có bánh ngọt nữa.” Nếu nàng chỉ biết ăn điểm tâm, thôi thì để nàng ăn có dinh dưỡng một chút.

“Được.” Nàng diện vô biểu tình, bưng khay thức ăn lên, liên tiếp nhét điểm tâm vào miệng của mình.

Cần dặn đại thẩm cùng Xuân Hương tỷ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, chưa tới một giờ sau, mấy món điểm tâm ngon miệng đã được ra lò.

Bánh trứng, bánh ngọt, bánh mì nướng, cuốn trứng, cộng thêm một chén canh hạt sen táo đỏ. Sống trên đời nhiều năm như vậy, ta chỉ biết làm có mấy món. Vì Tuyết Liễu, ta dốc hết toàn bộ tài năng.

Tuy rằng ta đã cố gắng hết sức, nhưng mùi vị vẫn không được ngon lắm.

“Linh Linh, ăn điểm tâm.” Giọng điệu có chút lo lắng, nguyên nhân bởi vì tay nghề ta rất tệ.

Còn chưa kịp đặt khay thức ăn xuống, Vô Lệ đã vươn tay, bóc mấy trái táo đỏ ra khỏi chén canh hạt sen, “Hay quá, có điểm tâm rồi.”

Bùi Linh Linh lấy một cái cuốn trứng, “Cái đó không phải ăn như vậy.” Nàng mỉm cười, dứt một cái vào miệng Vô Lệ, “Ngon không?”

Vô Lệ nhu thuận gật đầu, “Ngon lắm.”

“Đây, cẩn thận coi chừng nghẹn, uống canh đi.” Ta bưng chén canh hạt sen tới, dứt từng muỗng cho nàng.

Uống được một muỗng, Tuyết Liễu lại giận dỗi bĩu môi, “Ngọt quá, muối không thích.”

“Vậy ăn cái này đi.” Linh Linh dứt một miếng bánh trứng cho nàng.

“Không được vào trong.” Giọng nói của Lạc Hùng xuyên vào tai ta.

Quay đầu, ta nhìn thấy Lăng Sở Nam đang đứng ở đằng xa.

Ta theo bản năng đem Tuyết Liễu che ở sau người, “Linh Linh, đưa Vô Lệ vào trong.” Hắn làm tổn thương Vô Lệ còn chưa đủ hay sao?

Linh Linh bưng khay thức ăn lên, kéo Vô Lệ vào. Ta tiện tay cầm con dao gọt trái cây trên bàn, cười lạnh bước tới, “Lăng Sở Nam, ngươi tới làm gì?” Ta nắm chặt con dao, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm cho hắn một nhát.

“Gặp Tuyết Liễu.” Ánh mắt hắn kiên định nhìn ta, tỏ ý không lùi bước.

Ta ngấm nghĩa con dao trong tay, thản nhiên nói, “Tuyết Liễu đã bị người giết chết rồi, ở đây không có ai tên Tuyết Liễu.”

Lạc Hào, Lạc Anh cùng Lạc đại thúc đứng ở đằng sau, trong tay Lạc đại thúc còn cầm theo một cây chổi, đội hình hết sức buồn cười.

“Cho ta gặp Vô Lệ.” Ánh mắt hắn tiếp tục đuổi theo bóng hình nhỏ xinh đó.

Ta cúi đầu, mỉm cười, “Kỳ quái, tại sao ta phải cho người gặp nàng? Nàng là cái gì của người?”

“Thê tử của ta.” Nói thật dễ nghe. Có điều, ta chưa từng thấy nam nhân nào lại bức diên thê tử của mình.

“Thê tử? Đợi người lấy nàng rồi nói đi.” Ta cười khê, trên mặt lộ ra đầy vẻ trào phúng.

“Lão nô ta sống đã được năm mươi mấy năm, chưa từng thấy qua nam nhân nào lại bức diên thê tử của mình, càng chưa từng thấy qua nam nhân nào tự tay giết chết cốt nhục của mình. Lăng đương gia, Vô Lệ nhà ta không xứng với ngài đâu.” Lạc đại thúc nói xong, bắt đầu cầm chổi lên quét rác. Chỗ lão quét tới, chính là dưới chân Lăng Sở Nam.

“Phải đó, ta cũng chưa từng thấy qua nha.” Lạc Hào đưa tay tiếp lấy chổi trong tay đại thúc, “Cha, để con quét cho.”

Quét quét đến chân Lăng Sở Nam, càng lúc càng dùng lực.

Lăng Sở Nam suýt chút bị Lạc Hào ‘quét’ cho ngã sấp xuống đất. “Mộ Dung tiểu thư, thật ra muốn thế nào?”

“Năm nay tuyết lớn, nếu như người có thể quyên góp vài trăm vạn lượng bạc cứu trợ thiên tai, có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại. Đương nhiên, đem bằng hiệu Thiên hạ đệ nhất tửu lâu dâng tới, ta sẽ càng thêm cao hứng.” Ta

cười tươi như hoa, xoay người trở vào trong, “Đại thúc, phiền thúc tiễn khách giùm ta.” Nếu như dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy, làm sao khiến Vô Lệ hài lòng được đây?

Tê Phượng sơn trang vô cùng náo nhiệt, người tới đều là nhân vật tai to mặt lớn.

Kinh thành thủ phủ Lăng Sở Nam đương gia vừa mới đi chưa được bao lâu, Viêm vương, nhân yêu tam gia và Hoa Dương công chúa lập tức tới nơi bái phỏng.

Bởi vì ba người kia thân phận đặc thù, Lạc đại thúc không bảo họ chờ ở bên ngoài, mà trực tiếp dẫn tới gặp ta.

Khi ta trông thấy ba người họ, liền tròn mắt một hồi, “Các vị, tới đây làm gì? Tới chết hả?” Còn dám tới, không phải muốn chết thì là gì?

Ánh mắt Hoàng Phủ Viêm rơi trên người nữ nhân đang đứng cạnh ta, “Ta muốn nói chuyện riêng với Linh Linh một lát.”

“Được.” Linh Linh rất sáng khoái đứng lên, đi tới trước mặt hắn, “Chuyện gì?” Bàn tay mảnh khảnh giơ lên, nặng nề tát vào mặt hắn một cái, “Nói xong rồi.”

Một cái tát đó, đã trực tiếp đánh ngất luôn cả ba người còn lại ở hiện trường.

Tuy rằng bị đánh, nhưng Hoàng Phủ Viêm vẫn không tức giận, trái lại nói giọng ngọt ngào, “Nói chuyện riêng.”

Linh Linh vươn tay, lại tát thêm cái nữa, “Cần gì thì nói với Mai quận chúa đi, ta không rảnh.” Ấc... Sớm biết Linh Linh đánh đá, nhưng đánh đá như vậy không phải quá khoa trương rồi.

Hoàng Phủ Viêm còn chưa kịp lên tiếng, ta đã mở miệng, “Tam gia, Lam Nhi, chúng ta ra ngoài ngồi.” Vương gia, đừng nói là cô nương ta không giúp người đó.

“Đại...” Linh Linh tựa hồ không muốn đàm phán với Hoàng Phủ Viêm.

Hoàng Phủ Lam Nhi kiên quyết cắt đứt lời nàng, “Hay quá hay quá, tỷ tỷ, Lam Nhi rất nhớ tỷ đó.”

“Đi thôi.” Ta kéo tay Lam Nhi, đẩy tam gia ra ngoài, “Chúng ta ra kia ngồi cái đã.” Ra khỏi cửa, ta không chút khách khí đóng cửa lại. Linh Linh đi theo phía sau bước ra không kịp, bị cánh cửa đâm sầm vào mũi.

Linh Linh tức giận dậm chân, dùng hết sức lực đập vào cánh cửa gỗ hoa văn trạm trổ, “Đại tiểu thư, muội không muốn thấy hắn.”

“Linh Linh, bình tĩnh chút đi. Cho dù có muốn phán hắn tội chết, cũng phải cho hắn một cơ hội giải thích chứ.” Dựa vào tình cảm Viêm vương dành cho Linh Linh, tuyệt đối sẽ không lấy họ Mai đó. Hắn làm như thế này, hẳn là có quan hệ với tên nhân yêu tam gia này đây.

“Muội...” Linh Linh muốn phản bác, nhưng lại không nói nữa.

Nhân yêu tam gia đột nhiên đi tới bên cạnh ta, vỗ vỗ vai ta, cười nói, “Ta nên gọi nàng là nhị tẩu, hay là Phượng công tử?”

“Tùy ý.” Ta khoát khoát tay, nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, “Ta nghĩ người phải hận chết ta mới đúng chứ.” Ta trăm phương ngàn kế trà trộn vào tam gia đẳng làm nội gian, hắn hận chết ta cũng không có gì lạ. Đứng trên lập trường của hắn, ta cũng sẽ oán hận.

Tiểu bát điểm muội muội giận dỗi bĩu môi, “Tỷ tỷ, hôm đó tỷ đi đâu vậy. Đáng ghét, tỷ bỏ rơi muội vậy sao.” Ấc... Cái này...

“Có chuyện quan trọng.” Đánh chết ta ta cũng không nói với nàng ta bị Thiên ca nhà ta bắt lên giường “chỉnh sửa”.

Ta cùng nhân yêu tam gia sóng vai đi ra ngoài, hắn cười khỏ, “Phượng cô nương, nàng đã xoay ta vòng vòng rồi đó.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Cũng vậy cũng vậy thôi, Thanh Nhi tỷ tỷ.” Đối với Hoàng Phủ Viêm, ta còn cảm thấy áy náy. Còn đối với hần, ta không hề thấy hổ thẹn. Phải, ta là gian tế. Thì đã sao? Bọn ta ai vì chủ này, trong cuộc chiến tranh giành hoàng vị này, vốn phải tàn ác như vậy.

Nhân yêu tam gia sững sốt, lập tức lắc đầu, “Ai, nàng cuối cùng cũng đã biết rồi.”

Ta thản nhiên nói, “Vương gia, lập trường chúng ta bất đồng.” Ta ngẩng đầu, chăm chú nhìn hần, “Cho dù có ngày ta giết chết người, đó cũng là lẽ đương nhiên. Vương gia, đừng yêu ta.” Chúng ta căn bản là người của hai thế giới.

Hần thở dài một tiếng, “Ai, nhưng mà... ta đã yêu nàng mất rồi.”

Ta xoa xoa bụng dưới của mình, “Vương gia, ta đang mang thai.”

“Hài tử này, chắc không phải là của nhị ca chứ.” Nói thừa, đương nhiên không phải.

Ta không muốn dây dưa với hần chủ đề hài tử này, bèn chuyển sang chuyện khác, “Vương gia, muốn Viêm vương lấy Mai Ngọc Phù, là chủ ý của người phải không?” Không phải hỏi, mà ta khẳng định.

Hoàng Phủ Thanh cười khổ, “Cho dù ta và mẫu phi liên hiệp bức ép, huynh ấy cũng không chịu.”

“Vương gia, chia rẽ uyên ương, sẽ bị thiên lôi đánh chết đó.” Vì đạt được mục đích của mình, không từ thủ đoạn. Bản chất của Hoàng Phủ Thanh hần, cũng coi như khiến ta mở rộng tầm mắt rồi.

Hần quay đầu lại, ánh mắt hướng về Lam Nhi đang ở xa xa phía sau, “Nha đầu kia, cũng bắt đầu biết tư xuân rồi.” Thấy hần quay đầu lại, ta mới biết Lam Nhi bây giờ đang ngồi ở hành lang gấp khúc, không đi theo cùng.

Ta mỉm cười, “Vậy thì tốt.” Lam Nhi có nam nhân mình thích, ta cũng thấy vui vẻ cho nàng.

“Mặc cho hoàng hậu nương nương truy hỏi thế nào, Lam Nhi cũng không chịu nói nam nhân kia là ai.” Nhân yêu tam gia thần sắc buồn bã, mang theo mấy phần ưu sầu.

Bước qua chiếc cầu cong, lời nói của ta theo theo hành lan bằng đá xuôi tới, “Ờ? Mọi chuyện rốt cuộc thế nào?”

Hoàng Phủ Thanh vỗ vỗ trán, vẻ mặt khó xử, “Ngày ấy hai người chúng ta say rượu ở Thiên Hương lâu, một mình Lam Nhi chạy loạn bên ngoài. Rốt cuộc, đã để người ta sàm sỡ. Nha đầu hồ đồ đó, để người ta sàm sỡ mà vẫn chưa hay. Còn khóc sụt sùi hối cung cáo trạng với hoàng hậu, nói có người bắt nạt mình.”

Ta suýt chút nữa bị nước bọt sặc chết, “Hả? Sàm sỡ? Tới mức nào?” Gặp quỷ cũng không kinh ngạc đến vậy.

“Nha đầu kia trở về nói với hoàng hậu, có người đè nó xuống giường, rất thô lỗ cởi sạch y phục của nó, còn dùng gậy đâm nó, khiến nó thấy rất đau.” Nói xong câu cuối cùng, nhân yêu tam gia hầu như nghẹn họng.

Ta xoa xoa cái đầu đau nhức, “Bị ăn sạch sẽ rồi?” Trời ơi, trên đời sao lại có nữ nhân ngu ngốc thế này.

Nhân yêu tam gia tỏ vẻ khổ sở, giống nư đã ăn trăm ký khổ qua, “Đã vậy, nha đầu chết tiệt đó còn không chịu nói nam nhân đó là ai.”

Ta xoay người tựa vào hành lang, có chút suy nghĩ, “Nha đầu đó tại sao không chịu nói? Người có nghĩ tới không?” Lam Nhi thuộc về dạng tiểu cô nương không giữ được bí mật, nếu như nàng sống chết không khai, e rằng có ẩn tình gì khác.

Nghe ta nói thế, tam gia cũng thấy kỳ lạ, “Đúng vậy.”

“Nếu nàng muốn nói, tự nhiên sẽ nói. Lam Nhi khả ái như vậy, lão thiên gia sẽ không bạc đãi nàng.” An ủi tam gia, cũng như an ủi bản thân mình. Chuyện này là chuyện riêng của Lam Nhi, ta có gấp cũng không làm gì được.

“Phượng nhi, chuyện tới nước này, nàng còn có thể làm bằng hữu với ta không?” Những lời này nên là ta hỏi mới đúng chứ?

Suy cho cùng, là ta có lỗi với hần.

“Tam gia, chúng ta vẫn là bằng hữu.” Có điều, cũng là kẻ thù.

“Đúng vậy, chúng ta vẫn là bằng hữu.” Hần vươn tay.

Ta nháy nháy mắt, nắm tay hắn, “Chúng ta là hảo tử muội mà.” Ai, nếu như chúng ta chỉ là ‘hảo tử muội’ thì tốt biết bao.

Một cơn gió thổi qua, trải qua nghiên cứu ta phát hiện trong không khí không có lấy một tia tử ngoại, chỉ có sáng khoái mà thôi. Ha, khí trời hôm nay thật đẹp.

Linh Linh và Hoàng Phủ Viêm cuối cùng cũng hóa giải hiểu lầm, hai người trở lại tốt đẹp như xưa. Ta đòi điều kiện với Hoàng Phủ Viêm, muốn Bùi Linh Linh cũng được, cưới hỏi đành hoàng đi. Cái tên vương gia gọi là Hoàng Phủ Viêm đó không chút khách khí, ngay tại chỗ đưa cho ta một phong hưu thư, bảo ta vui vẻ thoải mái nhường lại vị trí vương phi đó. Tuy rằng hành vi của hắn khiến ta thấy vô cùng mất mặt, nhưng nể mặt hắn si tình với Linh Linh như vậy, ta cũng không nói lời nào. Sáng khoái nhận lấy phong hưu thư, chúc bọn họ trăm năm hảo hợp.

Ngày tiếp theo, hắn lập tức đến Mộ Dung gia cầu hôn, còn mang theo sính lễ. Lúc đó ta đang ở Tê Phượng sơn trang uống trà, bị Tiểu Hồng tỷ tỷ cuống cuống lôi trở về. Bất đắc dĩ lắm, ta đành công khai thân phận của Linh Linh, nói nàng là biểu muội của Lăng Sở Nam, cũng là người nhà của Mộ Dung gia.

Bên này Viêm vương vừa đem sính lễ tới, bên kia Lăng Sở Nam cũng mang sính lễ tới nhà Mộ Dung gia. Lúc này ta lại phải đến hiệu sách Bát Quái tuyên bố với thế nhân rằng Tuyết Liễu là con nuôi của Mộ Dung gia, tam tiểu thư Mộ Dung gia, Mộ Dung Vô Lệ.

Tuy rằng ta rất đau đầu với lão Lăng, có điều, tình yêu hắn dành cho Tuyết Liễu, ta mắt thấy, cũng ghi nhớ trong lòng. Tâm bệnh muốn trị phải dùng tâm được, bệnh của Tuyết Liễu e rằng phải nhờ vào hắn thôi. Huống chi, ta tin tưởng trải qua chuyện lần này, hắn sẽ đối xử thật tốt với Tuyết Liễu. Hắn chịu đường đường chính chính lấy một Tuyết Liễu kém trí, cũng đã chứng minh lòng hắn đối với nàng. Tổng hợp tất cả các yếu tố, ta quyết định chấp nhận lời cầu hôn của hắn.

Lăng Sở Nam hẳn là rất sốt ruột, ngày tiếp theo đã mời đại sư phong thủy trừ danh nhất kinh thành. Nghe nói, hai mươi sáu tháng mười năm nay, chính là ngày hoàng đạo tốt.

Vì vậy, tiểu thư Lăng gia cùng với tiểu thư Mộ Dung gia xuất giá cùng ngày, cùng xuất giá từ phủ tướng quân. Mà đại tiểu thư Mộ Dung gia, lại oanh oanh liệt liệt bị người ta bỏ, trở thành khí phụ nổi danh nhất kinh thành.

Hai ngày sau khi ngày cưới đã được định ra, lão Lăng bí mật tới tìm ta, hào phóng quỳn góp ba trăm vạn lượng bạc. Hắn quỳn ba trăm vạn lượng, tập đoàn Lục thị đương nhiên không thể thua kém. Vì thế, ta cũng quỳn góp ba trăm vạn lượng cứu trợ thiên tai.

Sáu trăm vạn lượng bạc, ta giao cho Hoàng Phủ Hạo, bảo hắn tự mình xử lý. Cùng lúc đó, Ngạo Kiếm sơn trang diệt môn, phu phụ Lâm Chấn Bắc cùng con gái một Lâm Bích Ảnh không rõ tung tích, nghe nói đã vùi thân trong biển lửa. Mà bang chủ Cái Bang, võ lâm minh chủ Lăng Sương, chính là đầu sỏ. Nghe xong tin này ta cũng muốn hỏi đồ, Lâm Bích Ảnh và Lăng Sương không phải cùng một người hay sao, sao nàng có thể giết cả nhà mình?

Thanh Nhã cùng tỷ phu xuất môn chưa về, nghe nói là đã đi đến ngoại quốc, tạm thời không thể về nhà, thế nên hôn sự của Vô Lệ cùng Linh Linh đương nhiên do ta làm chủ. Đạo này bận bịu đến đâu tất mệt tới, cả phương hướng cũng phân biệt không được, muốn trợ giúp Lăng Sương cũng lực bất tòng tâm, chỉ đành nhờ hiệu sách Bát Quái lưu ý hành động của Lăng Sương giùm.

Linh Linh cùng Vô Lệ cuối cùng cũng có thể huy hoàng gả đi, Tiểu Lan đi theo Linh Linh, Tiểu Hồng tỷ tỷ và Tiểu Khiết đi theo Vô Lệ, để còn dễ bề chăm sóc.

Nghe đồn, Linh Linh vừa gả đến vương phủ không bao lâu sau, Mai Ngọc Phù cùng một gã hạ nhân làm loạn, bị bắt gian tại trận, rất nhiều nô bộc trong vương phủ đều có mặt tại hiện trường. Không tới một giờ sau, cả kinh thành lại bắt đầu sôi sục. Trong lòng ta đoán biết chuyện này chắc hẳn có can hệ tới Linh Linh, cưới trừ một cái. Nữ nhân chết tiết kia rảnh rồi không có việc gì làm đi ăn hiếp Linh Linh, bị chính là đáng.

Về phần Khang Minh Nguyệt... Ặc... Thực sự quá mức bạo lực đâm máu nhấn tâm mà, thực sự không nên nhắc tới (Muốn biết thế nào mời xem)

Đương lúc ta bận tối mắt tối mũi xử lý hai cái hôn sự xong, cái đám trong hoàng cung kia cũng bận tối mắt tối mũi để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Hạ tuần tháng mười một năm nay, hoàng đế băng hà, di mệnh thái tử Hoàng Phủ Hạo kế vị. Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Viêm là Viêm vương, thống lĩnh ngũ lâm quân, bảo vệ hoàng thành. Phong tam hoàng tử Hoàng Phủ Thanh là Thụy vương, đất phong vạn dặm, suốt đời không được vào triều.

Nghe nói, di chiếu là vậy. (Nội dung của di chiếu, sau này ta mới biết được.) Thế nhưng, sau khi hoàng đế lão gia chết mấy ngày, vẫn xảy ra nội chiến triều miên như cũ.

Trong kinh thành thủ vệ nghiêm ngặt, nơi nơi trọng binh canh gác. Mấy cái tên hiếu tử kia, lão cha hài cốt hãy còn chưa lạnh, đã bắt đầu muốn cướp ngôi vị hoàng đế rồi.

Buổi chiều hôm bức vua thoái vị, Tử Ly hẹn ta đến Tử Cẩm đình uống rượu, chính mắt trông thấy một màn thảm liệt nhất kia.

“Tiểu di, chúng ta thắng chắc rồi.” Tử Ly nhìn khói lửa dưới chân, thản nhiên nói, “Cháu tin tưởng chàng.”

“Ta cũng tin.” Hoàng Phủ Hạo tuyệt đối không phải kẻ vô dụng bất tài, nhân yêu tam gia đổi đầu với hắn vốn dĩ lưỡng bại câu thương, có Mộ Dung gia chúng ta hỗ trợ, thái tử thắng chắc rồi.

Tử Ly giúp ta rót một chén rượu, “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, không biết một trận này, sẽ chết bao nhiêu người.”

“Đành chịu thôi.” Ta phát hiện bản thân mình rất lạnh lùng, ngay cả câu này cũng nói ra được.

“Tiểu di, sau này di có dự tính gì không?” Khói lửa nhuộm đỏ một góc trời, vô cùng rực rỡ.

Ta ngẩng đầu, nhìn hài cốt dưới chân, “Những việc Mộ Dung gia chúng ta nên làm, là công thành lui thân đúng lúc.” Tiếp theo, ta chỉ muốn sống cùng đại ca tới bạc đầu.

Tử Ly lấy ra một miếng ngọc phật, đưa cho ta, nhàn nhạt nói, “Vật này cháu vẫn giữ đến nay, giờ tặng lại cho hài tử trong bụng di.”

Ta chăm chú quan sát một lát, là một miếng bảo ngọc trong suốt long lanh, “Cảm ơn.” Còn chưa sinh đã bắt đầu nhận lễ.

“Tiểu di, cháu biết đứa con trong bụng di không phải của Viêm vương, là của ai vậy.” Tử Ly ngẩng đầu, đưa chất lỏng màu hổ phách rót vào trong miệng.

Bởi vì ta đang có mang, không thể uống quá nhiều rượu. Nói là uống rượu với Tử Ly, thực tế chỉ uống có vài chén, “Của đại ca.” Chuyện tới nước này, hoàn toàn không cần giấu giếm nữa.

“Đại ca?” Tử Ly sững sốt, lập tức cười cười, “Chúc mừng.”

Ta mỉm cười, đưa hộp gấm bên người tới trước mặt Tử Ly, “Lễ vật tặng cháu.”

“Cái gì vậy?” Tử Ly đưa tay mở hộp.

“Ngọc tỷ truyền quốc.” Ban đầu Hoàng Phủ Thành giao cho ta hai thứ, ngọc tỷ truyền quốc chính là một trong số đó. Di chiếu gia cho Linh Linh, ngọc tỷ giao cho Tử Ly.

Lúc nghe đến bốn chữ ‘ngọc tỷ truyền quốc’, cái hộp đã được mở ra phân nửa, “Tiểu di, đa tạ di.”

“Chúng ta là người một nhà, cháu cần gì phải cảm ơn ta như vậy? Hơn nữa, ngọc tỷ truyền quốc vốn nên đưa cho thái tử mà.”

Tử Ly hai tay run rẩy nâng chiếc hộp lên, khê khàng lẩm bẩm, “Thiên hạ đổi chủ rồi.”

“Lấy ngọc tỷ trao đổi, tha cho tam gia và Hoàng Phủ Viêm.” Ta nâng chén rượu lên, ánh mắt kiên định. Câu nói kia không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh.

Tử Ly nở một nụ cười tuyệt mỹ, “Vâng.” Nụ cười này khiến ta gai ốc dựng thẳng, cảm giác được có chuyện sắp sửa xảy ra.

Một đêm đó, ta và Tử Ly ngồi ở Tử Cẩm đình mãi đến khi phương đông sáng bạch. Dưới căn, hài cốt thành đống, máu chảy thành sông.

Trận chiến này, vẫn là thái tử thắng. Giẫm lên biết bao nhiêu hài cốt, hẳn cuối cùng đã đứng trên đỉnh vinh quang quyền lực.

Ba ngày sau, thái tử đăng cơ.

Một đêm trước khi đại điển đăng cơ cử hành, Tử Ly cùng với Vô Ưu đồng loạt mất tích, không để lại một câu một chữ nào. Ngày đại điển đăng cơ, Hoàng Phủ Thanh nghiễm nhiên cầm theo ‘di chiếu’, đăng cơ trở thành tân hoàng. Còn thái tử Hoàng Phủ Hạo, từ đó về sau không rõ tung tích.

Có người nói, hẳn bị Hoàng Phủ Thanh bí mật mưu sát, cũng có người nói, hẳn vì một nữ nhân mà bỏ mặc giang sơn. Đồn đại đầu sao cũng là đồn đãi, là thật hay giả, không thể nào kiểm chứng. Hành tung của thái tử Hoàng Phủ Hạo và thái tử phi Mộ Dung Tử Ly, đã trở thành câu đố ngàn đời.

Đối với sự ra đi của Tử Ly, ta cũng không lấy làm lạ. Tử Ly thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lạnh. Một người tiếp thu tư tưởng hiện đại, làm sao có thể chấp nhận nam nhân mình yêu thương có hậu cung ba nghìn, thế thiếp thành đống? Nhìn ngọc phật Tử Ly lưu lại, ta lặng lẽ chúc phúc hai người bọn họ.

Tử Ly đi rồi, Vô Lệ gả đi, Thanh Nhã và tỷ phu ngao du thiên hạ, Phong Vân lại không rảnh về nhà, trong đại trạch trắng lẹ của Mộ Dung gia và Tê Phương sơn trang, chỉ còn lại ta một mình một bóng.

Làn váy từng lần quét qua cầu câu hành lang uốn lượn, cô tịch không sao chịu được.

75. Q.2 - Chương 19: Có Một Số Việc Không Phải Là Quan Trọng

Trên thế gian này, có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Những chuyện nhìn thì giống như là đại cuộc đã định, nhưng cũng thỉnh thoảng xảy ra biến cố.

Chuyện bảo tàng bị ta triệt triệt để để chơi một hồi, chuyện tranh giành ngôi vị hoàng đế cũng bị ta chơi một hồi. Tuy rằng kết quả không như dự tính, nhưng cũng không phải là khó chấp nhận. Điều nói, đời người như một trò chơi, có một số việc, vốn dĩ không thể dự tính được như thế. Bất luận kết quả như thế nào, chỉ cần ai nấy đều hài lòng là được.

Đêm trừ tịch năm nay, cùng nhau ăn cơm với các vị quản lý cấp cao của tập đoàn Lục thị. Đủ loại món ăn ngon miệng lạ mắt, nhưng đến khi vào trong miệng rồi, bỗng trở nên vô vị. Có nhiều lúc, ăn cũng phải xét tâm tình.

Phát tiền lì xì xong, ta đứng trên nóc nhà Mộ Dung gia ngắm pháo hoa rực rỡ. Pháo hoa sáng lạn muôn màu muôn vẻ, tỏa sáng như một rừng mây hồng, khiến người khác say mê ngắm nhìn.

Từ xa truyền đến tiếng nhạc réo rắt, bay theo pháo hoa rực rỡ, hợp thành cảnh tượng phú quý huy hoàng lộng lẫy. Ca múa thanh bình, dưới cái nơi huy hoàng lộng lẫy ấy, rốt cuộc đã chôn cất bao nhiêu hài cốt?

Nhân yêu tam gia cũng coi như chưa đến nỗi táng tận lương tâm, vẫn chưa dự tính đại khai sát giới. Ngoại trừ ngũ gia trong vòng cấm đoán, những người khác đều được xử lý hết sức thỏa đáng.

Tỷ tỷ của Thanh Nhã, hoàng hậu của Hoàng Phủ Thành được tôn là Tây cung thái hậu, địa vị còn trên cả Lệ quý phi.

Ta không biết tại sao nhân yêu tam gia lại động lòng từ bi như vậy, nhưng đó là kết quả mà ta muốn thấy.

Chớp mắt một cái, lại đến một cái tháng ba.

Ta mang theo cái bụng bầu tám tháng, ngồi ở hiệu sách Bát Quái, nghe đủ thứ tin đồn thú vị, nhân tiện cúi đầu xem báo chí.

Gần đây triều đình đã loạn, giang hồ cũng thế mà loạn theo. Lãng Sương bưng bít đến rồi tung rồi mù, thậm chí triệt để mất sạch bóng dáng. Mang thai tám tháng, ta chỉ có thể ngồi lo lắng suông chứ chẳng thể giúp được gì.

“Ta ngồi đây được chứ?” Một giọng nói ôn hòa truyền đến tai ta.

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt hết sức quen thuộc. “Tam gia, mời ngồi.” Tuy rằng nói bây giờ hẳn đã là đế vương, nhưng ta vẫn quen gọi hẳn là tam gia như trước.

Hoàng Phủ Thanh ngồi xuống, mỉm cười, “Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?”

Ta đặt tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn hẳn, hơi hơi mỉm cười, “Cả đời cũng không quên được.” Lần đầu tiên ta gặp vua của một nước, hẳn dĩ nhiên lại là một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, cuộc gặp này đủ để ta suốt đời ghi nhớ.

“Đã lâu lắm rồi.” Hẳn cười cười, đắm chìm trong hồi ức, “Lần đó người lựa mông che mặt, khuynh quốc khuynh thành, ta vĩnh viễn ghi nhớ.”

Trải qua lắm điều nhiều việc, ai cũng đã thay đổi cả rồi. Ta cũng không còn là cô thiếu nữ năm đó, hẳn cũng không còn là Thanh Nhi năm đó.

“Chúng ta đều đã thay đổi rất nhiều.” Hẳn của ngày hôm đó, cả người hồng trang. Hẳn của bây giờ, anh tư rạng rỡ.

Hẳn thở dài một tiếng, “Phải, chúng ta đều đã thay đổi rồi.”

Ta chủ động đưa hẳn một chén trà, “Hoàng thượng, cảm giác quân lâm thiên hạ như thế nào?” Cuối cùng hẳn cũng đã đạt được mục đích của mình, không biết cảm thấy thế nào?

Hẳn cúi đầu, ánh mắt rơi trên nước trà xanh, “Nàng nói xem?” Nước trà xanh trong chén, ánh lên hình ảnh ưu nhã của hẳn.

“Hoàng thượng, đó là người muốn mà.” Hẳn đã không còn là tam gia cười đùa cùng ta năm đó.

“Đúng vậy.” Hẳn ngẩng đầu, ánh mắt có chút đau khổ, “Ta rốt cuộc có muốn những thứ này hay không?” Hối hận rồi, bây giờ còn kịp nữa không.

“Người sẽ là một hoàng đế tốt.” Câu này ta nói rất thật lòng. Nửa năm trôi qua, thành tích của hẳn ta có thể nhìn thấy.

“Đa tạ sáu trăm vạn lượng kia của nàng.”

Khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt, ta lắc đầu, “Sáu trăm vạn lượng đó không phải cho người, mà là cho bách tính thiên hạ. Tính ra thì, ta phải cảm tạ người mới đúng. Bởi vì, người dùng rất đúng chỗ.” Hẳn nhất định là một hoàng đế tốt.

“Tử Lung, mẫu phi vẫn rất thích nàng. Phụ hoàng mất rồi, mẫu phi rất cô độc, vào cung hầu hạ mẫu phi đi.” Nhi tử trở thành hoàng đế, Lệ quý phi đã hoàn thành tâm nguyện, có thể an dưỡng tuổi già. Thế nhưng, người rất cô độc. Nữ tử trong chốn cung đình, bi ai quá. Thế nên, ta vẫn luôn tán thành quyết định bỏ đi của Tử Ly.

Ta cười, “Ta đã mang thai tám tháng rồi, không phải ta hầu hạ người, mà sẽ thành người hầu hạ ta. Huống chi, còn có Linh Linh với Lam Nhi mà.” Cúi đầu nhìn kẻ đi người đến dưới chân, ta khẽ thở dài, “Ta đâu sao cũng chỉ là người ngoài mà thôi.”

“Lam Nhi cũng mang thai rồi.” Hoàng Phủ Thanh có chút bất đắc dĩ, “Nó chết sống cũng không chịu nói phụ thân của hài tử là ai.” Từ ngày Hoàng Phủ Thanh đăng cơ, Lam Nhi chưa từng xuất cung lần nào. Ta vẫn luôn bực mình tại sao Lam Nhi lại đối tính như vậy, hóa ra là đã có thai rồi.

Lam Nhi mới mười sáu tuổi thôi mà, nam nhân kia quả thật ** vô lương tâm quá.

“Lam Nhi có yêu hài tử không?” Lam Nhi được bảo vệ quá tốt, vì thế mà rất đơn thuần. Thế nhưng, nàng không phải ngốc. Sự việc nặng nhẹ thế nào, nàng đều rất rõ ràng.

Hoàng Phủ Thanh cười khổ, “Rất yêu, nha đầu đó mỗi ngày đều quần quít lấy ta hỏi nên đặt tên cho hài tử là gì.”

Ta đưa tay xoa xoa bụng, “Yêu nam nhân đó, mới có thể yêu hài tử.” Lam Nhi nhất định là rất yêu hấn.

“Cũng có thể.” Ánh mắt hấn rơi lên bụng ta, “Sắp sinh chưa?”

“Sắp rồi.” Trên dưới một tháng là cùng.

“Tên gì?”

“Ta không biết, chờ cha nó về đã.” Mấy chuyện đặt tên này cứ để cho Phong Vân động não.

“Lam Nhi không nên để ta đặt tên cho đứa bé.” Hấn bắt đầu dĩ vỹ vỹ trán.

Có cái gì đó thành linh xẹt qua trong đầu, đáng tiếc nó xẹt qua quá nhanh, ta không tài nào nắm bắt được.

“Người cứ đặt đi, tên của hài tử nhà ta cũng muốn cho đại ca ta đặt.” Đánh chết ta ta cũng không nói với hấn ta và đại ca có gian tình.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh lại rơi lên bụng của ta, “Phụ thân của nó là...” Xem ra, Hoàng Phủ Viêm cũng không tiết lộ bí mật của ta.

Ta ngoảnh mặt đi, “Nói chuyện của Lam Nhi đi? Tính sao bây giờ?” Ta không đến nỗi không biết xấu hổ đi khắp nơi tuyên truyền cha nó là đại ca ta.

“Ta không biết.” Hấn lắc đầu.

“Chờ đi, có khi đến một ngày, Lam Nhi chịu nói ra nam nhân đó là ai.” Ta chăm chú nhìn hấn, “Hoàng Phủ đại ca, hứa với ta. Nếu như Lam Nhi chịu nói ra chân tướng, bất luận kẻ đó là ai, cũng đừng nên ngăn cản bọn họ. Vô danh tiểu tốt cũng được, giang dương đại đạo cũng được, người nên thành toàn cho họ đi.” Lam Nhi đơn thuần như thế, không đáng phải chịu nhiều khổ sở.

Hấn không chút do dự gật đầu, “Ta hứa.” (Sở Sở: Mọi người biết cha của hài tử trong bụng Lam Nhi là ai không? Hắc hắc.)

“Quân vô hí ngôn.” Hấn bây giờ đường đường là vua một nước, nhất định không thể thất hứa.

“Tử Lung, hôm nay ta mời nàng uống trà.” Hoàng đế mời ta uống trà? Quả thật nể mặt ta quá rồi.

“Hay là để ta mời cho.” Cái gì của Thiên ca, cái đó cũng là của ta, hiệu sách Bát Quái từ N năm trước đã không thu tiền ta nữa rồi.

Nam nhân so với ta giàu có hơn rất nhiều kia chỉ mỉm cười, không chút phản bác. Ta vừa định gọi người phục vụ, một giọng nói quen thuộc đã truyền đến tai ta, “Tam gia, đã lâu không gặp.”

Là chàng? Ta vui vẻ, ném hết tất cả mọi thứ ra sau đầu, vội vội vàng vàng đứng lên, “Đại ca, huynh đã trở về?” Xoay người, liền thấy Mộ Dung Phong Vân đang đứng phía sau ta.

Nửa năm không gặp, người vẫn phóng khoáng tuấn kiệt, đẹp đến lòng ta xao xuyến.

Nam nhân của ta, bất luận là lúc nào cũng ưu tú như vậy.

“Đúng vậy, ta đã trở về.” Mộ Dung Phong Vân chậm rãi đi đến bên cạnh ta, vươn tay ôm ta vào lòng.

“Đại ca, muội nhớ huynh lắm.” Cả người hướng về sau, dựa sát vào lòng Phong Vân.

“Tam gia, đã lâu không gặp.” Phong Vân lần thứ hai chào hỏi Hoàng Phủ Thanh.

“Huynh muội hai vị đoàn tụ, ta không tiện quấy rầy.” Hoàng Phủ Thanh đứng lên, chấp tay nói, “Cáo từ.”

Ta còn chưa kịp mở lời, Mộ Dung Phong Vân đã giành lên tiếng trước, “Tam gia, thỉnh.”

Đợi Hoàng Phủ Thanh đi xa, ta lập tức xoay người dựa hẳn vào lòng Phong Vân, “Đại ca, người ta rất nhớ chàng. Chàng còn không trở về, bảo bảo của chúng ta sắp sinh ra rồi. Ta không cần chàng chăm sóc ta, chỉ là ta hi vọng lúc bảo bảo ra đời, có chàng ở bên cạnh.” Nữ nhân nào cũng vậy, ai cũng mong muốn lúc mình yếu đuối nhất đều nam nhân mình yêu nhất ở bên cạnh bầu bạn với mình.

Phong Vân ôm ta vào lòng, dịu dàng cười nói, “Ta sẽ ở bên cạnh nàng, từ nay về sau, một đời một kiếp đều ở bên cạnh nàng.”

Lời nói cử chỉ đều rất dịu dàng, khiến ta không cầm được nước mắt, “Đại ca, tối nào ta cũng nằm mơ thấy chàng.” Ngẩng đầu, từ lâu hai mắt đã đầm lệ.

“Quý khóc nhè.” Phong Vân sững nình lau nước mắt cho ta, “Nàng khóc, khiến ta rất đau lòng.”

“Ta không phải quý khóc nhè, lúc không có chàng ở nhà, mỗi ngày ta đều đến công ty làm việc. Linh hoạt lão luyện, mấy người bên dưới đều khen ta rất lợi hại đó nha.” Vì quá cô độc, dùng công việc để gây tê chính mình.

“Sau này không được đi làm nữa.” Phong Vân ôm ta xuống lầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“Ta không biết làm bà lão giữ nhà.” Giật đồ nấu cơm trông nom trẻ nhỏ không phải việc ta biết làm.

Phong Vân ôn nhu cười, “Trước tiên dưỡng sức cho khỏe đã, những chuyện khác sau này hẵng tính.”

Ta đưa tay sờ sờ mặt, “Ta bây giờ chắc là rất lồi thối lếch thếch.” Tiều tụy béo phì, xấu hết chỗ chê.

“Không, nàng là đẹp nhất.” Đôi bàn tay rắn chắc xoa tròn bụng ta, “Nó có nghịch hay không?”

“Mấy tháng đầu có hay nghịch một chút.” Dường như đứa bé biết ta chỉ có một mình vô cùng tội nghiệp, ngoại trừ ba bốn tháng đầu thường hay nôn nghén, bây giờ không tiếp tục hàn hạ ta nữa.

“Đánh nó **.”

“Còn chưa sinh ra đã bị đánh đòn rồi, coi chừng làm nó sợ.” Trên đời nào có người cha nào như vậy.

“Ai bảo nó hành hạ nàng.” Bộ dạng giống hệt như tiểu quý tức giận.

Ta chớp chớp mắt, “Nó đã ngoan lắm rồi.” So với những đứa trẻ khác, đứa trong bụng ta đã là ngoan lắm rồi.

“Lung nhi, khổ cho nàng rồi.” Lúc này mới nói mấy câu đó, có phải quá trễ không?

Ta thở dài một cái, mẫn nguyện ôm lấy Phong Vân, “Nếu như có người nấu những món ăn mà ta thích nhất, ta sẽ không thấy khổ cực chút nào, ngược lại còn thấy rất vui vẻ.” Có thể vì nam nhân mình yêu sinh trai để gái, là hạnh phúc lớn nhất của nữ nhân bình thường. Bất luận đã từng vinh quang thế nào, bây giờ, ta chỉ là một nữ tử tầm tầm thường thường mà thôi.

“Đi thôi, chúng ta về nhà, ta làm cơm cho nàng ăn.”

Ta nhẹ nhàng nắm tay Phong Vân, “Chúng ta về Mộ Dung gia đi, nơi đó mới chân chính là nhà của chúng ta, ở nơi đó, có ta có chàng, có con của chúng ta, còn có tỷ tỷ tỷ phụ nữa.” Nếu có cả Tử Ly, sẽ càng mỹ mãn.

“Được, chúng ta trở về Mộ Dung gia.” Phong Vân nở một nụ cười điên đảo chúng sinh, ta bắt đầu lo lắng có người tới cướp lão công mình rồi.

“Đi, chúng ta về nhà.” Cùng Phong Vân tay trong tay, kiếp này ta không hề thấy cô đơn nữa.

Hai người tay trong tay ra khỏi hiệu sách Bát Quái, quang minh chính đi lại trên đường lớn đông người, “Tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết xong rồi, sau này có tính toán gì không?” Yêu đương vụng trộm với đại ca cũng tốt thật, quang minh chính đại cũng không sợ bị bắt gian tại trận.

“Sinh con trước đi rồi nói, chuyện khác sau này hẵng lo.” Muốn xử lý thỏa đáng tất cả mọi chuyện, ít nhất cũng mất đến nửa năm. Kế hoạch không nhanh bằng biến hóa, ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

“Bây giờ tam gia kế vị, hai mươi vạn đại quân kia phải tính sao bây giờ?” Phong Vân dừng chân trước một cái sạp nhỏ, tiện tay lựa đồ trang sức.

“Xem tình hình trước đã.” Thật lòng mà nói, ta không tin tưởng tam gia.

Mộ Dung Phong Vân cầm lấy một cây trâm hoa cài lên búi tóc của ta, “Thích cái này không?”

Ta cười mãn nguyện, “Do chàng tặng, lẽ nào không vui?” Chỉ cần là do Phong Vân tặng, ta đều xem nó như trân bảo.

“Công tử, chỉ có ba lượng bạc thôi, mua cho phu nhân đi mà.” Người bán hàng lập tức ra sức chào hàng.

“Mua đi.”

Trả tiền xong, chúng ta lại tiếp tục đi xuyên qua dòng người. Giống như tất cả những đôi phu thê trong thiên hạ, nói chuyện trên trời dưới đất, dạo phố mua hàng.

“Ta chưa từng nghĩ rằng, tam gia sẽ có được thiên hạ.” Mộ Dung Phong Vân cười bất đắc dĩ.

“Ta cũng có nghĩ tới, nhưng giấu sâu trong lòng. Dù sao, Tử Ly cũng không phải người bình thường.” Ta ngẩng mặt nhìn quan, phồn hoa vô hạn, “Chàng xem, náo nhiệt quá. Kỳ thực, ai làm hoàng đế cũng không quan trọng. Quan trọng chính là, hắn sẽ làm một hoàng đế tốt.” Hoàng Phủ Thanh nhất định là một hoàng đế tốt.

Mộ Dung Phong Vân gật đầu, “Đúng vậy, ai làm hoàng đế cũng không quan trọng. Quan trọng chính là, quốc thái dân an.” Chỉ đáng tiếc cho tâm huyết của Mộ Dung gia chúng ta.

“Nếu sự hấn đối phó với Mộ Dung gia ta, chúng ta bỏ đi là được.” Hấn làm hoàng đế của thiên hạ chúng sinh, so với thiên hạ, Mộ Dung gia chúng ta quá sức nhỏ nhoi.

“Chúng ta bỏ đi cũng được, nhưng tập đoàn Lục thị phải tính sao bây giờ?” Phong Vân liếc nhìn ta.

Ta không quan tâm nhún nhún vai, “Đến lúc đó đi rồi nói.”

“Vô Lệ gả về làm vợ Lăng Sở Nam, nói cách khác cũng có thể coi như tập đoàn Lục thị liên hôn với Lăng gia. Cho dù Mộ Dung gia chúng ta thất thế, hấn cũng không dám làm gì chúng ta.” Đáy mắt Mộ Dung Phong Vân lóe ra một tia lạnh lẽo, “Vì an toàn của tất cả mọi người, tập đoàn Lục thị phải tồn tại.”

Đúng ha, sao ta lại không nghĩ tới? Tiền quyền binh, từ xưa đến nay đều là vấn đề cố kỵ nhất của các bậc đế vương. Có tập đoàn Lục thị làm chỗ dựa, hấn tuyệt đối không dám ra tay với Mộ Dung gia và thái tử đảng. “Đúng vậy, nếu nói như thế, sự tồn tại của tập đoàn Lục thị là tất yếu.”

Mộ Dung Phong Vân dịu dàng chăm chú nhìn ta, “Việc này giao cho ta là được. Không phải nàng đối bụng sao? Chúng ta cùng đi mua đồ ăn đi.”

Ta mãn nguyện mỉm cười nhàn nhạt, “Được, chúng ta đi mua đồ ăn đi.” Ta chỉ là một nữ tử bình bình thường thường, hơn nữa còn là một phụ nữ có thai. Những thứ ân ân oán oán, quốc thù gia hận này, cứ để Phong Vân xử lý đi.

xxxxxxxxxxxx

Nữ nhân mang thai đặc biệt phiền phức, ta cũng không ngoại lệ, nửa đêm canh ba đột nhiên bị chuột rút, đau đến ta cắn răng cố giật.

Ta dùng sức kéo thẳng đầu ngón chân, không để ảnh hưởng đến nam nhân đang ở bên cạnh mình. Dường như ta đã quên, Phong Vân cũng là một võ lâm cao thủ, võ công còn cao cường hơn ta, tùy tiện cử động một chút, liền có thể bị giật mình, “Sao vậy?”

“Chuột rút.” Phong Vân vừa trở về, nhất định đã mệt lắm rồi.

Nam nhân nằm ở trên giường vội vàng ngồi dậy, dịu dàng xoa bóp đôi chân nhỏ nhắn của ta, “Làm sao mới khiến nàng dễ chịu một chút.”

Nương theo ánh trăng, ta nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc ngớ ngẩn đó của Mộ Dung Phong Vân, không khỏi bật cười, “Đồ ngốc, như vậy đã rất dễ chịu rồi.” Không hổ danh là người trong võ lâm từng mấy ngày học qua y thuật, biết những chuyện bất ngờ xảy ra nên xử lý như thế nào.

“Còn đau không.” Ngón tay đặt trên đôi chân nhỏ của ta, nhẹ nhàng xoa xoa từng ngón một.

Ta dịu dàng nhìn Mộ Dung Phong Vân, “Không đau nữa.”

“Những ngày không có ta bên cạnh, có phải nửa đêm thường đau đến giật mình tỉnh giấc không?” Trong giọng nói, toát ra vụn phần thương tiếc.

“Trên vai ta từng gánh vác quốc thù gia hận, chịu chút khổ sở này, thì có đáng là gì.” Phụ nữ mang thai đặc biệt phiền phức, nửa đêm ngồi dậy nôn mửa, chuột rút, cột sống đau đến không thể nào ngủ được là những chuyện rất bình thường.

Nhẹ nhàng giúp ta ** lòng bàn chân, “Xin lỗi.”

“Xin lỗi ta làm gì? Tuy rằng chàng không thể ở bên cạnh ta, nhưng chàng vẫn có chuyện cần làm, quan trọng hơn phải giờ giờ khắc khắc ở bên cạnh ta.” Ta cũng không phải loại nữ nhân bất phân thị phi không hiểu lí lẽ, càng không phải chuyện gì cũng dựa vào nam nhân. “Hết đau rồi, đừng xoa nữa.”

Phong Vân ừ một tiếng, lại nói, “Dựa vào người ta, nàng ngủ sẽ thoải mái hơn một chút.”

Ta ngoan ngoãn nằm xuống, dựa người trên đầu gối Phong Vân, mái tóc đen nhánh như mây đổ xuống.

“Đại ca, ta muốn làm thê tử của chàng, đời đời kiếp kiếp, đều làm thê tử của chàng.”

Phong Vân cúi đầu, cắn lên má ta một cái, yêu chiều nói, “Lung nhi, nàng có biết lúc này nàng đáng yêu thế nào không? Đáng yêu đến khiến ta muốn ăn sạch nàng.”

Ta trở mình, ngậy thơ chớp mắt, “Chàng không thể ăn ta, con trai chàng nhất định nổi giận.”

Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mượt của ta, nhu tình ngàn vạn, “Mệt không? Mệt thì ngủ trước đi.”

Ta lắc đầu, thâm tình nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của Phong Vân, “Đại ca, có thể ngày ngày nhìn thấy chàng, là hạnh phúc lớn nhất của ta.” Một năm trước nếu như có người nói với ta có ngày ta sẽ nói mấy câu buồn nôn như vậy, ta nhất định ngay tại chỗ mà đánh chết hắn.

“Lung nhi, chúng ta đi.” Ta rất hiểu ý của Phong Vân.

“Được, chờ ta sinh con xong, chúng ta đi.” Ở lại kinh thành, chúng ta vĩnh viễn không thể sống những người bình thường nhất.

“Dọn tập đoàn Lục thị tới một nơi khác.” Ánh trăng chiếu vào, êm dịu đến say lòng người.

Ta cười hi hi, “Ý này rất hay.”

“Nếu như vậy, dọn đi.” Nếu không dọn nhà, chúng ta vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Nhìn bóng cây bên ngoài, ta thở dài một tiếng, “Nửa năm, không biết thái tử và Tử Ly thế nào?” Không biết vì sao, đột nhiên lại thấy nhớ hai người họ.

“Nàng yên tâm đi, bọn họ cũng có truyền kỳ của mình.”

“Ừm.”

76. Q.2 - Chương 20: Tỷ Tỷ Xấu Tính

Sương mù nhàn nhạt, cảnh liễu tung bay, hoa đào mười dặm ánh lên sắc hồng.

Mùa xuân như vậy thật khiến lòng người hứng khởi, xuân về hoa nở, một ngày tươi đẹp sắc xuân dạt dào. Ta đang đi bên cạnh Mộ Dung Phong Vân, đến Minh Nguyệt am dâng hương bái phật.

Đi giữa dòng người rộn ràng tấp nập, Mộ Dung Phong Vân có chút kinh hãi lo âu. Dắt theo một người mang thai chen chúc trong dòng người, quả thật khiến người ta kinh hãi. Hơn nữa người cổ đại cũng chẳng biết cái gì là đạo đức xã hội, căn bản không biết nhường đường là gì, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có điều ai đó đã quên rằng, ta là Hạ Tử Lung, là sát thủ từng danh chấn giang hồ. Võ công mặc dù không phải tuyệt đỉnh, nhưng cũng thuộc hàng cao thủ nhất lưu. Cho dù ta có muốn ngã, nhưng ‘bản năng’ cũng sẽ không cho phép.

Dưới sự dìu đỡ của Phong Vân, ta rốt cuộc cũng có thể run rẩy đi tới trước cửa Minh Nguyệt am.

Năm nay không khác gì năm ngoái, dòng người nối đuôi không dứt, náo nhiệt phi phàm.

Bởi vì đang mang thai, ta lúc này đã sắp kiệt sức, Mộ Dung Phong Vân tri kỷ bèn đỡ ta đến ngồi trong một cái lều trà.

Hai người chúng ta vừa ngồi xuống, một vị tướng sĩ tay cầm cờ trắng cũng ngồi xuống theo.

Ta không phải người keo kiệt, người ta muốn ngồi, ta tuyệt đối không có ý kiến. Chẳng những không đuổi hẳn, hơn nữa còn mỉm cười với hẳn một cái.

Nhìn thấy nụ cười kiều mỹ của ta, tướng sĩ cũng nhìn ta mỉm cười, “Phu nhân, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi?”

“Chúng ta có quen sao?” Thoạt nhìn rất quen, nhưng cũng không nhớ đã gặp ở đâu rồi.

Tướng sĩ vuốt vuốt râu, cười vô cùng hòa nhã, “Năm ngoái, ta từng xem tướng cho hai vị.”

Nghe hẳn nói như vậy, ta mới sực nhớ ra.

“Đại sư, người xem rất chuẩn.” Liếc mắt một cái lập tức nhìn ra ta và Phong Vân có tướng phu thê, thực sự không hề đơn giản.

“Đa tạ lời vàng của đại sư hôm đó.” Cha của hài tử nhà ta cũng bắt đầu mở miệng.

Tướng sĩ liếc mắt nhìn Mộ Dung Phong Vân, lại nhìn về phía ta, “Hai vị quả thật có tướng phu thê, có điều...”

Có một số việc, thà tin rằng có còn hơn cho rằng không, “Có điều thế nào?” Ta vội hỏi.

Tướng sĩ không tiếp tục nói, lại chuyển sang đề tài khác, “Đứa bé trong bụng phu nhân tương lai nhất định là nhân trung long phụng.” Câu này nghe sao giả tạo quá.

“Đa tạ đại sư.” Mặc dù giả tạo, nhưng Phong Vân vẫn niềm nở lấy ra một thỏi bạc.

Tướng sĩ không hề nhìn đến thỏi bạc, ngược lại nhìn Phong Vân, thần sắc có chút nghiêm trọng, “Đứa bé trai trong bụng phu nhân tương lai sẽ là bá chủ một phương, có điều, nó đến thế gian này, sẽ mang đến tai họa cho hai vị.” Bá chủ? Mộ Dung gia ta đã có nhiều bá chủ quá rồi, đừng nên có thêm bá chủ nào nữa.

Ta và Phong Vân nhất thời không nói nên lời, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Phong Vân lên tiếng trước, “Thỉnh đại sư chỉ điểm bên mê.”

“Phu nhân công tử sát nghiệt quá nặng, từ nay về sau, cần phải làm nhiều việc thiện.” Sặc... Chuyện này cũng có thể nhìn ra.

Ta lập tức rất từ tốn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Đa tạ đại sư, nhất định.” Từ lúc có thai, ta đã không giết ai nữa. Vả lại, còn thường làm việc thiện mà.

Thần sắc tướng sĩ càng nghiêm trọng hơn, “Gia đình hai vị sát nghiệt quá nhiều, khiến hài tử trong bụng lệ khí rất nặng.” Sặc... Nhà chúng ta quả thực sát nghiệt quá thực rất nặng, nặng vô cùng.

“Phải làm sao mới được?” Tỷ tỷ tỷ phu chinh chiến tứ phương bấy nhiêu năm, có thể đã giết hàng ngàn hàng vạn người. Nhiều sinh mạng như vậy, Mộ Dung gia ta làm sao trả được chứ.

Tướng sĩ bấm tay tính toán, cười nói, “Tuy rằng sát nghiệt có nặng, nhưng ngược lại cũng tạo phúc cho thương sinh thiên hạ. Hôm nay thiên hạ thái bình, đều là nhờ hi sinh của các vị đổi lấy. Hai tử trong bụng phu nhân mặc dù lệ khí có nặng, nhưng chỉ cần giáo dục thật tốt, sẽ không sao.”

Mộ Dung Phong Vân đứng lên, cung kính nói, “Cẩn tuân giáo huấn của tiên sinh.”

“Nhìn tướng mạo của hai vị, hẳn đều là những nhân vật hô phong hoán vũ. Chỗ cao không chịu nổi gió lạnh, thân tại hồng trần, vĩnh viễn không thoát khỏi rối rắm hồng trần.”

Ta nhú mày, “Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều.” (1) Ta cũng không muốn sống ở vùng hoang vu hẻo lánh.

“Phu nhân nói rất có lý, nhưng mà...” Hắc hạ giọng, “Nếu như ta đoán không nhầm, các nhà các vị, đều là người có thể quân lâm thiên hạ. Trên trời không thể có hai thái dương, một quốc gia cũng không thể nào có hai quốc chủ.” Quân lâm thiên hạ? Không sai, tỷ tỷ tỷ phu quả thật đã đạt đến cảnh giới quân lâm thiên hạ, về phần ta và Phong Vân... còn kém một chút xíu. Nhưng mà, nếu như chúng ta tạo phản... không hẳn là không thể xoay chuyển càn khôn.

Ta bị lời nói của hắc hạ dọa đến tim đập thành thịch, “Tiên sinh, lời này không thể nói lung tung được.” Ta chỉ muốn làm một công dân tốt. Một không giết người phóng hỏa, hai không hãm hại lừa gạt. Nộp thuế đúng hạn, tuân thủ luật pháp, thường xuyên tham gia chút hoạt động công ích xã hội.

Tướng sĩ ngẩng đầu, sáng khoái cười to, “Chỉ nói thôi thì có ngại gì?”

“Tiên sinh, những lời này thật sự không thể nói lung tung.” Thần sắc Mộ Dung Phong Vân bắt đầu nghiêm trọng.

Tướng sĩ cười cười, đứng dậy xoay người bỏ đi, “Thân tại hồng trần, vĩnh viễn không thể thoát khỏi rối rắm hồng trần.”

Nhìn theo bóng lưng hắc hạ, ta không khỏi thở dài, “Lời tướng sĩ đó nói là thật sao?” Hắc hạ nói thật sự rất chuẩn, không thể không tin.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Bàn tay Phong Vân đủ lớn để nắm gọn bàn tay ta, mỉm cười trấn an ta một cái.

“Được, đến lúc đó hăng hay.” Ta bây giờ là phụ nữ có thai, không thể lo lắng quá nhiều như vậy.

Tay trong tay vào đến am đường, ta theo lệ quỳ xuống xin xâm, Mộ Dung Phong Vân đứng một bên quan sát, canh giữ một bên, giống như sợ có người đột nhiên nhảy ra ăn tươi nuốt sống ta.

Cầm theo quẻ xâm, Phong Vân đỡ ta đến chỗ giải xâm.

Người giải xâm vẫn là vị sư thái lúc trước, vị sư thái kia xem xong trả xâm cho ta, “Phu nhân, đời người luôn có sớm chiều phúc họa, phu nhân không cần quá lo lắng.”

Trong lúc suy tư nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của vị sư thái đó, ta nhìn thấy dòng chữ trên quẻ xâm.

Nếu như hai mắt ta không có vấn đề, hẳn là xâm hạ hạ. Trên quẻ xâm chỉ có bốn chữ, tai họa đổ máu.

Mộ Dung Phong Vân nhìn thấy chữ trên quẻ xâm, an ủi nói, “Không sao đâu, lời của quỷ thần, không cần để ý.” Ta không lo lắng cho bản thân mình, nhưng mà, ta lo cho Phong Vân.

“Ừm.” Ngoại trừ quên nó đi, ta cũng không biết phải làm cái gì.

Cầm quẻ xâm, một tiểu ni cô đi tới, “Phu nhân, người đang có thai, không tiện hạ sơn. Nếu như không chê, hai vị có thể ngủ lại tệ tự một đêm.”

Ta dùng ánh mắt hỏi ý Mộ Dung Phong Vân, “Đại ca thấy thế nào?” Đi đã nửa ngày, ta cũng rất mệt mỏi.

“Được, chúng ta ở lại một đêm.” Phong Vân lúc nào cũng rất chiều ta, nhất định là sợ ta mệt mỏi. Tiểu ni cô đi trước dẫn đường, “Hai vị thí chủ, thỉnh.”

“Tiểu sư phụ chờ một lát.” Ta nhìn Phong Vân, nói, “Đại ca, quyền chút bạc đi.” Ta không thể ăn không ở không của người ta như vậy.

“Được.” Mộ Dung Phong Vân lấy ra một tấm ngân phiếu bỏ vào rương công đức, sau đó trở lại đỡ cánh tay ta, “Tiểu sư phụ, mời dẫn đường.”

“Đã cúng bao nhiêu?” Mệnh giá của tấm ngân phiếu đó hẳn là không nhỏ, “Ba trăm lượng.” Ba trăm lượng? Đúng là không nhỏ.

Vì để tiện cho Phong Vân chăm sóc ta, tiểu ni cô sắp xếp hai chúng ta ở chung một gian sương phòng, so với lần trước, gian này sạch sẽ hơn rất nhiều.

Vừa mới bước vào, ta lập tức nằm dài lên giường nghỉ mệt. Trong bụng có thể một quả trứng, đúng là mệt thật.

“Bản tự có chuẩn bị đồ ăn chay, thí chủ có muốn ăn không?” Hẳn là thấy ta đang mang thai, tiểu sư phụ tặng ta thêm chút phúc lợi.

“Phiền tiểu sư phụ mang đến cho ta một chút.” Một người ăn, hai người sử dụng, chẳng trách ta bình thường hay đói bụng thế này.

“Phiền thí chủ chờ một lát.”

Chờ tiểu ni cô đi rồi, Phong Vân lập tức đóng cửa trở lại bên giường, nhẹ nhàng giúp ta xoa bóp chân nhỏ, “Phong Vân, chúng ta đặt tên hài tử là gì?” Tướng sĩ nói nó là con trai, không biết có phải thật vậy không.

“Tên gì cũng được, ta chỉ hi vọng nó được bình an.” Nói thừa, cha mẹ nào không muốn cho con mình được bình an chứ.

“Mộ Dung Bình An?” Con gái đặt tên này thì được, còn con trai...

Phong Vân mỉm cười, “Nàng nói xem nên đặt tên gì?”

“Chúng ta không giành nhau, chàng đặt.” Người ta là đại tài tử nổi danh, còn ta chỉ là tiểu lưu manh. Mấy chuyện đặt tên đại loại thế này, đương nhiên phải để người ta động não.

Phong Vân gãi gãi đầu, “Ta không biết.”

Ta nghiêng đầu, chăm chú nói, “Kỳ thực, ta hi vọng nó có một cái tên bình thường một chút. Tiên sinh nói tương lai nó sẽ là bá chủ một phương, có điều, ta không hi vọng vậy.” Đứa trẻ bình an, vui vẻ, ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Phong Vân cười đùa nói, “Vậy gọi nó là Mộ Dung Bình Phàm đi.” Nói đến những người cha vô trách nhiệm, Phong Vân tuyệt đối dẫn đầu.

Ta trợn mắt, “Nghiêm túc chút đi.” Bình Phàm quá khó nghe rồi.

Mộ Dung Phong Vân cười hắc hắc, “Ta hi vọng nó sau này có thể giống như ta, tiêu sái tuấn dật, ngọc thụ lâm phong, đặt nó tên là Mộ Dung Tiêu đi.” Ta thừa nhận Phong Vân rất tuấn tú, nhưng cũng không cần khoe khoang trước mặt ta vậy chứ? Có phải không cam tâm chịu cảnh cô tịch, muốn ra ngoài vụng trộm rồi không?

Ta trợn mắt càng lúc càng to, “Lão đầu chết, chàng ba mươi tuổi rồi, bớt màu mè đi.” Chúng ta đều đã già cả rồi, còn bắt chước đám nam sinh nữ sinh liếc mắt đưa tình làm gì nữa.

Thấy ta tức giận, Phong Vân vội vã thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Con trai thì đặt là Mộ Dung Tuấn, con gái thì đặt là Mộ Dung Dao.”

“Được.” Nghe không dở, cũng đủ bình thường, “Có điều Mộ Dung Dao có phải hơi khó nghe không?” Thực ra thì cũng được, chỉ là... quá bình phàm rồi.

Cha hài tử trừng mắt nhìn ta, “Nàng nghĩ sao?”

Ta cúi đầu cười gian, “Nếu như đổi thành Mộ Dung Phục với Mộ Dung Cửu có phải tốt hơn không?”

“Bây giờ không phải lúc kể chuyện, nếu muốn kể với , chờ đứa nhỏ lớn lên rồi tính.” Cha của hài tử ta quả thật học cao hiểu rộng, ngay cả cái này cũng biết.

xxxxxxxxx

Ở lại Minh Nguyệt am một đêm, sáng sớm hôm sau ta và Phong Vân lập tức rời chùa xuống núi.

Không khí sớm mai quả thật tinh khiết, theo nghiên cứu của ta, chỉ có mùi thơm nhàn nhạt không hề có lẫn cacbon dioxit, chất lượng không khí cực kỳ cao. Hít sâu vài cái, đối với ta và hài tử đều rất có lợi.

Khi ta và Phong Vân mật mật ngọt ngọt trở về Mộ Dung gia, trùng hợp nhìn thấy tỷ tỷ tỷ phu từ trong nhà bước ra.

Nhìn thấy Thanh Nhã, ta ba bước nhập thành hai bước, nhào tới bên cạnh, “Lão tỷ, tỷ về rồi sao?” Trở về hồi nào? Sao ta không biết?

“Nhắm nhí, không về có thể gặp muội được sao?” Thanh Nhã vươn tay ôm lấy ta, nhẹ nhàng vuốt vuốt sau lưng, “Lão tỷ về rồi.”

“Cha, mẹ.” Ai đó vẫn còn chưa sửa xưng hô.

“Chúng ta mới vừa về hôm qua.” Tỷ phu coi như tương đối có lương tâm, trả lời câu hỏi chó máu đỏ của ta.

“Có mệt không, vào nghỉ ngơi chút đi, những chuyện khác để hôm sau hẵng tính.” Theo ta phỏng đoán, bọn họ chính là hết hải trở về đây.

Lão tình nhân qua đời, con gái con rể đồng thời mất tích, e rằng suốt dọc đường đi cấp bách vô cùng.

“Tỷ muội ta đã lâu không gặp, vào trong nói chuyện đi.” Nhìn thấy ta, Thanh Nhã đã sớm đem hết mọi chuyện quảng đến Thái Bình Dương rồi.

“Đi.” Ta buông Thanh Nhã ra, thuận thế ôm lấy cánh tay tỷ ấy.

Thanh Nhã kéo ta đi vào, trong lúc vô tình nhìn thấy cái bụng tròn vo của ta, ánh mắt đột nhiên ngây dại, “Lão muội, muội có thai rồi?” Thanh Nhã kinh hãi la lên một tiếng, sau đó trợn trừng mắt, ban đầu biến thành tuổi già ngu si, sau đó... hôn mê giống như trong kịch bản.

Tỷ phu nhanh tay lẹ mắt, vươn tay ôm tỷ tỷ vào lòng, “Kích động quá độ, không sao đâu.” Không hổ danh là bá chủ một phương, đủ bình tĩnh.

“Ta tới đây.” Đi đến bên cạnh tỷ phu, ta dùng hết sức ấn vào huyệt nhân trung của Thanh Nhã, “Tỷ, thức dậy đi, gà gáy rồi, tới giờ ăn rồi.” Nói cả nửa ngày, không chút phản ứng.

Ta vô tội chớp chớp mắt, cúi đầu thì thầm bên tai Thanh Nhã, “Tỷ, ta đói bụng rồi.” Mấy câu này phi thường hữu dụng, so với hát còn hữu dụng hơn.

Thanh Nhã bỗng dưng đứng bật dậy từ trong lòng tỷ phu, luống cuống chân tay sửa sang y phục, “Tới đây tới đây, muội muốn ăn cái gì? Cơm Tàu hay cơm Tây, đậu hũ hay cháo quẩy? Nấu bún được không? Chờ ta rửa mặt xong rồi nấu, không cần đánh răng.”

Sáu con mắt nhất thời chăm chú, Thanh Nhã hai mắt mơ mơ màng màng tiếp tục bước vào trong, “Trong tủ lạnh có hải sản đó, làm bún hải sản được không?” Cổ đại làm gì có tủ lạnh?

Đi được vài bước, Thanh Nhã đột nhiên chạy trở về, “Ủa quên, ở đây là cổ đại mà.”

Ta vô tội gật đầu, “Đúng vậy, không có tủ lạnh, cũng không có bún.”

Thanh Nhã nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lại rơi vào bụng của ta, nhìn không chớp mắt, “Muội có thai rồi? Sắp sinh chưa?”

Ta gật đầu, “Tám tháng rồi, sắp sinh luôn rồi.” Nếu trở về trễ hơn một tháng, nhất định có thể trực tiếp ẵm tôn tử.

“Nghe đồn muội ly hôn rồi?” Thanh Nhã đầu đầu mồ hôi lạnh, “Có phải ngoại tình bị bắt gian tại trận không? Sau đó gian phu có chịu trách nhiệm với muội không?”

“Ặc...” Gian phu của ta rất thích chịu trách nhiệm đó chứ.

Lục Thanh Nhã khoa trương dầm dẫm ngực, “Không sao, Mộ Dung gia chúng ta nuôi được mà. Đợi nó lớn lên, toàn bộ tài sản của Mộ Dung gia sẽ giao cho nó.” Thanh Nhã đến trước mặt Phong Vân, “Muội muội người đã ly hôn rồi, cái tên nam nhân chết đâm chết chém đó lại không muốn chịu trách nhiệm, người coi như chịu thiệt một chút, giao hết toàn bộ tài sản uội muội người đi.” Thanh Nhã vươn ngón tay chỉ vào người ta, “Người xem muội muội người cứng đầu cứng cổ như vậy, chết đói cũng không biết là chết như thế nào. Người coi như làm một việc tốt, đem hết toàn bộ tài sản giao ầu tử nó đi.”

Một vạch hai vạch ba vạch... ta đầu đầy vạch đen, “Tỷ, ta không phải ngốc như vậy.” Không để bản thân mình chết đói vậy đâu.

“Phong Vân, đừng có giành với muội muội người.” Tỷ phu diện vô biểu tình gia nhập hàng ngũ khuyên nhủ. Sai rồi, không phải khuyên nhủ, mà là ra lệnh.

“Cha của đứa trẻ thật sự rất cần ta.” Ta cười như không cười nhìn Phong Vân, “Chàng nói, muốn nuôi ta. Bắt ta cả ngày cứ ngồi ngốc ở nhà, chuyện gì cũng không cần làm hết.”

“Đúng vậy.” Phong Vân gật đầu.

Một câu nói của Phong Vân ngược lại khiến Thanh Nhã trừng to mắt, “Chết xa ra một chút. Phong Vân công tử người tùy tiện về một bức tranh liền không sợ đói chết, nhưng nhìn muội muội người đi, ngốc triệt để. Ngoại trừ giết người, muội muội người còn sở trường nào khác đâu.”

Ta bĩu môi, bướng bỉnh chỉ vào Phong Vân, “Đại ca nuôi muội mà.”

“Vào trong rồi nói.” Thanh Nhã kéo tay ta bước vào trong nhà, “Dựa vào cặp mắt của đại ca muội, không biết sẽ tìm tới loại nữ nhân như thế nào. Nếu nó tìm về một tẩu tử độc ác, ngược đãi muội thì tính sao bây giờ? Cho nên, đại quyền chương quản kinh tế là vô cùng cần thiết.” Ta sẽ không có tẩu tử, bởi vì... đại ca là của ta mà.

“Mẹ, con xin thề là sẽ không bạc đãi Tử Lung.” Ngữ khí mặc dù có chút đùa cợt, nhưng ta biết Phong Vân đang nói thật.

“Chết xa ra một chút, cưới loại nữ nhân như Khang Minh Nguyệt, sớm muộn gì cũng bức Tử Lung chết đói thôi.” Thanh Nhã quay đầu trừng mắt với Phong Vân một cái, “Đừng nói mẹ người không nói trước với người, nếu người dám vì muội muội ta bị bỏ mà coi thường nó, ức hiếp nó, ta sẽ làm thịt người ném xuống sông nuôi cá.”

Mộ Dung Phong Vân vẻ mặt nịnh hót, “Không dám không dám. Nếu là con trai thì gọi Mộ Dung Tuấn, là con gái thì gọi Mộ Dung Dao, hai vị thấy thế nào.”

“Được.” Hiếm khi tỷ phu trầm mặc ít nói lại chịu khai kim khẩu, “Bất luận là Mộ Dung Tuấn hay là Mộ Dung Dao, đều là con cháu Mộ Dung gia ta.” Đương nhiên là của Mộ Dung gia rồi.

“Ai dám khi dễ muội muội ta và đứa trẻ, giết không tha.” Thanh Nhã diện mạo cực kỳ dữ tợn, động tác cắt cổ phi thường hung ác, người thấy giật mình, “Nếu như lão bà người dám khi dễ muội muội ta, ta cũng ném đi nuôi cá.”

“Ta thấy tỷ cảnh cáo hơi dư thừa rồi, đại ca sẽ chăm sóc tốt cho ta mà.” Cha của đứa nhỏ, đương nhiên sẽ chăm sóc ta.

“Lúc ta mang thai, tỷ phu muội một bước không rời ở bên cạnh chăm sóc ta, còn cha đứa nhỏ này đâu?” Thanh Nhã cắn cắn dục dục đỡ ta bước lên bậc tam cấp, “Coi chừng giẫm phải vấy đó.”

Ta liếc mắt nhìn Thanh Nhã một cái, tức cười nói, “Có mẹ chồng chăm sóc cũng đủ rồi.”

“Mẹ chồng ta đã chết lâu rồi, ta không có được phần phúc đó.” Thanh Nhã suy tư nói, “Nếu lão bà của Phong Vân mang thai, ta đương nhiên cũng sẽ chăm sóc nàng.”

Kỳ thực ta chính là con dâu của tỷ đây.

“Tỷ, ta vẫn luôn phái người thăm dò tin tức của Tử Ly. Từ lúc Tử Ly rời khỏi kinh thành, ra quan ngoại. Ba tháng sau, thái tử tìm được Tử Ly. Bây giờ, hai người họ nhà tranh nông trại. Sống cuộc sống như mây trời ung dung, lam thiên bách thủy ở nơi tái ngoại.” Tử Ly nghĩ rằng không ai có thể tìm được hành tung của mình, kỳ thực ta lâu nay vẫn biết. Chỉ là, ta không muốn quấy rầy người khác thôi.

Thanh Nhã tùy tiện mở miệng, “Tử Ly tự có suy nghĩ của mình, ta không can thiệp. Nếu như nó vẫn còn nhớ đến người mẹ này, thỉnh thoảng có thể về thăm.”

“Vô Lệ và Linh Linh, muội đã làm chủ gả đi cả rồi. Vô Lệ gả cho Lăng Sở Nam, Linh Linh gả cho Hoàng Phủ Viêm.” Tuy rằng Thanh Nhã đã biết, nhưng ta thấy bản thân cần phải tự nói thì tốt hơn.

“Ta nói rồi, cái gì của ta cũng là của muội. Chỉ cần muội cho rằng đúng, nhất quyết muốn làm thì làm, không cần phải nói với ta.” Đi tới phòng khách, Thanh Nhã đỡ ta ngồi xuống.

Ta đột nhiên túm lấy tay áo Thanh Nhã, “Tỷ, nếu như ta nói muốn đem tập đoàn Lục thị giao cho Tử Ly, tỷ thấy thế nào?”

Thanh Nhã mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh ta, “Nha đầu Tử Ly thích dùng thủ đoạn, Hạo nhi cũng vậy. Giống như ta và tỷ phu muội, không màng thiên hạ là vì tình yêu thiên hạ vô song, chứ không phải là không tham tài phú quyền lợi.”

“Tỷ, ta biết tỷ đối xử tốt với ta. Có điều, muội không thể muốn tập đoàn Lục thị, Phong Vân cũng không thể.” Đó là tâm huyết cả đời của Thanh Nhã, chỉ có Tử Ly mới có tư cách kế thừa.

Thanh Nhã căn dặn người hầu mang trà lên, thản nhiên nói, “Nếu như muội muốn bỏ đi theo nam nhân đó, ta không cản. Nhưng nếu hai người muốn ở lại, thế giới thương nghiệp của ta giao cho hai người.” Thanh Nhã à, sao tỷ đối với ta tốt như vậy chứ?

Một cảm giác chua xót nẩy lên trong lòng, ta cắn môi không để nước mắt tuôn xuống, “Tỷ, mấy ngày nữa đi tìm Tử Ly về đi.” Tập đoàn Lục thị, nên để Tử Ly thừa kế mới đúng.

Thanh Nhã rũ mi, “Ừ. Có điều, không nên miễn cưỡng. Nếu Tử Ly không chịu, chỉ đành để lại cho đứa con của muội thôi.”

“Cha nó sẽ cho nó mà.” Sản nghiệp của Phong Vân mặc dù không thể so sánh với tập đoàn Lục thị, nhưng cũng rất có tiềm năng phát triển.

“Vậy cũng được. 50% cổ phần của tập đoàn Lục thị uội làm của hồi môn.” Cái... của hồi môn này không cần nhiều vậy chứ?

Ta vừa định từ chối, chợt nghe tiếng của tỷ phu vang lên, “Thanh Nhã, Phong Vân hỏi ta khi mang thai tám tháng thì có thể ** không. Ta không biết, nên mới hỏi nàng.” Hai cái tên cha con hữu danh vô thực này bây giờ lại giống như anh em cột chèo đứng phía sau lúp lúp ló ló, đi thương lượng cái vấn đề này?

Mặt ta phút chốc đỏ bừng như quả táo, nam nhân đó thật sự háo sắc quá nha. (3 tháng đầu không được, 3 tháng cuối không đc, 2 anh chị kiểm chế chút giùm em =)))

Thanh Nhã ngẩng đầu, liền thấy Mộ Dung Phong Vân xấu hổ ung dung bước đến, lập tức mở miệng mắng ngay, “Con bà nó, nam nhân quả nhiên đều háo sắc. Người ta mang thai tám tháng rồi còn muốn **, thẳng thắn đi ** là được. Năm xưa khi ta còn mang thai Tử Ly, Mộ Dung Quyết vương bắt dẫn kia ** đại phát, tám tháng còn ép ta với hắn làm. Không hổ danh là cha con, có cùng bản chất. Nữ nhân nào bất hạnh trở thành người của người vậy, hai mắt bị mù không biết đường chọn lão công hay sao? Hôm nào đưa đến nhà cho ta xem thử, mẹ nó, người ta đã mang thai tám tháng rồi, người lại không chịu trách nhiệm, nam nhân các người quả nhiên đều cùng một giuộc mà. Người yên tâm, bất luận là ai, chỉ cần là nữ tử tốt ta liền tiếp nhận. Cho dù có là dân chài hay khát cái, nữ tử phong trần, ta đều đối xử thật tốt. Còn nữa, ta cảnh cáo người. Nếu người ta đã có mang rồi, người làm ơn bỏ cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt giùm ta. Nếu như để ta biết người còn ở ngoài lầu lộng, ta đánh gãy chân người.”

Phong Vân bị mắng đến tối mặt, “Đã biết.”

“Biết cái rắm gì, người tốt nhất đưa người ta về nhà cho ta, để ta còn giúp lão bà người dưỡng thai, Dù sao ta cũng phải chăm sóc tiểu di của người, nhân tiện chăm sóc thêm một người.” Thanh Nhã bây giờ nổi điên

cũng không kém ngày xưa mấy.

“Ai da.” Ta nhin không được rên rĩ.

“Sao rồi?” Ba người sáu con mắt lập tức nhìn chăm chăm ta, Thanh Nhã khấn trương, “Đau bụng à?”

Ta lắc đầu, vươn tay dấm dấm lưng, “Xương sống lưng đau một chút.”

“Để ta đỡ Tử Lung về phòng.” Mộ Dung Phong Vân tiến tới đỡ ta trước Thanh Nhã.

Thanh Nhã hài lòng gật gật đầu, “Vây mới đúng chứ.”

Dựa vào người Phong Vân, ta giận dỗi bĩu môi, “Tỷ, đại ca bị tỷ mắng đến chịu hư ta luôn rồi, tỷ đừng mắng đại ca nữa.” Phong Vân thật là đáng thương, lúc nào cũng bị lão tỷ ta oanh tạc như vậy.

“Hừ hừ hừ, không nói nữa, về phòng đi.”

Thanh Nhã và Phong Vân mỗi người dìu một bên, cẩn cẩn dục dục đỡ lấy ta, ta cảm thấy mình như thành tàn phế rồi.

Dạo gần đây luôn ở Phong Vân các, sớm đã thành thói quen rồi. Thế nên, hần trực tiếp đỡ ta đi vào.

“Tới đây làm gì?” Thanh Nhã hỏi.

Ta trả lời hết sức đương nhiên, “Nghỉ ngơi chứ gì.”

“Nghỉ ngơi?” Thanh Nhã hồ nghi nheo mắt lại, “Đây là địa bàn của đại ca muội mà.”

“Thì đúng, ta gần đây vẫn luôn ngủ với đại ca mà.” Quan hệ của hai chúng ta chẳng khác nào phu thê.

“Hả...” Thanh Nhã thét chói tai, “Hai người ngủ chung một chỗ? Trong lúc đó có tắm chung không, có mặc quần áo không.”

“Có mặc quần áo.” Không có tắm chung.

“Vây thì tốt. Phong Vân từng học qua y thuật, dạo này có thể chăm sóc muội là tốt rồi.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy. Dạo này Phong Vân ngoan lắm, không có khơi khơi thoát y phục của ta. Trước khi ta mang thai, đêm nào hần cũng bám lấy ta cả, không đêm nào để ta được yên.” Hắc hắc, cho tỷ một cái kinh hỉ thật lớn.

“Hả...” Thanh Nhã lần thứ hai thét chói tai, sau đó tiếp tục ngắt nghỉ.

Tỷ phu lần này đã có kinh nghiệm, vô cùng chuẩn xác tiếp được tỷ tỷ.

Làm thêm một màn giống hệt ban nãy, Thanh Nhã nhanh chóng tỉnh lại ngay.

Sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên tỷ tỷ làm chính là dè Phong Vân xuống đất hành hung, “Tiểu tử chết bầm, ngươi dám cướp muội muội của ta, cướp muội muội ta, ta đập chết ngươi...”

Thân thể ta nặng nề, căn bản không thể ngăn cản Thanh Nhã được, “Tỷ, đừng đánh nữa mà.” Đánh chết lão công ta ta sẽ thành quả phụ.

“Tiểu tử chết bầm, ngay cả muội muội cũng không buông tha, ngươi có còn là người nữa hay không?” Thanh Nhã hoàn toàn không ngó ngàng gì đến ta, tiếp tục giở thói côn đồ đập tên nam nhân đáng thương đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Mẹ, con là Lung nhi thật lòng yêu nhau mà.” Tội cho nam nhân đang đáng thương kháng nghị.

“Ai cần biết ngươi có yêu hay không? Cướp muội muội ta chính là tử tội.” Ặc... Lão tỷ ta thật sự vô lý vậy sao.

“Thanh Nhã, đừng đánh nữa mà. Tử Lung biến thành con dâu, nàng có thể chăm sóc Tử Lung thật tốt.” Tỷ phu rất ít khi mở miệng vàng, có điều, miễn nói câu nào là đúng trọng tâm câu đó.

“Đúng vậy, sau này không cần xa nhau nữa, bởi vì ta gả cho con trai tỷ mà.” Chúng ta đã có thể vĩnh viễn sống chung với nhau.

Thanh Nhã hừ lạnh, đá thêm một cước, “Không truy cứu chuyện người cướp muối muối ta nữa, có điều người phải thề, suốt đời suốt kiếp đối xử tốt với muối muối ta. Nếu như người dám làm chuyện có lỗi với Tử Lung, người sẽ chết không được tử tế, thiên lôi đánh chết, vạn tiễn xuyên tim, bầm thây vạn đoạn, xương cốt thành tro, mười tám đời tổ tông chết không được yên bình.” Thề cái này không phải quá độc rồi chứ.

Ta lập tức hí kích hóa chấn trước mặt Phong Vân, dùng cảm giằng co với Thanh Nhã, “Không cần thề, ta tin đại ca yêu ta mà.”

“Con trai ta ta là người rõ nhất, thằng nhỏ chết tiết này phong lưu thành tính, không phải hạng người tốt đẹp gì.” Mộ Dung phu nhân đem lão công mình đưa tới trước mặt ta, “Nhìn tỷ phu muối đi, trước khi gặp ta một nữ nhân cũng không có.”

“Mẹ, con là xử nam mà.” Phong Vân đáng thương đứng dậy.

Ta hai tay chống hông, tàn bạo trợn mắt, “Kỹ thuật tốt như vậy, còn dám tự xưng mình là xử nam.”

“Kỹ thuật của ta tốt là để lấy lòng nàng mà, để nàng cả đời cũng không rời khỏi ta. Vì lấy lòng nàng, ta và Mộ Dung phải ở Thiên Hương lâu nhìn trộm nửa tháng đó.” Ai đó hai mắt đã thành gấu mèo, còn đứng lên đông dặc nói to như vậy.

Thanh Nhã một cước đá qua, “Mẹ nó, dám đến địa bàn của lão tử nhìn trộm, không muốn sống nữa mà. Nhìn trộm cũng không sao, nhưng ** muối muối ta chính là tử tội.”

“Tỷ tỷ, đừng đánh nữa mà, ta thực sự rất yêu đại ca, đại ca cũng rất yêu ta.” Trước đây xem phim từng thấy tình cảnh này rất nhiều, lúc đó chỉ thấy buồn cười. Đến khi tự mình trải qua... lại thấy buồn cười hơn.

Bởi vì... nam diễn viên chính là nhi tử của nữ phản diện, nữ diễn viên chính lại là muối muối kiêm tiểu đi của nam diễn viên.

“Người mẹ nó nếu mà dám ăn vụng, lão nương thiên người.” Thanh Nhã thở phì phì xoay người, “Ta mặc kệ các người.”

Ta và Phong Vân hai mắt nhìn nhau, cười, ta làm nũng dựa sát vào người Phong Vân, “Đại ca, muối muối yêu đại ca.”

“Muội muối, đại ca cũng yêu muội.” Phong Vân mãn nguyện ôm lấy ta, “Yêu đến sâu thẳm tâm hồn.”

(TN: Đoạn cuối bạn đối xứng hô một chút cho nó “chuẩn loạn luân” =)). Đạo này bị đứt dây thần kinh BT rồi =)))

Thanh Nhã quay đầu lại giả vờ nôn khan, “Muốn ới.”

(1) Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều: đại ý chính là: Ẩn cư sơn lâm nơi núi rừng hoang dã chỉ là “ẩn hình thức”, bởi những người muốn ẩn cư, muốn đạt được sự bình yên thanh thản, trái lại luôn bị chuyện đời, người đời quấy rối. Thế nên, chỉ có ẩn cư trong chính đời thường mới khiến tâm hồn thực sự bình yên. Tức là, những người muốn quy ẩn sơn lâm, sống nơi đào viên thế ngoại chỉ là tiểu ẩn. Người chân chính có năng lực sống trong thành thị, phố phường, ở nơi ngọa hổ tàng long cũng chỉ mới là trung ẩn. Chỉ có người sống trong cuộc đời chân chính, mặc dù bị vây hãm trong nhân gian thế sự, nhưng có thể vờ như không thấy, không màng thế sự, mới là ẩn cư chân chính.

77. Q.2 - Chương 21: Loạn Luân Rất Thịnh Hành

Quan hệ giữa ta và Phong Vân rất nhanh đã được chấp nhận, lấy thân phận tỷ tỷ kiêm bà bà (mẹ chồng), Thanh Nhã gần như không rời ta nửa bước, rất sợ lỡ như ta xảy ra chuyện gì. Đi theo từ sáng đến chiều, ngay cả ngủ cũng theo. Mà theo cách Thanh Nhã nói thì là: Đề phòng Phong Vân đến ** ta.

Thanh Nhã mỗi ngày đều chăm sóc ta rất kỹ lưỡng, khó tránh khỏi chuyện đem hết mọi thức ăn trên đời nhét hết vào bụng ta. Đồ bổ được thiện, điểm tâm quà vặt, những gì ăn được đều bày một đồng trước mặt. Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, ta đã muốn tăng lên ba ký. Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, ta sớm muộn cũng biến thành một bà mập tròn vo như trái bóng.

Trong nửa tháng này, tỷ phu đã từ quan, gia nhập vào đội ngũ thất nghiệp. Cả nhà chúng ta ai cũng thất nghiệp, ngồi lì ở nhà làm mề trùng. Ngoại trừ con mề trùng tên Phong Vân thỉnh thoảng có đến hiệu sách Bát Quái xem xét, ba con còn lại ngoại trừ ăn ngủ ra thì chẳng có việc gì làm.

Buổi trưa hôm đó, một nhà bốn người chúng ta cùng kéo nhau đi ăn, vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Ta từng muốn một bát canh trong bát, “Tỷ, có xem báo tháng này chưa?” Trời ạ, muốn ăn hay không cũng phải ăn? Thanh Nhã và Phong Vân mỗi ngày đều giống như đánh trận, liên tiếp đem thuốc bổ được thiện nhét vào bụng ta, bây giờ mà nghe tới mùi thuốc bắc thôi thì đã muốn ói ra rồi.

Thanh Nhã ngừng ăn một lát, “Xem rồi.”

“Vậy phải làm sao?” Nhìn thấy Lăng Sương trở thành kẻ địch của toàn võ lâm, suốt ngày bị truy sát, ta cũng khó chịu lắm.

Thanh Nhã bực mình hừ một tiếng, “Nếu như ta đoán không nhầm, những gió tanh mưa máu trên giang hồ gần đây, đều do cùng một người tác quái tác quái. Lịch sử một chút thì nói, có người ý đồ độc bá võ lâm, thẳng thắn hơn, thì là đám người ăn no rồi việc đó muốn đánh nhau chọn ra một tên lưu manh cầm đầu.” Hình dung chuẩn lắm.

“Nam Cung gia tốt xấu gì cũng còn nam cung tam thiếu, Lâm gia ngay cả cận cũng không còn thừa lại.” Võ lâm lưỡng đại thế gia ngang nhiên bị tiêu diệt, hung thủ thật sự là kiêu ngạo **.

Thanh Nhã trợn trắng mắt, “Còn thừa được Lăng Sương mà.”

“Ngạo Kiếm sơn trang bị diệt, cũng không chứng minh rằng họ đã chết. Dựa vào võ công của Chấn Bắc và Túy Nguyệt, muốn giết bọn họ không phải dễ dàng.” Tỷ phu nói cũng rất có lý. Ba người nhà Lâm gia đều là cao thủ nhất lưu, nô bộc trong nhà đều biết võ công cả, muốn giết sạch toàn gia, đâu có dễ dàng như vậy.

“Cho dù là vậy, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?” May mà ta không có dính dáng đến ân oán trên giang hồ.

“Ăn canh đi.” Đôi mắt Thanh Nhã giống như phát ra tia X quang, “Đừng hòng giở trò.”

“Ồ.” Ta bất đắc dĩ cúi đầu, uống từng chút một.

“Chúng ta nên đem tin tức bang chủ Cái Bang Lăng Sương là tiểu thư Lâm gia Bích Ảnh nói cho Bạch huynh và Đại Nhi biết.” Mộ Dung Phong Vân nói câu này hiển nhiên là nói với ta.

“Cũng được.” Để cho lão Bạch khỏi phải hồ đồ không hiểu, chạy khắp thế giới tìm Lăng Sương báo thù diệt môn.

Tỷ phu vẫn diện vô biểu tình, “Hai người quen biết Vô Trần?” Ai, tỷ phu ta có phải nặn ra từ thạch cao không vậy? Tại sao cái mặt lúc nào cũng không chút cảm xúc thế này?

Hai phu phụ trên danh nghĩa huynh muội rất ăn ý gật đầu, “Rất quen.”

“Chờ ngày muội hết ở cũ, ta và tỷ phu muội sẽ du ngoạn giang hồ, sẵn tiện tìm kiếm Lăng Sương luôn.”

“Tỷ, chờ ta hết ở cũ, Lăng Sương không chừng đã chết mất rồi. Ngạo Kiếm sơn trang diệt môn, Cái Bang nội loạn, Lăng Sương trở thành kẻ thù của cả võ lâm. Hơn nữa, Lăng Sương lại có trong tay Băng Phách kiếm, một trong bốn món bảo vật giang hồ, bất luận là vì tiền bạc, danh vọng, hay là soán ngôi, ai mà chẳng muốn giết Lăng Sương chứ.” Ta cũng phải nhờ xem báo mới biết, Băng Phách kiếm chính là một trong bốn món bảo vật giang hồ.

“Tên Âu Dương kia cũng thật là, khơi khơi đi đúc cái gì Băng Phách kiếm, hại muội muội ta bị truy sát thế này.” Thanh Nhã dùng ánh mắt trách cứ nhìn Mộ Dung Quyết, “Còn chàng nữa, đi xin hắc bảo kiếm thì thôi, còn cố ý để hắc thể hai chúng ta trên giường. Nếu như năm đó hắc không bỏ đi, bây giờ có thể bảo hắc đi tìm rồi hủy diệt bốn món bảo vật loạn thất bát nhao kia rồi.”

Tỷ phu có chút méo mặt, “Đối với tình địch, thủ đoạn phải thật độc ác.” Cuối cùng cũng có biểu cảm rồi.

Ta nghe xong cảm thấy sưng sốt, “Thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư Âu Dương với tỷ tỷ có cái gì gì với nhau á?” Không hổ danh là chiến thần tướng quân, người ái mộ toàn là thiên hạ đệ nhất.

“Âu Dương rất yêu ta.” Nói rất hiển nhiên, Thanh Nhã đắc ý cực kỳ.

“Hết Âu Dương rồi đến Hoàng Phủ Thành, nam nhân ái một nàng quả thật không ít.” Ngữ khí của tỷ phu sao lại chua thế này?

“Cả tôn tử cũng đã có rồi, chàng còn tính toán chuyện cũ với ta làm gì nữa?” Chuyện đã qua ba mươi năm, tỷ phu vẫn còn nhớ rất rõ, hủ giấm này đủ chua.

Ta nghịch ngợm chớp chớp mắt, “Cha, con đã gả cho người khác, con trai cha cũng không ghét bỏ con, cha còn nhớ hận xưa làm gì.” Ta lén lút cầm chén canh lên, từ từ đổ xuống bàn.

Tỷ phu sưng sốt một chút, thản nhiên nói, “Thanh Nhã, tối nay chúng ta đến hoàng lăng thăm Hoàng Phủ huynh đi.”

“Ta còn nhớ Hoàng Phủ Thành rất thích ăn món ăn ta nấu, làm vài món, chúng ta đến uống với hân vài chén.” Uống rượu với người chết? Chỉ có Thanh Nhã mới nghĩ ra.

“Hai vị cứ từ từ thương lượng, ta và Phong Vân về trước đây.” Vội vã đặt chén canh thuốc xuống, ta cấp tốc bỏ chạy.

Ý đồ đồ tẩu của ta bất quá không qua được ánh mắt như tia X quang của Thanh Nhã, đôi mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào ta, “Ăn sạch sẽ.”

Ta lắc đầu, cầm nín, “Không muốn ăn.”

Thanh Nhã chuyển sang nhìn Phong Vân, “Nhi tử, vợ người giao cho người đó.”

“Lung nhi, chúng ta về.” Phong Vân thẳng thắn không thêm nhìn tới Thanh Nhã, “Không muốn ăn canh ta làm món khác cho nàng, bây giờ về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Thanh Nhã đập bàn đứng lên, “Mẹ kiếp, cái này người cũng muốn cướp của ta à? Chẳng lẽ ăn món người làm đứa trẻ sẽ thông minh hơn chắc? Muốn về hả? Không có cửa đó đâu. Trước khi đứa trẻ con chưa đầy tháng, muối muội ta là của ta.”

“Mẹ, Lung nhi là lão bà của con mà.” Nam nhân nào đó bắt đầu chống đối lại mẹ mình.

“Muội muội ta cả đời là của người, các người có thể sống bên nhau tới mấy chục năm, ta và Tử Lung lại không còn bao lâu nữa. Gửi muối muội ta cho ta vài ngày người sẽ chết hay sao? Thằng con bất hiếu.” Thanh Nhã vung tay lên, chắc chắn mười phần nói, “Hôm nay Tử Lung theo ta đi gặp đông thái hậu.”

Không để cho Mộ Dung Phong Vân có cơ hội phản bác, ta lập tức nhận lời, “Được, hai chúng ta đi.” Ta biết, Thanh Nhã không phải là muốn giành người với Phong vân, chỉ là muốn ở bên cạnh ta nhiều một chút, chăm sóc ta đang hoạn. Ý tốt của Thanh Nhã, ta không thể vờ như không biết.

Thanh Nhã tập trung suy nghĩ một hồi, “Lâu rồi ta không được gặp tỷ tỷ, lúc sắp đi mang theo bốn món của Thái Bạch lâu mà tỷ ấy thích ăn nhất.”

Thanh Nhã vừa nhắc đến tỷ tỷ, ta cũng chợt nhớ ra trong cung mình vẫn còn một muối muội, “Đại ca, hay là tặng con gấu bông đó cho Lam Nhi đi.” Gần đây nữ nhân mang thai rất nhiều, nhưng Lam Nhi mới là người đáng thương nhất, tặng con gấu làm bạn với nàng.

Ta lên tiếng rồi, Phong Vân đương nhiên cũng không có ý kiến. Thế nên, cơm nước vừa xong, ta và Thanh Nhã lập tức ngồi nhuyến kiệu vào cung, trong tay ta còn ôm theo một con gấu bông mềm mại khả ái vô cùng.

Kiệu vừa hạ xuống, Thanh Nhã cẩn cẩn dục dục đỡ ta đi vào.

Trong ngự hoa viên cảnh xuân tươi đẹp, oanh bay bướm múa. Trên cầu cong và hành lang gấp khúc, người đi kẻ lại.

Nhìn thấy cảnh tượng phú quý này, ta không khỏi cảm thán, “Đêm hôm đó, ba đạo nhân mã hỏa lực ác chiến, tử thương vô số. Ra khỏi cửa cung, giày ta cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.”

Thanh Nhã hầu như đã sớm quen, “Đằng sau cảnh thiên hạ thái bình, không biết đã chôn cất bao nhiêu hài cốt. Dưới hoàng cung này cũng vậy, hài cốt chất chồng.”

“Đúng vậy, hài cốt chất chồng.” Ta cười khổ, “Chúng ta đều bị ông trời già kia đùa giỡn, ba đạo nhân mã sống mái với nhau, thái tử thắng, vậy mà người được thiên hạ lại là tam gia.” Cũng có thể do số mệnh đã định sẵn rồi.

“Tam gia thích hợp làm hoàng đế hơn, chỉ cần hấn không làm hại tới Mộ Dung gia, ta ủng hộ hấn.” Thanh Nhã trong lời ẩn ý. Nếu hấn muốn làm hại tới Mộ Dung gia, Thanh Nhã tuyệt đối sẽ không để hấn sống yên ổn.

“Tỷ phu từ quan, Mộ Dung gia chúng ta rốt cuộc cũng đã bỏ quyền thế chọn phú quý, hôm nay thiên hạ vừa mới yên bình, Mộ Dung gia lại càng phải khổ sở lập công, hấn tuyệt đối không dám làm gì.” Ngoài mặt thì không dám, sau lưng thì không biết thế nào. Dựa vào sự đề tiện quý quyết của hấn, chuyện gì cũng có thể làm.

“Tỷ phu muội trao trả binh quyền, hoàng thượng cầu còn không được.” Tỷ phu từ quan, quyền lực thật sự đã nằm gọn trong lòng bàn tay hấn.

“Ta đi gặp thái hậu, muội muốn đi gặp công chúa?” Đối với mấy sự việc này, Thanh Nhã rất không muốn nhắc tới.

“Ta cũng đi gặp thái hậu, có điều là đi gặp Tây thái hậu.” Lệ quý phi đối xử với ta phi thường tốt, ta cũng nên đi gặp người.

“Được, đi gặp đông thái hậu trước rồi gặp tây thái hậu sau. Muội vẫn chưa gặp qua tây thái hậu chứ gì? Ta dẫn muội đi.” Thanh Nhã nhét con gấu bông trở lại tay ta.

“Ta và đông thái hậu thật sự không có gì để nói, huống chi tỷ muội hai người ôn lại chuyện xưa, ta đi chẳng khác nào phá vỡ bầu không khí.” Đi gặp Lam Nhi với tây thái hậu xem ra thực tế hơn.

Thanh Nhã gật đầu, “Được, lát nữa ta đến chỗ tây thái hậu đón muội, cẩn thận một chút.”

“Được.” Ta ôm con gấu bông, chia tay với Thanh Nhã.

Nhân yêu tam gia tuy rằng đề tiện, nhưng làm nam nhân và đế vương, cũng coi như thành công. Hấn đăng cơ nửa năm, chưa hề tuyển tú, hậu cung cũng không có phi tần nào. Theo lời hấn nói, thiên hạ vừa mới yên bình, tiên hoàng hài cốt chưa lạnh, không thích hợp tuyển tú. Hấn mà biết tiên hoàng hài cốt chưa lạnh, nếu như hấn có hiếu như vậy, cũng sẽ không ngay lúc lão cha hấn còn chưa nhập thổ mà bức vua thoái vị. Ta vẫn nghi ngờ vì sao hấn không chịu cưới lão bà, ta càng cầu huyết cho rằng hấn có vấn đề về giới tính. Dựa vào diện mạo của hấn, rất có tiềm chất của tuyệt thế tiểu thụ.

Bởi vì hấn không có phi tần, hậu cung rộng lớn thế này chỉ có đông tây thái hậu và một vị công chúa.

Hoàng cung ta đã tới lui vài lần, tầm cung của Lam Nhi ta đương nhiên biết. Không cần hỏi đường, ta trực tiếp vào luôn.

Không chút trở ngại vào đến cung điện của Lam Nhi, cung nữ nói với ta Lam Nhi đang ở trong tẩm điện. Ta với Lam Nhi là ai với ai nào, quen đến không thể nào quen hơn. Không cần mấy nghi thức xã giao rườm rà, ta định xông thẳng vào tẩm cung. Tay còn chưa chạm được tới cánh cửa gỗ khắc hoa, ta đã bị chặn, “Xin phu nhân dừng bước.”

“Vị tỷ tỷ này, phiền tỷ vào thông báo một tiếng, Mộ Dung Tử Lung cầu kiến công chúa.” Ta nghĩ rằng bản thân mình rất nổi danh, là khí phụ nổi danh bị chống ruồng bỏ.

Cung nữ vẻ mặt áy náy, “Hoàng thượng đang ở trong đó, cấm dận bất cứ ai cũng không được vào.”

Kỳ quái, nhân yêu tam gia với Lam Nhi đang làm gì trong đó?

“Tỷ tỷ, phiền tỷ vào thông báo một tiếng giùm ta.” Nhân yêu chết, làm hoàng đế rồi bắt đầu sĩ diện.

“Xin tiểu thư thứ lỗi.” Cung nữ không chút nào muốn nhượng bộ.

Ta biết rất rõ là làm hạ nhân rất khổ, cũng không muốn làm khó dễ vị tỷ tỷ này, “Thỉnh tỷ tỷ nói với công chúa rằng ta có tới.”

Ta vừa định xoay người bỏ đi, đằng sau tấm cung bông vang lên tiếng mở cửa, “Tử Lung, nàng đến rồi?”

Ta cười tươi như hoa, “Tham kiến hoàng thượng.” Tuy rằng thân thể nặng nề, nhưng ta vẫn quỳ xuống theo quy củ.

Xưa không bằng nay, người ta hôm nay đã là vua một nước rồi.

“Đứng lên đi.” Hắc vội vàng đỡ lấy ta, “Chúng ta có cần khách sáo như vậy không?” Khi xưa đứng là không cần khách sáo, nhưng bây giờ thì rất cần khách sáo.

“Tạ ơn hoàng thượng ân điển.” Có thể được hắc tự mình đỡ ta, tam sinh hữu hạnh đó nha.

“Nàng tới tìm Lam Nhi? Vào trong đi. Ta còn có việc, không thể ở lại được.”

“Ừm.”

“Đây là cái gì vậy?” Hắc liếc nhìn con gấu bông trên tay ta.

“À, đây là vật ta muốn tặng cho Lam Nhi. Lam Nhi mang thai sáu tháng, một mình rất cô độc, muốn để nó làm bạn với Lam Nhi thôi mà.” Người cổ đại quả nhiên là người cổ đại, đến gấu bông mà cũng không biết.

“Nàng vào trong đi, ta còn có việc.” Làm hoàng đế quả nhiên có nhiều chuyện phải làm.

Được hoàng đế lão gia chính miệng cho phép, ta chống lưng đi vào.

Xông qua mấy cung điện, cuối cùng ta cũng thấy Lam Nhi đang ngồi trên giường, chậm rãi mặc quần áo.

“Lam Nhi, muội buồn ngủ ư?” Thiên thanh bạch nhật còn mặc cái gì? Là ta nhìn nhầm, chắc nàng là muốn **.

Hoàng Phủ Lam Nhi bắt đầu chú ý đến sự tồn tại của ta, ngẩng đầu nhìn ta, gượng cười nói, “Tỷ, tỷ tới à?”

Ta đi đến bên giường, tiện tay buông con gấu bông ra, “Ta đến thăm muội, có phải quấy rầy muội rồi không?”

“Không có.” Lam Nhi thông thả chỉnh sửa y phục, gượng cười nói.

Ta khôn phải bị mù, đương nhiên thấy trên mặt nàng đầy vẻ ưu thương, “Lam Nhi, muội không vui sao?”

“Đâu có.” Lam Nhi ôm lấy gấu bông, ngây thơ vô tội nói, “Tỷ tỷ, đẹp lắm, tặng uội hả?”

“Ừm.” Nhìn thấy vật áo nàng tản ra, ta vươn tay giúp nàng kéo lại.

Nàng vội vã buông con gấu ra, ôm ngực, “Để tự muội làm.”

“Lam Nhi, muội có ốm nghén không?” Lam Nhi dóc người nhỏ nhắn, khi mang thai nhất định còn khổ cực hơn ta.

“Có chứ.” Hoàng Phủ Lam Nhi cười ngọt ngào, “Nhưng mà bây giờ đỡ nhiều rồi.”

“Lam Nhi, mấy tháng rồi?”

Lam Nhi nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng căng tròn, trên mặt đầy vẻ hiền từ của người mẹ, “Bảy tháng.”

“Ta đã chín tháng rồi, không chừng vài ngày nữa sẽ sinh.” Theo ta phỏng đoán, cũng chừng mười ngày nữa. Chịu cực chịu khổ thêm mười ngày, con ta sẽ ra đời.

“Tỷ, hài tử của tỷ tên gì?” Lam Nhi đứng lên, chống lưng ngồi vào ghế.

Ta cũng chống lưng đứng dậy, “Con trai đặt tên Mộ Dung Tuấn, con gái đặt tên Mộ Dung Dao.” Ánh mắt vô tình lướt ngang chăn mền lộn xộn trên giường, hai mắt ta bỗng dưng mở lớn, trên giường là...

“Tỷ, qua đầu gối đi.” Lam Nhi ôm gấu bông chơi đùa.

Ta quay đầu, khiếp sợ nhìn chăm chăm tiểu bất điểm, “Lam Nhi, trên giường muội vừa có nam nhân ngủ đúng không?”

Lam Nhi đột nhiên luống cuống chân tay, hoang mang rối loạn muốn che giấu cái gì, “Không có... không có mà.”

“Không có.” Ta xốc chăn lên, chỉ vào cái gì đó trên giường, “Đây là cái gì?” Không chỉ ngủ qua, mà còn cùng nàng **. Tên nam nhân chết đó đúng là vô lương tâm quá mà, mang thai bảy tháng còn không chịu buông tha.

Nam nhân, khoan đã, nam nhân vừa rồi ở trong tấm cung hình như chỉ có một người.

“Cái gì?” Lam Nhi đáng yêu chớp chớp mắt, cứng đầu cứng cổ.

“Tên khoa học gọi là **.” Ngốc quá ngốc rồi, ngay cả đây là cái gì mà cũng không biết.

Lam Nhi cúi đầu, “Tỷ, tỷ có thể không nói ra ngoài được không?” Cũng không hẳn là ngốc hết thuốc chữa, còn biết ** là cái gì.

Ta vỗ vỗ trán, “Loạn luân thịnh hành quá.” Ta và Phong Vân, Vô Lệ và lão Lăng, Lam Nhi và nhân yêu... triệt để thực hành lý thuyết đất phù sa không chảy ruộng người.

“Tỷ biết rồi?” Tiểu bất điểm ngơ ngác, “Muội...”

Ta trợn trắng mắt, “Muội cái gì mà muội? Hắn dám làm mà không dám nhận sao?” Tên nam nhân chết này, cường gian muội muội mình đến nghiện luôn.

“Không được tiết lộ ra mà.” Tiểu bất điểm nhỏ giọng cầu xin/

“Ta dám nói sao?” Muốn ta đi nói thế nào? Đương kim hoàng thượng làm bụng muội muội mình lớn lên, còn không có việc gì làm đẻ muội muội lên giường? Đúng là chán sống.

Tiểu bất điểm nước mắt rơi xuống như mưa, hai bàn tay nhỏ bé đan vào một chỗ, “Làm sao bây giờ?” Tiếng khóc nức nở nhẹ nhàng vang lên, thê lương vô cùng.

Ta thở dài một tiếng, “Haiz, ta cũng không biết nữa.”

78. Q.2 - Chương 22: Nhân Yêu Chết Tiệt Lấy Oán Trả Ôn

Sau khi báỉ phỏng cổ nhân, tỷ tỷ tỷ phụ lần thứ hai rời khỏi kinh thành. Nhưng chuyến đi này không giống mấy lần trước ở chỗ, lần này không phải đi du sơn ngoạn thủy, mà là để tìm kiếm Lăng Sương. Chuyện của Lăng Sương đã nháo đến sôi sục sục, cả giang hồ đều đang truy sát nàng, chúng ta cho dù muốn khoan tay đứng nhìn cũng không thể được.

Sau khi xử lý mọi chuyện trong nhà thỏa đáng, ta cũng sắp sinh rồi. Nếu như ta tính toán không nhầm, năm ngày sau sẽ đến ngày sinh.

Tuy rằng sắp sinh, nhưng ta vẫn nhớ tới Lam Nhi như trước. Mang theo một cái bụng phình phình, ta được Phong Vân dìu đỡ tiến cung. Phong Vân muốn đi theo ta, ta cũng hết cách. Đi thì đi, dù sao cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau mà.

Lam Nhi dù sao cũng là công chúa, không tiện gặp mặt một nam tử xa lạ. Phong Vân không thể cùng ta tiến vào, đành phải đến chỗ đông thái hậu báỉ phỏng. Tính theo bối phận, đông thái hậu cũng coi như là mẹ của Phong Vân, Phong Vân đi gặp đông thái hậu, âu cũng là lẽ đương nhiên.

Lần trước đã từng báỉ phỏng công chúa, lần này ta thuận lợi tiến vào Vân Tước cung.

Điều khiến ta không thể ngờ nhất là, sẽ gặp hắn ở ngay trước cửa.

Nhìn thấy hoàng thượng, phụ nữ mang thai cũng phải quỳ, vì ta đang mang thai, quỳ xuống hành lễ cũng run lấy bầy, “Tham kiến hoàng thượng.” Những ngày cùng hần rảo bước đi dạo ngự hoa viên, nói chuyện trên trời dưới đất, vô câu vô thúc đã không thể nào trở lại nữa rồi.

“Mộ Dung cô nương, mời đứng lên.” Hoàng Phủ Thanh rất khách khí đỡ lấy ta, “Không cần khách khí.”

Ta hơi mỉm cười, “Tạ hoàng thượng ân điển.” Người ta dù sao cũng là hoàng thượng, lẽ nào ta lại không nể mặt hần.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh dừng lại trên bụng của ta, “Sắp sinh rồi à?”

“Phải.” Đại khái cũng chừng vài ba ngày nữa thôi.

Hần khoát khoát tay, lệnh cho hai bên lui xuống, đưa tay đỡ lấy ta, “Nếu đã sắp sinh rồi, còn tiến cung làm gì nữa.” Có thể được đường kim thiên tử nâng đỡ, mặt mũi Mộ Dung Tử Lung ta thật sự là ** lớn.

Ta đẩy tay hần ra, “Dân nữ không gánh vác nổi.” Thái độ của ta hợp lý nhưng xa cách.

“Tử Lung, nàng và trẫm... và ta là tâm đầu ý hợp chi giao, còn câu nệ những thứ lễ tiết này làm gì?” Hoàng Phủ Thanh lần thứ hai đỡ lấy ta.

Ta buông mắt, “Hoàng thượng, ngài giờ đã là vua của một nước. Tử Lung chỉ là dân nữ tầm thường, làm sao dám phiền tôn giá của hoàng thượng.” Mộ Dung gia ta đã không quyền không thế, hạ mình một chút thì tốt hơn.

Hoàng Phủ Thanh thở dài một hơi, cười khổ, “Tử Lung, hài tử đã đặt tên chưa?”

“Con gái thì gọi Mộ Dung Dao, con trai thì gọi Mộ Dung Tuấn.” Nhà ta thì đã đặt tên rồi, còn nhà hần?

Đứa trẻ trong bụng đột nhiên đá ta một cái, ta chịu không được đau đớn kêu lên một tiếng, “Ui da.”

Hoàng Phủ Thanh đỡ ta, hất cằm chỉ chỉ vào ngôi đình đằng xa, “Chúng ta đến bên kia ngồi đi.”

“Hoàng thượng, thật vinh hạnh cho dân nữ quá rồi.” Trước nay chưa từng nghĩ tới, Mộ Dung Tử Lung ta lại có thể được nhất quốc chi quân diu đỡ thế này.

Hần đỡ ta ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn con diều giấy đang bay trên trời, cười nói, “Tử Lung, những ngày nâng cóc nói cười, đã không thể nào trở lại.” Đúng là đẹp thật, thật nhớ những ngày hần cải trang thành Thanh Nhi quá.

“Ta cũng không còn là thiếu nữ vô tri ngày đó, ngài cũng không còn là giai nhân khuynh thành ngày đó. Những ngày tháng năm xưa, chỉ có thể ghi tạc trong lòng.” Ta nói câu này rất thật, thời gian không thể quay lại được mà.

“Tử Lung, ta vẫn còn rất nhớ những ngày ấy.” Nhìn sâu vào mắt hần, ta thấy được cái gọi là hoài niệm.

“Hoàng thượng, ngài bây giờ đã quân lâm thiên hạ, toàn bộ Thừa Thiên vương triều này, đều đã là của ngài rồi.” Những câu này nghe qua thì giống như a dua nịnh hót, nhưng cũng có một loại châm biếm sâu cay khác nữa.

“Ta bắt đầu hâm mộ hoàng huynh và Tử Ly.” Gió nhẹ thảng tư mơn man thổi qua, khiến người ta thần thanh khí sảng.

“Hoàng thượng, thắng làm vua thua làm giặc. Ngài là vương giả, hâm mộ họ làm gì.” Mộ Dung Tử Lung ta từ khi nào lại biết nói những lời trái lương tâm vậy nhỉ? Trong lòng ta hung hăng khinh bỉ chính mình.

“Tử Lung.” Hần đột ngột quay đầu nhìn ta, bất đắc dĩ cười nói, “Ta thích nàng, tán thưởng nàng, nhưng lại chưa từng yêu nàng.”

Ta hơi sửng sốt, lập tức hồi phục thái độ xa cách lễ độ “Ồ? Thứ lỗi dân nữ ngu dốt, không hiểu thánh ý.” Không thích ta thì cần gì muốn lấy ta? Còn cả ngày bám riết không tha ta như vậy?

“Ngoại trừ nàng ấy, nàng là nữ tử duy nhất có thể lọt được vào mắt ta.” Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh dần dần trở nên nhu hòa, lộ ra một cái mỉm cười điên đảo chứng sinh.

Nhìn thấy thần tình của hấn, ta đã biết hấn đang tơ tưởng đến người nào đó rồi. “Sở dĩ, không có cá thì tôm cũng được.” Vốn tưởng Hạ Tử Lung ta người người mến, hoa thấy hoa nở, xe gặp xe chở, không ngờ rằng người thật lòng yêu ta, chỉ có một mình Phong Vân. Những nữ tử xuyên không lúc nào cũng có một đồng soái ca, còn bên cạnh ta chỉ có một mình Phong Vân, quả thật bi ai mà.

“Ta không thể yêu nàng ấy, nàng cũng không cần ta, thật đáng buồn.” Hấn đứng dậy đưa lưng về phía ta, hai tay chấp ra sau người, “Được cả thiên hạ thì sao, ta cái gì cũng không có.” Trong giọng điệu Hoàng Phủ Thanh thê lương trùng trùng, thân ảnh cao lớn dị thường cô tịch.

Ngày xưa đánh sống đánh chết chỉ vì để được làm hoàng đế, giờ thì hối hận rồi sao.

Ta đứng lên tiến tới sau lưng hấn, vạn phần thương cảm vỗ vỗ lên vai hấn, “Ở chỗ cao không chịu được giá lạnh.” Rất hiểu được tâm trạng này của hấn.

Một người đứng trên đỉnh Everest nhìn ngắm phong cảnh, tuy rằng có thể thu hết mỹ cảnh nhân gian vào mắt, nhưng cũng lạnh đến run người, cô đơn muốn khóc.

“Tử Lung, hôm nay thiên hạ thái bình. Có điều, trăm... vẫn còn một chuyện vẫn chưa xử lý.” Ngữ khí Hoàng Phủ Thanh càng lúc càng lạnh, ta nghe mà thấy lòng lạnh toát.

Trong lòng đột nhiên run sợ, “Hoàng thượng muốn nói chuyện gì?” Một thứ cảm giác bất an từ đáy lòng dâng lên.

Hoàng Phủ Thanh dần từng câu từng chữ nói, “Tiền – triều – phản – đảng.” Ngữ khí hấn mang theo nóng lạnh âm trầm, lộ ra một loại khí thế bề ngỗ sơn hà.

Ta cúi đầu, tất cung tất kính đáp, “Dân nữ ngu dốt, không hiểu ý tứ của hoàng thượng.” Đánh chết ta ta cũng không thừa nhận mình là công chúa tiền triều, bản cô nương triệt để giả chết.

Hấn xoay người, đỡ ta ngồi xuống, rồi cười nói, “Công chúa, giao tàng bảo đồ cho ta đi.”

Ta cười ngọt ngào, hoàn mỹ không gì sánh được, “Hoàng thượng, ngài muốn nói gì?” Kỳ quái, rốt cuộc là ai tiết lộ thân phận của ta ra ngoài.

Hoàng Phủ Thanh vẫn cười đến nghiêng nước nghiêng thành như trước, họa quốc hại dân, nhưng ngữ khí lại lãnh liệt dọa người, “Công chúa, ta muốn tàng bảo đồ.”

“Hoàng thượng, ngài muốn phong ta làm công chúa sao?” Ta vẫn tiếp tục giả ngây giả dại.

Thần sắc hấn đột nhiên biến lạnh, “Hạ Tử Lung, giao tàng bảo đồ ra, trăm có thể không truy cứu cô cùng Phượng Ngự Thiên mưu phản.” A, trở mặt với ta rồi?

Nụ cười trên môi ta đã rút hẳn đi, thay vào đó là vẻ âm u lạnh lẽo, “Hoàng thượng, ta không có tàng bảo đồ.”

“Thật không khéo, ngày ấy ở hiệu sách Bát Quái, những việc cô và Mộ Dung Phong Vân làm, Viêm vương đều đã thấy cả rồi.” Nhân yêu ghé sát tai ta, thì thầm nói nhỏ.

Ngữ khí mềm nhẹ dịu dàng trăm ngàn vạn lần, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm.

Tính hết mọi đường, rốt cuộc lại quên tính chuyện Hoàng Phủ Viêm nhìn thấy, càng không tính tới chuyện hấn lại bán đứng ta. Nếu như không có ta, vợ con hấn không biết có còn sống đến ngày này hay không. Lão tử xem hấn như tri kỷ, hấn lại xem ta như đá kê chân.

Ta cúi đầu, chậm rãi nở nụ cười, “Tên của ta đặt không sai chút nào.” Hạ Tử Lung, Hạng Tử Lung (1), danh xứng với thực.

“Hạ Tử Lung, ta biết hai người không muốn mưu phản, giúp ta tìm tàng bảo đồ, ta sẽ tha cho huynh muội hai người đi.” Một khắc trước còn nói với ta kỉ niệm ngày xưa, bây giờ thì trở mặt uy hiếp ta như vậy.

Ngẩng đầu, ta bình tĩnh nhìn hấn, “Hoàng thượng, ngài dự tính việc này không phải mới một ngày một bữa, đúng không?” Hấn đúng là kiên trì, chờ Mộ Dung gia trao trả hết binh quyền, tỷ tỷ phụ không còn ở trong kinh thành nữa, mới hạ thủ với huynh muội bọn ta. Tâm cơ thủ đoạn của tên nhân yêu chết này, người bình thường quả nhiên không thể sánh được.

“Đúng vậy.” Nhân yêu mặt đầy ý cười.

Mười ngón tay đan thành một cái tết bạch ngọc, chặt đến mức phát ra tiếng kêu rắc rắc, “Hoàng thượng đã quên, trong tay ta vẫn còn có hai mươi vạn đại quân, còn có vô số tài phú của tập đoàn Lục thị. Nếu người dám làm gì bọn ta, ở đó chờ lão nương đoạt mất hoàng vị của người đi.” Nếu người đã bắt nhân, đừng trách sao ta bất nghĩa.

“Không, cô không làm vậy.” Hần như đã dự liệu trước, chắc chắn nói, “Dùng mấy chục năm tâm huyết của Mộ Dung tướng quân cùng Thanh Nhã phu nhân, mới có được hôm nay thiên hạ thái bình, huynh muội hai người sẽ không tạo phản.”

Mặt ta khê biến sắc, “Người biết?” Bình tĩnh lý trí như ta, cũng không kiềm được biến sắc.

“Cẩn thận kẻo động thai khí. Ân oán tình thù giữa Mộ Dung gia các người cùng Hoàng Phủ gia ta, ta đương nhiên biết.”

Tuy rằng ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, nhưng ta vẫn thấy lạnh đến tận xương tận tủy, “Cho nên, người cũng biết người nhất định có được thiên hạ.” Là mùa đông năm nay đến sớm hơn sao? Tại sao lại thấy lạnh lẽo như vậy?

Hần chậm rãi nhắm chặt hai mắt, thản nhiên mà chắc chắn nói, “Hoàng Phủ Hạo có Mộ Dung gia hỗ trợ thì đã sao nào? Dựa vào tính cách của hắn, yêu mỹ nhân không yêu giang sơn thì kết cục thế này cũng là lẽ đương nhiên. Mộ Dung gia các người trăm đường tính toán, kết quả là...” Hần vươn tay ngón tay, thông thả mà hữu lực thu vào, đôi môi mỏng chậm rãi cong lên, “Thiên hạ này, cuối cùng vẫn vào tay ta.”

Hần một thân hoàng bào, kim quan buộc tóc, đắm trong ánh tà dương chói mắt vô cùng, giống hệt thiên tiên. Ta đột nhiên thấy, hắn rất xa lạ, xa lạ đến khiến ta sợ hãi.

Hần không còn là tam gia cùng ta nâng cốc nói cười như trước, cũng không còn là Thanh Nhi giả vờ đáng thương với ta, mà là quân vương của Thừa Thiên vương triều, là quốc chủ đứng đầu thiên hạ.

“Hoàng thượng, dân nữ nguyện đem hai mươi vạn đại quân giao cho hoàng thượng bảo vệ quốc gia. Có điều, tàng bảo đồ đã hủy, dân nữ thực sự không có nó.” Ta chậm rãi quỳ xuống, hai đầu gối dán chặt vào sàn nhà lạnh như băng.

Hần cúi đầu liếc mắt nhìn ta, ngông cuồng tự đại, “Hạ Tử Lung, hai mươi vạn đại quân kia ta tự có cách xử trí. Thứ ta muốn, là tàng bảo đồ.” Khí phách cuồng ngạo toát ra trên người hắn, hiển hiện mười phần khí thế đế vương.

“Dân nữ không có tàng bảo đồ.” Ta cúi người, trán dán trên mặt đất, “Hoàng thượng, xin buông tha cho chúng thần đi.” Hạ Tử Lung ta suốt đời chưa từng cầu xin bất cứ ai, bây giờ, dĩ nhiên lại quỳ xuống cầu xin hắn.

Hoàng Phủ Thanh lạnh lẽo liếc mắt nhìn ta, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, đầy vẻ lạnh lùng, “Hạ Tử Lung, trăm cho cô thời gian ba ngày, nếu như không giao tàng bảo đồ ra, thay Mộ Dung Phong Vân và đám người trong hiệu sách Bát Quái nhất xác đi.” Từ ánh mắt hắn, ta nhìn thấy một thứ hào quang lãnh liệt.

Ta chống tay xuống đất, chậm rãi đứng lên, dừng cảm nhìn thẳng vào hắn, “Hoàng thượng muốn lấy tàng bảo đồ để làm gì?”

Hoàng Phủ Thanh ưỡn ngực, cuồng ngạo ngang ngạnh, “Ta muốn mở rộng bờ cõi, muốn Thừa Thiên vương triều ta xưng bá thiên hạ.” Dã tâm lớn thật.

Ta hít sâu một hơi, “Hoàng thượng, người cho ta chút thời gian suy nghĩ đi.” Mảnh tàng bảo đồ đó, không phải và vật sở hữu của Hạ Tử Lung ta.

Hần lạnh lùng nhìn ta, không mang theo một chút cảm tình, “Giờ Ngọ ba khắc ba ngày sau nếu như không giao ra tàng bảo đồ, đi nhất xác cho đại ca yêu quý của cô đi.”

“Hoàng thượng, ban đầu là thái tử thất. Ta đã dùng ngọc tỷ truyền quốc để trao đổi, xin muội phu buông tha cho người. Không ngờ rằng hôm nay, người lấy oán trả ơn như vậy.” Sớm biết ta đã một đao giết hắn cho rồi, để cháu rể ta lên làm hoàng đế.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nhân yêu lộ ra một cái mỉm cười, “Ân tình của cô ta vẫn ghi nhớ, cho nên, chỉ cần cô giao tàng bảo đồ ra, ta cam đoan sẽ không giết bất cứ người nào.” Nụ cười đó, giá lạnh thấu xương.

“Quân vô hí ngôn?” Ta đối với nhân phẩm của nhân yêu đã không còn hi vọng gì nữa.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, cười: “Quân vô hí ngôn.”

“Ba ngày sau, ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục. Có điều, ta muốn gặp Phong Vân.” Chuyện lớn thế này, ta phải thương lượng với Phong Vân mới được.

“Ta không thể cho cô gặp hắn, tránh việc hai người mưu đồ bí mật. Quên nói cho cô biết, Phong Vân của cô, bây giờ đang ở thiên lao.” Nam nhân này thật là đáng sợ, đã sớm đoán được tất cả rồi. Hạ Tử Lung ta luôn luôn tự mình thông minh, hôm nay, lại bội phục sát đất, tâm phục khẩu phục.

(1) Hạ và Hạng đều đồng một phát âm /xia/, hai chữ Lung mặt dù nghĩa khác nhau, nhưng cùng một phát âm /lóng/ và phiên âm Hán Việt. Hạng tử: người mù, lung (chữ lung trong Hạng Tử Lung) là điếc. Ở đây ý của Tử Lung chính là đang ví mình như người câm điếc.

79. Q.2 - Chương 23: Chi Bằng Ung Dung Đi Một Chuyến

Hắn đang bắt giữ Mộ Dung Phong Vân, ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đoán biết được tâm tư của ta, nhân yêu không những đưa ta trở về Mộ Dung gia, hơn nữa còn rất hào phóng để ta thích gì làm nấy.

Trở lại Mộ Dung gia, ta lập tức phái người đến hiệu sách Bát Quái thám thính. Quả nhiên, tám vị tiên sinh hiệu sách Bát Quái đã đồng loạt không thấy tăm hơi, chỉ còn lại mỗi mình điểm tiểu nhị. Mẹ nó, tên nhân yêu chết này đúng là ** gian trá giáo hoạt mà.

Khi Xuân Hương báo cáo tin tức này với ta, dưới bụng đột nhiên đau đớn kịch liệt. Sau khi Lạc đại thẩm dày dặn kinh nghiệm kiểm tra, cuối cùng kết luận ta sắp sinh rồi. Mộ Dung gia tức thì trở nên rối loạn, giống như cháy nhà, trên dưới toàn phủ đều bận đến nhức đầu choáng váng.

Ta vì nộ khí công tâm làm động thai khí, khiến đứa trẻ ra đời sớm hơn. Lão Thiên dường như rất thích chơi ta, sinh non thì thôi, đã vậy còn sinh khó.

Từng trận đau đớn kịch liệt khiến ta không tài nào chịu được, cả một Mộ Dung phủ rộng lớn, chỗ nào cũng lảng đảng tiếng la hét thất thanh của ta.

Mồ hôi đổ ra thấm ướt chăn đệm, nước mắt chảy ra ướt đầm cả gối. Suốt cuộc đời Hạ Tử Lung ta, bị thương còn nhiều hơn cả ăn cơm, nhưng chưa lần nào đau đớn thế này. Kiên cường như ta, cho dù thương tích đầy mình, vết thương thối rửa, cũng không rơi một giọt nước mắt. Đến lúc sinh đứa trẻ này ra, lại khiến ta đau đến vừa khóc vừa la như vậy.

“Tiểu thư, cố lên, sắp ra rồi.” Đại thẩm nhét vào miệng ta một củ nhân sâm, mồ hôi trên đầu vã ra như suối.

“Tiểu thư, cố chịu đựng thêm lát nữa.” Bà đỡ giơ tay lên lau mồ hôi, ta nhìn thấy trên tay bà đỡ thấm ướt máu tươi của mình.

Ta cắn nhân sâm, vừa khóc vừa la, “Đau quá...” Có phải ta sắp chết rồi không? Giờ phút này, ta có thể tiếp tục chống đỡ được không?

“Tiểu thư, cố lên.”

“Đại thẩm, nếu như ta chết rồi, thẩm đi tìm Vô Lệ, bảo Vô Lệ nghĩ cách cứu đại ca ra.” Oa oa, ta không muốn chết mà.

“Tiểu thư, tiểu thư nói vớ vẩn gì vậy, tiểu thư không chết đâu mà.”

Từng trận đau đớn kịch liệt kéo tới, chống chọi mấy giờ liền, ta đã hoàn toàn kiệt sức. Ý thức càng lúc càng trở nên mơ hồ. Đau đau đau đau, trời đất quay cuồng, ngoại trừ đau, ta không còn bất kỳ cảm giác nào khác.

Trước đây chưa từng thấy mẹ ta vĩ đại, bây giờ mới thấy mẹ thật sự rất rất giỏi. Tuy rằng mẹ ta không yêu ta, không quan tâm ta, nhưng mà, mẹ ta thật sự rất rất giỏi.

Ý thức ta không còn tỉnh táo nữa, chỉ biết cố gắng chống đỡ. Ta cần phải bảo vệ đứa con này, không thể hôn mê được, tuyệt đối không được.

Đến khi ta nghe được câu nói, “Sinh rồi, chúc mừng tiểu thư, là con trai đó.” Tiếp đó, ta vì kiệt sức quá ngất đi.

Trước khi hôn mê, ta chỉ nghĩ, tại sao nó không khóc? Ta nghe người khác nói, trẻ con sau khi sinh ra đều khóc cả mà.

Đến khi ta tỉnh lại, thấy một đứa trẻ mới sinh bé nhỏ đang ngủ bên người, miệng ngậm ngón tay, say sưa ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trắng vừa tròn, đôi môi hồng đầy đặn, giống hệt cha nó, khi trưởng thành nhất định sẽ là một nam nhân họa quốc ương dân.

Con trai ta? Thật là một danh từ xa lạ.

Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, ta bất giác mỉm cười.

“Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi. Đây, uống thuốc trước đi.” Ta còn chưa kịp phản ứng, đại thẩm đã ngồi cạnh bên giường, đưa chén thuốc tới bên miệng ta.

Ta há miệng uống một muỗng, từng muỗng từng muỗng uống thuốc. Vì tên tiểu tử chết này mà ta mệt mỏi muốn chết luôn, bây giờ phải bồi bổ mới được.

Lạc đại thẩm vừa dứt ta uống thuốc, vừa lơ đãng nói, “Tiểu thư, tiểu thiếu gia rất đáng yêu, giống hệt đại công tử.”

“Đúng vậy, giống lắm.” Bọn họ là cha con mà, đương nhiên phải giống.

“Thật là kỳ lạ quá, nào có chuyện con lại giống cậu bao giờ.” Quan hệ giữa ta và Phong Vân vẫn còn là bí mật, người biết được rất ít.

“Mẹ, chuyện gì kỳ lạ vậy?” Xuân Hương tỷ mang theo một cái hỏa lò bước vào, “Đại tiểu thư, coi chừng lạnh.”

Ta trợn trắng mắt, “Xuân Hương tỷ, căn phòng này bây giờ có khác gì lồng hấp đâu.” Ta muốn tìm quạt, không phải hỏa lò.

Lạc đại thẩm nghiêm mặt, “Tiểu thư, tiểu thư vừa mới sinh hài tử, không thể chịu lạnh được.”

“Ta biết mà.” Đều là nữ nhân, chút thường thức này ai mà không biết. Có điều, hai người họ không cần khoa trương vậy chứ. Nhiệt độ phòng này ít nhất cũng khoảng 30°C, hình như không cần tới hỏa lò.

Ai, bị hai vị mẹ chồng nàng dâu này tận tâm hầu hạ, không biết là phúc hay họa đây.

Lạc đại thẩm dè dặt cho ta thật kỹ, quấn chặt lấy cơ thể ta, “Biết thì đừng nói nhiều, đại thẩm ta đã sinh bốn hài tử, có kinh nghiệm hơn tiểu thư nhiều.”

Ta đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội hỏi, “Đại thẩm, ta ngủ bao lâu rồi.”

Lạc đại thẩm vội đề ta lại, “Không được đứng lên, một ngày một đêm rồi.” May mà chưa phải ba ngày ba đêm.

Ta thở dài một tiếng, “Gọi hết quản lý cao cấp trong tập đoàn cùng Lăng Sở Nam tới đây.” Nhân yêu chết, người bất nhân, đừng trách cô nương ta bất nghĩa.

“Phòng sanh của nữ nhân, nam nhân không thể đi vào.” Đại thẩm lại bắt đầu nghiêm mặt.

“Đại thẩm, hai ngày nay kinh thành không có chuyện gì chứ?” Chưa niệm yết cáo thị nói giết Phong Vân à?

“Không có.” Lạc đại thẩm đề ta lại, “Đừng lộn xộn nữa, sinh hài tử rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Sự việc trọng đại, phải tìm tất cả họ tới đây.” Phong Vân nguy trong sớm tối, ta không thể ngồi yên chờ chết được.

Xuân Hương tỷ thấy ta khẩn trương như vậy, lập tức nói, “Đại tiểu thư, ta đi liền.”

“Xuân Hương, con làm gì vậy? Phòng sanh của nữ nhân, nam nhân không thể vào.” Lạc đại thẩm lần thứ hai thuyết giáo.

“Mẹ, đại tiểu thư không phải người không biết phân nặng nhẹ, tiểu thư vội vã tìm họ, nhất định phải có chuyện gì quan trọng lắm.” Vừa mới nói xong, Xuân Hương lập tức xoay đầu bỏ chạy.

“Khoan đã...” Ta vội vã gọi Xuân Hương lại.

“Chuyện gì.” Xuân Hương đẩy cửa ta, cẩn thận từng bước tiến vào, cố gắng không để gió lạnh thổi trúng ta.

Ta nhú mày, “Đem bút mực tới đây, ta phải viết một bức mật hàm, tỷ gửi cho Sở Nam, Lục Văn Bác và Mộng Lộ giúp ta.” Nhân yêu tam gia thả ta ra, ai biết hẳn muốn giữ quý kẻ gì? Không thể gặp họ được, tránh dẫm thảo kinh xà.

Xuân Hương tỷ rất nhanh đã mang giấy bút tới, ta lập tức múa bút thành văn, viết ngay bốn phong thư. Lãng Sở Nam, Lục Văn Bác, Mộng Lộ, mỗi người một phong, phong còn lại gửi cho Linh Linh, nhờ Linh Linh tiến cung trình cho hoàng thượng. Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, chuyện tới nước này, Mộ Dung Tử Lung ta, không muốn cúi đầu cũng không được.

Xuân Hương cầm mật hàm ra ngoài, Lạc đại thẩm lại bưng đến một chén canh dứt cho ta uống, “Đại tiểu thư, cô là người làm việc lớn, cô làm cái gì, lão thái bà ta không biết. Nhưng mà, cần phải chú ý bảo trọng thân thể.”

“Ta biết mà.” Vì đứa trẻ, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân mình. Muốn mạng của Hạ Tử Lung ta, không dễ dàng như vậy.

“Nói đến cũng lạ, tiểu thiếu gia từ lúc sinh ra đến giờ, hoàn toàn không khóc.”

“Hả?” Không phải cảm điếc chứ.

Ta quay đầu lại nhìn đứa trẻ, thấy vẻ mặt thẳng bệ lạnh lùng, hoàn toàn không giống với trẻ mới sinh.

“Tuần nhi, con không phải bị cảm điếc chứ.”

Tiểu quý giống như hiểu được ta muốn nói gì, hai mắt đảo một cái, không thèm để ý đến ta.

“Tiểu thư, tiểu thiếu gia hiểu được?” Lạc đại thẩm lắc đầu cười khổ, dứt từng muỗng canh cho ta, “Sinh hài tử xong phải tắm bổ mới được.”

Theo ánh nến, ta nhìn thấy Lạc đại thẩm đầu đầy chỉ bạc, không khỏi cảm khái nghìn vạn lần, “Đại thẩm, thẩm đã già rồi. Thẩm và Lạc đại thúc đã vì Mộ Dung gia ta cúc cung tận tụy, cũng nên dưỡng lão rồi.” Đại thẩm cũng như mẫu thân của ta, đối xử với ta chiếu cố có thừa.

Lạc đại thẩm nở một nụ cười hiền hậu, “Lúc ta còn trẻ, diện mạo cũng rất đẹp, bị một tên quan địa phương vừa mất, muốn cướp đoạt ta về làm thiếp. Ta liều chết không tuân, lão đầu tử và ta hai người bị hãm hại, bị đẩy lên pháp trường. Nếu không nhờ phu nhân cướp pháp trường cứu được bọn ta, ta đã chết lâu rồi. Phu nhân không những đã cứu chúng ta, còn cho cả nhà ta cơm no áo ấm. Những gì nhà ta thiếu phu nhân, cả đời cũng không trả được.”

“Đại ca có một tòa nhà ở ngoại thành, trong nhà chỉ có một người hầu, chỉ bằng, đại thúc và thẩm tới đó dưỡng già đi.” Đem đồ của đại ca ra làm lễ vật.

Lạc đại thẩm khoát khoát tay, “Ý tốt của tiểu thư, ta tâm lĩnh. Chỉ cần ta còn chút hơi sức nào, sẽ tận tâm tận lực vì phu nhân. Hai người chúng ta nếu dưỡng lão rồi, vệ sinh đại lâu của tập đoàn Lục thị, sẽ do ai phụ trách?”

Ta lẳng lẳng nhìn Lạc đại thẩm, “Đại thẩm, ta bảo Tiết Khiết theo Vô Lệ bồi giá, thẩm không trách ta chứ.” Tiểu Khiết căn bản đâu có bán mình cho Mộ Dung gia.

“Đi theo Lăng phu nhân, không hề uất ức gì cho Tiểu Khiết. Còn có thể gả được cho người tốt cũng không chừng.”

“Thẩm cũng biết bệnh tình của Vô Lệ rất nghiêm trọng, cần phải có người chăm sóc, cho nên, ta mới cho Tiểu Khiết đi theo.” Tình hình của Vô Lệ lúc đó rất không xong, ta căn bản không yên tâm để một mình Vô Lệ gả qua đó.

“Ta biết, ta biết cả mà. Vô Lệ, Linh Linh, không phải tiểu thư đều xem họ như thân muội muội gả đi sao? Cách tiểu thư đối nhân xử thế, đại thẩm ta hiểu rất rõ ràng.”

“Đại thẩm, ta không ăn nữa, cho Tuấn nhi bú trước.” Thành bé không khóc, cũng không biết có đói hay không. Ai, làm mẫu thân khó quá.

Giống như ta dự đoán, thư đi chưa được bao lâu, Phong Vân đã trở về.

“Tử Lung, không sao chứ?” Theo tiếng đập cửa truyền vào, ta nghe thấy thanh âm vội vã của Phong Vân.

Ta mở mắt ra, “Đại thẩm, ra ngoài trông chừng đi.” Nếu như ta đoán không sai, đương kim hoàng thượng, nhân yêu tam gia Hoàng Phủ Thanh nhất định đang đứng cạnh Phong Vân.

Đại thẩm không thèm để ý đến ta, nghiêm mặt nói, “Công tử, công tử không vào được.”

“Đại thẩm, cho đại ca vào.” Nam nhân ngoài cửa chính là lão công của ta, đến gặp ta là hợp tình hợp lý.

“Đại tiểu thư, công tử tuy là đại ca cô, nhưng nam nữ hữu biệt mà.” Thật là bảo thủ.

Đại thẩm còn đang khuyên bảo ta, Mộ Dung Phong Vân đã đẩy cửa tiến vào, “Ta vào đây.” Người theo phía sau chính là nhân yêu.

Ta còn chưa lên tiếng, đại thẩm đã hai tay chống nạnh, đẩy hai nam nhân kia ra ngoài, “Công tử... công tử vào đây làm gì? Hai đại nam nhân, không biết xấu hổ sao.”

Phong Vân lách qua Lạc đại thẩm, chạy thẳng đến bên giường, nắm tay ta, “Lung nhi, vẫn ổn chứ?”

“Đương nhiên ổn rồi.” Bây giờ thì ổn, lúc sinh con thì không ổn chút nào.

Phong Vân vén mấy lọn tóc trước trán ta, hôn lên trán ta một cái, “Lung nhi, vất vả rồi.”

“Đại thẩm, thẩm ra ngoài trước đi. Tam gia, mời ngồi.” Người ta dù sao cũng là hoàng đế, không thể lãnh đạm người ta được.

Lạc đại thẩm nghi hoặc nheo mắt, chỉ vào Hoàng Phủ Thanh, “Đại tiểu thư, tên nam nhân này không phải là phụ thân của hài tử chứ?” Trời ạ, cái loại chuyện cầu huyết này đại thẩm cũng nghĩ ra?

Phong Vân trợn trắng mắt, “Ra ngoài.” Cha hài tử đã phát hỏa rồi.

Lạc đại thẩm lẩm bẩm mấy tiếng, bất mãn đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, “Vâng.”

Thấy Lạc đại thẩm đi rồi, ta lập tức mở miệng, “Chàng nhìn đứa bé đi, có thích nó không?”

“Ta quan tâm nàng hơn.” Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng ôm lấy quả cầu thịt bên người ta, ánh mắt dịu dàng trìu mến, “Cảm ơn nàng đã sinh cho ta một đứa bé đáng yêu như vậy.” Câu này mới giống người nói chứ.

Ta hừ lạnh, “Tướng mạo giống chàng, tính tình giống tỷ phụ.” Cái tính lãnh khốc này, thực sự không khác tỷ phụ là mấy.

Phong Vân ôm quả cầu thịt trong tay, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cho ra một cái kết luận hết sức cầu huyết, “Đúng là giống thật.”

“Cho ta xem?” Hoàng Phủ Thanh cũng bước qua.

Như phản xạ có điều kiện, Phong Vân ôm quả cầu thịt vào lòng, “Hoàng thượng, nói chính sự đi.” Bảo bối nhà ta không thể cho hắn xem được, nhất định không cho, muốn xem thì tự sinh lấy.

“Nhẹ một chút, coi chừng đau con.” Đứng thô lỗ vậy được không, thằng bé mới sinh thôi mà.

“Xin lỗi bảo bối, có làm con đau không?” Nam nhân ngớ ngẩn nào đó ôm hạt tiêu vào lòng, dịu dàng dỗ ngọt.

Ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn tam gia, “Cũng không có gì hay để nói, tàng bảo đồ, ta giao. Có điều, chờ ta nghỉ ngơi một tháng đã.”

Hoàng Phủ Thanh chớp mắt một cái, “Không phải hủy đi chứ?”

“Gồm có bốn phần, ta chỉ giữ một phần.” Chuyện tới nước này, ta cũng không muốn giấu giếm nữa. Giữ thứ tàng bảo đồ đó trên người, trước sau đều có cảm giác không an toàn. Nếu hắn không có không được, ta cho.

“Tử Lung...” Phong Vân mở miệng muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

“Phàm là bảo tàng, đều có cơ quan. Bảo tàng là vật của Hạ gia chúng ta, cơ quan trong đó chỉ một mình ta biết.” Ta cười nói, “Vong quốc chi quân tiền triều có thể chia bảo tàng ra làm hai phần, che mắt thiên hạ, há chẳng lại là hạng người hời hợt qua loa? Không có ta, lấy được tàng bảo đồ cũng vô dụng.” Người cậu này của ta, cũng có thể coi là một minh quân. Đáng tiếc, cả quốc gia đều bị ông ngoại ta phá hủy cả rồi.

Nhân yêu tam gia lập tức nhìn thấu tâm tư ta, trình trọng đáp, “Cô yên tâm, ta sẽ không làm hại cô, cũng không làm hại Phong Vân công tử.” Dám làm hại bọn ta? Không muốn tàng đồ nữa chứ gì?

“Nếu đã như vậy, một tháng sau. Mời hoàng thượng đến Mộ Dung gia, phu phụ chúng ta đưa người đi tìm bảo tàng.” Những lời này đương nhiên là giả, đánh chết ta ta cũng không đưa hắn đi tìm.

“Ta không thể đi một mình?” Hoàng Phủ Thanh có chút chần chờ.

Ta chậm rãi nhắm mắt lại, “Chúng ta cùng đi đi, tiện đường cải trang vi hành. Không chừng, còn có thể bắt được vài tên tham quan đó.” Ta mở mắt ra, liếc nhìn hắn, “Với võ công của chúng ta, muốn giết người ngay bây giờ cũng được. Nếu như người không tin tưởng, có thể mang theo một đội quân. Có điều... Thứ bảo tàng này, càng ít người biết càng tốt.” Hắn là một minh quân, ta đương nhiên không giết hắn.

“Ta cũng muốn ra ngoài xem xét chung quanh, một lời đã định.” Sớm biết hắn sẽ đáp ứng mà, “Cáo từ.”

“Hoàng thượng, không tiễn.” Phong Vân vẫn vừa ôm vừa dỗ dành đưa bé, chẳng muốn để tâm tới hắn.

Ta vờ như muốn ngủ, cũng mặc kệ hắn, ai bảo hắn tống lão công ta vào thiên lao làm gì?

Nghe thấy tiếng đóng cửa, ta vội vàng mở mắt, “Đại ca, nếu như hắn muốn tàng bảo đồ thì chúng ta cho.” Thần sắc ta dị thường nghiêm trọng.

Mộ Dung Phong Vân ôm quả cầu thịt trong lòng, nhú mày, “Nàng muốn...”

“Trên thực tế, tàng bảo đồ thực sự, được vẽ trên lưng ta.” Cái gọi là chia làm bốn phần, chẳng qua chỉ là đánh lừa tai mắt người đời mà thôi.

Phong Vân bật cười, “Quả nhiên lợi hại.” Đúng là lợi hại, hai tấm tàng bảo đồ, một thật một giả, gạt hết người trong thiên hạ.

“Tấm bản đồ trên lưng ta, là dùng một phương pháp đặc thù để vẽ. Lấy rượu nóng vẩy lên đó, bản đồ sẽ tự động hiện ra. Chàng đi tìm giấy bút, vẽ nó lại đi.” Nếu để thế nhân biết tàng bảo đồ thực tế là ở trên lưng ta, e rằng tất cả mọi người sẽ đua nhau giết ta, sau đó lột da lưng ta mất. Cho nên, đây là bí mật, ngoại trừ lão công ta, ta sẽ không nói với bất cứ ai.

Phong Vân ngồi bên mép giường, cẩn thận dè dặt ôm đứa bé, “Nàng thực sự muốn giao cho hần? Với cá tính của hần... Cho dù có giao, chúng ta cũng không còn đường sống.” Đứa bé ngoan ngoãn ngoãn ngoãn ngủ yên trong lòng cha nó, không khóc không quấy, yên tĩnh dị thường.

Đôi môi đỏ mọng cong lên thành một đường, ta gật đầu, “Đúng vậy, giao cho hần. Tam gia mặc dù dè tiện, nhưng hần là một hoàng đế tốt. Có bảo tàng tiền triều, hần có thể mở mang bờ cõi, tạo phúc cho bá tánh.” Cả nhà chúng ta đều không yêu tiền, giữ tàng bảo đồ bên người chỉ dẫn đến họa sát thân.

Phong Vân cúi đầu nhìn đứa bé, “Nàng làm chủ.”

Nụ cười trên môi ta đột nhiên biến lạnh, “Ta bảo Sở Nam và tập đoàn Lục thị trong vòng một tháng trả giá ua ba trăm vạn đảm (1) lương thực, giấu ở một nơi bí mật. Sau khi lương thực chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể đi. Hừ, nếu như dám động tới một sợi tóc của chúng ta, chưa đầy ba tháng, chung quanh nghìn dặm kinh thành, khắp nơi xảy ra nạn đói.” Kết quả như vậy cũng không phải kết cục ta muốn, hần tốt nhất đừng chọc giận ta.

Phong Vân suy tư một lát, mỉm cười, “Nương tử, nàng thật lợi hại.” Phong Vân từ lâu cũng đoán được ta có đối sách.

“Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không dùng tới chiêu này. Nếu hần sau khi có được tàng bảo đồ lại muốn giết người thì sao? Bây giờ chúng ta có nhi tử rồi, nhất định phải bố trí cẩn thận, không chút sơ hở.” Ta vất vả lắm mới có được hạnh phúc, bất cứ ai cũng đừng hòng phá hỏng.

Phong Vân có chút trầm ngâm, đặt quả cầu thịt trở lại bên cạnh ta, “Tìm đường sống trong cái chết? (2)” Đáy mắt ánh lên một tia sắc lạnh.

Ta nghiêm túc gật đầu, “Vị tướng sĩ kia nói rất đúng, trên lưng chúng ta có rất nhiều gánh nặng, thân tại hồng trần, vĩnh viễn không thể thoát khỏi ràng buộc, chỉ đành...” Tìm đường sống trong cái chết.

“Vậy tập đoàn Lục thị thì sao?” Cơ nghiệp của tập đoàn Lục thị, không phải nói buông thì có thể buông được.

“Ta đã phái Mộng Lộ đi tìm Tử Ly và muội phu, chưa đầy ba tháng, bọn họ nhất định có thể trở lại kinh thành chủ trì đại cục. Trong vòng ba tháng, các quản lý cấp cao của tập đoàn Lục thị có thể cầm cự được. Trước khi rời khỏi kinh thành, ta sẽ để lại cho phu phụ bọn họ một phong thư, nói rõ chúng ta đi tới chỗ nào.” Tất cả công việc, ta đã an bài thỏa đáng. Nhân yêu tam gia, người thông minh, ta cũng không phải dễ bắt nạt.

“Ba huynh đệ Hoàng gia và hai mươi vạn đại quân phải làm sao bây giờ?”

“Nói thật lòng, ta cũng không biết. Gia cho Tử Ly và muội phu, nhân yêu tam gia ăn không ngon ngủ không yên, giao cho nhân yêu tam gia, lại sợ hần gây bất lợi ọi người.” Đối với nhân yêu tam gia, ta không có chút lòng tin nào.

“Với tài trí của muội phu và Tử Ly, Hoàng Phủ Thanh không dễ động đến họ được, nàng cần gì phải lo nghĩ nhiều như vậy?”

Tử Ly thông minh tuyệt đỉnh, Hoàng Phủ Hạo tâm cơ thâm trầm, Hoàng Phủ Thanh muốn động đến họ quả thật rất khó. Có điều, ta vẫn lo lắng lắm.

Ta gật đầu, thở dài một hơi, “Phong Vân, giữ lại hiệu sách Bát Quái đi.” Hiệu sách Bát Quái đã là một biểu tượng của kinh thành, hưởng chi, Lăng Sương cần hiệu sách Bát Quái.

“Ta cũng có ý này.” Phu thê bọn ta quả nhiên đồng lòng.

Ta nhìn theo bóng râm dưới ánh tà dương, mỉm cười, “Phong Vân, chúng ta bỏ lại cả một vương quốc đó. Với tài phú của tập đoàn Lục thị, quân đội của Kinh Thiên minh, chúng ta hoàn toàn có khả năng tạo phản.”

Mộ Dung Phong Vân nhẹ nhàng nắm lấy tay ta, thâm tình khấn khoản chăm chú nhìn ta, “Tử Lung, có nàng và hài tử cũng đủ lắm rồi. Trừ hai người ra, ta không cần bất kỳ thứ gì khác nữa.”

Ta ngồi dậy tựa người vào vai Phong Vân, “Trừ chàng và hài tử, ta cũng không cần thứ gì khác.” Những thứ danh lợi này, để người khác tranh giành với nhau đi.

Phong Vân vươn tay, dịu dàng ôm ta vào lòng, nhỏ giọng nói, “Mấy chuyện tranh quyền đoạt lợi, để người ta làm đi.”

Ta nhắm mắt lại, mãn nguyện chìm vào mộng đẹp. Đúng vậy, tranh quyền đoạt lợi, để người khác làm. Có Phong Vân bên người, đời này kiếp này đã không còn gì hối tiếc.

Đầu hạ, hoa chi tử (3) đã vào lúc đơm hoa. Hoa năm nay, chắc là nở đẹp lắm? Ta tựa hồ, có thể nghe được hương thơm nhàn nhạt.

Đứa bé rốt cuộc cũng tới ngày đầy tháng, ta cũng thuận thuận lợi lợi nghỉ xong một tháng. Trong lúc ở cử, ta lại mập lên mấy kí. Ai, dóc dáng đã không còn như trước kia nữa rồi.

Suốt một táng trời, Phong Vân ngày ngày đều ở trong phòng hầu hạ ta, tự mình nấu cơm dứt thuốc. Mấy ngày đầu, Lạc đại thẩm còn cần nhần lẩm bầm. Dần dần, cũng trở thành thói quen.

Giống như các sản phụ bình thường khác, trong một tháng này, ta là một tiểu nữ nhân khoái khoái lạc lạc. Điều duy nhất không được mãn nguyện chính là, con ta không biết khóc. Đói cũng không khóc, tè ra quần cũng không khóc, cho dù là nhéo nó một cái, nó cũng không khóc. Ngay từ ngày đầu ta đã rất hoài nghi là nó câm điếc rồi, mãi đến một ngày nó phát sinh ra tiếng gì kỳ lạ mà ta không tài nào hiểu được, ta mới biết con ta không phải câm điếc, chỉ là quá khốc thôi.

Hôm đầy tháng, Phong Vân vì thằng bé bày ra tiệc rượu đầy tháng vô cùng náo nhiệt.

Thế nhân đều cho rằng ta chưa chồng mà đã có con, hơn nữa phụ thân của hài tử là ai vẫn còn là dấu chấm hỏi. (Ta mang thai bị bỏ, mọi người đều có một suy nghĩ hết sức cầu huyết là ta hồng hành xuất tường, cảm sùng Hoàng Phủ Viêm) Ở cổ đại chưa chồng có con, đã vậy còn có mặt mũi mở tiệc đãi khách, giống như là sợ người ta không biết, ngoài gia đình ta ra, không còn nhà nào có thể làm được.

Mộ Dung gia giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, ngay cả hôm ta xuất giá, cũng không hơn được lúc này.

Người đến sớm nhất đương nhiên là Lăng Sở Nam đề tiện không kém gì ta, cùng với Vô Lệ phu nhân khả ái mỹ lệ của hắn, “Mộ Dung phu nhân, chúc mừng chúc mừng.” Lão Lăng dắt theo Vô Lệ, mặt mày tươi tỉnh tiến vào.

“Tỷ tỷ, chúc mừng.” Vô Lệ cười khanh khách, so với ngày thường đã phúng phính thêm mấy phần. Xem ra, Lăng Sở Nam nuôi Vô Lệ rất tốt.

“Đa tạ.” Ta ôm đứa bé, cười đến híp hai mắt lại.

“Đại tiểu thư, vậy này tặng cho tiểu thiếu gia.” Tiểu Khiết cô nương háo háo hức hức nhảy ra, lấy một chiếc túi hương xinh xắn đeo lên người đứa nhỏ.

Lão Lăng cũng hào hào phóng phóng tặng ột chiếc hộp gấm tinh xảo, “Đại tẩu, vật này tặng cho nhi tử nhà tẩu.”

Thấy ta ôm đứa trẻ, Xuân Hương tỷ vợ vả giúp ta nhận quà, thuận miệng lẩm bầm, “Cái gì mà đại tẩu, là đại tỷ.” Gọi đại tẩu, chứng tỏ hắn và Phong Vân đã không còn hiềm khích nữa rồi.

Ta cười nhưng khôn đáp, “Đa tạ.” Đứa con này của ta, khi chưa ra đời đã bắt đầu nhận lễ rồi.

Mộ Dung Phong Vân không biết từ đâu nhảy ra, sóng vai đứng cạnh Lăng Sở Nam, “Sở Nam, chúng ta vào trong ngồi đi.”

Vô Lệ nét mặt đầy vẻ trào phúng, “Hòa thuận lại từ khi nào vậy nhỉ? Không yêu Khang Minh Nguyệt nữa sao?”

Hai nam nhân sắc mặt đồng thời tái nhợt.

“Vô Lệ, hai người chúng ta sớm đã hòa thuận lại rồi.” Lăng Sở Nam có vẻ giống như chột dạ, mồ hôi lạnh liên tục đổ ra.

Phong Vân nínht nọt cười, đưa tay ôm hài tử, “Tử Lung, ta và Sở Nam trước nay đâu có vấn đề gì.”

“Không có vấn đề gì mà thù hằn chín năm?” Vô Lệ lạnh nhạt mở miệng, thái độ có thể gọi là lãnh đạm nha.

Ừm, đây mới đúng là Vô Lệ chứ.

“Ta và Phong Vân đã hòa thuận lại rồi.” Lăng Sở Nam cười cười kéo lấy Phong Vân, “Đại ca, rảnh rồi đến Thiên Hương lâu uống vài chén.”

Ta và Vô Lệ đồng thời cất cao giọng, đồng thanh đồng tiếng, “Thiên – Hương – lâu?” Sắc mặt động tác ngữ điệu, hoàn toàn không khác biệt nhau.

Lăng Sở Nam rất nhanh đã hiểu bản thân mình nói bậy, “Ặc... Cái này... ta đang nói chuyện chín năm trước.”

Ta gật đầu, nhìn Vô Lệ nói, “Muội, Sở Nam nhà muội rất sắc, thích đến thanh lâu.”

“Đại ca cũng vậy, phong lưu thành tính.” Vô Lệ cũng bắt đầu mắng đến Phong Vân.

“Lão bà, oan uổng quá.” Mộ Dung Phong Vân ra vẻ đáng thương nínht lấy y phục của ta.

Ta trợn mắt vừa định mở miệng, chợt nghe thấy một giọng nữ nũng nịu, “Đại tiểu thư, chúc mừng chúc mừng.” Quay đầu nhìn lại, còn ai khác nữa, Thiên Hương tỷ tỷ đây mà.

Đi sau Thiên Hương, còn có một một đoàn người nữa, chính là quản lý cao cấp của tập đoàn Lục thị, ngoại trừ Linh Linh và Mộng Lộ, tất cả mọi người đều có mặt đông đủ.

Đám bạn bè đó vừa thấy đứa trẻ trong tay Phong Vân, lập tức bỏ nhào qua đó.

“Đại công tử, cho ta xem tiểu thiếu gia đi.”

“Rất dễ coi, giống đại công tử quá.”

“Đúng là rất giống.”

“Đây đây đây, đeo vòng trường mệnh, trường mệnh bách tuế.” Lục Văn Bác đột ngột chen vào.

“Biến biến biến, đeo cái vòng phú quý của ta trước đi.”

“Giành cái gì, đeo cái phật ngọc này, bảo vệ bình an.”

“Nè, cho ta vào xem cái đã.” Quản lý Vương bộ ẩm thực bị xô ra ngoài, lớn giọng nói, “Công tử, cho ta xem hài tử đi.”

“Biến, chết xa ra chút đi, ta còn chưa xem đủ mà.” Tiểu thư đứng quỳ ném ra một cái trợn mắt lớn.

“Chờ bọn ta xem rồi thì tới lượt ngươi.”

“Lão bà ta có may y phục cho hài tử nè, để ta xem có vừa người không.” Quản lý Vương vẫn không từ bỏ ý định.

“Vừa hay không cũng mặc được mà, ngươi từ từ chờ đi.”

“Không hổ danh là con cháu Mộ Dung gia, thực sự rất khả ái.”

“Thằng bé tên gì nhỉ?”

Ta lúc này đã bị đẩy qua một bên uống trà, “Mộ Dung Tuấn.”

“Cùng họ với tiểu thư à?” Giọng nói tràn đầy thất vọng. Người này đại khái là muốn nghe ngóng tin tức về cha đứa bé đây mà, đáng tiếc là nghe không được.

“Không, là họ của cha nó.”

“Cha tiểu thiếu gia cũng là họ Mộ Dung? Trùng hợp quá.” Không trùng hợp chút nào.

Mọi người cứ người một câu ta một câu, riu ra riu rít, chẳng khác gì một bầy chim mở hội.

“Tiểu thiếu gia thật là đẹp đẽ, lớn lên nhất định tuần tú không kém gì công tử đâu.”

Nam nhân nào đó bị vây ở chính giữa đắc ý tốt cùng khoe khoang, “Đương nhiên phải tuần tú rồi, cha nó là ai cơ chứ.”

Quản lý bộ kế hoạch gian trá giao hoạt thừa thắng xông lên, “Thế nó là con ai?”

Phong Vân vui quá hóa rồ, bị Lục Văn Bác lừa mà không biết, còn dương dương tự đắc khoe, “Hỏi thừa, đương nhiên là con ta rồi.”

“Hả?” Những người có mặt tại hiện trường bỗng nhiên trợn mắt, siêu cấp ăn ý đồng thanh đồng khẩu, “Của công tử?”

Mộ Dung Phong Vân vẫn bình thản như không, “Là của ta. Thế nào, con trai ta không đáng yêu sao.”

“Công tử cùng đại tiểu thư có quan hệ gì?” Quản lý bộ cơ mặt nuốt nuốt nước bọt.

“Con cũng đã có rồi, người nói xem là quan hệ gì?” Lăng Sở Nam bị bỏ đằng xa hảo tâm giải thích.

“Không thể nào.”

“Đại tiểu thư và đại công tử?”

“Hả, trời ơi.”

“Đã biết hai người họ quan hệ không bình thường mà.”

Đại sảnh bắt đầu riu ra riu rít, ồn ào chết đi được.

Đương lúc mọi người cãi nhau chí chóe, Viêm vương ưu nhã tiêu sái tiến vào.

“Mộ Dung huynh, Tử Lung, chúc mừng.” Hắc vừa lên tiếng, đối lại là một trận xì xầm to nhỏ lần thứ hai.

“Viêm vương cũng biết chuyện này?”

“Vậy sao họ còn thành thân?”

“Ai mà biết.”

Aiz, đám thuộc hạ này của ta thật là nhiều chuyện. Bọn họ không gia nhập Cái Bang quả thật đáng tiếc vô cùng.

“Vui chung cả thôi.” Linh Linh nhà hắc cũng mới sinh một bé trai, chỉ trẻ hơn tiểu tử nhà ta năm ngày.

Hắc bước tới, có chút áy náy nói, “Xin lỗi, Linh Linh không tới được.”

“Không sao.” Người ta mới sinh con xong, đương nhiên không thể tới được.

Phụ phụ chúng ta nhân duyên quả thật là tốt, người tới chúc mừng nhiều không kể xiết. Sau khi Viêm vương đại giá quang lâm, tám vị Phụng chúc thúc thúc nổi danh khắp kinh thành cùng ba tên thổ phỉ cũng tới chung vui.

“Phu nhân, chúc mừng.” Có mấy lời nói tới nói lui khiến hai tai ta cũng muốn đóng cục rồi.

“Viêm vương, vào trong nói chuyện.” Mộ Dung Phong Vân đột ngột chen vào, nháy mắt với ta một cái.

“Sở Nam, Vô Lệ, Lục đại ca, qua đây một lát.” Cũng đã đến lúc bàn chuyện đàn hàng.

Giao con trai cho Lạc đại thẩm chăm sóc, sáu người chúng ta dưới con mắt của biết bao người, tiến vào hậu đường, để lại một đàn người hiếu kỳ xì xầm to nhỏ.

Theo như kế hoạch định sẵn, Phong Vân, ba tên thổ phỉ, tám vị tiên sinh bàn với Viêm vương chuyện trao lại quân đội. Ta và Lăng Sở Nam, Lục Văn Bác, bàn chuyện giải quyết thật tốt hậu quả về sau.

Ngồi trong cái đình giữa hồ ở Di Hồng viện, ta lập tức đi thẳng vào đề, “Sao rồi? Lượng thực mua được bao nhiêu?”

Lăng Sở Nam và Lục Văn Bác đưa mắt nhìn nhau, “Hai trăm sáu mươi vạn đấm, chưa đủ.” Tập đoàn Lục thị liên thủ với Lăng gia, thiên hạ vô địch.

Ta cười nhạt, “Văn Bác, sau khi nhận được tin tức của ta, bảo nhị tiểu thư tặng một trăm vạn đảm cho hoàng thượng, số còn lại bán đi.” Ta chắc chắn Hoàng Phủ Thanh không dám đụng tới ta.

“Vâng.” Lục Văn Bác thần sắc nghiêm trọng gật đầu.

“Tỷ tỷ...” Vô Lệ lo lắng nhìn ta.

Ta mỉm cười trấn an Vô Lệ, lấy ra một phong thư đã chuẩn bị từ lâu, đưa cho Lục Văn Bác, “Văn Bác, hai tháng sau, nhị tiểu thư sẽ trở về tiếp quản tập đoàn Lục thị, phiền người giao bức thư này cho nhị tiểu thư.” Để cho an toàn, ta đặc biệt viết ba phong thư giống nhau như đúc. Một phong giao cho Lục Văn Bác, một phong giao cho Lạc đại thúc, phong còn lại, ta dự tính giao cho Vô Lệ bảo quản.

Hôm nay, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Náo nhiệt cả một ngày, Mộ Dung gia rốt cuộc cũng bình yên trở lại.

Ngồi trong Phong Vân các, ta pha một ấm trà, cùng Phong Vân ngắm trang phẩm trà.

“Tàng bảo đồ giao cho hần, còn tìm được hay không, không phải chuyện của chúng ta.” Ta là con cháu Hạ gia, không thể đưa người Hoàng Phủ gia đi tìm bảo tàng. Huống chi, với tính cách của hần, khả năng hần sau khi tìm được bảo tàng rồi giết chết bọn ta là lớn vô cùng.

Cái câu dẫn hần đi tìm tàng bảo đồ lúc đầu, chẳng qua chỉ vì kéo dài thời gian chuẩn bị mà thôi.

“Đúng vậy, có thể tìm được hay không, là chuyện của hần.” Phong Vân nhẹ nhàng dỗ dành đứa bé trong lòng, “Thằng bé có sợ lạnh hay không?”

“Theo chúng ta, những ngày cực khổ còn ở phía sau kia.” Những ngày lưu lạc thiên nhai không có gì tốt cả.

Phong Vân đưa ta một chén trà, “Không sao, ta sẽ chịu khổ với nàng và con mà.”

“Ta biết.” Chúng ta đều hiểu rất rõ điều này, con đường hôm nay, là do chúng ta lựa chọn.

Nghe được một tràn tiếng bước chân, Phong Vân thản nhiên nói, “Tới rồi.”

“Hần dám tới một mình sao?” Ta chỉ nghe thấy tiếng bước chân của một người.

Mộ Dung Phong Vân cười nhạt, “Hần dám sao? Ngoài mặt thì tới một người, nhưng đằng sau, có thêm bao nhiêu người ai biết được.”

“Cũng đúng, không chừng là đang ngầm tới đây.” Hần trời sinh đa nghi, ta cũng không tin tưởng, hần dám tới đây một mình.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, bóng người cũng càng lúc càng gần, “Ta tới rồi.” Hần đứng ở bên ngoài đình.

“Tới rồi thì uống chén trà đi.” Ta cầm lấy ấm trà tử sa, rót một chén.

“Chờ đã lâu.” Hần mỉm cười, ngồi xuống.

“Lá trà hảo hạng, người uống thử đi.” Ta rót một chén trà nhỏ đưa cho hần.

Lúc hần vươn tay đón chén trà, ta nhìn thấy trên mu bàn tay hần có mấy dấu móng tay, ta liếc mắt qua, “Bị ai cấu?” Nữ nhân à?

“Không có gì.” Hần đã quên cả rồi. (Quả thật là do nữ nhân cấu, đằng sau mấy dấu móng tay này, cất giấu một đoạn ái hận tình thù) (TN: Vâng, cái này bước chuẩn bị đào cái hố Sầu triền miên đấy ạ)

Ta lấy ra ba món đồ đặt trước mặt hần, “Cầm lấy.” Tất cả những gì ta sở hữu, đều cho hần cả rồi.

“Cái này là?” Hoàng Phủ Thanh cúi đầu.

“Vòng ngọc và kim trâm, đều là chìa khóa để tiến vào bảo tàng.” Ngày đó Phong Vân muốn ta bảo quản chiếc trâm này thật kỹ, ta vẫn không biết ngụ ý bên trong. Mãi đến sau này, ta mới biết nó là chìa khóa bảo tàng, là một đôi với chiếc vòng ta sở hữu.

Hoàng Phủ Thanh chậm rãi cầm tàng bảo đồ lên, “Chỉ cho ta bản đồ, không giúp ta tìm sao?” Ánh mắt hắn đột nhiên biến lạnh.

“Đúng vậy, tìm tàng bảo đồ, là chuyện của người.” Chúng ta không thể mạo hiểm, lấy tính mạng ra làm tiền cược cho trò chơi này, chúng ta chơi không nổi.

“Chúng ta không biết tàng bảo đồ rốt cuộc ở đâu, hoàng thượng, với sự thông minh tài trí của người, nhất định tìm ra.” Mộ Dung Phong Vân rót thêm một chén trà cho hắn, lời hay ý đẹp.

“Ban đầu cô nói, cô biết cơ quan ở đâu, là gạt ta à?” Không phải câu hỏi, khẳng định mới đúng.

“Ừ.” Ta gạt đầu, không hề phủ nhận. Ta căn bản không biết bảo tàng ở đâu, làm sao biết vị trí cơ quan nằm ở chỗ nào.

Đáy mắt nhân yêu tam gia lóe lên một tia lãnh liệt, “Gạt ta.”

“Người muốn giết bọn ta sao?” Mộ Dung Phong Vân bình tĩnh nhìn hắn.

“Phải.” Nhân yêu tam gia thẳng thắn nói, “Khi ta có được tàng bảo đồ, hai người đối với ta, chính là uy hiếp lớn nhất.”

“Vậy thử xem.” Ta rót một chén trà, thổi thổi làn khói bên trên.

Hoàng Phủ Thanh cười lạnh, “Các người nghĩ rằng ta không dám sao?” Tốc độ biến đổi sắc mặt quả thật là nhanh, có thể đi hát kịch kịch được rồi.

Mộ Dung Phong Vân nhìn về phía hắn, mỉm cười, “Với võ công của hai người bọn ta, người thử xem.”

Hoàng Phủ Thanh đột ngột đứng lên, “Cáo từ.”

Nhìn theo bóng lưng của hắn, ta thở dài, “May mà không phải dùng đến chiêu cực đoan nhất.” Dùng tính mệnh của vô số bá tánh vô tội uy hiếp hắn, quá dễ tiện.

Phong Vân nắm tay ta, “Chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Ta ngoan ngoãn đi theo sát Phong Vân.

Trở lại ngọc thất, ta ôm đứa bé nhẹ nhàng tựa vào vai Phong Vân. Phong Vân đưa tay ôm lấy ta, không nói gì.

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu vào, cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Đêm nay, giống như quay về đêm đầu hai ta quen biết, một đêm đẹp đẽ nhất, ấm áp nhất. Ai cũng không muốn mở lời, phá vỡ sự yên lặng khó có được đó.

Cả nhà chúng ta, lặng lẽ ôm lấy nhau.

Không biết trải qua bao lâu, ta đột nhiên nghe thấy mùi khói lửa cay xè từng đợt tràn vào.

Ta ngẩng đầu, nhìn Phong Vân cười cười nói, “Quả nhiên đúng như chúng ta dự đoán, giết người diệt khẩu tới rồi.”

Ngọn lửa nhanh chóng cháy lên, chạy dài từ cửa, trong nháy mắt biến thành đại hỏa cháy lên hừng hực, Phong Vân mỉm cười, “Ngủ đi.”

Ta nở một nụ cười mãn nguyện, “Được.”

Ngọn lửa hung hăng sát phạt, dần dần bao quanh chúng ta. Ta tựa vào lòng Phong Vân, từ từ thiếp đi.

Thế lửa cấp tốc lan tràn, cả tòa Phong Vân các lập tức chìm trong biển lửa, đổ rục cả một góc trời, chói lòa như mây ngũ sắc. Cùng lúc đó, Vân Tước cung bị cháy, không ai sống sót. Hoa Dương công chúa Hoàng Phủ Lam Nhi vừa mới sinh con, vùi thân trong biển lửa. Ánh lửa ngập tràn, vô cùng rực rỡ.

Mộ Dung gia và Vân Tước cung đồng thời bị cháy, trong kinh thành nhất thời sản sinh rất nhiều lời đồn đại.

Thiên Giám ty gọi là: yêu nghiệt hoành hành.

Bất luận chân tướng sự việc rốt cuộc là như thế nào, trên đời này, không còn có người tên là Hạ Tử Lung và Mộ Dung Phong Vân nữa.

Cùng với sự biến mất của hai người họ, tung tích của tàng bảo đồ lần thứ hai trở thành một câu đố.

Hoàng Phủ Thanh rốt cuộc có tìm được tàng bảo đồ hay không? Không ai biết được.

Chuyện của Tử Lung đến đây vẫn chưa chấm dứt, rốt cuộc bọn họ xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là ở nơi đâu? Lén nói ọi người biết, năm năm nay, bọn họ có thể trở về, cả nhà bọn họ còn rất kỳ lạ đi khảo khoa thi nữa đó, hắc hắc...

Năm năm sau, bốn biển thanh bình, Hoàng Phủ Thanh cải trang vi hành đi tìm bảo tàng, gặp được một nữ tử như đã từng quen biết, họ Trình tên Tịnh Du. Du long hí phụng, ký ức ngày xưa như một giấc mơ, lại là một câu chuyện truyền kỳ.

Đương nhiên, Tử Lung và Phong vân rốt cuộc đã đi đâu? Tập đoàn Lục thị cuối cùng như thế nào? Đẳng sau trận đại hỏa đó, ẩn giấu bao nhiêu chuyện không thể cho người khác biết? Hắc hắc, xem đi. Cũng thỉnh mọi người quan tâm đến hệ liệt , , , không chừng, Tử Lung và Phong Vân lại có dịp lên sàn.

Truyện về tam gia sơ lược như sau:

Một đêm hội hoa đăng, hai người vô tình lướt qua nhau...

Dưới ánh đèn mờ ảo, nàng ngoảnh mặt lại cười, hắc kinh hoàng một thoáng. Một lần gặp nhau, đã định trước là vấn vương trăm mối.

Lần sau gặp lại, nàng là con gái của tội thần, mang theo nhi tử trốn chạy thiên nhai.

Ba lần bốn lượt, hắc đều ra tay cứu giúp.

Thiếu niên nhanh nhẹn, phong lưu đa tình. Thuyền quyền dịu dàng, tình đầu chớm nở.

Nắm tay đi giữa đất trời, hết sức triền miên. Tài tử giai nhân, vẽ nên giai thoại.

Nhưng hóa ra, những ân ái đó, chỉ là giấc một giấc mộng thôi.

Nữ tử trong lòng hắc, không phải nàng.

Quyền lâm tái kiến, hắc cao cao tại thượng, nàng chỉ là thảo dân ti tiện.

Ánh mắt chạm nhau, nhưng lại không có gì để nói... Phượng hoàng tắm lửa, mộng cũ ngày xưa, ái ân lưu luyến, ghi khắc trong lòng.

(1) đằm: đơn vị đo khối lượng, 1 đằm = 120 cân = 30kg.

(2) Nguyên văn Hán Việt: Trí chi tử địa nhi hậu sinh. Giải nghĩa [Theo baidu]: Trong tác chiến, bố trí quân đội ở chỗ không còn đường lui, trong hoàn cảnh chỉ có thể tử chiến, binh sĩ sẽ anh dũng tiến lên, giết địch thủ thắng.

(3) Hoa chi tử: Còn có tên là hoa dành dành.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-da-thau-hoan>